www.virtual-project.eu

IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

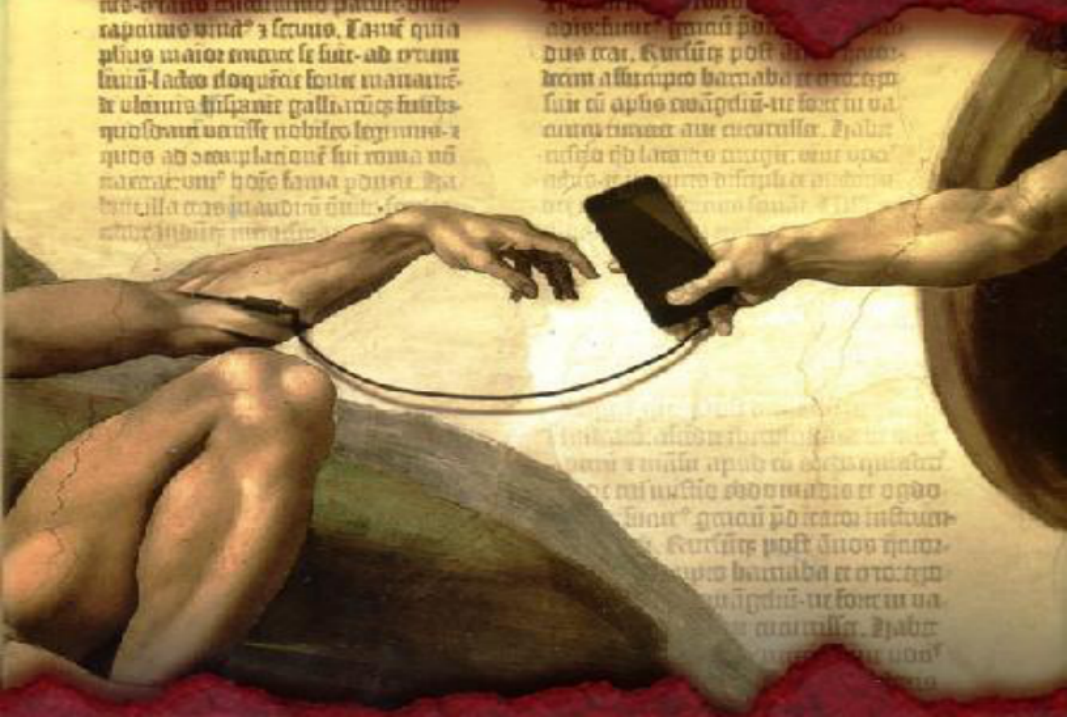

IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

Roman în cinci părţi
cu o postfaţă de
Jean Harris

virtual-project.eu

RAO CLASS

Editura RAO
2015

Celor mai minunate femei din lume,
Veda, Marta, Melania

Mulţumiri

Nu mi-am imaginat când am început să scriu această carte câţi prieteni voi întâlni pe drumul de la idee la publicare. Am avut parte şi de surprize neplăcute, pe care le-am uitat de mult, dar sprijinul de care m-am bucurat a fost ceva la care nu m-am aşteptat defel. Mi-e foarte greu să îi aştern aici, în ordinea importanţei, pentru că mi-e teamă să nu comit vreo nedreptate. De aceea am decis să îi amintesc în ordinea cronologică a desfăşurării evenimentelor, atât cât o pot desluşi. Mai întâi, însă, două mulţumiri speciale.

În primul rând, îi mulţumesc lui Cătălin Crudu pentru lupta sa cu intriga cărţii. El a fost, într-un fel, conştiinţa mea cea bună, care nu m-a lăsat să o iau razna şi a controlat la fiecare pas logica desfăşurării acţiunii. În mod natural, felul său cartezian de a gândi l-a făcut responsabil de tot ce ţine de coduri, calcule şi logica formală în această carte. De asemenea, tot el s-a ocupat de acordul fin de după finalizarea manuscrisului. Într-un anume sens, e coautor al *Bibliei pierdute.*

Tot în primul rând, îi sunt recunoscător lui Dan Boicu, om de afaceri vizionar şi prieten drag, pentru implicarea în promovarea cărţii. I-am promis că nu spun mai mult, aşa că o să-mi respect promisiunea.

Ideea cărţii mi-a venit în timpul unei petreceri a fermecătoarei Giuliana Boicu. După cât se pare, atât ea, cât şi soţul ei sunt naşii acestei cărţi.

Primii cărora le-am povestit-o, Cristina Crudu şi Remus Crudu, m-au ascultat ore în şir la o terasă de la marginea Timişoarei şi nu s-au uitat la mine în felul acela ciudat la care cineva se poate aştepta când expune un plan enorm, aşa cum am făcut-o eu. Remus, care, alături de fratele său Cătălin, îmi este prieten, iată, de patruzeci de ani! – nu ştiu nici măcar să mai cunosc pe cineva de atâta amar de vreme, darămite să fim prieteni – a fost primul şi cel mai serios, să-i zic aşa, cititor al manuscrisului complet. Mai mult, când l-am rugat să îmi spună ce nu îi place, mai ales, la carte, mi-a spus că nu poate să o analizeze în felul ăsta şi că i se pare perfectă. Ca să mă convingă, a mai citit-o o dată, repede, înainte ca altcineva să apuce să pună mâna pe ea. Este cea mai mare dovadă de prietenie adevărată pe care am trăit-o vreodată. Şi nu am cuvinte să spun cât a însemnat pentru mine.

Le mulţumesc de asemenea primilor mei cititori – Maria Iordache, al cărei spirit neobosit şi inteligenţa pătrunzătoare m-au ajutat mult în definitivarea poveştii, Mihaelei şi lui Ciprian Teleman, al căror sprijin constant şi calda prietenie au fost şi sunt nepreţuite pentru mine. Lor le datorez şi că am ajuns cu cartea la RAO. De asemenea, au citit-o şi mi-au spus părerile lor sincere Ioana Crudu, Mihaela şi Dan Frăţilă,

Voicu Simedrea şi Cosmin Alexandru. Îi mulţumesc lui Adrian Mădărăsan pentru întreaga susţinere. Părerile lor au făcut, sper, cartea mai bună.

Mulţumesc întregii echipe de la RAO pentru felul în care m-au primit, pentru munca teribilă pe care au făcut-o şi, mai ales, pentru răbdarea şi înţelegerea de care au dat dovadă.

Adrian Moldovan şi Răzvan Sabie mi-au oferit cu generozitate susţinere tehnică şi financiară pentru realizarea celor două trailere, despre care cred că sunt senzaţionale, aşa cum nicio carte din România nu a avut vreodată. A lucrat la ele nopţi în şir Răzvan Stanciu, un tânăr cum n-am mai văzut de mult. Atât de serios, atât de dedicat şi atât de inteligent. Muzica pentru primul trailer îi aparţine prietenului meu Dan Rusu, iar cea pentru cel de-al doilea, colosului într-ale muzicii care este Ilie Stepan. Pentru toţi aceştia, mulţumirile nu vor fi niciodată suficiente.

De asemenea, mulţumirile şi recunoştinţa mea se duc spre Lucian Trofin şi Marius Chiriac, altfel de oameni de afaceri decât cei cu care suntem, în general, obişnuiţi şi spre echipa de la „The Marketing House" care s-a ocupat de o mare parte din promovare. Lui Alexandru Aivănoaiei, Marei Şerbănescu şi Corneliei Stancu. Şi, bineînţeles, celor de la „Friends" – lui Sorin Trâncă şi lui Bojan Spasic şi celorlalţi pentru ideile excelente şi pentru dedicare. Din păcate pentru ei, munca lor abia acum începe.

Milioane de mulţumiri incredibilei Jean Harris, traducătoarea mea pentru piaţa americană, care a tradus parcă o carte mai bună decât am scris eu. Şi susţinătorilor mei americani, Simona Epuran, Catherine Melissa Park şi Calvin Moore, toţi trei universitari respectabili de la universităţi mari şi pe care nu ştiu ce i-a apucat să se îndrăgostească în halul în care au făcut-o de cartea mea.

De asemenea, mulţumiri speciale susţinătorilor mei aprigi Corina şi Cosmin Hogea. Şi tuturor celor pe care i-am omis mai sus.

Ei vor dăinui.

Aceasta ar putea foarte bine să fie o poveste adevărată. Cea mai mare parte a ei este, cu siguranţă. Dacă ar fi fost adevărată în totalitate, unele nume ar fi fost schimbate pentru protejarea protagoniştilor şi a vieţii şi siguranţei familiilor lor.

PARTEA ÎNTÂI

„It is a riddle wrapped în a mistery inside an enigma, but perhaps there is a key.”

Winston Churchill

„Raţiunea este cea mai mare târfă a Diavolului; din fire şi prin felul de a fi, este o târfă dăunătoare; este o prostituată, târfa desemnată a Diavolului; târfă mâncată de râie şi lepră, care ar trebui călcată în picioare şi distrusă, ea şi înţelepciunea ei… Ar merita să fie aruncată în cel mai murdar loc al casei, în toaletă.”

Martin Luther, ianuarie 1546

„Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich?”

Inscripție din Mormântul 322

PROLOG

Deschise ochii, dar ochii nu se deschiseră. Mai încercă o dată. Pleoapele păreau că se mişcă. Dar nu se întâmplă nimic. Cu efort, ridică braţul. O înţepătură groaznică aproape îi paralizează de durere umărul. Duse totuşi mâna la ochi. Deschişi. Pleoapele erau ridicate. Îşi simţi genele. Clipi când le atinse. Şi atunci, de ce nu vedea nimic? Încercă să se concentreze. Visa? Durerea din umăr urcă pe gât şi se fixă în creştetul capului. Îşi mută mâna în spate, în locul unde părea înfipt un ac lung şi subţire care îi intra direct în creier. Ce naiba se întâmpla? Durerea deveni şi mai ascuţită un timp scurt. Simţi că leşină. Îndepărtă mâna şi durerea păru să cedeze. Deveni mai difuză. Simţi pe degete ceva umed şi lipicios. „E sânge", îşi spuse. Ochii începeau să se obişnuiască treptat cu întunericul. Ce beznă! N-a mai experimentat niciodată un întuneric atât de adânc. Ochii se vor obişnui. Uşor, uşor. Făcu un efort. Răsuci capul şi căută cu privirea o sursă de lumină oricât de mică, un geam, o dâră difuză care să scape pe sub vreo uşă, prin vreo crăpătură. Nimic.

Era întins pe spate. Îşi adună forţele şi încercă să îşi adune gândurile. Nu îşi amintea nimic. Pipăi cu mâinile în jur. Pământ. Inspiră adânc şi un miros fetid îi umplu nările. Umezeală. Nu simţea aer proaspăt, deci nu era afară. „Sunt îngropat de viu", îşi spuse. Apoi ridică ambele mâini ca pentru a atinge capacul sicriului. Nimic. Mâinile se înălţară în gol până la limita durerii, străpungând aerul. Măcar avea aer. Era bucuros că putea respira chiar dacă îl dureau coastele. Nu era îngropat. Pentru a se convinge, se ridică în cot, se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în patru labe. Nu îndrăzni mai mult. Niciun reper spaţial, dezorientare totală. Părea subsolul unei case vechi. Nu ştia cât de înalt era subsolul şi nici unde erau pereţii. Se temu să nu se lovească mai tare.

Încercă să se adapteze cât mai repede la întuneric. Îşi spuse, atât cât putea gândi, că trebuie să îşi folosească celelalte simţuri. Inspiră din nou. Acelaşi miros înţepător de pământ reavăn amestecat cu un aer stătut. Umezeală. Şi mai era ceva, ceva ce nu recunoştea, ceva îngrozitor. Mirosul nu îi folosi la nimic. Aşa că ciuli urechile. Mâinile şi picioarele îi tremurau. Îl dureau palmele şi genunchii. Pietricele îi intrau în palme. Îşi simţi genunchii sub greutatea considerabilă a corpului ca şi când ar fi stat pe coji de nucă. Se rostogoli din nou pe spate şi ascultă. Nimic. Ca şi întunericul, şi tăcerea era desăvârşită. Niciun zgomot de pe stradă, dacă o fi fost vreo stradă pe undeva prin preajmă.

Unde era? Şi cum ajunsese acolo? Ultimul lucru care îi venea în minte. Care era ultimul lucru? Era acasă. Se pregătea de culcare. Patul

era făcut, pregătit pentru somn. Partea soţiei era goală, nederanjată. Soţia îl părăsise de mult, dar el încă avea obiceiul de a o căuta înainte de culcare. Lumina de la baie era aprinsă şi uşa uşor crăpată. Un obicei de demult, de când se ştia. De pe vremea când îi era foarte frică de întuneric. O aprindea invariabil, în fiecare seară încă înainte de a începe să se întunece. Îşi părăsea micul atelier de tâmplărie pentru a urca să aprindă lumina, apoi se întorcea la mobilele lui. Întunericul atârna greu. Mai ales acolo, în oraşul lui. Mai ales de când era din nou singur. Făcu eforturi să îşi amintească, dar nu îi veni nimic altceva în minte. Să fi adormit imediat? Poate că visa. Durerea din creştet părea totuşi a naibii de reală. Încercă să se mai agaţe de ceva. Încă o amintire. Parcă totuşi visase ceva. I se făcuse foarte frig. Dârdâia sub plapumă. Şi o umbră se prelingea pe peretele dormitorului. O umbră lunguiaţă şi diformă. O umbră care se apropia de patul lui. Şi mirosul acela. O mână pe faţă. Îi cuprinse capul ca o menghină. Ceva îi zgârie obrazul. În mai multe locuri. Îi dădu sângele. Ceva, o bucată de pânză îi acoperi gura şi nasul. Respira tot mai greu.

Aiurea! Îşi duse mâna la obraz pentru a se convinge dacă a fost real. Tresări când se atinse. Şanţurile din obrazul drept îl usturau. Sânge închegat care începea să prindă crustă. Deci era adevărat. Se concentră. Dacă brazdele din obraz făceau pojghiţă, însemna că trecuse ceva timp. De când era acolo? Cât a dormit? De când era inconştient?

Un zgomot îi întrerupse firul gândurilor. Părea aproape, şi totuşi în afara încăperii în care se afla. Un scârţâit. Încă un zgomot. Să fi fost paşi? Era un zgomot ciudat. Păreau picioare care se târâiau. Până şi târâiala aceea de picioare suna diferit. Ca şi cum cineva ar merge atingând uşor pământul, la intervale regulate. Un plutit şchiop. Lumină. Un pic de lumină. Se întoarse din reflex spre sursă. Era suficient de slabă pentru a nu-i răni ochii deprinşi cu bezna. Văzu un fel de gaură în perete, doar că în locul ferestrei erau nişte bare din fier. Gratii. Lumina venea de undeva de afară, de pe un coridor. Şi creştea în intensitate. Un moment se opri. Întoarse privirea. Sângele îi îngheţă. Chiar lângă el, aproape atingându-i tâmpla, văzu nişte picioare. Se trase instinctiv în spate, într-o parte. Durerea era insuportabilă. Orice mişcare bruscă era cumplit de dureroasă. Făcu un efort să se adune. Se ridică în cot. Picioarele se prelungeau cu un corp gol. „Dumnezeule Mare!” Era un cadavru. Mirosul acela devenea năucitor. Se amplifica. Abia în acel moment creierul lui procesa ce vedea. Simţi mirosul cu creierul. Miros de trup în descompunere. În ciuda durerii, se trase şi mai în spate. Se lovi de ceva. Ceva moale. Nu era peretele, pentru că se mişca la atingere. Duse mâna la spate. O altă mână. Cineva îl apucase de mână. Scoase un ţipăt, dar nu auzi nimic. Încercă să strige. Glasul îi pierise cu totul. Îşi scutură braţul, iar mâna

care îl prinsese căzu inertă. Încă un mort.

Lumina porni din nou spre el. Şi zgomotul. Creşteau amândouă. Încăperea se mai lumină puţin. Acum vedea mai clar. În faţa lui zăcea un cadavru. Dezbrăcat şi galben. Poate era lumina de vină. Lumina care pâlpâia gălbui. Lumina de lumânare. În spate alt cadavru. Şi atunci văzu umbra care trecea peste cadavre, plutind împiedicat ca paşii de afară. Se lovi de un cadavru, se împiedică de celălalt. Palid, cu ochii larg deschişi. I se făcu pielea de găină. Inima îi gonea ca apucată de streche. Nu erau ochi. Erau găuri. Cadavrul din faţă nu mai avea ochi. Doar nişte gropi în care întunericul părea fără sfârşit. Umbra îşi continuă drumul. Se proiecta pe perete. Era hidoasă.

Se ridică în picioare. Să se apere. Deşi murea de frică, deşi avea senzaţia că încărunţise brusc, deşi îi tremurau mâinile şi picioarele, deşi simţea pe piept o piatră de mormânt, o lespede care cântărea o tonă. Orice ar fi urmat să se întâmple, trebuia să se apere. Auzi un scârţâit de balamale ruginite. O uşă din fier. În spatele lui. Încercă să se întoarcă, dar nu mai avu când. Frica îl cuprinse cu totul. Îl paraliza. Dar îl şi proteja în acelaşi timp. Nu simţi nimic când fu apucat din spate de o mână de oţel. O mână care îi cuprinse ceafa, îi trecu pe sub braţ şi îl imobiliză. Frica era prea mare. Murea de frică. Poate era mai bine aşa. Era o antilopă prinsă de tigru. Adrenalina îi anula durerea. Groaza îl anestezia. Mai simţi o uşoară înţepătură în gât. Apoi i se făcu frig. Din ce în ce mai frig. Atâta mai simţi. Liane de gheaţă începuseră să se urce pe el, să îl înfăşoare. Şi în clipa în care simţi asta, încetă să mai simtă.

Capitolul 1

Discursul lui Charles Baker fu întrerupt exact în momentul în care clopotul bisericii din deal anunţa dongănit miezul zilei. În mica, dar cocheta, sală de conferinţe a hotelului Central Park, microfonul aproape că nu era necesar. Toată lumea se cunoştea cu toată lumea şi fiecare era foarte interesat de prezentările celorlalţi colegi. Cei şaizeci şi opt de invitaţi întoarseră la unison capul, când uşa sălii izbi violent peretele şi o mână de uniforme amestecate cu geci lungi din piele le invadă spaţiul. Intelectualii nu sunt foarte obişnuiţi cu purtarea grosolană a poliţiştilor, mai ales a celor din ţări unde recenta lor demilitarizare nu le lăsase încă răgazul de a învăţa să se poarte. De la pupitru, Charles Baker făcu o glumă despre o invazie ostrogotă. Oaspeţii neinvitaţi rămaseră în uşă. Unul dintre ei se apropie cu paşi mari de pupitru şi îi şopti ceva profesorului Baker la ureche. Acesta, într-un gest reflex, acoperi microfonul cu mâna. După ce ascultă cu atenţie ce avea poliţistul de spus, îl întrebă:

— Durează mult?

Poliţistul ridică din umeri. Engleza lui era mai mult decât aproximativă. Răspunse scurt, încercând să se facă înţeles.

— I hope no. My chief tell you.{1}

Charles se întreba ce treabă avea el cu orice se întâmpla în oraşul acela minuscul din mijlocul Transilvaniei. Scrisese nişte cărţi care aveau o vagă legătură cu locul şi era în momentele acelea la un simpozion de istorie medievală. Poliţiştii de la uşă stăteau nemişcaţi, cu picioarele înfipte autoritar în covorul gros de doisprezece centimetri al sălii. Între ei, se distingea o femeie tunsă băieţeşte care îşi plimba ochii prin sală şi se opri să citească afişul care anunţa conferinţa extraordinară de istorie medievală cu participarea renumitului profesor de la Princeton, Charles S. Baker, esq.{2} Presupuse că celebritatea i-o luase înainte şi că i se solicita sprijinul în rezolvarea unui caz. Desfăşurarea de forţe i se păru însă exagerată.

— Autorităţile locale au nevoie de calităţile mele de detectiv pentru câteva ore. Propun să luăm o pauză şi să reluăm la ora patru, conform programului. Aş vrea şi eu să aud expunerile colegilor mei, Johansson şi Briot, de la Universităţile din Uppsala şi de la Sorbona. Îmi cer scuze. Mă cheamă a doua meserie.

Spuse aceste ultime cuvinte accentuându-le ironic. Ştia că de când cu cele două aşa-zise realizări – de când aflase şi expusese lumii cel mai bine păzit secret despre Abe Lincoln şi misterul cocoaşei pierdute, aşa cum îi spunea el, a lui Richard al III-lea – lumea îl considera un fel de Sherlock Holmes cultural. Lucrurile luaseră o aşa amploare, încât primea frecvent scrisori de la fel de fel de indivizi care se ofereau să îl

angajeze să dezlege tot felul de enigme, de la comori îngropate de azteci, până la identitatea fantomelor care bântuiau un castel cumpărat recent de un milionar rus în Cornwall.

De regulă, stătea de vorbă cu orice ţăcănit care îl aborda. Din cauza importanţei oaspetelui, autorităţile locale insistaseră să îi repartizeze un poliţist care să îl protejeze. Cum nu îi plăcea deloc să fie păzit ca un înalt demnitar sau ca vreun mafiot dintr-o ţară estică, refuza întotdeauna astfel de oferte. Dar insistenţa primarului fusese atât de serioasă şi de categorică, încât se gândi că două zile nu aveau să fie chiar sfârşitul lumii. Mai ales când îl văzu pe cel care trebuia să îl păzească. Ceru să i se promită că, dacă va dori să rămână singur, la un moment dat, din raţiuni personale, bodyguardul improvizat să se retragă fără comentarii.

În seara de dinainte, la cina de bun venit de la barul-restaurant al hotelului un individ încercase să se apropie de el cam prea mult. Părea disperat să îi înmâneze ceva. Avea în mână o mapă maronie care părea plină cu documente. Într-un târziu, intervenise bodyguardul hotelului şi îl îndepărtase. Omul opusese rezistenţă când fu târât afară, înfigându-şi tocul de la cizme în podea. Apoi, în acea dimineaţă, la micul dejun suedez încărcat cu delicatese, o femeie între două vârste chiar reuşi să se strecoare la masa lui şi să îi înmâneze un bilet. Aceasta se retrase repede fără ca Baker să apuce să reacţioneze. Nu consideră că era cazul să apeleze la poliţistul obez care trebuia să îl protejeze, dar care era prea preocupat să înfulece cu patru mâini minunile ce se întindeau pe cele şase mese unite de la parterul restaurantului. Vârâse, din reflex, biletul în buzunar şi uitase de el.

Pentru Charles, masa de dimineaţă era cea mai importantă masă a zilei. În tinereţe o ignora adesea şi ajunsese să mănânce noaptea târziu. Îşi schimbă brusc şi definitiv obiceiul când începuse să se îngraşe. Nu ştia niciodată unde îl va duce ziua şi cu ce fel de snacksuri trebuia să se mulţumească pe întreg parcursul ei. Aşa că se hotărâse să se blindeze de dimineaţă, iar seara să se culce cu burta aproape goală. Se obişnuise astfel de ceva vreme. În felul acesta reuşea să compenseze micile excese. Fiindcă de fiecare dată când ajungea într-un loc precum acela în care se găsea, mesele încărcate cu preparate tradiţionale, gătite aşa cum citise că se făcea în Evul Mediu, deveneau adevărate prilejuri de sărbătoare.

Charles Baker nu era nici plin de aere, nici simandicos, doar că în ultimul timp oameni de toate felurile îl căutau din te miri ce motive, unele concrete, altele perfect aiurea. Îşi spusese că, dacă şi-ar fi dorit o celebritate de felul acela, s-ar fi făcut rock star. Asta dacă i-ar fi ieşit vreodată pe gură vreo melodie care să nu semene cu toate celelalte. Singurul cântec care îi reuşea într-o anumită măsură era imnul Americii, pe care se chinuise alături prietenii lui, ani în şir, să îl

învețe. În altă ordine de idei, melodia era mereu aceeaşi. Însă cuvintele le cunoştea la perfecţie. Îşi aminti de cântecul lui Phil Collins, *You can wear my hat,* şi se gândi că, poate, ar fi trebuit să îşi comande batiste şi cravate monogramate pe care să le ofere acestor tipuri de fani.

Coborî scările, flancat de mica armată de însoţitori care îl conduse politicos la cele două maşini. Pe el îl invitară în cea mai luxoasă dintre ele. Singurul Volkswagen al poliţiei oraşului. Lângă el se urcă femeia tunsă scurt. Aceasta îi întinse mâna bărbăteşte şi se prezentă sec:

— Sunt Christa Wolf.

— Charles Baker, spuse profesorul. Poate mă puneţi la curent până ajungem la comisariat. În felul ăsta câştigăm timp. Şi, poate, o să rezolv enigma până acolo.

Spre surprinderea lui, femeia de alături îi răspunse într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic, într-o exprimare academică perfectă.

— Nu mergem la comisariat şi nu v-am invitat pentru calităţile dumneavoastră de deducţie.

Mesajul fu transmis frust, fără urmă de aroganţă. Baker o privi mai atent pe femeie. Şi decise că îi place. Aşa era mereu cu femeile. Prima impresie tindea să rămână definitivă. Deşi în absolut toate lucrurile pe care le făcea în viaţă îşi păstra mereu mintea deschisă şi era întotdeauna pregătit să accepte o părere contrară a ceea ce gândea el, dacă era bine argumentată, ba chiar să îşi schimbe părerea dacă interlocutorul reuşea să îl convingă, în ceea ce priveşte femeile, prima impresie era totul. La Christa Wolf i se păreau interesante ochii mari şi tenul măsliniu, tunsura de băieţoi şi îl intriga cicatricea care cobora de după ureche în cămaşa închisă cazon până la gât.

— Şi atunci, pentru ce?

— Nu vă pot spune acum, dar în câteva minute veţi afla, cu siguranţă.

Femeia părea că închisese discuţia, aşa că lui Charles nu îi rămânea decât să privească prin geamul maşinii intrarea în oraşul medieval al Sighişoarei pe care îl cunoştea atât de bine. Era pentru a patra oară acolo şi continua să fie fermecat de casele strâmbe care se sprijineau una pe alta ca nişte bătrâni în nevoie, obligaţi să se bazeze unul pe celălalt. Motivul pentru care venise prima dată era o carte care îi adusese celebritatea în rândul cititorilor obişnuiţi. Pe cea academică o cucerise cu mult timp în urmă şi de multe ori. La fel pe cea politică, în calitate de şef de campanie electorală pentru şase senatori şi un preşedinte al Statelor Unite. Toate câştigătoare. Cartea lui despre propagandă şi manipulare de-a lungul a câteva milenii de istorie devenise a doua cea mai citată sursă în toate publicaţiile şi tezele de doctorat despre comunicare în ultimii zece ani în lume.

Maşina trecu pe sub portalul strâmt al pieţei centrale a oraşului, o luă la dreapta scurt, urcând scârţâit pe piatra cubică neregulată şi oprindu-se aproape de baza scărilor. În faţă erau mai multe maşini de poliţie cu girofarurile pornite şi un cordon de poliţişti care încerca să ţină departe mulţimea de gură-cască. Era începutul verii şi în acest anotimp Sighişoara era plină de turişti. În special străini care voiau să viziteze un oraş medieval perfect conservat de la marginea lumii şi să vadă casa unde se crede că s-ar fi născut prinţul întunericului, Vlad al III-lea Ţepeş, zis şi Dracula.

Capitolul 2

La coborârea din maşină fu întâmpinat de comisarul de poliţie Gunther Krauter. Acesta îi strânse mâna şi se prezentă cu un aer oficial.

Charles voia să facă un pic de scandal că a fost deranjat de la simpozion în felul acela misterios şi cam lipsit de delicateţe după gustul lui. Ura intervenţiile în forţă ale autorităţilor, chiar şi când acestea nu erau foarte explicite. De fapt, renunţase la cariera de consultant politic tocmai datorită scorţoşeniei ei. Nu suporta să poarte cravată şi costum, iar costumaţia oficială îl făcea, după propria-i expresie, să arate ca un pinguin. Din cauza gâtului scurt şi gros, în contrast cu restul corpului – era o persoană cu un fizic normal, de înălţime şi greutate medii, dar bine întreţinut –, nu îşi putea lua cămăşi normale. Cele care îi veneau pe bust nu puteau fi încheiate la gât, iar cele care erau potrivite la gât îi erau largi pe corp. De aceea, era nevoit de fiecare dată să şi le facă la comandă. Era preocupat de cum arată şi de cum se îmbracă, dar prefera un stil *smart casual* cu culori vii şi combinaţii surprinzătoare. Cum nu dusese niciodată lipsă de bani, iar în ultimii cincisprezece ani îi câştigase cu lopata ţinând cursuri, făcând marketing politic şi scriind cărţi de succes, plus premiile de recunoştinţă pe care guvernele Statelor Unite şi ale Marii Britanii, alături de câţiva investitori privaţi i le oferiseră cu dărnicie, toate acestea făcuseră din el un om aproape bogat. Firmele lui preferate erau Charvet, Brioni şi Kiton. În zilele mai proaste şi pentru variaţiune mai purta şi câte un Breuer, Eton sau Turnball & Asser. De fapt, garderoba lui era atât de bogată şi *dressingul* lui atât de mare, încât pe una dintre iubitele lui o apucase plânsul când, într-o dimineaţă, greşise uşa de la baie şi nimeri în *dressing*. Relaţia lui era cu mărcile, dar în special cu materialele şi cusăturile care îi atingeau corpul. Nu purtase niciodată ceva care să semene măcar cu un pulover şi orice material dur, inclusiv păturile din anumite hoteluri îl scoteau din minţi. Cămaşa trebuia să îi mângâie corpul, să îi dea o stare de bine pe întreg cuprinsul zilei. Prefera bumbacul. Bumbacul Pima şi cel egiptean sau Sea Island, orice se încadra la categoria ELS – extra long staple{3}. De asemenea, aprecia twillul italian sau batistul şi Marcella. {4} Din când în când se răsfăţa cu cămăşi din poplin ori volle elveţian. Niciodată producţii de masă, doar serii limitate. Aceste firme aveau designerii proprii, iar uneori fiecare dintre ei deservea doar o mână de clienţi. Charvet era producătorul lui preferat, Rolls Royce-ul cămăşilor la comandă. Cu peste 6.000 de materiale diferite, Charvet oferea clienţilor săi atâtea variante, încât aceştia intrau nu de puţine ori în panică. De exemplu, numai nuanţele de alb sau albastru erau vreo

două sute pentru fiecare. De aceea, de fiecare dată când ajungea la Paris, sediul Charvet din Place Vendôme era o destinaţie obligatorie.

— De unde vă luaţi cămăşile? întrebă curios comisarul.

Charles fu mirat de simţul de observare al poliţistului. Nu e la îndemâna oricui să recunoască ceva atât de sus ca un Brioni, cămaşa roz-pal în care era îmbrăcat în acea zi. Aşadar, copoiul avea gust. „Unde şi l-o fi dobândit?", se întrebă Baker. Era convins că regiunea în care se afla nu văzuse pe o rază de 300 de kilometri ceva asemănător. Totuşi din precauţie, pentru că ura să facă pe cineva să se simtă prost în afară de momentele când era absolut necesar, răspunse:

— Mi le cumpără soţia. Eu nu mă pricep deloc.

Nu era însurat şi, cum niciun bun mincinos nu era, spusese primul lucru comun care îi trecuse prin cap. Oricum, poliţaiul habar n-avea nimic despre situaţia lui conjugală.

— De ce sunt aici? continuă el.

Poliţistul îl privi de parcă nu s-ar fi decis încă dacă să îi spună acolo, să îl ducă să îi arate sau să îl trimită la secţie şi să îl interogheze. Christa Wolf insistase ca Baker să fie adus degrabă la locul crimei. Aşa că se hotărî să o asculte.

— Veniţi cu mine.

Şi o luă în sus spre scară.

Capitolul 3

Şoseaua tăia tălâmb şi neclar dealurile de la Saschiz. Un Porsche Panamera negru, molipsit parcă de nervozitatea femeii de pe bancheta din spate, necheză şi clipi nerăbdător din faruri. Fără chef, şoferul Citroënului din faţă se dădu bombănind la o parte. Şi zise ceva despre bogătanii nesimţiţi din ziua de azi. Cei din Porsche erau însă departe când şoferul acru termină cu imprecaţiile. Şi chiar dacă l-ar fi auzit, probabil că nu l-ar fi băgat în seamă. Femeia de pe bancheta din spate îşi ascundea cu greutate muşchii proeminenţi ai picioarelor sub deux piece-ul portocaliu încheiat poetic cu o eşarfa Hermes care avea menirea de a-i ascunde ridurile gâtului. Două laptopuri erau deschise lângă ea, iar telefonul pe care îl ţinea la ureche părea că o întrerupsese din ceva important. Vocea interlocutorului se auzea până în faţă la şofer şi la individul ca un dulap care şedea alături de acesta. După mai bine de două minute de ordine răcnite, în care femeia încercă zadarnic să bâiguie ceva, prinse un răgaz şi spuse:

— De data asta nu îl vom scăpa. Vă promit!

Femeia îşi închise telefonul şi se adresă celor din faţă:

— Sunteţi siguri că măcar în ultimul ceas aţi făcut totul cum v-am cerut?

Şoferul mormăi că se asigurase personal că totul este cum i s-a ordonat şi că oamenii lui din teren îl ţin la curent cu fiecare mişcare. Toate mesajele lor apăreau cu litere de-o şchioapă şi pe ecranul computerului de bord. Femeia le citise şi ea. Putuse să vadă cu ochii ei.

— Eşti sigur că de data asta ai ales oamenii care trebuie? Nu vreau să avem o nouă Marsilie. Sau şi mai rău, un nou Köln. Şi să îl scăpăm şi de data asta printre degete ca nişte începători.

Şoferul era sigur, iar dulapul dădu şi el încuviinţând din cap.

Pentru o femeie ca Bella, a urmări pe cineva era o pierdere de timp. O plictiseală continuă şi o risipă îngrozitoare de resurse. Era o femeie de acţiune. Aşa că misiunea pe care o primise o enerva îngrozitor. Dar ordinele erau ordine şi ea era obişnuită să le execute fără să comenteze.

Capitolul 4

Scara spre care se îndreptau cei doi era o ciudăţenie. Construită în 1642, făcea legătura între centrul vechi şi şcoala din deal şi era în întregime acoperită sau, mai degrabă, împachetată în bârne din lemn, sprijinite pe căpriori, iar în interior nervurile de susţinere, aşezate la distanţe regulate, aminteau vag de ogivele catedralelor gotice. Vopseaua neagră din exterior îi dădea un aer sinistru. Şcoala fusese construită lângă biserica zisă şi ea „din deal", care data de la 1525. În spatele bisericii se află Tumul Frânghierilor, unul dintre cele nouă turnuri ale breslelor care contribuiseră serios la declararea oraşului patrimoniu UNESCO. Scara, cunoscută sub numele „scara şcolarilor", avusese iniţial 300 de trepte. Pentru a ajunge la liceu, elevii trebuiau să urce şi să coboare zi de zi pe jos aceste trepte, iar învelitoarea din lemn fusese construită ca să-i protejeze de accidente. Obosit deja de agitaţia de dimineaţă, Charles îşi dori să fi avut cineva geniala idee de a construi un lift, fie şi unul mecanic sau un sac tras de scripeţi ca la mănăstirile greceşti suspendate pe stânci. Îşi aminti că la 1849 numărul treptelor fusese redus la 175. „Bravo celui care a avut iniţiativa, îşi spuse el. Astăzi i-aş da o medalie." Îi trecu prin cap Hitchcock cu ale sale *39 de trepte,* şi sfârşi prin a se întreba ce surprize îl mai aşteptau.

În jur roiau oameni în uniformă şi mulţi civili care aveau voie să stea de partea interioară a baricadei improvizate cu o sfoară şi protejate de zidul viu al poliţiştilor care se comportau de parcă erau la vreo manifestaţie neautorizată împotriva summitului G8 şi aveau nevoie să fie vigilenţi. Părea că întreaga poliţie a oraşului era adunată acolo, cu portari, şoferi şi secretare cu tot. Era evident că orice ar fi fost ceea ce se întâmplase, Sighişoara nu mai trăise ceva de o asemenea importanţă de foarte mult timp.

Intrarea în scară fusese acoperită cu nişte saci din plastic pentru a bloca vizibilitatea mulţimii. Înainte de a da la o parte sacii prinşi în cuie, comisarul ţinu să îl prevină:

— Nu e un spectacol prea plăcut înăuntru. Păreţi un om care poate să îşi ţină cumpătul.

După ce produse acest moment de suspans care avea menirea să îi creeze confuzie interlocutorului şi să îl prindă cu garda jos, comisarul aruncă o întrebare pe care părea că o pregătise cu ceva timp înainte:

— De ce l-aţi desenat pe diavol pe cărţile dumneavoastră de vizită?

Baker îl privi nedumerit. Se gândea că, probabil, poliţistului îi juca feste vreun cuvânt englezesc. Accentul german al acestuia îi dădea, oricum, de furcă lui Charles, care făcea eforturi să îl înţeleagă. Rosti doar un foarte britanic „Vă rog?", molipsit parcă de accentul femeii

care îl adusese în acel loc şi care părea că intrase în pământ.

— Vă întrebasem dacă îl veneraţi pe diavol sau e o glumă dintr-acelea pe care noi, muritorii de rând, nu avem cum s-o înţelegem. Vreo *inside joke.* {5}

— Dacă îl venerez pe diavol?

Charles nu era străin de primitivismul oamenilor din oraşele mici, mai ales în locuri ca ăsta, unde superstiţiile le marcau puternic existenţa încă de la naştere şi de care, oricât de educaţi ar fi fost, reuşeau cu mare greutate să scape. În cărţile lui, credinţele populare aveau o importanţă aparte şi o mare parte dintre teoriile sale despre persuasiune se bazau întocmai pe aceste convingeri de nezdruncinat, pe prejudecăţile venite de undeva din negura timpului şi pe care niciun fel de argument raţional nu le putea şterge sau măcar diminua.

În timp ce Charles se gândea ce o fi vrut să spună comisarul, acesta dăduse deja draperia improvizată la o parte şi o ţinea deschisă pentru el. Urcă. În faţă, cam pe la jumătatea scărilor, din nou înghesuială mare. Se făceau fotografii, măsurători, iar Christa Wolf stătea aprins de vorbă cu un coleg, probabil, îmbrăcat civil. Nu era multă lumină, pentru că scândurile laterale filtrau razele soarelui, astfel încât, cu regularitate, suprafeţele arse alternau cu cele întunecate; ca într-o imagine de film alb-negru care ascunde misterul mai mult decât îl dezvăluie. Se apropie. Fotograful care îi obtura raza vizuală îşi continuă baletul ridicol şi se dădu la o parte. Atunci văzu. Şi rămase cu gura căscată.

Capitolul 5

Ecranul gigantic al sălii centrale clipoci câteva secunde. Un cursor se mişcă un pic, se opri, apoi începu să danseze ca nebunul pe ecran aducând de-a valma imagini, ecuaţii matematice, texte din toate timpurile, hieroglife şi rune, iar după 30 de secunde de orgie vizuală, însoţită de *Oda Bucuriei* a lui Beethoven, la instalaţia de sonorizare supradimensionată, chiar şi pentru hangarul de 5.000 de metri pătraţi în care se afla, se opri şi umplu monitorul cu mesajul „Problem Solved". Întâi în engleză, pe urmă în germană, franceză şi spaniolă şi rusă şi în toate limbile lumii, vii sau moarte şi îngropate de veşnicii, şi pe care doar colosalul computer al Institutului de Cercetări şi Experimente asupra Comportamentului Uman (IREHB) le ştia. Apoi o figură animată începu să danseze în ritm nebun pe ecran. Angajaţii din consola centrală se opriseră privind muţi ecranul, apoi la semnalul dat de Werner Fisher, începură să urle, să chiuie şi să se îmbrăţişeze, să arunce în sus cu ce le venea la îndemână, de la pahare din plastic la foi de hârtie, agrafe de birou şi cam cu tot ce aveau necontondent asupra lor. Deşi ecranul nu se vedea în tot hambarul, câteva dintre boxe fuseseră legate, astfel încât când era necesar un mesaj general pentru toţi angajaţii, să poată fi folosit. De fiecare dată când obţineau rezultate atât de importante precum cel din acea seară, şeful cel rotofei şi roşcat programase ca mesajul respectiv să apară pe monitor, iar muzica să răsune în întregul hangar.

Werner Fischer era un geniu al matematicii şi al fizicii în primul rând, dar lista disciplinelor pe care le stăpânea părea fără sfârşit. Încă din timpul facultăţii – fusese descoperit la Humboldt Universität zu Berlin şi aproape târât în America – se spunea despre el că era un geniu. A fost o bătălie pe viaţă şi pe moarte între cele mai puternice universităţi ale lumii pentru a pune mâna pe el. Până la urmă, l-a câştigat MIT{6}. La douăzeci şi şase de ani avea deja patru doctorate coordonate de tot atâţia câştigători ai Premiului Nobel. Încă de pe băncile şcolii, cele mai mari corporaţii, serviciile secrete şi, mai ales cei de la institut, puseseră ochii pe el. Directorul institutului însuşi purtase personal o muncă de convingere asiduă şi îl curtase încontinuu timp de aproape cinci ani, până când, într-un sfârşit, îi frânse opoziţia şi îl aduse acolo. Cu ajutorul unei munci de filaj şi de cercetare complexe, pe parcursul acestor ani, uneori dezolant de fără rezultate din punctul lor de vedere, cei de la institut îi găsiseră călcâiul lui Ahile şi îi oferiseră ce îşi dorea cel mai mult, sau, mai bine zis, singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat şi nu putea să îl obţină altfel. Geniul care era şeful tuturor proiectelor importante ce se coceau la IREHB nu putea fi mişcat de mare lucru. Mânca orice, în

special *junk food*{7} şi tone de dulciuri, dormea oriunde – şi în picioare sau cu capul pe birou când era nevoie, iar bani ar fi putut câştiga oricând, oricât de mulţi şi-ar fi dorit.

Încântat de marea realizare, în timp ce ceilalţi încă mai chiuiau, înşfăcă un dosar de pe birou şi o întinse spre uşă. Se urcă pe minitransportorul pe două roţi şi se îndreptă fulger spre partea clădirii unde doar cei mai privilegiaţi aveau acces, atât era de păzită. Trecu prin filtrele de securitate, detectoare de metal şi fluide din corp, introduse o cartelă, tastă un număr, încă o cartelă, încă un cod personal, apoi alte porţi, amprente digitale, palmare şi, într-un final, retiniene. În sfârşit, ajunse.

Capitolul 6

Văzu spre mijlocul scărilor un morman de cadavre. Spre norocul său, fojgăiala din faţă se interpunea între morţi şi raza lui vizuală, aşa că zări doar câte ceva. Suficient însă cât să îşi simtă fierea în gât. Îşi duse mâna la frunte şi reuşi să îşi înăbuşească senzaţia de vomă. Nu ştia la ce să se aştepte şi asta îi întărea nesiguranţa. Se gândi să facă stânga împrejur şi s-o ia înapoi spre stradă. Christa coborî rapid treptele spre el şi îl cuprinse pe după umăr. Erau întorşi amândoi cu faţa spre ieşire.

— E în ordine dacă nu puteţi suporta. Putem discuta mai târziu.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă aproape gâtuit Charles. Micile mele jocuri de-a hoţii şi vardiştii au avut întotdeauna o dimensiune mai mult teoretică. N-am stomac pentru morgi şi lucruri dintr-astea sinistre.

— Îmi cer scuze. L-am instruit pe poliţistul care v-a invitat cu noi să vă spună că priveliştea nu o să fie prea grozavă.

Christa minţea. Se baza pe faptul că engleza poliţistului era ca şi inexistentă. Intenţia ei era de a îl aduce acolo fără să îi spună nimic. O interesa foarte mult prima lui reacţie. Din nefericire, comisarul nu ascultase instrucţiunile, preocupat să îşi plaseze la timp întrebarea, dar şi pentru că se simţea ofensat că femeia asta mult mai tânără decât el, cu germana ei foarte înaltă, îi dădea ordine. La el în casă nu se auzea decât cocoşul, în ciuda celor cinci femei care o locuiau. Aşa că nu avusese timp să elibereze locul pentru ca impactul cu imaginea să fie brusc şi frontal, chiar dacă la o oarecare distanţă.

— Dacă aveţi convingerea că puteţi rezista. Cadavrele sunt mutilate… Ne-aţi fi de mare ajutor.

Charles încuviinţă din cap, trase aer adânc în piept şi se întoarse. Între timp, Christa era deja sus şi discuta cu nişte poliţişti care acoperiră, într-un târziu, cadavrele cu un cearceaf. Îi făcu un semn încurajator lui Charles să se apropie. Profesorul Baker mai văzuse cadavre, dar întotdeauna se ferea de această imagine. Îi plăcea un precept evreiesc conform căruia bărbaţii vii nu trebuie să vadă niciodată un mort neînvelit. Aproape întotdeauna când aşa ceva se întâmpla, gândul i-o lua razna la meditaţii pe tema inutilităţii vieţii şi alte chestii toxice, cu care el, o fire eminamente pozitivă, nu făcea casă bună.

Christa eliberase locul şi îi trimise pe toţi cei prezenţi la plimbare, cu excepţia comisarului şi a colegului cu care se certase mai devreme.

La mijlocul scărilor, acesta dezveli uşor un picior al unui cadavru. Paloarea lui era mai mult decât cadaverică, transcendea până şi ideea de alb. Arăta ca şi când ar fi fost ţinut în gips sau în talc. Aşteptă

încuviinţarea lui Charles. Acesta dădu din cap, iar bărbatul ridică cearceaful. Cadavrul avea piciorul încolăcit peste un ţăruş din lemn foarte ascuţit. Cearşaful fu ridicat şi mai mult până când dezveli întreg trupul. Oroare. Mortul avea ochii scoşi, aşa că profesorul avu din nou acea senzaţie de vomă. Se întoarse şi se îndoi de spate. Întinse mâna care rămase atârnată în aer pentru a spune că era OK şi avea nevoie de o secundă. Se gândi că se comporta ca o domnişoară şi că se făcea de râs şi, cu un efort de voinţă, se ridică. Poliţistul dezveli deodată celelalte două cadavre, pentru că unul dintre ele era poziţionat mai sus, iar celălalt era culcat perpendicular peste el. Se apropie şi văzu că celui culcat deasupra îi lipseau urechile. Îşi spuse că celui de sus trebuia să îi lipsească limba. La gât avea atârnată o legătură de usturoi. Ca să mai scape de groază, Charles se gândi că seamănă cu o ghirlandă de flori dintre acelea pe care le primesc turiştii în insulele exotice.

Poliţistul, care nu îl scăpa din ochi, îi făcu semn să ridice privirea în tavan. Pe tavanul scării, între ogive, era prinsă o oglindă în care se reflecta de-a-ndoaselea întreaga scenă. Charles văzu că toţi trei se uitau curioşi la el, ca şi când ar fi aşteptat să spună ceva sau să reacţioneze într-un fel anume. Chiar dacă dramatismul scenei era debordant, Charles, care nu era un cinic, nu se putu abţine să nu observe dimensiunea teatrală a spectacolului şi, în acelaşi timp, un fel de stângăcie a organizării mizanscenei. Ca şi când autorul s-ar fi grăbit. Cei trei formau o cruce. Cei doi care erau aşezaţi unul sub altul formau latura verticală, iar cel culcat perpendicular, pe cea orizontală. Se gândi că înscenarea era cam rudimentară. Că părea o scenă de mistere medievale. Aşadar, cruce, ţăruş, oglindă, usturoi. Nu vede. Nu aude. Nu spune. Criminalul voia să transmită un mesaj. În mod cert, nu lui. Începu să bănuiască de ce se afla acolo. Bărbatul îmbrăcat în civil îi întrerupse şirul gândurilor când spuse:

— Celuilalt îi lipseşte limba.

Lui Charles nu i se mişcă niciun muşchi de pe faţă. Nemulţumit de reacţia profesorului, bărbatul scoase din buzunar nişte mănuşi chirurgicale şi se apropie de primul cadavru. Se lăsă pe vine şi puse mâna pe capul acestuia, ca pentru a-l sprijini. Cu cealaltă mână, întoarse uşor gâtul şi cu degetele îndepărtă părul din acea parte a trupului.

— Fiecare dintre ei are două înţepături în dreptul carotidei. Autopsia va fi făcută mai târziu, dar la prima examinare, legistul nostru spune că exanguinarea pare cauza morţii.

— E groaznic! exclamă Charles. Dar încă nu înţeleg de ce sunt eu aici!

Şi deşi făcuse eforturi să se abţină, rosti, până la urmă, ironic:

— Chiar credeţi că un vampir a făcut asta? Haideţi, domnilor, ce

naiba!

Charles Baker nu înţelegea cum cineva ar putea lua în serios o astfel de ipoteză. Sigur, poveştile cu vampiri erau pe toate drumurile, însă reprezentau un fel de convenţie ficţională, ca supereroii din benzile desenate sau ca meciurile de wrestling. Nu putea să îşi imagineze că cineva ar putea să creadă că cei doi adversari de pe ring chiar se bat în mod real şi să nu îşi dea seama că totul e o coreografie menită, probabil, să distreze, dintr-un motiv ce îi scăpa, nişte oameni care erau totuşi avizaţi. Superstiţiile existau şi legendele încă aveau o mare putere asupra imaginarului colectiv. Mai ales acolo. Iar nevoia oamenilor de a crede în ceva supranatural le întreţinea speranţa într-o viaţă mai bună sau mai plină de evenimente, într-o minune. Dar ca o asemenea posibilitate să fie serios luată în considerare de nişte autorităţi i se părea absurd. Era o întoarcere în timp cu câteva sute de ani.

Nimeni nu părea să aprecieze intervenţia profesorului şi încercă senzaţia că era privit cu suspiciune. Ceilalţi aveau convingerea că ascundea ceva.

— Nu sunteţi dumneavoastră autoritatea numărul unu în vampiri? întrebă poliţistul.

Carevasăzică, cei trei aveau nevoie de expertiza lui. Probabil că voiau să le explice dacă era vorba despre vreun ritual cunoscut sau dacă a mai văzut ceva asemănător. Ce coincidenţă totuşi să se afle acolo exact în acel moment.

— Nu am făcut decât să scriu o carte despre un subiect care mi se părea interesant. Însă perspectiva mea asupra lucrurilor este cea a omului de ştiinţă. E adevărat că am scris o istorie a fenomenului, dar mă interesa strict modul în care se creează o legendă şi cum funcţionează propaganda.

— Aţi ţinut totuşi conferinţe pe această temă peste tot în lume.

După cum se părea, acea conversaţie se transformase într-un dialog cam absurd între Charles şi bărbatul despre care nu ştia cine era. Ridică ochii întrebător spre Christa. Ea înţelesese din priviri şi îl prezentă pe bărbat.

— Îmi cer scuze, spuse ea, domnul este de la SRI. Serviciul Român de Informaţii.

— FBI-ul nostru, completă individul şi întinse mâna. Ion Pop. John dacă preferaţi.

Charles strânse, abia atingând, mănuşa întinsă.

— Teza mea principală la conferinţele la care faceţi referire şi în lucrările mele era exact că nu există vampiri şi că aşa-zisul vampirism al lui Vlad Ţepeş e o invenţie care începe cu mult înainte de romanul lui Bram Stoker. E un exemplu clasic de război prin decredibilizare, prin transformarea unui personaj periculos în ceva demonic. Şi am

scris asta în contextul campaniilor electorale şi al istoriei propagandei. Am demonstrat într-un mod simpatic, chiar şi matematic, că existenţa vampirilor e o imposibilitate de ordin teoretic. Dar nu cred că e locul şi momentul să ţin un curs aici, oricât de gotică ar fi atmosfera.

Agentul continuă să îl privească neîncrezător. Îi făcu semn să se aplece peste cadavru şi îl întrebă:

— Şi atunci, cum vă explicaţi asta?

Pe partea din spate a gâtului, cadavrul avea un tatuaj de mărimea a patru degete. Era un diavol cu două limbi ieşind din cele două colţuri ale gurii, cu capul acoperit cu un fel de pălărie de ghindă din care ieşeau două coarne roşii, îmbrăcat cu un fel de pamperşi cu picăţele de aceeaşi culoare, cu câte patru unghii, tot roşii, lungi şi încovoiate la fiecare mână şi la fiecare picior, cu dinţi mărunţi şi foarte ascuţiţi, cu ochii rotunzi şi răi, cu faţa verde; un fel de drac cu trăsături parţial omeneşti, părând să danseze un dans apocaliptic care, lăsând la o parte poziţia în care l-a surprins moartea, părea să amintească de dansul înnebunit de bucurie al lui Shiva pe mormântul unei lumi integral distruse. Tatuajul era executat perfect, cu o minuţiozitate şi o atenţie la detalii maniacală. Charles avu o licărire în ochi care nu le scăpă celor trei.

Când poliţistul ridică mâna de pe gâtul cadavrului, Charles observă că degetele mănuşii erau colorate. Aşadar, nu era un tatuaj permanent. Mai degrabă un soi de ştampilă termică.

— E identic la toţi trei, spuse comisarul.

— Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

Răspunsul comisarului veni instantaneu, ca o lovitură imposibil de parat:

— Dumneavoastră să ne spuneţi.

— Eu? ripostă Charles enervat. Credeţi că am vreo legătură cu crimele astea?

— Nu direct. Nu bănuim că aţi fi dumneavoastră autorul, rosti agentul. Au fost ucişi cu mult înainte ca dumneavoastră să aterizaţi în România. Am verificat. Mai e ceva, adăugă bărbatul. Aveţi cumva o carte de vizită la dumneavoastră?

— Cărţile mele de vizită sunt semiprivate. Pe ele sunt tipărite numărul de telefon şi e-mailul meu personal, şi nu le dau oricui, aşa că le port rar cu mine. Doar când cred că am nevoie de ele. Le-am lăsat la hotel. În rest, cine doreşte să mă găsească ştie cum să o facă.

— Aşa arată cartea dumneavoastră de vizită? întrebă agentul şi desfăcu mâna aceluiaşi cadavru, apoi scoase din ea o carte de vizită uşor mototolită.

Charles rămase fără cuvinte. Cum naiba…? Poliţistul se ridică, apropie cartea de vizită de faţa profesorului şi o întoarse brusc.

— Şi asta ce e?

Dacă se poate rămâne perplex după ce ai încremenit, atunci asta i se întâmplă lui Charles. Pe cartea lui de vizită se lăfăia, tipărit de această dată, dracul dansator.

— Iată ce credem noi. Fie aveţi o legătură cu ce se întâmplă aici, în sensul că ştiţi, nu că aţi făcut-o dumneavoastră, fie…

Charles îl întrerupse precipitat.

— Credeţi că îmi las cărţile de vizită asupra victimelor mele? Pe cadavrele pe care le ciopârţesc? Sau am făcut-o tocmai ca să mă pot scuza astfel? Un alibi inversat adică? Da. Aşa arată, într-adevăr, cărţile mele de vizită. Minus diavolul. Şi sunt simple, nu cu cod sau amprentă. Oricine a văzut vreodată o carte de vizită de-a mea o poate reproduce.

Calm şi fără să bage în seamă protestele interlocutorului, Ion Pop îşi continuă ideea:

— Fie cineva care ştia exact că veţi fi aici zilele astea, pentru simpozion, vrea să vă transmită un mesaj, fie sunteţi victima unei înscenări. Ştiu că sunteţi un personaj important şi că doar cu un telefon ne puteţi face nu numai să vă dăm drumul, ci chiar să vă conducem la aeroport. Mai ales că nu sunteţi suspectat de nimic. Totuşi, în cazul în care aceste crime au legătură în vreun fel cu dumneavoastră, fie că transmit un mesaj, fie că avem de-a face cu vreo glumă macabră a unui dezaxat, tot trebuie să ne ajutaţi. Aşa că v-am fi recunoscători dacă ne-aţi mai acorda câteva ore la poliţie. Vă conducem noi înapoi la hotel.

Charles îşi consultă ceasul şi după câteva clipe răspunse:

— Urmează să înceapă a doua parte a conferinţei. Vin cu dumneavoastră cu condiţia să transmiteţi colegilor mei scuzele de rigoare şi să îi rugaţi să continue fără mine. De asemenea, va trebui să ajung cu cel puţin două ore înainte de cocktailul de la ora nouă. Ştiţi măcar cine sunt victimele? mai întrebă Charles.

— Domnul comisar l-a recunoscut pe unul dintre cei trei. Este, sau era, proprietarul unei măcelării din oraşul nou.

— Cel mai bun măcelar pe care l-am cunoscut, spuse Gunther cu regret şi cu ciudă.

Capitolul 7

Charles Baker ieşi la ora cinci din sediul central al Poliţiei oraşului. Agenţii nu putuseră găsi un motiv să îl reţină, mai ales că profesorul era una dintre acele personalităţi intangibile ce pot cauza celui care abuzează de ea probleme uriaşe. Era un cărbune fierbinte şi nimeni nu păru să aibă chef să suporte niciun fel de consecinţe, să îşi asume vreun risc. În plus, alibiul lui era beton. Cadavrele fuseseră plasate în seara în care ajunsese şi în care poliţistul obez nu îl scăpase din ochi, iar noaptea dormise pe o canapea la recepţie. Corpurile fuseseră descoperite aproape de miezul nopţii de doi turişti polonezi, dintre care unul încă era în stare de şoc. La momentul în care, probabil, se petrecuseră crimele, Charles Baker ţinea o serie de conferinţe la Oxford pe tema Războiului rozelor şi a celebrei cocoaşe pierdute a lui Richard al III-lea.

Două ore fuseseră suficiente. Nu cunoştea mare lucru, nu ştia să aibă duşmani capabili de aşa ceva. Poate vreun alt profesor cu care să se afle în concurenţă sau vreun student care să îl urască. Dar aceia îi puteau fi adversari sau să-l antipatizeze. Niciunul dintre ei nu era în stare de crimele acelea atroce şi mai ales în acel capăt de lume. Le explicase că sistemul universitar american era foarte diferit de cel românesc. De fapt, nu le spusese nimic, pentru că nu avea ce să le spună. Dacă avea duşmani, aceştia erau alţii, nu dintre intelectuali, ci din vremea când era nemilos în campaniile electorale pe care le făcuse pentru clienţii lui. Era feroce. Nu îi scăpa niciodată nimic. Nicio slăbiciune a adversarului. Lovea mereu unde durea mai tare. Anii de scrimă şi perspectiva unei lovituri cumplite a unei săbii chiar fără tăiş pe spate îl învăţaseră să se controleze. Să fenteze când era nevoie, să se ferească şi să întoarcă lovitura cea mai neaşteptată exact în momentul în care adversarul se aştepta cel mai puţin. Dacă nu ar fi coincis cu ziua când dispăruse bunicul său, după acel telefon alarmant care sunase testamentar şi nu se prezentase la adunarea lotului din această cauză, ar fi făcut parte din echipa olimpică de scrimă a Statelor Unite. În întreaga lui viaţă – avea patruzeci şi cinci de ani – nu i se întâmplase decât de trei ori să nu îşi respecte o promisiune. Aceasta era una dintre ele. Când era mic, bunicul îl învăţase să se apere singur cu pumnii, dar mai ales cu armele. „Te tragi dintr-o familie lungă de războinici neînfricaţi”, îi spunea bunicul. Şi îl învăţase să tragă cu pistolul, să lupte cu sabia şi să supravieţuiască în condiţii imposibile. „Întâi creierul. Pe urmă mâna.”

Singurul moment în care nu fusese întru totul sincer era cel referitor la mizanscenă şi la creatura de pe presupusa lui carte de vizită. Spusese că habar n-avea despre ce era vorba şi trecuse foarte repede

peste subiect.

Christa se oferise să îl conducă. Îi răspunse că hotelul se afla la doi paşi şi că îi va prinde bine o plimbare. Înainte de a închide uşa în urma lui, îl întrebase: „Totuşi ai recunoscut ceva, nu-i aşa?”

— Îţi răspund dacă mă însoţeşti la cocktail în seara asta, îi răspunse el, zâmbind enigmatic.

Pe monitorul Institutului de Cercetări şi Experienţe asupra Comportamentului Uman, figura animată, diavolul cu faţa vopsită în verde şi cu câte patru unghii încovoiate la toate cele patru membre, îşi încetă dansul şi rămase blocată într-un colţ al ecranului.

Capitolul 8

La numărul 25, pe strada Hermann Oberth se află cel mai frumos şi mai nou hotel al oraşului natal al celui mai celebru vampir din toate timpurile. Cum la vizitele precedente ale lui Charles, stabilimentul nu exista încă, în momentul în care maşina ambasadei Statelor Unite îl aduse de la aeroportul din Cluj direct în faţa hotelului, profesorul fu plăcut surprins. Charles era înnebunit după hotelurile de lux. Cum era tot timpul pe fugă, hotelurile îi ocupau o bună parte din viaţă. De multe ori treceau luni până să revină acasă. Îi plăcea să viziteze locurile vechi, medievale, dar cel mai mult îşi dorea, după o zi obositoare prin orice oraş, să se poată relaxa într-un loc luxos şi cu mult gust.

Admira totul la un hotel – de la camerele frumos aranjate până la holurile spaţioase, de la costumele menajerelor la ţinuta majordomilor, de la politeţea recepţionerilor până la paturile imense cu perini multe, de la băile îmbrăcate în marmură până la bomboanele sau coşurile cu fructe pe care le găsea pe pat la sosire. Cel mai mult îl încânta clopoţelul de la recepţie, în puţinele locuri în care acesta mai putea fi găsit.

De multe ori stătea în holul vreunui hotel şi privea lumea pestriţă ore în şir, cu laptopul în faţă. Câteva dintre cărţi le scrisese chiar în aceste vaste spaţii deschise, de-a lungul şi de-a latul lumii. Zumzetul oamenilor eleganţi care târau bagaje nesfârşite după ei, destinele ce se încrucişau pentru o scurtă durată şi pentru ca apoi să se despartă pentru totdeauna îl fascinau. Câteodată făcea pariuri cu sine însuşi şi încerca să ghicească cu ce se ocupau toţi acei oameni, le studia chipurile, îmbrăcămintea, comportamentul. Avea o memorie atât de extraordinară a feţelor, încât dacă văzuse una care îl interesa într-un hotel şi o revedea după ani, îşi amintea unde o zărise înainte. Îi plăceau oamenii care nu îl cunoşteau şi pe care nu îi cunoştea, care nu ştiau cine era şi nu voiau nimic de la el. Intra uşor în vorbă cu toată lumea, în multele limbi pe care le cunoştea, iar de multe ori replicile lui surprinzătoare, de o caldă ironie, le lăsau amintiri frumoase multă vreme celor care îl întâlniseră. Era un om dăruit cu mult „esprit” şi cultura lui enciclopedică ale cărei baze le pusese în copilărie, în uriaşa bibliotecă labirintică din casa bunicului şi a tatălui său, adăuga la farmecul său personal un plus de autenticitate.

Ştia aproape întotdeauna mai mult decât oricine altcineva despre aproape orice, bineînţeles ca diletant. Putea discuta cu aceeaşi naturaleţe şi lejeritate cu un medic sau cu un şofer de taxi. Fermecase orice chelneriţă care îl servise vreodată la vreun restaurant, dar era strălucitor şi când vorbea despre istoria cinematografului sau sexul

îngerilor. La un moment dat, chiar îi trecuse prin cap să se şi mute într-un hotel. Însă dependenţa obsesivă pe care o dezvoltase în relaţia cu multele şi variatele sale colecţii îl împiedica întotdeauna. Îşi cunoscuse aproape toate iubitele în hoteluri. Aşa că era doldora de amintiri plăcute.

Hotelul Central Park îi plăcuse din prima pentru combinaţia de vechi şi nou, pentru intrarea care semăna cu poarta de acces a unui teatru parizian plin de lumină caldă şi de culoare, dar fără explozia ţipătoare de afişe şi becuri în toate culorile de pe Broadway. Îi plăceau, aşadar, lemnul şi fierul forjat în combinaţie cu covoarele colorate în roşu, cu modele clasice şi crini imperiali, tablourile unor artişti locali sau care trecuseră pe acolo, agăţate pe coridoare. Sigur, totul era un pic kitsch, însă ce ar fi viaţa fără un pic de exces de decorativ, fără acea parte rozacee şi liniştitoare de bun-gust din prostul-gust. Şi se îndrăgostise de barul-restaurant cu aer de reşedinţă din Anglia, cu lambriuri închise la culoare şi cu alternanţa de cotoare de cărţi îmbrăcate în piele şi sticle de vin amintindu-i foarte mult de casa unde crescuse. Nu era Ritz sau Four Seasons, dar cel care construise aşa ceva într-un oraş în care cele mai răsărite hoteluri aveau, în cel mai bun caz, un aer rustic, merita felicitat.

Charles traversă parcul central care era, de fapt, un pâlc de copaci cu câteva bănci şi intră în hotel. Îl întrebă pe recepţionerul care îl salutase cu zâmbetul până la urechi dacă se terminase conferinţa. Acesta îi răspunse afirmativ şi îi dădu cheia. După obiceiul lui, în aşteptarea cheii, privise în jur în holul îngust. Pe un fotoliu din catifea roşie, cu ramă aurie din lemn o femeie îl fixa de când intrase. Ochii lor se întâlniră doar un moment, deoarece Charles plecă privirea. Gambele ei, care se sprijineau pe tocuri de 15 cm, aveau o musculatură cum numai la concursurile mondiale de culturism se puteau vedea. Fusta îi plesnea peste pulpe, lăsând să se intuiască acelaşi tip de musculatură exagerată. Din uşa barului apăru un alt uriaş cu un spate care l-ar fi umplut de ruşine până şi pe Arnold. Se întrebă cum or fi arătând copiii acestui cuplu straniu. Primi cheia şi urcă la primul etaj, la camera 104. Îi oferiseră un apartament liniştit, cu vedere la curtea interioară, cel mai bun al hotelului, însă alesese una dintre cele două camere cu balcon şi cu vedere la parc de deasupra intrării. Acolo îşi băuse cafeaua de dimineaţă, alături de o Cohiba{8} scurtă şi strâmbă cu care se răsfăţa o dată pe zi, când era binedispus.

Capitolul 9

Se trezi brusc şi privi nedumerit în jur. Avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească. Soarele care intra prin uşa deschisă a balconului bătuse direct pe el şi îl făcuse să transpire. Era un pic de vânt şi perdeaua balconului se mişca de parcă ar fi fost deranjată de fantome. Se uită la ceas. Era ora şase şi un sfert. Dormise cel mult o jumătate de oră. Când se întorsese în cameră, ieşise pe balcon, privise lung strada pe care treceau sporadic maşini. În zare vedea Turnul cu ceas, cel mai înalt dintre cele nouă turnuri care supravieţuiseră vremii în oraşul medieval. Cu o înălţime de 64 de metri, fusese construit pe la o mie trei sute şi ceva pentru a proteja intrarea principală a oraşului. Părea departe, dar dacă o luai pe scurtătură, prin parc, pe două străduţe, exista o scară din piatră care ducea chiar la turn. Nu era nevoie, cum făceau toţi turiştii, să ocoleşti pe drumul de maşini pentru a intra în piaţa centrală.

I se spunea Turnul cu ceas deoarece în jurul anului 1650 a fost construit în el un ceas imens flancat de statui din lemn reprezentând zeii responsabili pentru numele zilelor săptămânii în latină. Mars, Mercuris, Jovis, Veneris, Satumis şi Solis, adică Marte, Mercur, Jupiter, Venus, Saturn şi Soarele. Doar ziua de luni, în loc să fie Lunae dies, adică ziua Lunii, era reprezentată, nu se ştie de ce, de Diana, zeiţa vânătorii.

Oraşul avusese iniţial paisprezece turnuri folosite drept sedii ale breslelor meşteşugăreşti din Evul Mediu. Rămăseseră în picioare Turnul Fierarilor, Turnul Cizmarilor, cel al Croitorilor, al Cojocarilor, al Măcelarilor, al Cositorilor, al Frânghierilor, al Tăbăcarilor şi, bineînţeles, cel cu ceas, care, însă, nu aparţinea unei bresle. Au fost distruse complet Turnurile Pescarilor, al Ţesătorilor, al Giuvaergiilor şi Aurarilor şi cel al Lăcătuşilor şi Dogarilor.

În întreaga Europă breslele fuseseră foarte importante în Evul Mediu, ele fiind cauza principală a evoluţiei societăţii, în ciuda rezistenţei pe care nobilimea şi biserica o opuseseră de prea multe ori. Deşi erau organizate pe principii exclusive, după reguli foarte stricte, iar de multe ori se comportau ca nişte mafii sindicale şi acţionau ca nişte trusturi, fixând preţurile produselor şi serviciilor în felul în care îşi doreau, pentru că erau monopoliste, ele au forţat şi au grăbit modernitatea. Datorită lor au apărut, pe rând, mica burghezie şi apoi cea mare, din breslele Bancherilor şi ale Notarilor. Din breasla Zidarilor, s-a născut francmasoneria care a dat revoluţia franceză, a întemeiat America, a făcut revoluţiile primei jumătăţi a secolului al XIX-lea şi a creat lumea aşa cum o ştim astăzi. Membrii breslelor ştiau să facă ceva, aveau o meserie într-o vreme în care nimeni nu prea ştia

să facă nimic specific. Fără ele nu ar fi existat oraşele, marile catedrale, economia sau chiar războaiele, iar oamenii ar fi umblat şi astăzi în opinci. Şi, cel mai important dintre toate, erau oameni liberi, bine informaţi şi activi. Aceste bresle au fost precursorii reali ai capitalismului modern, iar membrii lor, cei ai clasei mijlocii.

Charles scrisese un studiu aprofundat despre importanţa breslelor în istorie şi despre relaţiile complexe între acestea şi autorităţile vremii. Aşa că le studiase pe întreg Vechiul Continent, din Italia în Franţa, din Anglia în Polonia, din Statele Germane în Ţările Române. Studiul său fusese primit, ca întotdeauna, cu mare entuziasm de lumea academică, dar şi de marele public.

Îşi terminase ţigara şi se aşezase pe pat să se gândească la întâmplarea la care tocmai fusese martor. Rememorase fiecare moment şi fiecare detaliu, înţelesese perfect fiecare element al înscenării, bănuia în acel moment că mesajul îi era adresat lui, fără să priceapă însă din ce motiv. Şi, mai ales, nu înţelesese care era, de fapt, mesajul. Adormise înainte să o facă.

În timp ce se gândea cu ce să îşi ocupe următoarele două ore până la cocktail, telefonul mobil începu să vibreze şi să danseze pe masa de corespondenţă. Un număr de Franţa apăru pe ecran. Nu ştia al cui era, dar răspunse. Charles era de o politeţe desăvârşită. Întotdeauna răspundea la orice apel, iar când se afla în imposibilitatea de a face acest lucru, revenea el.

— Trebuie să vă văd chiar acum, spuse vocea.

Era imposibil de nerecunoscut accentul britanic al Christei Wolf.

— Mai sunt doar două ore până la cocktail. Sau aţi renunţat la idee? întrebă el.

— Nu, rămâne cum am promis, i-o reteză scurt. Dar acolo vor fi mulţi alţi oameni, politeţuri şi zâmbete de schimbat şi vom fi total lipsiţi de intimitate.

În timp ce Charles se gândea unde să îi dea întâlnire, Christa îi spuse la fel de definitiv:

— Sunt în barul de jos. Vă aştept.

Şi închise, lăsându-l pe Charles cu gura căscată. Zâmbi totuşi. Impetuozitatea femeii îl distra. Coborî.

Capitolul 10

Biroul lui Martin Eastwood era groaznic de intimidant. Avea o secretară cu faţă de buldog pe care nimeni din institut n-o văzuse vreodată surâzând măcar. Werner Fisher apăru în uşă şi o privi întrebător. Aceasta îi făcu semn cu capul, privind peste ochelari, că şeful cel mare îl aştepta. Intră. Era o distanţă de cel puţin cincisprezece metri între uşă şi biroul şefului, iar cele două fotolii Chesterfield şi canapeaua din aceeaşi gamă se aflau şi ele la vreo cinci metri. Şi erau mult mai joase decât masa. Când cineva se aşeza pe ele părea o scenă din *Dictatorul* lui Chaplin. Lui Eastwood îi plăcea să arate cine era stăpânul. Maximum pe care îl puteai obţine, şi asta doar dacă erai directorul CIA sau NSA, sau vicepreşedintele, era să se aşeze pe unul dintre fotolii faţă în faţă cu tine. Niciun angajat nu avusese vreodată acest privilegiu. În afara lui Werner în perioada în care Martin îl curta asiduu şi când, ca să îl aibă, îi promisese marea cu sarea.

Institutul de studii comportamentale era o instituţie secretă de care ştiau câţiva oameni în lume. Acesta fusese fondat pentru a studia şi experimenta comportamentul omenesc în situaţii limită şi de a găsi metode noi şi complexe în scopul de a păstra populaţia într-o dependenţă cât mai definitivă în raport cu statul. Aşa se considerau entităţile care l-au fondat – Statul. De aici plecau cele mai trăsnite idei despre cum se poate ocupa mintea individului redus la stadiul de consumator perpetuu al obsesiilor care i se dădeau pe tavă. Aici se inventau cele mai crunte dependenţe şi se construiau strategiile de fragmentare a societăţii. Pe scurt, institutul se ocupa cu dezvoltarea continuă de mijloace originale de a spăla creierele populaţiei şi de a le frânge indivizilor orice urmă de voinţă sau de gândire independentă. În rarele cazuri când aceasta nu reuşea, se trecea la planul de rezervă, şi anume izolarea subiecţilor de cei pe care i-ar putea influenţa. Şi asta prin orice mijloace. De la decredibilizare totală până la înscenări dintre cele mai ordinare şi, dacă era nevoie, chiar la asasinat. Acesta era totuşi ultimul resort. De obicei, oamenii care gândeau singuri, din ce în ce mai rari, reacţionau perfect la primul prag de persuasiune, mituirea. Cu sinecuri sau, de-a dreptul, cu bani.

— Mi-ai promis ceva, lătră Eastwood la omul care stătea umil în faţa lui.

— Mă pot apropia? întrebă Werner.

Şeful îi dădu permisiunea. Cu zâmbetul lăţit pe faţă, ajunse dintr-o săritură lângă birou şi îi întinse şefului dosarul. Acesta îl luă neîncrezător, îl deschise şi îl răsfoi.

— Eşti sigur? îl întrebă el.

Da, era sigur. Mai sigur decât fusese de ceva vreodată.

— Ai sunat-o pe Bella? întrebă iar Eastwood.

— Aşteptam doar încuviinţarea dumneavoastră.

— Şi nu vrei să îmi spui unde ai dispărut două zile?

Werner zâmbi.

— Niciun profesionist nu îşi dezvăluie metodele, aşa cum niciun ziarist serios nu îşi dezvăluie sursele. Trebuie doar să ofere rezultate. Şi dumneavoastră asta vreţi. Rezultate.

Fu concediat printr-un gest. Făcu stânga împrejur. Când ajunse în pragul uşii, cu mâna pe clanţă, şeful tună din nou.

— Vorbeşti de rezultate. Atunci, fă bine şi produ-le. Eşti foarte aproape de a obţine ce ţi-ai dorit dintotdeauna. Sau eşti foarte aproape să dispari. Găseşte lista!

La hotelul Central Park, după ce dăduse o şpagă serioasă ca să obţină camera de rezervă reţinută pentru proprietar, hotelul fiind în întregime ocupat de participanţii la conferinţă, Bella Cotton stătea cu picioarele musculoase în apă caldă. Ceruse un lighean de la recepţie şi, la suma pe care i-o vârâse în buzunar recepţionerului pentru o noapte – cam de zece ori preţul camerei – îl primi în trei minute. Bella avea metodele ei de persuasiune şi găsea, în orice situaţie s-ar fi aflat, o ieşire creativă. Odată, având o problemă asemănătoare la un hotel la care mita nu funcţiona, îl aruncase de la fereastră pe unul dintre locatari şi aşteptase până poliţia îşi terminase treaba, după care intrase în posesia camerei. Pe Milton şi Julius Henry, adică şoferul şi dulapul, îi trimise să doarmă la un hotel unde trebuiau să îşi rezolve problemele cu schimbul, astfel încât în orice moment unul dintre ei să-i fie la dispoziţie. Îi sfătui să doarmă câteva ore cât încă nu se întâmpla nimic, pentru că avea să fie o noapte lungă.

Mobilul sună şi un diavol îi apăru pe ecran în chip de *caller ID.*{9} Era Fischer.

Capitolul 11

Charles intră în barul care la acea oră era închis. Se făceau ultimele aranjamente pentru cocktail, iar participanţii la conferinţă fie se retrăseseră în camere, fie se plimbau prin oraşul vechi. Câţiva, puţini, beau o bere la terasa din spate. Şeful de sală protestase când o văzuse pe Christa intrând, dar legitimaţia ei şi privirea-i autoritară îl făcuseră să renunţe repede. Se aşezase la o masă lângă ferestrele care dădeau spre stradă şi care erau semideschise. Charles îi zâmbi şi se aşeză curios chiar pe scaunul din faţa ei. Ospătarul îl întrebă dacă îl putea servi cu ceva şi Charles ceru un *single malt*{10} vechi de doisprezece ani. Neştiind cu ce să înceapă, se gândi să atace.

— De unde aveţi numărul meu personal? Înţeleg că poliţia română ştie să se descurce, dar numărul meu e greu de obţinut până şi în America.

— O fi, însă Interpolul e plin de resurse.

Aşadar, era de la Interpol. Era prea de tot ca o persoană ca ea să facă parte din poliţia locală.

— Domnule Baker, puteţi fi atât de amabil încât să îmi spuneţi ce aţi recunoscut la locul crimei?

— Parcă ne tutuiam, zâmbi Charles, dar văzând cât de serioasă era Christa, continuă, reluând dialogul la persoana a treia:

— Nu are sens să vă spun nimic, deoarece ceea ce am văzut eu aţi văzut şi dumneavoastră. Sau, în cel mai rău caz, aţi aflat de pe Google sau de pe Wikipedia.

Pentru prima oară, Christa surâse:

— Nu am nevoie de Google. Am surse mult mai serioase. Cât despre Wikipedia, erata e uneori mai lungă decât articolele.

— Perfect de acord. Cunoaşterea exactă nu poate fi democratizată. Accesul la ea, da. E aberant să faci un dicţionar în care oricine poate scrie orice îi trece prin cap.

— Da, însă consultarea lui nu costă.

Era un argument serios pe care îl auzise adesea chiar de la studenţii săi. Christa îl privi insistent.

— Aşadar?

— Uite cum procedăm, făcu el încă o tentativă timidă de a înmuia sloiul dintre ei. Jucăm un joc. Eu răspund sincer la o întrebare, tu răspunzi sincer la o întrebare. Şi tot aşa până la cocktail. De acord?

— Vreţi să ne jucăm adevăr sau provocare? Credeţi că suntem la un club al facultăţii dumneavoastră?

— Nu, suntem într-un bar care e în întregime la dispoziţia noastră. Se înserează. Afară e frumos şi verde. E o atmosferă caldă şi prietenoasă. Aş zice, dacă aş avea curajul, aproape romantică. Aşa că,

da, propun să jucăm adevăr şi adevăr. Asta doar în cazul în care nu vreţi cumva să mă provocaţi ca să mă puneţi în situaţii ridicole.

Christa dădu să răspundă, dar chelnerul puse paharele pe masă. Se trase în spate, mulţumi şi îl privi lung pe Charles în timp ce sorbi din sticla de Coca-Cola rece. Decise să îi acorde această concesie dacă voia să obţină ceva de la el.

— OK. Ce aţi văzut acolo?

— Usturoi, un ţăruş, o oglindă şi o cruce. Adică exact ce ţine departe un vampir. Ar mai fi şi lumina zilei. Însă asta era greu de materializat într-un obiect. Puteau să scrie cu cretă pe perete.

Părea că încheiase, dar Christa nu se lăsă aşa uşor. Continuă.

— Ceea ce e aberant. Dacă asta e opera unui vampir, presupunând prin absurd că ar exista, deşi nu există, atunci n-ar fi putut fi el ucigaşul, pentru că l-ar fi distrus obiectele. E o gravă contradicţie în termeni. Doar dacă vampirul i-a muşcat, iar sluga lui prea plecată, netransformată în vampir, ca să poată fi dominată, a cărat cadavrele acolo şi a pus o semnătură inversă. În plus, în manualul vampirului, sunt rare momentele în care acesta îşi goleşte victima de tot sângele. De regulă bea un pic cât să-şi potolească setea, pentru ca şi victima, infectată, să se transforme, la rândul ei, tot în vampir. Şi tot aşa. Colonizare totală. De ce n-o fi făcut asta, nu ştiu. Poate îi erau simpatici colegii dumneavoastră şi nu ar fi vrut ca la două zile după înmormântare, morţii să se ridice şi să se ducă pe la secţie pentru a cere o ştampilă de flotant, ca să moară ăştia de frică. E rândul meu. Ce căutaţi aici?

— Aici, la masă?

Christa amână răspunsul. Se gândea cum să ocolească întrebarea.

— Nu e corect. Prima regulă a jocului este sinceritatea, spuse el jucăuş.

— Pe dumneavoastră. Vă aşteptam.

— Bună încercare. Mă refeream la ţara asta, la oraşul ăsta, nu la acest bar.

— Şi eu, zise Christa. Apoi adăugă: Asta era cel mai uşor. Şi restul?

— Ochii scoşi, limba şi urechile tăiate trimit la trei statuete japoneze, trei maimuţele simpatice pe numele lor Mizaru, Kikazaru şi Iwazaru. Una se ţine de ochi, pentru că n-a văzut nimic, una de urechi, pentru că nu a auzit nimic şi una de gură, pentru că nimic nu va ieşi din gura ei. Ansamblul e cunoscut sub mai multe nume – trei maimuţe înţelepte, fiindcă sunt discrete, sau cele trei maimuţe mistice sau…

— Sau Omerta, i-o tăie Christa.

— Da. Mai sunt şi alte variante. Sigur nu le vreţi şi pe acelea?

Nu îl băgă în seamă şi continuă.

— Codul tăcerii la mafia siciliană.

— Da, dar nu numai. Nici cea calabreză sau corsicană nu sunt străine de amenințarea cu moartea la adresa informatorilor. Și nici cea newyorkeză, din câte știu.

— Deci nu trebuie sub nicio formă să spuneți ce știți. E o amenințare directă.

— Asta presupunând că mi se adresa mie.

— Mesajul era pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Presupunând că nu era un secret cosmic că voi fi aici, totuși de unde știa autorul că mă veți chema și vă voi accepta invitația?

— Ba știa foarte bine. Așa cum știam și eu.

— A, credeți că mă cunoașteți. Nu știți nimic despre mine. În afara câtorva lucruri publice.

— Am știut că veți accepta invitația. Oricum, însoțitorii mei erau pregătiți să vă ia pe sus.

— Și să riscați un scandal diplomatic? Mă îndoiesc. Dar să trecem peste. Am încălcat regulile și asta nu e niciodată bine. E rândul meu să vă întreb. Vreau să îmi spuneți tot ce știți despre mine.

Christa încercă să protesteze și să continue, însă se gândi că era mai practic să răspundă și apoi să întrebe despre cel mai interesant element al investigației. Diavolul. Știa de unde era, dar habar n-avea ce semnificație putea să aibă în context. Nu putea fi doar un diavol și atât. Era ceva mai mult acolo, ceva ce îi scăpa.

— Bine. Pe scurt. Sunteți un princetonian convins. Din tată în fiu. Bunicul dumneavoastră a fost o somitate în domeniul logicii formale, matematician de mare clasă, cu o contribuție uriașă la dezvoltarea pragmaticii. Tatăl dumneavoastră l-a urmat tot ca profesor de matematică, tot la Princeton. Mai puțin strălucitor însă. Din acest punct de vedere, îi semănați mai mult bunicului. Poate de aceea aveți o relație rece cu tatăl. Poate de aceea n-ați mai trecut, pe la castelul în care ați crescut, de douăzeci de ani. Ca să vă vadă, tatăl dumneavoastră trebuie să vă viziteze sau să vă întâlnească în oraș. Ați fost crescut de bunic, care v-a introdus în misterele științelor exacte. În copilărie vă stimula inteligența cu fel și fel de enigme, dar vă pregătea și pentru lupta corp la corp. El v-a sădit pasiunea pentru arme, însă a fost foarte dezamăgit că ați ajuns să preferați armele de foc în locul spadei. Aveți o colecție impresionantă de cărți – mai puțin meritul dumneavoastră – și două de săbii din toate timpurile și de revolvere. De fapt, nu suportați pistolul. Prea multe gloanțe. Prea ușor de folosit. Alegerea dumneavoastră e întotdeauna revolverul. Cu șase gloanțe. Și cu o cursă mai grea. Ați sărit trei ani în liceu și ați terminat facultatea la douăzeci de ani – Princeton, ce altceva? La douăzeci și șase de ani aveați trei doctorate. În următorii ani ați mai fi putut face încă cinci. Dar v-ați plictisit. Vi s-a propus o catedră tot la Princeton,

însă aţi refuzat-o. Matematica nu devenise o obsesie pentru dumneavoastră, aşa cum era pentru tatăl dumneavoastră. Şi aici semănaţi cu bunicul. Aţi vrut aventură şi să vă câştigaţi propriii bani. Aţi virat spre ştiinţe umaniste – filosofie şi mai ales istorie. O prelungire a pasiunii bunicului. Aveţi mii de articole publicate pe cele mai diverse teme. Paisprezece cărţi scrise până în prezent, toate surprinzătoare, toate inovative, toate pe teme diferite. Aţi avut obsesia să faceţi politică. Aţi scris o carte senzaţională despre propagandă şi aţi aplicat cinic asta în şase campanii senatoriale şi una prezidenţială. Aţi câştigat tot, tot timpul. Apoi v-au enervat politicienii. Prea vă acaparau. Vi se spune profesorul, dar n-aţi vrut să vă legaţi de o universitate. Groaznic mod de a trăda tradiţia familiei. Aşa că sunteţi *visiting professor*{11}. Mereu în alt loc al lumii, mereu despre altceva. Loviturile dumneavoastră de maestru au fost descoperirea a ceea ce presa a numit cel mai bine păstrat secret al lui Abraham Lincoln. Şi apoi povestea cu Richard al III-lea. V-aţi câştigat faima de cel mai mare detectiv cultural. Nu puteţi sta într-un loc. Din niciun punct de vedere. Asta e slăbiciunea dumneavoastră cea mai mare. Şi pasiunea de colecţionar. Aveţi o relaţie cu obiectele. Dacă v-ar vedea cineva când le atingeţi sau vorbiţi cu ele, ar crede despre dumneavoastră că sunteţi un pic scrântit. Poate că şi sunteţi. Vă plac femeile într-un mod aproape patologic, deşi nu aţi exagerat cu numărul lor. Pe cele mai multe le agăţaţi în hoteluri. Ca ăsta. Diavolul acum!

Aproape îşi pierduse suflul. Fusese un deluviu de cuvinte, scoase cu repeziciune pentru a ajunge la ceea ce o interesa. Charles o privi cu interes. În acele clipe îi plăcea şi mai mult. Nu pentru că vorbise frumos despre el sau pentru că îl studiase cu atâta minuţiozitate, ci pentru că în momentul în care vorbea o făcea cu pasiune. Un fel de pasiune care nu i se putea ghici în atitudinea dură şi hotărâtă pe care o avusese dimineaţă. Vru să vadă cum reacţionează şi întinse coarda.

— Toate astea sunt publice sau semipublice. Minus povestea cu obiectele. Spuneţi-mi ceva original, ceva ce nu scrie niciunde. Ceva ce nu a zis nimeni despre mine.

Răspunse la fel, în viteza a şasea.

— Ştiu că nu sunteţi aici pentru conferinţă.

— Nu? Atunci de ce sunt?

— Diavolul, vă rog.

— Da. Diavolul.

Capitolul 12

Interpolul nu este, propriu-zis, un organism executiv, aşa cum sunt poliţiile tradiţionale. E mai degrabă o uriaşă bază de date, cu o grămadă de analişti şi de investigatori şi cu o echipă de intervenţie care oferă sprijin mai degrabă logistic. Organizaţia funcţionează ca element de legătură între diversele agenţii de *law-enforcement*{12} din lume. Interpolul nu face arestări şi nu intervine activ în nicio circumstanţă. E foarte util pentru situaţiile în care o reţea criminală sau teroristă trece graniţele unui stat. El face legătura între diverse tipuri de autorităţi, adunând, centralizând şi interpretând informaţii de peste tot de pe glob. Intervenţiile agenţilor săi pot fi foarte eficiente când barierele jurisdicţionale, de limbă şi capacitatea limitată de a obţine informaţii rapide şi eficiente în diferite părţi ale planetei fac imposibilă rezolvarea cazurilor complexe pentru autorităţile naţionale. Specialitatea sa este criminalitatea transfrontalieră. Cu o istorie zbuciumată, a fost creată în 1923 la Viena, la Congresul Poliţiei Criminale. La numai două decenii de la înfiinţare, Germania nazistă a pus mâna pe Interpol şi i-a mutat sediul la Berlin. După cel de-al Doilea Război Mondial s-a mutat în Franţa, la Saint-Cloud, iar din 1989, la Lyon. Aceasta era explicaţia pentru care numărul de pe care sunase Christa începea cu +33. Cu un buget ridicol de mic, aproximativ 70 de milioane de euro anual, şi lovită de numeroase scandaluri de corupţie la vârf, instituţia are nevoie de o revigorare şi de o nouă faţă. Logo-ul său e un glob în care e înfiptă o spadă, înconjurat de ramuri de măslin, iar dedesubt atârnă o balanţă. Simbolistica e clară – un organism poliţienesc mondial care luptă pentru pace şi dreptate.

Christa fusese angajată la Interpol încă de pe băncile facultăţii pentru capacitatea ei extraordinară de a face conexiuni neaşteptate. Analiza cu rapiditate toate informaţiile şi le lega în cel mai rapid şi eficient mod cu putinţă. Era responsabilă de unele dintre cele mai serioase rezultate ale organizaţiei – de la anihilarea a cel puţin opt atacuri teroriste de amploare pe teritoriul Statelor Unite şi al Marii Britanii şi până la desfiinţarea uneia dintre cele mai mari filiere mexicane de heroină din lume. Acest din urmă caz îi pusese viaţa şi integritatea fizică şi mentală în asemenea pericol, încât avusese nevoie de aproape doi ani ca să îşi revină pe deplin şi să îşi lingă rănile. Datorită inteligenţei sale şi a sacrificiilor pe care şi le-a asumat fără să ceară niciodată nimic în schimb, Christa Wolf, pe numele ei real Katherine Shoemaker, zisă şi Kate, beneficia de o libertate aproape absolută în cadrul Interpol. Putea să îşi aleagă cazurile, avea la dispoziţie un buget considerabil mai mare decât orice alt agent şi

dădea foarte rar socoteală pentru ceea ce făcea.

Prima misiune pe care şi-o asumase aproape fără să ştie nimeni era rezolvarea cazului cu nume de cod „Vampirul din Carpaţi". Elementul central al cazului îl reprezenta un bărbat pe nume Charles Baker, celebru profesor american. Îi spusese şefului său direct – singurul care ştia la ce lucra şi care îi semna deconturile – că pleacă să îl studieze pe acesta şi dusă a fost. Din când în când trimitea câte un raport şi cerea bani. Învăţase totul despre el în anul în care îl urmărise aproape pas cu pas.

În acel moment şedea în faţa sa şi aştepta cu nerăbdare să audă varianta lui despre ce se întâmplase în acea dimineaţă.

Charles îşi muşcă buza de sus şi se gândi cum să înceapă. Într-un târziu, zise:

— Presupun că ştii ce reprezintă tatuajele şi desenul de pe aşa-zisa mea carte de vizită. Dar, de dragul construirii unui raţionament corect, o să relatez întreaga poveste. Fiindcă, deşi abia am descifrat toate semnele din care e compus mesajul, e evident că nu îl înţelegem.

— Încă, replică foarte convinsă Christa.

— Încă. Suntem în situaţia în care ştim literele unei limbi, pentru că le folosim şi în limba noastră, dar necunoscând regulile după care se combină într-un text, nu înţelegem textul. Să zicem că suntem norvegieni şi dăm peste un text în spaniolă. Nu ştim o boabă de spaniolă şi nu avem nicio idee despre o limbă înrudită, nu vom putea nici măcar intui despre ce este vorba. Cam în situaţia asta suntem. Deci, aşa cum ştii, diavolul în chiloţi, cum îl numesc eu, astăzi personaj ridicol, care seamănă cu un personaj de desen animat, băga lumea în sperieţi în urmă cu mai bine de şase sute de ani. E un desen care apare la pagina 290 a unei cărţi considerată multă vreme cea mai mare din lume. De aceea a şi fost botezată *Codex Gigas*. Cântăreşte aproximativ optzeci şi două de kilograme, are aproape un metru lungime, e lată de aproape jumătate de metru şi are o grosime cam de douăzeci de centimetri. A fost mult timp catalogată una dintre minunile lumii. Cică ar fi fost nevoie de pielea de la 160 de măgari pentru a produce pergamentele din care e constituită – vellum-urile. Legenda spune despre ea că a fost scrisă într-o singură noapte în anul 1229 de către călugărul Herman într-o mănăstire benedictină din Boemia, în Cehia de astăzi. Mănăstirea se numea Podlazice, iar satul de care aparţinea, Chrudim. Fratele Herman ar fi încălcat un jurământ – e o dispută pe tema asta, despre ce încălcare ar putea fi vorba. Bănuiesc că, la pedeapsa pe care a primit-o, a încălcat jurământul castităţii. Aşadar, fraţii l-au osândit la zidire. Adică la a-l îngropa de viu într-un zid.

— Dar cartea asta este o Biblie, nu-i aşa?

— Da, e şi o Biblie. Ajung acolo numaidecât. Fratele ăsta s-a milogit

de ei şi a susţinut că ar putea face ceva nemaivăzut într-o singură noapte, doar ca să scape de condamnare. Cum timpul le cam era indiferent călugărilor benedictini din epocă, i-au dat şansa asta. Dimineaţa cartea era gata. Ce altceva ar fi putut copia un călugăr decât o Biblie? Numai că nu era o Biblie ca oricare alta. Am cercetat mult să aflu cum au reacţionat fraţii când au deschis-o. Nu am găsit niciunde nimic despre asta. Următoarea dată când este semnalată în orice fel de document se spune că ar fi fost cărată într-o mănăstire cisterciană din Sedlec şi din nou într-o mănăstire benedictină la Brumov. Se pare că ar fi ajuns aici pe la 1477.

— Spuneai că nu e chiar o Biblie.

Charles se uită la ea şi încercă să citească pe faţa ei unde voia să ajungă şi ce dorea să ştie, de fapt. Toate aceste informaţii erau publice.

— Să îmi continui expunerea. Ştiu că intenţionezi să mă aduci la diavol, dar dacă vrem să decodificăm mesajul, textul din limba noastră imaginară, e nevoie de un pic de metodă. Nu ştii niciodată cum aşezarea logică a informaţiilor îţi dă exact scânteia de care ai nevoie pentru a rezolva misterul. Crede-mă. Am ceva experienţă.

— OK, zise ea zâmbind. Nu mai spun nimic. Însă mi-e foarte sete.

Îl urmări cu privirea pe ospătar care terminase de aranjat şi pentru că nu se uită deloc spre ea, strigă după el.

— E o chestie la toţi chelnerii ăştia. Din întreaga lume. Nu ştiu dacă ai observat, dar umblă tot timpul cu privirea în pământ. De parcă ar fi fost instruiţi să facă asta. De multe ori am senzaţia că au ochelari de cal şi că o fac intenţionat.

Chelnerul se apropie. Christa mai ceru o Coca-Cola. Iar Charles întrebă dacă se poate fuma. Chelnerul îi răspunse că sunt geamurile deschise şi e ca şi când ar fuma afară. Charles îl aşteptă să se întoarcă pentru a nu mai fi întrerupt. Între timp îşi aprinse ţigara de foi care i se strâmbase şi mai mult în buzunar şi trase cu nesaţ primele două fumuri.

— Unde eram? A, da. Se pare că prin 1594, împăratul Rudolf al II-lea, care avea evidente probleme mintale, colecţiona tot felul de ciudăţenii, găsise cartea foarte nostimă şi o luase pentru colecţia lui de curiozităţi. În 1648, armata suedeză care a trecut Praga prin foc şi sabie, în timpul Războiului de treizeci de ani, a confiscat-o. Ea este astăzi expusă la Biblioteca Regală din Stockholm şi o poate vedea oricine. De aia nu prea înţeleg care e marele mister. Şi tot de aia nu o să insist deloc asupra grifonilor şi a monturilor metalice de pe copertă. Chiar nu cred că asta are acum importanţă. Voiai să ştii ce conţinea. Atât *Vechiul,* cât şi *Noul Testament.* De precizat că *Vechiul Testament* era versiunea Vulgata, adică lipsesc din el două cărţi. În plus, şi asta e interesant în cel mai înalt grad, am nişte teorii pe tema asta, mai erau

copiate în ea, de-a valma, *Antichităţile evreilor,* de Flavius Josephus, şi *De bello iudaico.* De asemenea, unul dintre cele mai fascinante proiecte din Antichitate – enciclopedia numită *Etymologiae,* a lui Isidore de Sevilla. Ăsta avusese ambiţia să facă o bibliotecă din Alexandria a etimologiilor într-o singură carte şi să adune la un loc întreaga cunoaştere a lumii până în secolul al VII-lea. Mai erau nişte cronici pragheze, o listă a călugărilor din mănăstirea sa şi un calendar cu *necrologium* cu tot.

— De ce vorbeşti la timpul trecut?

Charles o privi nedumerit.

— Da, spui tot timpul era în loc de este, conţinea în loc de conţine.

— Era, este. Probabil un fel al meu de a vorbi.

— Nu. Tu nu spui niciodată nimic gratuit. Şi întotdeauna ai mare grijă cum te exprimi. Deci? De ce la trecut?

„Nu-i scapă nimic, se gândi Charles. Va trebui să fiu foarte precaut dacă vreau să îi ascund ceva."

— Deoarece lipsesc pagini din ea. Cele despre care am vorbit sunt acolo, într-adevăr, însă nimeni nu ştie ce e cu paginile lipsă. Şi, ca să închei, mai sunt în carte lucrările medicale ale lui Hypocrate, Theopilus şi aşa mai departe. Partea cea mai interesantă acum vine. Peste tot au fost intercalate, de-a valma, texte de exorcizare, formule magice, tot felul de chestii mistice, multe exprimări impulsive şi îndemnuri la violenţă în practica exorcizării răului, chiar şi formule medicale pentru aproape orice, de la epilepsie la febră şi multe altele. Ei, cartea asta fenomenală are doar două ilustraţii. Sigur, felul în care e caligrafiată, intarsiile în roşu, albastru, galben şi auriu, modul în care sunt desenate majusculele şi, în special, faptul că toată imensitatea aia e unitară stilistic într-un asemenea hal, constituie un argument foarte serios că ar fi fost scrisă de un singur individ. Ce e ilogic e că i-a trebuit o singură noapte.

Ospătarul se apropie de ei şi, puţin jenat, le spuse că va trebui să închidă sala, pentru că trebuie şi el să se pregătească pentru cocktail. Charles scoase o bancnotă de 100 de dolari din buzunar şi îi mai ceru câteva minute. Chelnerul acceptă bucuros. Avea să îşi amintească toată viaţa acel bacşiş.

— Cartea are doar două ilustraţii, „Oraşul Raiului" şi diavolul cu pricina. Tot legenda susţine că Herman ar fi făcut un pact cu diavolul ca să poată scrie totul într-o singură noapte şi să scape de condamnare.

— De aici numele *Biblia Diavolului.*

— Într-adevăr. S-a speculat că ar fi blestemată. Toate locurile în care a fost ţinută în Evul Mediu au fost distruse şi, în general, au pierit de foc, unele arse până la temelii. Întreg misterul din jurul ei e întreţinut inclusiv de legenda cu pricina. Doar că…

Se opri de parcă se gândea dacă era cazul să povestească mai departe. Aşa că poliţista care nu interpretă corect, de această dată, pauza pe care o făcuse îi veni în ajutor.

— Nu ştim de ce cineva ţi-ar trimite un mesaj ca să-ţi sugereze că nu ai văzut nimic, nu ai auzit nimic şi că dacă nu îţi ţii gura, o să sfârşeşti întocmai precum cei trei prăpădiţi de sub scară.

Lui Charles nu îi scăpase că felul în care îi vorbea, în ciuda exprimării bolovănoase, era mai cald şi că atmosfera devenise mai intimă.

— Sau ştim? reveni Christa.

— Nu, habar n-am ce ştiu şi n-am voie să dezvălui. Şi ce treabă are *Biblia Diavolului* cu asta. Doar dacă…

Părea să se fi prins de ceva. Christa îl privi cu un interes crescând.

— Chiar în acest moment scriu o carte exact pe tema asta. Are legătură cu *Codex Gigas* şi cu Vlad Ţepeş. Dar de cartea asta nu ştie nimeni. Nici măcar editorul meu. E doar într-un exemplar la mine în computer.

— Poate ai dat peste ceva, aşa cum îţi stă în obicei, şi cineva nu vrea să dezvălui ce ştii. Cred că ar trebui să urmăreşti firul logic al lucrurilor.

— Să îmi fi umblat cineva în computer? Cine? Şi când? Am un firewall destul de sofisticat, construit de un prieten special pentru mine. Mi-a spus că e mai bine protejat decât CIA-ul.

— Acum unde e computerul tău?

— Sus, în cameră.

— Cel care avea interesul putea să îţi fure orice din el, oricând. Când l-ai lăsat nesupravegheat, cu un stick, sau să copieze pe un CD informaţia, sau chiar să îţi intre în computer când erai legat la internet fără să îţi dai seama, sau să îţi instaleze un dispozitiv de decodare şi de transmitere a datelor acasă, sau într-unul dintre multele hoteluri în care locuieşti temporar.

Charles o privi îngrijorat. În ciuda celor trei crime, până în acel moment avusese impresia că era opera unui descreierat care găsise un mod de a se distra cu el şi, în acelaşi timp, de a trimite poliţia pe o pistă falsă. Putea să îi fi omorât pentru orice motiv care nu avea nicio legătură cu el. În clipa aia nu mai era atât de sigur. Christa, care înţelesese la ce se gândea, îi veni din nou în întâmpinare.

— Deci ce avem? Pe cineva care ţi-a umblat în computer. Aşadar, are resurse. După care a ucis într-un mod foarte elaborat trei oameni şi a reuşit să îţi trimită mesajul că nu trebuie să faci public nimic din ce ai descoperit, că vei sfârşi ca ei. Dacă spui că subiectul cărţii are legătură cu *Codexul* şi cu Dracula, mi se pare cam singura explicaţie plauzibilă. Trebuie să reciteşti ce ai scris, să gândeşti lucrurile din altă perspectivă, *out of the box*. Să încerci să înţelegi ce anume din ceea ce

ai descoperit ar putea pune pe cineva în pericol.

Charles clătina din cap şi privea în gol. Ascultând-o pe Christa, parcă îşi asculta gândurile. Brusc, se ridică în picioare. Părea că a prins un fir, că avea idee despre ce era vorba.

— Doar dacă… se opri pentru câteva clipe, apoi continuă:

— Trebuie să mă duc în cameră, să verific ceva. Şi apoi trebuie să mă schimb, să fac un duş. Trebuie să rămân la cocktail, că şi aşa toţi oamenii ăştia care au venit pentru mine nu prea au avut ocazia să mă vadă. Sper că mai vii, întrebă Charles nerăbdător să fugă la computer.

Christa înţelese că vrea să fie singur. Şi spuse că vine, dar că şi ea trebuie să se aranjeze.

Capitolul 13

În timp ce Christa şi Charles discutau despre semnificaţia celor întâmplate în ziua aceea, un spectator avizat ar fi putut vedea că pe banca din parcul central un bărbat, trecut bine de şaizeci de ani, îmbrăcat într-un pardesiu demodat de mai bine de un sfert de veac, stătea cuminte şi îi privea peste parc, prin geam. Omul avea o mapă maronie pe care şi-o aşezase pe genunchi ca un şcolar cuminte aşteptându-şi rândul la tablă. Nu răbdarea îi lipsea individului misterios care încercase să îl abordeze pe profesor în seara anterioară. Trebuia neapărat să reuşească să-i vorbească lui Charles şi să îl găsească singur şi dispus să îl asculte. Până atunci fusese imposibil din cauza nebuniei cu toată povestea de pe scări. Ştia că Baker urma să plece în după-amiaza următoare, aşa că nu mai avea decât o încercare. În timp ce îi urmărea pe cei doi cu privirea, se chinuia să găsească o soluţie pentru a ajunge din nou în interiorul hotelului fără a fi observat. Dacă ar fi avut ochi şi pentru altceva decât pentru cei doi, omul ar fi observat că Julius Henry căra un fel de geantă foarte neobişnuită, mai mult lungă decât lată şi destul de îngustă, în clădirea de vizavi de hotel. Ar fi văzut şi că acesta urcase şi că o lumină se aprinsese la primul etaj al imobilului după doar două minute. Dar ar mai fi putut vedea că un alt individ stătea chiar în spatele lui şi că nu îl scăpa din ochi nici măcar pentru o secundă. Bella îşi pusese oamenii din teren, inclusiv pe poliţistul obez, aflat pe statul său de plată, să noteze clar şi exact orice persoană ce nu făcea parte din logica desfăşurării evenimentelor – conferinţa şi autorităţile – şi care încerca să intre în contact cu el. În urma tentativei omului în pardesiu de a îl contacta pe Charles, pusese unul dintre oameni pe urmele lui. Acesta trebuia, pentru moment, doar să observe ce se întâmpla şi să raporteze.

Telefonul primit de Bella era, de această dată, mult mai binevoitor decât cel din maşină. Werner îi spuse că se achitase până atunci excelent de îndatoriri. Dar, pentru a nu-şi pierde din autoritate, adăugă că operaţiunea nu era terminată şi că încă se putea rata totul. Îi spuse că Baker nu trebuia să fie scăpat din ochi în niciun moment, că trebuia urmărit pas cu pas şi că, în situaţia în care viaţa i-ar fi pusă în vreun fel în pericol, toţi oamenii lor, inclusiv ea, trebuiau să se arunce chiar în faţa gloanţelor dacă ar fi fost cazul. Niciun fir de păr al profesorului nu trebuia să fie atins. Deocamdată. De asemenea, orice străin suspect şi neverificat care s-ar fi apropiat de el trebuia să fie interogat minuţios şi, la nevoie, eliminat. Aici intervenea inteligenţa din teren a Bellei, care se remarcase întotdeauna pentru rapiditatea cu care lua decizii în situaţii limită. Aceste decizii se dovediseră

întotdeauna a fi cele mai corecte.

Bella nici nu mai ştia a câta oară i se repeta acelaşi lucru. Ştia planul pe dinafară şi îşi luase toate măsurile de precauţie. Ştia că, în ciuda serviciilor pe care le adusese institutului de-a lungul anilor, un eşec în această operaţiune i-ar fi costat viaţa pe ea şi pe toţi cei pe care îi implicase. Nu avea nici măcar unde să fugă sau să se ascundă. Ar fi găsit-o şi în fundul pământului. Aşa că eşecul nu era o opţiune. Ştia foarte bine asta. Institutul nu se juca deloc când mizele erau uriaşe.

Bella nu se intimida uşor, iar pe Werner nu îl putea suporta. Îl preferase infinit mai mult pe şeful ei anterior şi îi păruse foarte rău când fusese nevoită să îl cimenteze de viu în fundaţia unei autostrăzi din sudul Spaniei.

După ce închise mobilul, Bella se îmbrăcă într-o ţinută mult mai lejeră şi se îndreptă spre casa de vizavi de hotel. Acolo, Julius Henry monta de zor ceea ce scosese din misteriosul bagaj.

Capitolul 14

După ce căută preţ de câteva minute printre dosarele din fişierul dedicat noii cărţi în laptopul lui şi nu reuşi să găsească nimic, Charles se lăsă păgubaş. Îşi spuse că era prea obosit şi că ar fi cazul să se relaxeze un pic la petrecerea din acea seară. Urma să îşi reia firul gândurilor în dimineaţa următoare. Noaptea fusese întotdeauna pentru el un sfetnic bun. Scoase din valiză hainele pe care le pregătise pentru seara aceea – *smart casual,* ca de obicei, cu pantaloni închişi la culoare şi sacou – şi le atârnă deasupra oglinzii din hol. Se dezbrăcă, dar în momentul în care îşi scoase pantalonii, un bileţel căzu pe covor. Recunoscu bileţelul pe care îl primise la masă în dimineaţa aceea. Mai mult plictisit decât curios, îl deschise. Pe bilet era un desen simplu, făcut din câteva linii şi cercuri, o schiţă a ceea ce părea un turn trasat din nişte perechi de linii paralele, şi altele perpendiculare care se terminau cu un fel de antene. Centrat, în partea de sus, turnul avea un ceas ascuns sub un V întors. Charles recunoscu coronamentul baroc al Turnului cu ceas din cetatea veche. Dedesubt, scria cu litere mari „Sabia este aici".

Motivul real pentru care Charles venise la Sighişoara nu era, aşa cum intuise Christa, conferinţa de istorie. Ba mai mult, profesorul insistase ca respectiva conferinţă să aibă loc acolo, chiar dacă tema ei avea foarte puţin de-a face cu Transilvania. Apariţia lui, fără vreun motiv aparent, la Sighişoara ar fi dat de bănuit. Şi nu voia să îşi asume riscul de a pierde ceea ce căuta cu atâta înfrigurare. Îi convinsese pe colegii de la WHA, Asociaţia Mondială a Istoricilor, să organizeze acolo micul simpozion, aducând, în stilu-i caracteristic, argumente inteligente şi amuzante. Mica stratagemă îi reuşise.

Cu ceva timp în urmă, Charles fusese contactat de un individ misterios care îi spusese că avea ceva ce familia lui căuta de foarte mult timp şi că, pentru o sumă nu prea exorbitantă, ar putea să intre în posesia obiectului. Nu îi putea dezvălui la telefon despre ce era vorba, dar propuse o întâlnire între patru ochi. Felul în care vorbise individul, detaliile despre familia sa şi faptul că fusese sunat întâi pe telefonul lui de acasă, unde persoana îi lăsase un mesaj şi apoi pe cel mobil, ambele suficient de secrete şi de bine protejate pentru a nu fi la dispoziţia oricărui farsor, îl făcură să accepte. Sugeră însă că locul de întâlnire trebuia să fie public şi stabili cu acesta să fie în campusul Universităţii Princeton, unde tocmai ţinea un curs. Propuse Nassau Hall, la tigri.

Pentru Charles, ca pentru orice alt princetonian care se respectă, dar mai ales pentru unul obsedat de istorie, Nassau Hall reprezenta unul dintre locurile unde îţi puteai dori să te găseşti oricând ai fi avut timp.

Clădirea, care astăzi adăposteşte birourile universităţii şi sediul preşedintelui, era încărcată de istorie şi semnificaţii. Construită în 1756 şi refăcută succesiv de mai multe ori, fusese la data terminării cea mai mare clădire din piatră din întreaga Americă şi cea mai impunătoare construcţie academică. În perioada dintre iulie şi octombrie 1783, când Princeton a fost capitala Statelor Unite timpurii, Nassau Hall a găzduit guvernul şi Congresul Confederaţiilor. Charles îşi amintea cu plăcere de copilărie când tatăl îl lăsa ore în şir să călărească tigrii din bronz de la intrarea în clădire, aduşi la Princeton de colegii lui Woodrow Wilson în 1911 şi care au înlocuit leii instalaţi tot de ei cu treizeci şi doi de ani în urmă. Tigrii aceia şi bucata de iederă pe care o sădise cu mâna lui, potrivit obiceiului într-o universitate din Ivy League, erau printre amintirile lui cele mai dragi. Multe dintre cărţile sale au prins contur şi s-au concretizat în plimbările lui prin parcul din faţa clădirii. De asemenea, Charles utiliza şi ca profesor acest procedeu al plimbării prin parc cu studenţii, gest care amintea de şcoala peripatetică a lui Aristotel din Antichitate. Marele filosof stabilise liniile directoare ale disciplinelor ştiinţifice plimbându-se alături de discipolii lui printre coloanele Liceului. Aşa că Baker găsea acest model extrem de util pentru că, aşa cum îi plăcea să spună, dezmorţind picioarele, dezmorţea şi creierul, realizând acea combinaţie unică de minte sănătoasă în corp sănătos pe care întreg sistemul universitar american o moştenise de la greci şi despre care era convins că este un procedeu foarte stimulativ pentru studenţii săi.

Individul venise la întâlnire şi îi pusese în braţe lui Charles o fotografie cu o spadă pe care acesta o credea pierdută. Colecţia de săbii începută de bunicul lui şi pentru care tatăl nu arătase niciun pic de interes fusese completată de nepot, însă un obiect pe care nu îl aveau şi de care bunicul devenise obsedat era una dintre săbiile lui Vlad Ţepeş: o primise personal cadou de la Sultanul Murad al II-lea, în ziua în care acesta îl trimise pentru prima dată pe Tronul Ţării Româneşti. Bunicul îi transmisese obsesia lui Charles şi insistase de multe ori că el trebuia să o găsească. Îşi amintea foarte bine când vorbise ultima oară cu bunicul său. Se afla în cantonament, urmând să plece la adunarea lotului olimpic de scrimă. Telefonul acela de la bunicul lui îl alarmase în aşa măsură, încât luă primul avion către casă. Era prea târziu. Acesta dispăruse fără urmă şi pentru totdeauna. Atât el, dar în special tatăl său, încercaseră să-l găsească. Să afle ce se întâmplase cu el. Zece ani duraseră căutările. Nicio piatră nu rămăsese neîntoarsă, niciun detaliu din viaţa acestuia, de care aveau habar, neurmărit, nicio autoritate care să nu fi fost alarmată, presată, asupra căreia să nu se insiste. De prisos.

Rememorase de mii de ori acea conversaţie. O făcea şi în clipa aceea după atâţia ani. I se păruse un fel de telefon testamentar şi se

temu că nu îşi va mai prinde bunicul în viaţă. Acesta insistase în toate felurile, când ferm şi răspicat, când tandru şi patetic, că Charles trebuia să îşi dedice întreaga viaţă căutării acelei spade care făcea parte din destinul lui. Care îi definea destinul, aşa cum precizase acesta.

Spada din fotografii era un obiect ciudat, dar spectaculos în acelaşi timp. Charles nu o văzuse niciodată, nici măcar în poze, însă bunicul i-o descrisese exact cum o vedea în momentul acela, în acele fotografii. Fiecare detaliu corespundea întocmai descrierii. Efortul bunicului de a o găsi se întindea pe o perioadă mai lungă de cincizeci de ani, timp în care investise o grămadă de bani, îşi crease o reţea de specialişti pretutindeni în lume, mituise muzeologi, angajase detectivi particulari şi vânători de comori, dar de fiecare dată rezultatul era acelaşi – nici urmă de ea. Ba mai mult, uneori bunicul pleca personal în locuri periculoase din lume spre a o căuta şi de fiecare dată nici el, nici tatăl său, habar nu aveau pe unde cutreiera şi dacă mai era măcar în viaţă, preţ de câteva luni la rând. Învăţat de bunicul lui şi apoi mânat de propria-i curiozitate, ajunsese unul dintre cei mai serioşi cunoscători din lume în domeniu. De multe ori mari muzee, în special case de licitaţie ca Sotheby's sau Christie's, Bonhams sau chiar China Guardian, sau Dorotheum din Austria, îi solicitau sfatul ori de câte ori era vorba despre arme albe – de la pumnale la spade, de la lănci la macete şi de la buzdugane la securi. Nu refuzase niciodată nicio invitaţie de acest fel, în speranţa ascunsă că, într-un târziu, sabia mult căutată va apărea. Cumpărase de multe ori pentru el, prin interpuşi, obiectele scoase la licitaţie şi ştia tot ce se putea şti despre fiecare obiect din colecţia sa. Spada lui Ţepeş nu era însă de găsit. De vreo câţiva ani renunţase să o mai caute. Ba mai mult, era convins fie că era vorba despre o legendă, fie că spada dispăruse fără urmă.

Se afla la Sighişoara pentru că individul îi spusese că spada era ascunsă acolo şi că proprietarul voia să o vândă, dar că nu o va face decât personal. Şi că responsabilitatea de a scoate spada din ţară, la limita legalităţii, i-ar fi revenit. Că îl cunoscuse, fusese în casa lor când era mic şi că era un fel de văr al bunicului său. Povestea îi păruse lui Charles cam aberantă şi trasă de păr, însă având în vedere incredibila asemănare între imagine şi descrierile clare pe care le auzise de atâtea ori, îşi spuse că trebuia să încerce. Vizitatorul nu pomenise nimic nici despre cine era persoana cu care trebuia să se întâlnească, nici unde ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea. Îi dăduse doar o carte de vizită pe care era scris doar un număr de telefon, fără nume, fără adresă, fără orice altceva şi îi spuse că trebuia să trimită un SMS cu data în care va ajunge în oraş. Adăugase că numărul de telefon va fi deconectat imediat după aceea şi că va fi contactat de el în perioada şederii. La întrebarea pe care profesorul o puse cu privire la preţ, individul ridică

din umeri, întoarse spatele şi plecă.

Aşa că, la mai bine de 24 de ore de la sosirea sa, îşi ţinuse telefonul la îndemână şi aşteptase zadarnic să fie sunat. Charles părea din ce în ce mai convins că totul fusese o farsă şi tot ce îşi dorea, mai ales după cele întâmplate, era să se facă din nou dimineaţă şi să o întindă cât putea de repede de acolo. Privi din nou biletul acela straniu şi se gândi că, poate, îi va fi învăţătură de minte să se dezveţe de aroganţa asta paronoidă de dată recentă că oricine care vrea să intre în contact neprogramat cu el o să îl enerveze sau o să îl plictisească. Mai privi o dată biletul şi se gândi dacă să meargă atunci, în toiul nopţii, sau să o lase pe dimineaţă. Decise că ziua îi adusese destule surprize şi că de vreme ce a aşteptat atât, o noapte nu mai însemna mare lucru. Împături biletul, dar văzu pe una dintre laturi o altă adnotare neobservată iniţial. Biletul fusese împăturit în patru, iar textul era scris pe partea din spate. O mână grăbită, cu un scris diferit, notase „Primeşte-l pe unchiul tău”.

Îşi aminti că omul pe care îl întâlnise la Princeton îi menţionase ceva despre un văr îndepărtat al tatălui său. Era prea mult de procesat pentru o singură zi, aşa că decise ferm să se deconecteze de la ziua aceea incredibilă şi să coboare la cocktail. Fără să ştie exact de ce, împături biletul la loc şi îl puse în portmoneul de pe masă. Se duse la duş.

Capitolul 15

La sediul poliţiei, agentul Ion Pop făcea formalităţile pentru eliberarea cadavrelor celor trei victime găsite pe scara şcolii.

— Eşti sigur că asta trebuie să facem? N-o s-o încurcăm cu toţii? întrebă comisarul scărpinându-se în cap.

Încercase să îl convingă să aştepte dimineaţa, dar fără succes.

— Dacă mai întârziem, o să se descompună morţii ăştia de tot. Trebuie să ajungă la Bucureşti, la Institutul de Medicină Legală. Şi, oricum, n-o să ai probleme de vreme ce SRI-ul a preluat cazul.

— Nu înţeleg de ce nu au trimis ăştia un elicopter. Să conduci singur, în toiul nopţii atâta amar de drum. Cu pachetul ăsta.

Agentul continuă să scrie şi zise zâmbind:

— Bre, doar nu ţi-e teamă că s-or trezi ăştia, nu?

Comisarul continuă să se scarpine în creştet cu pixul, iar faţa lui dădea de înţeles că se gândise la o astfel de posibilitate. Agentul râse zgomotos, se ridică şi îl bătu prieteneşte pe umăr pe comisar. Christa intră în secţie şi întrebă de Pop. Acesta apăru chiar când femeia de la recepţie încerca să îi răspundă. Agentul o privi de sus în jos şi fluieră admirativ. Christa era îmbrăcată într-o rochie de seară roşie, strânsă în talie şi cu o crăpătură destul de generoasă. Avea tocuri înalte care îi scoteau în evidenţă desenul perfect al picioarelor. Rochia era prinsă la gât, iar spatele era total acoperit ca pentru a ascunde ceva. În mână ţinea o poşetă-plic ocupată integral de pistolul de care nu se despărţea niciodată.

— Crăpătura asta trebuie să compenseze lipsa decolteului, întrebă agentul?

Christa nu se supără şi îl trase un pic deoparte.

— Crezi că m-ai putea aştepta un pic? Am impresia că situaţia ar putea să se complice.

Cei doi mai discutară o vreme, după care Christa îi înmână agentului un rucsac şi porni spre hotel.

Capitolul 16

Omul din parc aşteptă un timp după ce Christa şi Charles se retrăseseră din bar până când acesta începu să se anime. Distinşii invitaţi, plini de bună dispoziţie, intrau în bar vociferând şi râzând zgomotos. Se anunţa o petrecere pe cinste. Barmanul pornise muzica care era dată destul de tare, cum e obiceiul locului, aşa că pentru a se auzi, invitaţii trebuiau să ridice vocea sau, dacă aveau lucruri mai complicate să îşi spună, să vorbească pe hol, în faţa recepţiei sau pe terasa din spate. Coborâse aproape toată lumea, prin urmare bărbatul se hotărî că tocmai sosise momentul să acţioneze.

Se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre hotel cu paşi grăbiţi, dar văzu cu coada ochiului că din spatele copacului, unde se afla banca pe care stătuse, mai ieşi cineva. Avu o presimţire neagră şi i se făcu frică. Se gândi să se asigure că nu i se pare. Se opri, iar cel din spate se opri şi el. Omul se gândi că urmăritorul nu e prea priceput şi în loc să o pornească spre hotel, o luă înspre stânga, spre marginea străzii. Se opri la semafor şi se mai asigură încă o dată că nu i se pare. Urmăritorul se opri şi el. Traversă pe roşu şi coti brusc după clădirea de la începutul străzii. Strada era pustie şi noaptea se lăsase cu totul. Un bec chior arunca o lumină murdară. Văzu câteva tomberoane din metal şi se ascunse după ele. La niciun minut, cel care îl supraveghea în parc apăru grăbit şi el. Se opri în dreptul tomberoanelor şi aproape intră în panică atunci când îşi dădu seama că ţinta lui nu era nicăieri. Se învârti, o luă un pic în faţă, apoi se întoarse. Nu ştia ce să facă, până în momentul în care îi dădu prin cap să se uite în spatele tomberoanelor. Omul cu mapă maronie ieşise între timp şi stătea ghemuit în spatele primului tomberon. Căutase ceva cu care să se apere, până găsi o jumătate de cărămidă căzută de pe clădirea veche în spatele căreia se afla. Când urmăritorul se strecură printre tomberoane, se ridică brusc în spatele său şi îl lovi cu putere cu cărămida în moalele capului. Urmăritorul se prăvăli pe caldarâm, iar omul se întoarse şi grăbi pasul spre intrarea din spate a hotelului, pe lângă terasă. La un moment dat, dădu drumul cărămizii.

Răsuflă uşurat când văzu atâta lume înghesuită la terasă şi în lobby. Ştia că era şansa lui să treacă neobservat. Trebuia să îşi facă loc prin mulţime. Trecu pe la recepţie. Recepţionerul era ocupat şi el cu oaspeţii, aşa că urcă scările. Între timp, urmăritorul îşi revenise şi o sună pe Bella care, la rândul ei, îl sună imediat pe poliţistul care păzea camera lui Charles, dar stătea în capul scărilor ca să nu pară că îl păzea ca pe un infractor. Nici nu închise bine telefonul, că omul în pardesiu apăru lângă el. Panicat, duse mâna la pistol. Omul reacţionă rapid şi se aruncă asupra lui.

Capitolul 17

Dacă ar fi oprit duşul cu doar două minute mai devreme, ar fi putut auzi două împuşcături foarte aproape de uşa lui. Cum le-ar fi auzit, cu siguranţă, şi ceilalţi oaspeţi ai hotelului, dacă muzica şi discuţiile cu sonorul dat la maximum nu ar fi acoperit orice fel de zgomot şi, probabil, cineva ar fi urcat şi l-ar fi găsit pe poliţistul bodyguard zăcând inconştient într-o baltă de sânge. În momentul în care omul cu pardesiu se repezise să îl oprească pe poliţist să tragă, îl prinse de mână, iar pistolul se descărcase. Din reflex, omul răsuci mâna poliţistului şi arma se mai descărcă o dată, de data asta spre poliţist. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avu timp să înţeleagă ce se întâmplase. Simţise o înţepătură în partea dreaptă a stomacului. Se ridică şi, încă buimac, cu urechile ţiuindu-i, se repezi spre uşa camerei 104 şi o lovi cu putere. Charles se pregătea să se bărbierească în momentul în care auzi izbitura în uşă. Crezu că cineva îl chema la petrecere sau că sosise Christa. Îşi puse halatul şi crăpă un pic uşa. Omul o împinse peste el şi Charles fu proiectat în perete. Apoi bărbatul intră grăbit şi se năpusti spre fotoliu, unde se prăbuşi. Luat prin surprindere, Charles se îndreptă de şale şi căută cu ochii un obiect pe care să pună mâna.

— Nu îţi fie teamă. Nu o să îţi fac niciun rău, spuse omul în timp ce se lăsă un pic pe spate, schimonosindu-se de durere.

Uşa împinsă de Charles se închise, iar acesta procesă rapid imaginea şi se gândi cum să reacţioneze. Văzu cum cămaşa descoperită din cauza mişcării celuilalt se umple rapid de sânge. Bănui că nu e în pericol şi se apropie de individ. Puse mâna pe telefon. Omul întinse mâna să îl oprească.

— Nu, te rog. Nu avem timp, spuse el şi se reaşeză în fotoliu încercând să scape de durere.

— Trebuie să chemăm Salvarea. Sângeraţi.

Omul se uită abia atunci în dreapta stomacului. Duse mâna sub sacou şi zise:

— Oricum, nu ar ajunge la timp, apoi adăugă cu efort: E o chestiune mult mai importantă decât viaţa mea.

Scoase pe urmă mâna plină de sânge şi o privi o clipă. Charles nu ştia ce să facă.

— Aşază-te aici pe pat şi ascultă-mă. Sau…

— Trebuie să facem ceva. Nu puteţi rămâne aşa, îl întrerupse Charles.

— Ai votcă? întrebă omul arătând cu capul spre minibar.

Charles încuviinţă şi scoase o sticluţă cu votcă şi i-o întinse omului. Acesta îi făcu semn că nu poate s-o desfacă, aşa că Baker deşurubă el

capacul. Omul dădu pe gât întreaga sticluţă strâmbându-se din cauza tăriei şi de durere, şi spuse:

— Va trebui să pleci de aici cât mai repede. Viaţa ta e într-un pericol cumplit. Vreau să te uiţi la mapa asta, dar înainte vreau să mă asculţi cu mare atenţie. Nu ştiu cât o să pot rezista.

Charles protestă. Puse din nou mâna pe telefon şi formă 9 pentru recepţie. Omul insistă şi adăugă cu tonul scăzut:

— Dă-mi cinci minute şi apoi cheamă pe cine vrei.

Cum telefonul de la recepţie sună până se întrerupse fără să răspundă nimeni, puse mâna pe mobil şi trimise un SMS pe numărul de pe care sunase Christa. *„Help!”*{13} Voi să iasă din cameră aşa, în halat, ca să cheme ajutoare. Când ajunse în dreptul uşii, auzi din spate:

— *Panis vita est!*

Charles îngheţă pe loc. Îşi amintea foarte bine aceste cuvinte. Din casa în care crescuse până plecase la liceu. În pivniţa de vinuri, pe peretele dinspre răsărit era un desen cu un glob pământesc, cu o sabie înfiptă în el, iar dedesubt erau scrise cu litere mari, de tipar, exact aceste cuvinte. „Pâinea e viaţă.” întotdeauna crezuse că erau din colecţia de vorbe mari care îi făceau plăcere bunicului său. Era o propoziţie banală fără niciun fel de însemnătate. Îşi amintea că bunicul îi repetase această propoziţie înainte de a dispărea. Alături de promisiunea pe care i-o smulse că va căuta neobosit sabia. În gura bunicului, aceste cuvinte răsunaseră cumva definitiv. Oricum, propoziţia avu darul să îl oprească pe Charles, care se întoarse. Omul întinse mâna sângerândă spre pat. Charles se aşeză. Vru să îl întrebe pe bărbat ce s-a întâmplat, dar se gândi că doar prelungeşte inutil momentul. Se hotărî să asculte. Christa trebuia să apară dintr-un moment în altul.

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Aşa că o să îţi spun tot ce pot până nu o să îmi pierd cunoştinţa. Mă bazez că o să umpli singur golurile având în vedere tot ce ştii, tot ce ai studiat, pasiunea ta pentru Ţepeş şi Evul Mediu. Ceea ce este important, foarte important, e să încerci să iei foarte în serios ce se întâmplă în aceste zile.

Charles se gândi că omul nu se pricepe să sintetizeze deloc un discurs şi, probabil, spusese aceste lucruri ca să îşi poată aduna gândurile. Pe de altă parte, nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se sacrifice cu atâta seninătate pentru nimic. Ce secret teribil poate împinge pe cineva să se comporte astfel? Asculta cu o ureche, dar mintea lui căuta o ieşire pentru bietul om de pe fotoliu.

— Ştii ce s-a întâmplat în 3 martie 2004? întrebă omul.

Până Charles se gândi ce să răspundă la aşa o întrebare, omul continuă:

— Una dintre cele mai importante instituţii de cultură ale Europei

se prăbuşea la propriu într-o catastrofa fără precedent în istorie. Paguba a fost estimată la 900 de milioane de euro. Cea mai importantă arhivă municipală a Germaniei pierea sub dărâmături.

— Da, la Köln. Ştiu.

Charles ştia. Pasiunea pentru studii medievale îl dusese de câteva ori la arhivele de pe Severinstrasse, din oraşul care era capitala landului Renaniei de Nord-Westfalia. Clădirea se prăbuşise sub propria greutate. Pământul de sub ea fusese surpat de către o firmă de construcţii care, se pare, voia să demareze lucrările la o nouă linie de metrou în apropierea clădirii. Charles urmărise cu oroare la televizor craterul imens plin de moloz şi îşi spusese că arăta ca şi când un meteorit lovise clădirea. Pieriseră peste 65 de mii de documente istorice ale municipalităţii, mai mult de 100.000 de hărţi, lucrări ale unor premiaţi Nobel, peste 500.000 de fotografii. O mare parte dintre ele fusese recuperată ulterior, dar nu toate.

— S-a dat vina pe constructorii imbecili şi incompetenţi care lucrau la linia de metrou, pe corupţia din Primărie, ai cărei funcţionari ar fi fost într-o asociere mafiotă cu marile concerne de construcţii, dar nimeni n-a spus adevărul până la capăt. Fiindcă puţini îl ştiau.

Se opri aproape gâfâind. Îi ceru lui Charles să îl ajute să îşi dea jos sacoul şi ceru un pahar cu apă. Pata de sânge acoperise aproape întreaga cămaşă. Charles tresări.

— Ştiu că o să ţi se pară de necrezut, însă clădirea a fost surpată intenţionat, pentru că cei care au făcut-o credeau că ascundea un document de o importanţă extremă pentru omenire. Un document pe care ai obligaţia să îl regăseşti.

Într-adevăr, lui Charles cel pozitiv, cel care aparţinuse ştiinţelor exacte, Charles care nu credea în niciun fel de teorie a conspiraţiei, lui Charles cel din urmă cu zece ani nu i s-ar fi părut doar că omul delira, dar s-ar fi şi răţoit la el şi, poate, l-ar fi scos şi cu un şut afară din cameră. Numai că omul era într-o stare deplorabilă. Şi toate aventurile prin care trecuse de-a lungul timpului, inclusiv acea zi, îl făcuseră mai precaut.

— Există două variante. Sau cartea a fost distrusă, sau au găsit-o ei sub dărâmături. Echipa care lucrase apoi la eliberarea locului şi la excavarea documentelor avea infiltraţi oameni ai organizaţiei.

— E absurd. Eu am fost de câteva ori la Stadtarchiv Köln. Nu era chiar o fortăreaţă. Dacă cei la care vă referiţi aveau puterea să demoleze în acest fel o clădire, de ce nu ar fi putut să intre şi să ia, pur şi simplu, obiectul cu pricina?

— Au încercat. Erau siguri că obiectul fusese ascuns acolo fără ştiinţa arhivarilor de un om pe care au început să-l urmărească abia cu câteva zile în urmă. Timp de câteva sute de ani fuseseră pe urmele documentului şi, chiar dacă ajunseseră de multe ori foarte aproape să

îl recupereze, l-au scăpat de fiecare dată. Erau aproape treizeci de kilometri de rafturi, cu cutii cu documente aşezate unele peste altele. Neştiind unde era ascuns, le-ar fi luat ani să îl găsească. Riscul de a veni cineva să îl ia şi să îl piardă din nou i-a făcut să acţioneze în felul ăsta. Presupun că a fost o decizie de forţă majoră, zise omul şi zâmbi nostalgic.

— Nu înţeleg. Documentul despre care vorbiţi era ascuns acolo sau nu?

— Nu. Au fost doar făcuţi să creadă că era. Ultimul om care a salvat cartea a fost străbunicul tău. Fratele bunicului meu. Se întâmpla la Londra în 1888. Iar acum e rândul tău. Viaţa ta nu va mai fi niciodată la fel.

Charles încercă să calculeze care era gradul său de rudenie cu omul din fotoliu. Dacă străbunicul său fusese fratele bunicului acelui om, însemna că bunicul său fusese nepotul bunicului omului, adică văr cu tatăl său. Se încurcă în legături. Ruda abia descoperită într-un mod atât de ciudat reîncepu să vorbească ceva mai apăsat. Eforturile pe care le făcea erau evidente. Charles se gândi la Christa. De ce nu mai venea?

— Pare că delirez. Ştiu. Însă ramificaţiile a ceea ce urmează să afli depăşesc cu mult orice imaginaţie. E în joc soarta lumii întregi. Cei care vor cartea nu se vor da în lături de la nimic. Şi sunt foarte puternici. Trebuie să fugi cât mai poţi. Orice s-ar întâmpla în jurul tău. Şi să te uiţi mereu în spate. Iar orice afli să păstrezi numai pentru tine. Oricâtă încredere ai avea în oricine altcineva. Şi să protejezi cartea. Chiar cu preţul vieţii tale. Aşa cum a făcut şi bunicul tău.

„Soarta lumii întregi?" „Conspiraţii planetare?", se gândi Charles, care nu dăduse niciodată doi bani pe teoriile conspiraţiilor. Ba chiar demascase câteva şi le ridiculizase pe multe altele. De când însă cu cele două pe care el însuşi le scosese la suprafaţă, şi când fusese foarte frustrat că nu îl crezuse nimeni; devenise mai rezervat în judecăţi pripite. Îşi amintea cât era de groaznic să ştii că ai descoperit un adevăr important şi toată lumea să te ia peste picior. Se hotărâse de atunci că dacă se va mai întâlni cu vreuna, cel mai mic lucru, înainte de a-i râde în nas celui care venea cu ea, era măcar să asculte până la capăt. Dar bunicul său, iubitul său bunic, bunătatea întruchipată, în centrul unei conspiraţii planetare, asta era prea de tot. Omul de pe fotoliu părea că îi ghicea gândurile. Şi continuă:

— N-a mai apucat să îţi spună nimic. Pentru că nu era convins că erai pregătit. Ştia că îi semeni foarte mult şi că, la fel ca el în tinereţe, trebuia să te maturizezi, să înţelegi că lumea e mai mult decât o înşiruire logică de explicaţii exacte. Nu a mai apucat să te iniţieze.

— Să mă iniţieze? întrebă Charles, care spera ca omul să nu treacă în clipa aia de la conspiraţii universale la societăţi secrete.

Nu voia să audă din nou despre masoni sau despre templieri. Aceste poveşti chiar i se păreau jocuri de copii. Şi nu pentru cei mai inteligenţi dintre ei. Omul adăugă, întrerupându-i şirul gândurilor:

— Te-ai ocupat mult de Vlad Ţepeş. Câte ştii despre perioada lui aşa-zisă de pribegie? Între prima şi a doua domnie?

— Atât cât am găsit în arhive. Câte ceva. O perioadă foarte lungă, cu izvoare puţine. Spuneaţi că obiectul e o carte?

— O Biblie.

Iarăşi Biblie. Nu mai scăpa. Charles bănui că este vorba despre una şi aceeaşi.

— *Biblia Diavolului?* întrebă Baker.

Omul gemu de durere şi întrebă la rândul lui, neînţelegând:

— A diavolului?

Charles îi zise omului că trebuie să cheme Salvarea. Acesta îl privi într-un mod atât de decis şi de categoric, încât Charles renunţă, dar puse mâna pe telefon şi îi retrimise Christei mesajul. Apoi luă o sticluţă de whisky din frigider şi una de votcă, şi pe aceasta din urmă i-o întinse omului.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu, nu a diavolului. A lui Gutenberg. Prima Biblie. Prima carte tipărită vreodată. Finanţată de Vlad Ţepeş.

Întinse mâna spre mapa maronie.

Capitolul 18

În clădirea de vizavi, cei trei stinseseră lumina în camera în care se aflau şi instalaseră un trepied pe care înşurubaseră un fel de puşcă cu lunetă, numai că în locul în care trebuia să fie ţeava era un fel de obiect paralelipipedic de culoare neagră, străbătut de fante. Milton purta nişte ochelari care păreau absolut opaci. Pe urechi avea nişte căşti mari. În partea laterală obiectul se continua cu un fel de miniantenă parabolică dintr-un material translucid. În camera de alături, Bella urmărea pe ecranul celor două laptopuri perimetrul descris de dispozitivul ştiinţifico-fantastic al lui Milton. Deşi nu se putea vedea cu ochiul liber nici de pe stradă, nici de altundeva, aparatul împărţise strada în nişte grile marcate cu un fel de raze violet asemănătoare laserului. Pe unul dintre ecrane tot felul de date erau analizate cu repeziciune. Bella tocmai stabilea o legătură prin satelit şi chipul rânjitor al lui Werner apăru pe celălalt monitor.

— Suntem înăuntru? întrebă Werner.

— Da, răspunse Bella.

— Bine. Conectează-mă.

În timp ce în camera Bellei se auzea tot ce vorbea Charles cu străinul, pe ecranul gigantic din biroul privat, de această dată, al lui Werner din clădirea în care se afla şi biroul lui Eastwood, doar că la un etaj mai jos, aceleaşi date de pe computerul Bellei se succedau concomitent. Grila în care era împărţită strada era analizată cu minuţiozitate. Mai multe softuri rulau simultan. Imaginea baleia feţele invitaţilor care se puteau vedea prin uşile larg deschise ale barului, iar un soft de recunoaştere facială îi aşeza într-un colţ al ecranului pe măsură ce îi identifica. Mai mult, orice maşină ce trecea pe stradă era identificată şi numărul ei verificat prin cele mai complete baze de date pe care cineva le-ar fi putut imagina vreodată. Milton manevra paralelipipedul şi făcea reglaje încontinuu. Werner asculta cu atenţie conversaţia din camera lui Charles. La un moment dat, în mişcarea panoramică a camerei din paralelipiped, aceasta se opri pe chipul Christei. Stătea în picioare şi întreţinea un fel de conversaţie cu un profesor danez care făcea eforturi disperate să fie curtenitor. Aparatul era una dintre invenţiile cele mai de succes ale lui Werner. Era proprietatea secretă a institutului, dar Werner ştia că valoarea lui pe piaţa neagră depăşea mai multe milioane de dolari.

Christa ajunsese de vreo zece minute şi se dusese direct în bar. Nu îl văzu pe Charles şi se gândi să mai aştepte puţin. Atunci o abordase profesorul danez care o curta într-un mod simpatic şi nevinovat. În timp ce Christa se întreba de ce nu mai apare Charles, văzu cum o

maşină de poliţie cu girofarul pornit care lumina toată strada trase chiar la intrarea în hotel. Fără să stea pe gânduri, se îndreptă spre recepţie. Îşi consultă telefonul şi observă două mesaje de la Charles. În hol era grămada de lume adunată şi comisarul alături de un aghiotant îşi făceau loc prin mulţime. Urcă treptele în timp ce apăsă pe conectare rapidă tasta dedicată lui Ion Pop. Pe scări lume, iar la etaj recepţionerul cu telefonul în mână se uita perplex la cadavrul poliţistului. În timp ce trecu pe lângă ei, arătând legitimaţia, Christa spusese ceva la telefon. Se îndreptă spre camera lui Charles care era la stânga pe coridor şi văzu picături de sânge, dispuse precum fărâmiturile de pâine ale lui Hänsel şi Gretel, pe mochetă. Picăturile se opriseră în dreptul camerei 104. Scoase într-un mod profesionist pistolul din poşetă şi bătu.

Charles deschise uşa. Părea şocat şi foarte tulburat. La un moment dat, în toiul conversaţiei, unchiul său, sau ce o fi fost, leşinase. Charles nu intră în panică, dar nici departe nu era şi se apucă să se îmbrace. Reuşise să încalţe doar mocasinii când bătuse Christa. Îi deschise. Aceasta, cu un reflex de poliţai, inspectă camera şi încercă să afle ce se întâmplase. Îi aruncă lui Charles o privire. Acesta spuse uşor absent:

— Au încurcat Bibliile.

Christa nu înţelesese. Charles insistă.

— Aia cu înscenarea şi cu mesajul. Au încurcat Bibliile. Nu despre *Biblia Diavolului* e vorba.

Christa îl crezu sub stare de şoc. Şi îi zise autoritar:

— Trebuie să plecăm. Acum.

Charles dădu să se îmbrace, dar Christa puse mâna pe hainele agăţate pe cuier, luă şi portmoneul de pe masă şi îl împinse pe profesor spre balcon. Privi câteva clipe din spatele perdelei. Charles încercă să protesteze.

— E poliţia jos şi un poliţist mort. În câteva minute vor fi în cameră. Trebuie să ai încredere în mine.

Charles dădu din cap, se întoarse şi apucă să pună mâna pe telefonul mobil şi pe mapa maronie. O frână de maşină se auzi, iar Christa încălecă balustrada balconului şi îl trase şi pe Charles de braţ. Acesta se conformă. Exact sub balcon, la doar o jumătate de metru, un fel de maşină frigorifică urcase pe trotuar.

Werner putu vedea pe ecranul lui uriaş cum profesorul Charles Baker de la Universitatea Princeton, instituţie de învăţământ respectabilă, între primele cinci în lume în toate clasamentele, sări, îmbrăcat doar în halatul de baie, alături de o femeie în rochie de vampă pe capota unei autospeciale frigorifice, care demară în trombă, lovi maşina poliţiei şi dispăru în josul străzii.

Werner nu îşi putu stăpâni un zâmbet şi îşi dori să poată face

publică imaginea pe internet, sau s-o trimită la CNN, sau, şi mai bine, să proiecteze la Princeton secvenţa pe care computerul lui o înregistrase.

Înainte de a-l închide, Werner mai văzu cum ceva ca o gumă de mestecat se lipi pe partea de sus a maşinii, scuipată din instalaţia aceea ciudată. Era mulţumit.

Capitolul 19

Maşina viră la dreapta şi apoi la stânga. Pe acoperişul ei, Charles se prinsese de una dintre barele pentru bagaje şi, întins în diagonală, îşi înfipse tălpile în bara din partea opusă. La fel procedase şi Christa. La vreo trei sute de metri, după ce se asigură că nu era nimeni în spatele lor, Ion Pop trase pe dreapta având grijă să nu frâneze brusc, pentru ca inerţia să nu îi arunce pe cei doi de pe maşină. Se dădu jos şi îi ajută să coboare. Charles voia să spună ceva, dar agentul se urcă la volan şi rosti răspicat:

— Urcaţi. Avem timp să vorbim în maşină.

Cei doi se urcară lângă şofer. Automobilul avea în faţă două locuri şi jumătate. Lângă scaunul şoferului era o banchetă mai lată. Cel care conducea maşina lua adesea câte trei autostopişti ca să facă un ban în plus.

— Ce maşină e asta? întrebă Christa.

— E tot ce am găsit la ora asta. E o maşină frigorifică de transportat îngheţată sau ceva de genul ăsta. Poliţia a confiscat-o cu ceva timp în urmă şi o tot foloseşte de atunci. Nu era altă variantă cu care să pot duce cadavrele.

Charles îşi revenise total din şocul vitezei cu care se desfăşuraseră evenimentele. Era nedumerit, confuz, dar undeva, în interior, spiritului lui de aventură nu îi displăcea ce se întâmplase. Ştia că de fiecare dată când trecea prin întâmplări dintr-acestea ca în filmele de acţiune reuşea, în cele din urmă, să scape basma curată şi, în afara experienţelor originale, să descopere lucruri senzaţionale. Era convins că şi de data aceasta va fi la fel. Îşi îndesase mapa sub halat şi o protejase tot timpul. Christa reuşise să îi salveze hainele. Îl întrebă pe agent unde îi era rucsacul. Acesta îi răspunse că în spate şi să aibă un pic de răbdare.

— S-ar putea să ne trezim cu baraje pe drum.

— N-aveţi legitimaţiile alea de agenţi secreţi care deschid orice cale? întrebă Charles.

Le aveau. Christa se întrebă dacă îi văzuse cineva sărind pe capota maşinii. Pe stradă nu era nimeni, iar cei din hotel erau prea preocupaţi cu ce se întâmpla acolo ca să fie atenţi la evenimentele de afară. Din unghiul lor, singurul lucru pe care îl putuseră vedea era că o maşină mare trăsese în faţa hotelului, pe trotuar, şi că, după mai puţin de un minut, demarase în viteză. Nimic altceva. Aşa că era foarte probabil ca nimeni să nu fi observat, de fapt, nimic.

La hotel, comisarul urmă picăturile de sânge şi ajunse la uşa camerei lui Charles. Bătu de câteva ori, apoi ceru o cheie de rezervă

de la recepţioner. Găsiră în fotoliu un om mai mult mort decât viu care pierduse mult sânge. Chemară Salvarea. Din păcate, era prea târziu. Omul muri în ambulanţă în drum spre spital.

Poliţistul nu prea ştia ce să facă. De când era comisar singurul lucru spectaculos la care participase fusese o urmărire cu unii care încercaseră să jefuiască sediul unei bănci cu un cuţit şi cu nişte măşti negre de schi pe faţă. Banca stătea prost cu numerarul la casierie, iar de deschiderea seifului nici nu putuse fi vorba. Hoţii intraseră în panică atunci când văzuseră maşinile de poliţie şi fugiseră pe geamul de la baie. Fuseseră prinşi în scurt timp, iar comisarul care fusese decorat se umflase bine de tot în pene. În momentul acela însă situaţia îl depăşea cu totul. Cinci morţi într-o singură zi, inclusiv un om de-al lui, ritualuri satanice, vampiri, draci verzi, profesori americani. Era prea mult pentru el. Ion Pop plecase, Christa parcă intrase în pământ, iar profesorul nu era nicăieri.

Sună la Bucureşti, la naşul lui, secretar de Stat în Ministerul de Interne. Acesta nu îi răspunse. Decise că, probabil, profesorul îi ucisese pe toţi. Şi că trebuia să fie ceva putred cu alibiul său. Cum situaţia era prea complicată ca să o rezolve el într-o singură noapte, se asigură să sigileze locurile crimelor şi se duse acasă la cele trei fiice, la nevastă şi la soacră.

Capitolul 20

Merseseră preţ de vreo treizeci de kilometri în afara Sighişoarei ca să se asigure că nu erau urmăriţi şi că nu s-au pus încă baraje pe şosea, şi nimeni nu spusese niciun cuvânt. Fiecare îşi rumega propriile gânduri. Şoferul opri într-un refugiu pustiu. Cei doi coborâră şi ei. Deschise uşa din spate. Un miros îngrozitor veni din interior. În trei saci de cadavre erau aşezate unul lângă celălalt trupurile victimelor.

— Credeam că e o maşină frigorifică, spuse Charles oripilat.

— Era. Nu mai îngheaţă, zise agentul şi urcă în spate.

Îi dădu rucsacul Christei care îl luă şi dispăru după maşină. Lui Charles îi arătă un alt sac mortuar gol, întins lângă celelalte.

— Dacă se întâmplă ceva, trebuie să urcaţi repede în spate şi să vă băgaţi în sacul ăsta oricât de greu v-ar fi, spuse el. Şi dacă deschidem uşa pentru vreun control, să rămâneţi acolo nemişcaţi. Dacă îmi cer să deschid sacii, îl voi deschide pe primul, în care e cel fără ochi. Sunt convins că nu vor dori să îi vadă pe toţi.

Christa se întoarse îmbrăcată în pantaloni negri cu buzunare, dintr-aceia pe care îi poartă echipele de comando când sunt în camuflaj de noapte, şi cu un tricou de o culoare indecisă.

— Profesorul trebuie să stea la uşă, mai spuse el.

Îşi aprinse o ţigară. Lăsă cu plăcere fumul fierbinte să îi invadeze plămânii şi îl lăsă şi pe profesor să se îmbrace. Apoi se urcă la volan.

— Unde mergem acum? întrebă Charles.

— Trebuie să ajung cu ăştia la Bucureşti, răspunse Pop. Mai avem vreo 250 de kilometri. Mai puţin de trei ore dacă nu se întâmplă nimic.

— Pe mine o să vă rog să mă lăsaţi la ambasada americană.

Maşina porni, iar Christa îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo, în cameră?

Charles nu răspunse. Se gândea că nu ajunsese la Turnul cu ceas. Şi că va pierde din nou urma săbiei.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Charles. Trebuie neapărat să ajung în oraş.

— În niciun caz. Orice ar fi lucrul pentru care aţi venit, uitaţi pentru moment locul ăsta. Va trebui să găsiţi o altă soluţie. E prea periculos.

— Îmi tot spune lumea că sunt într-un pericol de moarte. E adevărat, au fost nişte crime oribile şi o înscenare de un gust îndoielnic cu cartea mea de vizită, plus omul din cameră care zicea că îmi este un fel de rudă, dar mi se pare mai degrabă că lucrurile se întâmplă în jurul meu, nu cu mine. Pot să ştiu şi eu de ce am sărit ca Errol Flynn de la balcon? În halat de baie? Şi am lăsat totul la hotel.

Christa se gândi ce să îi răspundă. Şi cât îi poate spune. Decise să fie

evazivă.

— În acest moment poliţia bănuieşte că tu l-ai ucis pe omul din camera ta şi pe poliţistul care te păzea. Şi nu vrei să stai aici să îi lămureşti pe ăştia că nu e aşa.

— Poliţistul care mă păzea e mort?

— Da, împuşcat şi el, ca şi omul din cameră. Probabil acelaşi asasin. Poate că voiau să ajungă la tine şi că omul i-a surprins şi ţi-a salvat viaţa. Nu cred că vrei să îţi asumi un astfel de risc.

Se chinui să înţeleagă de ce ar vrea cineva să îl omoare tocmai pe el. Tocmai acolo. Dar decise că e mai bine să se gândească la asta când ajunge la ambasadă.

— Am uitat paşaportul la hotel. Nu ştiu nici cum o să mă legitimez la ambasadă.

— Sunteţi o figură celebră. Vă ştie toată lumea acolo. Sunteţi prieten cu ambasadorul. O să vă elibereze ei un act provizoriu.

Prieten era mult spus. Ambasadorul îl primise de două ori când venise la Bucureşti la lansarea unor cărţi şi când i se decernase titlul onorific de Doctor Honoris Causa al Universităţii din Bucureşti. Dormise o noapte chiar la reşedinţa privată a acestuia.

Charles renunţă la idee şi deschise mapa maronie. De fapt, un fel de dosar cu şină, iar ghearele de metal ţineau la un loc, în perfectă siguranţă, folii din plastic. În acestea erau introduse individual câte o fotocopie, pentru a nu se lipi şi a fi mai uşor de răsfoit fără a fi deteriorate. Privi cu atenţie cele câteva fotocopii după presupusul exemplar special al *Bibliei lui Gutenberg*. Dacă era adevărat, avea în mână reproduceri ale primelor pagini tipărite vreodată în istoria omenirii. Răsfoi foliile din plastic încercând cu greu să se concentreze. Aprinse lumina de citit în cabină, întrebându-l pe şofer cât de tare îl deranjează. Întrebarea pusă în felul acesta îl distră un pic pe agent, care înţelesese că era important pentru profesor. Şi răspunse că mai deloc.

Prin faţa ochilor i se perindau textele perfect aliniate cu litere de dimensiuni egale, în timp ce răsfoia paginile primei lucrări tipărite vreodată. Charles ştia foarte bine cum arată o *Biblie Gutenberg*. Avusese de multe ori ocazia să le studieze. Cea pe care o cunoştea cel mai bine era copia Bibliotecii Congresului din Washington, una dintre cele două copii din America tipărite pe *vellum* – piele de viţel prelucrată. De aceea o fotocopie nu avea cum să îl impresioneze. Răsfoi cele câteva pagini cu atenţie. Christa privea şi ea paginile şi îl întrebă:

— Asta e *Biblia Diavolului?*

— Nu. A lui Gutenberg, răspunse Charles aproape din reflex.

Ridică privirea şi o fixă pe Christa. Îşi dădea seama cât de mult îşi dorea aceasta să afle tot ce se întâmplase în acea seară şi totuşi, de

teamă să nu îl preseze prea tare, nu insista. Aprecia delicateţea ei şi se hotărî să îi dezvăluie câte ceva. Însă nu se grăbi să ajungă la esenţial, ci, din obişnuinţă, explică aşa cum o făcea la catedră.

— *Biblia lui Gutenberg* este, cum ştii, prima lucrare serioasă tipărită vreodată. Şi e opera unui fierar neamţ care a inventat tiparul într-un orăşel numit Mainz, la mijlocul secolului al XV-lea. Multă lume e de părere că descoperirea asta este cea mai importantă invenţie a omenirii din toate timpurile. Până la computer.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi de acord! interveni şoferul total pe lângă subiect.

Încercase o glumă. Sau, cine ştie, poate voia doar să îi fie simpatic lui Charles, care se făcu că nu aude intervenţia agentului şi continuă:

— Încercări şi lucrări de mici dimensiuni fuseseră tipărite înainte, tot de Gutenberg, dar acesta este primul incunabul din istorie.

Cum părea că niciunul dintre cei doi nu înţelegea cuvântul, Charles se grăbi să precizeze:

— Un incunabul este un nume convenţional dat oricărei cărţi tipărite în Europa înainte de 1500. Gutenberg ar fi tipărit în total o sută optzeci de Biblii. Până astăzi au supravieţuit doar patruzeci şi opt de copii, dintre care doar douăzeci şi una complete. I se mai spune şi B42 pentru că are patruzeci şi două de rânduri pe pagină. Ceea ce nu e riguros exact, pentru că sunt pagini şi cu patruzeci sau patruzeci şi unul de rânduri. După cum ştiţi, e scrisă în întregime în latină, ca şi *Biblia Diavolului,* spuse el zâmbind spre Christa.

— Asta e tot? întrebă ea. Pagini din Biblie?

Charles nu răspunse şi continuă:

— Copiile din faţa noastră sunt după un original tipărit pe *vellum.* Se cunosc doar douăsprezece Biblii tipărite pe pergament din piele de viţel. Deci aceste fotografii destul de vechi, după cum vezi, sunt făcute după una dintre acestea. Se vede după textura pergamentului. Nu ştiu pe dinafară unde sunt răspândite acestea, dar putem verifica. Omul care mi le-a adus, cel din camera mea, susţine că ăsta e un exemplar diferit. Încercam să văd dacă e ceva sesizabil în acest sens.

În zguduiturile maşinii, Charles încercă să se concentreze.

Agentul, care aruncase o privire scurtă, întrebă pe acelaşi ton glumeţ:

— Poate să citească cineva aşa ceva? Literele alea par urmele unui păianjen care a fost lăsat în cerneală şi pus să umble liber pe pagină.

Charles râse. „Iată o replică celebră. Poliţaiul ăsta e altceva decât pare."

— Se numeşte „Textualis" sau „Schwabacher", care e o variaţiune. O formă a stilului Blackletter. Combinaţia asta de linii verticale şi orizontale care se încrucişează dă, într-adevăr, senzaţia unei pânze de păianjen. Noi nu mai suntem obişnuiţi cu stilul ăsta care se trage din

scrierea gotică. De fapt, se mai numeşte şi Textura Gothica, deşi caracterele sunt latine, dar pe vremea aceea, pentru cei care ştiau să citească, era cum e pentru noi astăzi Times New Roman. După cum se vede, alinierea e perfectă, fără alineate şi plină de iluminări.

Făcu o pauză.

— Iluminările sunt înfloriturile de la începutul paragrafelor, care în această Biblie corespund cu capitolele. Astea se făceau de mână. În special în mănăstiri. Pe vremea când încă nu se inventase tiparul, nicio carte nu semăna cu cealaltă. Călugării le copiau, dar de fiecare dată, într-un exemplar nou exista, în plus faţă de text, contribuţia lor artistică. Paradoxal, fiecare copie era originalul. Cred că tocmai am inventat un slogan bun pentru o firmă de copiatoare. Poate o vând la Xerox sau la Canon.

Zâmbi de propria-i glumă, întoarse încă o pagină şi zâmbetul îi pieri.

— Stai puţin, îşi spuse el cu voce tare. Asta nu am mai văzut până acum.

Un frison îi traversă şira spinării. Cei doi deveniră foarte atenţi. Christa îi făcu semn lui Ion să se uite la drum.

— Niciuna dintre *Bibliile lui Gutenberg* nu are paginile numerotate.

Apropie pagina de lumină şi citi:

— 24.

Dădu pagina. Şi încă una.

— 12 şi din nou 24. Asta e ciudat rău.

Se întoarse la paginile anterioare. Cele câteva pagini erau răzleţe, din capitole diferite, ca şi cum cel care le alesese voia să facă un fel de trecere în revistă, de exemplificare. Pe unele erau cifre, pe altele litere care nu însemnau nimic. Partea cea mai consistentă era din *Apocalipsă.* Paginile fuseseră fotografiate două câte două – adică o extensie pe fiecare fotocopie şi nu individual. Chiar înainte de *Apocalipsă,* pe pagina din stânga, care era goală în toate exemplarele pe care le văzuse Charles, era un text incomplet de doar câteva rânduri. Textul părea doar jumătatea din partea dreaptă a unui pergament care fusese rupt în două. Literele erau aceleaşi cu cele din restul Bibliei. Partea din stânga lipsea. Până şi forma în care era aşezat textul arăta ca şi când ar fi fost rupt arbitrar, deşi pagina era întreagă. Era ca şi cum cineva suprapusese o parte dintr-un pergament rupt peste pagina goală a Bibliei. Textul îi păru, în acea lumină, neinteligibil lui Charles. Era mai neclar şi mult mai mic decât celelalte. Părea că aparatul de fotografiat care o făcuse prinsese lumina exact în acel loc. Sau ieşise din zona de claritate. Lui Charles i se păru cunoscut acel text, dar cum nu ştia de unde să îl ia şi lumina era mult prea slabă, nu insistă.

— Cineva s-a distrat pe aici. Şi a mâzgălit paginile astea. Ele par

făcute cu acelaşi tipar, însă în lipsa originalului nu ne putem da seama.

— Sau e o copie inedită, fu de părere Christa.

Charles cântări această posibilitate. Mai răsfoi un pic şi când îndreptă mâna să stingă lumina întoarse cumva paginile, astfel încât privirea îi căzu pe ultima. În stânga era finalul *Apocalipsei.* În dreapta însă… Se opri şi privi cu atenţie. Un alt text coerent care i se păru ciudat. Citi. Cunoştinţele lui de latină erau de un nivel bun. Avusese nevoie să citească multe materiale în original, iar în Evul Mediu limba latină era limba oficială a textelor. Charles era de părere că nu poate exista un intelectual care nu poate înţelege latina, greaca veche şi germana.

Urmărea textul şi nu îi venea să creadă. Nu numai că înţelegea tot, dar îl şi recunoştea. Începu să râdă în hohote.

Capitolul 21

După ce toată reprezentaţia se încheiase, Werner îi spuse Bellei să urmărească maşina cu care plecaseră cei trei, dar să păstreze distanţa şi să nu intervină în vreun fel decât cu aprobarea lui explicită. Dispozitivul de urmărire ataşat de la distanţă era foarte performant. După ce închise, îl sună pe Eastwood.

— S-a pus în mişcare.

— Am văzut, spuse şeful, apoi adăugă maliţios: Poate nu e chiar aşa de inteligent cum mi l-ai descris. Crede că am încurcat Bibliile. Nu a înţeles mesajul.

— Daţi-i un pic de timp, zise Werner.

Făcu o pauză ca pentru a cântări bine ce va spune şi adăugă:

— Fusul ăsta orar inversat îmi cam dă bătăi de cap. Acum e pe fugă şi Bella îl are sub control. Mă voi duce acasă. O să fiu, oricum, ţinut tot timpul la curent.

Câteva minute mai târziu un elicopter se înălţa de pe acoperişul clădirii principale. Elicea lui stârni praful deşertului Mojave şi se îndreptă ca o insectă gigantică şi rea spre oraşul Lancaster în Antelope Valley, acolo unde fusese odată ţinutul indienilor Piute.

Bella şi compania împachetară repede şi se urcară într-un Porsche Panamera care, de această dată, nu se mai grăbea niciunde. Bella puse capul pe tetiera comodă a maşinii şi adormi pe loc.

Capitolul 22

Profesorul se zguduia de râs. Ceilalţi doi îl priveau contrariaţi. Încercară să îşi explice ce declanşase această criză. O puneau pe seama tensiunii şi a nervozităţii acelei zile extrem de neobişnuite. Printre sughiţuri, Charles încercă să vorbească:

— Suntem victimele unei farse de proporţii gigantice. O bătaie de joc fără margini. Dar foarte elaborată, într-adevăr!

Christa nu ştia cum să reacţioneze, iar agentul îl privea consternat. Nu se mai uita la drum aproape deloc. Brusc, Charles se opri din râs şi urlă la agent:

— Opreşte! Opreşte dracului maşina asta! N-auzi?

Reacţia aceasta fusese atât de neaşteptată, încât agentul frână brusc în mijlocul drumului. În timp ce cobora, Charles urla:

— Nu e niciun mort nicăieri. S-au distrat pe seama mea. V-aţi distrat toţi pe seama mea. Şi cu toată povestea cu sabia. Şi cu unchiul meu. Cât de cretin să fiu să pun botul aşa. Probabil după ce am plecat, omul s-a ridicat şi s-a prăpădit de râs. Împreună cu complicii lui. Şi voi sunteţi complicii lui. FBI, Interpol. Atât să fiu de idiot? Cineva care ştia la ce lucrez mi-a făcut farsa asta atât de sofisticată.

În timp ce striga ajunse în spatele maşinii şi trăgea de uşa din spate încercând să o deschidă. Se dădu jos şi agentul, iar Christa îşi prinsese capul în palme. Tocmai când agentul ajunse în spate, Charles reluă monologul:

— Vampiri şi morţi, cruci şi diavoli. Ce bătaie de joc! exclamă el, apoi îşi împinse capul înspre faţa agentului şi urlă: Deschide uşa!

Calm, agentul îl întrebă de ce.

— Fiindcă nu ai niciun cadavru aici. Totul e legat de bancul ăsta macabru! Care e planul? Mă duceţi la Bucureşti într-un bunker şi acolo, când aprindeţi lumina, o gaşcă de cretini o să strige „Surprise”?

— Cadavrele sunt cât se poate de reale. Vă asigur. Sunteţi sub şoc de mai multe ore şi abia acum vă reveniţi. Vă rog, încercaţi să vă calmaţi.

— Sunt calm, rosti Charles cu o voce joasă. Deschide uşa!

Agentul îi făcu pe plac. În timp ce urcă şi se aplecă asupra unui cadavru continuă să bombăne:

— Sunteţi tari, mari maeştri în înscenări! Şi mirosul ăsta!

Deschise sacul.

— Meritaţi un Oscar pentru producţie!

Prinse cadavrul de braţ şi îl trase afară.

— Haide să vedem din ce e făcută păpuşa asta.

Apoi amuţi. Mortul era ţeapăn şi începuse să se lichefieze. Lui Charles i se făcu rău. Sări din maşină şi vomită.

Telefonul pâlpâia intermitent. În semiîntunericul barului, bărbatul care privea lumea fără niciun fel de băutură în faţă părea că aştepta ceva. Întinse mâna spre aparat şi îl duse la ureche. Dădu din cap aprobator la ce îi spunea vocea în telefon, după care pomeni ceva despre un leu şi că a înţeles. Puse telefonul în buzunarul gecii din piele cu ţinte, îşi luă casca de motociclist în mână şi ieşi.

Capitolul 23

Stătea în maşină şi murea de ruşine. Nu îşi amintea când se mai făcuse vreodată în halul ăsta de râs. Scăpase de sub control într-un fel care nu îi era deloc caracteristic. Voia să îşi ceară scuze, dar nu ştia cum, ca nu cumva să se afunde mai tare. Încă avea îndoieli asupra întregii poveşti, însă morţii erau reali. Deschise gura:

— Îmi…

Christa vorbi odată cu el:

— Nu vă faceţi griji. Şi noi am fi reacţionat la fel.

— Mulţumesc, spuse Charles.

— Sunteţi în ordine?

Dădu din cap.

— M-am mai confruntat cu situaţii grele şi am fost antrenat încă de copil să mă descurc, zise el uimit de tonalitatea cuvintelor ce îi ieşiseră pe gură. Dar povestea asta, spuse Baker arătând spre mapă, e prea de tot.

Christa îl privea întrebător.

— Ne lămuriţi şi pe noi ce e prea de tot?

Charles oftă şi întinse mapa deschisă la ultima pagină a presupusei copii a *Bibliei*.

— Citeşte!

Christa încercă să citească, însă nu pricepea nimic.

— E în latină!

— Haide să încerc o traducere directă fără să vă obosesc cu textul latinesc. „În faţa legii stă un păzitor. La acest păzitor, vine un om de la ţară şi cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuieşte şi apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.» Întrucât poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe uşă în interior. Când păzitorul observă asta, râde şi spune: «Dacă te ispiteşte într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicţiei mele. Bagă însă de seamă: am putere. Şi nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. După mine mai sunt unsprezece uşi. La intrarea în fiecare sală stau însă alţi păzitori, unul mai puternic decât altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.» La asemenea dificultăţi nu se aşteptase omul de la ţară; că doar legea trebuie să fie totdeauna şi oricui la îndemână…” Şi aşa mai departe. Pare a fi tot textul aici.

Charles se opri. Cei doi nu reacţionaseră în niciun fel.

— O parabolă? întrebă Christa.

— Nu recunoaşteţi textul?

— Parcă, răspunse agentul.

Christa tăcu.

— E dintr-o povestire a lui Kafka. Se cheamă *În faţa legii.*

— A, exact, zise agentul. Dar e şi în *Procesul,* nu?

— Întocmai, Kafka a reluat-o mai târziu în *Procesul.* Cum poate un text din secolul al XX-lea să apară la finalul unei *Biblii* din secolul al XV-lea?

— Nu poate, replică şoferul. Doar dacă e copiată!

— Kafka a copiat-o de la Gutenberg? Dintr-o Biblie tipărită într-un singur exemplar?

— Poate că a făcut-o intenţionat. Poate voia să demonstreze ceva cu asta.

— Adică Franz Kafka văzuse şi el ce am văzut noi? Mai rău, văzuse originalul?

Christa nu scosese un sunet în tot acest timp. Asistă doar la discuţia dintre cei doi.

— Există un enunţ clasic al unui călugăr franciscan din secolul al XIII-lea, care se numeşte „Briciul lui Occam" şi care susţine că, la premise egale, explicaţia cea mai simplă tinde să fie cea adevărată. Ce e mai probabil: ca Franz Kafka, întâmplător scriitorul meu favorit, hiperultrapreferat şi pe care îl ştiu pe dinafară, să îl fi plagiat pe Gutenberg într-un text despre care nu ştia nimeni că exista sau că cineva a făcut o farsă de doi lei? Oi fi exagerat eu când m-am crizat mai devreme şi crimele astea odioase schimbă cu totul datele problemei, dar ceva e putred aici. Tot avem de-a face cu o înscenare.

— Păi, nu era clar, zise Christa, de când ai văzut cartea de vizită? Dacă cineva încearcă să construiască un puzzle şi îţi dă elementele unul câte unul?

— Deci am dreptate. E o înscenare care mi se adresează integral?

— Am crezut că am stabilit deja asta.

— Da, mormăi Charles. Presupun că îmi e doar greu să accept şi că mă enervează rău că nu îi dau de cap.

— Kafka ăsta era austriac? întrebă agentul.

— Oarecum. Era din imperiu. Dar a murit, într-adevăr, la Viena. S-a născut într-o familie de evrei la… Stai aşa, zise Charles.

Se gândi un pic. Păru că îşi dă seama de ceva, că făcuse o conexiune.

— Unde e halatul?

Christa vârî mâna după banchetă şi îi întinse halatul. Charles cotrobăi excitat prin buzunare şi scoase portmoneul.

— Bine că… Altfel aş fi uitat portmoneul aici. Şi aş fi rămas şi fără acte, şi fără bani. Ar fi fost tare!

Scoase hârtia şi o despături. Privi lung desenul. Mintea lui lega firele, stabilea conexiunile.

— Mergem la Praga!

Christa îl privi stupefiată.

— Ne puteţi lăsa la aeroport? întrebă Charles.

— Nu ai cum să te urci în avion fără paşaport. Pot să îl rog eu pe comisar să mi-l trimită dimineaţă. O să zic că am nevoie de el ca să te identificăm. Are o slăbiciune pentru mine.

— Ăla are o slăbiciune pentru oricine. Nu te flata! râse agentul.

După câteva secunde de gândire, Charles întrebă iar:

— Trenuri nu sunt spre Praga de aici? Nu e foarte departe.

— Ba da, bâigui Christa.

— Şi nu am nevoie de paşaport în Uniunea Europeană, nu-i aşa?

— Doar la graniţa cu Ungaria. Dar, cum spuneai, legitimaţia mea s-ar putea să ne scoată din beleaua asta.

Maşina se apropia de Bucureşti. Luminile începuseră să se înteţească. La fel şi autovehiculele. Era aproape trei dimineaţa şi chiar dacă circulaţia nu era foarte intensă, părea că intraseră în lumea civilizată după drumul pustiu pe care îl parcurseseră.

Capitolul 24

Bella se trezise. La volan era dulapul, iar Milton respira regulat, adâncit în scaun, lângă acesta. Pe ecranul computerului de bord clipocea încă luminiţa verde a semnalului transmis de pe maşina frigorifică.

— Oare cât de departe sunt? întrebă Bella.

— Cam la vreo trei kilometri.

— Accelerează.

La intrarea în Bucureşti un motociclist observă cum o maşină frigorifică, având pictat un leu care se lăfăia vesel pe întreaga suprafaţă laterală şi ţinând în vârful cozii o îngheţată, opri la semafor. Motociclistul acceleră şi ajunse paralel cu maşina, în dreptul şoferului. Întoarse capul spre acesta şi îl privi lung. Agentul se uită şi el la motociclist, dar nu îi putu vedea faţa, deoarece casca reflecta lumina semaforului. În momentul în care se făcu verde, motociclistul tură foarte mult motorul, ridică mâna în care avea un pistol şi trase. Apoi dădu drumul ambreiajului şi dispăru.

Agentul se prăvăli peste volan, iar maşina începu să claxoneze.

În vila lui gigantică din Lancaster, Werner se pregătea să se uite la un meci de fotbal. Pusese la înregistrat meciul echipei lui favorite încă de pe vremea când era student, New England Patriots, care devenise în ultima vreme un unsprezece redutabil. Marile performanţe fuseseră un pic lăsate în urmă, dar Werner ţinuse cu ei de la început, când era vai de capul lor. Nu ştia scorul, pentru că ura să ştie scorurile. Meciul nu ar mai fi avut niciun farmec. De aceea nu citise niciun ziar şi nu deschise radioul sau televizorul când ajunsese acasă. În timp ce erau prezentate echipele, Werner îşi făcu un cheesburger gigantic cu trei straturi. Puse maioneză, ketchup dulce şi iute, mulţi castraveţi muraţi şi o frunză de salată uriaşă. Telefonul de pe masă scoase un fluierat răguşit de locomotivă. Se linse pe degete şi atinse ecranul. Pe el era afişat un mesaj scurt: „Done”.{14}

Puse satisfăcut telefonul la loc pe masă şi se aşeză la meci.

Capitolul 25

Semnalul verde de pe hartă nu mai înainta de câteva minute. Bella privea îngrijorată ecranul.

— Cât mai avem?

Julius Henry apăsă acceleraţia până la fund. La primul semafor se vedea lume adunată. Câteva maşini erau parcate la marginea drumului cu luminile de avarie pornite. Limuzina se apropie cât putu de mult, dar cerul începu să se lumineze de girofarurile unei maşini de poliţie care o depăşi. Încă una apăru din sens opus. Bella îi spuse şoferului să treacă. Acesta depăşi încet semaforul. Cei trei întoarseră capul. Câţiva curioşi comentau incidentul. În dreapta maşinii, pe unde trecu foarte încet limuzina, portiera era larg deschisă. În stânga, geamul era spart, iar pe volan era prăbuşit şoferul cu capul întors spre direcţia din care venise glonţul. Bella ştia că nu se puteau opri. O cuprinse îngrijorarea. Julius Henry intră în memoria computerului de bord şi activă numărul de telefon al lui Charles. Nicio lumină nu se aprinse. Telefonul lui Charles, rămas fără baterie, zăcea în rucsacul Christei.

Christa şi Charles ieşiseră rapid din maşină şi o luaseră la fugă înspre centrul oraşului. Alergau cât puteau de tare. Din când în când întorceau capul în toate părţile ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Nu era nimeni. În dreptul unor blocuri, un bărbat ieşise să îşi plimbe căţelul. Se opriră la un colţ şi aşteptară câteva minute pentru a îşi trage sufletul şi a se asigura că agresorul nu se zărea nicăieri. La câţiva zeci de metri în faţă, într-o staţie de taxiuri, patru maşini galbene îşi aşteptau clienţii matinali. Câte un vehicul răzleţ mai trecea în viteză spre şosea. Se îndreptară spre staţia de taxiuri. Cei patru şoferi stăteau la taclale şi îşi beau cafelele de dimineaţă. Christa şi Charles se apropiară de ei.

Bella intrase un pic în panică şi formă numărul de telefon al lui Werner. Acesta nu răspunse. Atunci folosi ultima soluţie pe care o avea la dispoziţie. Formă un alt număr, trecut în agendă sub numele Martin. Chiar în momentul în care acesta răspunse, din limuzina care rula încet, iar cei trei erau cu ochii în toate părţile, văzură în dreapta staţia de taxiuri. Charles şi Christa se urcau în unul dintre ele.

Capitolul 26

Taxiul opri în faţa Gării de Nord, gara centrală a capitalei. Charles scoase portmoneul, dar nu mai avea decât lire sterline şi euro în el. Nu se putea achita cu cardul. Aşa că plăti Christa. În gară, cei doi se duseră direct la biroul de informaţii. Singurul tren cu destinaţia Cehia pleca la ora şase. Aveau de aşteptat ceva mai mult de două ore.

Werner ieşi de sub duş. Muzica răsuna foarte tare în toată casa. Tocmai intrase în posesia ultimului album al formaţiei Pink Floyd, „The Endless River". Suna exact ca albumul scos cu zece ani mai devreme – „The Division Bell". Chiar dacă ştia că specialiştii în Floyd insistau că Gilmore era marea valoare a trupei, Werner avea o slăbiciune pentru albumele la care Roger Waters fusese creierul. Ştia pe de rost „The Wall", dar mai ales „The Final Cut", în ciuda poziţiei explicite de sorginte hipiotă a ideologiei antirăzboi, antifinanţe, antimondializare. Îi plăceau orchestraţia barocă şi invenţia sonoră care complicau linia melodică foarte simplă şi foarte cantabilă.

Se distra de multe ori pe seama artiştilor care atacau băncile, banii, sistemul de finanţe internaţional şi câştigau bani enormi din asta. Ultimul spectacol „The Wall" al lui Waters îi plăcuse foarte mult pentru forţa sa manipulatoare. Oamenii care îndrăgeau în primul rând muzica se duceau acolo şi plecau impresionaţi de retorica antirăzboi a show-ului. O capodoperă de manipulare – să arăţi pe ecran că dolarii, lirele, yenii şi orice fel de alţi bani sunt otravă şi pentru asta să primeşti peste tot în lume dolari, euro şi lire sterline cu nemiluita. Poziţia ipocrită a lui Waters i se părea că seamănă foarte mult cu a acelor filosofi care atacau America din fotoliile calde ale universităţilor americane şi înjurau sistemul de pe urma căruia trăiau ca în Paradis. Pe când, dacă s-ar fi dus în ţările pe care le admirau, ar fi murit de foame sau ar fi sfârşit într-un lagăr. Îşi aminti şi de un regizor care făcuse un film admirativ la adresa lui Castro la adăpostul milioanelor de dolari şi al supervilei cu piscină de unde înfiera capitalismul. Dacă s-ar fi lovit vreodată de ce proslăvea, s-ar fi trezit şi nu i-ar fi plăcut ce vedea. Dar aşa, să contempli furtuna de la balcon, putea face oricine. Nu însemna deloc că te aflai în mijlocul ei. „Asta e măreţia Americii, îşi spuse el, orice predicator îşi găseşte o turmă." Şi asta era bine cât timp el şi institutul lui puteau să aleagă sau să controleze predicatorii.

Astea fiind zise, se îmbrăcă uşor şi coborî cu un lift în subsolul casei. Se decise să nu se mai ducă la institut până dimineaţă. Avea lucruri mai importante de făcut. Îşi aminti că uitase telefonul, aşa că fu nevoit să se întoarcă. Văzu apelul pierdut al Bellei şi o sună. Când

află că Bella îl sunase pe Martin, aproape îşi ieşi din minţi. Ochii i se bulbucaseră şi pe gât i se umflaseră vene groase care stăteau să plesnească. Urlă la ea să nu îl scape din ochi pe profesor. După ce închise izbi cât putu de tare telefonul de perete. Bucăţi din el săriră peste tot prin jur. Stătu preţ de câteva secunde în mijlocul camerei, apoi luă de pe masa din bucătărie celălalt telefon.

Capitolul 27

Gările nu sunt un loc bun în care să îţi doreşti să petreci noaptea. Feţele de drogaţi, beţivi şi cerşetori care le populează sunt dătătoare de fiori. Nu pentru că eşti neapărat în pericol de a fi agresat, ci mai mult, cum era cazul lui Charles, pentru că te fac să meditezi la o faţă a lumii de care eşti, de obicei, foarte protejat. Cea a dezmoşteniţilor. Gara de Nord din Bucureşti nu făcea excepţie de la această regulă. Ba din contră.

Charles scosese bani cu cardul de la bancomat. Christa insistase că o să îi poată localiza. Charles replică că cine e interesat de ei ştie deja unde se duc. Apoi cumpără bilete, căută ţigări de foi şi, cum nu găsi, îşi luă un pachet cu ţigarete şi o brichetă. Se aşezară pe terasa unui McDonald's, singurul restaurant al gării care părea decent. În ciuda repulsiei pe care o avea pentru orice fel de fast food, Charles înfulecă aproape pe nemestecate un meniu întreg, apoi îşi roti privirea de jur împrejur aşteptând ca şi Christa să termine de mâncat.

— De ce mergem la Praga? întrebă ea în timp ce mesteca.

Lui Charles îi sună foarte ciudat acest plural. El trebuia să meargă, iar fata asta se lipise de el ca marca de scrisoare. În momentul acela, însă, avea nevoie de ea şi de autoritatea pe care o reprezenta, probabil şi de calităţile ei de om de acţiune. Ştia că altfel nu ar fi reuşit să treacă graniţa.

Charles scoase din portmoneu bileţelul pe care îl primise la hotel.

— E Turnul cu ceas de la Sighişoara, zise Christa.

— Aşa am crezut şi eu, dar după povestea cu Kafka mi-am dat seama că ceasul de aici e în centru şi are o ogivă deasupra. Or, Turnul cu ceas nu are ogive şi ceasul e poziţionat spre dreapta din direcţia privitorului. Acesta este altul, turnul catedralei Sfântul Vitus din Praga. Încep să cred că singurul rol al schiţei lui Kafka era să îmi dea un indiciu suplimentar. Nu că aş avea ceva împotriva jocului, dar pe bilet putea scrie simplu „Sabia este la Praga" în loc de „Sabia e aici"! Cineva vrea neapărat să ne ducem la Praga!

Ţinea biletul în mână şi se uita la el. Apoi începu să-l pipăie, să îl frece între degete ca şi când ar fi căutat ceva.

— Despre ce sabie e vorba? întrebă Christa.

Charles aplecă ochii cât mai aproape de hârtie şi răspunse:

— Ceva nu e în ordine cu hârtia asta.

Se căută în buzunar, aprinse bricheta şi o apropie de hârtie. Ca prin minune, un text ascuns ieşi la iveală. Bricheta de unică folosinţă se stinse. Charles încercă să o mai aprindă o dată, de două ori şi nu reuşi. Reglă rotiţa care controlează mărimea flăcării la maximum şi mai încercă o dată. Bricheta se aprinse, dar flacăra cuprinse hârtia. Charles

o scăpă din mână şi o stinse cu piciorul. Pierduse mai mult de un sfert din bileţel. Însă restul textului se vedea în întreaga lui splendoare. Charles o privi satisfăcut pe Christa.

— Cerneală simpatică, zise Christa.

— Nu neapărat. Pentru aia, ai nevoie de nişte substanţe speciale ca să tratezi hârtia. Un amestec cu alcool, tetraclorură de carbid sau tinctură de capsiu. Există soluţii mult mai simple. O joacă de copii. Încă din timpul egiptenilor se foloseau şmecherii dintr-astea pe papirusuri. Primii mari specialişti din istorie în ascunderea de mesaje secrete au fost agenţii lui Ivan cel Groaznic care scriau cu suc din ceapă. Dar se poate folosi şi sucul din lămâie în amestec cu ceva bicarbonat de potasiu.

Christa nu îşi putu ascunde un zâmbet care nu îi scăpă lui Charles. Acesta apropie hârtia mai mult de ochi. Scrisul era foarte mic.

— Asta e hârtie termică, zise el. Nu mi-am dat seama de la început, pentru că nu e de vreo calitate grozavă. Am găsit în lungile mele căutări o grămadă de documente de felul ăsta. Dar, spre deosebire de asta, nu îmi erau adresate.

Se opri şi citi cu atenţie. Deasupra erau aşezate primele cuvinte:

Άγιος Γεώριος.

Dedesubt erau nişte versuri în franceză:

Ci-gît un roi, par grand merveille, qui mourut, comme Dieu permet, d'un coup de serpe et d'une vieille, comme il chiait dans une met.

Înspre colţul care arsese se putea citi doar:

RN – doar aceste două săbii pot intra în aceeaşi teacă.

În dreptul caracterelor greceşti era notat *10.00*. Iar lângă era desenată din doar trei linii o pasăre.

Charles citi şi izbucni în râs. De data aceasta nu mai era un râs isteric, ci unul sănătos, de om binedispus. Se relaxase şi redevenise el însuşi. În ciuda tuturor întâmplărilor de până atunci. Se simţea din nou eroul pregătit să înfrunte balaurul, aşa cum o făcuse de atâtea ori. Ştia în clipa aia că orice provocări ar apărea le va învinge pe toate. Şi, în ciuda crimelor care i se păreau odioase, recunoscu că adversarul lui ascuns, sau ce o fi fost, era inteligent şi avea din plin simţul umorului.

Ajunsă la gară, Bella îl trimise pe şofer să afle unde urmau să plece cei doi. Charles îi văzuse la hotel pe ea şi pe Henry şi Bella nu voia să rişte să fie recunoscuţi. Milton luă cu el doar paralelipipedul fără accesorii. Ajuns la casierie, în timp ce încerca să se înţeleagă cu

casiera într-o limbă despre care femeia avu senzaţia că era un fel de păsărească, lipi paralelipipedul de geam. Bellei nu îi fu greu să afle destinaţia spre care plecau cei doi, întrucât numai trei bilete fuseseră cumpărate în ultimele ore. Două dintre ele spre Praga. Pătrunse în sistem şi alese pentru ea locuri la un vagon mult mai în spate, astfel încât să nu fie nevoiţi să treacă prin dreptul celor doi când se vor urca în tren. Îi trimise cele trei locuri exacte şi destinaţia prin SMS lui Milton. Acesta, după ce o exasperase pe vânzătoare, îi arătă ecranul mare al telefonului pe care erau datele. Vânzătoarea răsuflă uşurată şi îi dădu ce ceruse.

Capitolul 28

Christa aşteptă ca Baker să spună ce credea despre bileţel. Acesta îl aşeză pe masă între ei.

— Numele ăsta cu litere greceşti e Agios Georgios, adică Sfântul Gheorghe. Zecele din dreptul său poate fi orice, dar primul lucru care îmi vine în minte e că indică timpul. Deci ora 10 fix. Nu ştim data şi nici dacă e dimineaţa sau seara. Presupun că e vorba despre statuia Sfântului Gheorghe ucigând balaurul din una dintre curţile Catedralei Sfântul Vitus, nu mai ştiu care, fiindcă până pe la începutul anilor ’90 au tot mutat-o. Dar o vom găsi uşor. Ce e interesant la statuia asta e că e atribuită unor români din Transilvania. Pe unul dintre ei îl chema chiar Gheorghe, dacă îmi amintesc bine, pe celălalt nu mai ştiu. Pe meşterii ăştia îi tocmise împăratul Carol al IV-lea, spre sfârşitul secolului al XIV-lea, să facă ceea ce e cunoscut îndeobşte, dacă nu mă înşel, drept prima statuie ecvestră din bronz neataşată unei clădiri private, adică pe domeniul public, din Europa. Cu pasărea asta, nu ştiu ce e. Poate e semnătura autorului. Un fel de „laleaua neagră”.

La auzul cuvântului „meşteri”, Christa zâmbise. Charles sesiză zâmbetul pe care Christa se străduia să îl ascundă. O întrebă din priviri la ce se gândeşte, iar aceasta dădu din cap că la nimic. Pentru prima oară în întreg lanţul de deducţii, Christa se prinsese de ceva înaintea lui Charles. O putea întreba oricând dacă nu reuşea să descopere singur.

— Versurile astea sunt dintr-o poezie atribuită lui Agrippa d’Aubigné, un poet foarte interesant despre care putem vorbi mai târziu. Nu văd legătura, dar mă jenez să ţi le traduc, pentru că sunt cam licenţioase. Mă rog, nu foarte.

Christa trase bileţelul spre ea şi citi într-o franceză la fel de bună ca şi engleza în care se exprima.

— Un rege doarme aici/ degrabă/ ucis cu doar un retevei/ de-o babă,/ când se căca-n covata ei.

O pufni râsul şi râseră amândoi cu râsul acela molipsitor care se transmitea de la unul la altul, pentru ca apoi să se întoarcă la cel dintâi şi tot aşa. Ca doi buni prieteni care se cunoşteau de o veşnicie.

— Cred că e momentul să începi să spui şi tu ce amestec ai în toată povestea asta. Dacă tot o să împărţim o cuşetă, trebuie să ştiu că n-o să te dai jos din pat să îmi faci cine ştie ce.

— Adică eu iau patul de sus?

— Din nou amâni orice răspuns. Uite cum stau lucrurile, spuse ea cu vocea care redevenise autoritară ca în momentul când îi vorbise prima oară, în maşină.

Charles nu ştia ce o să urmeze. Şi se gândi cu câtă uşurinţă putea

trece Christa de la o stare la alta. Ea nu părea că avea de gând să cedeze.

— Cred că e cazul să punem toate cărţile pe masă.

— Despre ce fel de cărţi vorbeşti?

— Nu ţi se pare ceva neverosimil aici?

Charles o privi întrebător. Nu înţelegea la ce se referea Christa.

— Eşti cine eşti. Plin de relaţii şi de bani. OK, ţi-ai lăsat paşaportul la hotel. Dar să te urci aşa într-un tren jegos şi să mergi cu el o noapte şi o zi până la marginea lumii fără acte? Ai fi putut să te duci la ambasadă. Acolo ai fi fost şi protejat dacă te-ar fi dat poliţia în urmărire. Că doar toate victimele de azi au legătură cu tine. Primul impuls al oricărui om normal ar fi să se pună în siguranţă. Şi nu cred că există un loc mai sigur astăzi decât Ambasada Americii. De ce ai risca totul? Poate chiar să fii ucis, să fii arestat la graniţă într-un loc în care poliţia nu e compusă neapărat din gentlemani şi habar n-are cine eşti. OK, ai avut un şoc, ca şi mine, când ne-a atacat motociclistul. Însă pari să îl fi depăşit. Nu crezi că ceva nu se potriveşte aici?

Charles o privi în timp ce se gândea cum să reacţioneze. Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Trebuie să îmi spui acum ce ţi-a zis omul acela din cameră şi de ce te comporţi atât de iraţional. Mai ales tu, care eşti raţiunea însăşi.

Charles încă nu răspunse.

— Dacă nu îmi spui. Nu… Dacă nu mă convingi cu argumente serioase de ce vrei să faci asta, mă ridic acum şi plec, şi urci singur în trenul ăla. Nu mă obliga să te consider nebun. Fără mine chiar nu ai cum să ajungi la Praga în felul ăsta.

— La naiba, zise Charles. Presupun că ăsta e un moment la fel de bun ca oricare altul. Am venit aici ca să recuperez un obiect de care familia mea e obsedată de dinainte de a mă naşte.

— Sabia din desen?

Charles dădu afirmativ din cap.

— Atât de rău, încât am acum senzaţia că întreaga mea viaţă bunicul m-a pregătit doar ca să găsesc spada asta. Habar n-am de ce trebuie să o găsesc, dar presupun că în momentul în care o s-o am, o să înţeleg.

— Şi spada e la Praga?

— Ai văzut desenul, nu?

— E doar un desen de pe un bileţel. Cineva ar putea să se distreze pe seama ta.

— Da. Numai că am văzut fotografiile la Princeton. Un obiect identic cu cel descris de bunicul în amănunt de atâtea ori. Coincidenţa e prea mare. Şi apoi, modul conspirativ în care am fost convins să vin aici. Îmi place adrenalina asta pe care ţi-o dă aventura. Par comod şi scorţos, însă te asigur că sunt cu totul altfel. În ultimul timp am trecut

prin tot felul de peripeţii. Şi sunt ca un drog. Viaţa asta banală, doar de studios, nu îmi mai place. Eu am etape în viaţă. De fiecare dată ştiu că o etapă se termină şi atunci vreau altceva. De aia am făcut atâtea. Nu sunt om de ştiinţă, pentru că nu reuşesc să stau într-un loc din niciun punct de vedere. Nu îmi cresc rădăcini.

— Sugerezi că îţi asumi toate riscurile astea doar din spirit de aventură? Şi eu ar trebui să cred asta?

Charles ridică din umeri.

— Chiar dacă aş fi fost în siguranţă la ambasadă, tot aş fi avut explicaţii de dat. Chiar dacă sunam în America. Dacă vorbeam cu preşedintele personal, legea trebuie respectată, hârţogăraie de făcut. Aş fi plecat cu un transport diplomatic. Şi tot ar fi durat cel puţin trei zile. Or eu, adică noi, nu avem trei zile.

— Ce ţi-a spus omul din cameră?

— Că există această carte, *Biblia lui Gutenberg*. Că e prima, chiar prima carte tipărită vreodată în istoria omenirii şi că e obligatoriu ca eu să o găsesc. Nu l-aş fi crezut şi nici acum nu sunt întru totul convins. Dar mi-a spus ceva ce nu avea de unde să ştie. Ceva din trecutul meu. Ceva foarte adânc.

Luă mapa în mână şi o deschise la pagina din stânga începutului capitolului *Apocalipsei*.

— Vezi textul ăsta? Mi-am amintit de unde îl ştiu. Seamănă foarte mult cu nişte litere de pe peretele pivniţei de vinuri din casa bunicului. Observi că pare o transcriere incompletă? De parcă ar fi un pergament rupt. Pe peretele nostru este copiată, dacă nu mă înşală memoria, nu l-am mai văzut de mai bine de douăzeci de ani, dar, de obicei, nu mă înşală, cealaltă jumătate a pergamentului. Când eram mic şi mă jucam prin pivniţa de vinuri am încercat să descifrez ce e cu el. Însă nu m-am străduit prea tare. Mi-am imaginat întotdeauna că e o opţiune de design inovatoare. Se poate vedea aici, dar se distinge şi mai clar pe peretele pivniţei, că pot fi recunoscute cuvinte întregi, numai că textul nu are nicio noimă. Ca şi globul şi sabia desenate pe acelaşi perete. Poate că totul e o glumă gigantică. Intuiţia, şi nici asta nu m-a prea înşelat până acum, îmi spune că nu e. Cuvintele pe care omul mi le-a rostit sunt şi ele tot din acelaşi loc, de pe acelaşi perete. Poate o să ţi le zic. Dar nu acum.

Christa ascultă cu atenţie. I se păruse că nu era doar atât. Era deja convinsă să îl însoţească sau poate că l-ar fi însoţit oricum. Dar insistă:

— Atât?

— Nu. Îţi spun pe scurt şi o să detaliez în tren, că e mai complicat. Această Biblie ar fi fost comandată de Vlad Ţepeş şi ar conţine secretele celui mai teribil complot din istorie. Un complot care stă să se împlinească în prezent şi pe care, chipurile, eu l-aş putea opri, însă numai dacă găsesc Biblia. Ştiu că sună imens, dar la fel suna şi

povestea cu Lincoln când am auzit-o prima oară şi de care, probabil, îţi aminteşti. Omul delira şi vorbea despre o listă. Apoi a început să fie din ce în ce mai neclar. Era pe cale să îşi piardă cunoştinţa. Mi-a explicat un pic cum a ajuns Dracula să îi comande această Biblie lui Gutenberg. Ultimele lucruri pe care a apucat să le spună e că dacă găsesc sabia, găsesc şi cartea. Şi că cei care fac toate lucrurile astea, cei care mă urmăresc nu mă vor atinge până nu găsesc lista, pentru că şi ei o vor. Fiindcă o caută de sute de ani şi le-a scăpat de fiecare dată, iar acum e un fel de urgenţă.

Făcu o pauză. Şi apoi adăugă cu un ton un pic jenat:

— Şi că eu aş fi cel ales. Aici cred că vorbea deja febra în locul lui. O să încerc să descifrez în tren mesajul, dar trebuie să mă concentrez pentru a-mi aminti ce zicea textul de acasă. Am tot încercat în maşină. Şi nu mi-a ieşit. M-am uitat cu atenţie la această jumătate. Dacă e vreun cod de citire, e posibil să fie imposibil de descifrat fără să avem textul întreg.

Christa puse mâna pe mapă şi îl întrebă pe Charles din priviri dacă îi dă voie. El încuviinţă, ea încercă să citească textul, însă lumina era difuză, iar textul aproape ilizibil, foarte mic, destul de şters şi neclar. Şi apoi mai era şi blestematul acela de alfabet gotic, sau „textualis”, sau cum s-o fi numit. Reuşi să descifreze doar „ers, to have, old proph, se now, t the, a after”. „Ori, a avea, bătrân profe t, un după.”

— Măcar e în engleză, conchise Christa dezamăgită! Şi cred că şi dacă reuşim să reconstituim restul textului, tot nu o să ne ajute prea mult.

Capitolul 29

În inima deşertului Mojave – dincolo de Munţii Tehachapi, spre Valea Morţii, înconjurat de o mare de pustietate, pe o suprafaţă imensă, o parte sub pământ, una deasupra – se află IRHEB sau, cum îi spun puţinii oameni care au habar că există, „Institutul”. Partea din faţă, hangarul, găzduieşte 150 de angajaţi din fel de fel de domenii. De la specialişti în computere sau comunicare la doctori în mecanică cuantică sau foşti angajaţi ai NASA, aproape toate disciplinele imaginate de om sunt reprezentate. Fiecare angajat are un contract de confidenţialitate pe care dacă l-ar încălca, galaxia nu i-ar ajunge să se ascundă. Aşa că, în întreaga sa istorie de peste cincizeci de ani, nimeni nu a suflat vreodată vreo vorbă în exterior despre existenţa lui. Sigur, au fost zvonuri şi unii oameni îi bănuiesc existenţa prin consecinţele descoperirilor şi ale experimentelor pe care le face, mai degrabă decât pe baza vreunui fel de informaţii, fie ele şi aproximative.

Selecţia oamenilor se face minuţios şi în timp lung. Nicio piatră din viaţa lor nu e lăsată neîntoarsă, niciun schelet din dulap nedescoperit. La unii durează ani şi, în situaţia în care institutul îşi doreşte pe cineva, găseşte întotdeauna şi răbdarea, şi metodele de a-l convinge pe cel pe care pune ochii să i se alăture.

Fiecare angajat îşi ştie treaba, însă doar şefii de departamente ştiu să coordoneze proiectele în lucru. Şi în acest cerc mai înalt, fiecare dintre şefii de departament cunoaşte doar ce are nevoie pentru propriul proiect, dar nu are habar despre celelalte. La un nivel mai înalt, trei oameni coordonează proiectele interdisciplinare şi hotărăsc ce şi cui trebuie să spună. Un singur om ştie tot ce se întâmplă în institut şi îi supervizează întreaga activitate. Cu toate acestea nici măcar el nu ştie de existenţa Templului subteran.

Hangarul are o parte deasupra solului şi una îngropată adânc pentru experimentele speciale. În centrul hangarului se află consola unde au acces, prin rotaţie, proiectele prioritare sau aflate în stadiul de testare. Legat de hangar, printr-o reţea de coridoare păzite mai bine decât orice de pe această planetă, atât tehnologic, cât şi prin prezenţa oamenilor, este clădirea de birouri. La cele trei etaje ale ei stau, de jos în sus, şefii de departamente, cei trei coordonatori şi şeful cel mare, Werner Fischer. Deasupra tuturor, mai jos decât Dumnezeu, e adevărat, deşi nu pare întotdeauna conştient de acest lucru, e Martin Eastwood. Mult mai mulţi sunt angajaţii de la întreţinere, administraţie şi securitate.

Legat de clădirea de birouri, în întregime îngropat, se află Templul. Acolo doar preşedintele are habar ce se întâmplă cu adevărat. Templul nu are nimic religios în el, deşi numele a fost inspirat din religie. La

crearea, construirea şi securizarea lui au lucrat de-a lungul timpului echipe diferite, astfel încât nimeni în afară de şeful cel mare să nu ştie totul despre acces, planuri sau sisteme de securitate. O firmă angajată personal de Martin se ocupă de orice fel de urgenţă în cazuri extreme şi există un protocol foarte rigid şi bine definit.

O şosea privată duce direct la cea mai apropiată localitate, unde locuiesc, ca într-un campus militar, angajaţii. Securitatea este foarte drastică la intrarea pe şosea. La institut se poate ajunge şi cu avionul, şi cu elicopterul. La începuturile sale, angajaţii aveau un fel de barăci în care locuiau. De o vreme s-a renunţat la ele şi în situaţiile în care oamenii au nevoie să se odihnească, patruzeci de apartamente superdotate sunt la dispoziţia lor.

În seara aceea urma să aibă loc o întâlnire extraordinară la Templu. Mijloacele de securitate se triplaseră, iar plecările şi sosirile angajaţilor sau ale furnizorilor speciali se făceau doar după un program foarte strict. Nimeni nu putea intra sau ieşi din vreuna dintre clădiri dacă nu era trecut în program, întâlnirile extraordinare aveau loc, de obicei, o dată pe an, dar în situaţii speciale, puteau fi mai dese, ori de câte ori unul dintre cei implicaţi solicita acest lucru sau în situaţii de criză. În acea zi era o situaţie de criză.

Capitolul 30

Trenul se puse în mişcare tuşind şi gâfâind. Christa şi Charles împărţeau o cuşetă în vagonul de dormit nou-nouţ. Christa alesese prima cuşetă, cea de lângă intrarea în vagon. Nu ştia ce urma să se întâmple, aşa că îşi luase o mică măsură de precauţie în cazul în care trebuiau să o şteargă repede din tren. Garniturile erau pe jumătate goale, motiv pentru care Căile Ferate Române vizau de mult posibilitatea de a anula acea cursă. Biletul de avion ajunsese să coste mai puţin decât biletul de tren, aşa că doar nişte rătăciţi nostalgici sau care se temeau să zboare alegeau să ajungă la Praga în douăzeci şi patru de ore, în loc de două. Christa luă patul de jos. Spuse că era mai sigur aşa.

După ce se asigurară că cei doi se urcaseră şi trecuseră de vagonul lor, care era ultimul, Bella şi cei doi însoţitori se urcară şi ei. Luaseră două cuşete.

Trenul porni, dar chiar în momentul în care se puse în mişcare şi şeful de vagon încă mai stătea pe trepte înainte de a închide uşa, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochelari de soare şi jacheta din piele acoperită cu ţinte, sări din alergare în ultimul vagon şi fu aproape să îl răstoarne pe conductor.

Christa şi Charles stăteau pe culoar, la geam şi priveau în tăcere cum trenul ieşea din gară şi începea să prindă viteză. Casele dărăpănate ale mahalalei bucureştene se răriseră până dispăruseră de tot. După ce conductorul le verifică biletele, Charles îi spuse Christei că de data aceasta nu va ceda şi că era rândul ei să îi spună ce face acolo cu el. Voia o poveste reală de această dată. Christa se codi un pic, dar la ameninţarea lui Charles că nu va mai scoate un cuvânt până nu afla motivul prezenţei ei acolo, cedă. Intrară în compartiment şi, în timp ce Charles se aşezase pe patul de jos, Christa rămase în picioare, sprijinită de chiuveta acoperită de un raft din lemn rabatabil.

— Dacă îţi spun tot ce ştiu, o să te sperii. Poate că e mai bine totuşi. Poate că o să fii mai prudent.

Cum Charles nu înţelegea cum nu fusese prudent, ea îi zise că nu trebuia să îşi utilizeze cardul de credit.

— Cu aproape şase luni în urmă, începu ea, ne-a fost semnalat că în promenada portului vechi al Marsiliei au fost descoperiţi în apă trei morţi exsanguinaţi. Am cerut înregistrările de la toate camerele de supraveghere. Majoritatea nu arătau nimic, multe dintre ele nu erau nici măcar funcţionale. Singura care înregistrase ceva era o cameră care avea unghiul orientat spre zona restaurantelor şi prindea foarte puţin din luciul apei, o margine. Pe acea cameră apăreai tu, intrând într-un restaurant însoţit de trei bărbaţi şi o femeie şi ieşind după vreo

două ore. Singur.

Pentru a fi mai convingătoare, Christa scoase telefonul mobil şi îi arătă cele două fotografii, însă îl trase repede înapoi pentru a îl opri să vadă mai departe.

— Ce nu trebuie să văd? întrebă Charles.

— Îţi arăt tot, ai un pic de răbdare.

Charles se gândi că femeia voia să se ridice la înălţimea felului său de a povesti şi să creeze suspans.

— Aşa, am fost să mănânc cu nişte prieteni şi am plecat mai repede. Îmi amintesc că aveam un avion de prins dimineaţă.

Christa nu reacţionă în niciun fel.

— Da, doar că, aşa cum vezi după ora afişată jos pe următoarea poză, cam la 45 de minute a început o furtună care a împins această barcă în colţul din dreptul camerei.

Îi arătă fotografia. În barcă, nu se vedea foarte clar, păreau a fi trei oameni aşezaţi în formă de cruce.

— Am studiat imaginea mai atent, specialiştii noştri au îmbunătăţit-o, au aplicat fel de fel de filtre şi asta e ce a ieşit.

Imaginea era puţin mai clară, dar barca era un pic ridicată şi tot ce se putea vedea în plus era că unul dintre cadavre ţinea un ţăruş între picioare.

— În studiile tale despre vampiri, ţăruşul ăsta vine de la faptul că execuţia preferată a lui Vlad Ţepeş era să tragă oamenii în ţeapă? Adică este o ţeapă în miniatură?

— Asta e o întrebare interesantă, răspunse Charles, care aşteptă cu înfrigurare continuarea. Zici că m-ai studiat. Nu mi-ai citit cărţile?

Christa dădu din cap într-un fel ambiguu.

— Nu poţi cunoaşte pe cineva care îşi ocupă o mare parte din viaţă cu scrisul dacă nu îi citeşti cărţile.

Christa voia să continue, de vreme ce tot începuse:

— Furtuna a scufundat barca. Şi cadavrele au fost pescuite din apă abia după două zile, însă cel sau cei care au făcut mizanscena şi-au ratat momentul din cauza furtunii. Aşa că demonstraţia nu a reuşit. Nu am găsit niciun alt obiect. Probabil le-a înghiţit marea. Dar…

— Cadavrele aveau ochii scoşi, urechile… interveni Charles.

— Exact.

— Deci cine face chestia asta a mai încercat să atragă atenţia asupra mea încă o dată.

— Mai precis de trei ori.

— De trei ori? întrebă Charles contrariat. Vorbeşti serios?

Figura foarte sobră a Christei nu lăsa niciun fel de îndoială.

— Da, cu două luni în urmă la Alma Ata, dar autorităţile au muşamalizat totul şi nu avem nimic de acolo. Cu mare greutate am reuşit să mă înţeleg cu ministrul lor de Interne ca să îmi arate ce

aveau. Am văzut fotografiile, însă nu am primit nicio copie. Cert e că s-a întâmplat în apropierea hotelului Intercontinental în care locuiai, pe o stradă lăturalnică.

— Şi a treia oară?

— Săptămâna trecută la Londra chiar în toaleta de la Covent Garden, unde fuseseşi la *Rigoletto*. Cadavrele au fost găsite de portarul de noapte şi poliţia a ajuns la timp pentru a bloca astfel accesul presei.

Răsfoi cu degetul pe ecran de câteva ori şi îi întinse telefonul lui Charles, în imagini era el intrând la Operă şi apoi cadavrele aşezate identic, cu tot dichisul. Aceleaşi detalii ca la Sighişoara şi Marsilia.

— Şi cartea mea de vizită?

Christa nu răspunse la întrebare.

— Între Marsilia şi Alma Ata ai mai fost în câteva locuri – la Dublin, şi apoi acasă la New York şi la Chicago – şi nu avem cunoştinţă să se fi întâmplat ceva asemănător. Nu s-a găsit până acum nimic. Între primele două au fost aproape patru luni, iar între ultimele două, doar şapte săptămâni, iar cum Anglia era prima ieşire a ta în public după Kazahstan, m-am gândit că se vor înteţi aceste crime şi ţi-am luat-o înainte spre următoarea ta prezenţă publică din agendă.

Charles amuţise. O privea pe Christa. Nu ştia ce să zică. Cine îi făcea asta? Cu ce scop? Cine îl împingea spre Praga? Şi de ce? Dacă ar fi vrut să îl omoare, le-ar fi fost foarte simplu. Voiau, oare, să sugereze că el ar fi comis toate crimele astea? Credeau, oare, că fusese el autorul lor? Oare de aceea Christa nu se dezlipea de el? Spera să se dea de gol în vreun fel?

— Acum înţelegi de ce e important să ştiu absolut tot ce ştii şi tu, orice bănuială pe care o ai? Orice pistă pe care o urmăreşti în minte. Tot ce ai vorbit cu omul care ţi-a dat mapa asta.

Charles dădu din cap afirmativ.

Capitolul 31

La institut, avioanele soseau unul câte unul. Aterizaseră opt şi două elicoptere. Mai rămânea un singur oaspete. Ciudăţenia era că după ce avioanele private se opreau în capătul pistei, scara mobilă care se apropia de uşa lor era acoperită. Un tunel absolut opac, luminat doar slab, în interior. De partea de jos a scării, după ce aceasta fusese montată, se apropia şi se lipea aproape un gigant Lincoln Continental, astfel încât fiecare oaspete intra în burduf direct din uşa avionului, cobora scările şi se urca în maşina cu geamuri complet întunecate dinspre exterior, astfel încât, pasagerul nu putea fi nici văzut, nici filmat în vreun fel. După ce se închidea uşa, maşina o lua spre rampa de intrare subterană în Templu. Acolo limuzina trăgea într-un hol uriaş, unde erau dispuse circular douăsprezece uşi, ca la stadion. Fiecare oaspete era adus la o altă uşă. Lumina de cuarţ era minimă şi în acest hol. Oaspetele ieşea din maşină şi intra direct pe o uşă care se închidea automat după el, păstrându-i în totalitate anonimitatea.

Într-un final, oaspetele ajungea într-o lojă, o cameră destul de mare, luminată şi ea foarte puţin cu aceeaşi scânteiere de culoarea cuarţului. Întreg peretele încăperii era un geam cu două feţe. Dinăuntru se putea vedea afară, dar din exterior se distingea doar o siluetă şi numai dacă oaspetele se aşeza în fotoliu. Geamurile erau tratate special, astfel că efectul nu era cel de oglindă. Scopul era să nu deranjeze ochiul şi să nu multiplice imaginea celor douăsprezece geamuri şi pe cea din centru la nesfârşit. Un fotoliu imens îi stătea la dispoziţie oaspetelui. În faţa fotoliului era o masă cu o consolă şi un microfon. Oaspetele putea să îşi deschidă sau să îşi închidă microfonul, să dezopacizeze gradat, cât dorea, sticla, pentru a-i lăsa pe ceilalţi participanţi să îi vadă chipul sau doar să îl intuiască, sau putea opta să rămână doar o siluetă. De asemenea, tot cu ajutorul consolei, fiecare participant putea să opteze pentru vocea sa, pentru distorsionarea ei sau pentru înlocuirea ei cu o altă voce. Traducerea simultană, cu sau fără păstrarea intervenţiei originale, era şi ea o opţiune. Pe geamul fiecărei loje era trecut un număr, de la 1 la 12.

Partea centrală, perfect rotundă, conţinea un fel de masă care era un imens ecran cu diametrul de doisprezece metri. Masa era construită în aşa fel, încât, chiar dacă era plată, fiecare invitat putea să vadă perfect tot ce se întâmpla pe ea. Pentru moment, pe masa digitală se lăfăia logo-ul institutului. Oaspeţii aveau în încăperi un bar uriaş cu o gamă foarte mare de băuturi şi gustări, de la şampanie şi caviar până la prăjituri şi răcoritoare. Vedeta era platoul de fructe, şi el gigantic.

Exista şi un sistem de comunicare cu exteriorul, dar era al institutului şi complet controlat. În fiecare lojă era un fel de tabletă

concavă de pe care puteai suna la telefon, trimite şi primi e-mailuri sau mesaje. În rest, orice semnal era bruiat, niciun telefon mobil nu funcţiona. Mai mult, nu exista nicio cameră de luat vederi. În fiecare zi, chiar dacă întâlnirile se ţineau foarte rar, o echipă de securitate verifica întreg Templul de orice urmă de microfon sau orice fel de dispozitiv de supraveghere sau înregistrare.

Lojile se ocupară rând pe rând. Logo-ul de pe masă se transformă în ceas. Secundele creşteau spre 59, iar când ajunseră la 00, ceasul arătă ora 21.00.00.

Geamul celei de-a douăsprezecea loje se dezopaciză total şi chipul lui Martin Eastwood se lumină.

— Bine aţi venit, domnilor. Declar deschisă şedinţa specială a Consiliului. Din păcate, loja patru nu a sosit. Sperăm că este vorba doar de o mică întârziere.

Un semnal luminos se aprinse în dreptul lojei şase şi o voce groasă şi răstită cu accent japonez tună.

— Nu întârzie nimeni. Toţi ştim ce s-a întâmplat. Ai promis că o să opreşti execuţiile. Nu ne cunoaştem între noi şi totuşi cineva ştie cine suntem. Am pierdut deja doi oameni în ultimul an. Fără supărare pentru cei care le-au luat locul, ne bucurăm că îi avem printre noi, dar asta nu trebuia să se întâmple. Un loc se eliberează în medie la treizeci de ani şi acum două, poate trei într-unul singur.

Alte trei loje se năpustiră şi membrii Consiliului zbierară unii peste alţii, deodată.

— E fără precedent. Strigător la cer.

— Ai promis că o să găseşti lista şi că o s-o distrugi.

— Dacă nu eşti în stare să găseşti lista, ştii ce ai de făcut.

Toate lojele de unde se vorbea rămăseseră în întuneric.

Capitolul 32

În timp ce Charles se gândea cum să sistematizeze întreaga poveste pe care i-o relatase omul cu mapa, Christa nu ştia dacă era bine că se oprise cu dezvăluirile până acolo sau trebuia să continue. Se întrebă dacă fusese suficient cât îi spusese. Îi era teamă de reacţia lui dacă i-ar fi arătat şi ultima fotografie pe care o avea în aparat. Aceasta putea strica totul. La cât îl ştia de sceptic, se temea că ar fi dat înapoi. Pe de altă parte, poate că efectul celui din urmă indiciu ar fi putut acţiona ca un catalizator pentru reacţiile care se petreceau la nivelul sinapselor lui Charles.

Acestuia nu îi scăpă frământarea interioară a Christei.

— Acum spune tot, zise Charles. Ce ar putea fi mai rău decât ce am auzit până acum?

Christa încă era nehotărâtă.

— E atât de mare, încât te temi că aş putea avea o reacţie inversă? E neverosimil, nu? De aceea eziţi?

Christa părea să aprobe spusele profesorului. Acesta simţi că mai avea nevoie să preseze foarte puţin ca să o convingă. Ştia cum era să aduci un adversar în situaţia de a ceda. Antrenase atâţia politicieni pentru dezbaterile electorale şi ştia să construiască perfect momentul unei conversaţii, astfel ca omul pregătit de el să obţină tot ce îşi dorea. Ştia că într-o confruntare trebuie să înţelegi cum să îţi dozezi presiunea şi când să apeşi acceleraţia până la fund. Aşa cum mai ştia că, din moment ce pusese piciorul în uşă, dacă forţa suficient, aceasta urma să se deschidă mai devreme sau mai târziu. Sosise momentul acela.

— Să recapitulăm. Întâi au fost cadavrele de pe scară. Groaznic. Dar apoi a venit înscenarea aceea cam ridicolă. Pe urmă a apărut omul în pardesiu, rănit grav. După aceea povestea cu cea de-a doua Biblie. Şi textul lui Kafka. E un model aici. Observi? O sinusoidă. E ca şi cum cineva ar scrie cu profesionalism un scenariu de film. Un maestru al suspansului. După ceva grav şi serios vine ceva neaşteptat, comic. Acţiunea are întotdeauna tendinţa să se grăbească spre sfârşit, dar dacă se grăbeşte prea tare, publicul e dezamăgit. Aşa că trebuie să introduci de fiecare dată nişte elemente responsabile cu amânarea rezolvării problemei. Nişte factori perturbatori, retardanţi. La nivelul acţiunii trebuie să se dea o luptă între această tendinţă a poveştii de a înainta mereu, cu capul înainte, ca un berbec, fără să îi pese de nimic şi cea a factorilor care nu vor cu niciun chip să lase povestea să se spună până la capăt. La baza oricărei poveşti stă un conflict. Dar pentru a îl construi bine, trebuie ca primul dintre conflicte să fie între aceste două forţe ale povestirii. Bineînţeles, povestea va avea câştig de

cauză, va triumfa, va ajunge la capăt, însă nu fără a lăsa pe acest câmp de luptă imaginar o grămadă de morţi din propria-i armată. Acest joc continuu – în cazul nostru avem Turnul de la Praga, dar imediat şi versurile de un comic nebun ale lui Agrippa d'Aubigné – se încadrează perfect în regulile menţionate. Pentru a întreţine suspansul, trebuie să îţi laşi spectatorul să respire un pic. Dacă treci din tensiune în tensiune, la un moment dat spectatorul îşi pierde interesul. Nu poate duce atâta tensiune încontinuu. Are nevoie să se relaxeze un pic. Iar odată aşezat din nou comod în fotoliu, atunci, când se aşteaptă cel mai puţin, paf, îi mai tragi un pumn în stomac. Exact asta se întâmplă aici. Cine a pregătit asta are habar de Aristotel, de Hegel şi de Şklovski, şi de alţi teoreticieni ai structurilor narative.

Christa îl privea stupefiată. Începea să înţeleagă că modul lui de a raţionaliza tot ce i se întâmpla constituia motivul pentru care se putea distanţa de grozăvia lucrurilor. Reuşea să iasă din el însuşi, din propria poveste şi să se obiectiveze în raport cu ea. Charles observă că era aproape de a o convinge total.

— Aşa că presupun că o să îmi spui ceva aproape de necrezut.

Christa apăsă pe ecranul telefonului. În timp ce îi întindea lui Charles ultima fotografie, spuse:

— Asta e o poză făcută de o chelneriţă în seara aceea la Londra. Femeia întârziase mai mult cu strânsul meselor şi plecase mai târziu decât de obicei. Restaurantul sau taverna asta, The Globe, e pe Bow Street, foarte aproape de Covent Garden, la doar o stradă. Când a văzut ce vezi şi tu s-a oprit şi a făcut această fotografie cu telefonul. E clădirea de vizavi de restaurant.

Charles privi fotografia. Pe un perete alb al unei clădiri cu ferestre mari se profila o umbră hidoasă, slabă şi adusă de spate. Capul îi era lunguieţ, urechile ascuţite. Mâinile ridicate la jumătate, cu coatele apropiate de corp lăsau să se întrevadă nişte unghii lungi, oţelite. Dinţii, oţeliţi şi ei, păreau ai unei fiare turbate. De pe ei se prelingeau picături. Fiara saliva.

— Dacă priveşti cu atenţie strada, continuă Christa, o să observi că umbra este produsă de singura sursă de lumină de pe stradă, de acest felinar care proiectează pe perete persoana sau animalul, ce o fi, care stă în mijlocul străzii. Singura problemă e că între lumină şi perete nu e nimeni.

SFÂRŞITUL PRIMEI PĂRŢI

Intermezzo

Un ecran era aprins în ceea ce părea un subsol al unei clădiri. Nu existau geamuri, iar pereţii păreau capitonaţi pentru a izola încăperea. O masă plină cu instalaţii foarte sofisticate, iar lângă ea un rastel prevăzut cu fel de fel de servere. Pe masa pe care se afla computerul şi cele trei monitoare legate în serie, o pisică lingea resturile de pe o farfurie plină cu firimituri, urme de sos şi sferturi de cartofi prăjiţi. În boxele încastrate în pereţi se auzeau voci care păreau că se ceartă. Primul şi al treilea ecran erau împărţite în câte şase părţi egale. În fiecare dintre acestea se vedea câte un geam luminat vag, în spatele căruia se distingeau siluete. În dreptul fiecărui geam era un număr, de la 1 la 12. Pe ecranul central se lăfăia masa gigantică din centrul Templului. În mod evident, securitatea Templului fusese compromisă. Cineva asculta şi urmărea tot ce se întâmpla acolo în acea seară specială.

PARTEA A DOUA

„Creştinii nu se puteau abţine să mănânce nu numai turci şi sarazini, ci şi câini, prinşi şi puşi la proţap.”

Alberto di Aquisgrana{15} – pe la 1100

O Quam Misericors est Deus, Pius et Justus{16}

Capitolul 33

Ajunsă în cuşeta ei, Bella se întinse în pat şi îşi ridică picioarele. Luase perna şi păturile de pe patul de sus şi le îndoise astfel încât suportul să fie cât mai înalt. Picioarele începuseră să o doară groaznic de ceva vreme, mai ales când umbla pe tocuri. Bella făcuse parte dintr-o grupare de trupe speciale – operaţiuni negre – care executa misiuni complicate pe tot cuprinsul globului. O informaţie greşită făcuse ca membrii comandoului să răpească şi să tortureze un oficial dintr-o ţară musulmană bănuit că finanţa operaţiuni teroriste. Nu se ştia dacă sursa trimisese informaţia greşită din incompetenţă sau confuzie, sau o servise intenţionat. Cert era că scandalul de proporţii uriaşe iscat, deşi a dus, în cele din urmă, la o înţelegere, a lăsat multe victime colaterale. Toţi participanţii la operaţiune au fost retraşi şi, chiar dacă, în final, operaţiunea a fost muşamalizată, cei opt soldaţi ai trupelor speciale au fost judecaţi în secret şi destituiţi. Bella a fost recuperată de fostul director al institutului şi de atunci a devenit agentul de teren cel mai de încredere. Din păcate, o autoritate de deasupra directorului i-a dat ordin să se ocupe chiar de acesta, aşa că Bella nu a avut încotro, în ciuda simpatiei şi a recunoştinţei pe care i le purta. Autoritatea se numea Martin Eastwood, care din acel moment a hotărât să nu mai tragă sforile din umbră, ci să iasă la vedere.

Bella se întreba cine avusese interes să îi omoare agentul numărul unu în România, pe Ion Pop. Era ţinută în beznă de Werner, cel faţă de care răspundea direct şi care era foarte zgârcit când era vorba să îi dea toate datele despre misiunea în curs. Fără ele îi era foarte greu să se orienteze în interiorul acesteia. Nu ştia exact ce tabere se confruntau, cine pe cine reprezenta şi cine făcea joc dublu. De când Werner preluase responsabilitatea în ceea ce o privea, trebuia să se descurce de fiecare dată cu informaţii foarte puţine şi care se dezvăluiau pas cu pas, doar în preajma momentului în care trebuia să acţioneze. Nu fusese obişnuită să lucreze aşa. Avea nevoie de întreaga imagine a unei operaţiuni pentru a lua deciziile strategice. De când cu Werner, acest lucru nu mai era cu putinţă. Institutul părea că îşi pierduse încrederea în capacitatea ei de a lua hotărâri şi o redusese la statutul de simplu executant. Iar asta o frustra îngrozitor. Se bucură când Werner nu îi răspunse la telefon, găsind astfel o scuză să îl sune direct pe Martin.

Capitolul 34

Charles privea fotografia de pe telefonul Christei de ceva timp. Nu ştia ce să spună. Toată povestea asta i s-ar fi părut de un comic nebun dacă nişte bieţi oameni nu ar fi fost ucişi. Se întreba cu ce fel de descreierat avea de-a face.

— Poza asta e un fals făcut în photoshop. Această aşa-zisă umbră nu prea seamănă cu o umbră. Sunt prea multe detalii. Uită-te şi tu la o umbră, orice umbră. Nu ai cum să vezi atâtea detalii. Strălucirea aceasta metalică de pe dinţi şi de pe gheare nu are cum să se vadă.

— Ştiu că ţi se pare ciudat, dar te asigur că fotografia este neatinsă. Am verificat-o în toate felurile. Atât noi, cât şi poliţia londoneză. Este preluată exact din telefonul chelneriţei. Mă rog, a fost luată cu tot cu telefon. Biata femeie e şi acum în stare de şoc. A fost interogată zile în şir. Nu e implicată în niciun fel. Tot ce a spus e adevărat.

— Atunci, există o altă explicaţie, zise Charles. Un proiector ascuns pe stradă. Altceva.

Se chinuia să găsească o explicaţie raţională. Trebuia să fie una. Charles era convins că nu există niciun fel de fenomen, oricât de supranatural pare, fără o explicaţie raţională. Există doar incapacitatea oamenilor de a găsi această explicaţie. Mai devreme sau mai târziu ea avea să apară. Era convins. Nu cu mult timp în urmă oamenii credeau că tunetele şi fulgerele sau eclipsele de soare erau determinate de acţiunile lor de zi cu zi. Pedepse pentru păcatele lor.

— O să scoţi din nou povestea cu „Briciul lui Occam”? întrebă Christa uşor enervată. Cred că ar fi mai practic să încercăm să înţelegem despre ce e vorba, de fapt. Eu, una, am convingerea că absolut toate firele astea se leagă. Aşa că haide să încercăm să le desluşim unul câte unul. Vrei acum să detaliezi povestea cu cea de-a doua Biblie?

Charles fu de acord. Rămase plăcut impresionat de faptul că amândoi erau de aceeaşi părere. Însă locul acela strâmt i se păru impropriu pentru o poveste atât de lungă. Paturile din vagonul de dormit al trenului nu erau rabatabile. Erau aşezate unul deasupra celuilalt la o distanţă destul de mică. Nu exista niciun loc unde să te poţi aşeza în afară de patul de jos. Cel mult te puteai sprijini de masca din lemn a chiuvetei aşa cum făcea Christa. Propuse să iasă pe coridor sau să meargă la vagonul-restaurant.

Câteva minute mai târziu, Christa şi Charles încercau să facă faţă dansului şchiopătat al trenului. După ce se târâse preţ de zeci de kilometri, părea că prinsese o porţiune pe care putea să meargă cu viteză mai mare şi profita din plin de ocazie. „Ce tangaj are trenul

ăsta!”, îşi spuse Charles în timp ce deschidea drumul spre vagonul-restaurant. Coridoarele trenului erau foarte înguste şi cum trebuiau să străbată vreo unsprezece vagoane, nu de puţine ori avură probleme să treacă pe lângă oamenii care circulau prin tren sau, pur şi simplu, stăteau agăţaţi de geamuri şi fumau. Pe la mijloc întâlniră o femeie exagerat de grasă şi, încercând să se strecoare pe lângă ea, după ce fuseseră bine presaţi de fereastră, se lăsară păgubaşi. Se dădură în spate cam jumătate de vagon şi fură nevoiţi să intre într-un compartiment gol până ce femeia reuşise să intre în cuşeta ei şi astfel să elibereze drumul. Christa zâmbi larg şi oftă într-un fel care lui Charles îi păru drăgălaş.

Chiar când se retrăseseră din calea femeii, Charles văzu un munte de om care ieşi din baie încheindu-se la pantaloni. Acesta trecu pe lângă ei, iar Charles nu îşi putu da seama dacă fusese observat, la rândul său. Intrară în vagonul-restaurant. Cele opt mese duble erau pustii. Doar la una dintre cele cu două locuri un individ uşor afumat o luase de dimineaţă cu un rom mic lângă o bere mare. Charles întrebă dacă se pot aşeza. Chelnerul se uită la ceas şi vru să spună că deschid abia peste jumătate de oră, dar auzind că primii muşterii erau străini, decise că un plus de amabilitate s-ar putea regăsi în bacşiş. Aşa că îi invită, gesticulând bogat, să se aşeze oriunde doresc.

Aleseră masa cea mai retrasă de patru persoane chiar în capătul vagonului. După ce se aşezară şi cerură două cafele, Charles îl întrebă pe chelner dacă se fumează. Acesta îi făcu semn să aştepte un pic şi se îndreptă spre mijlocul vagonului-restaurant. Charles văzu abia atunci că pe peretele central erau lipite una lângă alta două coli în alb-negru trase la imprimantă. Una cu o ţigară arzând, iar cealaltă identică, dar acoperită cu un cerc tăiat. O linie imaginară împărţea vagonul-restaurant în două, pentru fumători şi nefumători. Nu se prea înţelegea care era noima, deoarece nu era nicio deosebire între cele două jumătăţi ale vagonului. Nu exista niciun fel de aerisire, cu excepţia unui geam întredeschis. Şi fumul trecea, oricum, şi în partea cealaltă. Din păcate, cei doi se aşezaseră în partea de nefumători a vagonului-restaurant. Chiar când se întrebă dacă să nu fumeze sau să o roage pe Christa să se mute, Charles avu parte de o mostră de ospitalitate românească. Într-un balet care era cât pe ce să îl lase lat din cauza mişcărilor bruşte ale trenului, chelnerul prinse cu mâinile cele două coli alb-negru şi, cu o mişcare de prestigitator, le inversă între ele. Apoi îi zâmbi complice lui Charles. După care, pentru că regulile trebuie respectate, chiar dacă din când în când pot suferi uşoare modificări, îl mută pe clientul cu privirea tulbure în noua zonă de fumători.

— Suntem urmăriţi, spuse Charles în timp ce făcu un gest de mulţumire spre ospătar. Bărbatul de care ne-am ciocnit mai devreme

era şi la hotel, însoţit de o femeie cam de aceeaşi talie. E foarte probabil să fie şi ea în tren.

Capitolul 35

După ce închisese instalaţia din subsol, Werner urcă înapoi în casă şi luă dintr-un dulap în care avea câteva zeci de cutii identice una pe care o desfăcu cu dinţii, scoase telefonul din ea şi introduse cartela rămasă din aparatul pe care îl făcuse ţăndări. Chiar în momentul în care voia să îl pună la încărcat, acesta sună şi începu să îi vibreze în mână. Era Eastwood, care urla ca un descreierat că problema trebuia rezolvată cât mai repede, că nu mai suporta amânare şi că începuse să îşi piardă răbdarea. Nu numai că Werner nu se lăsa impresionat de crizele şefului său, dar chiar părea încântat, îi răspunse că dacă grăbea operaţiunea, exista riscul să piardă din nou urma listei şi că evenimentele trebuiau să se desfăşoare în ritmul lor natural. Martin continuă să îi spună pe un ton ridicat că Bella ar trebui pusă la curent cu întreaga poveste şi nu ţinută în beznă şi dusă de mână prin întreaga operaţiune ca un copil de grădiniţă.

Werner îi răspunse că discutaseră despre asta şi că, nefiind o misiune oarecare, Bella trebuia să ştie exact cât avea nevoie să ştie. Martin fusese de acord la început, dar în acel moment presiunea devenise prea mare. Aşa că îi ordonă lui Werner să lase totul baltă şi să se ducă personal la Praga sau pe unde ştie el mai bine şi să nu se întoarcă fără listă. Îi mai spuse că elicopterul pornise spre el şi că îl va duce la aeroport, unde avionul cu reacţie al institutului îl aştepta deja cu reactoarele pornite. Şi să facă bine să fie gata de plecare în zece minute. Iar dacă ar fi să se întoarcă fără ce trebuia, era mai bine să nu se întoarcă deloc.

Werner părea foarte satisfăcut. Martin reacţionase exact aşa cum îşi dorise el să reacţioneze. Luă celălalt mobil de pe masă. Trimise un mesaj scurt şi puse mâna pe valiza deja pregătită la uşă.

O oră mai târziu era în aer.

Capitolul 36

În timp ce Christa se gândea cum să se descurce cu urmăritorii, Charles, care nu părea foarte deranjat de prezenţa acestora, spuse:

— Am impresia că ăştia doi care ne urmăresc nu o să se atingă de noi. Dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi avut până acum ocazia. Cred mai degrabă că vor să ştie unde ne ducem. Poate că sunt aici chiar să ne protejeze. Oricum, bărbatul arată mai degrabă a bodyguard, muşchi fără creier, decât a orice altceva. Întotdeauna mi-am imaginat altfel un asasin plătit. Cu ceva mai multă lumină în ochi.

— Eu nu aş fi atât de sigură. Nu ştim dacă nu cumva ei i-au ucis pe poliţistul care te păzea şi pe omul cu mapa. Şi dacă nu au fost surprinşi de cineva înainte să ajungă la tine. Aşa cum nu ştim dacă nu cumva cel care l-a împuşcat pe Ion Pop are vreo legătură cu ăştia. Pe noi de ce ne-a lăsat să scăpăm?

— Dacă sunt în tren şi merg în aceeaşi direcţie cu noi, înseamnă că ştiu unde mergem. Şi vor să afle ce facem. După cum vezi, păstrează distanţa. Şi cred că ar fi rezolvat problema în România, nu ar fi riscat să urce într-un tren internaţional. În cealaltă privinţă, habar n-am ce să zic. Am o impresie ciudată că suntem prinşi la mijloc într-un conflict între două bande. Numai că amândouă părţile par să ne lase pe noi în pace. Deocamdată.

— Fiindcă eşti cel ales? întrebă Christa ironic.

Întrebarea ei trăda neîncredere. Duse instinctiv mâna la pistolul pe care îl avea îndesat într-unul dintre multele buzunare ale pantalonului, ca pentru a se asigura că arma era în continuare acolo.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe agent? întrebă Charles.

— Deloc. L-am întâlnit cu o săptămână înainte. Ne-am vorbit de câteva ori.

— Şi totuşi a acceptat să te ajute să mă răpeşti în felul în care ai făcut-o?

Christa nu ştia ce să îi răspundă. Într-adevăr, felul în care Pop acceptase să vină la hotel şi să îi ajute să scape, fără să pună niciun fel de întrebare, nu prea se potrivea cu profilul unui agent al unei poliţii secrete. Pusese totul pe seama atracţiei evidente pe care acesta o avea pentru ea.

— La un moment dat va trebui să şi dormim, spuse Charles schimbând subiectul. Eu am aţipit ieri după-amiază, dar tu nu ai mai închis ochii de mai mult de 24 de ore.

— Am antrenament, răspunse foarte convingător Christa. Avem tot timpul să dormim. Oricum, va trebui să o facem cu schimbul.

Spuse aceste ultime cuvinte în timp ce luă prima gură din cafeaua aburindă. Se strâmbă. Charles râse.

— Cafea lungă precum cele din dineurile americane. Cafea de tren.

Chiar dacă trenurile se mai modernizaseră, vagoanele-restaurant din fostele ţări comuniste păreau încremenite în timp. Arătau exact la fel ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, înainte de căderea Zidului Berlinului. Logica dispunerii era aceeaşi, cum erau la fel feţele de masă şi vesela. Până şi majoritatea ospătarilor rămăsese aceeaşi. Dacă cei bătrâni se pensionaseră, cei care erau pe atunci ucenici deveniseră între timp seniorii alimentaţiei pe şine. Nimeni şi nimic nu îi putea clinti. Acelaşi comportament, aceleaşi obiceiuri, aceeaşi îndemânare în a încărca notele de plată. Ospătarii tineri, cum era cel care tocmai îi servise, deprindeau din mers felul în care stăteau lucrurile.

— Trebuie să înţelegem exact dacă e măcar cu putinţă chestia asta cu Biblia. Pentru asta va trebui să facem o incursiune în istorie şi să reconstruim împreună piesele puzzle-ului. Dar trebuie să ai răbdare şi să asculţi.

— Voi fi cuminte, zâmbi Christa. Consideră că sunt o studentă mai grea de cap de la unul dintre cursurile tale.

Christa învăţa repede. Înţelesese că la Charles deformaţia profesională era atât de mare, încât atunci când făcea o expunere, aceasta trebuia să fie perfectă. Toate detaliile i se păreau importante. Discursul lui era circular. Întotdeauna la curs sau la conferinţele pe care le ţinea pleca de la premisa că cei cărora li se adresa nu ştiau aproape nimic, aşa că aveau nevoie să cunoască întreg tabloul. Această prezumţie avea legătură cu strategia discursului unui dascăl şi nicidecum cu dispreţul faţă de ascultător. Metoda lui Charles era foarte eficientă. Tehnica lui de a face prezentări în cercuri concentrice, întorcându-se de multe ori şi în feluri diferite la informaţiile-cheie dintr-un discurs, îi determina pe cei în faţa cărora conferenţia să înţeleagă foarte bine subiectul. Majoritatea studenţilor care reuşea să fie atentă pleca de la cursurile lui cu lecţia învăţată. Întrucât era un excelent om de marketing şi de comunicare, ştia exact cum să dozeze informaţiile şi cum să le îmbrace în moduri interesante de prezentare. Cum să creeze tensiune într-o expunere, unde să plaseze glumiţe, paradoxuri, intervenţii surprinzătoare sau întorsături neaşteptate de situaţie. Acestea din urmă, cunoscute în naratologie ca *plot point*-uri{17}, erau specialităţile lui. Le pregătea cu minuţiozitate şi le folosea foarte eficient. Nici de această dată nu avea să procedeze altfel.

— Aşa cum ştii, Sighişoara e locul în care se presupune că s-ar fi născut cel pe care imaginaţia gotică a lui Bram Stoker avea să îl transforme într-un fenomen mondial fără precedent. Niciodată până atunci un personaj de ficţiune nu a ajuns atât de celebru. Iar de atunci notorietatea lui a crescut exponenţial. S-au scris sute de mii de pagini, poate chiar milioane, în întreaga lume, pe această temă. Ca să nu mai vorbim de filme, de documentare, emisiuni de televiziune, întâlniri ale

specialiştilor, fan-cluburi. Dacă lăsăm toată ficţiunea la o parte, tot avem kilometri de scrieri, unele mai serioase şi mai bine documentate, altele din contră.

— Pe cel mai bine documentat l-ai scris chiar tu, zise Christa, căreia îi venea să ţipe la el să lase introducerile la o parte, dar, cel puţin deocamdată, se abţinea.

— Poate, replică fără falsă modestie Charles. Vlad Ţepeş ăsta, care şi-a câştigat porecla abia mai târziu, era fiul altui Vlad, supranumit Dracul.

Charles făcu o pauză ca pentru a îşi aduna gândurile. Ce avea de spus era foarte complicat.

— E al naibii de greu de sintetizat tot. O să încerc. În primul rând, trebuie să înţelegi un pic contextul geopolitic. Suntem în prima jumătate a secolului al XV-lea. Europa fierbe de rivalităţi şi războaie, de multe secole. Dispariţia unui duşman comun şi sfârşitul perioadei cruciadelor lasă timp statelor mai mari sau mai mici să ducă războaie nesfârşite pentru putere şi supremaţie, unele împotriva celorlalte. Alianţe se fac şi se desfac cu o repeziciune incredibilă. Cei care sunt prieteni la cataramă azi devin cei mai aprigi duşmani mâine şi poimâine o iau iarăşi de la capăt. Vaticanul îşi vâră nasul peste tot. Apar până şi antipapi şi timp de şaptezeci de ani centrul Bisericii se mută la Avignon, după care revine la Roma. N-o să intru mai adânc în detalii.

„Slavă Domnului”, reflectă Christa, dar faţa ei nu îi trădă gândul.

— Un duşman teribil se conturează la Răsărit. Marea problemă a Europei Apusene sunt acum turcii. Ei ameninţă foarte periculos echilibrul de putere din Vest, dar în special ceea ce acum se numeşte Europa Centrală. Turcii au o idee fixă. Să ajungă la Roma. Dar ca să ajungă acolo, primul obiectiv serios de cucerit e Viena. Italia e totuşi departe, aşa că sfântul Imperiu Romano-German devine port-stindardul luptei împotriva turcilor. Întreaga Europă de Sud-Est, Balcanii, se află mai mult sau mai puţin sub stăpânire turcă. Unele părţi sunt deja paşalâcuri, altele protectorate care plătesc tribut, dar lăsate libere. Altele sunt ameninţate serios. După Kosovopolje turcii au învăţat exact cum să aplice diferenţiat politicile faţă de supuşii sau vasalii lor. Umblă vorba că se pregăteşte şi un al doilea front şi anume cucerirea Constantinopolului şi distrugerea Imperiului Bizantin. În aceste condiţii e important să existe un cordon sanitar, un *antemuralia christianitatis* – adică un zid în faţa creştinătăţii. Acest cordon este constituit din Serbia şi Ţările Române. Europa civilizată începea în această vreme de la Buda. Cei de mai jos nu sunt catolici, totuşi sunt creştini, chiar dacă ortodocşi. Presupun că ştii care sunt diferenţele, aşa că n-o să insist.

Christa încuviinţă din cap.

— Cert e că ortodocşii sunt trataţi de catolici ca nişte rude mai sărace. Când au nevoie de ei insistă asupra faptului că sunt creştini cu toţii, când îi oprimă şi îi cuceresc, diferenţele sunt cele importante. Ţările Române – pe atunci doar Moldova şi Ţara Românească – reprezintă un fel de teritoriu unde se ciocnesc civilizaţiile, cum ar spune astăzi Huntington. Transilvania, care e astăzi parte a României, era atunci sub suzeranitate maghiară, deci austriacă. În aceste condiţii cei care domneau în Ţara Românească, ţara lui Vlad Dracul, trebuiau să meargă pe o sârmă foarte subţire ca să nu cadă în prăpastie. În stânga erau turcii, în dreapta, coroana. Trebuia să ştii în care moment cu cine să te dai, cui să îi juri credinţă, cui să îi plăteşti tribut, cine şi în ce moment e mai periculos pentru tine. Preţul pe care îl aveau de plătit pentru păstrarea unui soi de independenţă era uriaş. Domnitorii acestei ţări erau numiţi şi sprijiniţi când de turci, când de unguri, iar boierii – adică nobilimea – constituiau un alt factor de insecuritate. Nu de puţine ori aceştia dictau agenda şi de sprijinul lor depindea cine rămânea la tron şi cine mergea direct la groapă.

Christa îl urmărea cu răbdare şi atenţie. Charles o privi lung, în timp ce îşi mai aprinse o ţigară, ca pentru a-i citi gândurile. Apoi continuă:

— În acest context, Vlad Dracul devine un fel de favorit al regelui Sigismund al Ungariei, mai târziu rege al Boemiei, al Italiei şi al Germaniei şi împărat al Sfântului Imperiu. Acesta înfiinţează în 1408 un ordin cavaleresc cu scopul precis şi declarat de a porni o cruciadă împotriva turcilor. Ca toate ordinele acestea, ambiţia lui ascunsă e mai mare decât atât – e dominaţia asupra întregii Lumi. Pe atunci lumea se mărginea la Europa, America nu fusese încă descoperită, Africa era neinteresantă, iar despre Asia nu se ştia mai nimic. În fine, Vlad Dracul este primit în Ordin în iarna anului 1431 la Nürnberg. Sigismund îl trimite la Sighişoara pentru a sluji interesele împăratului. Are încuviinţarea să bată monedă şi să reglementeze comerţul în zonă. Pe moneda aceea se poate vedea şi astăzi un vultur pe o parte, iar pe cealaltă un dragon înaripat cu coadă de şarpe. Acest dragon pe care Vlad îl purta şi la gât ca medalie i-a adus numele Dracul. În limba română, dragon nu era un cuvânt la vremea aceea. Latinescul Draco e tradus prin drac. Dar din cauza unei omonimii, se creează confuzia. Drac înseamnă şi dragon, şi diavol. De aici începe povestea lui Dracula. Imaginaţia populară nu face diferenţa şi când aude din gură în gură că noul domn al Ţării Româneşti e drac, îl asociază cu ucigă-l toaca, cu talpa iadului. Vlad devine în 1436 domn în mod oficial. Sigismund moare în 1437, iar urmaşul lui, Albert al II-lea, îl numeşte pe Iancu de Hunedoara guvernator al Transilvaniei şi viceregе. Iancu şi Vlad Dracul s-au întâlnit de câteva ori, dar noul guvernator nu îl plăcuse niciodată pe acesta din urmă. Albert îi trasează lui Iancu

misiunea de a porni o nouă cruciadă împotriva turcilor. Moare şi Albert de dizenterie şi se declanşează o luptă groaznică plină de intrigi şi crime pentru tronul Ungariei. Iancu de Hunedoara profită de situaţie şi îl împinge pe Ladislau al Poloniei pe tron. Şi acesta moare însă în bătălia de la Varna, unde Vlad Dracul, care vine în ajutor cu o oaste de 7.000 de oameni, înţelege că războiul e pierdut şi pleacă. Iancu de Hunedoara nu îi va ierta niciodată această trădare. Important e că în urmă cu trei ani, în 1441, Iancu de Hunedoara vine la Târgovişte pentru a îi cere lui Vlad Dracul să îşi respecte promisiunea de a participa la cruciada contra turcilor, în numele apartenenţei lui la Ordinul Dragonului. Puţină lume ştie şi astăzi că lui Vlad îi fusese retras statutul de membru al Ordinului în 1436, când a fost şters de pe lista cavalerilor, pentru că la doar un an de la înnobilare Vlad i-a condus personal pe turci la asediul asupra cetăţii Severinului şi a ordonat deschiderea porţilor Cetăţii Caransebeşului. Vlad avea aşa, ca mai toţi domnitorii acelor vremuri, o dublă vasalitate, după cum spuneam mai devreme.

Charles se opri o clipă şi se uită la Christa cu o uşoară compasiune. Christa îl privea mută. Charles nu ştia dacă era vreun pic de admiraţie în privirea ei sau dacă nu îi venea să îi arunce cu zahărul în cap. Privirea ei, uşor vinovată, părea să spună că trebuia să asculte până la capăt dacă voia să înţeleagă exact ce se întâmpla. Continuă:

— Iancu e refuzat de Vlad. Papa îl absolvă de jurământ, dar cere ca fiul cel mare al voievodului, Mircea, să participe la cruciadă. Turcii invadează Ţara Românească în martie 1442, iar Vlad rămâne neutru, permiţând trupelor turceşti să mărşăluiască spre Transilvania. Turcii sunt bătuţi rău de tot. Şi Vlad e chemat la Gallipoli la întâlnire cu sultanul. E imediat arestat. Va fi eliberat, însă obligat să-şi lase doi dintre fii drept gaj. Aşa ajung Vlad al III-lea, viitorul Ţepeş, sau Dracula, şi fratele lui, Radu cel Frumos, prizonierii sultanului.

Charles se opri să respire şi să îi ceară ospătarului încă o cafea, încercând cu româna lui precară să îi explice să o facă mai tare. Dacă ar fi vrut ceai, ar fi cerut ceai. Christa spuse că i se făcuse din nou foame şi comandară două omlete ţărăneşti. Charles o luă pe Christa peste picior.

— Dacă e ceva ce nu ai înţeles până acum, poţi să îmi ceri să îţi repet sau să elaborez.

Christa îi arătă jucăuş pumnul.

— Acum urmează ce ne interesează pe noi, continuă Baker relatarea. Vlad şi fratele lui sunt ţinuţi prizonieri la turci. Întâi la Egrigoz şi, în final, la Adrianopol. Sunt prizonieri alături de alţii, dar sunt trataţi ca nişte prinţi şi beneficiază de educaţie aleasă. Profesori celebri îi educă. Alături de mùllahii Hamiddudin şi Iyas Efendi, şi marele filosof kurd Ahmed Gurani, cei doi fraţi studiază Coranul,

logica, matematici teoretice şi aplicate, pe Aristotel şi sunt iniţiaţi în tradiţia bizantină. Interesant e că împreună cu ei, în absolut aceleaşi condiţii, este educat şi crescut şi fiul sultanului, Mehmed al II-lea, viitorul mare sultan, mai târziu duşman de moarte al lui Vlad Ţepeş şi celebrul cuceritor al Constantinopolului. Educaţia e dură. De multe ori, studenţii sunt bătuţi şi biciuiţi pentru că nu învaţă sau nu se comportă cum se aşteaptă dascălii lor. Nicio discriminare însă între prinţii români şi fiul sultanului. Între timp, tatăl lor se aliază din nou cu Iancu de Hunedoara şi atacă Turtucaia şi Giurgiu, ştiind că riscă viaţa copiilor lui. Sultanul Murad al II-lea, într-un fel care nu îi este deloc caracteristic, nu îi ucide pe cei doi. Istoria propagandei în ceea ce îl priveşte pe Dracula, care la capătul drumului îl va transforma în vampir, porneşte de aici. Întâi e vorba despre tatăl lui. Iancu de Hunedoara nu a uitat numeroasele umilinţe la care l-a supus Vlad. Cum, datorită oportunităţilor ivite în urma luptelor pentru tron în Ungaria, îşi doreşte în secret să ia Ţara Românească pentru el însuşi, îl sprijină pe Vladislav din clanul Dăneştilor, clanul rival, să urce pe tronul Ţării Româneşti. Nu înainte însă de a începe o propagandă, atât de deşănţată pe cât se putea atunci, împotriva domnitorului. Acuzaţia principală era că ar fi fost vândut turcilor. În final, ca urmare a complotului lui Iancu de Hunedoara cu Vladislav, Vlad Dracul şi fiul lui, Mircea, sunt ucişi. Mircea e îngropat de viu la Târgovişte, iar Vlad, ucis de boieri o zi mai târziu. În 1447, aşadar, Vlad al III-lea este informat de către sultan despre circumstanţele morţii tatălui său. Şi acum, fii foarte atentă!

— Sunt, spuse Christa. Nu se vede?

Profesorul era prea prins de propriul discurs pentru a se lăsa întrerupt.

— Circulă o legendă care spune că înainte de a muri Vlad i-a încredinţat celui mai de încredere om al lui, un boier numit Cazan, sabia sa de Toledo pe care i-a dăruit-o Sigismund de Luxemburg la primirea în Ordin şi colierul lui gravat cu Dragonul. Cele două artefacte au ajuns la sultan. Un an mai târziu, Iancu de Hunedoara încearcă să strângă din nou oaste pentru cruciada antiotomană. Murad, căruia îi plăceau inteligenţa, hotărârea şi vitejia lui Vlad fiul, hotărăşte să îi dea o şansă tânărului de numai şaptesprezece ani şi să îl sprijine la cucerirea tronului Ţării Româneşti. Tot legenda spune că i-a înmânat două spade – cea a tatălui său şi o spadă specială din oţel de Damasc. Înainte de a i le dărui îl întreabă care e darul cel mai de preţ pe care i-l dăduse Allah omului. La răspunsul lui Vlad că viaţa, sultanul izbucneşte în râs şi îi spune că e încă tânăr, dar că va avea timp să afle că cel mai de preţ dar al atotputernicului e puterea. Aşa că Vlad e eliberat.

— Două săbii? se arătă nedumerită Christa.

Charles făcu ochii cât cepele.

— Ai zis că Ţepeş a primit două săbii, una de Toledo de la tatăl său şi una din oţel.

— De Damasc, da. De la sultan.

— Tu pe care o cauţi?

Charles înţelesese unde bătea Christa. Scoase din buzunar bileţelul.

— „Doar aceste două săbii pot intra în aceeaşi teacă.” Deci crezi că se referă la acestea două? Eu o caut pe cea a sultanului. Cel puţin asta e bănuiala mea. Am văzut fotografii cu ea. Şi arată exact aşa cum mi-a descris-o bunicul. Iar el nu mi-a pomenit niciodată nimic despre o a doua spadă.

— Poate că e din nou un fel de ghicitoare precum cea cu versurile. Poate trebuie să desluşeşti vreun tâlc.

— Din păcate, nu avem cum să ştim ce era scris în faţă. Măcar dacă aş fi adunat bucăţelele de hârtie arse şi le-aş fi dus la un laborator. Poate la voi, la Interpol. Am mai văzut texte reconstituite din bucăţi de hârtie arsă. Doamne, cât am fost de neglijent. Trebuia să fi încercat să văd ce e înainte de acest „rn”.

— Era doar scrum şi, oricum, l-a luat vântul.

Charles era foarte furios pe el însuşi. Crezuse totuşi că biletul era la jumătatea drumului între glumă şi indicii serioase.

— Da. Ştii că e o parafrază a expresiei „Două săbii nu încap în aceeaşi teacă”. E o zicere foarte răspândită aici, în Balcani. Iniţial se referea exact la pretenţiile mai multor prinţi la acelaşi tron. Traducerea exactă a acestei metafore e că ţara poate suporta doar câte un rege o dată. Ceilalţi trebuiau fie să se supună, fie erau maziliţi. Poate ăsta o fi sensul şi în cazul nostru.

Oftă şi vârî biletul în buzunar.

— Din ceea ce ai spus până acum e ceva din conversaţia ta cu omul cu mapa?

— Urmează, răspunse Charles, care înţelegea exasperarea Christei. Iancu de Hunedoara se face de râs, pierde două bătălii, e arestat şi dus la Smederevo de către domnitorul sârb George Brankovici. Va fi eliberat doar după ce promite că îşi va însura fiul, pe viitorul mare rege Matei Corvin, cu o rudă de-a despotului sârb. Contextul slăbirii puterii maghiarilor îi dă curaj lui Vlad să atace tronul uzurpat de Vladislav-Dan de la tatăl lui. Lovitura de stat sprijinită de turci, în special de Hassan Paşa, reuşeşte. După doar două luni, noul domnitor e trădat de boieri care alături de domnul Moldovei sprijină revenirea lui Vladislav la tron. Aici se încheie prima domnie a lui Vlad în Ţara Românească. Vlad care nu e încă Ţepeş şi nici Dracula nu este. Vor mai fi două. A doua şi cea mai lungă dintre ele, cea între 1456 şi 1462, îi va aduce renumele.

— Şi unde e Biblia în toată povestea asta?

Capitolul 37

Înainte ca Charles să apuce să răspundă, trenul care încetinea de ceva vreme opri într-o gară. Christa se ridică în picioare şi un zâmbet îi înflori pe întreaga faţă. La privirea întrebătoare a lui Charles, îi spuse bucuroasă:

— Ştiu cum o să treci vama fără probleme.

Ieşi pentru câteva clipe din vagonul-restaurant. Când se întoarse radia de satisfacţie.

— M-am tot gândit cum o să facem când ajungem la vamă. Din păcate, avem două de trecut. În România şi în Ungaria. Mi-am făcut tot felul de planuri. Să le arăt legitimaţia de Interpol şi să le spun că eşti prizonierul meu. Poate că în România ar ţine, dar nu sunt la fel de sigură că va funcţiona la fel de bine în Ungaria. Nu fără nişte acte doveditoare. Nu fără să fii în baza de date a Poliţiei ca urmărit internaţional. Pe urmă m-am gândit să sun la Lyon ca să trimită un fax la Poliţia de frontieră cu fotografia ta şi să ceară să fii lăsat să treci. Nu sunt sigură nici că asta va funcţiona. Poliţia maghiară e destul de cooperantă. Inclusiv agenţii noştri de la Budapesta au relaţii bune la centru. Dar se mişcă atât de încet, încât nu ştiu dacă e timp ca ordinul să ajungă până la punctul de frontieră. Apoi m-am gândit, având în vedere că suntem în toiul nopţii, să mă prefac că dorm şi, la bătăile insistente în uşă, să scot un picior la înaintare cu o mutră somnoroasă şi să ţin doar un pic uşa întredeschisă cât să le arăt actele mele. Poate nu vor intra peste o tânără care doarme. Nici asta nu e prea sigur.

Pe Charles îl distra modul copilăresc în care o femeie dură precum Christa îi vorbea. Reuşea să mascheze foarte bine această latură sensibilă a ei, îşi ascundea perfect feminitatea când voia asta. Charles era bucuros că intuise chipul de sub masca oficială. O întrebă:

— Şi cum ai rezolvat?

— Suntem la Braşov. Şi mi-am dat seama abia acum că trenul trece prin Sighişoara. Aşa că l-am sunat pe comisar. A fost foarte bucuros să mă audă. Se temea că mi-ai făcut ceva rău. Se pare că au vrut să te dea în urmărire generală. Înainte de asta a avut inspiraţia să se consulte cu naşul lui care e mare mahăr pe la minister. Acesta a urlat la el douăzeci de minute şi i-a spus să uite că ai fost vreodată pe acolo. Se pare că cineva îţi şterge urmele.

— Acelaşi cineva care ne-a trimis la Praga. Şi, probabil, acelaşi cineva care l-a urcat pe malac în tren. Ţi-am zis că suntem protejaţi. Şi?

— Şi i-am spus că mă întorc într-o săptămână şi îi accept invitaţia în oraş. Părea în al nouălea cer. I-am zis să se ducă la hotel să îţi ia paşaportul. Şi să vină cu el la gară.

— Crezi că ar fi prea mult dacă l-ai ruga să îmi aducă şi bagajul şi, mai ales, laptopul?

Christa se conformă. Ieşi, iar când se întoarse spuse că s-a rezolvat. După care se grăbi să adauge:

— Însă dacă prima cerere e pe o promisiune, pentru a doua vrea ceva concret. Şi anume un sărut chiar acolo pe peron. Negocierea s-a încheiat la un ţoc pe obraz.

Christa se aştepta ca Charles să reacţioneze la gluma ei. Acesta era încruntat şi căuta ceva în minte. Brusc o întrebă pe Christa unde îi e telefonul. Aceasta îi răspunse că e în rucsac şi îl întrebă dacă are neapărat nevoie de el. Charles dădu afirmativ din cap.

— Poţi să mă suni, te rog?

Christa îi formă numărul.

— E închis.

— Iar m-a lăsat bateria asta blestemată. Trebuie să facem rost de un încărcător.

Se gândi la chelnerul care părea plin de resurse. Acesta dispăru pentru zece minute şi reapăru cu un încărcător.

Fericit, Charles ceru nota. Ospătarul îi zise că are un telefon identic. Charles se întrebă cum îşi poate permite un ospătar din România un telefon de o mie de dolari. Se simţi obligat şi îi întinse chelnerului o bancnotă de 100 de euro, apoi îi spuse că i-l va aduce când se vor întoarce la cină. Cei doi se ridicară şi porniră spre cuşeta lor exact în momentul în care trenul se puse din nou în mişcare.

Capitolul 38

Şeful Poliţiei de frontieră de la Lökösháza, Fekete László, se trezise în acea dimineaţă uşor îngrijorat. Toată lumea din casă avea febră. Cei doi gemeni de unsprezece luni strănutau, iar soţia ardea când îi pusese mâna pe frunte. Cei trei erau lumina ochilor lui. Copiii fuseseră făcuţi la patruzeci şi opt de ani, după multe încercări nereuşite şi tratamente lungi, aşa că devenise ultra protector. Abia intrase în schimb şi luase o tură dublă ca să poată avea două zile libere pentru a-şi duce familia la un medic mai bun în Békéscsaba. Când plecase de acasă se asigurase că cei trei aveau tot ce le trebuia şi rugase o vecină care fusese asistentă medicală să stea cu ei ca să-i îngrijească. Fekete László era foarte iubit în satul lui de la frontiera cu România. Era un om de o delicateţe şi o generozitate rare. Întotdeauna sărea în ajutorul oricui, în special al vecinilor. Până şi şpăgile pe care le primea la vamă le împărţea cu generozitate oamenilor din jur care aveau nevoie. Şi cum, foarte rar, cerea ceva în schimb, oamenii săreau imediat dacă îi ruga vreun lucru. Aşa că asistenta care arăta ca un gauleiter{18} răspunse prezent în momentul în care László îi apăru la poartă şi îl asigură că se ocupă ea de tot, să nu îşi facă griji.

Abia apucase să scoată ordonat pe birou lucrurile din servieta diplomat, când îi sună telefonul mobil. Era un număr necunoscut. O voce guturală cu un puternic accent străin îi spuse să deschidă computerul, să acceseze internetul şi să tasteze nişte cifre în browser. László crezu că era o glumă şi spuse că era poliţist, şi că avea mijloace de a-l identifica pe cel care sunase. Aşa că să facă bine să nu mai sune. Închise telefonul. Două secunde mai târziu primi un MMS. Era o poză făcută de sus cu cei doi gemeni ai lui adormiţi. Îi îmbrăcase personal înainte de a pleca de acasă, deci îşi dădu seama că poza era recentă. Intră în panică. Telefonul sună din nou. Răspunse cu respiraţia tăiată.

— Sper că ţi-am captat atenţia acum. Procedează exact cum ţi-am spus. Şi nu face vreo prostie.

Apelantul închise. Pe ecran îi apăru şirul de cifre care trebuia introdus în browser. Intră pe internet explorer şi tastă seria de cifre. Un player apăru pe ecran. Apăsă „play”. Filmuleţul porni. Erau imagini din casa lui, de pe culoar. Camera video scotoci un timp pe la parter, descriind bucătăria, poposi un pic pe două sticle cu biberoane, continuă cu holul şi urcă treptele la etaj. Casa era slab luminată. Afară era înnorat, iar draperiile erau trase peste tot. Aşa că se vedea prost. Pe holul de la etaj, o lumină aprinsă ameliora puţin calitatea imaginii. László simţi cum îl cuprinde disperarea. Camera video intră pe uşa întredeschisă a dormitorului său şi o filmă de departe pe soţia adormită cu comprese pe frunte. Apoi ieşi rapid şi, de pe culoar, intră

în camera copiilor. László era în pragul atacului de cord. Camera se învârti un pic prin încăpere şi ajunse deasupra pătuţului gemenilor adormiţi. Un cuţit uriaş de vânătoare apăru în cadru şi se apropie de feţele micuţilor. Lama atinse obrazul unuia dintre ei, apoi se retrase. Filmul se opri. Telefonul sună din nou.

Capitolul 39

Charles se grăbea spre cuşeta lui, în timp ce Christa abia putea ţine pasul. Când, în sfârşit, ajunseră, Charles se opri în prag. Uşa era deschisă şi se lovea de toc în ritmul mişcărilor trenului. În cabina lor nu era nimeni. Christa scoase pistolul şi se uită înăuntru. Cabina era goală. O luă în jos pe culoar. Nimeni în WC, nimeni în jur. Vru să deschidă uşa dintre vagoane, dar în spate era doar locomotiva de rezervă. Ajuns în compartiment, Charles se repezi la rucsac, scoase telefonul, îl conectă la încărcător şi căută disperat o priză. Nu reuşi să găsească niciuna. Într-un târziu, Christa deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Acolo era încastrată în perete o oglindă cu un raft pe care era un săpun mic şi două pahare. În dreapta era o priză pentru maşina de bărbierit. Christa îşi puse pistolul la loc în buzunar.

— E posibil să nu fi închis noi uşa ca lumea?

Charles era preocupat de telefonul lui.

— Variaţiile de tensiune sunt foarte mari în tren. Rişti să îţi arzi telefonul.

Lui Charles nu îi păsă. Introduse telefonul în priză. Încercă să îl deschidă, dar nu reuşi.

— Trebuie să aştepţi câteva minute, îi spuse Christa. Ce vrei să faci? Poţi folosi telefonul meu.

Charles o privi lung, se gândi un pic, apoi zise:

— Am un soft special cu care pot intra în laptop sau în calculatorul meu de acasă. Acolo sunt stocate informaţii pe care aş vrea să le consult. Am un prieten care mi-a făcut şi firewall-urile, care mi-a dat tot felul de programe care erau pe acea vreme doar în testare. Ultimul răcnet.

— Asta se pare că nu i-a împiedicat pe cei interesaţi să ajungă la tine.

— Adevărat. Ar trebui să îl sun pe Ross ca să-l întreb de un upgrade. Probabil că programele sunt învechite. Cinci ani în tehnologie înseamnă secole.

Într-un târziu, telefonul se aprinse. Charles butonă prin el cu o dexteritate care o uimi pe Christa. Îl vedea mai degrabă ca pe un profesor de modă veche utilizând tehnologia de nevoie, dar fără să pară defel un expert. Christa se întrebă dacă bărbatul din faţa ei va înceta vreodată să o surprindă.

— E exact cum credeam, zise Charles. În sfârşit, am înţeles. Deşi pare cam copilăresc, dar nu văd o altă explicaţie. Cineva, în timp ce îmi trimite mesajele, îmi face cu ochiul. Am un déjà-vu. Par jocuri pe care le făceam în studenţie eu şi Ross.

— Prietenul ăsta al tău cu ce se ocupă?

— Nu ştiu. E cam misterios. Eram prieteni buni, însă nu ne-am mai văzut faţă în faţă de cincisprezece ani. Am vorbit doar de câteva ori la telefon. Şi de fiecare dată când aveam eu nevoie de ajutorul lui. Ultima oară când ne-am întâlnit a fost la un Congres de matematică la Rio. Îmi amintesc că la coborârea din avion, în timp ce ne aşteptam bagajele, mi-a spus că aia era ultima lui prezenţă în comunitatea ştiinţifică. Şi că decisese să se angajeze. Când l-am întrebat unde, mi-a răspuns ca James Bond: că dacă îmi spune, va fi nevoit să mă omoare. Atunci am crezut că era una dintre glumele lui. La cât timp petrecuserăm împreună şi la cât de bine ne cunoşteam, gândeam, practic, identic. Dacă el începea o frază, eu eram în stare să o termin exact cu cuvintele cu care ar fi încheiat-o el. Şi invers. De-a lungul timpului m-am tot întrebat dacă am făcut ceva ca să îl îndepărtez. Odată l-am şi întrebat. A râs. Am presupus întotdeauna că începuse să nu îi mai placă să aibă prin preajmă pe cineva care îl cunoştea atât de bine. Care îi cunoştea micile vulnerabilităţi. De la o vreme se arăta deranjat că i le spuneam verde în faţă. Mai ales în public. Dar şi el făcea la fel. Mă rog, n-am insistat. Apoi a dispărut total de pe orice fel de radar. Nicio lucrare publicată, numele lui parcă se evaporase. Cred că s-a angajat într-un serviciu secret. Râdeam de multe ori pe tema asta. Contribuţia lui a fost decisivă la cele două cazuri care m-au făcut celebru. Ross e cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut şi singurul în care aveam încredere totală.

— Aveai?

— Da. Aveam. Am. Nu ştiu dacă îl mai cunosc.

— Şi crezi că are vreo legătură cu toată povestea asta?

— A! În niciun caz. E cinic, are un simţ al umorului aparte, însă n-ar face rău niciunei muşte. Exclus! Dar s-ar putea să am, să avem din nou nevoie de el.

— De ce?

— Cu toate misterele astea, mesaje cifrate. E cel mai mare specialist în elaborat şi spart coduri. Ne jucam adesea în felul ăsta. Mă bătea de la distanţă.

Charles făcu o pauză ca pentru a cântări încă o dată ipoteza care i se cuibărise în cap şi, într-un final, îi spuse Christei:

— Am greşit când am menţionat că cel care face toate astea a confundat Bibliile. Presupun că sunt, până la un punct, poveşti separate. În primul caz, e vorba despre *Biblia Diavolului,* în al doilea, despre cea a lui Gutenberg. Poate că sunt două drumuri care se vor intersecta la un moment dat. Acum mi se par cam paralele.

— Ai înţeles care e mesajul?

— Mesajul l-am înţeles amândoi chiar de atunci. Nici acum nu ştiu la ce se referă. Se adaugă doar un interesant element în plus. Care pare să aibă sens. Atât cât se poate în haosul acestor ultime ore.

Christa îl privi concentrată cu mare interes. Charles puse mâna pe pachetul cu ţigări şi îi făcu semn să iasă pe culoar. Deschise geamul din faţa compartimentului lor şi îşi aprinse o ţigară.

— În felul ăsta verificăm şi dacă, într-adevăr, ne dă cineva târcoale. Am decis împreună că mesajul indica faptul că trebuie să îmi ţin gura.

— Da. Că altfel o încurci în stil mafiot.

— Da. Ca în *Naşul.* O să îţi trimită vesta mea cu un peşte mort în ea.

Râseră amândoi.

— Şi eu trebuia să înţeleg că, de fapt, Charles S. Baker înoată cu peştii.

— Exact! Nu. Nu viaţa îmi era ameninţată, ci credibilitatea. Vezi, eu susţin în cartea asta o teorie despre *Codex Gigas* şi, din câte ştiu, nimeni nu a mai spus asta: că demonizarea lui Vlad Ţepeş îşi are originea în *Biblia diavolului.* Am găsit nişte documente din care reiese că Matei Corvin a aflat despre cartea aceasta chiar după ce l-a arestat pe Ţepeş şi l-a dus la Vişegrád. A văzut *Codexul,* cu siguranţă. E pomenit acest lucru în treacăt de un călugăr care îl vizitase. Ştia de omonimia aceasta populară între drac şi diavol, despre cruzimile reale de care era capabil domnitorul român, dar ideea de a-l demoniza într-un hal fără de hal i-a venit de la diavolul acela cu dinţi ascuţiţi, în chiloţi.

— Chiar, nu mi-ai spus încă ce e cu pamperşii ăia cu modele? Exista aşa ceva pe vremea aia?

— Nu. Modelele alea erau însemne heraldice, tincturi negre pe fundal alb, mai exact; desenate chiar pe blană de hermină. De obicei, erau folosite pentru a căptuşi mantalele de iarnă ale regilor sau ale nobilimii înalte. Formele erau diferite. Cele mai multe arătau aşa cum arată acum trefla de pe cărţile de joc, doar cu o bază mai lată care se deschide în trei dinţi sau ca aripile stilizate ale unui vultur. Sau ale unui liliac, dacă tot suntem la Dracula.

— Hermina asta nu e un fel de castor?

— Mai degrabă un fel de nevăstuică, fiindcă e foarte suplă. Blana ei extrem de delicată îşi schimbă culoarea. Vara e cafenie, iar iarna, albă. În Evul Mediu erau animale de companie de lux. Mai ales la înalţi prelaţi ai Bisericii Catolice. Cardinalii şi, de multe ori papii, aveau câte o hermină pe post de căţeluş. Dacă o să cauţi, de exemplu, tabloul lui da Vinci, *Dama cu hermină,* atunci o să vezi cum arată. Hermina asta e un animal special. Dacă era vânată în Evul Mediu, prefera să se lase prinsă decât să treacă prin vreo mocirlă şi să îşi murdărească blana.

— Interesant, narcisism până la sacrificiul suprem. Până la capăt.

— Exact. De aceea era atât de preţuită. Avea ceva din trufia şi îngâmfarea capetelor încoronate. De asta blana ei s-a transformat în însemn heraldic.

— Şi diavolul nostru de ce are chiloţi din hermină?

— De bună seamă ca să arate că nu e un diavol oarecare, ci însuşi Satana, împăratul lor. Cel mai mare, cel mai important. Supremul.

— Şi de ce e verde la faţă?

— Ei, asta e mai complicat. Explicaţia cea mai apropiată pe care am găsit-o nu mi se pare suficient de satisfăcătoare. Probabil că are de-a face cu ceva din mitologia celţilor sau a teutonilor. Acolo există un personaj numit „Omul Verde", care era responsabil cu fertilitatea. De altfel, mult mai târziu, diavolul e numit în unele scrieri Veredelet sau Verdelot.

— Şi mesajul?

— Poftim?

Charles se adâncise în explicaţii şi Christa îl aduse prea repede înapoi la subiect.

— Mesajul. Care e mesajul?

— Un lucru e sigur. Mi-au intrat în computer şi mi-au citit cartea. Am vrut să verific dacă am apucat să dezvolt teoria asta sau nu.

— Şi ai reuşit?

— Da. Mesajul cu maimuţele e o ameninţare, dar folosirea diavolului, aşa cum reiese din contextul cărţii mele, îmi spune că pedeapsa nu va fi moartea, sau, oricum, nu de la început, ci decredibilizarea mea totală. Dacă vrei să omori pe cineva din mediul academic sau politic, o persoană publică, nu trebuie să recurgi la violenţe, ajunge să îi ucizi credibilitatea.

— De asta ţi-au pus cartea de vizită acolo? Ştiau că o să te aducem şi că o să vedem toţi că respectivele crime au legătură cu tine!

— Da. Probabil, şi celelalte serii au fost tentative, însă acolo, pesemne, autorităţile nu au reacţionat la fel. Nu mi-ai spus dacă s-au găsit cărţile mele de vizită în celelalte trei locuri sau nu. Şi dacă tatuajele erau prezente şi la Londra sau în vreunul din celelalte cazuri.

— La Marsilia nu s-a găsit nimic. La Alma Ata nu am reuşit să aflu, iar la Londra am reuşit să iau de la poliţie o astfel de carte de vizită şi să păstrăm totul secret. Şi da, tatuajele erau prezente în toate cazurile.

— În concluzie, trebuie să tac despre ceva. Dacă vorbesc, o să păţesc ca Vlad Ţepeş. O să mă transforme într-un monstru. O să fiu scuipat în piaţa publică. Lumea o să se ferească din calea mea ca din calea unui ciumat. Nu trebuie să mă elimine fizic. Ajunge să omoare ceea ce sunt, pentru că asta e mai rău decât moartea.

— Apropo de Vlad Ţepeş. Continuăm?

— Da. Ai ceva împotrivă dacă stau întins în timp ce îţi povestesc restul? Promit că mă urc în patul de sus.

— Ţie chiar nu ţi-e frică? întrebă Christa.

Charles dădu într-un fel din cap. Christa nu ştia cum să interpreteze gestul.

— De poveşti dintr-astea cu uşi deschise şi culoare pustii? Nu prea. Dar m-aş simţi mai bine dacă aş avea un pistol.

Capitolul 40

Primul impuls al şefului poliţiei de frontieră fu să urle la interlocutor şi să îl amenințe. Acesta îl opri. Îi spuse că nu are niciun interes să îi facă rău soţiei sau copiilor. Şi că dacă face ce i se cere, adică o nimica toată, cei patru mascaţi care sunt în casă vor dispărea aşa cum au venit. Îi mai spuse că soţia primise un somnifer uşor şi că va dormi până se rezolvă problema, că asistenta e un pic speriată, dar fiind o femeie puternică, va trece peste asta şi va avea grijă de cei mici. De asemenea, i se atrase atenţia că întreaga clădire a vămii e supravegheată şi că la fel sunt şi toate mijloacele de comunicare pe care le avea la dispoziţie. Ca să fie siguri că nu o să facă pe eroul, o tânără drăguţă avea să nu se dezlipească de el până nu se termina totul. Exact în acel moment auzi bătăi în uşă.

În pat, după ce îşi dezmorţise picioarele, Bella răsfoia paşaportul lui Charles. Ştia că Baker ar putea avea nevoie de document şi că îi era imposibil să se întoarcă să îl ia. Aşa că, după plecarea intempestivă a celor doi, se duse la hotel, iar recepţionerul atât de regeşte răsplătit pentru o cameră fu fericit să mai facă nişte bani. La o adică, unele acte se rătăceau acolo tot timpul. Bella îi spusese lui Martin că e în posesia lui, iar acesta îi zise să îl ţină la ea; şi dacă Charles avea să aibă neapărată nevoie de el, să găsească o soluţie de a i-l transmite. Lui Werner nu îi pomenise nimic. Spera ca la un moment dat Martin să îi ordone să scape şi de el. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Ştia acel proverb al pieilor roşii conform căruia dacă stai suficient de mult pe marginea râului, mai devreme sau mai târziu vei vedea cadavrul duşmanului tău plutind pe apă. Iar de data aceasta ar fi executat ordinul cu plăcere.

Capitolul 41

Charles se descălţase şi urcase în patul de sus. Aproape uitase cât de bine era să stea întins. Începea să se relaxeze.

Christa trase draperiile şi se feri să se întindă, de teamă să nu adoarmă şi să rateze gara Sighişoara. Se aşeză în poziţie de lotus pe patul de jos şi începu să îşi maseze picioarele.

Charles îşi reîncepu povestea.

— Nimeni nu ştie cu exactitate cum şi-a petrecut Vlad perioada de interregn, ca să îi spun aşa. E vorba despre aproape opt ani totuşi. O viaţă de om. Şi încă într-o perioadă de maturizare. Între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci de ani. În Evul Mediu oamenii se maturizau mult mai repede.

— Şi trăiau mult mai puţin, spuse Christa de sub patul lui Charles.

— Asta nu e riguros exact. Da, trăiau mai puţin decât acum, dar am un prieten, profesor de matematică, din fericire, care avea gluma asta că în Evul Mediu cine trecea de treizeci de ani intra în istorie. Statisticile, atâtea câte sunt, susţin că speranţa de viaţă era de treizeci de ani. Când faci medii dintr-astea trebuie să ştii de unde vii. E ca venitul mediu dintr-un sat mic, să zicem. Dacă trei miliardari s-au mutat acolo ca să scape de taxe şi ceilalţi o sută de locuitori sunt la limita subzistenţei, rezultă, făcând media, că sunt toţi putred de bogaţi. Media asta atât de joasă vine de la faptul că mortalitatea infantilă era foarte mare. Specialiştii serioşi consideră că dacă treceai de douăzeci şi unu de ani, şansele de a trăi încă cel puţin treizeci şi cinci erau foarte bune.

— Şi Dracula cât a trăit?

— După unii trăieşte şi astăzi. Adică e un mort viu. Cel real a fost ucis la patruzeci şi cinci de ani. Ziceam că e foarte greu de determinat ce a făcut în tot acest timp. Se ştie că a fost un pic în Moldova până la asasinarea unchiului său, Bogdan al II-lea, de către fratele acestuia şi că şi-a petrecut vremea în compania celui mai important domnitor român din toate timpurile, Ştefan cel Mare. Tocmai ce a fost sanctificat recent de Biserica Ortodoxă Română, deşi ucidea fără să clipească oricând i se punea pata pe cineva şi i se punea des, trăgea la măsea şi era cam curvar. A fost, într-adevăr, un mare erou al neamului moldovenesc, nu românesc cum susţine acum propaganda istorică, pentru că ideea de naţiune pe acele timpuri nu exista nici măcar *in nuce*{19}. Mai mult, deşi moldovenii şi muntenii vorbeau aceeaşi limbă şi astăzi sunt parte a aceleiaşi ţări, pe atunci se urau de moarte. Între a alege să încheie o alianţă între ei sau cu turcii, de cele mai multe ori îi alegeau pe turci.

— E fermecător felul în care divaghezi.

Charles se aplecă rânjind peste marginea patului.

— Faci yoga? întrebă el. Eu n-am fost niciodată în stare să stau în poziţia aia. Nici când eram mare scrimeur.

— Serios. Cine vrea să afle ceva de la tine trebuie să aştepte până ai chef să îi spui. Dar nu se poate supăra pe tine, pentru că o faci într-un mod absolut fermecător.

Charles se ridică înapoi în pat. Buna dispoziţie începea să estompeze tot mai mult tensiunea, care pălea puţin câte puţin cu fiecare clipă ce trecea.

— Atât Vlad, cât şi vărul lui, pe care, să ne amintim, însuşi papa de la Roma l-a numit Athleta Christi, au fugit în Transilvania. Prezenţa lui e semnalată la Braşov, la Sighişoara, la dieta de la Győr alături de Iancu de Hunedoara şi la Sibiu, unde a rămas până la aşezarea sa pentru a doua oară pe tron. Deci s-a cam plimbat. Prietenul nostru din cameră care nu mi-a spus cum îl cheamă, însă mi-a repetat de câteva ori că îmi este un fel de unchi, are o teorie despre ce a făcut Vlad în perioada asta. Venise de la turci, unde am precizat cam ce fel de educaţie primise. Întoarcerea în ţară pe care nu şi-o amintea foarte bine fusese un fel de şoc. În afară de faptul că domnia i-a fost atât de scurtă, nici prea grozavă n-a fost. Fusese pregătit pentru luptă şi s-a războit. Dar fusese pregătit şi pentru viaţa civilizată de la Curţile sultanului. Şi pentru supunerea oarbă a turcilor în faţa comandantului suprem. La Târgovişte a găsit numai mizerie, jeg şi păduchi. Nu exista nicio baie publică. Despre celebrele băi turceşti ştie toată lumea. Creştinismul are problema asta cu dispreţul faţă de trup. Nietzsche scria că prima măsură pe care a luat-o Biserica după Reconquista, adică gonirea maurilor din Spania, a fost să închidă băile publice. Şi adăuga că numai în Cordoba erau 260. Un coleg de-al meu de la Universitatea din Bologna a scris un studiu fenomenal despre cum puţeau cetăţile în Evul Mediu. Ştii străduţele acelea foarte înguste cu casele foarte apropiate în aşa hal, încât doi oameni îşi puteau atinge mâinile dacă stăteau de o parte şi de alta a vreuneia? Ei, oricând treceai pe acolo aveai toate şansele să te faci de rahat la propriu, întrucât oalele de noapte se goleau de pe geam direct în stradă. De ce crezi că înfloreau toate bolile alea care secerau câte jumătate din populaţie în timp record?

Christei nu îi venea să creadă ce îi auzeau urechile. Oare Charles o luase razna de oboseală?

— Ştiu că te gândeşti că m-am scrântit, însă te asigur că tot ce îţi spun e adevărat. De exemplu, la Curtea Franţei Regelui-Soare, două secole mai târziu, nimeni nu se spăla niciodată. Regele şi marea nobilime aveau servitori care le aduceau dimineaţa un ştergar uşor umezit cu care se ştergeau un pic pe ochi. Ştii perucile alea bogate şi pudrate? Ei bine, eticheta a construit un fel de gheruţe înfipte într-un

băţ lung ca să poată să se scarpine de păduchi pe sub ele. Ştii de unde e expresia „A sta pe tron”, când mergi la toaletă? Regii aveau un tron special cu o gaură în el. Sub gaură era o tavă care intra într-un fel de sertar. Îşi făceau nevoile acolo în văzul întregii Curţi şi se ridicau doar pentru a fi şterşi de către servitori tot în văzul tuturor. După care tava era plimbată, aşa aburind, pe sub nasurile nobiliare ale conţilor şi marchizilor, şi ale doamnelor care îi însoţeau.

— Vorbeşti serios? întrebă Christa, care mai avea un pic şi s-ar fi tăvălit pe jos de râs.

— Da. Tu cum crezi că era?

— Nu ştiu. Nu mi-am pus deloc problema în felul ăsta.

— Aşa. Şi Vlad, care a crescut în curăţenia strălucitoare de la Adrianopol, între marmuri nobile, aproape s-a îmbolnăvit de icter când a ajuns la Târgovişte. Şi apoi au urmat boierii. Prost crescuţi, lipsiţi de respect, hulpavi şi prefăcuţi. Unelteau de dimineaţa până seara. Singurul lucru de care le păsa era cum să fure cât mai mult fără să păţească nimic. În viziunea lor domnul ţării era acolo să îi slujească pe ei şi nu invers. În Ţările Române, dar nu numai, resursele fiind limitate, ajungea la domnie pretendentul care avea sprijinul partidei boiereşti celei mai puternice. Partea bună era că nimeni nu putea ajunge dictator acolo. Sau dacă reuşea, era ucis în scurt timp. Tot ce voiau boierii era pace. Erau de acord să plătească tribut turcilor, creştinilor şi oricui le-ar fi garantat liniştea. După gonirea lui de pe tron a avut aceleaşi experienţe şi în Moldova, şi apoi şi în Transilvania. Chiar şi la Curţile din Ungaria şi Austria. Îi era greu să compare palatele luminoase ale turcilor cu cele întunecate, reci şi mereu umede ale creştinilor. Dar era şi el creştin. Şi pe deasupra moştenise de la tatăl lui medalia Ordinului Dragonului. Legea spunea că onoarea de a fi membru se moştenea din tată în fiu. Cum nu era foarte clar episodul cu ştergerea numelui tatălui său de pe listă, Vlad moştenea o mare onoare, era un personaj important. Deşi învăţase multe de la turci, fusese prizonierul lor şi nu prea îi avea la inimă. Însă vedea cu ochiul liber părţile lor bune. Şi, ca orice tânăr în forţă care păşea în viaţă, pe deasupra cavaler al unui ordin important şi de sânge regal, avea în cap idei revoluţionare. Nu în sensul ideologiilor de astăzi. Voia să schimbe lumea. Deşi fusese primit peste tot pe unde umblase într-o manieră decentă, dar rece, nu îi plăcea deloc senzaţia asta de vasalitate, de inferioritate pe care o simţea peste tot. Ştia că din raţiuni politice trebuie să se alieze cu cei puternici pentru a supravieţui şi a ajunge la putere. Dar, şi vorbesc foarte serios, Vlad Dracula era un prinţ renascentist. Avea educaţia şi deschiderea necesare pentru a nu fi mai prejos decât contemporanii lui veneţieni sau florentini. De asemenea, căuta să adune bani pentru a îşi construi o oaste şi a cumpăra bunăvoinţa mai-marilor zilei. A trăit mult printre

breslele meşteşugarilor şi a învăţat să îi aprecieze pentru ce ştiau să facă şi să îi dispreţuiască pe nobili pentru inutilitatea şi, de multe ori, prostia lor îngâmfată.

— Vrei să sugerezi că era socialist?

— Nu. Foarte departe de asta. Vreau să spun că încet-încet, chiar dacă aveau să mai treacă două secole până la revoluţia din Anglia şi apoi încă unul şi jumătate până la revoluţia franceză, din rândul oamenilor care produceau începea să se nască mica burghezie. Care începea şi ea să îşi dorească tot mai multă putere, mai multă libertate şi mai mulţi bani. Se pare că Vlad a văzut în aceştia o oportunitate de a ajunge la putere şi de a se menţine acolo.

— Astea sunt de la tine sau de la omul cu mapa? întrebă Christa, care nu mai ştia cum să discearnă în tot acest amestec de informaţii.

— Amestecat. E teza lui. Eu doar o pun în context. Oricum, ce urmează e numai de la el. Lui Vlad îi trece prin cap să transmită un mesaj. Nu e foarte clar ce mesaj e ăsta şi cui trebuie să îl transmită. Cum ţi-am zis în gară, e vorba despre un complot secular pe care Ţepeş pare să îl dezvăluie prin acest mesaj. Omul susţinea că Vlad aflase că exista la Mainz un individ care a inventat o metodă de a multiplica mesajele repede, definitiv şi eficient. Până atunci orice text trebuia copiat. Aşa că Ţepeş, care înţelege rapid oportunitatea propagandistică a noii descoperiri, ceea ce nu e puţin lucru, om de marketing avant la lettre, decide să tipărească nişte flyere prin care vrea să transmită ceva cât mai multor oameni. Cum ziceam, nu ştim exact ce şi cui. Cert e că ajunge la Mainz – el sau un om de-al lui – şi îl găseşte pe Gutenberg.

— Vorbeşti serios?

— Repet ce mi s-a spus. Gutenberg e pe cale să inventeze prima presă mobilă din lume. Dar are probleme financiare. Atelierul lui de la Mainz în Humbrechthof, o proprietate a unei rude îndepărtate, a costat enorm. Aviz celor care cred încă şi azi că lucrurile bune sunt pe gratis. Orice revoluţie tehnică, ştiinţifică şi chiar culturală costă enorm. Până la marile firme şi finanţările de stat, responsabili de investiţii sunt regii, marii proprietari, şi pentru artă, mecenaţii. Mai fac o ultimă mică paranteză.

Christa oftă.

— Una mică, preciză Charles. Ştii că se tot afirmă că lumea asta s-a dezvoltat în ultima sută de ani cât în 5.000 de ani până atunci. Asta s-a întâmplat tocmai datorită revoluţiei burgheze care a forţat schimbarea modului de viaţă a vechiului regim. În modul convulsiv şi sângeros pe care îl cunoaştem. Toţi paraziţii ăia voiau doar să mănânce la nesfârşit. Ar fi vrut să trăiască mai comod, dar nu erau dispuşi să investească nimic în asta. Singura zonă în care erau eventual interesaţi de progres erau armele, pentru că aveau nevoie să

ducă războaie de cucerire şi să se apere. Jaful şi exploatarea erau singurele moduri pe care le cunoşteau de a se îmbogăţi. De aceea cea mai importantă invenţie în mai bine de 1.000 de ani de Ev Mediu e tunul, ultimul argument al regilor.

— Vorbeşti ca Marx, zise Christa.

— Marx s-a înşelat asupra istoriei doar în punctele alea cu necesitatea şi determinismul. Diagnosticele lui sunt, în mare parte, corecte. Soluţiile pe care le propune sunt o nenorocire însă. În fine, Dracula sesizează oportunitatea şi îl finanţează pe Gutenberg. De aici devine totul fantasmagoric. Versiunea oficială e că Gutenberg, în mare nevoie de bani, apelează la un individ pe nume Fust, care îi împrumută 800 de guldeni cu o dobândă de 6%. Cum banii nu ajung, trei ani mai târziu, acelaşi Fust îi mai dă 800 de guldeni, dar de această dată intră partener în afacere. Şi îl aduce după el şi pe ginerele lui, un anume Peter Schöffer. Ca să îţi dai seama cât valorau banii ăia, pe atunci clădirea centrală care găzduia primăria unui oraş de dimensiunea Mainz-ului costa aproape 200 de guldeni. Deci Gutenberg ar fi putut să cumpere opt case serioase cu banii pe care i-a împrumutat. Se iscă un conflict din cauza lor, Gutenberg e dat în judecată şi pierde tot. Apucase să tipărească 180 de Biblii.

— Şi omul cu mapa ce versiune avea asupra subiectului?

— Părea convins că asta era doar versiunea oficială şi că, de fapt, cei despre care se făceau dezvăluirile au aflat la timp şi au oprit publicarea, iar lui Gutenberg i-au luat tot şi au supravegheat ce tipărea. Cică Fust ar fi fost agent secret.

— Al cui?

— Nu ştiu. Oaspetele meu susţinea că Vlad a găsit că era interesant ca Bibliile să fie purtătoarele de mesaj şi că tocmai în interiorul lor putea fi ascuns acesta. Avea şi un plan de rezervă în cazul în care primul era sortit pieirii. Să publice în cod date despre mesajul lui şi să le multiplice cât de mult se poate, iar pe cele pe care reuşesc să le tipărească să le pună bine la păstrare spre a fi multiplicate când ar fi sosit momentul.

— Şi de unde avea Ţepeş atâţia bani?

— Bravo. Asta am întrebat şi eu, iar aici omul a apucat să îmi răspundă. Odată cu el, prizonier la turci mai era un individ, mult mai în vârstă, pe numele său George Castriota din Kruja, un albanez. Turcii îi spuneau Skanderbeg, adică Beiul Alexandru, pentru că îl asemuiau cu Alexandru cel Mare. S-a convertit la islamism pe când era prizonier şi a fost trimis de către otomani să administreze Albania, ca subpaşă. Când s-a văzut acolo s-a pus pe omorât turci. Skanderbeg este astăzi eroul naţional al Albaniei. Poate ţi-l aminteşti din tablouri, unde are mereu barba albă şi celebrul coif cu cap de ţap pe el. A păstrat Coranul, dar a gonit otomanul, zise Charles încântat de jocul de

cuvinte care îi ieşise din gură. Cică Ţepeş s-a dus la el, i-a vorbit despre Gutenberg şi l-a convins să îi dea bani. Apoi i-a trimis lui Gutenberg care a pierdut tipografia şi a apucat să recurgă doar la planul de rezervă. Aşa că mesajul a fost publicat într-un singur exemplar. După care omul a mai spus că pe drumul de întoarcere spre Mainz sau spre Transilvania, Ţepeş s-ar fi oprit la Florenţa.

— Aminteai ceva despre o listă?

— Da. Cică mesajul ar conţine o listă extrem de periculoasă şi că pentru a intra în posesia ei, cei care trebuie să o protejeze nu se dau în lături de la nimic.

— Cum putea cineva să ştie în urmă cu 500 de ani o listă a unor oameni de astăzi?

— Poate că nu e o listă de nume. Habar n-am. Pare absurd. Dar aşa păreau toate enigmele de care m-am lovit, la început.

Trenul încetini treptat pe măsură ce intră în gara Sighişoarei. Christa îi întinse pistolul lui Charles.

— Tu ai acum mai multă nevoie de el. Eu cobor să mă întâlnesc cu comisarul. Ar fi bine să rămâi în compartiment. Şi să încui uşa.

Capitolul 42

În timp ce Christa îl căuta din priviri pe comisar se gândea dacă nu cumva acţionase greşit şi nu cedase prea repede impulsului de a-l lua pe Charles şi să fugă în felul în care au făcut-o. Poate agentul român ar fi fost încă în viaţă şi poate Charles ar fi descoperit, oricum, că trebuia să meargă la Praga. Ar fi putut recupera paşaportul şi apoi să plece spre Cluj şi să ia de acolo avionul spre capitala Republicii Cehe. Gândul îi fu întrerupt de imaginea zâmbitoare a comisarului care stătea în mijlocul peronului ţinând o mână pe valiza cu roţi şi computerul lui Charles în braţe. Christa se uită în jur şi nu văzu nimic suspect. Comisarul părea că se ţinuse de cuvânt şi nu venise însoţit. Pentru orice eventualitate, duse mâna la buzunarul unde purta pistolul, ca să-i fie la îndemână. Apoi îşi aminti că i-l lăsase lui Charles.

La ea în cuşetă, Bella stătea întinsă pe pat şi se juca răsfoind paşaportul profesorului. Şi se întreba cum să procedeze ca documentul respectiv să ajungă în posesia lui înainte de frontiera cu Ungaria.

Werner era singurul pasager al avionului institutului. Zborul până la Praga avea să dureze aproape douăsprezece ore, aşa că Werner deschise instalaţia electronică de la bord şi se apucă să facă planuri pentru ziua următoare. Plecase noaptea şi avea să ajungă tot pe întuneric. Mai precis, după ora Europei Centrale, aproape la aceeaşi oră la care se îmbarcase în America. Asta însemna că o zi se pierdea fără urmă în succesiunea de fusuri orare pe care le lăsa în spate. Douăsprezece ore care nu existau. O zi dispărută fără să lase niciun fel de indiciu, niciunde. Îi plăcea asta, era ca şi cum un monstru înghiţise timpul doar pentru el. Şi îl ţinea prizonier, urmând să i-l restituie la întoarcere. Ca şi cum ar fi dat o zi de care nu îi păsa şi ar fi putut alege orice altă zi în schimb.

După ce deschise computerul, scoase din buzunar o cutie paralelipipedică mică. Ea părea să fie copia în miniatură a celei pe care o folosise Bella la scanarea străzii din faţa hotelului Central Park. Pe ecran apărură câteva simboluri grafice aruncate în dezordine pe întreaga lui suprafaţă. Tastă un cod format din nouă caractere şi obiectele se aşezară cuminţi, în ordine spre centrul ecranului, formând un fel de blazon medieval. O minităviţă ieşi din centrul cutiei care părea să fie un fel de hard extern mai sofisticat. Werner aşeză degetele mari ale ambelor mâini în tăviţă, iar blazonul se sparse şi pe ecran apăru o spadă tridimensională plutind în spaţiul virtual gol ca o navă extraterestră aruncată undeva în Univers. În acest spaţiu de gravitaţie

zero, spada se mişcă puţin şi pe o parte a tecii îmbrăcată în catifea roşie se putea citi, scris cu litere de aur: „IO SOI CALIBURN FUE FECHA EN EL ERA DE MIL E QUATROCIENTO”.

Capitolul 43

Fata care intră în biroul şefului Poliţiei de frontieră era tânără, dar foarte departe de a fi drăguţă. Cel puţin după criteriile lui László. Era foarte mică de înălţime, bondoacă, avea cercei în toate locurile imaginabile. Unul mare într-o nară, câte unul în fiecare sprânceană, iar cele din urechi i-ar fi luat poliţistului o eternitate dacă şi-ar fi propus să le numere. Avea părul vopsit cu şuviţe şi machiajul era foarte accentuat. Unghiile de la mâini erau vopsite în verde fosforescent. László se întrebă serios dacă trebuia să-i fie frică de fata asta şi ce înţelegea vocea când îi spusese că nu avea să se dezlipească de el. Perspectiva de a îşi pierde familia, unicul sens al vieţii lui, îl făcu să îşi alunge toate gândurile şi îşi spuse că trebuie doar să reziste până se termină totul şi că va face orice i se va cere. Se rugă în gând să nu fie nevoit să omoare pe cineva.

Fata îi aruncă o strâmbătură care pentru ea trebuia să fi fost gestul cel mai apropiat de un zâmbet, îşi trase un scaun de aceeaşi parte a biroului cu şeful poliţiei, trânti poşeta de culoarea unghiilor pe masă şi se aşeză. Apoi cotrobăi prin poşetă şi începu să scoată oje, foarfeci de unghii, pile şi forfecuţe pentru pieliţe. Plus un pistol cu amortizor pe care îl flutură în mână cu ţeava în sus şi sparse cu zgomot un balon din guma roz pe care o molfăia. Cum László tresări, pe chipul fetei apăru o expresie de satisfacţie. Aşa că vârî pistolul la loc în geantă. Se descălţă şi înălţă un picior pe care László îl asemui în minte cu o gambă de hipopotam pe marginea mesei. Împinse talpa în cant şi, satisfăcută că aceasta nu se deplasă, se aplecă să îşi facă pedichiura.

— Cât trebuie să stai aici? întrebă timid László având grijă să nu o supere.

Fata îl privi ca şi când ar fi văzut un nebun în faţa ochilor şi, după un timp care îi păru poliţistului că nu se mai termina, îşi dădu ochii peste cap prefăcându-se că se concentrează, se repezi la el cu ochii ei exoftalmici şi îi răspunse:

— Exact atât cât e nevoie. Altceva?

Zeci de întrebări se prăvăleau în mintea şefului. Voia să le pună pe toate. Ce au cu el? Cu familia lui? Ce trebuia să facă? Dar nu îndrăzni. Singurul lucru pe care avu curajul să îl rostească fu:

— Ce fac dacă trebuie să mă duc la toaletă?

Răspunsul veni prompt:

— Dacă trebuie să te pişi, atunci te duci să te pişi. Sau ai nevoie de ajutor?

László negă printr-un gest al capului. Şi cum nu ştia ce să facă în continuare, fata îl lămuri:

— În rest, prefă-te că e o zi obişnuită şi fă ce o fi chestia aia pe care

o faci de obicei. Minus partea cu ieşitul pe afară. Sau dacă trebuie să ieşi, mă iei cu tine. Aş prefera să aştepţi până mi se usucă unghiile.

Christa se urcă înapoi în tren în momentul în care conductorul se aşeză pe scări. Bătu la uşa compartimentului. Se îngrijoră un pic când nu răspunse nimeni. Încercă uşa care era descuiată. Intră. Charles adormise. Christa îi desprinse uşor mâna de pe pistolul pe care îl strângea în braţe. Încuie uşa şi se aşeză în patul de jos, sprijinită cu spatele de perină şi cu picioarele atârnate de scara mobilă agăţată de patul de sus. Adormi şi ea.

Capitolul 44

Charles se trezi brusc şi se uită la ceas. Afară se luminase. Trecuse de cinci şi jumătate. Încercă să îşi revină din visul pe care îl avuse. Îşi privi mâinile şi îşi trecu una dintre ele peste degetele celeilalte. Visase că îi crescuseră unghii lungi, metalice care îi găureau pielea. Dar parcă nu erau unghiile lui, şi îi ieşeau într-un fel dintre falange, dintre degete. Durerea din vis păruse reală. De asemenea, dinţii parcă i se ascuţiseră, era ca şi cum simţea sânge în gură. Sări din pat, deschise dulapul de bărbierit şi se privi în oglindă. Nu era nimic în neregulă cu dinţii lui. Răsuflă uşurat. Pesemne că fotografia Christei îl mişcase mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Christa se trezi şi ea când îl auzi sărind din pat. Îl întrebă dacă s-a întâmplat ceva. Constată apoi că dormiseră aproape şase ore. Charles îşi văzu valiza şi se bucură. O deschise şi scoase pasta de dinţi şi periuţa. Trase draperiile, se spălă îndelung pe dinţi ca şi când ar fi vrut să înlăture sângele din vis de pe ei, şi acesta nu se dădea dus nicicum, pe urmă se bărbieri. Christa luă şi ea din pasta lui de dinţi şi o întinse pe deget.

— Am o veste proastă, îl anunţă ea. Paşaportul nu mai era la hotel. Cred că, până la urmă, va trebui să recurgem la unul dintre mirobolantele mele planuri de rezervă.

Mai era o oră şi jumătate până la ieşirea din ţară. Christa scoase telefonul din buzunar şi ieşi pe culoar. În foarte scurt timp o urmă şi Charles. Acestuia nu îi scăpă graba cu care Christa îl expedie pe cel cu care vorbea. Îşi aprinse o ţigară. Ea se simţi obligată să îi dea o explicaţie:

— Încerc să rezolv la Interpol să îmi trimită pe telefon un act oficial că te însoţesc în Cehia şi că, din raţiuni secrete, nu ai actele la tine.

— Şi ce-o să scrie în el? Acest om a făcut ce a făcut din ordinul meu şi în interesul statului?

— Cam aşa, dar nu ştiu dacă îl găsim într-un timp atât de scurt pe Richelieu să îl semneze.

Aşadar, Christa recunoscu acest episod celebru din *Cei trei muşchetari*.

— Şi tu nu eşti tocmai Milady. Adică sper că nu ascunzi vreun pumnal otrăvit prin unul dintre nenumăratele tale buzunare. Apropo, eşti conştientă că de fiecare dată când vorbeşti la telefon ieşi din încăperea unde sunt eu?

— Da, dar o fac din defect profesional. Ţi-am spus de fiecare dată cu cine am vorbit. Şi ce am vorbit.

— Însă nu mi-ai povestit mai nimic despre tine. Despre mine se pare că ştii tot. Sunt ca o carte deschisă. Crezi că un pic de reciprocitate nu

ar fi binevenită?

— Nu e nimic de spus despre mine, i-o tăie scurt Christa. Ce ar fi interesant e clasificat, iar celelalte detalii sunt absolut plictisitoare.

Bella îi chemă pe cei doi însoţitori la ea în cuşetă. Hotărâră ca Milton să se îndrepte spre vagonul celor doi cu câteva minute înaintea intrării în gara Curtici. Pe urmă să aştepte lângă cuşeta lor până când poliţia de frontieră va fi deja urcată în vagon, să bată la uşa compartimentului, să le înmâneze paşaportul rapid şi să o şteargă înapoi. Cu poliţia de frontieră de faţă, Charles nu ar fi luat-o după el, decât după ce trenul repornea. Bella ştia că Baker îl recunoscuse pe Henry şi că, dacă o vedea, avea să o recunoască şi pe ea. Iar până atunci avea să se gândească la modul în care să reacţioneze în cazul unei confruntări directe.

Capitolul 45

Trecuse mai bine de o jumătate de oră fără niciun răspuns. Telefonul Christei scoase un *beep*. După ce privi mesajul se uită la Charles cu o mină foarte dezamăgită. Dădu din cap că nu. Atunci, Charles intră în compartiment şi apoi ieşi cu telefonul.

— Pe cine suni? întrebă alarmată Christa.

— *Ultimo ratio*{20}, răspunse Charles. Pe Ross. Cred că e ultima noastră soluţie.

— Dă-mi măcar câteva minute să îl verific. Să văd cine e. Dacă are vreun amestec în toată povestea asta. Tu însuţi ai spus că îi plac jocurile de acest gen.

— Aiurea, cum să…

Christa nu îl lăsă să termine şi îl întrebă autoritar:

— Numele de familie?

Charles lăsă de la el şi i-l spuse:

— Fetuna.

Apoi i-l dictă pe litere.

Christa intră într-un program cu parolă şi tastă numele. În timp ce aştepta rezultatele, întrebă:

— Ce naţie e numele ăsta?

— E numele unui oraş din Polinezia Franceză, în Pacificul de Sud. Băştinaşii de acolo iau de multe ori numele localităţilor.

— Ross e din Polinezia?

— Maică-sa. Taică-su e un neamţ care s-a îndrăgostit de o băştinaşă pe când era în vacanţă. Şi a luat-o cu el. Ross s-a născut la Berlin. A preferat numele mamei. Cred că al tatălui i se părea prea banal. Prea neinteresant. Poate prea nemţesc. Ăsta e Ross.

Christa controlă telefonul, apăsă câteva taste şi zise:

— N-am găsit nimic cu numele ăsta.

— Asta e de bine, nu? Că nu e în serverele voastre.

— Da. Dacă îmi mai dai câteva minute, aş vrea să mă conectez şi la evidenţa populaţiei.

— Nu mai avem timp, spuse Charles şi formă numărul.

Fu rândul lui să se dea câţiva metri mai în spate. Vorbi preţ de câteva minute şi râse de mai multe ori cu poftă. După care se întoarse în faţa uşii şi îşi aprinse încă o ţigară.

— Ai de gând să te apuci de fumat pe bune? Credeam că trabucurile alea erau doar aşa, un premiu după o zi lungă de muncă. Un răsfăţ. Însă ţigaretele astea. Nici nu sunt foarte sigură că se fumează în trenul ăsta aşa, oriunde.

— Am emoţii. Am vorbit cu Ross şi mi-a spus că face tot ce poate, însă că e cam târziu.

— Ce poate face? Acuşi ajungem.

— E plin de resurse. Oricum, când a aflat că ajungem la Praga mi-a zis că şi el e detaşat cu serviciul la Viena şi că ar putea să îşi ia câteva zile libere ca să ne întâlnim.

Christa vru să îi răspundă, dar telefonul scoase din nou sunetele acelea ascuţite.

— Nu există nimeni cu numele ăsta în evidenţa populaţiei în toată America. Nu e cetăţean american?

— Ba da. Dar e agent secret. Ţi-am spus. Poate i-au făcut ceva la identitate. Ca lui Bourne.{21}

Capitolul 46

Milton intră în vagonul celor doi chiar în momentul în care trenul trase la primul peron al gării Curtici, ultima oprire în România. Christa îl trimise pe Charles în compartiment şi stătea cu paşaportul în mână sperând că poliţiştii nu vor deschide uşa cuşetei lor. Era convinsă că toată povestea cu Ross era, în cel mai bun caz, o naivitate şi că el nu avea cum să rezolve ceva ce Interpolul nu putea. Milton stătea în celălalt capăt al vagonului în aşteptarea poliţiştilor, aşa cum îi ceruse Bella.

Trenul opri în staţie. Nimeni nu urcă sau coborî din vagonul lor. Christa scoase capul pe geam. Câteva persoane pe peron. Nici urmă de poliţişti sau de vameşi. Christa se gândi că vor aştepta o veşnicie până ce oficialităţile române vor catadicsi să îşi facă datoria. Era obişnuită cu aroganţa plictisită a vameşilor din Europa de Est, dar şi cu nesimţirea autoritaristă a celor din Vest. Brusc, trenul se puse în mişcare. Conductorul fu luat prin surprindere, iar Milton rămase cu gura căscată.

Zece minute mai târziu, la Lökösháza, vameşii maghiari urcară în tren şi îl inspectară în fugă. O puseseră inclusiv pe Christa să deschidă compartimentul, iar pe Charles îl scoaseră pe coridor. Însă nimeni nu legitimă niciun pasager al trenului în acea seară. Doar Milton avuse probleme cu vameşii care îl întrebară de ce stătea în faţa toaletei şi îi cerură să se ducă la locul lui. Aşa că el, neavând încotro, făcu stânga împrejur cu paşaportul lui Charles cu tot.

Charles îi zâmbi satisfăcut Christei, care se întrebă serios cine era acest Ross şi de unde avea puterea să anuleze două controale ale poliţiei de frontieră şi de o parte, şi de alta a graniţei. Cum nu prea avea altă explicaţie, pentru că o astfel de coincidenţă era prea de tot, se hotărî să îi acorde încredere partenerului ei de călătorie.

În spatele clădirilor celor două vămi, la mijlocul distanţei dintre ele, în *no man s land*{22}, vameşii români şi maghiari încinseseră un meci de fotbal internaţional la iniţiativa şefului poliţiei de frontieră maghiare, care oferise ca premiu şpaga lui pe un an întreg echipei care va câştiga. Vameşii români veniseră să facă galerie. Cei maghiari pesemne că iubeau mai mult handbalul. În mijlocul terenului, cu picioarele solid şi definitiv înfipte în glod, tânăra cu părul vopsit, cu un fluier în gură, ajunsese arbitru internaţional şi se gândea cu groază că trebuia să îşi refacă pentru a opta oară unghiile de la picioare în acea săptămână. Mulţumită de soluţia creativă pe care o găsise Fekete László, în momentul în care văzu trenul plecând din gară, se răsuci pe călcâie şi dispăru, lăsând echipele să se certe pe un presupus fault în

careu, pentru că rămăseseră fără arbitru. La fel făcu şi poliţistul care se urcă pe motocicletă şi goni spre familia lui.

Capitolul 47

— Mai avem vreo vamă? întrebă Charles în timp ce se îndreptau uşuraţi spre vagonul-restaurant.

În două ore aveau să ajungă la Budapesta. Li se făcuse foame de-adevăratelea, li se luase o piatră de pe inimă şi se şi odihniseră. Charles hotărâse că ar fi bine să mai lucreze un pic la enigmele care îl loviseră atât de neaşteptat, mai ales că putea folosi şi laptopul.

Vagonul-restaurant era de această dată arhiplin, dar chelnerul, care înflori tot când îi văzu, grăbi nişte indivizi care tocmai terminaseră de mâncat şi le spuse că li s-a scurs timpul de masă. Cei trei ar mai fi luat câte o palincă, însă ospătarul le zise că e o nouă regulă în Europa, fără beţivi în tren şi că maximum de alcool permis de căciulă era de 300 de mililitri. Când oamenii arătară spre nişte indivizi mai afumaţi de la alte mese, ospătarul le răspunse că nu au depăşit limita, dar că, probabil, nu prea ţineau la băutură. Christa şi Charles îşi recăpătară exact aceleaşi locuri pe care stătuseră dimineaţă.

După ce comandară unul dintre cele două feluri posibile – şniţel vienez cu cartofi prăjiţi şi salată de murături – Charles se apucă să recitească bileţelul şi însemnele din paginile fotocopiate ale Bibliei.

— Crezi că ospătarul ăsta care are orice ar putea avea şi o lupă? Nu am cum să descifrez ce scrie aici.

Christa trase mapa spre ea. Se chinui şi ea să desluşească mai mult decât cele câteva cuvinte care se puteau vedea cu ochiul liber şi se dădu bătută. Charles îşi deschise laptopul.

— Într-adevăr, ne-ar trebui ceva care să mărească mult acest text. Dar s-ar putea ca şi aşa să fie foarte greu de descifrat. Fotografiile sunt foarte proaste. Iar partea care lipseşte din partea care nu lipseşte, ca să zic aşa, e destul de arsă.

— Am un program foarte interesant de decriptare. E foarte complex şi are o memorie istorică nemaipomenită. Poţi descifra aproape orice. Coduri de substituire, de transpoziţie, codul Atbash, coduri masonice, cifruri homofonice, polialfabetice. De la codul lui Cezar până la pătratul lui Vigenère şi codul Playfair, de la rezolvările lui Kerckhoffs, inventatorul criptografiei militare, până la Navajo şi PKE, DES şi coduri mult mai recente. E un program genial.

— Lasă-mă să ghicesc. Pe care îl ai de la prietenul tău care a început să devină ubicuu? E ca şi când ar călători împreună cu noi. Încep să îmi doresc foarte mult să îl cunosc.

Charles se întrebă dacă tonul ironic din vocea Christei avea vreo urmă de gelozie în el. Şi dacă nu cumva îl voia numai pentru ea. În sensul că nu intenţiona să împartă cu altcineva meritele pentru rezolvarea misterului.

— Ştii că am fost odată la un curs ţinut în colaborare cu NSA şi ni s-a spus că dacă se pun la un loc toate computerele personale din lume – pe atunci erau vreo trei sute de milioane, acum pot fi mult mai multe – şi toate astea ar fi conectate între ele, să presupunem că se poate, şi puse să descifreze un singur mesaj criptat PGP, ar avea nevoie de un timp care ar echivala cu vreo zece milioane de ori vârsta Universului? Aşa că programul ăla e inutil.

— Da. Numai că în cazul de faţă acest cod nu e un PGP. Fotografiile astea, judecând după cum arată şi cât sunt de îngălbenite, inclusiv după felul în care se deteriorează, sunt de dinainte de Primul Război Mondial, iar desenele de pe peretele subsolului casei bunicului sunt acolo de dinainte de a mă naşte eu. Şi ţinând cont de felul cum e zugrăvită toată pivniţa de vinuri, am o vagă bănuială că nu a fost refăcută de la construirea ei de către străbunicul meu. Şi asta se întâmpla pe la 1890. Numai dacă nu cumva cineva a adăugat desenul între timp, deşi nu cred. Dar o să îl întreb pe tatăl meu. Oricum, tot are cel puţin cincizeci de ani. Deci ar putea fi descifrabil. Sau s-ar putea să nu fie codat deloc. Dacă am avea şi cealaltă jumătate… Asta dacă…

Făcu o pauză ca şi când ar fi conştientizat ceva ce fusese tot timpul în faţa ochilor lui fără să îşi dea seama.

— Cât e ceasul în State? Acum e ora zece şi ceva. Minus opt ore. Două la prânz. Îl pot suna pe taică-meu ca să îl rog să pozeze peretele şi cu ocazia asta îl voi întreba şi dacă îşi aminteşte de când e totul acolo.

Luă mobilul şi apăsă pe formare rapidă. Telefonul sună de mai multe ori, însă nu răspunse nimeni. Atunci, formă numărul de fix de acasă. Intră robotul şi Charles îi lăsă tatălui său un mesaj prin care îl rugă să fotografieze cu telefonul peretele dinspre nord al pivniţei de vinuri, cel cu globul şi sabia pe el, şi să îi trimită fotografia cât mai repede.

— Vezi că ceasul tău a luat-o cu o oră înainte. Am trecut pe ora Europei Centrale. Şi dacă, să zicem, e un cod cu cheie? Sau cu mai multe chei?

— Atunci, trebuie să găsim cheia. Altfel e de prisos. Nu ştiu de ce, dar am convingerea că va apărea şi asta la un moment dat.

Charles mai răsfoi o dată paginile din mapă. Privirea i se opri pe cifrele acelea trecute în josul unora dintre pagini. Doar câteva păreau numerotate. Erau de două ori 12 şi 24, iar pe ultima pagină se putea distinge limpede numărul 180. Nu văzuse acel număr în întunericul din maşină.

— Nu e clar ce e cu cifrele astea. Ştim că *Bibliile lui Gutenberg* nu aveau paginile numerotate. Şi, oricum, nu se potrivesc. Părţile astea, după câte îmi dau seama, nu sunt atât de la început ca să fie abia

paginile 12 şi 24, mai ales că se repetă de două ori pe pagini diferite, iar aceasta, probabil de la finalul *Apocalipsei,* nu are cum să fie 180. Trebuie să reprezinte altceva.

— Numerologie magică? întrebă Christa cu naivitate.

— Sper că nu. Ţi-am spus că Gutenberg a reuşit să tipărească doar 180 de Biblii. E o coincidenţă prea mare ca numărul ăsta să fie aici la final. Trebuie să aibă o legătură. Ar putea însemna că avem de-a face cu cea de-a o sută optzecea, dar atunci, nu mai e prima Biblie tipărită, ci ultima. Or, dacă mesajul fusese conceput înainte de intervenţia în forţă a lui Fust, acesta era deja noul proprietar al tipografiei când se tipărise ultima dintre Biblii. Ar mai exista o variantă. Gutenberg să fi ştiut că va publica doar 180 de exemplare. Însă nici asta nu pare foarte verosimil.

— Sau poate că e o trimitere la exemplarul 180. Se ştie care e ăla?

Charles dădu din cap că nu.

— Sau poate că înseamnă cu totul altceva, adăugă Christa.

Profesorul se întoarse la pagina cu textul parţial şi o apropie încă o dată de ochi. Şi, în timp ce scoase hârtia din folia de plastic, spuse:

— Poate că şi folia asta mai fură din vizibilitate. Reflectă lumina…

Nu apucă să termine ce voia să spună, pentru că în momentul în care extrase pagina de hârtie fotografică, observă că de ea era lipită o altă pagină, încercă să tragă de cea de dedesubt în tentativa de a le dezlipi.

— O să le rupi, spuse Christa, care înţelesese şi ea că mai exista o pagină lipită de spatele primei fotografii.

Christa luă cu grijă hârtiile din mâna lui Charles. Apoi apucă bricheta de pe masă. Ridică pagina la o înălţime destul de mare, astfel încât niciun pic din flacăra lungă să nu atingă hârtia fotografică, şi începu să plimbe bricheta într-un ritm constant pe sub ea. Prima reacţie a lui Charles fu de a se repezi asupra Christei şi de a îi smulge foaia din mână, dar privirea ei îl opri. Părea că ştie ce face. După câteva minute de plimbat bricheta sub foaie, timp în care Charles privea cu sufletul la gură la ce se întâmpla acolo, Christa lăsă jos bricheta. Prinse de colţurile suprapuse ale ambelor pagini şi trase uşor de tot. Pagina din spate se desprinse până la capăt de cea de dinainte, cu uşurinţa cu care dezlipeşti un abţibild de pe un suport lucios. Charles o contemplă admirativ, însă în foarte scurt timp privirea îi fu atrasă de conţinutul paginii ascunse. Christa o aşeză pe masă şi se holbară la ea amândoi ca trăsniţi.

— O profeţie? întrebă Christa.

Charles îşi mută de câteva ori la rând privirea contrariată când la pagină, când la Christa. Pe foaie era o fotografie a unui desen sau a unui model grafic foarte ciudat. În partea din faţă se vedea un fel de câmp, în spate la fel, iar în centrul imaginii părea un oraş alcătuit

dintr-un număr nesfârşit de zgârie-nori. În spate se mai putea intui cerul şi nişte dealuri sau nişte nori. Fotografia alb-negru era foarte ştearsă şi turnurile care semănau cu cele din centrul unei metropole moderne se pierdeau cumva în amestecul nesfârşit de tonalităţi cenuşii decolorate de timp.

— New York? întrebă Christa. Sau un oraş al viitorului? Metropolis?

Charles nu ştia ce să răspundă. Era mut de uimire.

— Poate că hârtia asta s-a prins din greşeală pe masa fotografului, apoi adăugă după ce verifică celelalte pagini din mapă: Fotografia cu textul pare singura care are în spate încă una, ascunsă. Poate că e un accident.

— E o copie a unui desen, în mod evident. Nu e o fotografie reală, zise Christa.

— Sau a unei machete. Mi se pare destul de clar că nu are cum să facă parte din paginile *Bibliei lui Gutenberg*.

— Aşa cum nu are ce căuta acolo niciun text de Kafka scris cu aproape cinci sute de ani mai târziu?

Christa făcu o pauză. Luă de pe masă pagina cu fotografia jumătăţii de pergament, scoase telefonul şi intră într-o aplicaţie care funcţiona ca un scaner. Scană textul de trei ori, dădu comanda „cea mai bună din trei" şi salvă rezultatul.

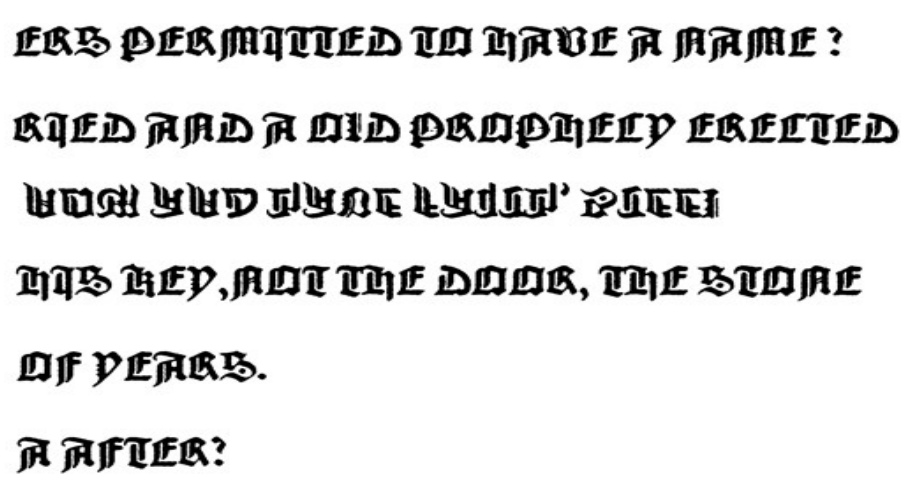
ERS PERMITTED TO HAVE A NAME ?
RIED AND A OLD PROPHECY ERECTED
HOW WHO KNOWS WHAT LYING' QUEEN
HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
OF YEARS.
A AFTER?

Îi făcu semn chelnerului să aducă o bucată de hârtie şi ceva de scris. Acesta rupse două pagini din carneţelul în care îşi nota comenzile şi i le dădu. Christa mări textul, îl micşoră, îl plimbă dintr-o parte în alta a ecranului telefonului mobil şi repetă operaţiunile de mai multe ori. Cum distingea ceva, cum nota. Când termină, puse foaia între ei doi.

— Sper că am transformat bine fonturile alea ale lui Gutenberg. Uite, cu cât sunt mai mari, cu atât e mai clar ce litere sunt, spuse ea în timp ce îi făcu lui Charles demonstraţia cu zoom-ul pe mobil.

Textul complet transcris arăta în felul următor:

ERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
RIED AND A OLD PROPHECY ERECTED

NOW AND HAVE FAITH, STEEL

HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
OF YEARS.
A AFTER?

ERS PERMIS SĂ AIBĂ UN NUME?

CÂT ŞI UN VECHE PROFEŢIE RIDICATĂ

ACUM ŞI AI CREDINŢĂ, OŢEL
CHEIA SA, NU UŞA, STÂNCA
A ANILOR.
UN DUPĂ?

Capitolul 48

Aeronava institutului ateriză lin în zona privată a aeroportului Ruzyně, rebotezat Václav Havel, din capitala Republicii Cehe. O limuzină neagră îl aştepta pe Werner direct pe pistă. Şoferul îl măsura de sus şi până jos pe Werner în timp ce îi ţinea uşa. Nu îi veni să creadă că un oaspete atât de important era îmbrăcat cu un costum atât de şifonat şi cu adidaşi în picioare. Îi trecu prin cap să îi spună că poate chema menajera pentru a se ocupa de hainele lui, dar ştia că ordinul fusese ca nimeni în afară de şofer să nu se afle prin preajma vilei, care se întindea cu teren şi piscină pe o suprafaţă de 3.000 de metri pătraţi, de pe malul Vltavei, din cartierul Troja, în al şaptelea district al Pragăi.

Din spatele maşinii, Werner îl întrebă pe şofer dacă i s-a pregătit tot ce solicitase. Şoferul îi răspunse că da. În afara lucrurilor obişnuite, înaltul oaspete american ceruse să aibă la îndemână o maşină mică, automatică, dotată cu un GPS performant în engleză. De asemenea, ceru ca începând din dimineaţa următoare să-i fie puşi la dispoziţie cei mai buni doi agenţi pe care institutul îi avea în Europa de Est, o femeie şi un bărbat. Totodată întrebă dacă sistemele de supraveghere cerute fuseseră montate. Scoase telefonul mobil, cel neoficial, şi formă un număr.

Bărbatul în haine de motociclist stătea sprijinit cu bocancii de perete în cuşeta lui, jucându-se cu o minge de tenis. Aruncă mingea care lovi întâi podeaua, apoi peretele, lemnul de deasupra chiuvetei, izbi cu putere fereastra şi îi reveni în mână. Aruncarea şi prinderea erau de fiecare dată perfecte. Chiar şi când trenul tremura pe şine, de părea că se dezmembrează. Îi răspunse lui Werner la telefon, mormăi mai multe da-uri în serie şi îşi continuă jocul ritmic.

Capitolul 49

Cei doi priveau rezultatul transcrierii Christei. Charles ceru telefonul. Îl cercetă şi el pentru a se convinge că nu lipsea nimic. Într-adevăr, era întreg. Christa făcuse treabă bună. Textul rămânea neinteligibil. Adică înţelegea cuvintele, dar lipsea prea mult din el. Avea nevoie, evident, de cealaltă jumătate. Aşa că abandonă transcrierea, închise laptopul şi luă din nou în mână desenul cu turnurile.

Îl privi încă o dată, se scărpină în cap, îşi stoarse o vreme creierii. Era prea mult. Puse hârtia la loc, însă, de această dată, spate în spate cu fotografia de sub care o dezlipise Christa. Închise mapa şi o împinse mai departe pe masă într-un gest ostentativ.

Decise să lase pentru moment baltă această fundătură. În timp ce se gândea, văzu pe masă un pliant informativ pentru călătoria cu trenul prin Ungaria. Puse mâna pe el şi se apucă să îl răsfoiască. Pe spate erau trecute toate opririle pe care le făcea trenul până la Praga. Nu observase pliantul înainte. Fiind doar în maghiară, se gândi că fusese pus după ce trecuseră în Ungaria. Se uită la localităţile prin care urmau să treacă şi văzu că după Budapesta urma staţia Vişegrád.

— Uite, îi spuse el Christei, coincidenţele se ţin lanţ. Trecem prin localitatea unde Ţepeş a fost ţinut prizonier mai bine de zece ani.

— Chiar, ce ar fi să ne continuăm jocul şi să încercăm să desluşim ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă povestea aceea ar fi fost adevărată?

Christa observase felul în care îi picau fisele lui Charles. Întotdeauna avea nevoie de un bobârnac ca mintea lui să înceapă să funcţioneze. Se gândi că, vorbind despre acele lucruri, concentrându-se asupra lor, ar putea desluşi mai multe. Continuă pentru a-l aţâţa:

— Ai spus că după vizita în Albania se duce la Florenţa, la Mainz şi se întoarce acasă. Atunci e arestat?

— Când se întoarce acasă? Nu. Nici vorbă. Abia se pregăteşte să urce a doua oară pe tron pentru cea mai lungă domnie a lui. Care durează un pic mai mult de şase ani.

— Dar dacă mesajul e atât de periculos şi Gutenberg e spionat şi i se confiscă tipografia, de ce pe Vlad îl lasă în pace?

— Încă o întrebare bună. Dacă am şti natura mesajului şi unde voia să distribuie Bibliile, presupunând că ceva din toate astea e adevărat, am înţelege. Aşa suntem pe nisipurile mişcătoare ale presupunerilor şi asta nu e niciodată bine pentru un istoric.

— Nu. Dar de multe ori o ipoteză fantezistă poate duce la descoperirea adevărului.

Charles era impresionat de inteligenţa acestei fete tunse băieţeşte,

cu mâini mari de băieţoi, unghiile roase până la carne şi cu cicatrice pe gât.

— Se poate spune şi aşa. Cel puţin în cazul meu, cam aşa s-a întâmplat. E posibil ca pericolul să fi fost doar pentru statele germane sau pentru austrieci. Casa de Habsburg era mereu cu ochii pe tronul Ungariei. Prin urmare, e posibil ca lui Matei Corvin să îi fi convenit toată tărăşenia, dacă o fi avut vreun habar. Poate chiar s-a gândit că îl ajută să pună mai repede mâna pe coroană. Oricum, dintr-un astfel de motiv, l-a arestat pe Ţepeş şase ani mai târziu şi l-a adus aici, la Vişegrád.

Spuse aceste cuvinte în timp ce bătea cu degetul pe staţia de pe pliant.

— Dar ai zis că el porneşte un război propagandistic care îl va transforma pe Vlad în Dracula. Ca să îi distrugă credibilitatea.

— Îl transformă într-un monstru. De varianta cu vampirul se va ocupa Bram Stoker abia patru sute de ani mai târziu.

— Şi nu ar putea fi şi acest mesaj o cauză?

— Presupun că în lumea infinită a ipotezelor ar putea fi şi asta o variantă. Cel puţin nu am găsit niciunde pomenit aşa ceva. Şi am răscolit prin documentele epocii.

— Şi varianta ta care este?

— A mea? Nu e neapărat a mea. Este versiunea istoriografiei oficiale. Nu este sigură, dar e cea mai probabilă.

Christa aştepta continuarea. Lui Charles îi plăcea să predea la facultate, în special când era foarte multă lume şi mai ales când o parte cât mai mare a audienţei avea IQ-ul peste medie. Se simţea în largul lui când putea provoca interlocutori inteligenţi şi când aceştia izbuteau să îi întoarcă provocările. Mărturisea adesea că se ducea la cursuri nu să îi înveţe ceva pe studenţi, ci să înveţe cât mai multe de la ei. Susţinea şi credea că scrisese în cărţile lui tot ce avea important de spus, aşa că în câteva rânduri când avuse întâlniri care îl marcaseră la nişte conferinţe, restitui organizatorilor grămada de bani pe care o primise afirmând că a fost deja plătit. Lumea care participa la cursurile, la conferinţele sau la simpozioanele unde profesorul Baker urma să vorbească îi citise, în general, cărţile, dar venea să îl vadă pentru spectacolul pe care Charles îl oferea. De multe ori, studenţii lui îi citeau cursurile înainte şi pariau pe modul în care va aborda un anumit subiect. Sau săpau în te miri ce arhive ascunse ca să îl provoace sau să îl pună în încurcătură. Şi nu puţine erau dăţile când studenţii din anii mai mari veneau să asiste la cursurile lui pe care deja le absolviseră.

Amfiteatrele sau, când ajungea în oraşe mici, scenele teatrelor sau ale sălilor de spectacole unde vorbea erau întotdeauna arhipline, iar dacă era vreo conferinţă cu vânzare de bilete, acestea se epuizau în

primele două ore după ce fuseseră scoase la vânzare. Materia lui favorită era istoria propagandei şi a manipulării de la începutul vremurilor până în prezent. Materia era atât de vastă, subiectele atât de interesante şi de neaşteptate, şi participarea sălii atât de mare, încât niciun curs, chiar dacă vorbea despre aceeaşi perioadă, nu semăna vreodată cu cel din anul precedent. Studenţii ştiau că fusese creierul campaniei ultimului preşedinte al Statelor Unite şi că introdusese pentru prima oară pe scară largă internetul şi, în special, reţelele de socializare, în campanie. Ţinta lui principală era nu numai să convingă electoratul înregistrat să voteze pentru candidatul lui, ci să determine cât mai multă lume care nu vota să se înscrie pe listele de votanţi.

Cuvântul „propagandă" fusese inventat de Biserica Catolică prin secolul al XVII-lea, în plină Contrareformă. Dar, fără să fie numit în vreun fel, procesul era vechi de când lumea. Şarpele îl amăgise pe Adam să guste din fructul oprit, iar acesta o făcuse tocmai pentru că îi era interzis. Iată o formă de propagandă inversă. Zidurile construite în Antichitate sugerau pericol. Să te afli în afara lor era rău. Să fii înăuntru era bine. Ca să meriţi asta, trebuia să dai ceva la schimb. Asiro-babilonienii treceau istoricul victoriilor în lupte pe pietre puse în interiorul cetăţilor, pentru a îşi arăta puterea şi invincibilitatea. Grecii îi numeau pe toţi străinii barbari. Şmecheria cu calul Troian povestită de Homer amintea despre şiretenia aheilor. Măreţia Romei nu putea lăsa rece niciun trecător. Poate că romanii ar fi fost mai uşor de învins, însă câţi îndrăzneau să se pună cu nişte semizei? Întreaga istorie a religiilor era în întregime numai despre propagandă. Despre soluţii emoţionale la probleme reale.

Marea miză a propagandei e să transformi un beneficiu raţional într-unul emoţional. Studiile pe care cei mai buni sociologi le făcuseră de-a lungul timpului arată că niciun fel de decizie de a cumpăra ceva, fie că era vorba despre mărfuri sau despre idei, nu se făcea niciodată în mod raţional. Mulţi studenţi ripostau la această frază dând exemple contrare. De fiecare dată Charles reuşea să le întoarcă exemplele. Argumentul raţional era, spunea el, un comportament post-cumpărare. Ca să nu te faci de râs după ce ai făcut o achiziţie, vei căuta toate argumentele care să îţi justifice acţiunea anterioară. Altminteri, susţinea profesorul, ai ajunge într-un conflict îngrozitor cu tine însuţi, în ceea ce se numeşte disonanţă cognitivă. Or, nimeni nu poate fi în contradicţie continuă cu propriul eu. Aşa că are două soluţii – sau înnebuneşte şi se sinucide, sau se convinge că a avut dreptate. Asta în ceea ce priveşte raţiunea. În rest, numai emoţii. Nimeni nu mai poate vinde nimic. Toată lumea cumpără. Ca să demonstreze asta, lua ca exemplu zece mărci de maşini noi, diferite, care costau la fel. De exemplu, 10.000 de dolari. Care era diferenţa obiectivă între ele? Dar

între unele care costă 50.000? Niciuna. Doar marca şi felul în care aceasta îi atrăgea atenţia consumatorului. Nu trebuiau comparate cele ieftine cu cele scumpe, ci doar cele din aceeaşi categorie.

De multe ori dădea exemplul celebrului antropolog Claude Lévi-Strauss, care făcuse un studiu pe un trib australian căruia îi proiectase pentru prima oară în viaţă un film. Întrebaţi ce au recunoscut, aproape toţi au răspuns că nimic. Nu erau obişnuiţi cu acest mod de reflectare a realităţii. Nu înţelegeau convenţia, limbajul. Unul singur a zis că a recunoscut o găină. Savanţii au fost nevoiţi să privească filmul cu atenţie în *slow-motion*{23} ca să vadă că, într-adevăr, o găină traversa la un moment dat cadrul. „Recunoaştem doar ce cunoaştem", declara Charles. După ce i-au obişnuit pe indigeni cu filmele au început să le arate producţii mai moderne cu elipse. Nu înţelegeau cum un om intra în casă şi, brusc, se trezea din pat. Lipsea înşiruirea naturală a acţiunilor desfăşurate în timp. Charles obişnuia să spună că lucruri care nouă ni se par fireşti sunt rezultatul a zeci şi zeci de ani de antrenament al creierului. Dacă ar fi posibil ca un om din urmă cu câteva sute de ani să fie paraşutat în prezentul nostru, acesta n-ar fi în stare să se acomodeze cu lumea aşa cum este ea în prezent. Ar muri de teamă când ar vedea primul automobil, la fel ca struţii care locuiau la o fermă de la marginea drumului şi făceau un infarct când un camion venea în viteză spre ei. La fel cum făcuseră primii francezi care asistaseră vreodată la o proiecţie de film. În decembrie 1895, spectatorii din Salonul Indian al restaurantului Grand Café din Paris asistaseră la proiecţia unui film de numai 35 de secunde intitulat *Sosirea unui tren în gara La Ciotat.* Toţi au crezut că trenul îi va prinde sub roţi.

Deseori îşi întreba spectatorii cum îşi alegeau şamponul. Le zicea că au o după-amiază întreagă la Wal-Mart şi că trebuiau să facă în acel magazin cumpărăturile cel puţin pentru întreaga săptămână, pentru întreaga familie. Cât timp ar fi alocat alegerii unui şampon? Două minute? Cinci? Câte feluri de şamponuri erau în raft? Câteva zeci? Sute poate? Şi atunci, cum aveau timp să se uite la toate în cinci minute? Nu ar fi apucat nici măcar să vadă în fugă etichetele la 10 la sută dintre ele. Cumpărau ce recunoşteau. Precum băştinaşii.

Capitolul 50

Evul Mediu era perioada istorică favorită a lui Charles. Mai precis, începând cu secolul al XI-lea. Îşi fixase ca moment de referinţă cearta dintre nominalişti şi realişti, cunoscută îndeobşte sub numele cearta universaliilor. Era perioada care i se părea de departe cea mai interesantă. După părerea lui, abia atunci omenirea se trezea dintr-o noapte nesfârşită care durase aproape o mie de ani. În istoria propagandei, unul dintre momentele preferate erau *Comentariile* papei Pius al II-lea, pe numele lui adevărat Enea Silvio de' Piccolomini, şi contextul care le generase. Adică exact subiectul pe care îl discuta cu Christa.

— Aşadar: La Vatican se instalează unul dintre cei mai interesanţi papi din istorie, după gustul meu. Un papă care îşi trăise viaţa în modul cel mai tumultuos cu putinţă. Copii nelegitimi, dintr-ăştia aveau mai mulţi – ca să nu zic toţi –, autor de literatură profană, adevărat umanist renascentist de origine aristocratică. Toscan din Siena. Conduce în 1439 Conciliul de la Florenţa care ar fi trebuit să fie o împăcare şi chiar o reunire a celor două biserici creştine, care după Marea Schismă nu prea se aveau la suflet. Se decide uniunea, însă patriarhul bizantin moare pe drumul de întoarcere, iar noul patriarh nici nu vrea să audă. Aşa că papa, unul dintre puţinii conducători din epocă care ia serios în seamă pericolul turcesc, vrea să organizeze o nouă cruciadă. Europei i-a pierit cheful de turci. Are alte treburi. Anglia e în plin Război al rozelor. Statele germane sunt în haos. Regele Franţei e prea slab şi plictisit, şi prea preocupat de propriile sadisme. La Napoli, Ferrante e şi el concentrat să îi oprească pe francezi. Oraşele-cetăţi Veneţia, Milano, Rimini, Genoa şi Florenţa n-au nici ele chef să se amestece. Polonezii au luptele lor de dus cu Teutonii, iar marele duce al Lituaniei nu vrea să îşi lase oasele ca predecesorul lui în bătălia de la Varna. Ştefan cel Mare însuşi are ceva de împărţit cu Matei Corvin, care nu vrea să i-l predea pe ucigaşul tatălui său, şi jură vasalitate Poloniei. Până şi Skanderbeg, duşmanul tradiţional al turcilor, a obosit şi doreşte pace. Papa trimite un mesager, un călugăr, pe numele lui Fra' Ludovico, prin locuri ciudate ca să convingă conducători exotici să participe la cruciadă. Singurii care par interesaţi sunt alţi musulmani, cumnatul sultanului care stăpânea Iranul, regele Armeniei, voievodul Imertiei, al Mingreliei, al Abhaziei şi împăratul grec din Trebizonda.

— Cam colorată armata. Asia Mică era pe atunci foarte fărâmiţată şi conducătorii ăştia erau un fel de şefi de trib.

— Oarecum. Dar aveau armate şi aur. Vlad Ţepeş şi Matei Corvin decid şi ei să se alăture cruciadei. În 1460, la Congresul de la Mantua,

papa emite bula care decidea în favoarea unei noi cruciade, promiţând iertarea păcatelor pentru oricine va participa la ea. În august 1462, când armatele lui Matei trebuie să facă joncţiunea cu trupele lui Vlad, cel dintâi îl arestează într-o manieră absolut surprinzătoare pe Ţepeş. Nimeni nu se aştepta la asta.

— De ce?

— Matei Corvin este fiul lui Iancu de Hunedoara, dar nu îi seamănă foarte mult. E mai inteligent decât tatăl său, însă îl interesează mai mult politica decât războiul. Şi nu îi urăşte în aceeaşi măsură pe turci. Motivele pentru care îl arestează pe Vlad nu sunt foarte clare. Se pare că s-a ivit brusc o oportunitate. Pe când se afla la Braşov în compania lui Vlad, pregătind cruciada, primeşte de veste că psihopatul împărat Frederic al III-lea, principalul lui rival la tronul Ungariei, este închis la Viena de către cetăţenii oraşului care s-au răsculat pentru că împăratul cel nesătul majorase din nou taxele. Matei înţelege imediat şansa pe care o are şi subtilizează banii papei, dar cum nu vrea să fie descoperit şi are de gând să încheie cu cruciada, ca să îşi vadă de lupta pentru tron, găseşte un ţap ispăşitor.

— Pe bietul Dracula. Ce măgar! Ce porc!

Pe Charles îl pufni râsul la reacţia partizană a Christei. Avu senzaţia că fata din faţa lui se uită la un film şi că moare de ciudă că cei buni sunt traşi pe sfoară.

— Aşa erau toţi atunci şi aşa sunt şi acum. Asta e politica. Întâmplător, Matei Corvin a fost un mare rege. A fost, de fapt, primul mare rege renascentist din afara Italiei. A modernizat Ungaria şi a transformat-o în mare putere. A cucerit Viena cu armata lui „neagră", cum o botezase. A construit mult. Iar din tot ce a zidit, cel mai frumos a fost acest Palat din Vişegrád pe lângă care urmează să trecem şi unde avea să fie un fel de prizonier de lux Ţepeş. L-a construit cu arhitecţi italieni. S-a înconjurat de umanişti. Pe unii dintre ei i-a invitat să se mute la Buda şi le-a dat privilegii nesfârşite ca să îi convingă. Vorbea italiana fluent, ca şi multe alte limbi. Unul dintre biografii lui scria că vorbea toate limbile cunoscute în Europa, mai puţin greaca şi turca. S-a însurat cu o italiancă, Beatrice a Neapolelui. L-a avut mentor pe marele umanist Marsilio Ficino. A plătit mari artişti italieni ca să lucreze pentru el. Spre exemplu, cele mai răsunătoare nume au fost Filippino Lippi şi Andrea Mantegna. A încurajat dezbateri care erau pătrunse de ideile lui Platon. Şi, cel mai grozav din punctul meu de vedere, a construit una dintre cele mai mari şi mai bogate biblioteci la vremea aceea în Europa, Bibliotheca Corviniana. Citea în draci. Printre cărţile lui preferate, se număra biografia lui Alexandru Macedon, a lui Quintus Curtius Rufus.

Christa rămase cu gura căscată. Lui Charles îi străluceau ochii când vorbea despre oamenii mari din istorie. Nu mai avea niciun dubiu. El

trebuia să fie cel ales.

— Din păcate, la ceva mai mult de treizeci de ani de la moartea lui, Ungaria a fost făcută terci la Mohács şi transformată în paşalâc turcesc.

— Şi Ţepeş? întrebă cu vocea scăzută Christa.

— Ca să îşi mascheze adevăratele intenţii şi să facă dispăruţi banii, i-a înscenat lui Vlad o aşa-zisă trădare. Saşii care îl urau de moarte au compus trei scrisori false pe care le-au prezentat ca fiind de la Ţepeş către sultan, în care acesta îi jura supunere veşnică dacă l-ar fi scăpat de creştini. Relaţia lui cu saşii era foarte proastă. Mai ales că făcuse mari grozăvii împotriva germanilor şi, în special, a bisericilor şi mănăstirilor din sudul Transilvaniei. Scrisorile respective sunt cunoscute în istoriografie sub numele „scrisorile Rothel", de la locul în care ar fi fost concepute. Inutil de spus că nimeni n-a auzit vreodată de existenţa unei localităţi cu acest nume. Mai degrabă, autorul falsurilor, cam stupid şi lipsit de imaginaţie, şi-a modificat uşor numele şi l-a transformat în nume de localitate. Îl chema Johann Reudell. Saşii îl urau cu adevărat pe Ţepeş din cauza distrugerilor şi a politicilor comerciale protecţioniste ale acestuia, şi e foarte posibil ca la decizia lui Matei Corvin să fi contribuit şi grozăviile pe care aceştia le-au turnat în urechea regelui.

— Păi, l-a arestat. De ce mai avea nevoie să îl facă monstru?

— Aici e cheia. Marile puteri şi cei care contribuiseră la cruciadă aveau încredere în Vlad, şi explicaţiile nu i-au satisfăcut deloc. Vlad era considerat un erou în lupta împotriva turcilor, iar Ţara Românească, un obstacol serios în calea cuceritorului Constantinopolului. Dogele Veneţiei, Cristoforo Moro, n-a crezut explicaţia lui Matei şi l-a pus pe ambasadorul lui, Pietro Tommasi, să afle exact ce se întâmplase. Rezultatul a fost că Matei l-a expulzat de la Buda ca *persona non grata.* Ba mai mult, veneţienii aveau o bănuială că Matei Corvin făcuse o înţelegere separată cu turcii. La fel au reacţionat mai toţi participanţii la cruciadă. Papa însuşi l-a trimis pe legatul său, Niccolò de Modrussa, să spioneze la Buda. Acesta chiar a reuşit să îl vadă pe Ţepeş în închisoare. Iată-l, aşadar, pe Matei pus într-o situaţie foarte complicată care a dat naştere celei mai mari campanii de defăimare cunoscute până atunci în istorie.

Într-un târziu, chelnerul le aduse mâncarea. Charles studie cu un interes aproape ştiinţific şniţelul ultrasubţire, dar exagerat de lung, pe care îl avea în farfurie. Încercă în zadar să înlăture crusta ca să vadă dacă era, într-adevăr, ceva carne între cele două pojghiţe de ou cu pesmet. Se dădu bătut. Îi era atât de foame, încât înfulecă totul în doar câteva minute. Nici Christa nu se lăsă mai prejos. După ce terminară de mâncat, lui Charles i se făcu poftă de ceva tare. Aşa că întrebă dacă au vreun *single malt.* Aveau Lagavulin. Ceru unul dublu

cu gheaţă. Ospătarul cel simpatic îi promise că desface o sticlă nouă, deoarece nu se ştia sigur, în privinţa conţinutului, dacă cel vechi nu fusese un pic altoit.

Intrară în gara Vişegrád, iar Charles întrebă până la cât era deschis vagonul-restaurant. Chelnerul îi răspunse că, tehnic, până la ora unu dimineaţa, dar că având în vedere că se întorceau abia în ziua următoare şi urmau să doarmă atât el, cât şi colegii lui, se putea prelungi cu o oră-două. Vagonul nu se golise deloc, ba din contră, mai mulţi oameni stăteau la coadă. Charles se simţi un pic vinovat şi îl întrebă pe chelner dacă nu era foarte nepoliticos că nu lăsau şi pe alţii să se aşeze. Chelnerul răspunse că e plin de locuri libere. Deşi nu vedea niciunul, calmul ospătarului avu darul de a îi linişti un pic conştiinţa.

— Totul a început de la poveştile saşilor, reluă Charles. Şi de la un trubadur sau truver, sau minnesänger din epocă, pe numele lui Michael Beheim. Acesta compusese un poem intitulat *Povestirile unui dement numit Dracula al Valahiei,* cu care îl distra pe împăratul Frederic, alt sadic de altfel, încă în iarna anului 1463. Nenumărate poveşti aveau să apară foarte repede şi să se multiplice la nesfârşit. Multe dintre ele chiar cu ajutorul tiparului. Există o culegere de povestiri despre Ţepeş, publicată de însuşi Gutenberg, care are pe copertă o litografie cu Ţepeş luând prânzul în mijlocul unei păduri de ţepe. De ce ar fi făcut asta dacă ar fi fost plătit iniţial de domnitorul român? Aici nu prea se leagă lucrurile. În fine.

— Şi ce spuneau despre el?

— Că era un criminal sadic. Un criminal în masă. Tortura şi ucidea fără să aleagă – copii, femei, bărbaţi, bătrâni. Îi trăgea în ţeapă în primul rând, asta fiind marca lui, deşi nu a inventat-o el. Până şi vărul Ştefan cel Mare şi Sfânt s-a ocupat într-o vreme cu asta. Iar saşii care făceau atunci scandal se pare că erau chiar inventatorii acestui fel de execuţie. Era o moarte groaznică, pentru că aveau grijă să nu îţi atingă organele vitale şi să mori lent şi în chinuri groaznice. Dar asta era doar o mică parte, cea mai la vedere, cea la scară industrială. Poveştile de groază susţineau că Ţepeş jupuia oamenii de piele, că îi fierbea – uneori a fost acuzat chiar de canibalism – îi decapita, le scotea ochii, îi ardea, îi strangula, le tăia urechile, nasurile, limbile, organele genitale. De cele mai multe ori cu motive şubrede sau de-a dreptul inventate. Portretul pe care i-l zugrăvesc aceste cronici este al unui despot dement, violent, însetat de sânge şi foarte crud. De asemenea, au fost puse în circulaţie poveşti despre nişte soli turci cărora, pentru că nu au vrut să îşi scoată turbanele în faţa lui, a poruncit să le fie bătute turbanele cu cuie în cap. A strâns laolaltă toţi tâlharii, cerşetorii, hoţii, invalizii şi, sub pretextul că le dă să mănânce, i-a încuiat într-un hambar şi le-a dat foc. Nu a scăpat

niciunul. Un fel de eutanasie hitleristă. Patru sute de ani mai târziu, cel mai mare poet român, Eminescu, a scris o poezie admirativă despre asta, propunând-o ca soluţie pentru corupţia din ţară. Cică Vlad Ţepeş jupuia picioarele prizonierilor, le freca rănile cu sare şi punea animalele să le lingă cu limba lor aspră. Pe Dan, ucigaşul tatălui său, l-a pus să îşi sape singur groapa şi l-a îngropat de viu. După care s-a răzgândit, l-a dezgropat şi i-a tăiat personal capul. Tăia sânii femeilor şi le punea copiii să îi mănânce. Avea o problemă cu femeile – n-are rost să intrăm în detalii – de s-a ajuns să fie psihanalizat şi să se spună că era impotent şi că asta era forma lui de satisfacţie sexuală. Iar pentru că totuşi imaginea la ordinea zilei erau pădurile de ţepe, unii au avansat ideea că ţeapa era penisul care îi lipsea. Orice oroare ţi-ai putea imagina îi era atribuită.

— Astea toate erau adevărate?

— Se pare că da. Însă trebuie să le privim pe toate în contextul vremii. Toţi conducătorii erau criminali şi sadici. Ce făcea papa Borgia cu duşmanii lui? Ce făcea Inchiziţia cu nişte oameni nevinovaţi? Două sute de ani mai târziu protestanţii ardeau în draci vrăjitoare după ce le torturaseră în prealabil ca să mărturisească. Sub tortură mărturiseşti orice. Ludovic Sforza, Baglioni, Orsini, Colonna, Malatesta comiteau şi ei crime abominabile. Ludovic al XI-lea, Regele-Păianjen, agăţa băieţi foarte tineri de copaci până se uscau sau îi închidea în cuşti ca pe şobolani. Şi Ferrante, marele Ferdinand al Neapolelui, bunicul lui Alfonso, soţul pasager al Lucreţiei Borgia, şi-a ucis oponenţii, cam ca Ţepeş pe boieri, i-a mumificat şi a făcut din ei un muzeu privat, unde îi ducea obligatoriu pe toţi cei care aveau proasta idee să îl viziteze. Problema nu erau doar ororile, ci şi că Ţepeş le adunase pe toate într-o singură persoană şi, mai ales, numărul uriaş de victime la care se ajunsese. Numerele vehiculate erau ameţitoare: 20.000 acolo, 40.000 aici, 100.000 în altă parte. Orori peste orori. Probabil că astfel de cruzimi erau în mare parte adevărate, dar amplitudinea despre care se vorbeşte era imposibil de atins. Ţara Românească în întregime nu avea la vremea aceea mai mult de 500.000 de locuitori. Ca să nu mai vorbim că m-am pus să fac un calcul şi am constatat că dacă era fie doar martor la atâtea crime, nu i-ar fi ajuns o sută de ani, darămite cei şase în care se presupune că mai şi dormea, făcea copii şi se bătea cu turcii. Numerele sunt exagerate. Interesant e că propaganda s-a oprit la un moment dat, dar cărţile continuau să se tipărească. Deveniseră bestselleruri. Lumea abia aştepta să citească toate cruzimile alea. Şi uite aşa au apărut strămoşii genului horror de astăzi şi ai literaturii „Gore”[{24}]. Şi toate acestea le datorăm tipografilor germani.

— Deci nu ştim, de fapt, unde se termină adevărul şi unde începe legenda? întrebă Christa dezamăgită.

— Nu. Ce cunoaştem e că a existat un domnitor celebru prin

cruzimile lui care, probabil, erau reale, însă serios exagerate ca număr. Mai cunoaştem din unele surse că a fost testat un instrument incredibil de propagandă care a arătat cât de eficientă poate fi aceasta şi cât de repede se poate multiplica un mesaj. Cu cât e mai teribil, cu atât se răspândeşte mai repede. Acesta e unul dintre primele fenomene de viralizare din istorie.

— Te referi la marketing viral?

— Da. Avant la lettre. Multiplicare exponenţială din gură în gură. Dar oricât de criminal ar fi fost, la scara istoriei ororile lui au fost cumva justificate dacă gândim în termeni de realpolitik. Groaza pe care a băgat-o în catolici a împiedicat populaţia ortodoxă, presată să treacă la catolicism, să o facă. Deci a păstrat religia locului. Negustorii din Transilvania nu au fost lăsaţi să domine piaţa şi, în detrimentul lor, au prosperat cei locali. În Ţara Românească, a încurajat meşteşugarii, cu care avea o relaţie privilegiată şi cărora le făcea dreptate şi în faţa boierilor, să producă şi să vândă. De aceea aceştia l-au sprijinit şi urmat în toate, iar boierii l-au trădat. În plus, după ce Matei Corvin l-a pus pentru a treia oară pe tron, turcilor le-au tremurat chiloţii şi s-au gândit de mai multe ori înainte de a îl ataca, atât de puternică era imaginea aceea a pădurilor de ţepe.

— Pentru asta a fost transformat în vampir.

— Nu. A existat un scriitor irlandez care nu a pus niciodată piciorul în România, dar căruia îi plăceau poveştile gotice şi s-a inspirat din nişte, foarte puţine de altfel, scrieri din epocă. La baza poveştii cu sângele stă un fapt despre care nu se ştie cât e de real. Se pare că exista un obicei destul de marginal ca la finalul unei bătălii mari, învingătorul să bea câte o cupă din sângele duşmanului cel mai înalt în grad pe care l-a ucis. Şi Ţepeş ar fi făcut la fel.

— Şi povestea cum se termină?

— Ţepeş e pus din nou pe tron pentru o nouă ofensivă împotriva turcilor. E trădat de Laiotă Basarab şi decapitat, iar capul e trimis la Constantinopol.

— Şi dacă toată campania asta de decredibilizare e dictată, de fapt, de acel mare secret pe care Vlad l-ar fi ascuns în Biblii? Dacă mesajul din Biblii e atât de periculos pentru întreg establishmentul, încât aceştia îşi dau mâna şi trebuie cu orice preţ să oprească, să îi zicem aşa, marea şi periculoasa dezvăluire? Dacă istoricii au găsit acest fir al manipulării care pleacă, aşa cum spuneai, de la *Codex Gigas,* în mod corect, însă au ratat motivul real pentru care e pusă în mişcare o maşinărie atât de uriaşă de propagandă? Atunci, am fi la fel ca în situaţia ta. Am şti când, am şti cum, dar nu am şti de ce. Despre ce trebuie să taci? Habar n-avem. De ce trebuia ca Ţepeş să fie transformat într-un scelerat? Faptul că nu e eliminat sugerează, în această paradigmă, fie că e păstrat ca să nege el însuşi că a trimis

mesajul sau că el e real, fie că mesajul a scăpat total de sub controlul lui Ţepeş şi că îşi trăieşte propria existenţă. Dacă există pericolul ca mesajul să iasă la suprafaţă şi să nu mai poată fi oprit? Dacă are acel efect pe care oamenii din Evul Mediu îl cunoşteau atât de bine? Breşa din zid. Dacă într-un zid apare o crăpătură, surparea nu mai poate fi oprită. E doar o chestiune de timp. Să zicem că există o iminenţă a aruncării acestui mesaj, oricare ar fi el, pe piaţă. În situaţia asta nu se poate pune problema unei coalizări împotriva autorului mesajului? Şi o distrugere, într-adevăr, a notorietăţii, a credibilităţii lui, transformarea celui responsabil într-un descreierat scăpat de sub control reprezintă singura soluţie? Spuneai că dacă ucid cine eşti, nici nu mai trebuie să te elimine fizic. Eşti terminat, oricum. Dacă e reluat acest model?

— E posibil, răspunse Charles care o urmărise pe Christa cu foarte mare atenţie. Din păcate, nu e şi foarte probabil.

— N-o fi. Dar vezi că se întâmplă lucruri serioase în jurul tău. Grave. Dacă ai dat din întâmplare peste ceva mare aici? Eu zic că ar trebui să ne concentrăm să descoperim care ar putea fi acel mesaj. Cred că abia atunci am putea judeca dacă teoria asta e posibilă.

— Adică să găsim Biblia pierdută. În cazul în care există.

Capitolul 51

Trecuse de ora unu dimineaţa, iar trenul tocmai părăsea capitala Slovaciei, Bratislava, când Bella simţi un gol imens în stomac. Nu mai mâncase nimic de aproape o zi întreagă, în afara unor sărăţele, şi nu băuse decât o sticlă de doi litri cu Coca-Cola, pe care le luase din gară. Aşa că îl trimise pe Milton la vagonul-restaurant pentru a vedea dacă ar fi fost în siguranţă să meargă să ia ceva de-ale gurii sau, şi mai sigur, să cumpere pentru toţi trei ceva la pachet. Prin urmare, în clipa în care auzi bătăi în uşă, convinsă că era Milton, o deschise larg. În acel moment o mână se repezi spre gâtul ei cu o viteză năucitoare şi i-l reteză cu cuţitul de la un capăt la altul dintr-o singură mişcare. Bella mişcă un pic din cap, clipi din ochi, după care se prăbuşi pe spate. Omul cu geacă de motociclist o privi câteva secunde, după care, poate pentru că i se făcuse milă sau poate pentru că îl deranja zgomotul pe care aceasta îl făcea, se aplecă, îi cuprinse capul cu amândouă mâinile şi smuci brusc. Horcăitul se opri.

Milton se ciocni de Charles chiar între cele două vagoane. Se bucură că cei doi plecaseră, dar văzu prin geamul uşii că înăuntru ospătarii strângeau feţele de masă şi făceau curăţenie. Intră şi insistă să cumpere ceva de mâncare. Încercând să îi explice că vagonul era deja închis şi că închiseseră oricum şi bucătăria, chelnerul decise să îi dea cele două porţii pe care le păstrase pentru el şi colegul lui. Făcuseră bani frumoşi în seara aceea şi îşi puteau permite un mic dejun copios în centrul Pragăi. După câteva minute de aşteptare, Milton se întorcea victorios spre compartimentul lui. Bătu la uşa Bellei, însă nu îi răspunse nimeni. Intră, dar cum cuşeta era cufundată în întuneric, iar lumina palidă de pe culoar care se strecura prin uşa întredeschisă nu era suficientă, se chinui să caute întrerupătorul cu o jumătate de mână, în timp ce avea grijă să nu scape cele două farfurii. În momentul în care atinse întrerupătorul simţi în jurul gâtului o coardă din oţel. Scăpă farfuriile şi încercă să-şi vâre mâna între gât şi coardă. Era prea târziu. Coarda îi secţionase carotida. Cu o ultimă zvâcnire, se împinse cu picioarele, dar sângele îi umplu gulerul cămăşii. Asasinul se opri din strâns abia în clipa în care Milton încetă să se zbată.

Motociclistul aprinse lumina, împinse cadavrele cu picioarele ca să îşi facă loc şi apoi scotoci prin lucrurile Bellei. Deschise cele două laptopuri, introduse în fiecare pe rând un stick USB şi rulă un program care şterse totul de pe cele două hard disk-uri. Pe urmă călcă laptopurile în picioare, după care deschise geamul şi le făcu vânt în noapte. Găsi paşaportul lui Charles şi îl vârî în buzunar. Ieşi cu atenţie din compartiment, având grijă să închidă bine uşa. Se asigură că nu era nimeni pe coridor şi bătu în uşa cuşetei alăturate. Julius Henry

stătea în pat şi nu avea niciun chef să se dea jos din el. Aşa că îi strigă celui care credea că era Milton să intre. După ce figura se repetă de mai multe ori, uriaşul se dădu bombănind jos din pat şi trase de clanţă. Cuţitul i se înfipse direct în ochiul stâng, iar o lovitură de picior în stomac îl aruncă în fereastră. Cu cuţitul în ochi, uriaşul se ridică şi se năpusti asupra agresorului. Acesta se dădu la o parte şi Henry se izbi de această dată de uşă exact în mânerul cuţitului care îi pătrunse şi mai adânc în cap. Urlă de durere. Din spate, coarda inexorabilă îi înconjură încrucişat gâtul şi îl lăsă lat. În timp ce asasinul scotocea prin compartiment, telefonul din buzunar vibră şi se aprinse. Pe ecran apăru un cronometru cu numărătoare inversă, *countdown,* care porni de la şaizeci de minute. Imediat, deasupra cronometrului apăru şi o hartă pe care scria Brno şi un punct roşu începu să pâlpâie pe ea. Se asigură că în geanta paralelipipedică se afla totul la locul lui, aruncă şi paşaportul lui Charles în ea şi se aşeză pe pat aşteptând să ajungă la Brno, al doilea mare oraş al Cehiei. Se puse cu picioarele pe spatele uriaşului mort care ocupa întreg compartimentul şi scoase mingea de tenis.

O oră mai târziu coborî la Brno şi urmă semnalul roşu de pe telefon. Acesta îl duse în parcarea din faţa gării şi începu să pâlpâie tot mai repede până se transformă în verde. Nu îi veni să îşi creadă ochilor. În faţa lui stătea probabil cea mai rapidă motocicletă din lume. O Asphaltfighter Stormbringer modificată special pentru doi pasageri. Sprijinită de ea, o blondă fatală îl aştepta. Beata Walewska era cel mai talentat agent secret pe care Werner îl cunoscuse vreodată. O adevărată maşină de ucis şi care primise cele mai delicate misiuni de-a lungul timpului. Se achitase de fiecare dată de toate fără să comită nici cea mai mică eroare. Beata era singura persoană din lume în care Werner Fischer avea încredere. Era plătită de institut, dar lucra pentru Werner care îi adăuga anual într-un cont dintr-o bancă elveţiană, unde nu existau decât conturi alfanumerice, câte două milioane de dolari de cinci ani încoace. Plus bonusuri pentru misiuni speciale.

Beata îi întinse casca de kevlar motociclistului fără să spună un cuvânt, îşi prinse părul lung cu o mişcare complicată şi îl ascunse sub casca ei. Coborî viziera şi se urcă în faţă. Asasinul şi-ar fi dorit să încerce şi el acea bijuterie despre care auzise, însă nu o condusese niciodată până atunci. Cert e că gestul femeii fu clar şi nu lăsă loc de discuţii. Aşa că aşeză geanta în spatele lui, între el şi grilajul spătarului, şi încălecă monstrul de 280 de cai putere.

Capitolul 52

Un uruit îngrozitor de roţi o trezi pe Christa. Scârţâitul se datora frecării metalului pe metal. De la geamul lor se vedea cum ţâşneau scântei aruncate în toate părţile ca şi cum ar fi fost într-o oţelărie veche. Apoi urmă o frână care îl aruncă pe Charles din pat. Nedumerit, acesta privi în jur şi o văzu pe Christa în picioare.

— Cineva a tras semnalul de alarmă, spuse Christa.

Cei doi se întorseseră de la cină şi Charles insistase că vor ajunge dimineaţă şi, pentru că din nou nu aveau să doarmă o zi întreagă, spuse că în cele câteva ore rămase trebuiau să mai încerce să tragă un pui de somn. Dormiseră ceva mai mult de trei ore.

Conductorii trenului o luară vagon după vagon să verifice toate semnalele de alarmă de pe culoar, urmând ca apoi să le vadă pe cele din fiecare compartiment. Nu aveau un sistem bine pus la punct. Aşa că unii se îndreptară înspre locomotivă, alţii înspre capătul trenului. Încet-încet lumea ieşea pe culoare cu feţele îngrozite ca după un cutremur. Oamenii începuseră să vorbească între ei în limbi diferite pentru a încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Chelnerul cel simpatic, care avea prima cabină de lângă vagonul-restaurant, îngheţase cu mâna pe semnal. Ieşise la baie, iar când se întoarse văzu că ceva se scurgea pe sub uşa unui compartiment aflat doar la două cuşete după a lui. Se apropie şi zări un lichid vâscos de culoare roşiatică apropiindu-se ameninţător de papucii lui, riscând să-i înghită. Vru să intervină pentru a-l ajuta pe pasagerul din interior în cazul în care acesta ar fi avut nevoie. Apăsă clanţa. Ceva opunea rezistenţă. După câteva eforturi, se propti tare în uşă, iar un gigant plin de sânge cu un cuţit în ochi se prăvăli spre el. Se dădu îngrozit în spate şi începu să strige ca un dement.

Ca să poată ieşi, motociclistul îl ridicase pe Henry în picioare şi îl sprijinise de scară. Dansul ritmic al trenului îl plimbase pe acesta dintr-o parte în alta până îl proptise între uşă şi pat, tot în picioare. Se blocase acolo. În momentul în care chelnerul forţase uşa, cadavrul se mişcă, iar când o deschise, corpul, lipsit de puncte de sprijin, căzu în faţă.

Imediat ce îşi revenise un pic, chelnerul se agăţase de semnalul de alarmă şi trase de el cu toată puterea. Când trenul frânase brusc, uşa compartimentului se deschise şi o minge de tenis sărise afară şi îl plesnise între ochi. Ospătarul leşinase pe loc. Aşa îl găsiră cei doi conductori care ajunseră primii la locul faptei. Agăţat de mânerul semnalului de alarmă. Ca un martir al războaielor cu turcii care murise îmbrăţişându-şi tunul.

Christa privi pe geam şi văzu că erau în plin câmp, dar că dincolo de un pâlc de copaci se zărea un drum de ţară, iar ceva mai jos, o lumină care părea să vină de la nişte case. Se tot întreba ce să facă. Douăzeci de minute mai târziu, o maşină de poliţie ajunse lângă tren cu luminile girofarului învârtindu-se în toate culorile. Trenul oprise undeva la mijlocul distanţei între Brno şi Pardubice, cam la 85 de kilometri de Brno şi la 65 de cealaltă localitate. Venise o maşină de poliţie dintr-un sat din apropiere şi unul dintre cei patru poliţişti ai localităţii respective nu contenea să dea telefoane la centru. Conducerea îi redirecţionase apelurile la Brno, apoi la Pardubice şi, într-un final, la Praga.

Poliţia cehă avea timpi de reacţie uriaşi şi zero protocoale pentru astfel de situaţii. Responsabilităţile erau pasate de la unii la ceilalţi, iar cei care ar fi trebuit să decidă nu erau de găsit sau habar n-aveau ce să facă. Într-un sfârşit, cineva îl trezi pe ministrul de Interne. Poliţistul Miloš Bambenek asuda masiv şi îşi tot ştergea transpiraţia cu o batistă uriaşă pe sub caschetă în timp ce plimba telefonul, pe care îl făcuse leoarcă, de la o ureche la alta. Tot felul de superiori regionali sau naţionali urlau la el ordine contradictorii. Pasagerii începuseră şi ei să fie nervoşi, întrebându-se ce s-a întâmplat şi vrând să ştie cât o să întârzie trenul. Câţiva dintre ei chiar se dădură jos din tren. Într-un final, apăru o Salvare dintr-un sat apropiat care era dotat cu aşa ceva. Salvarea nu putu să depăşească trenul, aşa că opri în spatele lui, înainte ca fâşia de drum pe care veniseră să se îngusteze. Cei doi brancardieri şi un medic contaminaseră serios locul crimei. Asistentului de pe Salvare i se făcuse rău când văzu cadavrul cu cuţitul înfipt în ochi. Între timp mai apărură două maşini de poliţie din satele învecinate.

Dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor pe cer şi în raza vizuală a călătorilor apăru, ca într-un film de Spielberg, un elicopter care împrăştia o lumină albă pe unde trecea. Cei care se bucurară că venise poliţia o făcuseră degeaba. Era o echipă de televiziune care începuse transmisia directă de la faţa locului.

Bambenek îi ordonă unuia dintre cei trei subalterni ai lui să rămână la secţie în cazul în care veneau ordine pe telefonul fix. Acumulatorul mobilului său începuse să se descarce. Ceilalţi doi i se alăturaseră, dar poliţistul îi trimise să patruleze pe uliţele satului pentru a vedea dacă nu cumva criminalul a luat-o la fugă. Şeful de tren se apucă să deschidă compartiment după compartiment, la ordinele poliţistului, şi avu un şoc când, în cuşeta alăturată, îi mai găsiră şi pe Bella şi Milton. Pasagerii care coborâseră fură urcaţi înapoi în tren. Aşa că toată lumea se zgâia la geamuri.

Ordinele contradictorii îl făcură pe poliţist să reacţioneze total

aiurea. Întâi i se ordonase să nu se atingă de nimic până nu venea laboratorul criminalistic de la Brno. La presiunea călătorilor, urlă exasperat că lumea nu putea sta acolo o veşnicie, iar un superior, nu se ştia exact cine, îi spusese să scoată cadavrele şi să le transporte la Salvare. După ce îi duse pe Bella şi pe Milton, un şef de la Praga îi zise că era nebun, că cine se credea să aibă iniţiative şi că tot ce i se cerea era să asigure paza călătorilor, să nu părăsească nimeni trenul şi să păstreze locul crimei intact. Aşa că îi puse pe brancardieri să aducă înapoi cadavrele şi să le aranjeze exact aşa cum le-au găsit. Dacă nu ar fi fost tragic, ar fi părut chiar o scenă dintr-un film cehesc plin de umor negru. Spectacolul brancardierilor care plimbau cadavre dintr-o parte în alta era hilar.

Când trecu prin dreptul vagonului lor, unuia dintre cadavre îi alunecă piciorul de pe targă. Urmărind foarte atent întreaga scenă, Charles recunoscu pe loc gambele musculoase ale Bellei. Partea de sus era acoperită cu un cearceaf. Îi atrase atenţia Christei. Aceasta reacţionă imediat.

— Suntem departe de orice oraş cu poliţie adevărată. Aici oamenii au alte ritmuri decât cele cu care eşti obişnuit. Va mai dura o oră-două până să vină cineva serios. Pe aici întâi ajunge televiziunea, iar poliţia, mult după. Exact ca în ţările sud-americane. Pe urmă vor trebui să sigileze locul crimei şi să legitimeze toţi călătorii. În afara faptului că estimez că vom mai sta aici ore bune, dacă o să te găsească fără acte şi o să vadă pe biletele noastre că am plecat din acelaşi loc cu ei, o să fie probleme. Până să desluşească cine suntem, o să ne ia dracul. Trebuie să plecăm din tren.

— Unde? întrebă Charles.

Discutară aprins preţ de câteva minute, dar Christa se impuse. Introduseră totul în bagajul lui Charles şi coborâră pe uşa din spate, unde nu era nimeni. Dincolo de ultimul vagon, câmp cât vedeai cu ochii. O lună rotofeie făcea ca zona de vizibilitate să fie destul de mare. Ocoliră trenul prin spatele ambulanţei şi o luară spre drumul care se zărea după pâlcul de copaci. În ciuda agitaţiei din faţa trenului, părea că nu îi văzuse nimeni. Ocoliră, aplecaţi ca pisicile care cred că dacă se târăsc în câmp deschis, nu le vede nimeni, pâlcul de copaci şi ajunseră pe un drum care părea să ducă spre un sat. Christa scoase telefonul, însă făcu spume când constată că nu are semnal.

Capitolul 53

Beata conducea motocicleta cu 180 de kilometri pe oră. Încetini când văzu o benzinărie la ieşirea din Kolín. Mai aveau şaizeci de kilometri până la Praga. Pe lângă ei trecură, în sens opus, şase maşini de poliţie cu toate semnalele luminoase aprinse, în mare viteză. Niciunul dintre cei doi nu făcu legătura cu trenul. După ce alimentă şi plăti, Beata îl întrebă pe bărbat ce motocicletă are. Îi spuse că geaca de pe el era inconfundabilă. Mai vorbiră un pic, apoi îl întrebă dacă ar vrea să încerce minunăţia cu care erau. Acesta se arătă încântat. Beata se aşeză în spatele lui şi îl cuprinse cu braţele. Merseră preţ de vreo douăzeci de kilometri, iar când motociclistul opri la o trecere de cale ferată aruncată în mijlocul pustietăţii, femeia se dădu un pic în spate şi o secundă mai târziu trei gloanţe ieşiră prin pieptul bărbatului. Îl împinse jos de pe motocicletă, în şanţ, şi porni mai departe.

În dormitorul lui din somptuoasa vilă pragheză, Werner privea consternat la televizor transmisiunea directă de pe câmpul unde fusese oprit trenul. Pe ecran se puteau citi ora şi numele localităţii. Nu înţelegea ce spunea reporterul, aşa că schimbă programele unul după altul. Toate arătau acelaşi lucru. Până la urmă, dădu peste unul în limba engleză. Încercă să o sune pe Beata, dar intră o voce care îi zicea în cehă că persoana apelată nu se afla în aria de acoperire.

Înţelesese că Charles era în acel tren, că motociclistul o dăduse în bară şi că fuseseră descoperite prea devreme cadavrele. Pregătise cu minuţiozitate întregul plan, astfel încât Charles să scape de urmărirea Bellei, şi reuşise deci să înlăture orice urmă de control pe care Martin ar fi putut-o exercita asupra operaţiunii. În acel moment el era singurul care ştia cum să îl găsească pe Charles şi spera ca prin aceasta să pună mâna pe Biblie. Apoi urma să decidă cum să procedeze cu Martin. Avusese noroc că un alt contractor independent – îşi asigura întotdeauna o soluţie de rezervă – aflase că Charles îşi lăsase paşaportul la recepţie, în graba cu care o ştersese de la hotel şi îi raportase. Cum Bella nu îi spusese că recuperase paşaportul, trebui să se ocupe ca nimeni să nu îi controleze la frontiera cu Ungaria. Ştia că la intrarea în Cehia, datorită faptului că cele două ţări făceau parte din spaţiul Schengen, nu mai existau controale vamale. Aşa că aranjase povestea cu şeful poliţiei de frontieră, Fekete László.

Ieşi repede din casă şi se urcă în Mini Cooper-ul roşu parcat chiar la intrare.

Capitolul 54

Începuseră să apară case – întâi în stânga, iar ceva mai încolo şi în dreapta. Uliţa satului era luminată mai degrabă de lună decât de becurile prăpădite care atârnau sporadic pe câte un stâlp de curent. Casele erau toate cufundate în întuneric şi pe stradă, nici ţipenie de om. Christa mai controlă o dată telefonul, dar semnalul continua să lipsească. Se auzea lătrat de câini de câte ori treceau pe lângă câte o curte. Văzură în zare o lumină care părea să vină de la o casă. Se îndreptară spre ea. După câţiva metri, aveau în faţă un magazin sătesc cu lumina lăsată aprinsă. Cei doi nu ştiau exact unde se aflau şi nici cum vor reuşi să scape de acolo. Mergeau pe mijlocul drumului. Christa în pas mai săltat, iar Charles, târând valiza după el. Tot ce voiau era să se îndepărteze cât mai mult de linia de cale ferată.

La un moment dat, de pe o stradă lăturalnică, se văzură nişte lumini. Păreau faruri care se apropiau. Christa îl trase pe Charles de braţ înspre marginea drumului. Era prea târziu. Autovehiculul coti şi le ieşi direct în faţă. Era o maşină de poliţie. Cei doi pasageri încremeniră când îi văzură pe Charles şi Christa. Poliţistul din dreapta ieşi după câteva secunde de perplexitate cu pistolul scos înspre ei şi îi întrebă ceva în cehă. Christa răspunse gesticulând larg că nu vorbeau limba şi întări cu un „English, please!”{25} Poliţaiul căruia îi tremurau picioarele nu ştia ce să facă mai departe. Nu scosese până atunci niciodată pistolul din teacă. Era a doua oară în patru ani când îl luase din rastel şi asta pentru că şeful lor urlase prin staţie să fie foarte precauţi. Aveau de-a face cu un criminal foarte periculos. Colegul de la volan vorbi ceva prin staţie cu poliţistul care făcea oficii de recepţie la sediu şi coordona legăturile cu şefii din oraşe. Recepţionerul îi transmise că mobilul şefului se descărcase şi că la staţia de emisie-recepţie a maşinii nu răspundea nimeni. Aşa că trebuiau să se descurce singuri.

Celălalt poliţist se dădu şi el jos şi începu să strige în germană: „Papiere! Papiere!” Chiar în momentul în care Christa duse mâna la buzunarul de la spate pentru a-i arăta poliţistului legitimaţia de Interpol, piciorul i se mişcă în aşa fel, încât pantalonul i se întinse pe muşchi, iar poliţistul văzu cum, în buzunarul de deasupra genunchiului, o formă de armă prindea contur. Nu stătu pe gânduri şi se aruncă asupra ei într-un placaj demn de un meci de fotbal american. O prinse de picioare şi o trânti la pământ. Colegul lui se trezise şi el şi se apropie cu pistolul de capul lui Charles, pe care îl forţă să-şi ridice mâinile şi să se culce pe burtă. Christa nu opuse niciun fel de rezistenţă. Poliţistul îi prinse mâinile la spate şi i le legă cu cătuşe. O percheziţionă şi îi luă portofelul cu acte şi pistolul. Cum

nu mai aveau o altă pereche de cătuşe, se duse la portbagaj în vreme ce cei doi erau întinşi pe jos, scotoci un pic, se întoarse cu o sârmă şi îi legă mâinile lui Charles, tot la spate. În tot acest timp, colegul lui se întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost nevoit să tragă. În afara unor exerciţii de poligon la care participase cu aproape zece ani în urmă, nu folosise niciodată o armă. De fapt, nici dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să îl împuşte pe Charles, pentru că pistolul nu era armat şi siguranţa era pusă.

Pe când erau transportaţi la secţie, Charles încercă să converseze în germană cu poliţistul care le ceruse actele, dar se lămuri repede că vastele cunoştinţe de limbi străine ale acestuia tocmai se epuizaseră odată cu rostirea acelui cuvânt.

Beata ajunse la Praga şi intră cu motocicleta direct în garajul subteran al vilei institutului. Îl strigă pe Werner, îl căută prin casă şi, constatând că nu răspundea şi toate luminile erau stinse, scoase telefonul mobil. Văzu că are un apel pierdut şi încercă, la rândul ei, să îl apeleze. Auzi un telefon sunând la etaj. Urcă tiptil pentru a îl surprinde, dar telefonul sună pe noptieră, iar Werner nu părea să fie prin preajmă. Se gândi că dacă îşi lăsase telefonul, nu putea fi prea departe, aşa că ieşi pe terasă să admire priveliştea minunată a lunii reflectându-se în Vltava. Mişcările apei provocate, probabil, de vreun peşte care ieşea să respire şi un pic de aer curat, păreau să taie luna în felii întocmai ca pe un fruct gigantic parcă pentru a le servi una câte una unui duh al apelor.

Capitolul 55

Sediul poliţiei satului era găzduit de o casă obişnuită, continuată cu un fel de depozit, totalmente lipsit de ferestre. Lumina naturală pătrundea doar în cele două încăperi unde aveau poliţiştii birourile. Cea mai luminoasă era a şefului, iar în cealaltă îşi aveau staţiile de lucru ceilalţi trei. Era un singur computer în biroul comun şi o imprimantă veche. În biroul şefului era şi rastelul din metal în care erau ţinute cele patru pistoale şi o carabină pe care nu o mai scosese nimeni de acolo de când comuniştii rechiziţionaseră casa şi o transformaseră în secţie de poliţie, adică de mai bine de jumătate de secol. Din amabilitatea primarului, interiorul fusese zugrăvit cu doar doi ani în urmă. Nu ajunseseră banii şi pentru exterior, aşa că cele două steaguri atârnate afară – al Cehiei şi al Uniunii Europene, nounouţe şi strălucitoare – făceau notă discordantă cu tencuiala scorojită a clădirii. Nu fuseseră bani nici pentru alte reparaţii deocamdată, aşa că, tot felul de sunete se auzeau pe dedesubt, de parcă populaţii întregi de şobolani urcau şi coborau pe ţevile de canalizare, care se zguduiau şi scoteau nişte zgomote sinistre. Podelele scârţâiau şi ele şi erau mâncate de carii. Cum uşile de la birouri erau închise, nici măcar un strop din lumina lunii nu pătrundea în sediu.

Chiar la intrare, singura cameră de supraveghere pe care o donase unul dintre bogătanii satului, ca să îşi scape din arest fiul ce călcase o găină beat fiind la volan, era orientată imediat deasupra uşii de la intrare înspre interior, astfel că se putea vedea recepţia. Aceasta era un fel de raft înalt sprijinit pe un rest de schelă vopsit în alb şi înfipt în ambii pereţi dintr-o parte în cealaltă. Tâmplarul satului le făcuse un fel de tejghea rabatabilă pe care poliţiştii nu o mai foloseau de mult, fiindcă de la atâta întors peste cap îi cedaseră balamalele. Recepţia se afla pe un hol lung al fostei case, chiar în faţa ei, şi la perete erau aliniate câteva scaune care constituiau sala de aşteptare a secţiei. Lângă uşa de la intrare exista un alt hol perpendicular, din care se intră în cele două birouri şi în toaletă. În prelungirea holului, după colţ, era o sală mai mare, fostul depozit, unde, cam la jumătatea ei, fuseseră instalate nişte gratii semănând cu o colivie. O uşă grea, tot din gratii cu două yale, era responsabilă de ţinerea în siguranţă a deţinuţilor ocazionali, găzduiţi acolo pentru maximum 24 de ore. De regulă era vorba despre beţivi care trebuiau să se trezească sau despre tineri din sat care dădeau iama în curţile oamenilor şi furau ce le cădea la mână. Nimeni nu îşi aducea aminte dacă vreun criminal periculos stătuse vreodată în închisoarea improvizată. De obicei, cei închişi acolo erau ţinuţi să îşi bage minţile-n cap. Viaţa de poliţist în acest mic sat cehesc era o binecuvântare. Singurele dăţi când poliţiştii

trebuiau cu adevărat să facă ceva erau câte o criză domestică sau în perioada alegerilor.

După gratiile care semănau îngrozitor de mult cu închisorile şerifilor din westernurile anilor ’50, Christa şi Charles erau aşezaţi pe un pat din fier pe care şeful poliţiei, Miloš Bambenek, îl adusese de acasă. Sosiseră cam de o oră. Cum orice fel de tentativă de a vorbi cu poliţiştii eşuase, stăteau şi aşteptau să vadă ce urma să li se întâmple. Foarte curând avea să se lumineze de ziuă.

Cel puţin unsprezece maşini de poliţie, dube şi Salvări fuseseră parcate în faţa câmpului unde oprise trenul. Lângă tren şi în interior mişuna o grămadă de uniforme. După ce locul crimei fusese fotografiat, amprentat, securizat, cei doi poliţişti care păreau mai mari în grad discutau aprins dacă să dea drumul trenului sau nu. Cineva dintre pasageri era responsabil pentru crime. Trebuiau să îl găsească. Se întrebau cum ar fi putut să îi reţină pe toţi pentru interogatorii. Măcar să li se ia amprentele. Unul dintre ei susţinuse că taman acolo era cel mai bun loc şi că nu aveau unde să fugă. Pe când în oraş… Cum camerele de luat vederi erau pe ei, iar la Praga era şi mai rău, aşteptau hotărârea ministrului. Călătorii începuseră să vocifereze din ce în ce mai tare că aveau treabă, vieţi de trăit, că erau reţinuţi abuziv şi fără niciun drept. Cum nimeni nu voia să îşi asume nicio hotărâre, aşteptarea părea că se va prelungi la nesfârşit. Şi apoi întreg traficul feroviar fusese dat peste cap, linia care uneşte Brno de Praga fiind circulată intens. Era un coşmar logistic.

La un moment dat unuia dintre şefi îi trecu prin cap să discute cu Bambenek şi să îl întrebe dacă se gândise să supravegheze şi satul, în situaţia în care criminalul sau criminalii ar fi reuşit să se strecoare afară din tren în nebunia creată. Acesta răspunse mândru că da, băieţii lui patrulau satul şi zise că ar putea verifica, dacă şeful care i se adresase ar putea să îi împrumute telefonul mobil, pentru că pe al lui îl lăsase bateria. Îl primi şi formă numerele celor trei subalterni. Nu răspunse nimeni.

— Ştiţi, semnalul dispare câteodată cu zilele pe aici, prin urmare, o să sun la secţie pe linia fixă, spuse poliţistul.

Nici la secţie nu răspundea nimeni. Asta i se păru ciudat, aşadar, se duse la maşină să încerce pe staţie. Fără succes şi de această dată. Mai ceru o dată telefonul mobil împrumutat şi sună la el acasă. După mai multe tentative o voce enervată că fusese trezită din somn îi răspunse. Era fiul lui de nouăsprezece ani care venise în vacanţă de la facultate. Miloš se chinui preţ de câteva minute să îl convingă să se ducă de urgenţă la secţie pentru a vedea ce s-a întâmplat. Fiul sesiză oportunitatea şi îi smulse tatălui o promisiune cum că i se va mări alocaţia lunară. Tatăl îi mai spuse să fie precaut şi, dacă vedea orice ar

putea să i se pară suspect, să nu se apropie de clădire.

Capitolul 56

Cei trei poliţişti dezbăteau cum să îl informeze pe şeful lor despre prizonieri. Se hotărâră ca unul dintre ei să ia maşina şi să se ducă la tren ca să îi comunice personal. Tocmai când acesta se pregătea să iasă, un curent de aer rece străbătu secţia. Părea că o masă de aer polar se prăvălise peste sat. Poliţiştii simţiră frigul până în oase. Christa se scutură de parcă un curent electric trecuse prin corpul ei, iar pe Charles îl apucă tremuratul. Poliţistul de la recepţie îi strigă celui care tocmai ieşise să închidă uşa, că venea un frig îngrozitor de afară. Becul de la recepţie începu să pâlpâie, întâi mai puţin şi apoi mai mult, după care lumina tuturor becurilor începu să scadă. Variaţiile de tensiune nu erau ceva neobişnuit pe acolo. Satul se afla lângă o centrală electrică şi, ori de câte ori, aceasta trecea de pe un generator pe altul, se întrerupea curentul. Brusc, toate luminile se stinseră, iar întreaga secţie rămase în beznă. Se auzi podeaua cum scârţâie, iar frigul devenise extrem de tăios. Recepţionerul ieşi din spatele tejghelei şi se îndreptă spre uşă ca să o închidă, să ia o lanternă şi o lampă cu gaz pe care le păstrau la îndemână pentru situaţii de felul acesta. Nu se vedea nimic, aşa că uşa de la intrare trebuie să fi fost închisă. Apoi se auzi un geamăt, un nou scârţâit şi o bufnitură. Christa şi Charles tresăriră. Se lipiseră aproape unul de celălalt.

Recepţionerul se împiedică de ceva şi căzu. Colegul lui începu să îl strige întâi mai încet, apoi din ce în ce mai panicat. I se simţea frica în întuneric. Nu ştia ce avea să se întâmple, dar cea mai neagră presimţire îl cuprinse. Se transformă în disperare. Pe urmă tăcu. Cei doi se lipiră şi mai mult unul de celălalt. Nu era foarte clar cine pe cine proteja. Se mai auzi o bufnitură, apoi podelele scârţâind şi mai rău. Scârţâitul se auzea din ce în ce mai aproape. Şi zgomotul acela de paşi. Părea o plutire eterică urmată cu o târşâială de picioare. Un plutit şchiop cum nu mai pomeniseră. Se îndrepta spre ei. În bezna totală, Charles încercă să desluşească ceva. I se păru că intuieşte o siluetă, însă nu era sigur. Zgomotul de paşi se opri. Auziră grilajul mişcându-se. Uşa din fier scârţâi şi ea. Christa duse mâna instinctiv la buzunarul unde ţinuse pistolul, dar acesta nu era acolo. Se făcu linişte, iar scârţâitul podelei părea că se îndepărtează. Apoi pereţii începură să se zguduie şi un zgomot infernal de ţevi ruginite străpunse tăcerea. Se auzi apa curgând în altă încăpere. Şi din nou linişte. Cei doi încremeniseră, pregătiţi să se apere cu pumnii şi cu picioarele dacă ar fi fost cazul. Stăteau încordaţi şi ascultau.

După un timp lumina pâlpâi din nou. Şi se aprinse de tot. Frigul părea că părăsise camera odată cu întunericul. Se priviră unul pe

celălalt şi se îndepărtară un pic. Uşa celulei improvizate era deschisă, iar cheile erau lăsate în yală pe dinafară. Exact în acel moment, staţia pârâi şi o voce spuse ceva în cehă. Era Miloš. Christa ieşi prima din celulă. Se lipi de perete şi se deplasă încet cu pumnul închis şi cu cheia între degetul mijlociu şi arătător, cu partea ascuţită în exterior, pe post de armă albă. Lui Charles i se păru că merge ca şi cum s-ar scurge pe perete. Ajunsă în hol, îi văzu întinşi pe jos pe cei trei poliţişti. Charles ieşi şi el şi apăru în spatele Christei. Aceasta era aplecată peste corpurile poliţiştilor. Unul dintre acestea se scutură spasmodic un timp. Apoi se potoli. Din gâturile lor, prin două găuri apropiate, curgea sânge. Nu păreau să fi fost răniţi în altă parte. Christa se întoarse spre Charles şi dădu din cap într-un fel care spunea: „Nu se mai poate face nimic!”

— Trebuie să plecăm! Repede!

Charles nu era convins.

— Vrei cumva să dai explicaţii acum unor poliţişti turbaţi? Dacă avem noroc, nu ne-a mai văzut nimeni altcineva!

— Ai de gând să o luăm iarăşi pe jos? Am mai făcut asta şi n-a ieşit foarte bine! spuse Charles îngrijorat şi îngrozit de spectacolul din jurul lui.

Părea hipnotizat. Când se panica reacţiona exact ca un robot şi făcea tot ce se cerea de la el. La fel ca pe balconul hotelului Central Park când Christa îi spusese să sară pe acoperişul maşinii frigorifice.

Christa îşi recuperă portofelul şi pistolul, luă şi valiza lui Charles. Ieşiră. Maşina poliţiei stătea în faţă cu cheile în contact. Îi făcu semn lui Charles să urce. Acesta se conformă.

Maşina ieşise de o bună bucată de timp din sat, când noaptea începea să se risipească precum o piază rea făcută din fum şi din funingine.

Capitolul 57

Când îşi dădu seama că fiul lui nu îi dădea niciun semn, şeful poliţiei se urcă în maşină şi în doar câteva minute ajunse la sediu. Părea pustiu. Cu mâna pe pistolul de la brâu, după ce deschise capsa de siguranţă a centurii, se apropie cu precauţie de uşă. Atunci auzi un zgomot vizavi. Întoarse repede capul şi văzu tufişul mişcându-se.

O jumătate de oră mai târziu, unul dintre medicii de pe Salvare se străduia să înţeleagă starea cataleptică a tânărului aşezat în fotoliul tatălui său şi învelit cu o pătură. Încercă să îi determine un reflex ocular, dar privirea îi rămase fixă. Atât tatăl, cât şi mama, care fusese şi ea adusă, avuseseră mai multe tentative de a vorbi cu el, de a-l îmbrăţişa, de a-l face să îşi revină din şoc prin toate mijloacele care le trecură prin cap. Îl stropiseră şi cu apă pe faţă. Într-un târziu, medicul îi făcu o injecţie menită să îi relaxeze muşchii. Tânărul se înmuie şi părea că adormise. În acel moment îi scăpă ceva din mână şi căzu cu zgomot pe podea. Era telefonul mobil pe care tânărul îl ţinuse foarte strâns până atunci, ca pe ceva extrem de preţios.

Miloš Bambenek ştia că fiul său, ca orice tânăr de vârsta lui, dezvoltase o adevărată obsesie pentru acel smartphone. După ce se luptase câteva luni bune cu el, cedase şi i-l cumpărase, deşi îl costase o avere. De atunci, tânărul nu se despărţea de telefon niciunde. La masă, la toaletă, la televizor, tot timpul îşi mişca degetele pe suprafaţa lui în aşa hal, încât Miloš începuse să se întrebe dacă nu cumva fiul lui avea nevoie de un control psihiatric. Se lăsă păgubaş, când cei doi copii ai vecinilor, un student şi o elevă de liceu, invitaţi la masa de duminică, nu îşi putură nici ei dezlipi mâinile de pe telefoane. Când vecinii le puneau întrebări protocolare, aşa cum se obişnuieşte la o masă în familie, niciunul dintre ei nu putea duce un răspuns până la capăt, că maşinăria se şi aprindea pe masă. Tinerii butonau ceva, după care îşi reluau răspunsul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum timpul acela dintre răspunsuri nu existase, de fapt. Când îi întrebă ca un bătrân pisălog dacă şi la şcoală făceau la fel, toţi trei râseră superior şi răspunseră că toată lumea făcea. Poliţistul se întreba cum naiba putea cineva să se concentreze la ceva, la orice, cu întreruperile astea continue. Dar îşi aminti imediat că nici fiul lui mai mic nu se oprea din împuşcat tot ce îi ieşea în cale pe playstation-ul pe care i-l cumpărase de bucurie că reuşise să nu rămână repetent. Sufrageria lui se transformase de atunci în cel mai aprig câmp de bătălie pe care şi-l putuse imagina vreodată. Rezistase cât rezistase la campaniile lui Napoleon, războaie medievale, chiar şi la mitraliera care rădea tot ce îi apărea în faţă pe Omaha Beach, însă când nişte roboţi, care îşi tot schimbau înfăţişarea, începeau să îşi care picioare în locul unde

trebuia să le fi fost gura, nu mai rezista şi pleca la secţie.

Ştia, de asemenea, că fiul lui fotografia şi filma absolut orice îi ieşea în cale şi posta imediat pe reţelele de socializare. Se gândi că, poate, măcar o dată această pasiune care îi transformase ochiul într-o prelungire a unui aparat de filmat se putea dovedi utilă. Aşa că se aşeză pe scaun şi apăsă pe ecran. Avea dreptate. Intrase direct în fişierul de fotografii. Apăsă pe ultima fotografie şi o mări. Nu înţelegea prea bine ce se vedea, aşa că răsfoi mai departe. Era acelaşi lucru fotografiat de zeci de ori, în serie. O văzu pe recepţionera care lucra part-time la sediul poliţiei, şi o întrebă dacă ştie cum se poate copia pe calculator fotografia. Tânăra luă aparatul şi trimise fotografia pe e-mail. Miloš se duse în camera vecină, având grijă să nu calce peste morţii acoperiţi cu cearceafuri, şi porni calculatorul.

Capitolul 58

Charles nu scosese nici măcar un cuvânt de când părăsiseră secţia de poliţie. Îşi dori ca nimic din ce i se întâmplase în ultimele zile să nu fie adevărat. Să se trezească din coşmarul în care era, în sufrageria lui din Princeton. Între copacii aceia seculari care filtrau lumina hipnotizantă ce îl făcuse de atâtea ori să adoarmă la prânz, în şezlongul de pe verandă. Charles nu se temea de multe lucruri şi reuşea să îşi stăpânească foarte bine emoţiile, analizând tot ce i se întâmpla. Avea o singură fobie, dar ea era atât de puternică, atât de iraţională, încât îi anula toate simţurile, îl paraliza. Nu credea în terapie. Spunea că oamenii care nu sunt cu adevărat bolnavi au nevoie de prieteni. Şi că doar cine nu are prieteni adevăraţi recurge la un terapeut. Fobia lui depăşi până şi această convingere şi până la urmă se dusese chiar la două şedinţe la un coleg de facultate. Specialistul pe care îl consultase considera că frica lui de reptile trecea dincolo de limita patologicului. Herpetofobia i se manifesta inclusiv la vederea unei fotografii cu o şopârlă. Nu era nevoie să fie ceva mai mare sau mai periculos. Îi era aşa de frică, încât nu putea să se uite la niciun canal tv care arăta animale, de teamă să nu apară brusc o reptilă în cadru. Dacă vedea un şarpe, nu putea dormi zile întregi. Imaginea aceea îl urmărea săptămâni, nu şi-o putea scoate din minte. La orice film pe care voia să-l vizioneze şi a cărui acţiune se petrecea în zonele deşertice ale Americii, întreba un prieten dacă nu apărea, fie şi pentru câteva secunde, ceva „periculos” pe ecran. Ca să vadă *Natural born killers*{26}, un amic profesor la UCLA{27} îi trimise o variantă editată în care scosese toate reptilele din film.

De cadavre nu se temea. Îl făceau doar să se gândească la cât suntem de trecători. Una era totuşi să le vadă chiar aşa, pe viu, sau în fotografii şi cu totul alta să trăiască ce a trăit în secţia de poliţie. Se gândi cum ar putea să iasă din toată povestea aceea. I se părea mult prea mare preţul pe care trebuia să îl plătească pentru a dezlega un mister din Evul Mediu. Oricât de spectaculos ar fi fost acesta. N-avea defel vocaţie de martir. Îşi spuse că s-ar putea pune în postura unui stat care nu negociază cu teroriştii şi să se extragă, pur şi simplu, de acolo. Să plece acasă, să îi povestească procurorului general, care îi era prieten, tot ce ştia şi să paseze responsabilitatea altcuiva. Iar descreieratul acela de criminal în serie ar vedea că el nu poate fi presat în felul acela. Poate ar fi dat de sabie într-un alt mod sau dacă nu, asta era, nu ar fi fost singura dezamăgire pe care i-o provocase bunicului. Îi împărtăşi Christei gândurile. Aceasta tăcu o vreme, apoi îi zise:

— Ştii că, orice ar fi fost, chestia aia te-a eliberat din închisoare.

Charles o privi perplex. Se enervă.

— Vrei să sugerezi că e cumva vina mea pentru toate astea? E scandalos!

— Ştii foarte bine că nu. Vreau să spun că nu ai cum să te retragi acum. Deoarece aceste crime nu se vor opri. Eşti, probabil, foarte aproape. Iar cine ne-a eliberat vrea să găseşti ce trebuie să găseşti.

— Şi mai e ceva, adăugă Charles. Nu e o „chestie" sau un animal, sau un vampir. E o înscenare teatrală făcută pentru efectul pe care l-ar putea avea asupra mea. Un om deranjat rău face asta. Cele două găuri în gât sunt muşcături? A stabilit cineva asta? Vreun legist, vreo autoritate? Poate fi o armă specială care lasă urmele alea. Şi scârţâitul? Podeaua făcea la fel şi când călcam noi. Dar din cauza întunericului şi a liniştii, şi a stării în care eram, totul s-a amplificat. Oricum, omul avea o particularitate. Îşi târa piciorul. Umbla într-un fel anume.

— Da. Aveai impresia că se ridică de la pământ şi revine.

— În niciun caz nu zbura. Probabil că infirmitatea îl făcea să meargă cumva săltat.

— Şi frigul acela îngrozitor?

— Efecte de scenă. Există maşini dintr-astea de făcut frig instantaneu pe toate drumurile acum. Iar luminile le stingi dintr-un întrerupător. Te rog, nu îmi spune că o iei razna.

Maşina opri la un semafor, în dreptul căruia un indicator arăta mai multe direcţii. Lui Charles îi căzu privirea pe plăcuţa pe care scria Chrudim. Satul în care, la mănăstirea Podlazice, fusese creat cu mai bine de şase sute de ani în urmă *Codex Gigas* şi diavolul care îi bântuise ultimele zile. Din nefericire, mănăstirea fusese distrusă la începutul secolului al XV-lea, în timpul războaielor husite, aşa că nu era nimic de văzut acolo. Charles se gândi că, oricum, frecvenţa cu care se suprapuneau coincidenţele devenise copleşitoare şi că sfida orice teorie a probabilităţilor.

Christa nu mai spuse nimic. Văzu parcarea unui supermagazin din apropierea unui oraş. Magazinul nu deschisese încă. Aşa că maşinile fuseseră lăsate acolo peste noapte. Intră în parcare. Coborî din maşină. Privi în jur. Nu era nimeni. Se uită şi după camere, dar ţinu mereu capul în jos ca să nu i se vadă faţa. Dacă existau, erau departe. Alese o maşină mai veche. Scoase un card de credit din portmoneu şi, sub privirile mirate ale lui Charles, deschise portiera din faţă a maşinii şi intră. După foarte scurt timp se auzi un motor care porneşte. Se întoarse la maşina poliţiei.

— Acum furăm maşini, zise Charles. Sigur nu eşti vreo infractoare?

Făcu o pauză. Un gând care nu îi plăcea, însă care părea să aibă sens din ce în ce mai mult, îşi făcea loc în mintea lui. Ce ştia despre ea? Că îi place? Că intuiţia nu îl înşela niciodată când era vorba

despre o femeie? O dată era suficient să se întâmple. Ca om de ştiinţă, era conştient că nimic nu e sută la sută sigur. Nicio lege nu se aplică fără excepţii. Dacă sosise momentul să dea peste o astfel de excepţie? Dacă siguranţa lui arogantă fusese de data aceasta înşelată cu abilitate? Dacă femeia din faţa lui, care nu adusese nicio dovadă în sprijinul pretinsei sale identităţi, era, de fapt, altceva? O legitimaţie era, oare, de ajuns? Atunci îşi dădu seama că nu văzuse nici măcar o legitimaţie. Dacă cumva Christa lucra pentru cel care înscenase totul? Şi era acolo doar pentru a se asigura că nu scapă. De ce ar fi ştiut atâtea despre el? O agentă care se pune în pericol în acest fel? Şi era vorba despre Interpol, o instituţie mai degrabă formată din funcţionari, decât din oameni de acţiune. Ceva i se păru putred lui Charles. Şi decise să fie mai precaut. Ştia că nu avea niciun rost să încerce să fugă. Urmau să ajungă în curând la Praga şi avea să vadă.

Christa era prea preocupată să plece odată din parcare, aşa că nu se gândi că Charles punea la îndoială ceva din ceea ce îi spusese. În timp ce scotea bagajele de pe bancheta din spate, îi zise să ţină capul în pământ, pentru orice eventualitate, şi să se urce în maşina cealaltă.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A DOUA

Intermezzo

Tânărul inspector al Branşei Speciale stătea în spatele uşii masive din lemn şi se gândea dacă o fi bine pentru el să întrerupă sforăitul de dincolo de uşă, care putea fi auzit cu două etaje mai jos şi făcea ca geamurile vechi ale clădirii să vibreze ca şi când cineva ar sparge cu picamerul asfaltul în mijlocul străzii. Problema cu care venise era prea importantă şi nu putea fi amânată, aşa că îşi luă inima în dinţi şi, fără să mai bată, dădu buzna în încăpere. În biroul uriaş al şefului Branşei Speciale, comisarul Mikulás Ledvina dormea dus. Şi sforăia împiedicat, cu pauze apneice. Din când în când îşi mişca gura ca şi când şi-ar fi mestecat şi înghiţit sunetele joase, după care o lua de la capăt.

Camera în care se afla era biroul lui. Inspectorul, pe care toată lumea îl striga Honza, era, de când îşi mutaseră sediul, aghiotantul personal al şefului acestei divizii despre care nimeni nu ştia exact cu ce se ocupa de fapt. Nici măcar cei de la Ministerul de Interne, de care aparţinea. Toată lumea îl privea pe comisar cu un amestec de simpatie, mirare şi teamă. De-a lungul carierei sale, oriunde fusese numit, obţinuse rezultate excepţionale încă din timpul comunismului. Însă metodele lui îi puneau pe oficiali de multe ori în încurcătură. Mai ales de când ţara se democratizase şi presa se învăţase să îşi bage nasul peste tot şi să pună întrebări impertinente. Şefii se gândiseră chiar să îl pensioneze, dar se temeau că va face un scandal public imens, mai ales de când rezolvase câteva dintre cele mai misterioase crime care avuseseră loc în Cehia după revoluţia de catifea. Aşadar, îl transferaseră la serviciul secret al republicii, BIS, unde trebuia să păstreze un profil mai rezervat. Cum timp de vreun an de zile nu fusese clar ce căuta acolo, fu transferat înapoi la poliţie, la omucideri. Îşi submina în aşa hal superiorii şi le ignora ordinele şi ura în aşa de mare măsură sediul BIS din Stodůlky, cât şi sediul poliţiei criminale din strada Bartolomějská – despre care spunea că arătau ca nişte fabrici de textile comuniste, cu camere mici şi standardizate, unde abia putea să respire în ele – încât îşi mutase biroul pe coridor.

Până la urmă, date fiind şi pasiunile şi cunoştinţele lui despre Praga ocultă şi esoterică, precum şi presupusa lui capacitate de medium, pe care el o negase de fiecare dată, se hotărâseră să îl mute la marginea capitalei cehe într-un imobil care funcţionase ca sediu ascuns al fostei securităţi cehoslovace, StB, varianta locală a KGB-ului, şi aflată în mod neoficial în subordinea acestuia. De asemenea, inventaseră un nou departament, îi oferiseră oameni, maşini, armament şi un buget destul de generos, toate cu condiţia să nu facă valuri. Îl puseseră să semneze şi un foarte bine ticluit contract de confidenţialitate. La foarte puţin

timp după ce această schimbare se produse, Nicky, cum îi spuneau prietenii, rezolvase trei cazuri care chinuiau capitala de mult timp şi cărora nimeni nu reuşise să le dea de capăt. Iar datorită draconicului contract, superiorii îşi însuşiseră meritele, el fusese medaliat în secret şi, ceea ce îşi dorea cel mai mult, lăsat în pace. Toată lumea era fericită.

Descoperise criminalul în serie care se prezenta sub formă de stafie şi împingea bătrâne bogate de la etaj, găsise câinele ce semăna cu cel din Baskerville, care teroriza un cartier întreg şi gonea turiştii şi, cazul lui cel mai dificil, demascase o conspiraţie pusă la cale de un fost general comunist care voia să îşi elimine urmaşii cu ajutorul unor plante carnivore manipulate genetic, toate cu nume delicate de fete.

Cum StB-ul fusese desfiinţat după revenirea ţării la democraţie, multe dintre sediile lor rămăseseră mult timp neocupate. În acesta nu mai intrase nimeni de mai bine de douăzeci de ani, aşa că avea nevoie de reparaţii masive. Comisarul semna greu contracte şi era foarte cumpătat cu bugetul instituţiei aşadar, până în prezent, se făcuseră mai mult cârpeli decât reparaţii. Clădirea era mai veche de două sute de ani, un fel de castel dezafectat, în beciurile căruia StB-ul îi închidea pe disidenţi, reali sau închipuiţi. Angajaţii Branşei Speciale puteau jura că noaptea, când rămâneau peste program, auzeau gemetele celor torturaţi în beciurile în care încă rămăseseră urme de sânge şi instrumente de tortură.

Honza se apropie tiptil de şeful lui şi, fiind preocupat de cum ar fi mai bine să îl trezească, ce metodă să abordeze, se împiedică de ceea ce părea a fi scheletul unui guşter cu două capete. Îl răsturnă, iar scheletul se dezmembră cu totul. Nu aveai cum să nu te împiedici în biroul de aproape trei sute de metri pătraţi al şefului. Transformase acel spaţiu imens într-un depozit de artefacte care de care mai ciudate. Erau acolo de la tablouri lombrosiene şi statuete cu monştri, cărţi cu formule magice pentru alungat spirite şi instalaţii astrale, până la un laborator de alchimie funcţional şi roci de pe meteoriţi, sau pietre cu puteri magice. O aglomerare de obiecte şi manuscrise care de care mai bizare atârna peste tot. Imensa bibliotecă lambrisată de pe perete, construită de jur împrejurul camerei, era plină cu de toate. Şi doar Nicky Ledvina ştia la ce foloseau.

Acest Cabinet de curiozităţi al poliţistului avea o tradiţie celebră în Praga, el semănând foarte mult cu cel pe care Rudolf al II-lea de Habsburg îl amenajase în castelul lui din Hradčany, astăzi centrul istoric al Pragăi şi, pur şi simplu, cel mai mare castel din lume. Un Cabinet de curiozităţi sau Kunstkammer era un fel de predecesor al muzeelor de astăzi şi care se întâlnea la potenţaţii vremii. O astfel de colecţie era înţeleasă pe atunci ca o reflexie a întregului Univers cunoscut şi imaginat de om, dar şi de natură, era considerată marea

scenă a lumii, *Theatrum Mundi,* un fel de Univers întreg în miniatură. Şi cine altul decât un rege sau un împărat era mai potrivit să îl găzduiască? Pe lângă un indicator de putere, Cabinetul de curiozităţi era şi unul de cunoaştere universală. Dacă stăpâneai microcosmosul, se chema că stăpâneai şi macrocosmosul. Modelul era unul de sorginte italiană, inspirat din cele ale familiilor Gonzaga şi d'Este.

Rudolf adunase în Cabinetul lui orice i se părea interesant şi orice pe care putuse pune mâna. Cutii de toate felurile şi mărimile, vase pictate în Africa şi Orientul Îndepărtat, schelete de animale de toate soiurile, obiecte care spuneau poveşti ciudate despre monştri legendari. Aur şi bronz, fildeş şi lemn, tot ce era cunoscut ca material în acea vreme era prezent acolo într-o formă sau alta. Colecţia era împărţită în trei camere diferite. *Naturalia* subsuma istorie, zoologie, mineralogie şi botanică. Rudolf iubea florile într-un mod patologic. Refuza să pornească războaie ca să aibă timp să îşi petreacă vremea cu florile lui aduse din diferite colţuri ale lumii cunoscute. Poate că Walt Disney s-o fi inspirat de aici în construirea personajului tăuraşului Ferdinand care prefera oricând delicateţea parfumurilor florale, luptelor din coridă cu toreadori cruzi şi asudaţi şi cu spectatori însetaţi de sânge, prost crescuţi, zgomotoşi şi lipsiţi cu totul de orice fel de simţ estetic. A doua cameră conţinea un fel de combinaţie între natural şi artificial, aşa cum erau văzute aceste categorii atunci, colecţia *Scientifica,* unde erau aglutinate peste şaizeci de ceasuri, peste douăsprezece instrumente astronomice, globuri celeste şi, bineînţeles, cel mai celebru dintre toate, globul cu mecanism creat de Georg Roll în 1584, cu ajutorul căruia se puteau demonstra şi calcula mişcările Soarelui, ale Lunii şi stelelor şi se puteau măsura nenumărate alte chestii. În fine, *Artificialia* conţinea lucruri făcute de om – de la monede până la pergamente, tablouri şi cărţi.

Împăratul mai colecţiona şi oameni în afară de obiecte. La Curtea sa augustă şi tolerantă erau primiţi oameni de ştiinţă, arhitecţi, artişti, astronomi, alchimişti, filosofi şi, în general, orice escroc care pretindea că era una dintre toate astea şi toţi disidenţii, ereticii sau urmaşii lui Paracelsus. Dar printre ei s-au aflat şi Tycho Brahe, celebrul astronom care a fost numit matematician al Imperiului, şi asistentul acestuia, Johannes Kepler, omul care a formulat şi confirmat legea mişcării planetelor şi creatorul Observatorului astronomic din Praga. De asemenea, printre obiecte erau picturi de Tiţian şi Veronese, Pieter Bruegel cel Bătrân şi Leonardo da Vinci.

Dacă unchiul lui, arhiducele Ferdinand de Tyrol, avea în Cabinetul său de curiozităţi, mult mai mic, în special desene cu oameni cu diformităţi care de care mai ciudate, de la femeia cu barbă la omul elefant, nepotul a considerat că nu trebuia să se lase mai prejos şi a invitat la Curtea lui unul dintre cei mai interesanţi pictori ai

Renaşterii, despre care nici astăzi criticii de artă nu s-au decis dacă avea probleme mintale sau era genial. Cert e că picturile lui pot fi văzute astăzi la Luvru. Arcimboldo era pictorul favorit al lui Rudolf al II-lea. Portretele lui din fructe şi flori, din rădăcini de copac şi ierburi îl fascinau în aşa hal pentru că făceau exact acea trecere, realizau acea osmoză specială între natural şi artificial care le lipseau camerelor separate ale Cabinetului său de curiozităţi. Unul dintre cele mai celebre portrete ale artistului îl reprezintă tocmai pe Rudolf în chip de Vertumnus, zeul roman al celor patru anotimpuri. Un portret compus integral din legume, fructe şi flori. Nasul e o pară, sprâncenele sunt păstăi de fasole, buzele, două cireşe, pometii obrajilor, două mere şi aşa mai departe.

Cele mai captivante lucruri din colecţia imperială erau însă altele. Un corn despre care Rudolf credea că era de inorog, o cană indiană din argint care ţinea o jumătate de nucă indiană mai mare decât capul unui om, un pocal din agate preţioase despre care Rudolf era convins că era Sfântul Graal, pocalul lui Iosif din Arimateea care se presupune că ar conţine sângele lui Iisus. De multe ori, împăratul lua acest pocal în braţe, se aşeza pe podea şi trăgea în jurul său un cerc cu o sabie spaniolă pentru a se proteja de demonii de care mulţi credeau că era posedat datorită stării lui permanent melancolice. Mai avea şi nişte fosile şi un dinte de balenă, dar şi câteva firimituri din lutul din care Dumnezeu l-a modelat pe Adam. Mai deţinea şi nişte dragoni şi două cuie din Arca lui Noe.

Însă, cel mai interesant dintre toate, împăratul cumpărase pe bani grei două manuscrise. Unul era o culegere de simboluri indescifrabile pe care cineva i-o vânduse ca aparţinând lui Roger Bacon, franciscanul *doctor mirabilis,* unul dintre cei mai importanţi filosofi ai Evului Mediu. Iar celălalt era *Biblia diavolului.* Aceasta, ca şi multe altele, inclusiv picturile lui Arcimboldo, au fost subtilizate de glorioasa armată suedeză a lui Gustav Adolf în timpul Războiului de 30 de ani.

Asta îi unea pe cei trei – pe profesorul Charles Baker, pe comisarul Nicky Ledvina şi pe împăratul Rudolf al II-lea – pasiunea nestăvilită pentru colecţii.

Comisarul şi împăratul mai aveau însă o pasiune comună, horoscoapele. Aici, Charles era complet pe dinafară. Astrologia nu se potrivea deloc cu profilul lui de specialist în ştiinţe pozitive.

Dar poliţistul ceh avea o adevărată obsesie pentru horoscoape. Ca şi Rudolf, a cărui pasiune era atât de mare, încât murise din cauza ei. Mai precis, împăratul primise un leu în dar de la sultanul Turciei. Se ataşase atât de tare de el, că îl vizita zilnic după ce crescuse şi nu mai putea să îl ţină cu el în cameră. Tycho Brahe îi spusese la un moment dat că horoscopul şi destinul său se potrivea perfect cu cel al leului. Erau, practic, identice. Când leul muri, împăratul refuză să îşi mai ia

medicamentele şi să mai bage orice în gură, inclusiv mâncare şi apă. Muri şi el după trei zile.

Într-un final, Honza decise să adopte linia dură, bărbătească, aşa că se repezi asupra şefului său şi începu să îl zgâlţâie. Acesta mormăi ceva şi se întoarse pe partea cealaltă. Honza ştia să fie perseverent dacă situaţia o cerea, aşa că se aplecă peste şef şi trecu de la zgâlţâieli la zguduituri. Într-un târziu, comisarul deschise ochii şi se uită îngrozit la subalternul care îl călărea. Primul lui reflex fu să îl pocnească pe cel care îl trezise astfel, însă reuşi să-şi dea seama că era Honza şi îşi opri braţul la timp.

Până la urmă, se ridică de pe canapea. Adormise îmbrăcat cu cămaşa şi cu cravata la gât. Comisarul divorţase recent. Soţia îl părăsise pentru un poliţist mai tânăr, iar cei doi copii erau la casele lor, căsătoriţi şi ei. Aşa că nu prea avea tragere de inimă să se ducă într-o casă mare şi goală. Şi atunci, prefera să se afunde în muncă. Singura canapea pe care o găsiseră acolo, deşi veche şi ea, părea nefolosită. Aşadar, o mutase în biroul lui. Problema era că îi era cam mică, îi ieşeau ba picioarele, ba capul şi mâinile. Ledvina avea peste 1,90 înălţime şi cântărea un pic sub 150 de kilograme. Dar avea o constituţie specială. În afara burţii, nimic nu lăsa să i se ghicească greutatea. Avea un spate imens şi era plin de muşchi chiar şi după ce împlinise şaizeci de ani. În tinereţe, comisarul fusese singurul olimpic din istoria Cehiei, mai precis a Cehoslovaciei, care câştigase o medalie vreodată la înot. Nici astăzi, după aproape patruzeci de ani, vreun alt sportiv din ţara sa nu reuşise să îi egaleze recordul.

Se uită întrebător la aghiotant şi merse să se spele pe dinţi şi pe faţă. Lăsase uşa deschisă la toaletă ca să îl poată auzi pe Honza. În felul acesta şi tânărul putea auzi ce făcea şeful în baie. Honza îi povesti într-un suflet tot ce se întâmplase în noaptea aceea cu trenul şi cu secţia de poliţie. După ce comisarul scuipă apa din gură şi ieşi, inspectorul scoase dintr-o mapă nişte fotografii şi i le întinse. Pe primele două se putea desluşi capul unei femei, însă nu i se vedea chipul, deoarece îl ţinea întors într-un fel în care doar profesioniştii ştiau să îl ţină pentru a se feri de camere. Faţa bărbatului se vedea însă foarte clar. Comisarul Ledvina, cititor înfocat de cărţi despre Dracula şi vampiri, îl recunoscu imediat pe profesorul Charles S. Baker de la Universitatea Princeton. Apoi poliţistul îi întinse şi ultima fotografie, pe care o lăsase dinadins la urmă, pentru efect. Proiectată pe peretele sediului poliţiei săteşti, se vedea o umbră imensă a unei fiinţe bipede cu unghii lungi, subţiri şi ascuţite, din a cărei gură se întrevedeau nişte dinţi ascuţiţi şi metalici.

PARTEA A TREIA

„Odată fu auzit strigând: «Hei, oameni!», iar când se strânseră în jurul lui, îi alungă cu bățul spunând: «Am chemat oameni, nu lepădături.»”

Diogene Laerţiu despre Diogene

„Fiul meu, ai grijă mare cum lucrezi, pentru că munca ta e, în fapt, munca lui Dumnezeu: dacă omiţi până şi o singură literă sau adaugi una în plus, vei distruge lumea întreagă.”

Rabbi Meir Baal Hanes{28}

Capitolul 59

Dacă un scriitor de thrillere de genul factition, mai exact acea combinaţie de ficţiune şi istorie reală sau cu iz realist, ar fi nevoit să aleagă un oraş în care să îşi plaseze acţiunea, atunci puţine oraşe din lume ar putea rivaliza cu Praga. Oraşul acesta are atâtea poveşti misterioase, ascunde atâta istorie a ciudăţeniilor şi a lucrurilor neexplicate şi inexplicabile, are atâtea clădiri vechi, atâtea străduţe încărcate de poveşti care mai de care mai sinistre şi mai înspăimântătoare, încât ar fi locul perfect pentru un astfel de roman. Un eventual autor pasionat de mistere ar putea alege între simbolurile masonice de pe podul Karluv Most, adică Podul lui Carol, toate statuile de regi şi de sfinţi, fiecare cu secretele ei, mormintele regilor şi ale sfinţilor din Catedrala Sfântul Vitus, istoria instrumentelor de tortură, a Bisericii Catolice, războaiele husite sau cel de 30 de ani. Ar putea decide să găsească mesaje ascunse în inscripţiile ciudate ale aceluiaşi pod sau în vechiul turn al podului. Tot aşa cum ar putea elabora o poveste poliţistă în jurul zodiacului praghez ale cărui linii trasează şi guvernează aşezarea întregului oraş vechi sau în jurul Turnului astronomic cu ceas. Sau ar putea să dezlege misterele celui mai spectaculos cimitir din lume, cel evreiesc, cu legenda monstrului creat de Rabinul Loew şi numit Golem. Dacă ar dori să aleagă ceva mai puţin cunoscut, ar căuta date despre *Coloana diavolului, Servitorul împietrit* sau legenda scheletului şi a meşterului Hanuš, ca să nu mai vorbim despre toţi alchimiştii şi vrăjitorii, în frunte cu Rudolf al II-lea, care şi-au petrecut întreaga viaţă încercând să facă aur din mercur sau din substanţe eterice ori să găsească piatra filosofală.

În acest oraş, supranumit şi „Oraşul de Aur”, plin de unghere secrete şi străduţe întunecate, subsoluri vechi şi dătătoare de fiori, profesorul Charles Baker, însoţit de agenta Christa Wolf, de la Interpol, trebuiau să găsească, deci, acul în carul cu fân, sabia pierdută a lui Dracula şi prima Biblie tipărită de Gutenberg.

Se făcuse aproape opt dimineaţa când Skoda argintie condusă de Christa intră în Praga. Trecură de zona industrială şi de magazinele aşezate de-o parte şi de alta a periferiei şi văzură, la un moment dat, cum un autobuz pleca dintr-o staţie, în direcţia lor de mers. Îl depăşiră şi Christa îi spuse lui Charles să fie atent când urmează staţia următoare. După mai puţin de un kilometru, Charles îi făcu semn Christei. Aceasta mai merse câţiva metri în faţa staţiei, apoi trase pe dreapta. Cei doi coborâră şi se îndreptară spre autobuzul care sosi în câteva minute. La un moment dat, când s-ar zice că se apropiau de centru şi blocurile urâte păreau să fie lăsate în urmă, ajunseră chiar

lângă un nod de tramvaie şi se urcară într-unul dintre ele, la întâmplare. Nu îşi cumpăraseră bilet, dar nu îi controlă nimeni. La câteva staţii mai sus, după ce Christa se asigură că nu erau urmăriţi, coborâră. Cinci minute mai târziu se aflau în taxiul care îi ducea înspre complexul cunoscut îndeobşte sub numele Castelul Praghez.

Se dădură jos din taxi la statuia lui Thomas Masaryk, în Piaţa Castelului, Piaţa Hradčany, iar Charles, care nu mai avea răbdare, o luă înaintea Christei, care trebui să o ia la fugă după el ca să nu-l piardă. Trecură în grabă de prima curte, şi de a doua şi intrară, pe sub arcul castelului, în cea de-a treia. În faţa intrării sudice a catedralei, statuia Sfântului Gheorghe omorând balaurul, adică o copie a ei, fiindcă originalul era pus la păstrare într-un muzeu, la Galeriile Naţionale, fusese transformată într-o fântână aproximativ arteziană, pentru că trei fire de apă anemice ţâşneau din gura dragonului. Statuia fusese înconjurată cu un soi de cerc format din banda lată de metal care se sprijinea pe vasul de colectare a apei. Christa îl privi lung pe Charles apoi, cu un gest tandru, îi aranjă gulerul sacoului şi îi spuse că este abia ora nouă. Şi că dacă interpretarea acelui zece de pe bileţel era corectă, vor sta o oră degeaba. Îi sugeră să meargă la unul dintre restaurantele din interior ca să bea o cafea. Charles se uită în jur. Curtea începuse să se umple. Catedrala Sfântul Vitus abia îşi deschidea porţile. Nu văzuse nimic interesant. Nici nu ştia prea bine ce trebuie să vadă. Ezită un pic, apoi se lăsă convins.

Ocoliră statuia şi catedrala prin intrarea de vest şi ajunseră pe Aleea Vicarului, o stradă strâmtă care despărţea catedrala de clădirea în care se afla restaurantul Vikárka. Se aşezară la o masă. Cerură două cafele. Le băură fără să scoată absolut niciun cuvânt. Charles simţea cum i se urca sângele la cap şi îşi pierdea răbdarea. Începu să dea nervos din picior. Christa se gândi dacă era cazul să îi spună ceva, dar prea începuse să i se pară până şi ei însăşi că devenea cam pisăloagă, aşa că păstră tăcerea.

Capitolul 60

Werner pregătea micul dejun în timp ce Beata încă mai lenevea în pat. Fusese trezit de telefonul lui Eastwood care îi dăduse o veste pe care nu ştia cum să o interpreteze. Nu îl bănuia pe Martin de prea mare subtilitate, aşa că înclină să ia sensul cuvintelor pe care le auzise exact aşa cum fuseseră rostite. Şeful cel mare îl anunţase oficial că se eliberase un loc. Werner ştia deja acest lucru. Urmărise întreaga întâlnire închis în subsolul casei lui. Era mulţumit şi că fusese propus pentru locul vacant.

Dar exista o condiţie, precizase Eastwood, să găsească şi să distrugă lista şi tot ce era legat de ea, inclusiv sursa principală. Aştepta această ocazie de foarte mult timp. Numai el ştia ce făcuse ca să ajungă aici. Cât timp investit şi câte sacrificii. Cel mai greu i-a fost să îi identifice pe membrii Consiliului şi nu reuşise să facă asta decât cu trei dintre ei şi să îi elimine pe rând, în speranţa că Martin îl va împinge înainte aşa cum îi promisese încă de când umbla disperat după el ca să îl angajeze.

Ieşi pe terasă şi aranjă mâncarea pe masă. Apoi se aşeză pentru o clipă ca să admire priveliştea care îi tăia răsuflarea. Soarele părea că ieşea direct din Vltava, ca o planetă de foc ivită din praful stelar născut în urma exploziei unei supernove. Se gândi că mai are puţin şi va face parte din elita nevăzută care conduce lumea. Va fi unul dintre cei doisprezece care stăpânesc Planeta. Va face parte din Consiliu.

Era atât de pătruns de acest gând, încât nu auzi când Beata se dădu jos din pat şi îl cuprinse din spate cu braţele în jurul gâtului, încântată de mirosul croasantelor proaspete şi de imaginea colorată a căpşunilor uriaşe care pluteau în cupa de frişcă asortată cu vanilie, de pe masă.

Capitolul 61

Charles îşi pierduse răbdarea şi se învârtea în jurul statuii Sfântului Gheorghe aşteptând ora zece şi căutând din ochi pe cineva care să se apropie de el sau să îl tragă de mânecă. Se tot uita în jur la grupurile de oameni care începuseră să se reverse înspre catedrală şi încerca să ghicească dacă vreunul dintre aceştia era cel cu care trebuia să se întâlnească. Stătea sprijinit de banda care înconjura fântâna, cât mai aproape de statuia Sfântului Gheorghe ucigând balaurul, în aşa fel că, dacă persoana respectivă ar fi apărut, să nu aibă nicio şansă să o rateze. Îşi aprinse o ţigară, apoi îşi mai aprinse una. Dansă în jurul fântânii, când depărtându-se de ea şi apropiindu-se de Turnul cu ceas, când la jumătatea distanţei dintre ele, când venind iar aproape, descriind spirale şi cercuri concentrice. Îşi verifica atent ceasul la fiecare două-trei minute şi se apuca din nou să danseze şi să studieze vizitatorii Palatului.

Un pic mai departe Christa îl privea cu îngrijorare. Nu îl scăpase din ochi în tot acest timp şi părea să empatizeze cu dezamăgirea care i se citea pe chip.

Trecuse de ora 11.00 când Charles se desprinse din faţa fântânii şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea sudică a catedralei. Urcă cele câteva trepte din doar doi paşi şi dispăru înăuntru. Christa se luă după el şi începu să îl caute cu privirea. Îl văzu dând turul catedralei aceleia imense şi oprindu-se, intrând la fiecare statuie, în fiecare capelă, încercând parcă să se concentreze, să îşi dea seama unde greşise în deducţiile lui şi sperând ca un anumit detaliu în interiorul catedralei să îi atragă atenţia.

Catedrala Metropolitană a Sfinţilor Vitus, Wenceslas şi Adalbert (Vito, Václav şi Vojtěch în cehă) este emblema cea mai importantă a Pragăi şi o capodoperă a goticului, care a avut, de-a lungul timpului, o influenţă uriaşă asupra arhitecturii de gen din întreaga Europă. A fost nevoie de mai mult de o mie de ani pentru ca vasta catedrală să arate cum arată astăzi. De la prima piatră pusă în secolul al X-lea de prinţul Václav, cunoscut sub numele latin Wenceslaus, devenit ulterior sfânt, până în 1929, catedrala, care fusese la început doar o modestă basilică, a cunoscut de-a lungul vremii extinderi, demolări, adăugiri şi modificări continue. Dacă e eclectică din punct de vedere stilistic, mai ales în interior, aceasta se datorează modului în care au evoluat gustul religios şi cel artistic de-a lungul a o mie de ani de istorie. Catedrala a fost locul în care erau îngropaţi cu predilecţie cei mai importanţi regi ai Cehiei şi Boemiei, sfinţii principali ai pământului, ca şi artiştii cei mai de seamă care au pus umărul la realizarea acestei capodopere. Matthias Arras şi, mai ales, Peter Parler, cei mai importanţi arhitecţi şi

decoratori ai ei, sunt îngropaţi aici. Tot aici se găsesc şi rămăşiţele sfinţilor Adalbert, Wenceslas, Procopius, Sigismund şi Ludmila. Ca şi ale împăratului Rudolf al II-lea. De jur împrejurul ei, ocolind întreaga suprafaţă a navei, transeptului şi tritoriumului, sunt firide în care se găsesc o multitudine de capele şi altare, statui şi grupuri statuare, care poartă numele celor îngropaţi în cavourile generos ornate şi împodobite. De la Capela Barton-Dobenin la cea Saxonă, de la Capela Waldstein la cea a sfintei Anna şi terminând cu Altarul „cel Înalt", în preajma căruia se află Mausoleul Imperial şi Mormântul lui Ioan Nepomuk, despre care se spune că ar fi fost ucis prin înec în Vltava pentru că a refuzat să dezvăluie regelui Wenceslas secretele pe care regina i le spusese în Confesional, înconjurat de statuete din argint masiv – pentru întreg ansamblul se folosise peste o tonă de argint – şi până la Capela Sfântului Wenceslas însuşi, fost duce şi rege al Boemiei, asasinat şi el de către fratele său, capela în care accesul publicului este interzis, această întreagă aglomerare de artă, istorie şi religie nu îl poate lăsa rece nici pe cel mai insensibil dintre vizitatori.

Charles se oprea la fiecare mormânt, intra în fiecare firidă, cerceta fiecare statuie, în încercarea de a găsi o legătură, un detaliu, orice putea să îl pună în situaţia de a ridica măcar un pic voalul de pe mister, orice l-ar putea aduce măcar un pas mai aproape de a găsi ceea ce căuta. Îi trecu pentru o secundă din nou prin cap că, poate, e victima unei farse de proporţii cosmice, însă gândul îl părăsi repede. Între timp Christa îl ajunse din urmă şi îl luă de braţ. Îi spuse că e mort de oboseală şi de vreme ce nimeni nu venise la întâlnire, probabil că o baie fierbinte şi un pic de odihnă ar putea să îl ajute să gândească mai limpede. Charles fu de acord. Mai aruncă o privire mormântului Barbarei de Cilli şi ieşi din catedrală.

Afară, în timp ce se îndreptau spre fântână, îi spuse Christei că ar vrea să meargă la hotelul la care stătea ori de câte ori venea la Praga pentru vreo conferinţă sau vreo lansare de carte, unde era cunoscut şi poate că nu mai avea nevoie să arate actele.

Charles privea gânditor pe geamul taxiului care se îndrepta cu mică viteză spre hotelul Boscolo din cauza ambuteiajelor din centrul Pragăi. De fiecare dată când ajungea la acest hotel era cuprins de încântare. Era hotelul lui favorit din întreaga Europă de Est şi, de fiecare dată când venea cu treabă aici, îşi prelungea şederea cu încă două zile. Două zile doar pentru el, din care cea mai mare parte şi-o petrecea în apartamentul hotelului, citind ziarele şi privind pe geam oraşul ore în şir, sau la masa de scris a camerei de zi gigantice scriind, iar când se plictisea de toate astea cobora în Cigar Bar, în unul dintre restaurante sau la piscină. De această dată nu se afla prea încântat că se afla la Praga şi că avea să îşi revadă hotelul preferat. La un moment dat se întoarse spre Christa şi îi spuse:

— Cumva toate astea se leagă mai mult decât credeam.

Christa îl privi întrebător, abia aşteptând să afle ce conexiuni făcuse profesorul.

— N-a venit nimeni la întâlnire poate pentru că am înţeles eu greşit mesajul. O să mă vâr în cadă şi nu o să ies de acolo până nu pun toate informaţiile cap la cap şi nu descifrez măcar o parte din mesaj. Probabil că am greşit, şi acel 10.00 nu reprezintă ora. Sunt mai multe elemente care apar de mai multe ori. „Testis unus, testis nulus", spuneau latinii. Adică o singură dată nu contează, e o întâmplare. A doua oară poate fi o coincidenţă. E nevoie ca un fenomen să se petreacă de cel puţin trei ori ca să devină un început de regulă. Bunicul apare de două ori. O dată în legătură cu spada care îl obseda. A doua oară în cameră când omul mi-a spus acele vorbe pe care nu avea cum să le ştie decât dacă văzuse pivniţa noastră de vinuri sau i-ar fi povestit cineva despre ea. Nu mai suntem pe tărâmul coincidenţelor, pentru că textul rupt din paginile aşa-zisei Biblii se regăseşte şi el în aceeaşi pivniţă de vinuri. Pe bilet era desenat Turnul cu ceas, indicaţia locului unde se află spada lui Ţepeş şi ceva cu două săbii în aceeaşi teacă, dar în plus era ascuns un mesaj suplimentar despre Sfântul Gheorghe. Numai că Sfântul Gheorghe e patronul spiritual al Ordinului Dragonului, al cărui membru fusese tatăl lui Vlad şi pe care îl moştenise şi fiul său, care şi-a căpătat şi celebra poreclă de aici. În mod ironic, ordinul şi-a luat numele de la animalul ucis chiar de sfântul lui protector. Dar Ţepeş apare şi în legătură cu *Biblia lui Gutenberg,* deci e a treia oară. Din nou am ieşit din zona coincidenţelor.

Taxiul opri, Charles scoase automat cardul de credit şi i-l întinse şoferului. Portarul hotelului le deschise portierele, iar Charles continuă să vorbească în timp ce se îndreptau spre recepţie:

— Ştii al cui era mormântul în faţa căruia m-am oprit la sfârşit în catedrală?

Era o întrebare retorică. Baker nu aşteptă răspunsul Christei.

— Al unei cucoane, poreclită Messalina a Germaniei, pe numele ei Barbara de Cilli, a doua soţie a lui Sigismund de Luxemburg, fondatorul Ordinului Dragonului şi care i-a urmat la tronul Ungariei. Mare combinatoare, acuzată de erezie, vrăjitorie şi practicarea alchimiei şi care a murit de ciumă. E o enigmă circulară aici şi soluţia trebuie să fie la îndemână, însă nu reuşesc să o văd.

Se apropiară de recepţie şi directorul hotelului, care îl recunoscu pe Charles, îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet larg şi îi spuse ceva recepţionerului, iar acesta îi întinse direct cheile apartamentului pe care îl ocupa înaltul oaspete ori de câte ori venea la Praga. Charles era un client foarte bun. Era celebru şi, mai ales, generos. La recepţie, într-un fel de vitrină, se zăreau două dintre cărţile lui deschise la

pagina cu dedicaţie. Christa se întrebă de ce îi dăduseră o singură cheie. Apoi zâmbi înţelegând după mirarea şefului când ceru o cameră separată că Baker nu venise de fiecare dată singur la Boscolo. Christa trebui să lase paşaportul. Pe Charles, aşa cum bine intuise, nu îl întrebă nimeni de niciun fel de act.

— Vă aşteptam, îi spuse directorul.

În mod normal, Charles s-ar fi întrebat cum era cu putinţă aşa ceva, că doar nu anunţase că vine şi nici nu făcuse vreo rezervare, dar era prea preocupat să îşi pună gândurile în ordine. De asemenea, directorul îi zise că îl aştepta un pachet la recepţie şi îi întinse un plic format A4 sigilat. Charles îl luă absent, mulţumi şi îl urmă pe băiatul care îi luase bagajul. În drumul spre lift, continuă:

— Deci avem sabia, pe Ţepeş, Ordinul Dragonului şi Praga. Mai avem şi textul lui Kafka care se află, într-o manieră imposibilă şi inexplicabilă, pe ultima pagină a unei cărţi tipărite cu 450 de ani înainte ca marele scriitor să se fi născut. Dar şi asta se leagă de Praga. Aşadar, Praga, Praga, Praga. Mai trebuie să dezleg ce e cu poezia aia cu regele ucis. Însă simt că are şi ea legătură cu Praga. Ba chiar cu catedrala Sfântul Vitus. Mai exact cu unul dintre regii îngropaţi acolo. Rămâne doar să aflu care e. Poate asta ne va duce la mai multe răspunsuri.

Urcară în lift când termină de vorbit. Atunci păru că iese din transă. Se uită la plicul pe care îl avea în mână. Îl rupse la capăt cu dexteritatea şi eleganţa unuia obişnuit să desfacă scrisori şi scotoci în el. Când scoase ce era acolo, atât el, cât şi Christa, rămaseră gură-cască şi se holbară la paşaportul pe care Charles îl lăsase la Sighişoara.

Capitolul 62

Charles se aruncă direct în cada plină cu spumă şi se afundă până la gât. Închise ochii şi începu să se relaxeze. Se gândi că o să adoarmă, dar prin faţa ochilor i se perindau texte, morminte ale regilor, imagini cu morţi; era ca şi cum un trailer al unui film prost îi rula în cap în buclă. Se ridică din cadă, îşi puse halatul moale şi se aşeză la masa de scris din sufragerie. Citi şi reciti textele de pe bileţel, răsfoi de mai multe ori paginile din mapa maronie, însă nu îi venea nimic în minte. Atunci, decise să lucreze sistematic şi să înceapă cu textul lui Agrippa d'Aubigné. Îl mai citi o dată:

„Un rege doarme aici/ degrabă/ ucis cu doar un retevei/ de-o babă,/ când se căca-n covata ei."

Era vorba deci despre mormântul unui rege ucis cu un retevei. Asta era o forţare stilistică, pentru că textul original vorbea despre un cosor. Trebuia să treacă în revistă toţi regii îngropaţi în catedrală şi să vadă unde îl va duce asta. Deschise laptopul şi căută o listă completă a mormintelor din catedrala Sfântul Vitus. După o luptă temerară cu internetul, nu reuşi să găsească decât liste parţiale. Cum timpul trecea foarte repede, iar Charles începu să îşi piardă răbdarea, chibzui că un ajutor îi putea prinde bine. Îi telefonă Christei, dar mobilul ei suna ocupat. Aşa că formă numărul de la recepţie, ceru încă un laptop şi, în plus, să i se facă legătura în camera ei. Într-un târziu, ea răspunse. Charles se întrebă în sinea lui cu cine vorbise femeia, apoi îşi dădu seama că, poate, are familie sau dă raportul la serviciu şi îşi spuse că nu era treaba lui. O întrebă dacă are chef să îl ajute.

Câteva minute mai târziu, odată cu laptopul cel nou, sosi şi Christa. Îi explică ce trebuie să caute şi se apucară de lucru. El la birou, iar ea pe canapeaua de inspiraţie colonială în culorile focului. Charles o întrebă dacă îi era foame şi comandă o combinaţie de „pasticceria italiana" şi o sticlă cu şampanie. Avea chef să se răsfeţe chiar dacă era miezul zilei.

Cei doi reuşiseră să întocmească o listă cu douăzeci şi şapte de persoane şi să identifice, după un plan al catedralei, locurile unde erau îngropate fiecare. Charles îi descoperi pe Adalbert al Pragăi, pe Rudolf al II-lea, pe Anna de Bavaria, Ottokar I şi al II-lea, Matthias de Arras. Barbara de Cilli, Carol al IV-lea, Elisabeta de Pomerania, George de Poděbrady, Ladislau Postumul, Spitihnev al II-lea, František Tomášek, Vratislav von Pernstein şi pe Judith de Habsburg.

Christa îi trecu pe foaia de hârtie cu antetul hotelului pe Sfântul Vitus, pe Blanche de Valois, pe sfântul Ioan Nepomuk, Maximilian al II-lea, Elisabeta de Boemia, Ferdinand I, Peter Parler, Rudolf I, Friedrich Johannes von Schwarzenberg, Anna von Schweidnitz,

sfântul Wenceslas şi Wenceslas al IV-lea de Boemia.

Charles se aşează lângă Christa şi, în timp ce ronţăia la delicioasele cornuleţe şi pateuri italieneşti, îi spuse Christei că trebuiau eliminate întâi femeile, pe urmă sfinţii şi feţele bisericeşti şi, în final, artiştii. Şi trebuiau păstraţi doar regii şi împăraţii. Charles uni listele şi aranjă numele rămase în ordine alfabetică; Ferdinand I – împărat, Carol al IV-lea – împărat, George de Poděbrady – rege al Boemiei, Ladislau Postumul – rege al Ungariei şi Boemiei, Maximilian al II-lea – împărat, cei doi Ottokari – regi ai Boemiei, cei doi Rudolfi – împăraţi, Spitihnev al II-lea – duce de Boemia, adică rege, şi, în sfârşit, pe Wenceslas al IV-lea. Aşadar, lista fusese redusă la unsprezece nume. Discutară între ei ce alt criteriu ar mai putea introduce pentru scurtarea listei. Christa îşi scormoni creierul, dar nu veni cu nimic demn de luat în seamă, aşa că Baker decise că să fii ucis de o babă cu un retevei sau un cosor era o moarte cam ridicolă. Spuse că ridicol ar putea fi tradus şi prin absurd. Prin urmare, îşi împărţiră din nou numele şi se apucară să afle cum a murit fiecare persoană.

Carol al IV-lea murise de gută, Ferdinand şi Poděbrady, de moarte bună, la fel ca şi Maximilian care a refuzat prezenţa unui preot pe patul de moarte. Ladislau a murit de atac de cord la o vârstă fragedă, ca şi Wenceslas al IV-lea. Despre Ottokar I nu se ştia nimic, nici despre Spitihnev. Ottokar al II-lea murise pe câmpul de luptă. Rudolf al II-lea, de boală, cel dintâi de dizenterie.

— Nicio moarte interesantă, conchise Charles. Poate doar dizenteria lui Rudolf I să se apropie un pic de poezia noastră, însă n-a fost ucis.

Charles era dezamăgit, dar simţea că se afla pe drumul cel bun. Mai luă o dată lista şi îşi aminti dintre cei pe care îi lăsase pe dinafară că Adalbert fusese victima unui fel de execuţie în grup cu lăncile, pentru că intrase pe teritoriul altor preoţi. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Christa luă bileţelul de pe masă şi reciti şi ea poezia.

— Ştii cumva care e contextul în care au fost scrise versurile astea? întrebă ea. Poate aşa vom ajunge undeva.

Charles o privi cu o licărire de satisfacţie în ochi, ca şi când i-ar fi spus: „Bravo!” Îşi mai turnă un pahar de şampanie, după ce Christa refuzase, şi se aşeză la masă.

— Agrippa d’Aubigné a fost multă vreme confesorul şi sfetnicul lui Henric al IV-lea de Navarra, primul rege din dinastia de Bourbon a Franţei, tatăl lui Ludovic al XIII-lea şi bunicul Regelui-Soare, Ludovic al XIV-lea. Henric a fost ucis, poate îţi aminteşti din romanele lui Dumas sau Zévaco, de un individ pe nume Ravaillac. Ce e interesant e că predecesorul lui Henric al IV-lea, cel a cărui dispariţie încheie definitiv dinastia de Valois, Henric al III-lea, este şi el ucis de un preot dominican, pe numele lui Jacques Clément. Acesta, catolic fanatic, considera că regele a cedat prea mult în faţa hughenoţilor şi, după

asasinarea ducelui de Guise, şeful Ligii Catolice, se înfiinţează la palat, sub pretextul că are să îi înmâneze personal regelui nişte scrisori importante, şi îl înjunghie în stomac.

— Cu un cosor?

— Nu, nu cu un cosor, răspunse râzând Charles. Cred, adică sper ca lucrurile să nu fie legate în felul ăsta. Cu ditamai pumnalul. Dar o legătură ciudată există totuşi. Gurile rele spun, deşi istoriografia oficială le ignoră din motive lesne de înţeles, că dominicanul l-a surprins pe rege exact când stătea pe tronul cu gaură.

— Şi asta e legătura? Sau francezii au o chestie scatofilă?

— Evul Mediu era destul de relaxat din acest punct de vedere. Reprezentaţiile preteatrale de la bâlciuri, cât şi bufoneriile şi glumele comune aveau mult de-a face cu părţile de dedesubt, ca să zic aşa, ale corpului. Tradiţiile de acest gen se regăsesc şi la mari scriitori din epocă – de la Dante la Boccaccio şi de la Rabelais la Shakespeare. Aşa că putoarea, urinarea şi defecaţia, ca şi o întreagă paletă de pârţuri sunt printre termenii cei mai utilizaţi în glume şi farse. Dante are o expresie excepţională când descrie o astfel de situaţie. Scria despre un personaj de-al lui că „îşi făcu din cur trompetă”!

Christa se stăpânea cu greu să nu râdă. Charles o privi pentru a se convinge că rămăsese acelaşi interlocutor plin de spirit şi haz, în orice fel de condiţii, şi reluă:

— Istoria epocii e complicată, aşa că nu e cazul să intrăm în amănunte. Cert e că Henric, deşi botezat catolic, e crescut în religia hughenotă, adică protestantă. Agrippa e hughenot şi el şi un mare susţinător al cauzei, urăşte catolicii din străfundul sufletului. Nu a putut ierta niciodată masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Când Henric a trecut, pentru a deveni rege, din nou la catolicism, Agrippa l-a abandonat. Cei doi erau însă şi foarte buni prieteni. Poezia asta apare într-o anecdotă. Se spune că în plimbările lor prin ţară, regele vizita casele dintr-un sat şi, pardon, i-a venit rău la toaletă. Era deranjat la stomac de la mâncarea nu foarte sănătoasă cu care îl serviseră oamenii onoraţi că regele – pe atunci doar al Navarrei – le călcase pragul. Aşa că n-avu încotro şi se scăpă, unde găsi cel mai la îndemână, în covata babei respective. După ispravă, cei doi o luară la sănătoasa şi atunci Agrippa se apucă să îl ia peste picior şi îi zise că dacă l-ar fi văzut baba, probabil că l-ar fi scos în şuturi sau, şi mai rău, i-ar fi tăiat gâtul cu cosorul. Aşa s-au născut aceste versuri. Tot nu văd…

Charles făcu o pauză. Ţuguie buzele a satisfacţie şi continuă:

— Stai aşa. Tot anecdota spune că înainte de a produce această foarte jucăuşă poezioară i-ar mai fi spus regelui că, dacă şi-ar fi găsit sfârşitul într-un mod atât de glorios, el însuşi i-ar fi făcut un mormânt în stilul celui pe care îl avea Sfântul Inocenţiu.

Mai făcu o pauză ca şi când avea nevoie să îşi aşeze ideile în minte.

— Nu ştim despre care Inocenţiu e vorba, dar e clar că sfântul ăsta era papa. Au fost vreo nouă bărbaţi cu numele Inocenţiu până la 1600, deci nu putem fi siguri la care dintre ei se referă. Însă ţinând cont de apartenenţa religioasă a celor doi şi de opţiunile politice ale poetului, cred că este vorba chiar despre Inocenţiu al IX-lea, mare inamic al hughenoţilor. Ăsta a fost ultimul papă îngropat la San Pietro şi cred că e, dacă nu singurul, unul dintre puţinii care are un mormânt aproape anonim. Deci nici Biserica nu prea l-a avut la inimă.

Christa nu înţelegea ce conexiune făcuse Charles.

— O să ţi se pară forţat, zise el, dar oricine mi-a construit ghicitoarea asta ştia că o s-o dezleg. Căutăm un sfânt. Şi noi tocmai pe sfinţi i-am dat la o parte. Uite, Sfântul Vitus a avut parte de o moarte ciudată. În imaginaţia lui Agrippa d'Aubigné, adversar al Bisericii şi iluminist avant la lettre, perspectiva de a fi ucis de o babă ar putea echivala cu idioţenia de a te lăsa înecat pentru că refuzi să dezvălui infidelităţile reginei pe care aceasta le-a mărturisit la spovedanie, cum a fost cazul Sfântului Vitus.

Christa nu era convinsă că legătura asta nu era forţată şi că Charles nu obosise şi era dispus să tragă orice concluzie doar ca să considere enigma rezolvată.

— El vorbeşte aici de un rege ucis. Deci, cred totuşi că ar trebui să căutam mormântul unui rege. Poate ar trebui să îi mai luăm o dată la mână.

Charles se lumină brusc şi începu să râdă. Se apropie de Christa şi o sărută cu zgomot pe frunte.

— Sfântul Wenceslas, zise el.

Christa îl privi întrebător.

— Sfântul Wenceslas era şi rege, şi sfânt. E singurul din catedrală care îndeplineşte ambele condiţii. Şi a murit ucis chiar de fratele său sau de unul dintre oamenii lui. Asasinat, de ce nu, cu un pumnal mic. Brutus umbla cu cosoare ca să nu se vadă sub togă. Nu avea bărbăţia de a scoate sabia. Mergem înapoi la catedrală.

Charles puse mâna pe telefon şi se interesă la recepţie la cât se închidea catedrala. Recepţionerul îi ceru o clipă de răgaz. Reveni după câteva minute, în timp ce Charles se îmbrăca. Îi răspunse că, de regulă, la ora cinci, iar în acea zi era un concert de orgă şi îi făcuse rost de două bilete, iar limuzina hotelului îl aştepta. Profesorul fu încântat, ca de fiecare dată, de promptitudinea cu care staff-ul hotelului îi îndeplinea toate dorinţele. Chiar şi pe cele pe care nu le formulase explicit.

Capitolul 63

După ce limuzina plecă din faţa hotelului, o blondă, cu fusta exagerat de scurtă şi cu tocuri înalte care îi scoteau în evidenţă desenul sculptat al gambelor, intră în hotel şi se duse direct la recepţie, cu paşi hotărâţi. Părul îl avea strâns foarte îngrijit într-un coc, iar pe nas purta o pereche de ochelari cu rame rotunde şi mari. Cămaşa albă era descheiată la trei nasturi, iar sutienul bombat îi întărise sânii şi îi împingea mult în afara decolteului. Era rujată şi machiată destul de violent, dar cu gust. Părea unul dintre multele clişee pe care industria erotică le instituise şi validase de-a lungul anilor, inspirându-se, desigur, din fanteziile tuturor bărbaţilor şi testate îndelung la nenumărate focus grupuri.{29}

Recepţionerul, în faţa căruia se înfipse, se rugă în gând ca minunata apariţie care duduia de sex-appeal să fi venit acolo pentru el. Speranţele îi fură spulberate când ea, clipind exact atât cât era nevoie, îl întrebă care era camera profesorului Baker. Cum felul acesta de apariţii nu le erau deloc străine recepţionerilor hotelului Boscolo, hârtia de 100 de dolari împăturită în opt şi strecurată în podul palmei nu făcu decât să rotunjească argumentul şi să îi spulbere băiatului de la recepţie orice fel de dileme morale în care ar fi putut să naufragieze. Aşa că îi răspunse pe nerăsuflate ce voia să afle, însă adăugă, ca bonus din partea lui, şi informaţia că profesorul tocmai plecase la concert cu însoţitoarea sa şi că aveau camere separate. Bomba sexy ciripi ceva în chip de mulţumire şi se întoarse pe tocuri, lăsându-i pe angajaţii hotelului să o urmărească lung şi gânditori chiar şi după ce aceasta dispăruse de mult.

Beata se urcă în lift şi se duse direct la camera indicată. Îi zâmbi seducător unui bătrânel în ascensor. Soţiei acestuia i se mură instantaneu faţa, aşa că bătrânelul îşi înghiţi pe loc zâmbetul. Beata scoase din poşetă paralelipipedul Bellei. Îl lipi de uşă pe post de cartelă până se auzi un clic. Intră în cameră şi căută un loc unde să plaseze aparatul. Până la urmă se culcă sub canapeaua care era suficient de joasă ca să nu se poată vedea ceva sub ea şi îl ataşă dedesubt. Mai aruncă o privire în cameră şi coborî.

Pe computerul din vila lui Werner apărură tot felul de date care erau analizate cu repeziciune. Werner le alegea doar pe cele care îl interesau. Cum raza de detectare a oricărui fel de semnal funcţiona perfect pe o distanţă de zeci de metri şi acoperea aproape cinci etaje, Werner elimină orice semnal de telefon sau computer de care nu avea nevoie şi limită analizatorul la perimetrul apartamentului.

La sediul Branşei Speciale, biroul comisarului era plin cu oameni. Toţi angajaţii erau strânşi, iar comisarul le dădea ultimele indicaţii. Se întorsese de la trenul care fusese lăsat, într-un final, să plece şi împărtăşea subalternilor lui concluziile cercetărilor de la locul în care se petrecuseră crimele. În timp ce vorbea, aghiotantul său proiecta pe perete imagini de pe un stick pe care copiase tot ce avea în aparat fotograful poliţiei, ca să ilustreze discursul şefului său. Când, în sfârşit, veni vremea să îşi dea fiecare cu părerea despre cine era presupusul autor şi cum putea fi prins, nimeni nu spuse nimic. Într-un gest teatral, Ledvina îi făcu semn asistentului să proiecteze ultima poză şi, aşezându-se între aparat şi ecran, păru Colosul din Rodos când rosti:

— Avem, în mod evident, de-a face cu o specie foarte aparte de vampir.

Rumoarea din sală sugera nu că vorbele lui avuseseră efectul scontat, ci că mai degrabă lumea era amuzată şi credea că şeful glumea, ca de atâtea ori. Fu nevoit să tune că nu era niciun fel de glumă, aşa că se grăbi să elaboreze pe marginea subiectului.

Capitolul 64

Concertul de orgă începuse, aşa că, după ce plasatoarea le verifică biletele şi îi invită să îşi ocupe locurile din primele rânduri, Charles făcu semn că nu voia să deranjeze şi că vor rămâne în picioare până la pauză. Muzica eliberată din tuburile orgii celei vechi suna divin, aşa că Charles şi-ar fi dorit să aibă o ureche muzicală ceva mai bine dezvoltată. Era o limită obiectivă în cazul lui. Bunicul se chinuise să îl educe. Îl dăduse la ore de pian când era mic, aşa cum stătea bine unui tânăr cu origini europene în acele vremuri. Dar profesorul de pian îşi luase câmpii când elevul nu reuşise nici după aproape doi ani de pregătire bisăptămânală să interpreteze singur câteva note legate din *Für Elise*.

Lui Charles îi plăcea muzica. În special opera, însă nu reuşise niciodată să depăşească faza de Bel Canto. Operele lui preferate erau cele mai melodioase din câte se scriseseră vreodată, *Rigoletto,* de Verdi, *Bărbierul din Sevilia,* de Rossini şi *Don Giovanni,* de Mozart. Îi plăcea cam tot ce scrisese Verdi până la ultima perioadă când renunţase la Bel Canto, Rossini, Puccini şi Mozart şi, în general, arii pe care le putea fredona până şi el. Wagner îl făcea să îşi ia câmpii, iar muzica dodecafonică şi serială i se păreau atentate la sănătatea lui mintală.

Christa şi Charles rămaseră chiar în dreptul uşii pe care intraseră, foarte aproape de capela Sfântului Wenceslas, unde Charles bănuia că fusese ascuns mesajul care îi era adresat. Habar n-avea însă unde era mesajul şi nici măcar ce formă avea să îmbrace vehiculul prin care urma să fie transmis. Spera doar că era vorba despre sabie sau măcar despre *Biblia lui Gutenberg*.

Charles se asigură că toată lumea era concentrată la muzică şi privea în faţă când, cu paşi mici, se depărtă de public spre partea laterală a transeptului până se lipi de zid. Se deplasă încet, uitându-se cu precauţie în jur. Urmă forma zidului până ajunse în dreptul coloanei care mărginea intrarea în capela în care se aflau rămăşiţele Sfântului Wenceslas. Christa îl urmă încercând să îşi sincronizeze paşii cu ai lui. Zidul se termină şi urma intrarea în capelă pe uşa larg deschisă şi sprijinită de peretele interior. Mai era doar un obstacol de trecut. Colanele de catifea roşie care barau intrarea în capelă, întinse între trei stâlpi aurii. Charles aşteptă să găsească un moment prielnic şi îşi luă, într-un final, inima în dinţi, sări dintr-un pas colanul şi intră în capelă. Christa era mirată de curajul profesorului. Cântări cum era mai bine să facă. Să intre după el, sau să rămână în faţă ca să se asigure că nu îi văzuse nimeni şi să-i păzească spatele? Pentru moment, se decise pentru cea de-a doua variantă.

Capela e închisă publicului, care o poate vedea doar din cadrul uşii. Lucrurile dinăuntru sunt foarte valoroase, iar pericolul ca ele să fie deteriorate sau ca unul dintre cele peste 1.400 de pietre preţioase şi semipreţioase care îi decorează pereţii să fie furate, făcuseră oficialităţile să ia această decizie. Capela are o suprafaţă de 100 de metri pătraţi şi e perfect pătrată. Zidurile ei interioare au fost construite în secolul al XIV-lea. Pereţii sunt împodobiţi cu mai mult de 1-400 de plăci lustruite care urcă până la înălţimea de 3,5 metri. Pietrele sunt variaţii ale cuarţului, de la ametist la agate rare, şi porfiriu labradorid-verde şi roşu, extrase, probabil, din mine egiptene cu mai bine de 500 de ani în urmă. Pe pereţi sunt două serii de picturi murale realizate al fresco. Frescele sunt dedicate Patimilor lui Iisus, rândul de jos, şi prezintă scene din viaţa Sfântului Wenceslas pe rândul de sus. O statuie a sfântului, tot din secolul al XIV-lea, domină partea din spate a capelei, iar lângă aceasta, pe dreapta, se află mormântul îmbrăcat în piatră colorată al sfântului. Mormântul are o formă dreptunghiulară, e înălţat pe trei sferturi din suprafaţă, iar deasupra acestei părţi se află un relicvariu. Partea din faţă e acoperită cu o placă pe care, de regulă, se aşază un ştergar sau o bucată de catifea roşie pe care stau, de obicei, fie vaze cu flori, fie tot felul de obiecte necesare pentru slujbă. În ziua aceea era o înghesuială de acest fel de obiecte, despre care Charles, pentru care religia nu fusese niciodată o pasiune decât în măsura în care avea legătură cu perspectiva istorică asupra lucrurilor, nu avea habar ce erau.

Cu douăzeci de ani în urmă profesorul beneficiase de o dispensă specială pentru a vizita capela, dar nu reuşise să urce în camera secretă de la etaj la care se putea ajunge prin uşa ferecată din stânga capelei. Charles se gândi la ce ştia despre acea cameră numită „Camera bijuteriilor încoronării". În ea erau ţinute la păstrare coroana lui Carol al IV-lea, sceptrul regal, veşmintele folosite cu ocazia încoronării şi altele asemenea. Partea interesantă este că în spatele uşii de la intrarea în cameră, după ce ai urcat scările, e o altă uşă. Această nouă uşă e făcută din fier masiv şi este, de fapt, uşa unui seif uriaş. E ferecată, la propriu, ca în basme, cu şapte lacăte, de fapt şapte încuietori, pentru care ai nevoie de şapte chei. Ele sunt împărţite între preşedintele republicii, prim-ministru, arhiepiscopul Pragăi, şi aşa mai departe până la primarul capitalei cehe. În timp ce se gândea la asta, Charles încercă un sentiment ciudat că povestea lui Kafka, şi anume cea tradusă în latină în paginile aflate în camera lui, avea o vagă legătură. Era vorba şi acolo despre mai multe uşi, mai mulţi paznici. Se întrebă dacă nu cumva dezlegarea celeilalte părţi a misterului era legată de această încăpere. Aici, însă, era aproape imposibil de ajuns. Uşile nu puteau fi sparte, iar să reuşeşti să aduni cheile de la cele şapte cele mai importante personalităţi ale unei ţări, era pură fantezie.

În o sută de ani camera giuvaierurilor nu fusese deschisă decât de nouă ori în total. „Şapte şi nouă”, îşi spuse Charles. Iată numere cu adevărat magice, cifre fatidice. Îşi aminti că îşi propusese să rezolve enigmele una câte una şi se concentră să găsească sabia.

Încercă să înconjoare capela şi să caute fiecare ungher, dar trebuia să se ţină departe de raza vizuală a celor prezenţi la concert, aşa că se mărgini la a analiza fiecare colţişor din zonele în care era protejat de pereţi, însă nu putea trece de a doua jumătate, deci îi era imposibil să ajungă în spate ori în preajma lespezii funerare sau a relicvariului. Lumina nu era grozavă, dar putea vedea destul. Cercetă pereţii, obiectele, chiar şi tapiseriile scaunelor. Nu găsi nimic. Muzica se oprise şi concertul se încheiase. După ropotele de aplauze urmă vacarmul pe care îl face mulţimea de oameni când pleacă de la un concert. Christa intrase şi ea cam pe la mijlocul aplauzelor şi se aşeză lângă Charles, pe podea, în spatele uşii. Îl întrebă din ochi dacă a găsit ceva, iar Charles negă dezamăgit dintr-o mişcare de cap. Apoi îi spuse că n-a ajuns la mormânt şi că trebuie să aştepte să plece toată lumea.

— O să ne închidă în catedrală, zise Christa.

— Atunci o să stăm până dimineaţă, răspunse Charles definitiv.

Aşteptară în linişte până nu se mai auzi nimic. Pe urmă percepură un zgomot de paşi care mergeau într-un anume ritm. Ecoul catedralei goale îl amplifica. Paznicul îşi făcea rondul pentru a se asigura că nu mai era nimeni acolo. Charles speră ca acesta să nu intre să verifice capela. Paşii se apropiară. Apoi se opriră. Paznicul ajunse chiar în faţa uşii. Lumina unei lanterne scotoci fiecare loc vizibil al capelei, dar paznicul nu intră. Cei doi îşi ţineau respiraţia ascunşi după uşă. Paznicul plecă. Aşteptară ca paşii să se îndepărteze, socotiră că o să mai dureze un timp până ce acesta avea să se întoarcă, aşa că o luară spre zonele necercetate. La un moment dat, zgomotul de paşi se opri. Probabil că paznicul ieşise.

Le mai luă aproape o oră să scotocească peste tot. Atinseră fiecare centimetru de perete până la înălţimea la care puteau ajunge. Pereţii, frescele, podeaua. Mormântul. Charles cotrobăi până şi în relicvariu. Nimic. Îl cuprinse furia. Aceasta lăsă loc deznădejdii. Nu înţelegea unde greşise. Poate că nu greşise niciunde. De fapt, ce ştia? Că o femeie îi întinsese un bilet. Un om pe moarte venise la el în cameră. Poate omul spusese adevărul. Poate că între cei doi nu era nicio legătură. Sau poate că dedusese prost. Sau trebuia să ţină cont şi de acel 10.00 despre care credea că indica ora. Sau trebuia să insiste mai mult şi asupra celorlalte părţi ale mesajului. Îşi pierdu cumpătul şi, cum stătea sprijinit, cu ambele mâini pe partea din faţă a mormântului, trânti într-un gest aproape isteric toate obiectele dispuse pe ştergarul alb cu roşu. Mai pufai o dată nervos, după care îşi spuse că trebuie să se calmeze şi se aplecă să ridice obiectele de pe jos.

Christa îi sări în ajutor. Se aplecară fiecare de o parte şi de cealaltă a lespezii. Şi se opriră amândoi ca la un semn. Zăriseră ceva cu coada ochiului. Se ridicară şi nu văzură nimic. Apoi se lăsară încet, încet în jos ca într-un dans sincronizat perfect. Şi pe urmă văzură din nou. Dintr-un anume unghi, grămezi de semne se puteau distinge pe ştergar. Charles rămase aplecat în acea poziţie şi începu să citească. Era un mesaj cifrat.

Nu observă când Christa dispăru de lângă el. Era prea concentrat. Câteva secunde mai târziu auzi pe cineva strigând ceva la el, iar când întoarse privirea spre uşă, o lumină de lanternă îi bătu drept în ochi. Mişcă încet capul şi îl văzu pe paznic cum ţine întinse ambele mâini foarte apropiat şi că într-una are lanterna, iar în cealaltă, pistolul. Apoi o zări pe Christa care auzise zgomotul şi se lipise repede de perete. Din unghiul în care se afla, paznicul nu avea cum să o vadă. Charles făcu un gest de apropiere spre paznic, dar Christa îi făcu semn cu capul să se dea mai în spate. Acesta se conformă. Paznicul ştia că îl încolţise, însă voia să pună mâna pe el, aşa că dădu la o parte cu piciorul stâlpul care ţinea colanul. Un zgomot de metal, ascuţit, traversă catedrala. Se apropie uşor de Charles. În momentul în care ajunse în cadrul uşii, Christa îi prinse mâinile şi i le îndreptă în sus, după care îl lovi cu genunchiul în bărbie. Luat prin surprindere, paznicul căzu pe spate şi scăpă atât pistolul, cât şi lanterna. Christa se repezi asupra lui şi se poziţionă în spatele său. Îl prinse de gât cu întreg braţul şi începu să strângă. Charles voi să o oprească, însă paznicul se lăsă moale în braţele Christei.

— O să se trezească în câteva minute. Trebuie să plecăm acum, spuse Christa şi îl prinse de mână.

— Ştergarul, zise Charles şi se dădu în spate.

Îl împături şi îl vârî sub sacou. Încercară uşa sudică. Era închisă. Aşa că o luară spre cea vestică. Puţin înainte de a ajunge la porţi, două femei cu găleţi şi instrumente de curăţat intrară în catedrală. Cei doi trecură în viteză pe lângă ele şi le lăsară cu gura căscată.

În taxiul care gonea spre hotel, Charles se gândi că norocul nu îl părăsise încă, aşa cum nu o făcuseră nici capacităţile intelectuale. Ardea de nerăbdare să citească mesajul, dar se temea ca taximetristul să nu îşi pună întrebări în legătură cu un turist care se uita într-un fel anume la o bucată de cârpă şi să nu facă legătura în cazul în care poliţia ar putea să îl chestioneze pe cine luase din faţa castelului.

Era vară şi nu se întunecase încă. Ştia că în momentul în care taxiul va trage în faţa hotelului o va întinde în sus pe scări, fără să mai aştepte liftul. Speră ca pe ştergarul din capelă să fie un indiciu serios despre unde poate găsi sabia. Creierul lui surescitat făcea milioane de conexiuni neaşteptate. Era convins că dacă ar fi băut o cafea, inima i-

ar fi explodat. „În 1.400 de bucăţi”, îşi zise el. În agate şi ametist, în cuarţ şi porfiriu, în toate culorile şi formele pe care natura le inventase vreodată.

Capitolul 65

Christa observă cele trei maşini negre identice, cu permise speciale de trecere afişate în parbriz, parcate neregulamentar în faţa hotelului. Până să apuce să îi atragă atenţia profesorului, acesta se şi năpustise glonţ spre intrare. În momentul în care pătrunse în hol fu înconjurat de trei bărbaţi care îi blocară trecerea. Până să apuce să se dezmeticească, cei trei îi făcură imediat loc unui alt bărbat pe care Charles îl asemui în minte cu Maciste, unul dintre eroii filmelor mute italiene de la începutul secolului al XX-lea. Se simţi ca într-o secvenţă din *Cabiria,* ca fetiţa răpită din filmul respectiv în care acest Hercule, filmat în contraplonjeu, domina ecranul. „Îi mai lipseşte elefantul", se gândi Charles amuzat.

Nicky Ledvina avea amândouă mâinile adânc îndesate în buzunarele pantalonilor. În buzunarul de la piept al sacoului era înfiptă o insignă oficială pe care Charles nu o recunoscuse.

— Bună ziua, domnule profesor Baker, îl salută calm comisarul.

Avea un fel de a accentua cuvintele pe care Charles îl recunoştea de la oamenii de origine slavă care nu stăpâneau foarte bine limba engleză. Charles nu ştiu ce să răspundă, iar comisarul i-o luă înainte.

— Ce nepoliticos sunt, spuse el, apoi scoase mâna dreaptă din buzunar şi i-o întinse. Comisarul Ledvina.

Charles răspunse gestului, dar când mâna lui se pierdu în lopata mare cât un capac de toaletă a poliţistului, simţi o înţepătură groaznică în palmă. Şi apoi mai multe bucăţi de corpuri dure care păreau să aibă un fel de frunze. Se strâmbă de durere şi încercă să se elibereze, însă comisarul se ajută şi cu cealaltă mână şi împingea în palma profesorului lucrul acela care îi rănea pielea. Charles începu să urle şi se smuci cât putu de tare pentru a scăpa din strânsoare: Era mai uşor să scapi dintr-o menghină închisă la maximum. Atunci interveni Christa, care îi vârî comisarului sub ochi legitimaţia de Interpol. Nicky râse fără să se sinchisească şi, în timp ce Charles se schimonosea de durere, adăugă:

— Ştiu cine sunteţi, Christa Wolf. Sau preferaţi Eugenie Pialat? Sau Helen de Vrij? Sau, poate, v-ar plăcea să vă auziţi numele adevărat? Pun pariu că nimeni nu v-a mai spus de mult Kate. Kate Schoemaker.

Poliţiştii făceau cerc în jurul lor pentru ca lumea din jur să vadă cât mai puţin din ce se întâmpla. Oamenii din hol se uitau ciudat, iar alţi doi poliţişti încercau să îi convingă să îşi vadă de treaba lor. Directorul hotelului apăru cu un telefon. Îşi făcu loc, i-l întinse comisarului, şi îi spuse:

— Vorbiţi cu ministrul de Interne. Acum.

Se roşise la faţă de nervi şi se întreba cum de paza hotelului nu

intervenise. Niciodată, de când era el acolo, nu se întâmplase ca vreun oaspete să fie agresat. Şi încă de către nişte oficialităţi ciudate. Sau inventate. Sunase imediat pe telefonul personal al ministrului de Interne care avea un apartament permanent rezervat la hotel şi îl împrumuta cu generozitate vreunui prieten de rang înalt care voia să fie bine tratat sau avea nevoie de discreţie şi de lux pentru vreo escapadă erotică.

Comisarul îl privi lung pe directorul care se agita şi se gândi ce să facă. Întoarse una dintre mâinile lui Charles şi se uită la ceas. Pe urmă îi dădu drumul. Din palma deschisă a acestuia căzură şi se risipiră pe jos câţiva căţei de usturoi şi cojile care se desprinseră de pe ei. Cu o dexteritate demnă de cauze mai bune, comisarul prinse din nou mâna lui Charles, o întoarse cu palma în sus, pipăi cu degetul pielea care se înroşise şi în care se vedeau urmele înţepăturilor şi, în final, o eliberă.

— Îmi cer scuze, zise el imediat. Trebuia să fiu sigur, apoi luă telefonul şi îi urlă ministrului: Lucrez!

Şi îl închise. După care i-l aruncă directorului căruia îi căzuse faţa de tot.

În mod normal Charles nu s-ar fi lăsat cu una, cu două. Dar, în situaţia de faţă, pe lângă faptul că era convins că nu avea nicio şansă în faţa căpcăunului acela, se controla şi pentru că nu ştia ce informaţii deţinea comisarul. Şi încălcase cam de multe ori legea în ultimele ore. Înţelesese imediat ce voia să spună căpcăunul. Spre stupoarea tuturor, în special a Christei, începu să râdă. Comisarul trecea peste orice când i se urca câte o idee fixă la cap, dar ori de câte ori făcea câte o prostie dintr-asta, se simţea groaznic de prost şi îi părea teribil de rău. Se ruşină şi lui Charles nu îi scăpă uşoara roşeaţă din obrajii săi.

— Ce vă aşteptaţi să se întâmple în situaţia în care nu v-aţi fi înşelat? întrebă Charles cu interesul pe care îl arată cercetătorul, moluştei pe care o studiază.

Comisarul începu să se bâlbâie, însă Charles se apropie foarte mult de el fără să îşi dezlipească vreo secundă privirea de pe faţa acestuia. Îl privea fix în ochi. Nicky se intimidă şi mai tare şi bâjbâi că ar fi trebuit ca pielea să îi fie arsă şi topită ca la contactul cu acidul sulfuric.

— Deci nu sunt vampir? îl iscodi Charles. Am închis capitolul ăsta? Sau trebuie să îmi înfigeţi un ţăruş în inimă ca să fiţi sigur?

Comisarul dădu din cap că da, apoi că nu, neştiind la care dintre întrebări trebuia să răspundă.

— Atunci, îmi veţi permite să mă retrag. Am avut o zi foarte obositoare.

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse pe loc şi porni spre lift. Vârî mâna sub sacou pentru a se asigura că ştergarul pe care îl furase de la catedrală era tot acolo. Îl simţi, aşa că se linişti. Directorul umbla

gâfâind după el şi gura lui fu un izvor nesecat de scuze. Charles nu îşi aminti vreodată să fi auzit pe cineva chiar atât de creativ în a inventa toate scuzele şi compensaţiile din lume. Şi i se făcu milă. Îl prinse de umeri pe director şi îi spuse că nu s-a întâmplat nimic. Ba din contră, a lămurit cu bine o situaţie care risca să îi strice şederea la Praga. Urcă în lift şi, în timp ce se închideau uşile, îl văzu pe director stând în mijlocul holului, consternat şi contrariat de reacţia oaspetelui. Nu ştia dacă să fie bucuros sau îngrijorat în continuare.

Christa rămase jos şi se luă la harţă cu comisarul. Îi spuse că mai cunoscuse autorităţi dintr-astea din ţări dictatoriale sau poliţişti nonconformişti şi că mai devreme sau mai târziu toţi sfârşeau prost. Aşa că îl sfătui să stea departe de ei, cât mai rămâneau la Praga, dacă nu vrea un scandal cu consecinţe internaţionale la cel mai înalt nivel. Ledvina, care trecu peste faza în care fusese intimidat, îi răspunse scurt:

— Nicio şansă!

Şi îi întoarse spatele Christei. Alaiul îl urmă la maşini. În timp ce îi deschidea portiera maşinii, aghiotantul zise:

— Poate că avem de-a face cu o specie de vampir mai evoluată.

Comisarul îl privi ca şi cum ar fi avut în faţă cel mai mare cretin pe care îl văzuse vreodată. Spuse doar atât:

— Ignorantule! Daţi drumul la sirenă, că n-am chef să mă înghesui cu toţi turiştii ăştia!

Şi urcă în maşină.

Capitolul 66

Ajuns în cameră, Charles nu avu răbdare şi, încă din cadrul uşii, începu să rotească ştergarul pentru a vedea, în sfârşit, mesajul de pe el. Tehnica asta, în care o fotografie poate fi vizualizată doar într-o anumită poziţie, era folosită, în special, pe cărţi poştale ilustrate, unde mai multe fotografii suprapuse îţi lăsau prin mişcare impresia că personajul surprins în ele făcea un gest anume pentru privitor. Îşi amintea de Mona Lisa care îi făcuse cu ochiul dintr-o astfel de vedere. Mai văzuse sute de asemenea variante în mai toate bâlciurile sau magazinele de suvenire, asociate în special cu kitsch-ul de pe lângă catedralele catolice din America Latină. Cel mai bine îşi amintea, de când fusese în Mexic, o cruce care la mişcarea fotografiei devenea fosforescentă, iar într-o a treia poziţie apărea scris pe ea „Powered by Jesus”.

Probabil că cel care transmisese mesajul folosise aceeaşi tehnică, doar că aici nu existau mai multe variante suprapuse. Voia să fie sigur ca nimeni dintre cei care ar fi putut intra în capelă să nu observe că aveau de-a face cu o faţă de masă mai specială.

Charles recunoscu imediat semnele aşezate în ordine. Se aşeză la masa de scris, unde rămăseseră hârtiile pe care înşirase mai devreme lista regilor înmormântaţi la Sfântul Vitus, şi se apucă să transcrie. Tocmai când termină de copiat integral şirul de semne, auzi bătăi în uşă. Se ridică şi îi deschise Christei, după care se grăbi să se aşeze la loc.

Christa voia să comenteze incidentul de jos, dar văzându-l pe Charles atât de concentrat, renunţă. Îşi trase un scaun lângă masă şi privi notaţiile lui Charles.

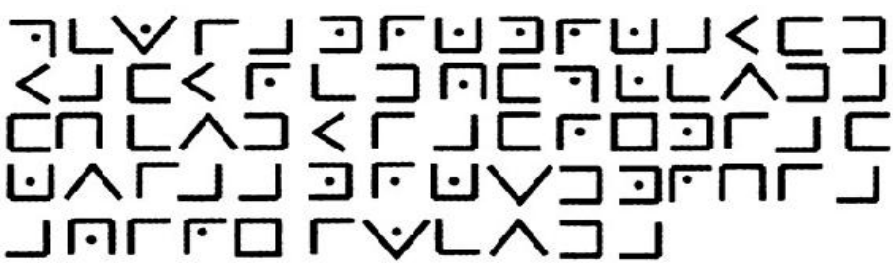

— Ăsta e un cod masonic? întrebă ea.

— Da. Cel mai uşor dintre toate, răspunse Charles satisfăcut. E o joacă de copii. Orice puşti care ştie alfabetul şi a jucat vreodată X şi 0 ştie să rezolve asta.

În timp ce vorbea făcu patru careuri în care notă alfabetul, în ordine, şi pe fiecare al doilea, nişte puncte în dreptul literelor. Simţi

răsuflarea Christei în spate şi trebui să îşi recunoască lui însuşi că respiraţia femeii îl tulbură într-o oarecare măsură. Termină de completat cele patru figuri şi se întoarse spre Christa:

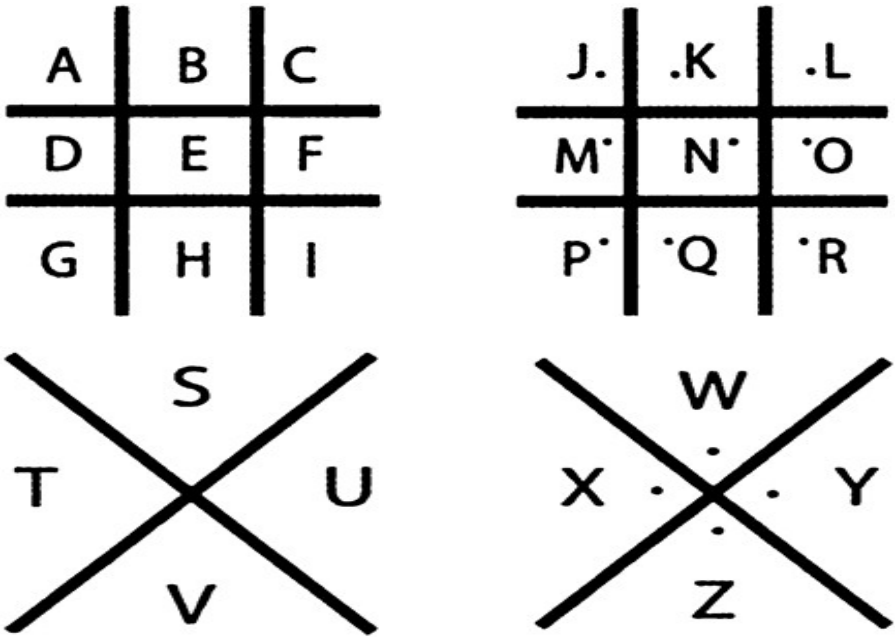

— După cum vezi fiecare literă e încadrată de o formă geometrică. Aşadar, în loc să scriem litera, folosim forma geometrică din dreptul literei respective. Astfel, acest „L” întors e, de fapt, „A”, celălalt „L” întors, cu punct în el, se traduce prin „J”. Săgeata cu vârful în sus şi punct în centru îi corespunde lui „Z” şi tot aşa, conform acestor patru tabele. Floare la ureche. Şi acum haide să scriem rezultatul decriptat.

Charles se apucă să transcrie rezultatul decodat. Primele litere, PCWIAMR, îl cam dezamăgiră. Decise să nu se gândească şi să scrie întreg textul până la capăt şi să vadă atunci ce mai era de făcut. Rezultatul final fu şi el dezamăgitor. Exact în linia începutului:

PCWIAMRKMRAUFDUAFURCDQFPLCVDAFHCVDUIAFREMIAFKVIAAMR

Aşadar, niciun sens. Se gândi o clipă dacă era o anagramă. Nu întâlnise până atunci un mesaj criptat cu cod masonic care să fie o anagramă. Dar orice era cu putinţă. Aşa că deschise laptopul şi programul de criptare şi introduse rezultatul obţinut. Apăsă *enter* şi pagini întregi de variante rearanjate ale literelor umplură ecranul. Trecu cu repeziciune prin toate, însă nu găsi nimic care să aibă, măcar într-o mică măsură, sens.

În faţa computerului din vila somptuoasă a institutului, Werner

vedea exact ce vedeau şi cei doi. Începu să scrie şi el cu creionul pe o hârtie mare de pe masă tot felul de semne. O auzi pe Christa spunând:

— E un cod cu cheie, nu-i aşa?

Charles dădu afirmativ din cap.

— Cel puţin asta ne face mai puţin stupizi, spuse Christa zâmbind.

Charles nu îi împărtăşea însă optimismul şi nu avea niciun chef să zâmbească.

— Ai habar care ar putea fi cheia? întrebă Christa.

— Nici cea mai vagă idee. Ar putea fi orice.

— Mesajul îţi este adresat. Ar trebui să fie ceva la ce te gândeşti în mod automat. Sau foarte des. Sau ceva din viaţa ta pe care îl ştii doar tu.

— Adică posibilităţi nelimitate, zise Charles. În situaţia în care cuvântul conţine mai multe litere, dar niciuna dintre ele nu se repetă, nu e foarte greu să o găsim chiar dacă nu o ştim. În cazul în care însă cheia e mai complicată, ar putea ca operaţiunea asta să devină imposibilă.

Charles pufni pe nas şi se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră. Peripatetiza din nou. Metoda lui favorită de concentrare. Luă o ţigară din pachet şi o aprinse. Cum în cameră fumatul era interzis, se apropie de geam şi se aplecă peste el pentru a privi strada. Christa îl lăsă în pace şi aşteptă cuminte pe scaun privind în zadar textul criptat de pe masă. După ce termină ţigara, Charles îşi reluă plimbarea prin cameră. La un moment dat, începu să vorbească. Părea mai mult un monolog. Suna mai degrabă ca şi când ar fi gândit cu voce tare:

— Există multe moduri de a descoperi cheia. Cea mai simplă: căutarea celor mai comune cuvinte formate din una, două sau trei litere. Dar, cum nu există pauză între cuvinte, cel mai la îndemână ne-ar fi să căutăm frecvenţa cu care apar anumite semne şi să judecăm probabilistic.

— De ce nu încerci măcar câteva cuvinte? Poate avem noroc.

— Poate. Dar mă tem că vom da numai de fundături. Aşa că propun să trecem direct la varianta ştiinţifică.

Se aplecă peste laptop şi deschise un program care avea trecut pe o coloană întregul alfabet, iar pe alta, nişte procentaje.

— Ce e asta? întrebă Christa.

— Frecvenţa medie cu care apar literele într-un text în limba engleză.

a	8.167%
b	1.492%
c	2.782%
d	4.253%
e	12.702%
f	2.228%
g	2.015%
h	6.094%
i	6.966%
j	0.153%
k	0.772%
l	4.025%
m	2.406%
n	6.749%
o	7.507%
p	1.929%
q	0.095%
r	5.987%
s	6.327%
t	9.056%
u	2.758%
v	0.978%
w	2.360%
x	0.150%
y	1.974%
z	0.074%

— Cel mai indicat este să căutăm întâi vocalele. Şi să sperăm că avem noroc, că textul ăsta se supune regulilor de frecvenţă medie şi că nu este doar o excepţie.

Un *beep* scurt îi întrerupse lui Charles firul gândurilor. Era telefonul Christei. Aceasta nu reacţionă în niciun fel.

— Nu răspunzi? o întrebă Charles.

Christa dădu din mână ca şi când ar fi spus că nu e nimic important.

— Probabil un mesaj de la serviciu.

Charles o privi ca şi când ar fi vrut să îi pătrundă în minte, să afle ce gândea Christa în acel moment. Îl năpădiră din nou bănuielile. Christa însă se apucase de calculat.

— Am numărat 71 de caractere. Dacă zeii probabilităţilor ţin cu noi,

litera A ar trebui să coincidă cu un simbol care ar trebui să apară de 8,167 ori, înmulţit cu 71/100, adică de 5,79 ori.

Charles privi felul şcolăresc în care făcuse Christa operaţia pe hârtie, fără să apeleze la calculatorul de pe telefonul mobil. Asta îi întări şi mai tare suspiciunile. Fu convins că femeia nu voia ca el să citească mesajul pe care îl primise. Îşi aminti că omul din cameră îi spusese să nu aibă încredere în absolut nimeni. Se întrebă dacă nu cumva avusese dreptate. Se gândi să îi spună Christei că era obosit şi să continue în dimineaţa următoare, dar nu era foarte convins că ea l-ar fi crezut. Iar dacă suspiciunile lui ar fi fost nefondate, ar fi jignit-o. Decise să meargă mai departe, fiind convins că nici această modalitate nu va da prea multe rezultate.

Werner puse pixul jos când Beata se apropie de el cu o farfurie pe care trona un hamburger imens. Rezolvase deja decodificarea în felul în care se pregăteau cei doi să o facă. Nu părea foarte mulţumit. Beata se aşeză la el în braţe şi ascultă vocea care venea din boxele laterale ale computerului.

— 5,79 se aproximează la 6, spuse Charles. La prima privire mai sunt şi alte litere cu procentaje apropiate. Dacă luăm litera „T”, spre exemplu, avem 9.056…

Se aşeză la computer, deschise calculatorul şi continuă:

— Ori 71/100, egal 6,42, adică tot şase. Textul nu e suficient de lung ca să avem diferenţe sesizabile.

Se apucă să numere semnele care alcătuiau codul. Caracterul care semăna cu un „C” pătrăţos apăru de şase ori.

Notă ceva pe hârtie şi spuse:

— Cheia noastră ar trebui să arate în felul ăsta:

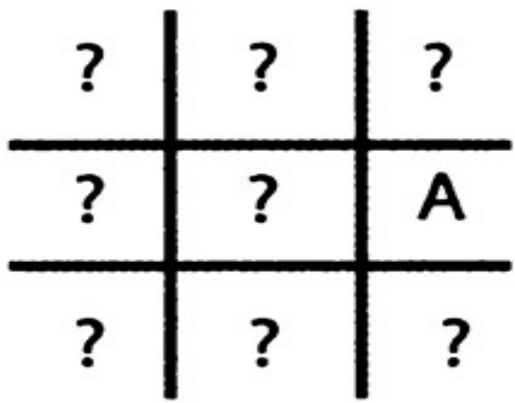

— Fie e un cuvânt din cinci litere care nu conţine litera A, fie e un cuvânt din şase litere care se termină în A, fie e un cuvânt mai mare

din şapte litere în care a şasea literă este A. La cât este de scurt cuvântul, probabilitatea să avem litere dublate este destul de mică. Ea creşte odată cu lungimea cuvântului.

Se opri din vorbit şi privi cu regret semnele acelea aruncate într-o ordine ştiută doar de cel care scrisese mesajul. Într-un târziu, îşi privi ceasul şi adăugă:

— Cred că trebuie să las să mi se răcească un pic capul. Şi sunt mort de foame. În plus, aici au cea mai bună gâscă pe care am mâncat-o vreodată. Gâscă rilette şi supă din ragout de gâscă. Sau, şi mai bine, piept de gâscă garnisită cu castane şi clătite de cartofi. Iar la desert, o senzaţională îngheţată din sparanghel.

— Îngheţată din sparanghel? se strâmbă Christa.

Charles râse de reacţia femeii.

— O să vezi, zise el. Propun să ne întâlnim în hol într-o jumătate de oră. Trebuie neapărat să fac un duş.

Christa plecă în cameră, iar Charles, după ce se dezbrăcă, rămase doar în boxeri, apoi se învârti de câteva ori în jurul mesei pe care era textul. Până la urmă, cedă tentaţiei şi încercă să dezlege codul. Optă pentru un cuvânt simplu. Şi se gândi că, poate, diavolul de pe aşa-zisa lui carte de vizită ar putea fi cheia. Încercă deci „diavol”, dar fără niciun rezultat. Îşi spuse că era cam hipoglicemic şi că o cină delicioasă s-ar putea să îi redea luciditatea. Decise să îşi mai aprindă o ţigară. „Sper să nu mă apuc de fumat de-a binelea”, chibzui el. Ştia că dacă obiceiul ăsta încă mai era tolerat în Europa, deşi şi aici interdicţiile erau din ce în ce mai mari, în America lumea l-ar fi privit ca pe un ciumat. Se consolă cu gândul că stresul fumează în locul lui şi că, odată trecut acest hop, va reveni la trabucele Cohiba strâmbe care, spre deosebire de ţigarete, erau considerate mai degrabă o extravaganţă de milionar decât ceva reprobabil.

Îşi aprinse ţigara şi se aplecă din nou pe geam privind cum începeau să pâlpâie luminile în centrul Pragăi şi urmărind lumea ieşită la promenadă. Atenţia îi fu captată de o limuzină dintr-aceea infinit de lungă despre care se întreba cum se putea descurca într-un oraş european cu străzi înguste şi colţuri bruşte, şi îşi spuse că nu îl invidiază deloc pe şofer. Din limuzină coborî o tânără îmbrăcată în mireasă cu un buchet de flori violet în mână. Apoi urmară alte maşini, iar cei ce coborau din ele se alăturau rând pe rând grupului nuntaşilor care creştea continuu. Dinspre ieşirea hotelului, o femeie se desprinse din dreptul grupului şi o luă pe lângă clădire ca şi când nu ar fi vrut să fie văzută. Doar aglomerarea aceea din faţa uşilor automate o făcuse să se îndepărteze un pic de la perete. Iar Charles surprinse acest moment. Era Christa.

Capitolul 67

Ieşi din baie cu halatul pe el. De această dată nu cântase nimic sub duş, ceea ce pentru el nu era niciodată un semn foarte bun. Charles avea frivolităţile şi pasiunile lui secrete. Îi plăcuse un film al lui Woody Allen în care un tenor care cânta fenomenal în baie, când ieşea din încăperea cu pricina, se pierdea în aşa măsură, încât niciun sunet corect nu îi mai ieşea din gură. Ştiind că de fiecare dată când încerca să fredoneze ariile lui preferate în public, lumea se ţinea de urechi, spera ca măcar cântatul sub duş să îi iasă cum trebuia. Era încântat de felul în care îşi interpreta sie însuşi ariile preferate. De la *Di quella pira* şi *Un di se ben rammentomi* până la *Aria calomniei* şi *Bella figlia dell' amore* în care interpreta toate cele patru voci, inclusiv partitura de contraalto a *Maddalenei,* o voce atât de rară, încât de multe ori şi cele mai mari teatre din lume o înlocuiau cu o mezzo-soprană, fiecare arie pe care o cânta era un indicator clar pentru starea lui de spirit. În acel moment era îngrijorat pentru tot ce se întâmplase şi nemulţumit că nu reuşise încă să descifreze mesajul recuperat de la catedrală. Şi, în plus, Christa părea să aibă o agendă secretă.

În timp ce se ştergea viguros pe cap se plimbă prin cameră şi se opri în dreptul telefonului. Pe ecran apăreau trei apeluri pierdute. Aruncă prosopul pe scaun şi verifică cine l-a sunat. Două dintre apeluri fuseseră de la un număr necunoscut, iar cel de-al treilea, de la Ross. Îşi consultă căsuţa vocală. Primele două mesaje erau asemănătoare. Nu se auzea mare lucru. Reuşi să desluşească între zgomote de fond, pârâieli şi păcănituri şi ceva ce părea să fie un vânt foarte puternic. Recunoscu, într-un târziu, vocea tatălui său, dar nu izbuti deloc să înţeleagă ce spune. Cuvintele erau întrerupte de la mijlocul lor. Ascultă cele două mesaje de mai multe ori. I se păru că aude un „în ordine" şi „poimâine", şi cam atât, chiar dacă ambele mesaje durau aproape un minut fiecare.

Se gândi dacă să îl sune pe Ross şi ce să îi spună. Ar fi putut avea nevoie de ajutorul lui pentru descifrarea mesajului de pe ştergar. Nu era încă sigur câtă încredere putea avea într-un om pe care nu îl mai văzuse de atâta vreme. Hotărî să mai amâne un timp până când se va hotărî exact ce îi va spune acestuia. Ross va dori, cu siguranţă, să ştie peste ce a dat de această dată, de vreme ce avusese nevoie să îl ajute cu trecerea frontierei.

Se opri în faţa valizei şi scoase din ea o cămaşă Charvet albastru-deschis şi pantalonii navy de la Canali. Dintre hainele pe care le adusese cu el erau cele mai bune, iar o cină la Boscolo merita hainele lui preferate. Charles avea o adevărată obsesie în ceea ce privea ţinuta la cină. De când era mic, bunicul lui îl învăţase că a te aşeza la masă

era un gest aproape religios. Cum „pâinea era viaţa”, a te prezenta aranjat la masă echivala cu respectul şi cu politeţea pe care le acordai celor din jur şi constituia un semn de recunoştinţă pentru zeii care, în generozitatea lor, îţi dăruiau o altă zi lipsită de griji.

Cum ţinuta i se părea incompletă, scoase din valiză o cutie în care păstra piesa de rezistenţă, o eşarfa model Ascot, dar pe care o luase de la brandul lui preferat în materie de accesorii – „Tie-Me-Up”. Era atât de îndrăgostit de această marcă mică, însă exclusivă, încât avea în *dressingul* gigantic aproape fiecare piesă pe care producătorii o scoseseră pe piaţă. Singurul lui regret era că „Tie-Me-Up” era, în primul rând, un brand care se adresa femeilor. Dar compensa această lipsă cumpărând de la ei accesorii de păr – de la *headband*-uri{30} şi *hair twist*-uri{31} până la invenţia unică a firmei, *hair rose*-ul{32} spectaculos, inspirat la origine dintr-un trandafir de păr al unui designer newyorkez, eşarfe scurte şi lungi, brăţări spectaculoase cu pietre semipreţioase. Fiecare dintre iubitele lui primise în dar de la el mai multe dintre aceste piese superbe, făcute din mătase naturală produsă nu în China, cum se obişnuia, ci la fabricile din zona lacului Como, de la cele mai mari care produceau materiale pentru marii designeri – de la Valentino la Ungaro, de la Pucci la Hermes – până la manufacturile artizanale cele mai mici care concepeau serii scurte de materiale originale. Nu îşi amintea să fi făcut vreodată alt fel de cadou femeilor care îi plăceau. De fiecare dată, acestea erau încântate de felul în care mătasea le mângâia pielea şi părul, de plusul de stil şi de elegenţă pe care colecţiile „Tie-Me-Up”, cu paletele lor colorate şi combinaţiile surprinzătoare de culori, din materiale semnate de cei mai mari designeri ai lumii, dar şi dintre cei mai spectaculoşi artişti necunoscuţi, îl adăugau personalităţii lor.

Eşarfa pe care o adusese cu el era bleumarin-închis, cu modele *paisley* roz cu irizaţii violacee. O privi încântat, o scoase cu grijă din cutie şi şi-o legă sub cămaşă. Se admiră în oglindă şi, încântat de ce văzu, coborî la cină.

Capitolul 68

Cum Christa nu ajunsese încă, se aşeză pe unul dintre fotoliile comode din hol şi îl sună pe Ross. Acesta răspunse aproape instantaneu ca şi când stătea cu telefonul în mână, aşteptând apelul lui Charles.

— Eram îngrijorat pentru tine, spuse Ross. Voiam să fiu sigur că ai reuşit să te descurci. Am căutat informaţii pe fluxul interagenţii şi m-am bucurat că nu am găsit nimic.

— Mulţumesc mult. Cum ai reuşit să rezolvi? Sau suntem la categoria lucrurilor care nu se pot spune? Şi trebuie să ne mulţumim cu rezultatul? Oricum, îţi sunt dator. O dată mai mult.

Ross nu îl lăsă să termine cu laudele.

— Din păcate, de data asta, nu am niciun merit. Chiar voiam să te întreb cum ai reuşit să scapi.

Aşadar, nu Ross rezolvase cu controalele celor două poliţii de frontieră. Atunci cine? Probabil acel cineva care îi adusese şi paşaportul la hotel. Însă de unde ştia la ce hotel se va duce? Charles oftă la gândul că numărul întrebărilor rămase fără răspuns creştea în fiecare clipă.

— Alo?… Alo?… Mai eşti acolo? întrebă vocea jucăuşă a lui Ross.

— Da. Iartă-mă. Mă întrebam, dacă nu ai fost tu, cine atunci? Poate Interpolul.

— Interpolul? Ăia nu sunt în stare să îşi treacă nici măcar agenţii proprii… Te-ai încurcat cumva cu Interpolul? Ai devenit vreun fel de consultant pentru ei? îl iscodi Ross aproape în batjocură.

Charles vru să îi răspundă, dar o văzu pe Christa stând în mijlocul holului. Rămase cu gura căscată la acea imagine de o frumuseţe şi o eleganţă desăvârşite. Se ridicase în picioare într-un gest aproape automat. Vocea lui Ross se auzea în continuare în receptor, însă Charles nu mai asculta. Imaginea femeii îl tulbură în aşa măsură încât, când îşi dădu seama că încă mai avea mobilul la ureche, îi spuse lui Ross un foarte scurt: „Te sun eu mai târziu”. Şi închise.

Christa se apropie de el şi îi făcu un compliment despre cum arăta. Charles voi să îi întoarcă politicos complimentul, însă se fâstâci. Christa îi aranjă nodul de la eşarfa. După care spuse un „Mergem?” şi îl apucă de braţ.

Câteva minute mai târziu, cei doi comandau la New York Caffe toate fanteziile culinare care îi trecuseră prin cap lui Charles. Celelalte săli – Opera Ballroom şi Fine Dinning Salon – erau ocupate de nuntă, iar Inn Ox Lounge i se păru lui Charles prea întunecos pentru dispoziţia lui din acea seară. Avea chef să o poată privi pe Christa în

voie, iar muzica de pian care se auzea din hol se potrivea de minune.

După ce ospătarul luă comanda şi le aduse băuturile – Martini sec pentru Christa şi paharul cu Glenmorangie{33} vechi de optsprezece ani, „extremely rare” pentru Charles – acesta din urmă se gândi să tranşeze pentru totdeauna suspiciunile pe care i le trezise plecarea Christei de la hotel. Îşi dori ca ea să îi dea o explicaţie plauzibilă şi să îşi continue în mod plăcut seara. Ştia că surpriza este cea mai bună metodă pentru a primi un răspuns sincer sau a observa dacă cel din faţă ezită când răspunde. Aşa că zise:

— Te-am văzut de la geam că plecai de la hotel!

— Mă urmăreşti? întrebă Christa zâmbind.

Apoi, văzând că acesta aştepta cu nerăbdare răspunsul, continuă:

— Vrei să ştii unde am fost?

Charles încercă să nege. Voia să spună că nu avea intenţia să o verifice. Christa îşi puse mâna peste a lui pe masă.

— Ştiu că nu ai încredere în nimeni acum. Şi e explicabil. Dar singurele haine pe care le am sunt cele cu care am venit pe tren.

Lui Charles îi veni să îşi tragă singur o pereche de palme peste faţă.

— Ai fost la cumpărături?

— Crezi că îţi împrumută la hotel rochii dintr-astea? Şi pantofi?

Rostise aceste cuvinte în timp ce întinse demonstrativ cele două picioare pe sub masă, până în apropierea fotoliului lui Charles. El simţi cum roşeşte, nu numai la gândul că fusese un idiot că o bănuise de ceva, dar şi la vederea gleznelor superbe ale femeii. Zise imediat o prostie ca să iasă din încurcătură.

— Ştii că până de relativ curând să vezi glezna unei femei era speranţa supremă a unui bărbat? Că rochiile erau lungi până la pământ, iar a avea privilegiul să vezi glezna unei domnişoare putea să aibă un efect atât de devastator, încât ducea, de cele mai multe ori, direct la altar?

— Acum că mi-ai văzut gleznele sper că n-o să mă ceri de nevastă! răspunse Christa pe un ton alintat.

Charles se mai fâstâci o dată şi amândoi izbucniră în râs.

Capitolul 69

Se făcuse ora 11.00 când începu agitaţia în micul cimitir privat de lângă lacul Halbert, în imediata vecinătate a orăşelului Corsicana din Texas. În câteva ore trebuia să înceapă ceremonia de înmormântare a celui ce fusese Franklin Foster Hearst. La ferma lui, situată la mai puţin de doi kilometri de cimitir, se făceau ultimele pregătiri. În capela familiei, sicriul special, mai scump şi mai luxos decât orice se văzuse până atunci în materie, rămăsese închis.

Miliardarul de origine irlandeză, pe numele lui real Patrick Buckley, era convins că va depăşi cu mult venerabila vârstă de nouăzeci de ani pe care o împlinise în acea primăvară. Pentru orice eventualitate însă, când nu era ocupat să se joace cu cei opt căţeluşi preferaţi sau să aplaude vreun miliard de dolari pe care îl făcuse întâmplător într-una dintre zilele „mai bune" cum le numea el, organizase un fel de licitaţie ca să cumpere cel mai impunător sicriu. Licitaţia durase aproape trei ani, iar reprezentanţii firmelor de pompe funebre care rămăseseră până la capăt în cursă avuseseră multe bătăi de cap. Nici nu putea fi altfel, de vreme ce bătrânului i se păruseră demne de tot dispreţul sicriele din aur, în valoare de patruzeci de mii de dolari, ale actriţei Zsa Zsa Gabor, cel al centrului funerar Xiao En din Kuala Lumpur sau chiar sicriul de aproape treizeci şi şapte de mii de dolari în care a fost înhumat Michael Jackson.

În cele din urmă, una dintre firme, care angajase de curând un designer italian, câştigase licitaţia pentru aproape patru sute de mii de dolari. Ideea lor era o combinaţie de oţel cu cele mai rare esenţe de lemn din lume. Lemnul de bază avea să fie o varietate care creştea cu predilecţie în Zimbabwe şi Mozambic şi care era copacul regal al zuluşilor, pe numele lui „Pink Ivory". Lemnul acesta e roşu la culoare şi foarte dur şi rezistent. Ornamentele laterale aveau să fie confecţionate din lemn nobil din pădurile amazoniene, un lemn numit „Inima purpurie" după culoarea pe care o prindea copacul după ce era tăiat şi se usca. În fine, ornamentele suplimentare, din aur şi platină, urmau să fie prinse pe bucăţi adăugate din Dalbergia, Bubinga şi Bocote, lemn mai moale care se pretează la prelucrare manuală.

Sicriul era aproape gata când milionarul originar din Tipperary, Irlanda, fu găsit ciopârţit în aşa măsură în biroul lui din clădirea cu 16 etaje din Dallas, încât era de nerecunoscut. Părea că peste capul lui desprins de corp trecuse un tren de mai multe ori în toate direcţiile.

Franklin Foster Hearst se născuse sărac lipit pământului. Bunicul său, care emigrase din Irlanda, primise o bucată de pământ la mama dracului. Totul se făcuse după obiceiul locului. Imigranţii aflaţi în căutarea unui loc pentru a se aşeza fuseseră aliniaţi la start, iar la

semnalul singurei autorităţi prezente, o luaseră la fugă şi înfipseră aleatoriu nişte ţăruşi în mijlocul câmpului. Acolo îşi construise bunicul, alături de cei trei fii ai săi, cocioaba şi tot acolo se născuse şi el. Între timp familia achiziţionase câteva vite, ceea ce era un fel de predestinare pentru ei, de vreme ce numele Buckley provenea din galicul „O Buachalia", care însemna, nici mai mult nici mai puţin: „turmă de vaci". Şi fiindcă destinul lucrează întotdeauna în sensul în care a fost prescris, tot de la o vacă i se trăgea şi bogăţia. De la una moartă, de această dată. F.F., cum îi spuseseră de-a lungul timpului toate cele opt soţii, deoarece fusese un bărbat iubitor, se plimba cu picioarele goale în pantalonii scurţi moşteniţi de la cei trei fraţi mai mari, când taică-su, vrând să îngroape o vacă ucisă de molimă, înfipse sapa în pământ şi fu stropit din cap până în picioare de o zeamă neagră şi mocirloasă care ţâşnise din pământ.

Petrolul din curte le schimbase viaţa. Taică-su îşi băuse minţile de fericire, mama murise de tifos, iar fraţii mai mari îşi cheltuiseră moştenirea pe femei de moravuri uşoare şi pe jocurile de cărţi. Despre doi dintre ei ştia că fuseseră împuşcaţi prin saloane deocheate, iar despre celălalt nu mai aflase nimic din noaptea în care plecase de acasă.

Fusese nevoit să se descurce singur încă de la vârsta de nouă ani. Acumulase bani şi putere. Nu se sătura niciodată şi nu se oprea nicicând. Din exploatarea petrolului, cumpărase acţiuni la o mină de diamante apoi deschise fabrici de bocanci pentru armată, pe urmă fabrici de armament. Achiziţionase lanţuri de restaurante din America de Sud până în Asia, iar odată cu Planul Marshall începuse să investească în bănci şi instituţii financiare. Deschisese firme de brokeraj pe Wall Street, la Londra, la Tokyo, şi firmele lui câştigaseră toate contractele pentru reconstrucţia Germaniei după cel de-al Doilea Război Mondial. În ultimii treizeci de ani cumpărase pachete majoritare de acţiuni la cele mai mari imperii mass-media din lume şi deţinea o parte serioasă din giganţii producători de medicamente.

Cu toate acestea, numele lui nu exista în niciun top al miliardarilor. Forbes nu îl pomenise niciodată şi, în afara câtorva oameni, nimeni n-avea nici cea mai mică idee despre existenţa lui. Era o fantomă. Asta pentru că nu avusese niciodată vreun fel de ambiţii politice. Înţelesese din timp că puterea reală nu e niciodată a celor care ies în faţă şi că celebritatea reprezintă calea sigură spre pierzanie. Aşa că nu cumpărase niciodată nimic pe numele lui. La început existau fel de fel de interpuşi care primeau cecuri generoase în schimbul unor date personale şi al unor semnături. De regulă indivizii păreau mulţumiţi, iar în rarele dăţi când vreunul se trezea să vrea mai mult, brusc îi dispărea orice urmă de avere sau de cont pe care îl avea în băncile sau instituţiile financiare controlate de F.F. Şi nu putea să dovedească

nimic, pentru că Hearst nu lăsa nimic la voia întâmplării. Nici măcar un petic de hârtie. Din punctul de vedere al oficialităţilor, era un crescător de vaci de succes mediu din Corsicana, Texas.

După ce depăşise faza cu intermediari persoane fizice începuse să înfiinţeze firme fantomă, fonduri de investiţii cu mii de acţionari minoritari, fel de fel de organizaţii guvernamentale pe tot întinsul globului, în aşa fel încât niciun fel de autoritate sau persoană individuală să nu poată ajunge, urmărind firul logic şi traseul banilor şi al lanţului de comandă, vreodată la el. Nici măcar el nu mai putea ţine socoteala la cât era de influent şi de bogat.

La un moment dat, la începutul anilor ’70 ai secolului trecut, fusese vizitat de un individ care îi spusese că îi poate oferi ceva ce foarte puţini muritori ar îndrăzni până şi să viseze, dar cu condiţia ca organizaţia lui, cu tot ce deţinea, să fuzioneze cu o alta de acelaşi fel. Cu flerul lui pentru oportunităţile cu adevărat mari, acceptase. Timp de zece ani fusese introdus puţin câte puţin în Ordinul secret controlat de Consiliul celor doisprezece. Trecuse prin multiple serii de verificări, ritualuri care pentru un om obişnuit ar fi putut părea suspecte sau ridicole, ajunsese cavaler, apoi unul dintre cei trei electori şi, în final, când predecesorul lui trecuse în nefiinţă, fu desemnat să reprezinte organizaţia în Consiliul celor doisprezece.

Cu două zile în urmă, urcase în biroul lui, iar când îşi văzuse asistenta şi cei doi secretari măcelăriţi, zăcând într-o baltă de sânge, făcuse legătura cu ceilalţi membri ai consiliului ucişi în acel an şi ştiuse că i-a sosit sfârşitul. L-a întâmpinat pe ucigaş cu zâmbetul pe buze, aşa cum îşi trăise întreaga viaţă, fără să fi simţit vreodată pic de milă sau compasiune pentru cineva, inclusiv faţă de sine şi fără niciun fel de regret. Spuse doar atât, înainte ca maceta să îi reteze capul:

— Asta rezolvă fix un căcat!

Capitolul 70

Cei doi terminaseră de mâncat, iar Charles era foarte satisfăcut. Nu voia să încheie seara fără o ţigară de foi cu care avea prilejul să se întâlnească din nou după două zile. Hotelul avea un Cigar Bar absolut încântător, îmbrăcat în lambriuri, cu fotolii şi canapele din piele şi cu un aer colonial Vintage, de epocă. Nu putea rata aşa o ocazie, aşa că ceru nota, frecându-şi mâinile de poftă. Când deschise portmoneul pentru a plăti, din el căzu bileţelul pe care îl primise la hotel în Sighişoara. Respiră scurt şi îşi lăsă moale capul ca şi când ar fi vrut să spună că era evident. Se ridică în grabă şi îi spuse Christei să îl aştepte în Cigar Bar. Porni valvârtej şi, până ca ea să proceseze ce se întâmplase, era deja în cameră. Nu mai aşteptase liftul, urcase în fugă câte trei trepte odată.

Imediat ce ajunse în cameră puse mâna pe hârtia cu mesajul, pe pixul promoţional al hotelului şi coborî tot pe scări, dar de această dată încet, concentrându-se la dezlegarea enigmei.

Singura persoană din bar la acea oră era Christa, care îl privea într-un mod curios.

— Ai găsit cheia, nu-i aşa?

Charles dădu scurt din cap şi puse hârtia pe masă.

— Era la îndemână. Vezi săgeata asta? Ce e notat lângă ea?

— „Sabia e aici”, răspunse Christa.

— Exact. Era evident. Căutam sabia şi cuvântul care rezolvă misterul e, pe cale de consecinţă, „sabie”. Cât de tâmpit am putut să fiu!

— Ştii că mi se întâmplă uneori să caut cu disperare lucruri pe care le ţin chiar în mână, zise ea.

Pe Charles îl distra felul cald în care Christa încerca să îl facă să nu se mai autoflageleze cu reproşuri. Îi comandă chelnerului o Cohiba strâmbă şi ceru două pahare cu Hardi Perfection – un coniac cu o vechime de 140 de ani. Era cel mai vechi coniac pus în vânzare. În toată lumea existau doar trei sute de sticle numerotate, iar două dintre ele erau de ani buni în proprietatea hotelului praghez. Charles mai băuse odată acolo, înainte cu ani buni, un pahar din această licoare senzaţională, cu o tărie de 41 de grade, făcută din struguri French Colombard, în regiunea Grande Champagne. O sticlă întreagă costa peste 15.000 de dolari. Christa, care consultase în prealabil lista de preţuri, simţi că o ia cu leşin. Lui Charles nu îi scăpă privirea femeii şi îi spuse:

— Crede-mă. Coniacul asta vindecă orice rană. Şi merită să sărbătorim. Nu mai aşteptă reacţia ei şi se puse pe scris noul cod:

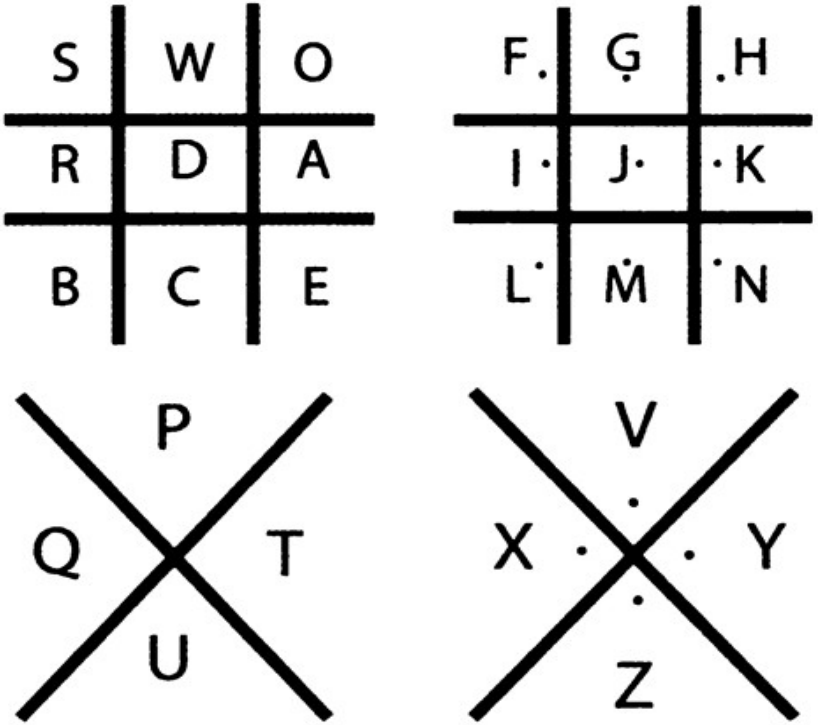

— După cum vezi, aşezăm la început cuvântul „sword” – sabie – care este acum cheia noastră. Împingem restul literelor alfabetului dedesubt, dar trebuie să avem grijă să nu mai trecem o dată literele cuprinse în cuvântul-cheie. Deci vom scrie întreg alfabetul, mai puţin s, w, o, r, d. Partea bună e că nicio literă nu se repetă, prin urmare, ar trebui să fie simplu. Şi acum să luăm cele 71 de semne şi să transcriem rezultatul literă cu literă.

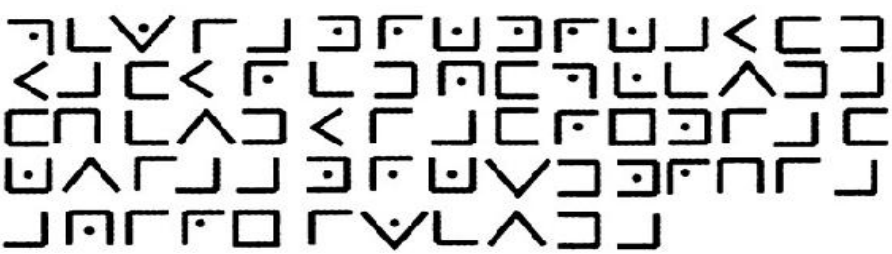

Se apucă să scrie, iar mâna lui se mişca pe hârtie cu o repeziciune uluitoare, ca şi când toată viaţa se ocupase numai cu asta. În câteva minute pe pagină se putea vedea următorul rezultat:

LOVESINGINGSTARTSATNORMALHOURSACOURTESANDIESAGUESS

— Şi acum să împărţim textul în cuvinte.

Charles puse bare oblice la finalul fiecărui cuvânt şi împărţi mesajul în două. Zâmbi cu gura până la urechi. Şi împinse textul spre Christa. Aceasta citi cu voce tare:

— LOVE/SINGING/STARTS/AT/NORMAL/HOURS/A/
COURTESAN/DIES/A/GUESSING/PRINCESS/MEN/DEVOURS

„Dragostea e cântată la ora obişnuită,
Curtezana moare, prinţesa ce ghiceşte se mărită."

Apoi se holbă lung la Charles, care era într-o bună dispoziţie deplină. Se gândi că i se urcase un pic fierbinţeala coniacului acela rarisim la cap.

— O ghicitoare în versuri? Vorbeşti serios?

Charles aprobă din cap foarte amuzat.

— Şi ştii ce înseamnă?

— Parţial, răspunse Charles. Oricum, cred că suntem foarte aproape.

— Poate ţi se face milă şi îmi explici şi mie, spuse Christa, care nu ştia de ce să fie mai uimită, de starea euforică a lui Charles sau de ciudăţenia mesajului.

— Unde se cântă dragostea? întrebă Baker.

Christa se concentră, dar nu ştiu ce să răspundă.

— La Operă, zise Charles satisfăcut. Deci avem două opere care au ca temă dragostea.

— Nu sunt toate aşa? întrebă Christa.

Charles râse cu poftă.

— Cam toate. Cel puţin dintr-o anumită perioadă. Acum, dacă ne gândim la ce opere se referă, o să ne dăm seama că printre cele mai celebre, în care eroina moare după ce, femeie de moravuri uşoare fiind, găseşte, în sfârşit, dragostea adevărată, e o operă de Verdi inspirată din romanul lui Alexandre Dumas fiul.

Făcu o pauză. Aşteptă continuarea de la Christa. Numai că ea nu părea să înţeleagă mai nimic. Asta nu avu darul de a-i scădea lui Charles entuziasmul. Aşadar, continuă:

— *Dama cu camelii*… Violetta…

Cum Christa nu schiţă niciun gest, ridică paharul şi începu să fredoneze:

— *Libiamo, libiamo ne' lieti calici*…{34}

— Am înţeles. *Traviata.* Şi cealaltă?

— În cealaltă e vorba despre o prinţesă plină de fiţe care îşi tratează cu cruzime şi dispreţ curtezanii.

— Dar, până la urmă, e lovită şi ea în aripă de Cupidon. Frumos, rosti ironic Christa. Basme.

— Exact. Prinţesa care devorase bărbaţi se îndrăgosteşte şi ea, într-

un final, şi se mărită.

— Şi asta ce operă e?

— Chiar nu ştii? întrebă Charles.

— Nu, însă, te rog, nu te apuca să reciţi şi din asta. Ai milă de bietele mele urechi.

— Chiar nu îţi place opera?

— Ce am văzut nu mi-a displăcut, dar n-am prea avut ocazia. Unii dintre noi…

— Sper că nu vrei să spui că mai trebuie să şi muncească.

— Nu. Voiam să spun că au fost educaţi cu altfel de muzică. Nu vrei să ştii. Ai de gând să mă mai fierbi mult?

— În fine. E vorba despre *Turandot,* a lui Giacomo Puccini.

— Deci cel care ţi-a lăsat mesajul ştie că îţi place opera. Că dacă mi l-ar fi adresat mie, putea să aştepte mult şi bine până să ghicesc ceva. Aşa, şi?

— Ora normală la care începe cântatul, adică majoritatea spectacolelor, este ora 19.00 sau 20.00 în unele locuri.

— Aha. Deci trebuie să ne ducem la ora şapte sau la opt la operă? Şi acolo ce o să se întâmple?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că trebuie să mai şi dormim, că nopţile trecute le-am cam făcut praf. O să verific ce se cântă zilele astea la Opera din Praga. Poate avem noroc.

— Şi dacă n-avem?

— Ceva, ceva tot o să apară. Ceva legat de *Traviata* şi de *Turandot.* Avem timp să desluşim mâine până la ora şapte seara ce trebuie să facem. Oricum, suntem mult mai aproape decât eram cu o oră în urmă. Ceea ce, dacă îmi permiţi să formulez astfel, e bine.

Charles se auzi vorbind. Ştia că în momentul în care începea să se exprime în acest fel preţios era timpul să se ducă la culcare.

Capitolul 71

Sprijinit de balustrada terasei, Werner o privea pe Beata cum înota în piscina luminată exotic. În America trecuse de prânz şi, după cum îl cunoştea pe Eastwood, acesta avea să sune în curând pentru a se interesa de mersul lucrurilor. Era nervos că nu reuşise să dezlege mesajul, iar Charles plecase din cameră, lăsând rezolvarea pentru mai târziu sau chiar pentru dimineaţa următoare. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să o trimită pe Beata să îi urmărească pe cei doi, dar era sigur că Baker se dusese să mănânce şi ştia că la masă refuzase mereu să vorbească altceva decât mărunţişuri şi că nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerile. Apoi auzise din nou uşa şi paşi, un foşnet de hârtii şi uşa se închise la loc. „Şi-o fi uitat trabucurile", îşi spuse Werner. Şi gândurile îl năpădiră din nou.

Era atât de aproape. De mai bine de douăzeci de ani, de când aflase de existenţa Consiliului celor doisprezece, nu avusese alt scop în viaţă, altă obsesie, decât să ajungă să facă parte dintre aceştia. Cum nu era nici foarte bogat şi nici relaţii foarte sus-puse nu avea, singurul lui argument serios îl constituia mintea sa sclipitoare şi o ambiţie cu adevărat nemăsurată. Identitatea celor doisprezece era secretă. Nici măcar ei nu se cunoşteau toţi între ei, aşa că şansa ca Werner să le afle din exterior identităţile era minusculă. Datorită unor întâmplări care aveau legătură cu familia şi cu grupul din care tatăl lui, generalul Ernst Fischer, făcea parte, aflase de existenţa lui Martin Eastwood şi de poziţia sa executivă în Consiliu. Cu inteligenţă şi răbdare îl manipulase pe acesta în aşa fel, încât să îl facă să creadă că angajarea lui în institut era cea mai bună mutare pe care şeful cel mare avea să o facă în întreaga sa viaţă. Şi inversase situaţiile de aşa manieră, că îl făcuse pe Martin să alerge disperat după el.

La una dintre întâlnirile tot mai dese pe care Martin le solicita, lăsase pe masă o urmă întâmplătoare a unei pagini dintr-o Biblie secretă a lui Gutenberg, care nu îi scăpase acestuia. Avusese grijă ca „dovada" să nu pară aşezată în mod intenţionat, iar când Martin îl întrebase ce e cu acea pagină specială, Werner îi răspunse că auzise nişte legende despre un grup de oameni care conducea lumea şi că un anumit exemplar dintr-o Biblie pierdută conţinea informaţii cu un potenţial atât de exploziv, încât punea însăşi existenţa grupului în pericol de moarte. Mai adăugase că, probabil, era o altă prostie, la fel ca poveştile cu comori îngropate, ca Atlantida sau Sfântul Graal, sau Zona 51, dar că, paradoxal, el ar fi avut nişte indicii despre cum ar putea găsi Biblia, dacă ea ar fi existat cu adevărat.

Eastwood nu reacţionă imediat, iar Werner nu mai aminti nimic despre această poveste mai bine de doi ani. Ştia că şeful îl verificase şi

paraverificase şi, la un moment dat, chiar i se făcuse teamă că Martin, cu resursele lui, reuşise să sape foarte adânc, izbutind să ajungă la cel mai bine păstrat secret al tatălui său. Răsuflase uşurat când Eastwood îl invită într-o iarnă la schi în cabana uriaşă pe care o deţinea institutul la Aspen. Îşi felicită în gând tatăl că reuşise să îşi acopere atât de bine adevărata identitate şi preocupările reale şi că îl învăţase şi pe el cum să facă asta. Nu schiase atunci la Aspen, ci doar îl însoţi pe Martin la pârtie şi aşteptă într-unul dintre barurile adiacente întreg weekendul până când şeful îşi consumă pasiunea pentru sportul care pe el îl lăsase întotdeauna rece.

În ultima seară Martin îi spuse că nu era nicio fantezie, că grupul, sau Consiliul celor doisprezece, exista, că el făcea parte din grup şi că, dacă ar accepta să se angajeze la institut, să lucreze pentru el, să fie mâna lui dreaptă şi reuşea să găsească, în final, cartea, îi garanta un loc la masa puterii supreme. Trecuse foarte mult de atunci şi, de mai bine de zece ani, Werner conducea eficient institutul. Sporise şi mai mult avuţia celor bogaţi. Crease noi metode de manipulare a maselor şi inventase sute de mijloace de a crea dependenţă în rândul mulţimilor din întreaga lume. Pusese la cale sofisticate strategii financiar-bancare, elaborase tehnologii de vârf, inventase produse fantomă care sifonau avuţiile ţărilor mai mici sau mai mari în tot mai puţine buzunare, concepuse reţeta perfectă pentru un soi de mondializare în care reuşise să naţionalizeze datoriile şi să privatizeze profiturile din lumea întreagă. Consiliul era mulţumit de serviciile lui, însă invitaţia de a i se alătura nu mai venea. De asemenea, în tot acel timp, nimeni nu îi mai pomeni vreodată de Biblie.

Pusese firele cap la cap cu ajutorul a ceea ce aflase din grupul secret din care făcuse parte tatăl său. Membrii grupului îl iniţiaseră pe Werner, ca urmaş al tatălui său, şi îi încredinţaseră misiunea de a îl urmări chiar pe Martin Eastwood şi de a aduna cât mai multe informaţii compromiţătoare despre acesta. Devenise un fel de agent dublu care mai avea şi o agendă proprie pe deasupra. Aflase atunci că numărul celor din consiliu nu se putea modifica şi că un loc se elibera doar când unul dintre cei doisprezece se retrăgea sau murea. Cum vreme de zece ani nu se eliberase niciun loc, Werner îşi pierduse răbdarea şi începu, puţin câte puţin, să ia locul destinului. Reuşise să îl ucidă pe unul dintre ei, apoi pe al doilea şi, cu doar două zile în urmă, pe cel de-al treilea, pe miliardarul senil Franklin Foster Hearst. Locurile primilor doi fuseseră deja ocupate. Şi nu de el. Îl ştia doar pe Eastwood. N-avea habar cine erau ceilalţi zece, iar dacă nu se grăbea, s-ar fi ocupat şi cel de-al unsprezecelea loc. Fusese atât de complicat, cu toate resursele pe care le avea la dispoziţie, să îi identifice pe cei trei, încât îl apucă disperarea numai la gândul că trebuia să o ia de la capăt.

Cele trei crime avuseseră, într-un fel, efectul scontat. Consiliul intră în panică şi cei unsprezece membri, un pic cu ajutorul lui, un pic de capul lor, ajunseră la concluzia că mesajul din Biblie fusese în întregime sau parţial dezvăluit şi că trebuiau să blocheze tot ce avea să urmeze. În acest fel Werner devenea un personaj-cheie şi, după cum îi spusese Martin, singurul loc rămas liber, blocat pentru moment, îl aştepta pe el, cu condiţia să găsească Biblia şi să o distrugă.

Capitolul 72

Ajuns în cameră, Charles deschise Mac-ul şi tastă numele celor trei Opere pragheze: Teatrul Naţional, Theatre of the Estates şi Opera de Stat din Praga. Fusese la toate trei şi îşi aminti câteva spectacole de excepţie. Toate cele trei clădiri erau capodopere arhitectonice şi de decorare internă şi erau încărcate de istorie. La Theatre of the Estates, preferata lui, avuseseră loc două premiere absolute ale lui Mozart, dirijate de el însuşi: *La clemenza di Tito* şi, în special, una dintre operele superfavorite ale lui Charles, supranumită şi opera operelor, *Don Giovanni.* Celebra clădire găzduise de-a lungul timpului nume uriaşe ale muzicii clasice. Carl Maria von Weber şi Gustav Mahler dirijaseră aici, iar cel mai mare violonist din istorie, Niccolò Paganini, susţinuse o serie de concerte. Dacă nu ar fi fost seria de crime sinistre, lui Charles i-ar fi plăcut jocul la nebunie. Se gândi că n-ar fi fost rău să fie nevoit să vadă *Traviata* sau *Turandot* la oricare dintre ele. Răsfoi programele pentru săptămâna în curs. *Jenůfa,* de Janáček, *Salomeea,* a lui Strauss, şi *Cosí fan tutte,* a lui Mozart erau reprezentaţiile din ziua următoare. Apoi, până la sfârşitul săptămânii, mai erau programate *Boema* şi *Nabucco, Spărgătorul de nuci* în cadrul serilor de balet, şi *Rigoletto.* Oricât de mult îşi dorea să vadă o nouă versiune a operei lui favorite, pe care o ştia pe dinafară, cuvânt cu cuvânt, notă cu notă, nu sosise momentul. Nici urmă de *Traviata* sau *Turandot.*

Se uită la ceas şi văzu că trecuse de ora unu. Era cazul să se odihnească şi el după două nopţi complicate. Se întinse în patul care îi plăcea atât de mult şi folosi o tehnică în care se antrenase asiduu de-a lungul timpului. Ori de câte ori avea probleme pe care trebuia să le rezolve le gonea din minte şi se străduia să adoarmă cu gândul la ceva pozitiv, ceva ce avea darul de a îi provoca plăcere. În felul acesta reuşea să adoarmă repede şi să se trezească odihnit. În acea seară, având în vedere contextul, era rândul operei lui preferate. Se gândi la câte spectacole *Rigoletto* asistase *live.* Trebuia să fi fost aproape de cincizeci de reprezentaţii. Oriunde în lume ar fi fost, renunţa la orice pentru a vedea o nouă montare a operei lui Verdi. De la Scala din Milano la Arenele din Verona, de la Covent Garden la Garnier şi de la Metropolitan la Sidney, era acolo ori de câte ori o nouă versiune era pusă în scenă. Montarea lui preferată era cea care ieşise pe DVD, iar ulterior, în sfârşit, şi pe Bluray, cu Luciano Pavarotti, Ingvar Wixell şi Edita Gruberová, la *Deutsche Grammophon,* pusă în scenă de Jean-Pierre Ponnelle şi pe care o asculta aproape invariabil în fiecare dimineaţă, ori de câte ori se trezea în casa din Princeton. Ultimul lucru la care se mai gândi era reacţia lui Victor Hugo care fusese invitat la premiera operei *Rigoletto,* al cărei libret semnat de Francesco

Maria Piave era o adaptare chiar a unei lucrări a lui Hugo – *Regele se amuză.* Singurul lucru pe care, se pare, îl spusese autorul francez după ce asistase la premieră fusese: „Ce bine ar fi dacă şi într-un roman lumea ar putea vorbi deodată, aşa cum se întâmplă aici”. Adormi zâmbind.

Werner urmări pe ecran site-urile pe care intrase Charles şi se întrebă dacă nu cumva profesorul o luase razna, de căuta în toiul nopţii ce reprezentaţii erau în acea săptămână la Operă. N-avea nici cea mai mică idee că Charles decriptase mesajul. Spre deosebire de acesta, Werner se culcă nervos şi nu reuşi să adoarmă până spre dimineaţă.

Capitolul 73

Limuzina funerară înaintă încet, urmată de o coloană de maşini. Când opri în faţa cimitirului, cei aproape treizeci de oameni care o însoţiseră se aranjară în jurul gropii pregătite pentru depunerea sicriului. Acesta fu adus de patru angajaţi ai pompelor funebre şi aşezat deasupra gropii pe două bare metalice. Chiar când slujba începu, Martin Eastwood încheie conversaţia pe care o avuse în limuzina lui cu cei trei electori ai confederaţiei de organizaţii pe care o reprezentase Hearst în Consiliul celor doisprezece. Eastwood îi rugase să mai aştepte până să ia o decizie cu privire la desemnarea înlocuitorului celui decedat. Mai adăugase că era posibil să vină şi el cu o propunere. Ştia că asta contravenea cu totul uzanţelor stabilite de câteva sute de ani, însă era posibil ca interesul Consiliului să o impună.

Martin Eastwood era singura persoană din Consiliu care cunoştea identitatea precisă a tuturor celor doisprezece membri. El era responsabil de partea executivă şi de cea administrativă. Orice fel de comunicare între membri era intermediată de către Martin. Excepţie făceau doar situaţiile în care unii dintre ei doreau să îşi dezvăluie identitatea faţă de ceilalţi şi să discute în privat.

Cei doisprezece sunt cei mai puternici şi mai bogaţi oameni de pe planetă. Ei ţin în mână, în deplină anonimitate, aproape întreaga avuţie a lumii. Sunt proprietarii reali ai celor mai mari organisme financiare şi ale celor mai de succes companii multinaţionale. De la bănci la petrol, de la detergenţi la medicamente, de la mâncare la îmbrăcăminte, cei doisprezece controlează tot ce mişcă în materie de afaceri şi bani de-a lungul şi de-a latul Terrei. Sunt ascunşi în spatele unor foarte complicate sisteme de corporaţii şi fonduri de investiţii cărora numai ei ştiu să le dea de cap. Controlează prin reprezentanţi cele mai multe dintre guverne şi mai toate organismele internaţionale, de la Banca Mondială la FMI, de la ONU şi până la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Supervizează aproape toate serviciile secrete şi organismele de reglementare a pieţelor de capital. Sunt proteici şi evanescenţi. Intervin personal doar atunci când este absolută nevoie, şi o fac pe canale speciale. Armele lor cele mai puternice sunt corupţia la nivelul cel mai înalt şi cercul vicios al mituirii, manipulării, dezinformării, şantajului şi, la limită, al crimei. Mulţi dintre cei care îi slujesc habar n-au de existenţa lor şi nu reuşesc să înţeleagă, sau măcar să desluşească, în ce mod funcţionează lumea. Chiar dacă mulţi dintre cei de care Consiliul se foloseşte sunt de bună-credinţă, aceasta nu le foloseşte la nimic atâta timp cât nu sunt în stare să vadă imaginea de ansamblu. De multe ori, acţiuni care par bune şi sunt

rezultatele unor planuri bine intenţionate, privite într-un ansamblu mai larg, pot avea urmări devastatoare. Doar cei doisprezece membri au o viziune globală asupra fenomenelor economice şi politice în desfăşurare şi o viziune strategică a ceea ce urmează.

În cei peste şase sute de ani de existenţă, Consiliul a trecut prin multe forme şi variante. Au fost împrejurări mai bune şi mai proaste, momente de recul şi de regrupare, de reorganizare totală şi chiar de disperare. Revoluţia burgheză din Anglia şi revoluţia franceză i-au adus în pragul dispariţiei. Aşa cum i-a cam zguduit independenţa Americii şi Războiul de secesiune, sau abolirea sclaviei. Capacitatea lor cameleonică de a se adapta la orice i-a salvat şi i-a făcut mult mai puternici. Sunt ca un virus mortal căruia, până îi găseşti antidotul, îşi schimbă forma şi evoluează. Circulaţia liberă a informaţiilor, care i-a speriat de moarte la început, s-a transformat într-un mare avantaj, ajutându-i să treacă de la o asociaţie de dominare regională la una cu putere universală. Erau încântaţi că internetul, care constituia un pericol uriaş la început, prin ceea ce promitea, a fost transformat, alături de mass-media, în aliatul lor cel mai de preţ. Nu îşi putuseră imagina că oamenii care aveau în mână libertatea de a sparge barierele dominaţiei foloseau acele arme, de a căror putere nu aveau niciun pic de habar, ca instrumente ale propriei subjugări. Era ca un sindrom Stockholm, în care victima dezvoltă o relaţie afectivă anormală cu călăul. Iar Werner făcuse toate acestea posibile cu inteligenţa lui diabolică şi cu geniul creativ care părea să fie un izvor nesecat de idei originale şi eficiente.

La sfârşitul anilor ’80, odată cu încheierea Războiului Rece şi cu dezvoltarea sistemelor de multiplicare liberă a informaţiei, au fost atât de panicaţi, încât ajunseseră în pragul disoluţiei. Lipsa unui duşman clar spre care să direcţioneze ura şi frica opiniei publice devenise un pericol pentru Consiliu. Au reuşit să îl înlocuiască eficient, iar în prezent pregătesc un nou Război Rece, mai sinistru decât cel de după cel de-al Doilea Război Mondial.

Conspiraţia lor, fiindcă despre asta e vorba, are, însă, o hibă imensă. Deşi controlează mişcările mari şi tot ce se petrece la nivel macro, politicile generale şi marea finanţă, nu au cum să ţină în frâu ce se întâmplă, la nivelul cel mai de jos. O imposibilitate de ordin matematic spune că nu poţi supraveghea pe toată lumea, tot timpul. Supervizează lumea prin bani şi prin frică, prin minciuni şi prin generalizarea vidului de fiinţă de care suferă o mare parte a omenirii.

Dar le e şi lor teamă. Frica congenitală de mase aproape îi paralizează. Se tem de mişcările mari, de revoluţii şi de posibilitatea ca o democraţie necontrolată să îi mănânce ca un tsunami. Au reuşit să se descurce de multe ori în istorie, pentru că toate revoluţiile binelui, de la Luther, care s-a opus Bisericii oficiale, sau de la masoneria care a

făcut America, sau revoluţiile de la 1848 şi până la revoluţia franceză au ajuns la un moment dat să se transforme, în timp, în contrariul lor. Au învăţat că oamenii bine intenţionaţi care declanşează, când se unesc, mişcări ample de schimbare a istoriei, în momentul în care nu mai au contra cui să lupte, se anchilozează şi îşi schimbă semnul. Conducătorii aceştia, odată ajunşi la putere cu cele mai bune intenţii, nu mai vor să lase puterea, iar aceasta ajunge să îi corupă exact ca pe predecesorii lor pe care i-au nimicit. Au trăit de multe ori asta.

Au văzut cum Luther, care se revoltase împotriva autorităţii bisericeşti, odată ajuns şi el o autoritate, făcuse pactul cu nobilimea împotriva ţăranilor. 100.000 au fost ucişi la revolta din 1525. Din opoziţia faţă de o elită privilegiată care devenise anacronică, cea a feţelor bisericeşti catolice, a trecut la susţinerea făţişă a altei elite privilegiate, cea a nobilimii. Ce era până atunci de scuipat, ulterior merita sărutat, cu condiţia ca el să fie în centrul atenţiei. Ajunsese să spună că şi dacă autorităţile sunt slabe sau acţiunile lor sunt injuste, nimeni nu are dreptul şi legitimitatea să li se opună. Dacă la început era convins că diavolul putea fi gonit cu „o băşină luterană sănătoasă", mai târziu a încurajat arderea pe rug a femeilor posedate şi aruncarea copiilor în care se cuibărise diavolul care, se pare, devenise între timp imun la pârţurile luterane, în apa îngheţată a râurilor.

Au văzut cum revoluţia franceză, care pornise de la ideea de „Libertate, egalitate şi fraternitate", se transformase într-unul dintre cele mai sinistre măceluri ale civililor din istorie. Revoluţia care şi-a devorat copiii. Dictatura iacobină cu Danton împotriva Vechiului regim, apoi Robespierre şi Saint-Just trimiţându-l pe Danton la ghilotină doar pentru a fi, la rândul lor, executaţi de termidorieni şi totul terminându-se, după o lungă perioadă de convulsii, cu venirea unui nou dictator la putere, Napoleon Bonaparte.

Şi totuşi, revoluţia franceză a fost momentul istoric care a dat organizaţiei cei mai mulţi fiori pe şira spinării, pentru că a produs cel mai monstruos act al istoriei din punctul lor de vedere, „Déclaration des droits de l'homme et du citoyen", Declaraţia universală a drepturilor omului.

Werner, care fusese adus în Organizaţie tocmai pentru a încerca să dezvolte un program menit să se ocupe de aceste zone gri care scăpau controlului, ştia foarte bine că ilustrul lui predecesor în ale fizicii, căruia îi purta numele, Werner Heisenberg, demonstrase că, dacă te apleci să măsori elementele unui sistem, vei schimba chiar datele acelui sistem, care devine altceva şi că, cu cât aproximezi mai exact unul dintre factori, cu atât te îndepărtezi mai mult de ceilalţi, aşadar, ştia ce provocare avea în faţă. De aceea începuse să îi vâneze şi să îi manipuleze în felul în care o făcuse, iar aceştia se dovediseră extrem

de lipsiţi de apărare, în ciuda puterii uriaşe pe care o aveau. Reuşise prin cele trei execuţii să reaprindă o teamă care se transmisese în informaţia genetică a organizaţiei, frica de mesajul ascuns în *Biblia lui Gutenberg,* al cărui autor genial se dovedise a fi Vlad Ţepeş Dracula. Instalase panica în rândul Consiliului şi trebuia, deci, să se folosească în mod inteligent de ceea ce crease pentru a ajunge, mai întâi, membru al Consiliului.

Ambiţiile lui Werner nu se opreau acolo. Planul lui era ca, odată ajuns în rândul celor doisprezece, să le afle toate secretele şi să acapareze întreg Consiliul pentru ca, în cele din urmă, fie să îl subjuge, fie să îl distrugă rămânând astfel singurul stăpân al imperiului planetar. Infrastructura era creată.

Martin coborî din maşină, străbătu poteca până la mormânt, o îmbrăţişă pe văduva miliardarului şi rămase alături de ea pe întreaga durată a slujbei. În spate, cinci limuzine cu geamurile fumurii erau parcate una în spatele celeilalte. Una era a lui Martin. Din celelalte nu ieşise nimeni. Singurii membri ai Consiliului care veniseră la înmormântare priveau pe geam şi se întrebau care dintre ei avea să urmeze.

Capitolul 74

Telefonul fix care suna insistent îl trezi pe Charles. Deschise ochii, dar lumina puternică din cameră îl făcu să îi închidă la loc. Pipăi cu mâna pe noptieră până ajunse la receptor.

— Îmi cer scuze, domnule profesor. Un domn de la poliţie vă aşteaptă de mai bine de două ore. L-am tot amânat, însă şi-a cam pierdut răbdarea, spuse recepţionerul jenat.

— Cât e ceasul? întrebă Charles, care încerca să proceseze ce îi zisese omul de la recepţie.

— Aproape unsprezece.

Unsprezece? Dormise zece ore neîntors. Îşi simţi stomacul mişcându-se.

— Micul dejun s-a terminat?

— Din păcate, da, dar putem aranja ceva pentru dumneavoastră.

— Colega mea a mâncat?

— Doamna Wolf a servit masa şi a plecat în oraş. A spus că v-a lăsat un mesaj. Îmi cer scuze că insist. Ce să îi transmit domnului?

Charles deschise ochii de-a binelea şi se ridică în fund pe marginea patului.

— Spune-i că voi coborî în douăzeci de minute, dar dacă vrea să-mi vorbească, trebuie să mă însoţească la masă. Şi vă rog să îmi pregătiţi un dejun cât mai bogat. Sunt lihnit.

— Cu plăcere, răspunse recepţionerul, bucuros că Charles nu fusese deranjat de apelul neprogramat. Aveţi vreo preferinţă?

— Am încredere, răspunse Charles şi închise.

După ce îşi făcu toaleta sumar, Charles îşi consultă telefonul. Avea două apeluri pierdute. De la Ross şi de la Christa. Citi mesajul prin care Christa îi spunea că se duce la sediul Interpolului de la Praga, pentru a rezolva nişte hârţogăraie. Avea să îl sune când termina.

Se îmbrăcă lejer şi coborî cu liftul. La recepţie aghiotantul Honza stătea în picioare ca un soldat cu baioneta la picior şi aştepta. Charles îl văzu, îl şi recunoscu din seara de dinainte, de la întâlnirea ciudată pe care o avusese cu comisarul Ledvina, dar se făcu că nu îl vede şi se apropie întrebător de recepţie. Recepţionerul îl pofti să îl urmeze şi îl duse la Inn Ox Launge-ul care era încă închis, dar unde i se pregătise o masă. Honza se luă după cei doi şi se propti la intrarea în restaurant, în faţa semnului pe care scria mare „închis”. Charles îl privi cu curiozitate în timp ce îşi ungea cu unt o felie din pâinea caldă, care i se topea în mână. Honza se legăna de pe un picior pe altul. Pe Charles îl distra respectul pe care poliţistul îl avea faţă de orice inscripţie oficială. Îl mai lăsă un pic să fiarbă, iar după ce întinse şi gemul de

măceşe, îi făcu semn să intre.

Honza se conformă. Charles îi arătă cu mâna în care avea pâinea spre scaunul gol din faţa lui, însă aghiotantul rămase în picioare. I se adresă într-o engleză destul de aproximativă:

— Şeful meu îşi cere scuze pentru incidentul de ieri şi vă invită să îi faceţi o vizită în cabinetul său.

Făcu o pauză şi îl privi pe Charles. Cum părea că Baker aştepta continuarea, Honza scoase din arsenal argumentul secret:

— Şeful e convins că vizita o să vă facă plăcere. Are nişte lucruri pe acolo…

Şi făcu un fel de semn larg cu mâna, o mişcare circulară.

Charles se gândi că două ore cu personajul acela original ar putea fi interesante. Numai bine se întorcea şi Christa. În plus, câştigase prima înfruntare a cocoşilor, aşa că nu se temea defel de comisar. Sorbi încă o gură de cafea şi se ridică. Honza privi cu tristeţe la bunătăţile rămase pe masă şi înghiţi în sec.

În drumul dinspre restaurant înspre maşină, Charles era cât pe ce să se lovească de nişte indicatoare pe care nu păruse să le bage în seamă până atunci. Erau nişte săgeţi pe care era scris ceva, ca la tăbliţele de străzi. Citi „Tosca” şi „Aida”. Brusc, îşi aminti că ţinuse odată o conferinţă chiar în sala cea mare, dar parcă pe atunci se numea „Carlo IV”. Se întoarse spre poliţist şi îi spuse:

— Aşteaptă-mă puţin.

După care urmă săgeţile. „Dacă sunt Tosca şi Aida, trebuie să fie şi Traviata şi Turandot”, chibzui Charles. Imediat ce dădu colţul apăru un indicator cu „Carmen”, iar mai jos urmară „Traviata” şi „Turandot”. „Sălile de conferinţe, se gândi Charles. Cum de nu mi-a trecut prin cap?” Prima în care intră fu „Turandot”. În centrul celei mai mici săli pentru evenimente a hotelului era o masă în jurul căreia erau aşezate douăsprezece scaune. Charles se uită în jur. Trecu în revistă scaunele şi se aplecă sub masă. Nu era nimic acolo. Ieşi şi se îndreptă spre „Traviata”. Puse pariu, în sinea lui, că în această sală vor fi douăzeci şi patru de locuri. Şi nu se înşelase. Cercetă şi această sală. Nici aici nu găsi nimic. Zâmbi. Ajunsese la finalul căutării. Decriptase mesajul. În seara aceea, la şapte fix avea să fie acolo. Se întoarse pe unde venise, în pas săltat, foarte satisfăcut de ceea ce descoperise. Lui Honza nu îi scăpă detaliul. Profesorul plecase în urmă cu câteva minute într-o dispoziţie uşor ironică şi se întoarse destul de repede, radiind de fericire. Se întrebă pentru un moment ce se putuse întâmpla într-un timp atât de scurt, încât să îi schimbe dispoziţia, dar îşi spuse că, oricum, toţi intelectualii ajunşi vedete aveau câte o doagă lipsă, aşa că nu era cazul să îşi bată capul.

— Maşina ne aşteaptă în faţă, domnule profesor! spuse Honza în timp ce îi indică drumul cu mâna, lăsându-l pe Charles să o ia înainte.

Capitolul 75

Charles era foarte binedispus, aşa că încercă să închege o conversaţie cu aghiotantul în timp ce maşina străbătea centrul Pragăi. Acesta, însă, din timiditate sau de teamă să nu-i divulge ceva profesorului american, nu fu foarte comunicativ. Răspundea la orice întrebare monosilabic şi doar după ce îşi lua, de fiecare dată, timpi lungi de gândire. Ştia că oamenii ăştia înzestraţi cu inteligenţă superioară, cum avea convingerea că era pasagerul lui din spate, aveau o capacitate diabolică de a te trage de limbă fără ca măcar să îţi dai seama. Căutase în dimineaţa aceea informaţii despre Charles pe internet şi, după ce aflase că era cel puţin un *spin-doctor* de anvergură mondială, îşi propusese să fie foarte precaut.

Era o oră mai lejeră în capitala Cehiei, aşa că maşina nu fusese nevoită să apeleze la girofar şi ajunse destul de repede. În momentul în care i se deschise portiera şi păşi afară, Charles privi castelul care găzduia sediul Branşei Speciale şi nu se putu abţine să îi spună lui Honza despre obsesia europenilor de a găzdui fel de fel de instituţii oficiale în palate istorice. Aghiotantul nu auzi însă aceste aprecieri pentru că o zbughise pe scări în sus şi îl aştepta pe profesor ţinând uşa larg deschisă.

În hol Honza îi făcu semn recepţionerului că nu era cazul să îi ceară actele vizitatorului pentru a-l trece în catastif, aşa cum se obişnuia, şi îl conduse pe oaspete la etajul cel mai de sus. Bătu la uşă şi, fără să aştepte să fie invitat, o deschise. Îl invită cu mâna pe profesor să intre, dar fără să se arate în vreun fel în cadrul uşii. Oaspetele intră. Tocmai pe când se pregătea să închidă uşa, auzi un răcnet:

— Honza!

Aghiotantul intră fără chef, iar comisarul, care se ridicase de la birou şi îl ocoli preţ de aproape jumătate de minut cu mâna întinsă, îi spuse ceva în cehă în timp ce se apropie de Charles. Honza pocni din călcâie şi ieşi. Charles nu îşi putu reţine un zâmbet când văzu reacţia cazonă a aghiotantului. În mintea lui făcu o asociere cu unul dintre cele mai faimoase şi fermecătoare personaje din întreaga istorie a literaturii mondiale şi, fără îndoială, cel mai celebru personaj al celei cehe, bravul soldat Svejk.

— Sunt comisarul Nicky Ledvina, spuse acesta în timp ce mâna lui o strângea cu fermitate pe cea a invitatului. Aş vrea să vă cer scuze pentru incidentul de ieri şi v-am invitat aici pentru a începe, de această dată, cu dreptul.

Charles zâmbi, iar comisarul îi făcu semn să se aşeze. Charles luă loc în fotoliul imens din faţa biroului şi privi în jur cu mare interes. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de mare care să fie dedicată

unui singur om. Se gândi că era vorba despre celebra megalomanie a dictatorilor din fostele ţări comuniste. Comisarul dădu din nou ocol mesei pentru a-şi recăpăta *statu quo-ul*{35} anterior şi a avea o vedere de ansamblu a întregii încăperi. Apoi întoarse capul spre masa de opt metri lungime şi mai mult de trei lăţime la care se aşezase comisarul. Oricât de imensă ar fi fost, nici măcar un petic de lemn nu putea fi zărit sub muntele de hârtii, dosare şi obiecte aruncate de-a valma unele peste altele, într-o dezordine aproape apocaliptică. Dinspre margine, munţii de hârţoage şi obiecte coborau înspre centru, deveneau munţi pitici, apoi dealuri, pentru ca pe o rază de aproape doi metri să devină văi şi să creeze un culoar de vizibilitate între cel care stătea pe fotoliu şi ocupantul generosului birou.

Comisarul se aşezase, dar nu ştia cum să deschidă conversaţia, prin urmare, Charles i-o luă înainte. Arătă cu mâna spre o statuetă din lut, un fel de maimuţă cu trăsături humanoide pe fruntea căreia erau scrise trei litere: MET.

— Foarte praghez biroul ăsta al dumneavoastră. Mă refer la dimensiunea lui istorică. Şi foarte contradictoriu. Cum se împacă totuşi Golemul cu Cabinetul acesta de curiozităţi în stilul lui Rudolf al II-lea, ştiut fiind că rabinul Loew a fost nevoit să îl construiască tocmai împotriva împăratului care începuse să prigonească evreii din ghetou?

Ledvina sesiză ironia din vorbele profesorului, aşa că îi răspunse pe măsură:

— Dar s-au împăcat, până la urmă. E întotdeauna bine când micile conflicte se încheie cu o nuntă, nu-i aşa?

Charles zâmbi larg. Aşadar, comisarul nu era lipsit nici de spirit, nici de subtilitate şi pe deasupra mai era şi educat.

— Să înţeleg că mi-aţi citit cărţile? întrebă Charles, al cărui ton se înmuiase şi devenise prietenos.

Comisarul făcuse referire explicit la *Tratatul de naratologie* al lui Charles. De fapt, această pasiune a lui era şi cea care îi adusese ultimul doctorat. Naratologia, adică ştiinţa care studiază naraţiunea şi regulile sau legile după care elementele unei povestiri, morfologia şi sintaxa, se combină între ele pentru a deveni coerente, închegate şi funcţionale, în scopul de a ajunge la o structură, reprezenta cea mai înaltă plăcere vinovată a lui Charles. Era de părere că omul e definit aproape exclusiv de naraţiune, de la basmele copilăriei până la modul în care este trecut prin şcoală, de la cărţile pe care le citeşte până la jocurile copilăriei, la filme, sau ori de câte ori povesteşte sau i se povesteşte ceva; acesta trece prin viaţă doar însoţit de forme mai mult sau mai puţin închegate de naraţiune. Poveştile şi comunicarea îl fac să fie ceea ce este, îl instituie ca individ, îi formează gândirea logică, îi definesc şi desăvârşesc personalitatea, îi creează structura morală, îi

conturează obiectivele, scopurile şi idealurile în viaţă.

„Nunta” la care făcuse referire Ledvina era modul în care, în opinia fondatorului disciplinei, V.I. Propp, se încheiau toate basmele. Acesta studiase folclorul rus care era, la acest nivel, echivalent cu cel universal şi analizase în capodopera lui, *Morfologia basmului,* o sută de basme culese de Afanasiev, deschizând, prin această lucrare, drumul pentru o adevărată ştiinţă a naraţiunii. De fapt, regulile pe care le descoperise Propp, alături de teoria conflictului a lui Hegel şi *Poetica* lui Aristotel, erau chiar regulile după care funcţionau cele mai de succes filme hollywoodiene, chiar dacă autorii lor, sau producătorii, habar n-aveau de existenţa acestora. Pentru ei teoria fusese simplificată de către acel guru al scenariului care era Syd Field.

În ceea ce priveşte „conflictele” la care făcuse referire comisarul, Charles era convins, pe urmele şi cu cuvintele lui Hegel, că nu există naraţiune fără miză, iar că miza este întotdeauna dată de conflict. Acesta este sufletul oricărei poveşti. E responsabil de declanşarea acţiunii. E, în termenii filosofiei antice, primul bobârnac. Sau primul motor. Pentru a avea un conflict, trebuie ca naraţiunea să pornească de la o ofensă care nu poate rămâne ofensă şi modifică starea iniţială a personajului principal, în aşa fel încât acesta să fie nevoit să înceapă să acţioneze pentru a reveni la starea iniţială sau a evolua. Iar dramatismul poveştii e dat întotdeauna de alternativa îngrozitoare, de înaintarea spre catastrofa finală. James Bond trebuie să salveze o lume în pericol. Ca şi Superman sau mai toţi supereroii. Aceasta e miza lor. Însă acţiunea este stârnită întotdeauna de un personaj malefic care vrea să distrugă totul în jur sau să pună mâna pe ceva ce nu i se cuvine, cu consecinţe catastrofale pentru omenire. Rambo e scos din starea iniţială de sălbăticia unui şerif cu deliruri dictatoriale dintr-un orăşel, iar personajul lui Al Pacino din *Naşul* trebuie să ţină familia unită şi să îi continue afacerile după atentatul la viaţa tatălui său.

— Nu numai că le-am citit, dar am observat de aproape şi modul diabolic în care le-aţi pus în aplicare în campaniile electorale pe care le-aţi condus. Am urmărit cu interes mai ales ultima campanie prezidenţială americană. Şi de fiecare dată când se întâmpla ceva special, vă simţeam foarte acut prezenţa din umbră. Dar să revenim la Golemul ăsta de pe masa mea. Există foarte multe variante ale acestei legende. Dumneavoastră pe care o ştiţi? Sau care ar fi preferata dumneavoastră?

— Exact asta la care face referire mica dumneavoastră statuetă.

Ledvina nu părea mulţumit. Aştepta continuarea, aşa că profesorul decise să îi dea satisfacţie:

— Varianta în care, pe la 1570, rabinul Judah Loew ben Bezalel a modelat o creatură din lut menită să îi protejeze pe evreii din ghetou, prigoniţi de împăratul Rudolf. Şi căreia, pentru a-i da viaţă, îi scrisese

pe frunte cuvântul EMET, adică adevăr. În această variantă, avem o idee foarte folosită în special în cărţile şi filmele ştiinţifico-fantastice, în care maşina dobândeşte propriul suflet şi propria-i conştiinţă şi nu mai ascultă de creatorul ei. Mă rog, asta ar spune astăzi unii despre întreaga omenire, însă nu e cazul să dezvoltăm acum. Cert e că Golemul o ia razna şi vrea să fie şi el om, adică să aibă voinţă proprie, dar fiind needucat şi lipsit de discernământ, calcă în strâchini, aşa că sparge tot ce întâlneşte în cale, fără să apuce, din fericire, să rănească pe nimeni, iar rabinul, cu o singură mişcare de deget, îi şterge prima literă din inscripţia de pe frunte. Astfel, cuvântul EMET, adevăr, ajunge MET, adică moarte. Iar Golemul se face ţăndări.

Ledvina ascultase cu atenţie şi răspunse oarecum încântat:

— Ştiţi că varianta asta este cel mai puţin prizată de public? Poate că e prea adâncă. Într-adevăr, e o intuiţie de ordin cabalistic aici, despre forţa cuvântului, şi mai ales despre puterea unei singure litere. Şi morala e absolut superbă.

Făcu o pauză pentru a-i vedea reacţia lui Charles, care schiţă un gest menit a-i arăta că e curios să vadă ce concluzie trăsese comisarul.

— Adevărul e cel care aduce viaţa. Dar dacă e schilodit sau deformat, ucide. Distorsionarea adevărului înseamnă moarte.

Lui Ledvina îi sclipeau ochii. Făcu o pauză de efect, apoi continuă:

— De aceea aş aprecia dacă, ştiind tot ce ştim, am putea ca astăzi să spunem numai adevărul.

— Presupun că atunci când folosiţi pluralul vă referiţi la mine. De ce v-aş ascunde ceva? Şi apoi trebuie să fiţi un pic mai concis.

Comisarul se ridică, deschise un dosar, luă câteva fotografii din el şi ocoli din nou masa imensă. Îşi trase un taburet şi se aşeză lângă Charles. Îi întinse fotografiile care îi înfăţişau pe el şi pe Christa în secţia de poliţie.

— Să începem, atunci, prin a-mi explica şi mie ce căutaţi aici.

Charles privi fotografiile una câte una. Ledvina luase o faţă serioasă şi aştepta cu severitate să vadă cum va reacţiona profesorul. Ştia că întrebarea pusă aşa, brutal, direct, era foarte greu de ocolit. Era convins că Baker va încerca să procedeze întocmai.

— Şi până vă gândiţi ce să îmi răspundeţi, aş vrea să adaug că trei colegi de-ai mei au fost ucişi cu sânge rece în acea noapte. Şi că pe camerele de supraveghere, ca şi în ultimele două fotografii care, veţi fi observat, sunt capturi din materialul video, dumneavoastră sunteţi aplecat asupra unuia dintre ei, iar domnişoara Shoemaker, asupra celorlalţi.

— Nu i-am omorât noi.

— Credeţi că dacă v-am fi bănuit, mai stăteam de vorbă în felul acesta? Poliţia cehă e mai curajoasă şi mai eficientă decât credeţi.

— Chiar aşa, de ce nu suntem la poliţie? Nici acum nu înţeleg ce fel

de autoritate reprezentaţi.

— Chiar dacă e evident că încercaţi să ocoliţi răspunsul, sau chiar să câştigaţi timp, o să vă răspund. Instituţia pe care o conduc se numeşte Branşa Specială şi se ocupă cu cazurile ieşite din comun. Mai speciale, ca să zic aşa. Care au legături aparente cu supranaturalul sau cu fenomene inexplicabile.

— Un fel de *Dosarele X?* Şi dumneavoastră sunteţi agentul Mulder? încercă Charles o glumă care nu prea îi reuşi. Nu există nimic inexplicabil chiar dacă cineva s-a străduit să facă din aceste crime odioase ceva de domeniul paranormalului.

Ledvina dădu nemulţumit din cap.

— Cum aţi ajuns în închisoarea aceea improvizată? Dumneavoastră şi domnişoara?

Charles se gândi un pic. Apoi se ridică în picioare.

— Mi-aţi stricat toată buna dispoziţie. Am crezut că vom avea o conversaţie mai agreabilă. Mai ales după păţania de ieri. Dar vă comportaţi la fel. Nu învăţaţi niciodată nimic din întâmplările anterioare? Din fiecare experienţă ar trebui să fim capabili să deprindem câte ceva. Şi să ne comportăm ca atare. Dacă mergi pe acelaşi drum, ajungi în acelaşi loc. La revedere, adăugă Charles în timp ce se întoarse spre uşă.

Ledvina îşi ieşi din fire şi începu să urle:

— Stai dracului jos, că te vâr la beci!

Charles se întoarse spre ipochimenul care se înroşise tot la faţă şi îi simţi tensiunea cum creştea. Se gândi că îi ajunsese deja până la urechi şi se temu că dacă va urca până spre creştet, ca apa care umple un acvariu până la refuz, comisarului risca să îi explodeze capul.

— Dacă aţi fi putut, aţi fi făcut-o deja. Vă avertizez că vor fi consecinţe!

În timp ce se îndrepta spre ieşire, comisarul îi spuse cu o voce total schimbată şi deosebit de amabilă:

— N-au decât să fie. Sunt prea bătrân să îmi pese ce ar putea să-mi facă şefii mei. Dacă mai rămâneţi un pic, să încheiem această conversaţie, vă promit că nu va afla nimeni despre mica dumneavoastră aventură de la catedrala Sfântul Vitus. Şi că paznicul pe care l-aţi băgat în spital va crede că a fost atacat de nişte profanatori de morminte şi va primi o medalie şi o mărire de salariu pentru că a intervenit la timp.

Charles cântări o clipă alternativa, apoi se aşeză la loc cu un zâmbet larg şi începu să îi povestească lui Ledvina doar ce credea că acesta ar putea afla oricum. Că veneau din România, că trenul fusese oprit din cauza unui incident şi că, deoarece se grăbeau să ajungă la Praga, nu ar fi vrut să fie întârziaţi cu orele, au coborât din tren. Că doi poliţişti peste măsură de speriaţi scoseseră pistoalele la ei şi îi închiseseră

abuziv în celulă. Că se stinsese lumina şi că, după ce aceasta reveni, cei trei erau deja morţi, iar uşa celulei improvizate, descuiată.

Capitolul 76

Beata sprijinea motocicleta la o distanţă convenabilă de clădirea Branşei Speciale. Werner îi spusese că trebuia să devină umbra nedezlipită a lui Charles. Aşa că se înarmase cu răbdare neştiind cât avea de aşteptat până când Charles se va pune din nou în mişcare. Îi trimise un SMS lui Werner.

Acesta primi SMS-ul şi verifică ce era cu clădirea respectivă. În mai puţin de zece minute ştia totul despre Branşa Specială. Apoi, deoarece Beata îi spusese că aflase de la recepţioner că Baker era însoţit de o femeie, intră în computerul hotelului şi căută numele tuturor femeilor singure, cazate acolo. Erau doar două. Însă numai una venise în aceeaşi zi cu Charles, o anume Christa Wolf. Îi recunoscu numele. Aşadar, femeia care îl ajutase să scape din România era în continuare cu el. O verificase atunci şi o găsise în baza de date a Interpolului. Săpase un pic şi găsi că ea era cea desemnată să se ocupe de cazul cadavrelor exasanguinate din Sighişoara, dar şi de la Marsilia, Alma Ata şi Londra. Tot aşa cum ştia că Charles fusese arestat în timp ce fugea din tren împreună cu ea. Înţelesese că el nu avea încă paşaportul. Prin urmare, se bucurase foarte mult când îl găsise în geanta paralelipipedului şi i-l trimise la hotel. Crezuse însă că femeia îşi încheiase misiunea şi că se întorsese la treaba ei. O cazare la un hotel atât de scump nu era ceva ce o organizaţie atât de subfinanţată ca Interpolul să îşi poată permite. Îşi spuse că, probabil, cercetarea lui fusese cam superficială şi că nu săpase destul de adânc. Aşa că intră din nou fără probleme în serverul Interpolului şi dădu peste arhiva secretă. Îi luă mai puţin de zece minute să o spargă pe toată. Ar fi făcut-o şi mai repede, dar fusese nevoit să încarce întâi un program care să şteargă toate urmele. O informaţie de care dădu, în cele din urmă, avu darul să îl neliniştească peste măsură. Numele real al Christei era Kate Schoemaker. Avu o bănuială neagră.

Îl chemă pe celălalt agent pe care îl ceruse, corespondentul în oglindă al Beatei, un fost boxer rus pe care îl recuperase dintr-o închisoare cecenă, şi i-o dădu în primire pe Christa, spunându-i să fie umbra ei şi, deocamdată, să îi raporteze tot ce făcea, unde se ducea, cu cine se întâlnea şi tună că nu trebuia să îi scape nimic.

După ce termină cu agentul, se gândi: oare de ce nu îl sunase Martin încă? Activă softul de urmărire. Telefonul era în casa lui Eastwood. Era trei dimineaţa pe Coasta de est aşa că, probabil, acesta dormea. Accesă dosarul de supraveghere al lui Martin şi ascultă înregistrarea convorbirilor lui telefonice. Nu auzi nimic interesant. Îi trecu apoi prin minte să urmărească ce se întâmplase în casa miliardarului texan înainte şi după înmormântare. Puse pe derulare rapidă cu imagine

toate cele opt camere instalate pe vasta proprietate a lui Hearst.

La început lume multă, agitaţie. Eastwood făcea pe gazda alături de soţia decedatului şi copiii acestora. Ştia că în ziua înmormântării trebuia să fi avut loc întâlnirea celor trei membri ai organizaţiei care urmau să aleagă succesorul în Consiliu, chiar în acea după-amiază. Ştia şi sala unde urma să se petreacă întâlnirea. Camera de deasupra sălii trecuse automat pe infraroşu. Ore în şir, care treceau în câteva minute, derulate pe repede înainte, dar încăperea rămase goală şi cufundată în întuneric.

La un moment dat, se aprinse lumina. Ca o pisică ce îşi micşorează la maximum pupilele, la schimbările bruşte de lumină, camera trecu pe modul de lumină artificială. Cei trei electori se aşezaseră la masă. După foarte scurt timp, intră Eastwood. Era o încălcare flagrantă a protocolului. Niciun alt membru al Consiliului nu avea voie să intervină în decizia unui alt grup, cu atât mai puţin când acesta îşi desemna reprezentantul. Werner opri celelalte camere, o mări pe cea care îl interesa, pe întregul ecran, şi porni sonorul. Martin le spusese că îi roagă să amâne desemnarea reprezentantului cu câteva zile şi că, în mod neobişnuit, asta se mai întâmplase de câteva ori în istorie, în numele interesului organizaţiei, s-ar putea să fie nevoiţi să propună şi să susţină pe cineva din exterior. Eastwood mai adăugă că singurul inconvenient pentru intrus ar fi că nu îşi va putea păstra defel anonimitatea, de vreme ce întreg Consiliul va trebui să voteze pentru primirea acestuia. Aşa era procedura specială.

Werner închise mulţumit computerul. Aşadar, Martin nu îl minţise. Deci partea aceea era rezolvată. Mai rămânea să livreze ce promisese. Trebuia să intre personal în acţiune pentru a accelera evenimentele.

Capitolul 77

— Şi n-aţi văzut cine a comis toate crimele astea? întrebă Ledvina, care ştia deja răspunsul.

Charles dădu din cap. Ledvina îl privi lung şi se îndreptă spre dosarul din care scosese fotografiile. O luă pe ultima. Se codi un pic, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat în tren?

— Am văzut brancardieri care plimbau de colo-colo nişte cadavre acoperite pe targă. În rest…

— L-am găsit pe ucigaş mort, într-un şanţ. Împuşcat în spate de foarte aproape. În afară de sângele lui, am descoperit pe haine şi sângele unuia dintre cei trei pe care i-a ucis. Vreţi să vedeţi fotografiile? Poate că îi recunoaşteţi.

— Nu, mulţumesc, răspunse Charles, făcând o pauză. Era să îi scape că văzuse destule cadavre pentru toată viaţa în ultimele zile.

Comisarul percepu imediat ezitarea lui Baker. Decise să nu preseze mai departe. La o adică nu îl credea pe emeritul profesor capabil să ucidă în felul acela. Se apropie cu fotografia de el şi i-o întinse. Charles o luă şi văzu casa unde fusese improvizat sediul poliţiei şi de unde evadaseră sau, mai degrabă, fuseseră eliberaţi el şi Christa. Pe perete se întindea, subţire şi ascuţită, o umbră cu gheare imense, şi cu dinţii aceia metalici, imposibil de distins într-o umbră, după părerea lui.

— E o imagine prelucrată, zise Charles. Nicio umbră reală…

— Nu arată aşa, îi fură comisarul replica. Ştiu. Chestia e că nu e prelucrată deloc. E preluată *tale quale*{36} de pe telefonul fiului şefului de post care e încă la spital, în stare de şoc.

— Atunci, cineva a proiectat de undeva chestia aia. E o farsă.

— Din fotografie nu se vede că ar mai fi cineva în jur. Şi observaţi ce e interesant la ea, nu?

Charles îl privi fără să scoată un cuvânt. Ştia ce urma.

— Lipseşte elementul care o cauzează. Sursa e, în mod evident, această lumină de aici, preciză Ledvina în timp ce încercui cu markerul becul de pe stradă. Umbra ar trebui să fie produsă de o persoană sau orice altceva, ce-o fi asta, un fel de animal care ar trebui să stea între sursa de lumină şi perete.

— Şi dumneavoastră credeţi la modul cel mai serios că avem de-a face cu un vampir? Mai precis cu umbra unui vampir? Că vampirul nu e nicăieri. Din câte ştiu eu, vampirii nu au umbră.

— Într-adevăr, aşa se credea până acum.

— Vreţi să spuneţi că lumea s-a întors cu josul în sus şi că de la un vampir care nu produce umbră, lucru logic şi justificat în ordinea

poveştilor, el nefiind o persoană vie, ci un fel de spirit, acum avem o umbră, dar n-avem vampirul. Nu prea are sens.

Ledvina căzuse pe gânduri. Nu ştia ce să spună. Dacă să meargă mai departe. Era convins că Baker ştia mult mai multe, aşa că se gândi să îl provoace să vorbească şi, cum ştia foarte bine cât de orgolioase erau vedetele de genul profesorului, atacă exact pe terenul lui.

— V-am citit cărţile, să ştiţi. E evident că nu aveţi nici cea mai mică înclinaţie spre supranatural. Sunteţi rece ca o reptilă.

Lui Charles nu îi plăcu deloc comparaţia. Se strânse în el, de parcă l-ar fi trecut un fior. Ledvina îi observă reacţia.

— Vă înşelaţi.

— Îmi cer scuze în cazul în care această comparaţie e nepotrivită. Voiam să spun că aveţi o atitudine absolut exterioară fenomenelor pe care le studiaţi.

— O judecată critică are nevoie de distanţare. Sunt sigur că ştiţi din experienţă că, dacă vă ataşaţi de cineva într-un caz de care vă ocupaţi, asta vă poate întuneca judecata.

— Aveţi dreptate. Dar nu îmi tratez nici sursele, nici suspecţii, cu dispreţul suveran care vă caracterizează pe dumneavoastră. Fiindcă, cel puţin, în cele două cărţi care au şi câteva capitole dedicate fenomenului, sunteţi zeflemitor, vă bateţi joc de cei care cred în aşa ceva. Le numiţi superstiţii. În cel mai bun caz vorbiţi despre manipulare, creiere spălate. Nu înţeleg cum subiectivismul dumneavoastră e distanţare critică. Ea nu ar trebui să fie obiectivă? La asta m-am referit când ziceam că sunteţi rece.

— Suntem subiecţi, deci subiectivi. Doar obiectele sunt obiective. Oamenii sunt tributari educaţiei lor şi modului în care sunt obişnuiţi să gândească şi mai ales experienţei pe care au dobândit-o în timp, sau felului în care au înţeles-o. Asta nu face cu nimic mai puţin serioasă munca de cercetare pe care o întreprind. Şi, în general, nu permit nimănui să îmi pună la îndoială seriozitatea. N-am nicio problemă să mi se conteste concluziile, dar elegant şi cu argumente. Există nişte reguli stricte ale polemicii pe care dumneavoastră, probabil, nu le cunoaşteţi sau nu le respectaţi. Iar ceea ce faceţi este un tabu absolut pentru orice fel de conversaţie civilizată, fie ea şi în contradictoriu. În comunicare se cheamă argument *ad hominem,* adică atac la persoană. Şi vă întreb cât se poate de serios cât trebuie să suport asta. Vă mărturisesc, fără niciun ocoliş, că cele trei mostre de brutalitate, cea de ieri, plus cele de azi, mă cam scot din sărite. Aveţi un mic ascendent asupra mea şi mă şantajaţi cu el, însă vă previn că reacţionez altfel decât se aşteaptă cel care mă şantajează. Aşa că, dacă doriţi să discutăm concret, vă rog frumos să o facem cât mai civilizat. Altfel chiar mă ridic şi plec. Şi n-aveţi decât să mă arestaţi.

Atmosfera din cameră se încinsese. Cei doi păreau doi cocoşi cu

piepturile umflate gata să sară unul la beregata celuilalt. Ledvina se gândi cum ar fi mai bine – să îl ţină pe Charles înfuriat, sau să îl lase să se relaxeze. Cum n-avea un partener, trebuia să joace el ambele roluri, cel al poliţistului bun şi pe cel al poliţistului rău. De obicei, ştia exact cum să îşi dozeze intervenţiile. În acel moment nu mai era atât de sigur. Charles era, cu certitudine, cel mai imprevizibil individ pe care îl interogase.

Se apropie de el şi îşi trase taburetele atât de aproape, încât genunchii lor aproape se atinseră.

— E obligaţia mea să rezolv crimele astea oribile. Şi să o fac cât mai repede şi cu cea mai mare discreţie. Şase cadavre într-o singură noapte nu îmi amintesc să mai fi văzut ţărişoara asta de după invazia ruşilor. În întreaga mea carieră, nu s-a întâmplat niciodată să nu rezolv un caz. Şi au fost sute.

Spuse asta şi se ridică în picioare. Făcu doi paşi şi se aşeză din nou. Împinse capul înainte, astfel încât Charles îi putu simţi respiraţia pe faţă. Şuieră printre dinţi:

— Şi o să rezolv şi cazul ăsta. Cu orice preţ. Şi nimeni n-o să mă oprească.

Se dădu din nou în spate şi continuă:

— Oricum am lua-o, prezenţa dumneavoastră e documentată în cinci dintre cele şase crime. Nu cred că sunteţi dumneavoastră autorul, dar până acum sunteţi singura legătură între ele. Dumneavoastră şi doamna de la Interpol. Nu am convingerea că vă aşteptaţi chiar să fiţi lăsat în pace. Aşadar, cu cât îmi spuneţi mai repede tot ce ştiţi, cu atât ne putem vedea fiecare de treaba lui.

Charles nu răspunse nimic. Ştia că Ledvina avea dreptate. Nu îi plăcea cum se purta, însă se gândi că dacă ar părea deschis spre o colaborare, ar putea să şi-l ia de pe cap. La urma urmelor, nu avea să mai rămână mult timp în acea ţară.

— OK. Întrebaţi-mă.

Charles fu întrerupt de telefonul care îi suna în buzunar. Era Ross. În timp ce se gândea dacă să răspundă sau nu, uriaşul comisar se ridică şi îi făcu semn că era OK, că oricum trebuia să meargă la toaletă. Charles fu din nou uimit de latura delicată a poliţaiului pe care începea să îl bănuiască de sindrom maniaco-depresiv, după ce îi văzuse schimbările bruşte de dispoziţie. Până să apuce să îi răspundă lui Ross, telefonul se opri din sunat. Avu intenţia, pentru o clipă, să îl sune înapoi, dar se gândi că avea timp şi că mai bine profita de scurta lipsă a lui Ledvina pentru a inspecta Cabinetul de curiozităţi.

Capitolul 78

Rămas singur, Charles se apucă să dea ocol camerei pentru a vedea mai bine Cabinetul de curiozităţi al comisarului. Cum, mai nou, orice colecţie de inepţii formată din mai mult de cinci obiecte legate de un nume cât de cât celebru se transformase în muzeu, aproape se simţi vinovat, poate din reflex, că nu îi taie nimeni bilet sau nu există o cutie a milei ori a donaţiilor, unde să depună cu generozitate câteva monede. Se apropie de latura dinspre intrarea în cameră şi aproape se împiedică de ceea ce părea a fi un guşter cu două capete, a cărui bază, făcută din două beţe încrucişate, părea distrusă. În dreptul dulapului care se întindea pe întreaga lăţime de est a camerei, Charles privi cu atenţie instalaţia de produs aur din mercur. Fel de fel de borcane, care făceau ca locul să arate ca un laborator de chimie de la vreo facultate, erau umplute cu lichide colorate. Pe jos era o urmă a unui lichid violet care nu părea foarte veche, aşa că Baker se întrebă dacă Ledvina încercase să fabrice ceva substanţe interzise în micul lui laborator. În spate erau, unul lângă celălalt, două cranii etichetate. În dreptul primului scria „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la zece ani”, în dreptul următorului care era ceva mai mare, „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la şaisprezece ani”, şi mai era un loc liber, etichetat şi el, pe care Charles putu citi „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la patruzeci şi cinci de ani”. Mai exact cu vreo trei ani înainte de dispariţia venerabilului sfânt. Din păcate, acest craniu lipsea. „Poate l-a furat cineva”, reflectă Charles.

Mai sus, în stânga şi în dreapta rafturile se umpleau cu zeci, poate sute de obiecte, într-o aglomerare eclectică imposibil de descris. Erau acolo de la ceasuri vechi şi mecanisme ciudate, despre care Charles nu era sigur la ce foloseau, până la tot felul de cuburi şi sfere zodiacale, chiar şi vreo două globuri de sticlă pentru ghicit, zeci de variante de cărţi de tarot şi o pelerină a cavalerului Christian Rosenkreuz. Sub unele fuseseră lipite bileţele, aşa că erau mai uşor de identificat. Se mai aflau acolo, de exemplu, sextantul lui Cristofor Columb, coiful lui Vercingetorix şi lanţurile cu care fusese legat în cuşca prin care îl târâseră romanii prin Roma. Văzu, cum altfel, cuie din Sfânta cruce, o bucată din Zidul Berlinului, pumnalul despre care scria acolo că ar fi fost folosit la sacrificarea primului porc după cucerirea Ierusalimului de către Godefroy de Bouillon, masca de fier şi cheia de la celula lui Monte Cristo, de la Chateau d’If. Bineînţeles, o bucată din lancea care l-a străpuns pe Iisus, o pânză pe care scria că ar fi din „giulgiul cel real de la Torino”, nu cel fals care se află chiar la Torino, colivii cu păsări împăiate, animale de tot soiul, unele în borcane cu formol şi un dildo{37} mic din fildeş despre care scria că ar fi aparţinut Cleopatrei,

împărăteasa Egiptului. Mai văzu o bucată din piatră despre care scria că ar fi din zidul cetăţii Monsegur şi o pipă care ar fi aparţinut lui Franz Kafka, deşi acesta fusese nefumător.

Pe măsură ce trecea în revistă acel relicvariu incredibil care depăşea cu mult tot ce văzuse vreodată, lui Charles începea să îi revină buna dispoziţie. Mai ales că era un relicvariu viu, adică în continuă expansiune. Într-o ladă, alte zeci de obiecte aşteptau să fie scoase la iveală, aşezate în raft şi etichetate. Scotoci un pic prin ea şi găsi o cutie pe care scria, nici mai mult, nici mai puţin, decât că înăuntru se găsea glonţul cu care fusese asasinat arhiducele Franz Ferdinand la Sarajevo.

Obiectul care îi atrase cel mai mult atenţia, deşi împins bine în spatele bibliotecii, fu însă o statuetă mică a diavolului cu chiloţi de hermină figurat în *Codex Gigas.* Charles se întrebă dacă ar putea exista vreo legătură între tot ce se petrecuse în acele zile şi Ledvina, dar se gândi că o astfel de statuetă ar trebui să se vândă prin magazinele de suvenire ca una dintre principalele atracţii pe care istoria bogată în mistere şi legende a Pragăi le avea de oferit.

Lui Charles i se păru că aude vocea lui Ledvina undeva departe pe coridor, aşa că decise cu regret să lase Cabinetul de curiozităţi în detrimentul bibliotecii. Voia să arunce o privire în special la etajele superioare. Prin urmare, traversă camera până în spatele fotoliului unde fusese aşezat, trase de scara care culisa uşor pe bara din metal care dădea ocolul camerei, lipită de bibliotecă, şi se urcă pe ea.

Nimeri la fix, fiindcă prima carte peste care dădu era un volum al teologului benedictin Dom Calmet, intitulat *Traité sur les apparitions des esprits et sur les Vampires*{38}, publicat în 1746. Carevasăzică, intrase în temă. Se uită ce minunăţii mai erau pe-acolo. Stând pe scară, se agăţa cu mâna de barele de deasupra şi se plimba de-a lungul şi de-a latul bibliotecii ca un copil care se dă pe o instalaţie cu rotile într-un Luna Park. Din când în când se oprea, mai citea un cotor, mai scotea o carte pentru a o răsfoi şi a o pune după aceea la loc, ca să o cerceteze pe următoarea. Găsi *Umanitatea postumă,* a matematicianului Adolphe d'Assier, publicată la Bordeaux în 1887, care trata despre corpul astral al vampirilor, apoi, bineînţeles, cartea de căpătâi a nelipsitei teosoafe Helen Blavatschi, *Isis dezvăluită,* baza tuturor delirurilor oculte ale secolului al XX-lea, o grămadă de cărţi cu şi despre Aleister Crowley, fondatorul magiei moderne, membru al organizaţiei Golden Dawn, care funcţionează şi astăzi, inventatorul vampirismului psihic şi părintele spiritual al mişcărilor de vrăjitorie cunoscute sub denumirea generală Wicca. Trecu în viteză de ocultişti şi dădu peste alţi ocultişti. Găsi *Apologia compendiaria Fraternitatis de Rosea Cruce,* apărută în 1616, şi *Tractatus Apologeticus Integritatem Societatis de Rosea Cruce defendens,* din 1617, amândouă aparţinând lui Robert Fludd, medic cu

studii la Oxford, dar mare alchimist şi cabalist, *Arcana arcanissima,* tot din 1616, a lui Michael Maier, originar din Boemia şi care, zice-se, ar fi adus rozicrucianismul în Anglia.

Coborî o treaptă pentru că văzu o lucrare imensă în douăzeci de volume, aparţinând italianului Giovanni Battista Della Porta, *Magiae naturalis sive de miraculis rerum naturalium,* apărută în 1589. Autorul era un celebru savant al epocii, fondatorul „Academiei Secretelor din Napoli", mare vrăjitor, savant şi alchimist. Mai găsi cartea de hermetism a lui John Webster, publicată în 1654, *Academiarum examen,* şi celebra *Cheiragogia heliana. A manuduction to the philosopher's magical gold: out of which profound, and subtile discourse; two of the particular tinctures, that of Saturn and Jupiter conflate; and of Jupiter single, are recommended as short and profitable works, by the restorer of it to the light. To which is added; Antron Mitras, Zoroaster's cave: or, An intellectual echo, &c. Together with the famous Catholic epistle of John Pontanus upon the minerall fire.* Semnată de George Thor. Astromagus, Londra, şi tipărită pentru Humphrey Moseley la Prince's Armes în curtea catedralei Saint Paul în 1659. Mai erau acolo şi celebrele cărţi despre vampiri, probabil cele mai celebre din lume, semnate de Ivan Gaidar şi Orhan Regep, publicate la prestigioasa editură berlineză Mount los Erdogan.

Pe Charles aproape îl cuprinse ameţeala. Cărţi vechi. În imensa lor majoritate rare şi foarte valoroase. Se întrebă dacă Ledvina ştia latineşte sau citise ceva din ce era acolo. Nu ştia dacă să îl întrebe, de teamă să nu îl pună într-o postură penibilă. Obosise să se plimbe prin bibliotecă, fie şi cu mijlocul de transport improvizat şi coborî de pe scară. Ochiul îi fu atras de un raft de pe peretele de vest al camerei, unde, spre deosebire de restul bibliotecii, mai multe cărţi erau scoase sau lăsate în dezordine. Părea un semn că Ledvina le cercetase recent, aşa că Baker vru să vadă despre ce tratau. Puse mâna pe prima dintre ele şi dădu peste cel mai celebru manual al Inchiziţiei publicat vreodată, *Malleus Maleficarum,* scris de Heinrich Kramer, uneori atribuit şi lui Jacob Sprenger, în 1487. Cartea aceasta era malefică în sine. După ce, în prima sa parte, îi lămurea pe cititori ce era vrăjitoria şi cui folosea, se transforma într-un adevărat manual de vânătoare de vrăjitoare: de la cine erau acestea, cum să le recunoaştem, cum trebuiau prinse şi, pe zeci de pagini, în ce fel trebuiau torturate ca să mărturisească şi, în fine, până la cum trebuiau executate. Cartea a cunoscut un succes nebun în epocă, mai ales datorită apariţiei tiparului. Peste patruzeci de ediţii au fost tipărite în mai puţin de o sută de ani, deşi trebuie spus că Biserica a condamnat această carte la trei ani de la prima ei apariţie. Următoarea carte, pe care părea că cineva o răsfoise recent, era a lui Johannis Wieri, *De Praestigiis Daemonum. Et Incantationibus Ac Veneficiis Libri Sex, Aucti Et Recogniti*

care ia apărarea vrăjitoarelor în defavoarea diferitelor tipuri de diavoli, care, spunea autorul, ar constitui adevăratul pericol. Următoarea era cartea judecătorului Martin Delrio, *Disquisitionum magicarum libri sex,* din 1599, unul dintre bestsellerurile absolute din epocă, devenită şi ea manual pentru judecarea vrăjitoarelor.

Dădu la o parte mormanul de cărţi de vrăjitorie, pentru că zări cu coada ochiului, chiar în spate, un alt morman de cărţi care părea şi mai interesant. Le recunoştea în majoritate. Cum ajunsese, oare, un prăpădit de poliţist aproape de pensie, să pună mâna pe nişte lucrări rarisime, toate în original, pe care orice bibliotecă din lume ar fi mândră să le aibă? La această întrebare Charles nu găsi niciun răspuns satisfăcător. Cert este că recunoscu cartea lui François Richard, *Relation de ce qui s'est passé de plus remarquable à Sant-Erini isle de l'Archipel, depuis l'établissement des Pères de la Compagnie de Iesus en icelle,* una dintre primele care îi studiază pe „vroukolakes", acei presupuşi strămoşi ai vampirilor, întâlniţi în Grecia cu începere de la 1200. Apoi volumul scris de Leone Allacci, doctor şi magister în filosofie şi teologie, *De templis Graecorum recentioribus, ad Joannem Morinum; de narthece ecclesiae veteris, ad Gasparem de Simeonibus; nec non de Graecorum hodie quorundam opinationibus, ad Paullum Zacchiam,* apărut pe la 1650. Cartea, sub forma unei epistole nesfârşite scrise de un celebru specialist în medicină legală, Paolo Zacchia, tratează pe larg superstiţiile şi credinţele populare ale grecilor din Evul Mediu, şi e un studiu extins despre aceiaşi „vrykolaks". Mai văzu şi volumul lui Walter Map, *De nugis curialium,* scris pe la sfârşitul secolului al XI-lea, un adevărat tratat despre originile diferitelor tipuri de vampiri. Aici se discută pe larg caracteristicile acelor „revenants", morţii care se întorc din morminte, şi aventurile lor. Tocmai când se gândea că mai lipsea doar *Historia rerum Anglicarum,* a lui William de Newburgh, cam din aceeaşi perioadă, care aminteşte tot despre credinţele în aceşti „revenants" şi descrie pe larg cum scapă şi se întorc în morminte, o zări şi pe aceasta chiar la baza teancului.

Mai apucă să îşi arunce privirea pe trei titluri: *Henrici Cornelii Agrippae ab Nettesheym – De Occulta Philosophia Libri Tres,* din 1551; *Dissertations sur les apparitions des anges, des démons et des esprits, et sur les revenons et vampires de Hongrie, de Bohême, de Moravie et de Silésie,* din 1746, şi celebrisima *Relation d'un voyage fait au Levant dans laquelle il est curieusement traité des estais sujets au Grand Seigneur, des Moeurs, Religions, Forces, Gouvernemens, Politiques, Langues & coustumes des Habitants de e Grand Empire. Et des singularitez particulières de l'Archipel, Constantinople, Terre-Sainte, Égypte, pyramides, mumies, déserts d'Arabie, la Meque: Et de plusieurs autres lieux de l'Asie et de l'Affrique, remarquez depuis peu & non encore décrits… à présent. Outre les choses mémorables arrivées au dernier siège de Bagdet, les cérémonies*

faites aux réceptions des ambassadeurs du Mogol: Et l'entretien de l'autheur avec celuy du Pretejan, où il est parlé des sources du Nil, a lui Jean De Tavenot, din 1664, că auzi vocea comisarului la uşă. Se grăbi să se întoarcă la locul lui. Ledvina îl găsi sorbind din cafea şi întrebând din priviri, cu trabucul în mână, dacă era OK să fumeze.

Cum era de aşteptat, comisarul nu avu nimic împotrivă.

Capitolul 79

— Aţi găsit biblioteca mea suficient de interesantă? întrebă Ledvina zâmbind.

Charles se întrebă dacă nu cumva erau ascunse camere de supraveghere prin imensa încăpere şi ieşirea politicoasă a comisarului nu fusese decât un pretext pentru ca poliţistul ceh să-l supravegheze de pe vreun monitor. Lui Charles i se părea că un atare mod de acţiune nu se potrivea cu personajul, însă n-avea cum să ştie sigur. Ledvina intui ce se petrecea în mintea profesorului şi i-o luă înainte.

— Cineva ca dumneavoastră nu avea cum să reziste tentaţiei de a arunca măcar o privire. Ştiu şi eu că biblioteca asta e foarte impresionantă. În plus, cărţile despre vampiri pe care le-am studiat chiar în această dimineaţă au fost deranjate. Ce este dezordine pentru alţii e pentru mine felul în care funcţionez şi, mă credeţi sau nu, ştiu, în tot muntele ăsta de documente, unde se găseşte fiecare hârtie de care am nevoie. Aşadar?

Charles păru satisfăcut de explicaţiile comisarului. Uitase însă întrebarea iniţială. Ridică din umeri, într-un fel care părea să spună „Aşadar, ce?”

— Vă întrebam dacă vă place biblioteca mea, adăugă Ledvina.

— Aţi citit toate cărţile astea? întrebă Charles pentru a evita un răspuns direct.

— Nu. Pasiunea mea nu e nicidecum cititul şi, chiar dacă vă par un scrântit, nu am niciun fel de înclinaţie spre ocultism. Sunt o fiinţă solară, pozitivă şi optimistă prin excelenţă. Dar sunt copoi, după părerea mea, din naştere. Asta fac. La asta mă pricep. Şi sunt convins că sunt un copoi al naibii de bun, cu un simţ extraordinar şi dotat de la mama natură cu o intuiţie atât de neobişnuită, încât se şuşoteşte pe la colţuri despre mine că sunt un fel de medium. Ce nu ştiu stupizii de clevetitori e că îmi iau foarte în serios munca. Iar dacă acum trebuie să mă informez despre vampiri, atunci o fac cu o seriozitate totală. Cred că aici semănăm un pic.

Lui Charles nu i se păru că semăna defel cu bruta aceea semidoctă pe care o avea în faţă.

— Vreau să vă fac un compliment, continuă Ledvina, însă începutul ar putea suna ca o ofensă. Şi, cum ne-am înfierbântat mai devreme, aş vrea să ascultaţi până la capăt ce am să spun, înainte de a sări la mine.

Charles trase din ţigară şi încercă un zâmbet amabil.

— Aţi explicat chiar dumneavoastră, cu ceva timp în urmă, într-un interviu chiar pentru televiziunea cehă, după ce aţi ocolit cu eleganţă întrebările cretine de genul „Cum v-a venit ideea?” şi „Care ar fi cele trei cărţi pe care le-aţi lua cu dumneavoastră pe o insulă pustie?”, că

cele două personalităţi superfavorite ale dumneavoastră şi pe care le preferaţi în absolut din întreaga istorie a lumii sunt Diogene şi Walt Disney. Această replică a şocat multă lume. Aţi spus atunci că cinicul Diogene reprezintă spiritul impertinent care defineşte libertatea, iar Disney, pe cel care redefineşte universul copilăriei.

— Am afirmat eu asta? întrebă Charles uşor alintat. E bine. Înseamnă că sunt consecvent.

— Poate că de aici vi se trage. Să ştiţi că nu m-am putut abţine să cercetez şi eu cine poate fi personajul pe care un intelectual de talia dumneavoastră îl consideră ca fiind cel mai important om care a trăit vreodată. Afirmaţia dumneavoastră m-a contrariat şi m-a îndemnat atunci să aflu cât mai multe despre acest Diogene care îi spunea lui Alexandru cel Mare să se dea din soare. Pentru ca apoi Alexandru Macedon, întrebat cine ar fi dorit să fie dacă nu ar fi fost Alexandru, să răspundă, într-un mod absolut atins de superbie, „Diogene". Aţi spus că replica la lumea ideilor a lui Platon, care susţinea că omul era un animal biped fără pene, a fost că Diogene a adus o găină jumulită şi a exclamat: „Iată omul lui Platon". Şi aţi mai zis ceva, în felul acesta unic al dumneavoastră de a combina în mod absolut surprinzător spiritul cel mai înalt şi profunzimea analizei cu ironia fină, dar şi cu umorul frust, de multe ori la limita bunei-cuviinţe, că Diogene era singura persoană pe care două dintre curvele cele mai celebre ale Atenei îl serveau pe gratis.

Charles rămase cu gura căscată. La asta nu se aşteptase. De unde ieşise aşa o frază coerentă, plină de atâta curtoazie şi atât de exactă din gura acelui urs grizzly pus pe harţă? Poate că Ledvina era mai mult decât lăsa să se înţeleagă la prima vedere. Şi părea că Nicky ţinea morţiş să îl mai surprindă o dată.

Se auziră bătăi în uşă şi o secretară tânără, cu fusta exagerat de scurtă, aduse o tavă pe care erau două pahare mici, două mari, de apă, o sticlă cu ţuică pe care scria de mână „Hruškovice 2010", o sticlă cu apă minerală şi două cafele mici. Comisarul se ridică şi îi făcu semn să le pună pe măsuţa din faţa fotoliului lui Charles, apoi o expedie cu un semn. În timp ce se apropie din nou de profesor şi turnă în paharele minuscule de pe masă, spuse:

— M-am gândit că nu v-am întrebat nici măcar dacă vă pot servi cu ceva. Am aici o ţuică din pere făcută chiar de cumnatul meu, în propria-i curte. E una dintre cele mai bune băuturi pe care le-am gustat vreodată. Vă rog să nu mă refuzaţi.

Charles se gândi că o picătură de alcool ar putea avea darul de a îl mai destinde, aşa că puse mâna pe paharul minuscul, umplut până la vârf. Ledvina ciocni paharul lui Charles şi dădu conţinutul pe gât plescăind a satisfacţie. Charles înţelese că nu e cale să savureze primul pahar, aşa că îşi imită gazda. Simţi că îi explodează ochii, dar se

abţinu să se manifeste în vreun fel. Comisarul, satisfăcut, umplu iar paharele şi vru să mai ciocnească o dată, însă Charles trase repede paharul din faţă, aşa că o mică parte din băutură din paharul lui Ledvina zbură pe podea.

— Să o luăm încet, zise Charles, fiindcă nu sunt foarte obişnuit.

Comisarul îl privi, dădu încă un pahar pe gât, după care se îndreptă din nou spre birou. Se întinse peste masă, peste mormanele de dosare şi, dintr-un teanc care, după părerea lui Charles, nu se deosebea în niciun fel de celelalte, undeva pe rândul al treilea, în primul sfert, luat de la bază în sus, scoase, fără să deranjeze turnul de hârtii, un anume dosar care arăta exact ca toate celelalte. Charles se gândi că poliţistul nu minţise spunând că se descurcă de minune în propria-i dezordine.

— Ce ştiţi despre Nosferatu? întrebă Ledvina, care aştepta cu dosarul în mână un răspuns.

— E un alt nume pe care Bram Stoker îl foloseşte pentru Dracula. Se pare că l-a luat de la Emily Gerard, care publicase un articol cu câţiva ani înainte. Dar se prea poate ca prima sa apariţie tipărită să fi fost mai devreme, prin 1860, într-o lucrare a lui Heinrich von Wlislocki, intitulată *Superstiţiile Românilor*. E important?

Ledvina continuă să îl privească ţinând dosarul în mână. Aşteptă continuarea.

— Etimologia nu e sigură. Cea mai recentă teorie zice că vine de la latinescul „non spirare," ceea ce ar însemna „nu respiră", adică ar defini un mort. Eu înclin să cred în teoriile anterioare, mai simple, care fac referire la un cuvânt românesc, „necuratu'", care, de altfel, e în româneşte unul dintre multele nume ale diavolului.

Ledvina îl mai privi o clipă. Charles înţelesese că Nicky avea ceva, despre care credea el că era foarte important, să îi arate şi că pregătea momentul. Scoase o foaie din plic şi i-o întinse lui Charles, care o luă foarte curios.

— Nu înţeleg… Mi-aţi mai arătat asta.

— Aşa. Şi ce e?

Charles se uită la comisar ca la un nebun. Acesta se transformase din nou în ceva dezagreabil.

— Asta e o tehnică subtilă de a mă interoga? Că nu prea funcţionează.

Făcu o pauză. Şi cum Ledvina nu zicea nimic, Baker adăugă:

— E fotografia despre care ziceţi că era de pe telefonul nu ştiu cui cu umbra celebră de pe sediul poliţiei din satul… Chiar, cum se cheamă satul ăla?

Ledvina nu răspunse. Şi în acelaşi mod misterios mai scoase o hârtie şi i-o întinse lui Charles. Acesta o luă, curios să afle ce joc făcea Ledvina. O examină îndelung.

— Pare un desen copiat după fotografia de mai înainte. Justiţia

americană are obiceiul ăsta, de a desena momente din timpul unui proces. Se cheamă „courtroom sketch” şi au început să fie folosite odată cu procesul Vrăjitoarelor din Salem. Are legătură cu vrăjitoarele? întrebă Charles.

Ledvina dădu din cap că nu.

— S-au întrebuinţat cât timp nu existau aparate de fotografiat, sau nu erau permise în timpul proceselor. Se mai utilizează şi astăzi, sporadic. Au un farmec anume şi tind să se transforme în ceva mai degrabă artistic. Asta pe măsură ce rolul lor documentar intră în declin.

— Nu vi se pare nimic ciudat la acest desen?

Charles îl privi mai cu atenţie. Era un desen făcut în peniţă, cu tuş sau cerneală neagră de cineva care, în mod evident, se pricepea la asta.

— Deşi cred că e o copie a acestei fotografii, pare cumva totuşi veche sau e făcută să pară veche.

— Arătarea e aceeaşi, spuse Ledvina, dar după cum puteţi observa casa nu e. Deci e o altă apariţie, similară, să-i zicem aşa, a aceluiaşi fenomen.

Charles văzuse în tren şi fotografia Christei făcută de ospătăriţa de la Londra, aşa că nu era deloc surprins.

— Şi nu e prelucrată să pară veche, ci e chiar veche. E în posesia mea de mai bine de treizeci de ani. Iar cel de la care am cumpărat-o a sustras-o din arhivele Scotland Yard-ului cu mult înainte.

— Vă ascult, zise Charles, care voia să scape de momentele de suspans pe care pauzele făcute de comisar, intenţionat sau nu, le produceau.

— E un desen realizat de un martor la o crimă oribilă petrecută în noaptea de 30 spre 31 august 1888. Schiţa reprezintă un hambar din Buck’s Row, care astăzi e Durward Street, lângă Whitechapel Road, în Londra. Acest desen nu a fost făcut niciodată public. Vă garantez autenticitatea lui.

Lui Charles i se făcu pielea de găină. Fu prima lui reacţie până să i se reinstaleze scepticismul. Lui Ledvina nu îi scăpă reacţia profesorului nici de această dată.

— La baza acestui hambar a fost ucisă în acea noapte Mary Ann Nichols.

— Prima victimă a lui Jack Spintecătorul? întrebă Charles.

Comisarul dădu din cap că da. Cum Charles se pregătea să spună ceva, Ledvina interveni:

— Înainte de a începe din nou cu verbiajul dumneavoastră sceptic, acoperit de poante, lăsaţi-mă să termin.

Scoase încă un desen şi i-l întinse. În schiţă se putea vedea peretele a ceea ce părea un altfel de hambar, undeva în câmp, şi aceeaşi

umbră.

— Acesta este un alt desen, tot din arhivele poliţiei engleze, numai că datează din 1827. Clădirea pe care o vedeţi este cunoscută sub numele „Hambarul roşu”. Aici a fost împuşcată Maria Marten de către amantul ei, William Corder. Aceeaşi umbră e desenată şi la execuţia acestuia un an mai târziu. Umbra, după cum vedeţi, e proiectată pe mulţimea de gură-cască, desenată de undeva de sus. Ea nu putea fi vizibilă dacă te aflai în mulţimea care asista la execuţie.

Lui Charles îi pierise glasul. Habar nu avea de aceste apariţii istorice. La cât se pricepea, desenele păreau autentice.

— Am aici o scrisoare a unui martor care descrie aceeaşi umbră la jefuirea trăsurii poştale care făcea drumul între Paris şi Lyon. Poştaşii sunt ucişi şi banii destinaţi campaniei din Italia dispar. Suntem în aprilie 1796. În luna octombrie a aceluiaşi an, continuă Ledvina în timp ce îi puse profesorului în braţe un nou desen, moare Ecaterina cea Mare. Asta este o schiţă a ei pe patul de moarte. Lângă ea stă prinţul Paul. Priviţi ce se zăreşte în spate, adăugă Ledvina în vreme ce puse degetul pe locul respectiv.

Era aceeaşi umbră. Charles rămăsese fără cuvinte.

— Mai am aici mărturii şi desene ale aceleiaşi prezenţe din anul 1766, când lupi îngrozitori atacă oameni în Gevaudan, în partea centrală şi de sud a Franţei. Nu este vorba doar despre Fiara din Gevaudan care are colţi ireali de mari, ci de o altă prezenţă pe care doi martori care au scăpat de atac o povestesc. Cred că ştiţi deja despre ce vorbesc. În acelaşi an, după cum vedeţi figurat aici – comisarul îi întinse un nou desen – aceeaşi umbră e desenată la execuţia lui Jean-François de la Barre, care a fost torturat şi decapitat, apoi corpul i-a fost ars, nu înainte ca pe pieptul lui să fie bătut în cuie un exemplar din *Dicţionarul filosofic* al lui Voltaire. Ştiţi ce făcuse nobilul francez?

— S-a spus că nu salutase o procesiune catolică, dar ăsta a fost doar un pretext. Dickens îl omagiază în *Povestea celor două oraşe.*

Ledvina începu să scoată foaie după foaie, în timp ce vorbea în viteză, şi să le arunce pe masă una câte una.

— Descrieri şi desene ale aceleiaşi apariţii, în 1672, la Bătălia de la Solebay şi, în acelaşi an, la trecerea Rinului de către armata franceză a lui Ludovic al XIV-lea, în ceea ce va fi asediul Utrechtului. În 1610, nu mai avem desene, ci doar câteva mărturii separate despre aceeaşi apariţie la asasinarea lui Henric al IV-lea de către Ravaillac. Aici apariţia e semnalată în Rue de la Ferronnerie. Şi, în acelaşi an, la înmormântarea unui pictor celebru, pe numele lui Michelangelo Merisi.

— Caravaggio? întrebă Charles, care era din ce în ce mai uimit şi mai contrariat. Ce legătură are?

Ledvina continuă să scoată hârtii, să vorbească şi să le dea drumul pe masă în zbor planat. Părea că intrase în transă.

— În 1548, la asasinarea lui Lorenzino de' Medici. În 1517, în timpul celui de-al cincilea Conciliu de la Lateran, amintit de un prelat. Şi, în fine, în acelaşi an, chiar pe peretele bisericii Castelului din Wittenberg, exact în momentul în care Martin Luther îşi bătea în cuie pe uşă cele 95 de teze. De aici sunt patru mărturii identice, care descriu aceeaşi fiară.

— În cazul ăsta ar putea fi vorba despre imaginaţia catolicilor îngroziţi de noul diavol care atacă într-un mod atât de neruşinat Biserica oficială, susţinu Charles.

Ledvina continuă să facă ce făcea.

— În 1485, la Bătălia de la Bosworth Field, doi martori dau mărturii separate cum că au văzut umbra exact în momentul în care Richard al III-lea al Angliei era căsăpit.

Aici Charles se trezi de-a binelea. Se întinse pe masă după scrisoare şi o analiză cu atenţie.

— Richard al III-lea? Mi-am petrecut ani studiind Războiul rozelor şi încercând să rezolv un mister.

— Pe care l-aţi botezat „cocoaşa pierdută". Ştiu. În fine, continuă Ledvina, iată o fotocopie după pagina de gardă a unuia dintre exemplarele manualului *Malleus Maleficarum,* din 1487.

Charles se uită cum o gravură cu umbra pe care o ştia deja pe dinafară, cu toate detaliile ei, trona sub titlu.

— Şi originalul, unde e? Am văzut că aveţi un exemplar şi dumneavoastră. Acesta e?

Ledvina ridică din umeri.

— Credeţi că aţi putea să îmi împrumutaţi ceva din toate astea? Ca să încerc să le dau de capăt?

— Poate. Mai vedem.

Comisarul îşi mai turnă un pahar de ţuică şi îl dădu pe gât. Îi turnă şi lui Charles, care nu se împotrivi, dar nici nu se atinse de pahar. Ledvina dădu din nou ocolul mesei şi se aşeză pe scaunul antic pe care pielea era crăpată în toate părţile. Îi aruncă o întrebare, ca din întâmplare.

— În ce an v-aţi născut?

— În 1970, răspunse Baker.

— Aveţi fotografii de când eraţi mic şi filmuleţe? Şi de la liceu?

Charles înţelese ce voia să întrebe Ledvina şi râse.

— Da. O grămadă. Nu sunt nemuritor. Nici contele de Saint-Germain, şi nu sunt eu umbra.

Comisarul bombăni ceva neinteligibil. Şi reluă discursul:

— Am făcut un calcul în legătură cu apariţiile astea. După unele am săpat, chiar datorită calculului, şi le-am găsit. Aşadar, am estimat

corect. Apariţiile au următoarea cronologie: 1485, 1517, 1548, 1610, 1672, 1766, 1796, 1828, 1888 şi, după o pauză lungă, 2014. Frecvenţa cu care apar…

— E o dată la 30,31 sau 32 de ani, exceptând pauzele mai lungi care însă sunt şi ele multiplu de 30, 31 sau 32.

— Da. Am crezut că e posibil să se fi oprit la 1888. Însă cu ce am văzut acum… Îmi lipsesc trei cicluri între Londra şi acum şi încă cinci de dinainte.

— Prima apariţie din ce an e?

— 1485.

— În total, ziceţi că ar trebui să fie 10 plus 8. Adică 18?

Ledvina dădu afirmativ din cap.

— Totuşi faţă de victimele de acum nu mai este niciuna care să prezinte urme de muşcături pe gât, nu-i aşa?

— Nu, dar ştiţi dumneavoastră cel puţin încă una de anul ăsta.

Charles îl privi mirat. Ştia că privirea îl dăduse de gol.

— Deci până acum chestia asta, ce o fi ea, a fost doar martor şi deodată s-a hotărât să acţioneze personal? Haideţi, domnule comisar, că am luat-o cu toţii razna. Şi ce legătură există între toate aceste cazuri?

— Dacă aş fi absurd, aş zice că au legătură cu dumneavoastră.

Telefonul lui Charles sună din nou. De această dată era Christa. Ledvina vru să se ridice, dar Charles ridică mâna pentru a îl opri, dându-i de înţeles că nu era nevoie.

Christa îi spuse că a terminat ce avea de făcut. Îl întrebă ce face.

— Sunt la comisarul Ledvina. De pe la prânz. Nu. Nu mi-a făcut niciun rău.

Râse şi îl privi pe comisar.

— Nici ţepuşe prin inimă nu mi-a trecut, nici nu m-a împuşcat cu un glonţ din argint. Bine. O să vin şi eu.

Christa îi mai zise că rămâne în cameră să facă un duş şi să o sune când ajunge.

Capitolul 80

Christa se întoarse la hotel în jurul prânzului şi află că Charles plecase însoţit de un poliţist. Se gândi dacă să îl sune, dar se temu să nu pară din nou prea curioasă sau hiperprotectoare şi să îl îndepărteze. Aşa că îl descusu pe recepţioner dacă profesorul fusese cumva forţat să meargă la poliţie. Când recepţionerul îi răspunse că, din contră, părea foarte binedispus, Christa se linişti. Se schimbă şi ieşi din nou în oraş. Se duse la sediul Interpolului de la Praga, unde vorbi cu un coleg, trimise două e-mailuri de pe computerul acestuia şi puse o scrisoare într-o cutie poştală. Apoi făcu două vizite private într-un cartier cu case vechi, unde stătu ceva timp. După ce ieşi de acolo, cum Charles nu dădea niciun semn, se gândi că mai avea nevoie de nişte haine, aşa că intră într-un magazin şi aruncă în coş ce găsi la îndemână.

Din momentul în care părăsise hotelul a doua oară, avusese încontinuu o senzaţie ciudată, ca şi cum cineva era mereu în spatele ei şi îi fixa ceafa. Observă că magazinul de haine avea două ieşiri, aşa că o luă pe cea din spate, ocoli clădirea şi îi ieşi exact în faţă individului cu faţă de boxer care stătea ascuns după un copac. Se opri doar la câţiva centimetri în dreptul lui şi îl fixă cu privirea, după care se întoarse şi plecă. Şi cum boxerul nu mai ştia ce trebuia să facă, îl sună pe Werner care, după ce îi spuse să se întoarcă la vilă, trânti telefonul de perete şi îl făcu ţăndări.

Ajunsă din nou la hotel, se aşeză pe o canapea în hol şi formă numărul lui Charles. Acesta era la comisariat. Şi îi spuse că tocmai pleca.

Honza stătea în faţa sediului Branşei Speciale pentru că n-avea niciun chef să urce la birou. Brusc, văzu ceva mai departe, în diagonală, pe trotuarul de vizavi, cum trei vlăjgani tunşi punk, cu crestele vopsite în violet, verde şi galben, cu cercei în nas, îmbrăcaţi integral în piele şi cu bocanci înalţi, plini de metal, se apropiară de o blondă care lingea o îngheţată, sprijinită de o motocicletă exagerat de mare. Cei trei vagabonzi care tocmai ieşiseră dintr-un birt din apropiere o înconjurară pe blondă şi se învârteau în cerc în jurul ei, în timp ce vorbeau tare, făceau gesturi obscene, atingeau motocicleta. Cercul se îngustă încet-încet, iar cei trei scandalagii începuseră să o atingă pe blondă şi să o agreseze. Unul îi fură casca şi o aruncă celuilalt, care o pasă celui de-al treilea.

Aghiotantul îşi verifică arma pe care o ţinea în tocul de sub haină. Nu apucă să treacă pe trotuarul celălalt, că rămase cu gura căscată. Îl zări pe unul dintre agresori dându-se un pas în spate, chinuindu-se

preţ de câteva secunde să nu se dezechilibreze, după care se prăbuşi muşcând asfaltul. Apoi blonda se răsuci în jurul axei proprii şi îi trimise un picior în piept celui de-al doilea şi îl proiectă în mijlocul străzii. O maşină care tocmai trecea fu nevoită să frâneze brusc şi zgomotos, dar nu reuşi să îl ocolească şi îl luă în plin pe parbriz. Cel de-al treilea scoase de la centură un cuţit cu buton şi dădu să o lovească. Beata se feri, îi prinse braţul şi îl răsuci la spate. Cu cealaltă mână, îi smulse cercelul din buză. Bărbatul urlă de durere. Femeia ridică de pe jos casca şi îl izbi pe agresor în ureche. Acesta se prăbuşi şi el.

Honza grăbi pasul şi, în momentul în care ajunse la locul carnagiului, motocicleta demară în trombă şi lăsă în urmă un nor imens de praf, în spatele căruia dispăru. Honza rămase prostit în locul unde se aflase înainte motocicleta şi privea cu pistolul în mână scena altercaţiei. Paznicul şi portarul clădirii Branşei Speciale veniră în fugă, iar când unul dintre cei trei vagabonzi se ridică, scuipând sânge în timp ce urla ca descreieratul şi se apropia ameninţător de Honza, aghiotantul îl mai lovi şi el o dată, cu pistolul în cap.

Beata opri trei străzi mai jos şi îl sună pe Werner. Îi povesti ce se întâmplase şi îl întrebă dacă reuşise să afle ce era cu clădirea aceea, unde se dusese Charles şi de ce stătea atâta. Beata ştia că nu ieşise din clădire deoarece semnalul pe care îl emitea telefonul mobil al profesorului îi apărea pe hartă ca fiind în acelaşi loc din momentul în care acesta intrase.

Werner aflase că aia era clădirea unei divizii speciale din cadrul poliţiei care se ocupa de incidentele delicate şi care trebuiau rezolvate repede şi în linişte, departe de ochii presei şi cu metode nu foarte ortodoxe. Mai aflase de la oamenii care erau pe statele de plată ale institutului, infiltraţi în Ministerul de Interne, că Branşa Specială se ocupa de victimele din tren, de cele de la sediul poliţiei săteşti şi de cadavrul motociclistului găsit în şanţ. De asemenea, aflase că nimeni nu prea avea autoritate asupra şefului, un anume comisar Ledvina, considerat o vacă sacră a serviciilor secrete ceheşti. Werner se întreba: dacă unităţii respective i se predase tot ce era important în materie de criminalistică în ultimele zile în micuţul stat european, atunci cu ce naiba se ocupau celelalte autorităţi? Îşi spuse că, probabil, toţi erau preocupaţi să dirijeze circulaţia. Poate din acel motiv Praga era blocată aproape întreaga zi.

Era foarte interesat de ce ar putea vorbi poliţistul atâta amar de vreme cu Charles şi se enervă pe el însuşi că nu prevăzuse asta. Încercă să găsească o modalitate de a intra în vreo sculă electronică din interiorul Branşei Speciale, dar descoperi cu stupoare că Nick Ledvina nu avea nici telefon mobil, nici computer. Cum rămăsese în

pană de agenţi pe care să ştie sigur că se poate baza, decise că începând cu a doua zi, să o pună pe Beata să îl supravegheze pe comisar. De Charles urma să se ocupe el însuşi.

Capitolul 81

— Ar cam fi vremea să plec. La şapte am o întâlnire importantă şi trebuie să mă pregătesc.

— Mai aveţi timp, spuse Ledvina.

— Ceva. Dar cu traficul ăsta. Şi mai ales la această oră.

— Nu-i nimic. Vă ducem noi. Cu girofarul.

Când rosti aceste ultime cuvinte, Ledvina făcu nişte rotaţii cu mâna deasupra capului imitând, inclusiv cu ochii pe care îi închidea şi îi deschidea ritmic şi cu buzele ţuguiate, sirena poliţiei. Charles cedă încă o dată. Discuţia devenise foarte interesantă. Întreaga lui perspectivă asupra fenomenului începea să se schimbe. Dacă mărturiile şi desenele istorice erau reale, atunci erau reale şi fotografiile pe care le văzuse recent. Cea de la Londra şi cea din satul fără nume.

Se lăsase tăcerea în biroul comisarului. Era atât de linişte, încât aproape îşi puteau auzi gândurile. Charles bău, în cele din urmă, paharul cu ţuică, însă încet, cu înghiţituri mici şi nu ca pe un „shot”. Îşi aprinse şi ultima ţigară pe care o avea la el. Fără să scoată un cuvânt, comisarul deschise un geam şi ridică un pic mai mult rulourile. Abia trecuse de mijlocul lunii iunie şi vara nu devenise încă dogoritoare. Ba din contră, un aer primăvăratic, uşor răcoritor pătrunse în cameră.

— Şi ce credeţi că e umbra asta? întrebă Charles. Un vampir?

Ledvina părea destul de nesigur în privinţa răspunsului.

— Umbra apare cu o frecvenţă de treizeci şi ceva de ani. Asta, din punct de vedere statistic, e o generaţie. De ce apare umbra începând cu 1485 la fiecare generaţie? Pare a fi o anunţare recurentă a răului care nu numai că nu dispare, ci rămâne constant, ba chiar creşte în monstruozitate. Şi care ţine morţiş să marcheze zorii oricărei generaţii noi. Peste tot unde este semnalată, moartea e prezentă. Şi este, de cele mai multe ori, violentă.

— Aveţi şi un răspuns mai concret?

— Dumneavoastră şi concreteţea dumneavoastră. Umbra seamănă exact cu aceea a unui vampir.

— Păi, am stabilit că vampirul nu are umbră.

— Poate că avem de-a face cu o specie aparte de vampir. Oricum, coincidenţa cu descrierile populare e prea mare. Şi cum altă explicaţie nu există… Cred că dacă reuşesc să înţeleg ce e cu anii ăştia, cu frecvenţa acestor mărturii, voi fi mai aproape de dezlegarea enigmei. Dumneavoastră nu îmi mai puteţi spune nimic? Chiar nu aţi văzut nimic în noaptea aceea?

— V-am spus tot ce ştiu.

— Sunt sigur că nu. Tot aşa cum sunt sigur că aţi mai văzut cel puţin o dată creatura asta. Nu ştiu unde şi cum, dar am intuiţia asta. Tot aşa cum cred că umbra asta e lipită într-un fel de dumneavoastră. Dacă e adevărat ce mi-aţi povestit, v-a eliberat din închisoare.

— Dintr-o celulă în care eram ţinut abuziv, zise profesorul şi, ca să schimbe vorba, adăugă: Să ştiţi că e eronată remarca pe care aţi făcut-o. Cea care se referă la descrierile populare. Imaginea noastră despre vampir are foarte puţin de-a face cu mărturiile istorice. E o imagine creată în întregime de literatură. Şi de film.

— Adică cum?

— Dacă îmi permiteţi.

Ledvina încuviinţă cu capul.

— Vampirul, aşa cum îl cunoaştem noi, e un bărbat de înălţime medie, spre înalt, între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, subţire, neapărat suplu, tras printr-un inel, de origine aristocratică, cu unghii lungi şi ascuţite şi caninii ascuţiţi, uneori chiar cu urechile ascuţite, tribut plătit figurii animalice din care e inspirat. Are buzele subţiri, foarte roşii, deşi e palid la faţă, pentru că e un mort viu. În contrast cu faţa, ochii îi strălucesc. Arată, de fapt, ca un actor din secolele XVIII şi XIX. Actorii de teatru se machiau exact în acest mod, multă pudră pe faţă şi buzele foarte scoase în evidenţă. Câteodată are o pelerină care trimite la aripile liliacului. Doarme într-un sicriu sau într-un mormânt. Noaptea este momentul când iese în lume, deoarece lumina zilei îi face rău. Uneori soarele îl poate ucide.

— De la Stoker încoace ştim că ziua nu îi mai poate face rău. Singurul efect pe care îl are asupra lui fiind acela că îşi pierde puterile. Nu poate fi vampir decât noaptea.

— Exact. Se hrăneşte cu sânge, câteodată exclusiv, iar alteori doar ca supliment nutritiv. Alte alimente care îi plac sunt fructele proaspete. Are oroare de carne pentru că provine de la mortăciuni. E ca şi cum s-ar hrăni din propria carne. Câteodată are părul lung şi negru, alteori scurt şi grizonant. Urăşte singurătatea, în afara celei din propriul sicriu. De aceea are nevoie de compania altor vampiri. Mai ales de femei. Cum ăştia nu există niciodată în mod natural când porneşte acţiunea vreuneia dintre poveşti, ceea ce e stupid, fiindcă putem presupune că şi înainte avea nevoie de companie, să îi zicem aşa, trebuie să îi confecţioneze. Aşa că îi muşcă de gât pe cei pe care îi alege să îl însoţească sau mai ales să îl slujească, întrucât e un dictator, stăpânul absolut. Lasă întotdeauna pe gâtul victimelor două urme mici, dar adânci, le suge sângele, însă nu de tot, pentru ca ele, după un timp şi multă suferinţă, să se transforme, la rândul lor, în vampiri. Obsesia lui e să populeze întreaga lume cu creaturi care îi seamănă şi al căror stăpân absolut este, el fiind prinţul întunericului, adică diavolul. Iată de ce am ţinut să vă spun ceea ce v-am povestit

anterior. Doar aşa, ca anecdotă, să ştiţi că m-am distrat odată şi am demonstrat matematic că existenţa vampirilor e imposibilă.

— Matematic? Cum aşa?

— Păi, am creat o ecuaţie simplă. Am plecat de la premisa că un vampir are nevoie să se hrănească. Zilnic, presupun. Am zis, să nu exagerez şi să pun, iată, treacă de la mine, că se hrăneşte doar o dată la trei zile. Şi deci face o victimă în intervalul ăsta. Ştim, de asemenea, că un om muşcat se transformă şi el în vampir. Ceea ce ne duce la concluzia că, după trei zile, vom mai avea unul. Acum însă sunt două guri de hrănit, şi în felul acesta, după nouă zile, să zicem, vom avea deja opt vampiri. Dacă vrem să aflăm câte zile sunt necesare pentru ca toţi oamenii acestei planete să fie transformaţi în vampiri, avem următoarea formulă: 2 la puterea x. Dacă notăm cu z numărul de zile necesare pentru a ajunge la cele opt miliarde de fiinţe omeneşti ale planetei, ecuaţia rămâne aceeaşi, însă acum x va fi o variabilă a lui z (care reprezintă numărul de zile). Avem, aşadar, 2 la puterea x, unde x este funcţie de z. În acest fel în numai 84 de zile mai mult de opt miliarde de oameni ar deveni vampiri. Să presupunem că se hrăneşte mult mai rar, să zicem o dată la două luni. Asta înseamnă că dacă un vampir transformă un om în vampir o dată la 60 de zile, x va fi un multiplu de 60, iar după 120 de zile, să admitem, vom avea 2 la puterea 2 vampiri. După 1.200 de zile vom avea 2 la puterea 10 vampiri (adică 1.024) şi aşa mai departe. Oricum am lua-o, toată populaţia globului ar fi formată exclusiv din vampiri.

— Dar dacă nu fiecare muşcat se transformă în vampir? Ci doar câţiva, cei aleşi.

— Adică vampirul are nevoie doar de o gaşcă mică, de o mână de servitori? OK. Să presupunem că ar fi aşa. Dar tot ar trebui să se hrănească. Să zicem că omoară un om la trei zile şi nu îl mai transformă în vampir. Aţi auzit dumneavoastră pe undeva de morţi dintr-astea suspecte care pot ajunge, dacă, să admitem, are doar nouă însoţitori, la o medie de cel puţin 25 pe săptămână, adică 100 pe lună, 1.200 pe an? An de an?

Ledvina oftă. Nu îşi pusese niciodată problema aşa.

— Cred că raţiunea nu îşi are locul în spaţiul…

— Ficţiunii? întrebă Charles. Să mă opresc?

Ledvina dădu din cap. Voia să audă mai departe.

— Or, vampirul popular nu e aşa. Prima caracteristică ar fi că e gras. Termenul folosit pentru el, în afară de „vrykolak”, e şi „timpanaios”, care exact asta înseamnă – burtă ca o tobă. E precedat de poveştile cu „revenants”, adică morţii care se întorc. În mare e vorba despre cadavre în stare perfectă, neafectate încă de descompunere şi care se întorceau în satele lor pentru a-i teroriza pe cei vii. De multe ori însă nu aveau nici măcar intenţii criminale. În cel

mai rău caz îi speriau pe cei rămaşi în viaţă. Foarte multe poveşti susţin că, de fapt, aceşti „revenants” se întorceau ca să ţină de urât femeilor sau să le ajute la muncile casnice, în special noaptea, pentru ca dimineaţa să revină în mormânt. Până acum, nicio intenţie malefică. Multe dintre istorisirile din Evul Mediu sunt de dragoste. Dincolo de mormânt. E o serie lungă de poveşti dintr-astea şi toate vorbesc despre mirele sau mireasa care, morţi prematur, revin la perechea lor. La început arată normal. Oameni înmormântaţi de câteva zile care se întorc palizi, se deplasează foarte repede, cu privirile pierdute, de parcă ar merge în contra voinţei lor, cum spunea iezuitul Robert Sauger.

Uşa se deschise şi intră Honza, care voia să îi comunice ceva comisarului. Acesta îl chestionă din priviri. Aghiotantul dădu din cap dezamăgit că nu, iar Ledvina îl expedie cu un gest nervos. După ce asistase la schimbul de semne între cei doi, din care nu înţelese nimic, Charles se gândi că era mai bine să nu îşi bată capul şi continuă:

— Adevărul e că vampirul are probleme de identitate. Absolut nicăieri, înainte de literatura gotică, nu exista legenda că un vampir îl muşcă pe altul ca să îl transforme şi pe acesta. Felul ăsta de a transmite o infecţie e necunoscut. E un mort viu, carevasăzică, care se plimbă ca o stafie, suge sânge ca o vrăjitoare şi poartă la început numele vârcolacului, iar apoi cel cu care erau desemnaţi ereticii în ortodoxie. Fiindcă „upir” exact asta desemna în cercurile ecleziastice. Identitatea vampirului lipseşte cu desăvârşire. Gloria i-o va aduce literatura.

Ledvina îl privea uimit pe Charles. Începuse să devină destul de confuz.

— În fine, pentru că e un monstru, trebuie ucis şi avem reguli precise după care o putem face. Cum lumina soarelui îl răpune doar la început, dar, cum am văzut, vampirul evoluează sau se adaptează, ce mai rămâne? Întrucât trebuie să poţi scăpa de el. Aici, sursa de inspiraţie e din nou diavolul, mai precis ritualurile de exorcizare. Fiindcă un rău de care nu poţi scăpa şi în cazul căruia binele nu are nicio şansă să triumfe e un nonsens din punct de vedere eschatologic, etic şi, în special, narativ. Se caută de atunci *happy-end*-ul.

— Când s-a inventat *happy-end*-ul? întrebă cu naivitate comisarul ca un elev cuminte, reacţie care îl făcu pe Charles să creadă că îşi îmblânzise partenerul de dialog, deşi avea să constate mai târziu că se înşela.

— A existat dintotdeauna, de când se spun poveşti. Copilul mic sau adultul au nevoie de speranţa care, cum ştiţi, moare ultima. Deci dorinţa ca orice poveste să se termine cu bine e consubstanţială omului normal, deoarece acesta empatizează cu personajul, se pune în pielea lui. Ea s-a manifestat prima oară zgomotos ca atare în Grecia

Antică, şi culmea, în timpul unei reprezentaţii teatrale. Mai precis în momentul în care într-un amfiteatru în care se prezentase o tragedie autorul a fost realmente ucis cu pietre, pentru că ucigaşii cu sânge rece din piesă nu au fost pedepsiţi la final. Spectatorii erau furioşi. Aveau nevoie de speranţă. În acel moment a apărut un fenomen cunoscut în naratologie drept „deus ex machina", zeul din maşină.

— Asta cu maşina era o metaforă?

— Defel. Era chiar o maşinărie, să-i zicem. Fiindcă autorii nu voiau să îşi strice piesele – care, trebuie spus, erau extrem de sângeroase – şi nici să păţească ce păţise predecesorul lor, adică să fie lapidaţi, au inventat un fel de scripete, adică o maşinărie cu care era coborât la finalul piesei, după ce aceasta, de fapt, se încheiase, un actor. El explica apoi cum zeii i-au pedepsit, în cele din urmă, pe criminali. Conştiinţa ipocrită a spectatorului grec era liniştită, iar autorul scăpa viu de la reprezentaţie. De atunci, ori de câte ori un personaj este salvat de o intervenţie nenaturală într-o naraţiune, fie ea literară sau cinematografică, se cheamă că folosim „deus ex machina", adică o intervenţie externă care nu creşte armonios din poveste. Cehov împinge această teorie mai departe şi susţine că dacă vrei să ocoleşti acest fenomen, trebuie ca puşca, după cum zice el, care va trage în ultimul act să fie prezentă pe perete în primul. Sau invers, dacă o puşcă e prezentă pe perete în primul act, ea trebuie să tragă în ultimul.

Ledvina îşi dădea seama că era fascinat de Charles şi nu îşi amintea când vreo persoană îi mai stârnise un interes aşa cum o făcuse profesorul. Tocmai de aceea începu să i se pară şi mai dubios.

— Aşa că un vampir poate fi ţinut la distanţă cu un crucifix, o oglindă, apă sfinţită, un căţel de usturoi sau, mai bine, o legătură din planta asta. El nu poate intra într-o casă în care nu a fost invitat măcar o dată. Nu poate ieşi din mormânt dacă pe el este aşezat un trandafir. Sesizăm şi aici simboluri religioase creştine care trimit la diavol. Cui îi e frică de Dumnezeu? De bună seamă că duşmanului său cel mai de temut. Cum am zis, nu are reflexie în oglindă, pentru că e mort, şi nici umbră. Vampirul se poate transforma în lup, liliac sau, câteodată, în broască. Povestea cu lupul are legătură cu licantropia, care este totuna cu ceea ce americanii numesc *wearwoolf* iar italienii, cu un cuvânt infinit mai frumos, *luppo mannaro,* mai exact cu vârcolacul. Uneori vampirul e confundat cu acesta, alteori e o luptă între vampir şi vârcolac. Şi, în sfârşit, vampirul poate fi ucis prin tăierea capului şi umplerea ţestei cu un pumn de usturoi. Sau poate fi împuşcat cu un glonţ din argint. Din asta v-aţi inspirat, presupun, când aţi încercat să vedeţi dacă mă topesc la contactul cu căţelul pe care mi l-aţi pus în palmă. Apoi capul ar trebui îngropat în pământ sfinţit. Dacă avem, dacă nu, atunci ar fi bine să îi înfigem un ţăruş în inimă sau chiar să i-

o scoatem şi să îi dăm foc. Mi-a scăpat ceva?

Ledvina răspunse jenat pentru întâmplarea din ziua precedentă, cu o voce care abia îi ieşi pe lângă nodul din gât.

— Nu cred. Nu.

— A, da, râse Charles, care îşi aminti ceva. Mai este şi o chestie senzaţională când vorbim despre vampiri. E, de fapt, partea mea preferată în toate poveştile despre ei.

Ledvina participa atât de intens la discuţie, încât nu îşi dădu seama că era luat peste picior.

— Se mai spune despre vampiri că au un comportament maniacal-obsesiv, ca nişte persoane autiste. Îi ştiţi pe oamenii ăia din filme care trebuie să atingă toţi stâlpii pe lângă care trec, sau dacă sunt pătrăţele pe asfalt, nu pot călca decât în interiorul lor?

— Da.

— Ei, cea mai fascinantă tehnică pentru a ţine vampirul departe este să pui în faţa ferestrei prin care urmează să îţi intre în casă, un pumn de seminţe. Vampirul va fi nevoit să se apuce să le numere. Secretul e să strecori şi un cui printre ele, pentru ca vampirul să se înţepe, să le scape pe jos şi să o ia de la început. Mai există o variantă aici. Să îi aşezi în drum o plasă de pescuit. Vampirul va fi nevoit să desfacă toate nodurile. Dacă ştii să faci noduri complicate, pescăreşti sau gordiene, sigur nu termină până dimineaţa şi ai scăpat.

Ledvina îl privi într-un fel ciudat.

— Dumneavoastră chiar nu credeţi în vampiri, nu?

Charles se întrebă dacă poliţistul ascultase vreun cuvânt din ce spusese până în acel moment. Cum nu îl interesa decât să termine cât mai repede acea întâlnire, se grăbi să încheie.

— Toate aceste caracteristici sunt literare. Ele încep cu mult înainte de Bram Stoker. În 1748, Heinrich August Ossenfelder scria un poem care se numeşte chiar aşa, *Vampirul.* Urmează o serie nesfârşită de opere pe această temă. N-are rost să le trecem pe toate în revistă, că sunt mii de asemenea poveşti numai în secolele XVIII şi XIX. *The Vampyre,* a lui Polidori, alături de *Carmilla,* a lui Joseph Sheridan Le Fanu, apărute în 1872, sunt cele mai celebre. După cum se vede, nimic nou sub soare. Bram Stoker n-a inventat nimic. Aşa că nu e foarte clar de ce tocmai *Dracula* a avut succesul fulminant pe care-l cunoaştem. S-au încercat fel de fel de explicaţii. Că era epoca victoriană a pudibonderiei absolute, că lumea era speriată oricum de cazurile frecvente de sifilis şi de tuberculoză. Că titlul a fost foarte bine ales.

— Şi dumneavoastră ce credeţi?

— Eu sunt om de ştiinţă şi în lipsa unui studiu sociologic mi-e foarte greu să mă exprim. Dar presupun că e o combinaţie din toate acestea. Sau poate că a fost un moment dintr-acela foarte rar în istorie, când o idee sau o carte apar exact în momentul în care există cea mai mare

cerere pentru ele. Cine ştie?

— Sunteţi specialist în propagandă. Ştiţi că efortul de PR, să îi zicem, de promovare a cărţii în epocă a fost imens şi finanţat de organizaţia din care Stoker făcea parte?

— Nu. Ce organizaţie? Stoker era protestant, liberal şi de părere că Irlanda nu avea nevoie să părăsească Imperiul Britanic.

Comisarul era încântat că îl putea surprinde cu ceva pe Charles.

— O cunoştinţă de-a mea, să-i spunem aşa, se află în posesia unei dovezi că Bram Stoker era membru al „Hermetic Order of the Golden Dawn", „Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii". Ştiţi ce e asta?

— Da. O cretineală monumentală. Aleister Crowley.

— Mă rog. Crowley l-a renegat şi a luat-o înspre deliruri oculte cu sex în grup atât cu femei, cât şi cu bărbaţi.

— Da. Şi se spune că toţi bărbaţii care participau la aceste orgii erau sluţi, iar dintre femei le alegea întotdeauna pe cele mai urâte. Era un fel de masonerie cu ordine şi loji. Ba unii dintre membri chiar erau şi masoni, şi rozicrucieni. Apropo, am văzut că aveţi aici toate textele importante ale Frăţiei Rozicruciene.

— Păi, din cauza asta le-am procurat.

— Datorită lui Crowley?

— Nu, a vampirilor.

— Ce legătură au? Nu înţeleg.

— Legătura e Stoker. Amicul despre care vă spuneam se află în posesia unor scrisori care dovedesc negru pe alb că atât scrierea, cât şi campania uriaşă de promovare a cărţii *Dracula* au fost finanţate din greu de o societate secretă, ocultă, care nu era „Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii", aceasta fiind doar un paravan şi că adevăratul motiv ar fi foarte bine ascuns, dar că avea legătură cu discreditarea unei persoane reale din epocă.

Ledvina se opri aici. Nu era sigur dacă era cazul să spună mai departe.

— Pe cine să discrediteze un roman de soiul ăsta? În ce sens? Mă luaţi peste picior?

— Defel. Trebuia sădită o spaimă reală de vampiri, operaţiune ce a şi reuşit parţial, însă se pare că Stoker a întârziat mai mulţi ani faţă de momentul când trebuia să apară lucrarea. A luat-o foarte în serios. Scrisorile demonstrează negru pe alb nervozitatea sponsorului: autorul irlandez întârzia inacceptabil de mult cu cartea. Ba a fost şi ameninţat cu represalii înspăimântătoare.

— Şi cine e persoana?

— Din păcate, nu ştim. Ce cunoaştem e că are legătură cu „Ordinul Dragonului".

— „Ordinul Dragonului"? Societatea din care făcea parte tatăl celui despre care Stoker pretindea că ar fi fost vampir? Şi care a dispărut de

mai mult de cinci sute de ani? Vorbiţi serios?

Charles nu ştia ce să creadă din ce îi spunea comisarul. Dar coincidenţa cu ce i se întâmplase în ultimele zile era prea mare ca să nu existe o legătură. Ledvina trebuia să fi fost legătura. Într-un fel sau altul. Se întreba dacă acesta încerca să îi transmită vreun mesaj pe care ar fi trebuit să îl priceapă sau era o continuare a sofisticatului joc de-a misterele în care era prins fără scăpare. Şi apărea din nou această idee a decredibilizării. Exact ca în povestea cu *Biblia Diavolului.*

Capitolul 82

Pe bancheta din spate a Skodei Superb care îl ducea în mare viteză spre hotelul Boscolo şi, pentru care nu mai existau nici semafoare, nici contrasensuri şi, în general, părea că toate semnele de circulaţie dispăruseră, Charles încerca să îşi înnoade şirul gândurilor în urma întâlnirii foarte ciudate pe care o avuse cu comisarul Ledvina. Reuşise, în cele din urmă, să îl convingă că nu mai putea sta, iar comisarul se ţinuse de cuvânt şi i-l pusese la dispoziţie pe cel mai bun şofer pe care secţia lui îl avea.

Aflase foarte multe lucruri pe care nu se aşteptase defel să le descopere. Aşadar, umbra nu numai că nu era o glumă de dată recentă, dar fusese menţionată de către o listă lungă de martori şi desenată, în mai multe rânduri. Prima ei atestare de care amintise Ledvina fusese în 1485, adică în urmă cu 529 de ani. Cum apariţia se repeta la o distanţă de aproximativ 30 de ani cu o variaţie de plus minus 1-2 ani, consideră corect să aproximeze prima apariţie cu 528 de ani în urmă. Pentru a avea un număr divizibil cu trei. Trecuseră 18 cicluri de atunci, iar comisarul găsise dovada acestei prezenţe pentru zece dintre ele. Spusese că pe unele le descoperise doar pentru că, făcând corect calculul, ştiuse ce să caute. De asemenea, Ledvina mai afirmase că intervalul de trei decenii ar putea reprezenta, convenţional, o generaţie. Charles înclina, în ciuda scepticismului său, să fie din ce în ce mai convins că Ledvina dăduse peste ceva. Nu ştia însă ce era acel ceva. Iar acest gând îl neliniştea.

Tot aşa cum îl îngrijora şi acea poveste a comisarului despre modul în care fusese scris şi promovat romanul lui Bram Stoker, *Dracula*. Dacă era adevărat că totul fusese o metodă de a discredita pe cineva din epocă şi că avea legătură cu „Ordinul Dragonului”, atunci treaba semăna al naibii de mult atât cu campania de discreditare a lui Vlad Ţepeş însuşi, cât şi cu ameninţarea la adresa lui.

Lucrurile se legau într-un anume fel, însă insuficient pentru ca Baker să înţeleagă cine sau ce se afla în spate. De un singur lucru era convins: totul trebuia să aibă o explicaţie logică. Îşi spuse că răspunsul, pe care spera să îl găsească peste doar câteva minute, îi va clarifica măcar unele dintre nedumeriri.

Maşina ajunse la hotel. Era şapte fără zece minute. Charles sări aproape din mers. Intră în hotel şi o luă la goană spre sălile de conferinţe. Era multă lume pe holuri. Probabil urma să aibă loc un eveniment. Fu nevoit să facă un adevărat slalom printre nenumăraţii invitaţi îmbrăcaţi elegant şi foarte binedispuşi. După ce coti spre sălile mici, mulţimea dispăru ca prin minune. Nu se afla nimeni pe culoar. Intră în prima sală. Cea cu douăzeci şi patru de locuri, „Traviata”.

Luminile erau stinse. Căută un întrerupător şi le aprinse. Totul părea neschimbat faţă de când fusese prima oară, la prânz. Scotoci din nou peste tot. Se uită până şi sub masă. Nimic. Ieşi, dar lăsă luminile aprinse şi făcu acelaşi lucru şi în sala cu douăsprezece locuri. Nici în „Turandot" nu găsi nimic. Stătu puţin pe culoar în faţa celor două săli. Cineva ar fi trebuit să vină. Se uită la ceas. Un minut până la ora şapte. Din hol avea sub control ambele săli. Trecu ora fixă şi se mai scurseră douăzeci de minute. Nu se întâmplă nimic. Îl cuprinse depresia. Oare greşise undeva? Refăcu întregul raţionament. Nu putea fi doar o coincidenţă. „Love singing starts at normal hours". Orele obişnuite pentru începerea spectacolelor de operă erau şapte sau opt. Îşi spuse că trebuia să fie vorba de ora opt. Şi că era aiurea să aştepte acolo mai mult de treizeci de minute. Un pahar cu *single malt* părea o idee bună. Aşa că o luă spre Cigar Bar.

Barul avea două părţi. Prima era un salon elegant, cu fotolii şi canapele din piele. Dar în spatele barului fusese construită o extensie menită să pară interiorul unui seif de bancă, însă aducea cu un fel de salon privat. Nu îi prea plăcea acolo pentru că era destul de mic şi înghesuit. Părea un loc numai bun de făurit conspiraţii. Se gândi că, poate, în acel salon ar fi putut să scape de puhoiul de oameni care popula hotelul la acea oră. Ajunse în holul supraaglomerat şi trebui să îşi ceară scuze de multe ori până îl traversă. Din fericire, deşi era lume în Cigar Bar, salonul era liber şi nu fusese rezervat. Aşa că intră şi ceru un pahar cu whisky şi câteva ţigări de foi dintr-acelea strâmbe. Se uită în jur la cât de mic era spaţiul. Noroc că nu suferea defel de claustrofobie.

I se învălmăşeau atâtea idei în minte, încât hotărî să nu se mai gândească la nimic şi să mai aibă răbdare o jumătate de oră. Prin urmare, scoase telefonul. Voi să o sune pe Christa, însă văzu apelul pierdut de la Ross şi apăsă pe numele acestuia.

Din nou Ross îi răspunse foarte repede. Ca şi când ar fi stat cu mâna pe telefon, aşteptându-l cu nerăbdare.

— Ce faci? Ţii telefonul lipit la ureche?

— De ce? se auzi râzând Ross.

— Păi, răspunzi înainte să se formeze.

— Asta ar fi cam greu, replică Ross râzând în continuare. Ce ai făcut?

— În ce sens?

— În ce încurcături ai reuşit să te vâri din nou? Cum scapi de sub aripa mea ocrotitoare, cum intri în belele. Ţi-am mai spus să nu mai ieşi din coconul tău universitar. Şi să laşi aventurile astea pentru alţii. Deoarece, indiferent ce se întâmplă, la sfârşit ai nevoie de mine.

— În ce belele m-am băgat? întrebă Charles.

— Habar n-am. Tu să îmi spui. Care om normal are nevoie de intervenţii la vamă pentru că a rămas fără paşaport? Dar mai ales cine are nevoie de prietenul lui de-o viaţă, pe care nu l-a mai văzut nu ştiu de când, ca să îl scape de oamenii răi, dornici, de această dată, să îl închidă şi să arunce cheia?

— Să mă închidă? Ce tot îndrugi acolo?

— Uite, aşa. Există un mandat de arestare pe numele tău. Din fericire pentru tine, eşti cetăţean american şi autorităţile ţărilor est-europene cam umblă cu mănuşi în situaţii dintr-astea, mai ales dacă e vorba şi de o personalitate cu relaţii ca ale tale. Aşa că e nevoie de o aprobare explicită şi nominală de la Ministerul de Externe. Problema e că cererile se înteţesc. Cineva se teme să nu te scape. Patru cereri în ultimele douăsprezece ore.

— Cereri? Ce tot vorbeşti? Cine face cererile astea?

— Un oarecare M. Lerina.

— Ledvina?

— Da. Probabil. E scris de mână.

— Ledvina vrea să mă aresteze? Dar am stat mai mult de cinci ore de vorbă cu el!

— Ai fost la poliţie? Te-au interogat?

— Nu chiar. Am fost invitat în biroul lui. O ciudăţenie pe care ar fi trebuit să o vezi. Chiar dacă personajul avea momente de brutalitate, nu m-a agresat. A zis că e o discuţie amicală.

— Cu comuniştii ăştia cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla e o „conversaţie amicală”.

— Mi-a dat până şi să beau.

— Ai băut ceva de la el? Şi te simţi bine? Să nu îţi fi pus ceva în băutură.

Charles făcu o pauză, întrebându-se dacă o fi posibil. Apoi îl auzi pe Ross râzând.

— Am încercat să blochez cererile, însă n-am reuşit. Fiindcă programul e prost făcut. Aşa că a trebuit să îl blochez pe tot. O să le ia un timp să se prindă. Individul care pare obsedat, când o să constate că nu îi răspunde nimeni, o să dea telefoane, o să se agite, o să se ducă personal.

— Şi poate primi aprobarea?

— Foarte greu. Trebuie discutat cu ambasada noastră. Şi are nevoie de dovezi. Dar nu se ştie niciodată. Te-ar putea şicana. Însă ţine minte, fără mandat nu poate face nimic. Nici măcar să te oblige să vorbeşti cu el. Ţi-am cumpărat, oricum, ceva timp.

— Cât?

— Nu ştiu exact. Cel mai sănătos ar fi să dispari din ţara asta în cel mult 48 de ore. Până atunci estimez că eşti în siguranţă. Ăştia nu lucrează în weekend.

— Ai spus „ţara asta”. Eşti la Praga?
Ross râse din nou, dar nu răspunse la întrebare.
— Unde stai? Tot la Boscolo? Trebuie să închid. Vorbim mai târziu.
Ross nu aşteptă răspunsul lui Charles. Închise.

Capitolul 83

Comisarul Ledvina se plimba nervos prin birou. Era vineri seara şi la minister nu îi răspundea nimeni. Încercă să îşi apeleze şefii, inclusiv pe cei din serviciile secrete. Nimeni nu îi întoarse apelul. Deşi se temeau de gura lui foarte mare şi de metodele neconvenţionale pe care le folosea, deşi îi erau recunoscători pentru crimele pe care le rezolvase şi pentru care ei, şefii cei mari, îşi arogaseră toate meritele şi primiseră medaliile şi recunoaşterea publică, nu îl suportau şi nu voiau să aibă de-a face cu el. Aşa că, dacă ţinea morţiş să îi contacteze, trebuia să o facă pe cale oficială şi, în niciun caz, în afara orelor de program.

Ledvina minţise când îi spusese lui Charles că rezolvarea crimelor din tren şi a celor de la secţia de poliţie constituiau responsabilitatea Branşei Speciale. Adevărul era că, la nivelul structurilor de decizie, era un haos total şi că nu se lămurise încă cine avea să se ocupe de ele şi în a cui jurisdicţie intrau. Poliţia regională se implicase, dar poliţia centrală şi serviciile secrete preluaseră cumva operaţiunea. Interogaseră pasagerii, făcuseră cercetările criminalistice. Se vorbea intens despre o echipă interministerială care să preia comanda. Şi asta abia cu începere de luni dimineaţă. Ministerul era preocupat să dea declaraţii pentru a linişti populaţia şi să gestioneze toată tărăşenia la nivel de PR. Nu mai aveau ce să facă altceva. Crimele din tren răsuflaseră, însă pe cele din sat, cele mai grave, pentru că puteau să dea naştere unui val de speculaţii şi să trezească superstiţii de mult uitate, reuşiseră să le ascundă de ochii presei.

De fapt, Branşa Specială nu primea mai niciodată vreo misiune. Câte un şef de poliţie sau un oficial apela la Ledvina în mod particular abia după ce fuseseră epuizate toate celelalte metode cunoscute şi abia după ce toate dăduseră greş. Aşa că Ledvina trebuia să fie cu antenele ridicate şi să îşi aleagă singur cazurile care i se păreau interesante şi în care voia să se implice.

Acest caz special era însă unul care pe comisar îl privea într-un mod personal.

Ledvina nu îi dezvăluise lui Charles întregul adevăr. Afirmase că îi lipsea orice informaţie despre toate apariţiile umbrei dintre 1888 şi 2014. Nu era adevărat. În urmă cu treizeci de ani, Ledvina văzuse personal acea umbră care apăruse la asasinarea tatălui său de către necunoscuţi. Era sigur că fusese mâna StB-ului, securitatea stalinistă a Cehoslovaciei. Tatăl lui, fost coleg de celulă, în lagărul de la Želiv, cu cardinalul František Tomášek, fostul arhiepiscop al Pragăi, fusese unul dintre artizanii din umbră ai Primăverii de la Praga şi, după ce reuşise să scape de represalii, ajunsese mâna dreaptă a cardinalului.

Împrejurările în care fusese ucis erau neclare. Cert era că tatăl lui trăsese toate sforile, la iniţiativa cardinalului, pentru ceea ce ar fi fost o vizită epocală a papei Ioan Paul al II-lea, cu ocazia comemorării a 1.100 de ani de la moartea Sfântului Metodiu, la Praga. Autorităţile comuniste făcuseră totul ca să blocheze această vizită şi, în cele din urmă, reuşiseră. Tatăl său, alături de încă doi bărbaţi, responsabili de această subminare fără precedent, de după 1968, a puterii de stat, fuseseră ucişi în mod ritualic, chiar în locul unde se spune că ar fi fost îngropat Sfântul Metodiu, la Velehrad, fostă capitală a Moraviei în secolul al X-lea.

Tatăl lui şi doi prieteni ai săi fuseseră găsiţi exanguinaţi şi aşezaţi în formă de cruce. La gât aveau fiecare câte două urme de dinţi. Ca şef al poliţiei districtului Okres Uherské Hradiště, Ledvina ajunsese primul la locul crimei. Tocmai când intra în catedrală, zări cum pe un perete al ei se prelingea o umbră hidoasă, aşa cum nu mai văzuse vreodată. Nu spusese nimănui, deoarece ştia că nu avea să îl creadă nimeni şi că ar fi fost considerat nebun. De atunci, preocuparea lui principală, obsesia lui, era să înţeleagă ce era cu acea umbră. Începuse prin a căuta mărturii, întâi în Cehoslovacia, apoi în întreaga Europă, atât cât se putea în condiţiile din perioada Cortinei de Fier. Tot ce făcuse după aceea era pentru a se face util şi a putea rămâne în funcţie, în scopul de a utiliza infrastructura instituţiei, de a avea acces la informaţii şi la o circulaţie relativ liberă, ca să poată rezolva misterul. După Revoluţia de catifea, un fost participant al Primăverii de la Praga, ajuns membru în Primul Parlament liber, îl recunoscuse şi garantase pentru el. Aşa că fusese avansat.

La prima ieşire în Occident, pasiunea lui pentru ţuică dezlegă gura unui vulpoi bătrân de la Scotland Yard, despre care se spunea în acea perioadă că reprezenta memoria vie a instituţiei, arhiva ei ambulantă. Cum era primul occidental căruia îi vorbise despre umbră, se pare că trăsese lozul cel mare, fiindcă agentul britanic îi zisese că pentru o rezervă serioasă din acea licoare binecuvântată, ar putea să îl ajute să identifice umbra. Câteva zile mai târziu, un transport cu patruzeci de lăzi cu sticle de ţuică de prune, pere şi caise ajunse la domiciliul londonez al agentului englez. În schimb, primi un desen pe care poliţia britanică nu îl făcuse public niciodată, fie pentru că era convinsă că reprezenta plăsmuirea unei minţi bolnave, fie pentru că se temea de reacţia populaţiei. Aşadar, fusese dus în arhiva unde zăcea, în dosarul nerezolvat al celui poreclit „Jack Spintecătorul”. Deşi, de-a lungul timpului, mulţi scriitori sau istorici studiaseră fiecare bucăţică de hârtie care avea legătură cu cazul şi întorseseră pe dos întreaga arhivă a epocii, acest document fusese sustras cu mult înainte de tatăl agentului britanic, lordul Appelby, care intenţionase el însuşi să scrie o carte originală, în care să prezinte ineditul document. Şi ar fi făcut-o

dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de o boală degenerativă care l-a făcut să uite orice i se întâmplase după ce împlinise doisprezece ani.

Fiul lui crescuse alături de acest desen şi, de multe ori, când îşi amintea de tatăl său, o scotea din scrin şi o privea ore în şir, propunându-şi să reia cercetările acestuia. Dar întotdeauna găsea ceva mai bun de făcut. Ştia că era prea bătrân şi prea interesat să profite de bucuriile vieţii şi fusese încântat că a găsit pe cineva la fel de hotărât, ca şi lordul, să lămurească misterul. Prin urmare, îi dăruise desenul cu mare bucurie. Şi îi povesti tot ce ştia pe dinafară despre cercetările din acest caz care a zguduit o lume întreagă. I l-ar fi dat oricum, însă cantitatea aceea enormă din băutura pe care, de câte ori o dădea pe gât, îl transforma într-un fel de girafă în flăcări, îi spori convingerea că făcuse ce trebuia. Muri la scurt timp, beat criţă, înecat în propria-i vomă.

De atunci Ledvina nu mai avusese linişte. Cercetase peste tot pe unde putea. Învăţase latina şi greaca veche, germana şi franceza şi colindase orice fel de arhivă în care putea să intre. Înfiinţase o asociaţie mondială a arhivelor de poliţie şi fusese ales preşedinte. Un sfert de veac de căutări îl aduseseră la informaţiile pe care i le prezentase lui Charles, cu o singură excepţie, cea legată de moartea tatălui său. Nu se poate spune că îşi pierduse orice speranţă, dar ambiţia i se diminuase şi amprenta timpului începea să se aşeze peste cercetările lui. Fotografia pe care i-o arătase Honza îl înviase, parcă, şi îi readusese în minte, mai obsedant decât se întâmplase vreodată, decizia de a dezlega misterul.

Deci Charles nu avea scăpare. Şi nu ar fi avut nimic împotrivă să îl prindă şi să îl tortureze până ce Baker ar fi spus şi ceea ce nu ştia, însă se temea că, dată fiind importanţa personajului, dispariţia lui, care putea să ducă direct la el, ar fi putut să îi distrugă, pentru totdeauna, orice şansă de a afla adevărul. Aşa că trebuia să umble ca pe ace, dar să îşi şi atingă scopul în acelaşi timp. Drept urmare, începu să bombardeze toate autorităţile pe care le cunoştea, până la prim-ministrul şi preşedintele ţării, cu cereri de aprobare a reţinerii profesorului american, fie şi pentru câteva zile. Din acest motiv îl şi ţinuse în biroul lui în tot acest timp, se prefăcuse interesat de teoriile acestuia despre vampiri şi îi spusese tot ce credea că l-ar putea interesa, doar-doar ar fi primit aprobarea pentru reţinerea oficială a profesorului. Era nervos şi marea lui teamă era ca nu cumva Charles să părăsească ţara în acest timp. Iar dacă asta s-ar fi întâmplat, era decis să îl urmeze oriunde s-ar fi dus. Colegii lui de la „Organizaţia Arhivelor Unite” s-ar fi bucurat oricând să îl primească în vizită şi să îl ajute.

Capitolul 84

Charles se gândea cât de mult i se complicase viaţa în doar câteva zile. Şi totul i se trăgea de la o nenorocită de sabie pentru care bunicul lui făcuse o fixaţie pe care nu şi-o putea explica. Începuse să îl cuprindă frica. Se gândi cât mai serios să sune la departamentul de Stat şi să îi ceară prietenei sale – secretarul de Stat pentru Externe – şi la ale cărei trei mandate de senator contribuise decisiv, prin campanii pe cât de inteligente, pe atât de surprinzătoare, să îi obţină de urgenţă un statut diplomatic provizoriu şi, oricum, să plece cât mai repede din Europa.

Dădu peste cap ce îi mai rămase în pahar, stinse ţigara, fumată doar pe jumătate şi se îndreptă din nou spre cele două săli. Nu numai că marea de oameni nu se rărise, chiar crescuse simţitor, aşa că traversarea holului fu mult mai anevoioasă ca înainte. Când intră pe culoarul care ducea la cele două săli de conferinţe, un om cu glugă pe cap trecu în fugă pe lângă el şi îl lovi din greşeală în umăr. Charles întoarse capul după el, însă acesta dispăruse după colţ şi se pierduse în mulţime. Uşa celei mai mici dintre săli, intitulată după opera lui Puccini, „Turandot", rămăsese întredeschisă. Charles grăbi pasul şi intră în sală. Pe masă era un fel de pachet circular care semăna cu păturile prinse în corzi la cele două margini şi în mijloc, aşa cum erau învelite de multe ori puştile în filmele western, înainte de a fi aşezate pe şaua calului.

I se ridică părul pe mâini de emoţie când puse mâna pe pachetul de pe masă. Îl pipăi şi simţi în interior ceva tare şi curbat la vârf. Pipăi spre partea de sus. Obiectul se îngroşa. Ţinuse atâtea săbii, de toate tipurile, în mână, încât nu avea nicio îndoială. Pe masă era o spadă. Ardea de nerăbdare să desfacă pachetul acolo, dar se gândi că putea oricând veni cineva, aşa că făcu stânga împrejur şi o luă înapoi înspre lift. Cu pachetul în mână, respirând foarte greu, de emoţie, nu mai aşteptă liftul, în faţa căruia stătea o grămadă de oameni, şi o luă pe scări. Camera Christei era un etaj mai jos decât a lui, chiar la începutul culoarului, aşadar, se gândi să îi facă o surpriză şi să desfacă pachetul împreună. Bătu la uşă. După câteva secunde auzi un „Imediat". Apoi Christa, îmbrăcată într-un halat de baie şi cu părul ud, întredeschise uşa, ţinând portofelul în mână. Văzu că era Charles şi îl lăsă să intre.

— Aşteptai pe cineva?

— Da. Se pare că uscătorul de păr are o problemă, aşa că am cerut altul de la recepţie. Mă pregăteam să îi dau bacşiş băiatului care îl va aduce.

Văzu că Baker era transpirat. Voi să îl întrebe ce s-a întâmplat, însă

privirea îi căzu pe pachetul din mâna acestuia.

— Să nu-mi spui că…

Charles dădu afirmativ din cap. Îi luceau ochii. Puse pachetul pe pat şi începu să tragă de sfori. Nu îi ieşea nicicum, atât era de emoţionat. Christa îi puse o mână pe umăr şi îi dădu de înţeles, printr-un gest delicat, să o lase pe ea. Mâinile femeii, al cărei halat se deschisese destul de mult, permiţându-i lui Charles să îi vadă partea de sus a coapselor, desfăcură cu pricepere cele trei noduri şi îndepărtară sforile. Apoi Christa trase de pătură şi o sabie, într-o apărătoare căptuşită pe exterior cu catifea roşie, se ivi în toată splendoarea ei. Charles luă încântat sabia şi îi mângâie teaca. Urcă încet cu mâna până la mâner şi atinse uşor medalionul cu arabescuri din aur cu turcoaze, smaralde şi rubine. Recunoscu sabia din fotografiile pe care le văzuse la Princeton. Era exact aşa cum o descrisese de atâtea ori bunicul în poveştile lui. Scoase sabia încet din teacă şi atinse oţelul rece şi plin de zgârieturi. Identifică imediat modelul cunoscut ca *scimitar*{39} (de la *shamsher*), în Persia, *kilij,* în Turcia, *talwar,* în Imperiul Mogul. Adică sabia curbată atât de folosită în Imperiul Otoman şi în Orientul Apropiat. Oţelul special de Damasc era inconfundabil pentru Charles, datorită modelelor pe care le dobândea după prelucrare şi şlefuire. Acea ţesătură metalică unică de microparticule şi amestecul de impurităţi ţineau atât de bine oţelul laolaltă, încât săbiile de acest fel erau aproape indestructibile. Nu era, aşadar, niciun fel de mirare că sabia rezistase impecabil câteva sute de ani.

— Asta e sabia lui Vlad Ţepeş? întrebă Christa privind admirativ mânerul luxuriant.

— Aşa cred. Cea pe care i-a dăruit-o sultanul când l-a trimis pentru prima oară pe tronul Ţării Româneşti.

Charles scoase sabia cu totul din teacă. O încercă în poziţie de luptă. Observă ceva ciudat în vârful ei, aşa că o întoarse ca să o studieze. Undeva la o treime de partea de jos, chiar înainte ca sabia să se curbeze decisiv, era cumva încastrat un fel de mecanism circular cu trei inele concentrice. Fiecare dintre aceste inele avea câte trei lamele cu zimţi diferiţi şi alte trei locaşuri goale. Charles apăsă pe una dintre lamele, iar aceasta se retrase sub presiune, încercă să le apese şi pe celelalte, dar numai una se mai mişcă, celelalte erau rigide. Charles se gândi că fie fuseseră construite aşa, fie se blocaseră din cauza timpului. Nu se distingeau urme de rugină pe sabie, deci deteriorarea materialului era exclusă.

— Butonul ăsta, roza asta din trei cercuri concentrice e din alt material, în mod evident. Cred că a fost adăugat mai târziu. E ciudat, însă recunosc modelul ăsta de sabie.

— Păi, ţi-a povestit bunicul tău totul despre ea.

— Nu la asta mă refer. Seamănă cu un set din colecţia lui Gustav Adolf pe care l-a primit în dar de la un prinţ al Transilvaniei şi rege al Ungariei, pe la 1620, deci cu două sute de ani mai târziu decât Ţepeş, pe numele lui Bethlen Gábor. Din set făceau parte, mă rog, fac parte, o sabie, un buzdugan şi un pumnal. Dar sunt aproape sigur că sabia nu e aceeaşi, întrucât cea din colecţie are aur turnat pe marginea fără tăiş, pe aproape toată lungimea ei.

— Şi zimţii ăştia la ce foloseau?

Charles, care era preocupat de rozeta adăugată, neglijase partea cea mai de jos, aproape de vârf, unde lama fusese, în mod evident, pilită, astfel încât din ea se puteau distinge patru dinţi de metal despărţiţi prin spaţii goale, aşa cum arată o cheie dintr-acelea vechi şi lungi de la uşile mari. În timp ce profesorul se întreba ce o fi aia, pentru că în lunga lui experienţă de colecţionar şi luptător nu văzuse niciodată aşa ceva, Christa luă teaca de catifea roşie şi citi cu voce tare inscripţia de pe una dintre părţi:

— „IO SOI CALIBURN FUE FECHA EN EL ERA DE MIL E QUATROCIENTO”.

Ca trezit din transă, Charles întoarse capul spre ea şi o privi ca şi când auzise ceva cunoscut. După ce stătu pe gânduri câteva momente, duse mâna la buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase portmoneul din el. Scotoci după bileţelul pe care îl primise de la femeia din Sighişoara în dimineaţa celei de-a doua zile, la micul dejun, şi citi: „… m. Doar aceste două săbii încap în aceeaşi teacă”.

— Caliburn.

Christa îl privi fără să înţeleagă.

— Rn-ul de pe bilet. Una dintre săbii e Caliburn. Deci partea arsă conţinea numele celor două spade. Probabil, textul complet era: „X şi Caliburn. Doar aceste două săbii încap în aceeaşi teacă”.

— Şi textul de pe această teacă spune: „Sunt Caliburn. Şi am fost făcută în anul 1400”, preciză Christa.

— În spaniolă? Excalibur – un nume de sabie din legendele britanice cu o inscripţie în spaniolă pe o spadă otomană? E un ghiveci total, zise Charles.

— Excalibur? Legendara sabie a lui Arthur? întrebă Christa.

— Da. A fost cunoscută sub mai multe nume, în funcţie de surse sau de originea lor. În galeză e „Caledfwich”, în bretonă, „Kaledvoulch”, iar în latină, „Caliburnus”. Chretien de Troyes o numeşte „Escalibor” în *Parsifal*. Şi mai circulă vreo câteva zeci de variaţiuni pe aceeaşi temă. Să o fi botezat sultanul după un nume legendar? Adevărul e că în epocă circulau deja legende ale ciclului *Arthur şi cavalerii mesei rotunde*. Minnesängerii spuneau povestea peste tot prin Europa. Nu e exclus să fi ajuns şi la Istanbul. Să zicem că Murat şi-ar fi botezat spada după un model celebru, cavaleresc. Dar să fi scris asta în

spaniolă?

Cercetă încă o dată teaca. Pe partea cealaltă a ei, opus inscripţiei pe care o citiseră mai devreme, erau figurate, unul sub altul, şase blazoane. Charles le recunoscu fără probleme. Simţi cum îl luă ameţeala. Grămezi de informaţii i se ciocneau în minte şi făcea eforturi să le selecteze şi să le aşeze într-o ordine logică. Simţi nevoia să se aşeze pe pat. Christa îl întrebă dacă se simte bine. Charles dădu din cap aproape mecanic că da. Apoi îl întrebă dacă voia un pahar cu apă. Răspunse la fel de mecanic că nu. Stătea pe pat privind în gol şi fără să scoată niciun cuvânt.

— Sigur eşti bine?

— Da, mormăi Charles. Încerc să văd care sunt conexiunile. Să înţeleg ce înseamnă blazoanele astea şi povestea cu sabia.

Capitolul 85

Beata urmărise pe motocicletă maşina Branşei Speciale. Trecu şi ea pe roşu, intră şi ea pe liniile de tramvai, dar nu reuşi să pătrundă pe contrasens de teamă ca Baker să nu îşi dea seama că era urmărit. După direcţia în care o luase maşina, se gândi că profesorul era condus înapoi la hotel, aşa că se îndreptă înspre Boscolo prin altă parte. Ajunse exact când Charles cobora din maşină. Se felicită în gând că intuise corect. Îi raportă lui Werner unde era.

Acesta se aşeză în faţa calculatorului şi dădu drumul instalaţiei de supraveghere. Semnalul luminos de GPS care se putea urmări pe harta hotelului de pe ecranul lui Werner descria traseul lui Charles plimbându-se prin holul clădirii şi apoi oprindu-se în bar pentru câteva zeci de minute. La un moment dat telefonul lui Werner sună. Aceasta vorbi un timp. Îl văzu pe Charles mişcându-se din nou şi oprindu-se pentru câteva minute în zona sălilor de conferinţe. Toaletele erau chiar lângă, aşa că Werner bănui că Baker se dusese la WC. Îl zări ieşind şi luând-o pe scări în sus. Activă sonorul din camera acestuia, dar profesorul se oprise un etaj mai jos şi intră într-o altă cameră. A Christei. Werner se enervă cumplit pe el însuşi că nu pusese un microfon şi în camera ei. Încercă să intercepteze discuţia celor doi intrând pe telefonul Christei. Firewall-urile Interpolului făceau însă ca operaţiunea asta să fie foarte complicată.

Un semnal sonor foarte ascuţit, de sirenă, se auzi în boxele computerului, iar pe ecran începu să evolueze, într-un dans dement de sfârşit de lume, celebrul diavol în chiloţi. Werner uită cu totul de Charles şi apăsă *enter*. Camera video aşezată pe unul dintre turnurile micului oraş italian se aprinse şi încadră o clădire veche, un Palazzo medieval. Werner opri alarma şi privi excitat imaginea. În unicul balcon al clădirii, despre care nimeni nu îşi amintea să se fi deschis vreodată apăruseră doi indivizi care prindeau ceva pe balustrada exterioară a acestuia. După ce terminară de fixat bucata de postav, îi dădură drumul să se rostogolească în gol. Tapiseria albastră se legăna în bătaia vântului. Pe ea era figurată o formă de scut în interiorul căruia erau cusute de trei ori câte trei coroane, puse una peste alta, un însemn foarte cunoscut al papalităţii. De sub fiecare dintre cele trei turnuri realizate din coroane, ieşeau raze de lumină. Mult roşu şi galben pe fond albastru.

Werner încremenise. Trăia un moment istoric. Pentru prima oară în mai bine de cinci sute de ani, blazonul fusese scos. Întâlnirea avea să se producă. Pentru prima dată în istorie. Asta nu putea să însemne decât că Charles intrase în posesia celebrei *Biblii a lui Gutenberg* sau că urma să o facă în foarte scurt timp. Era momentul ca Werner să intre

în scenă. Se duse să desfacă o sticlă cu şampanie „Krug Clos d'Ambonnay", singurul sortiment Blanc de Noirs din top zece în lume, şi să mănânce hamburgerul pe care şi-l pregătise mai devreme.

Capitolul 86

Christa tocmai intrase la baie şi lăsase uşa întredeschisă, îngrijorată puţin pentru starea lui Charles. Se auziră bătăi în uşa camerei. Christa scoase capul şi îl rugă pe Charles să deschidă. Era băiatul de la hotel care adusese uscătorul de păr. Stătea şi aştepta bacşişul. Lui Charles îi trebui un pic să îşi dea seama de ce nu pleacă băiatul. Se scotoci în portmoneu, dar nu avea decât bancnote mari. Se apropie de uşa băii pentru a o întreba pe Christa dacă are mărunt. Privirea îi scăpă înăuntru şi zări în oglindă spatele femeii, brăzdat de cicatrice, începând de la baza gâtului, până la mijlocul trunchiului. Erau câteva zeci, unele mai adânci, altele superficiale. Reieşea, evident, că femeia fusese torturată din greu. Când aceasta întoarse capul, Charles ciocăni în uşă şi îi spuse că nu are mărunt.

— Portmoneul meu e pe noptieră, se auzi din baie.

Luă portmoneul, iar când îl deschise privirea îi căzu pe legitimaţia Christei de la Interpol. Văzu o imagine foarte cunoscută. Un glob pământesc, înconjurat de frunze de măslin. În centrul globului stătea înfiptă o sabie, iar dedesubt, se afla o balanţă. Era pentru prima oară când vedea acea emblemă pe o legitimaţie, dar era ca şi când ar fi ştiut-o pe dinafară, ca şi când ar fi crescut cu ea alături. Îşi aminti. Desenul acela era pe peretele dinspre nord al pivniţei de vinuri a bunicului lângă inscripţia „Panis vitae est” – „Pâinea e viaţă” – şi acea jumătate de text, probabil cifrat, de care avea nevoie pentru a-l completa cu cealaltă jumătate din paginile fotocopiate. Cele din mapa maronie şi care, chipurile, ar fi făcut parte din Biblia pierdută a lui Gutenberg.

După ce băiatul plecase, Charles rămase în picioare studiind teaca sabiei. Când Christa ieşi, gata îmbrăcată, el se pregătea să îi spună ceva, însă ea vorbi prima:

— Nu am mâncat nimic toată ziua şi presupun că nici tu.

— Nu mi-e foame.

— Cred că eşti în pericol să faci hipoglicemie. Mai devreme ai ameţit.

— N-am ameţit.

— Ba da. Eşti sub o presiune îngrozitoare. Toate ţi-au căzut în cap. Presupun că întâlnirea cu comisarul n-a fost chiar un dans.

— Ba da, făcu Charles un efort să glumească. Un criminal tango.

— Trebuie neapărat să mănânci.

— Şi cu sabia ce facem?

Christa luă telefonul de pe masă şi fotografie sabia şi teaca din mai multe unghiuri.

— Trebuie să o învelim la loc. Şi să o duci în seiful hotelului. Nu o

poţi lua cu tine peste tot şi nici să stai să o păzeşti non-stop. Mai devreme sau mai târziu o să ieşi.

— Da, o să ies să merg la aeroport. Cât mai repede cu putinţă.

— Şi cum o să scoţi sabia la aeroport? N-ai niciun act pentru ea şi sigur e obiect de patrimoniu. De asemenea, cum o s-o treci de vamă în America?

Era o întrebare la care Charles nu se gândise. Christa avea dreptate. Mai ales cu Ledvina după el. Tentativa de a scoate un obiect de o asemenea valoare din ţară putea fi ocazia perfectă pentru ca poliţistul să obţină ce voia de la început: reţinerea lui. Trebuia să găsească o soluţie. Şi repede. Aşa cum trebuia să înţeleagă ce reprezentau acele mecanisme ciudate de pe spadă. Şi textul în spaniolă de pe teacă. Sau blazoanele. Prea multe. Avea nevoie să facă o pauză de respiraţie. Îşi simţi stomacul mişcându-se. Christa avea dreptate. Coborâră la cină.

Beata, căreia Werner îi spusese să se asigure că cei doi nu vor părăsi hotelul, se aşezase la barul Inn Ox şi urmărea pe telefon fiecare mişcare a lui Charles. Încercase să stea în hol, dar o mare de oameni îşi ocupa locul la ceea ce urma să fie o prezentare de modă, chiar în acea sală. Toată lumea intrase în sală, aşa că restul hotelului părea destul de gol. Cum îl văzu pe Charles că se mişcă, se ridică de la bar şi ieşi înspre recepţie. Îl sună pe Werner. Chiar în timp ce vorbea cu el, îi văzu pe cei doi şi îi spuse că Baker lăsase la recepţie un fel de pătură făcută sul şi că recepţionerul plecase cu ea undeva în spate. Werner îi cern să îi descrie cu lux de amănunte cum arăta pachetul.

După descriere înţelese că nu putea fi Biblia şi că profesorul găsise una dintre săbii. Dar pe care? Şi cum? Se enervă încă o dată că nu reuşise să îl urmărească pas cu pas. O întrebă pe Beata dacă atunci când intrase în hotel avea pachetul cu el. Auzind că nu, îşi dădu seama că cineva i-l adusese la hotel şi i-l predase personal sau i-l lăsase la recepţie. Werner se gândi că era cam riscant, însă înţelegea perfect că semnalul pentru întâlnire fusese dat tocmai pentru că Charles intrase în posesia primului obiect de care avea nevoie pentru a recupera Biblia. Cum îl văzu pe ecran că intră în Fine Dining Restaurant, înţelesese că Baker urmează să mănânce şi ştia că va dura o veşnicie. Aşa că decise să acceseze serverul în care erau stocate înregistrările din acea zi de la camerele de supraveghere ale hotelului şi începu să deruleze cu răbdare şi să încerce să înţeleagă cine ar fi putut fi persoana care îi adusese pachetul.

Capitolul 87

Camera video montată pe unul dintre cele două turnuri din Piazza di Porta Ravegnana era îndreptată spre Pallazzo degli Strazzaroli, cunoscut îndeobşte drept „Palazzo dei Drappieri” sau, cu titlul complet, „Palazzo di Corporazione dei Drappieri”, adică „Palatul breslei sau al corporaţiei Postăvarilor”. Camera fusese aşezată special spre balconul la care, într-un interval de timp de o săptămână, urma să fie afişată tapiseria care avea brodată pe ea reproducerea blazonului breslei. Cele trei coroane papale puse una peste alta, repetate de trei ori pentru simetrie şi respectarea cifrei magice 9, nu reprezentau niciunul dintre blazoanele originale ale breslelor italiene, ci pe cel al breslei corespondente din Londra. Deocamdată asta era tot ce îl interesa pe Werner.

Dacă s-ar fi gândit atât de departe şi nu ar fi fost preocupat de găsirea Bibliei, poate că Werner ar fi fost interesat de cele câteva persoane care se plimbaseră prin piaţă şi care, sub pretextul unor activităţi turistice diverse, rămâneau acolo aşteptând şi ei să vadă dacă de această dată semnalul pentru întâlnire va fi dat. Doi dintre ei îşi petrecură aproape întreaga zi răsfoind cărţi în librăria Feltrinelli de la parterul palatului. Alţi patru treceau pe acolo din oră în oră, priveau balconul şi, cum nimic nu se întâmplase încă, plecau pentru a reveni o oră mai târziu. Unul venise cu familia şi se juca împreună cu cei doi copii în piazzeta, alţi doi vizitară cele două turnuri, Asinelli şi Garisenda, şi se fotografiară la statuia Sfântului Petronius. Altul stătea la o distanţă considerabilă de palat şi avea în mână un binoclu de armată, pe care îl ducea din când în când la ochi. În rest, vorbise încontinuu la telefon şi îngurgitase cantităţi nesfârşite de îngheţată. Niciunul dintre aceşti zece oameni nu îl cunoştea pe celălalt şi, chiar dacă avea habar că erau şi alţii ca el, ştia foarte bine că nu îi era permis să încerce să îl identifice sau să intre în contact cu vreunul dintre ei. Fiecare dintre ei ştia că ziua aceea era doar prima din săptămâna lungă pe care o avea în faţă şi că trebuia să revină zi de zi, timp de şapte zile încheiate, pentru a aştepta semnalul. Aşa cum ştia că în situaţia în care acesta nu avea să fie dat, următoarea ocazie s-ar fi ivit abia peste treizeci şi unu de ani. Tot aşa cum fiecare dintre ei avea la îndemână o pastilă de cianură pe care nu ar fi ezitat să o folosească.

Al unsprezecelea ajunse în piaţă abia seara târziu, când postavul fusese deja atârnat pe balcon. Zâmbi satisfăcut şi, pătruns de înălţimea momentului, porni înapoi spre aeroport. Al doisprezecelea nu apăruse încă.

Capitolul 88

Charles mânca aproape mecanic, fără să scoată un cuvânt, iar Christa nu îndrăznea să îi întrerupă firul gândurilor. La un moment dat profesorul îşi ceru scuze şi se ridică de la masă. Traversă parterul hotelului, iar când se văzu afară, trase foarte adânc aer în piept. Se uită la ceas. La Washington trebuia să fi fost în jurul prânzului. Apoi scoase telefonul şi formă.

Telefonul mobil personal al secretarului de Stat pentru Afaceri Externe al Statelor Unite vibră pe birou. Cum doar persoanele foarte apropiate aveau acel număr, doamna de fier a politicii externe se uită la ecran şi, într-un târziu, răspunse:

— Ce surpriză! Charlie, nu te-am auzit de ani.

— Ei, nu sunt chiar ani. Mai degrabă luni, spuse Charles încercând să îşi compună un ton cât mai binedispus, aşa cum se obişnuieşte când vrei să ceri ceva important unor persoane sus-puse. Ce faci?

— Cred că ştii mai bine decât mine ce fac. Să ştii că voiam şi eu să te sun zilele astea, dar am fost prinsă cu treburi. Ştiu că nu te mai ocupi cu asta, însă un prieten foarte drag ar putea avea nevoie pentru scurt timp de serviciile tale. Crezi că am putea să ne vedem?

— Cu mare plăcere. Şi cum ştii, pentru tine renunţ şi la hotărârile mele definitive. Am mai făcut-o de vreo două ori.

Discuţia mergea bine. Aşa că Charles, care ştia cât era de important să o prindă în toane bune, se bucură. Parcă îi mai venise inima la loc. Mai ales că îi spuse Charlie, ceea ce pentru secretarul de Stat era maximum de familiaritate la care s-ar fi putut aştepta.

— Presupun că nu m-ai sunat doar ca să vezi ce fac. S-au cam dus zilele alea. Aşa că, te rog, spune repede ce pot face pentru tine.

— Hmm!

Charles făcu intenţionat o pauză lungă.

— Haide, zi acum. Cât de rău poate fi?

— Am o problemă, îndrăzni Charles. Sunt la Praga şi trebuie să aduc cu mine în America un obiect pe care l-am recuperat cu foarte mare greutate şi după foarte mult timp de la ce a mai rămas din rudele străbunicului meu din România.

— Familia ta e din România? Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Dacă n-ai întrebat.

Femeia râse. Asta era de bun augur.

— E vorba despre ceva ce s-ar putea adăuga la colecţiile tale?

— Întotdeauna eşti cu un pas în faţa tuturor. Cum faci?

Doamna trecu peste intenţia străvezie a profesorului de a o flata, nu fără să îi facă plăcere însă.

— Ce e? Un pistol? O sabie?

— Cum ziceam, cu un pas înaintea tuturor. O sabie, într-adevăr. Şi am nevoie să trec peste formalităţile obişnuite. Fiindcă trebuie să ajung foarte repede acasă.

— Păi, nu ai cumpărat-o la licitaţie? Nu ai primit acte pe ea? ziceai că eşti în Cehia?

— Da. E o poveste lungă. Nu, pur şi simplu, am fost în satul de unde se trage străbunicul meu şi o rudă bătrână şi aproape oarbă avea un fel de testament al tatălui ei, cum că obiectul i-ar fi revenit bunicului meu. Sabia era ţinută într-un hambar împreună cu o groază de alte chestii din precambrian.

— Sper că nu îmi ceri să comit vreo infracţiune? întrebă femeia pe jumătate în glumă.

— Mă cunoşti şi ştii bine că nu aş face niciodată aşa ceva. E un fier vechi şi ruginit care ţine de istoria familiei mele. Dar ştii cum sunt esticii ăştia. Cu birocraţia şi corupţia lor.

— Şi la Praga cum ai ajuns cu ea?

— E o poveste complicată. A fost nevoie să vizitez chestii pe drum. Şi avionul nu făcea haltă pe la toate mănăstirile istorice pe la care voiam să mă opresc. Şi, după cum ştii, în Uniunea Europeană circulaţia e liberă.

Charles nu era obişnuit să mintă. Şi fu surprins până şi el însuşi de naturaleţea cu care turna gogoşi la telefon.

— Există o singură soluţie. Să o transporţi într-o valiză diplomatică. Dar n-ai încredere să o faci colet, nu-i aşa?

— Nu prea.

— OK. Lasă-mi câteva minute şi te sun înapoi.

Charles nu apucă să mai spună ceva. Secretarul de Stat închisese telefonul. Era obişnuit. Aşa făcea doamna de fiecare dată. Era drăguţă la telefon, însă când încheia ce avea de spus, saluta abrupt şi închidea brusc.

Dacă tot era afară, iar în restaurant nu se putea fuma, îşi aprinse jumătatea de ţigară pe care o păstrase în buzunar şi sună acasă la tatăl său. Spre surprinderea lui, îi răspunse o voce feminină. Charles vru să închidă, crezând că greşise numărul, dar femeia îl opri:

— Sunteţi domnul Baker, fiul?

— Da, răspunse Charles. S-a întâmplat ceva cu tatăl meu?

— Întâi aş vrea să nu vă alarmaţi.

Lui Charles i se opri respiraţia. Dar vocea continuă repede, ştiind parcă prin ce trece interlocutorul.

— Tatăl dumneavoastră e în afara oricărui pericol.

— În afara oricărui pericol? Ce spuneţi acolo?

— Eu sunt asistenta domniei sale.

Asistentă? Ce fel de asistentă? Taică-su nu avuse asistentă nici când cei de la Princeton insistaseră să îi angajeze una. Din nou, femeia păru

că îi citeşte gândurile.

— Tatăl dumneavoastră a avut o intervenţie la inimă. I s-a pus un stent. E o operaţie minim invazivă. Acum e acasă, în afara oricărui pericol. Profesorul care s-a ocupat de el, am uitat cum îl cheamă, înţeleg că sunt prieteni vechi, a considerat că i-ar fi mai bine să fie ţinut sub supraveghere câteva zile.

— Tata a avut o intervenţie la inimă? Vin acasă.

— Acum nu poate vorbi. Se odihneşte. Vreţi să îl trezesc?

— Nu. Nu e cazul. Mă urc imediat în avion.

— Ştia că o să ziceţi asta. M-a rugat, dacă sunaţi, să vă spun că e bine şi să nu exageraţi, aşa cum faceţi de obicei, pentru un mărunţiş.

Ce îi spunea asistenta suna cunoscut. Era stilul tatălui lui de a nu lua nimic în serios, de a nu se îngrijora, sau de a nu-i lăsa pe alţii să o facă, pentru nimic, niciodată. Ăsta era exact motivul pentru care bunicul lui Charles nu reuşise să îşi motiveze fiul să ia în serios povestea cu sabia sau oricare alta dintre obsesiile pe care i le transmisese, în schimb, nepotului.

— Când să revin?

— Când vreţi. În câteva ore. Medicul i-a dat un somnifer. Mai bine vă sună el. Ştiţi că a încercat să vă găsească ieri? Şi mi-a zis că dacă reveniţi, să mă ocup eu să vă trimit fotografia sau fotografiile respective.

Charles nu ştia ce să răspundă. Probabil că taică-su avea dreptate. Dacă ar fi fost ceva grav, nu l-ar fi lăsat acasă. Bătrânul Baker era prieten cu toate somităţile medicale ale Americii. Cu unii dintre doctori, de aproape jumătate de secol. Aşadar, ştia că dacă cineva din familie s-ar fi îmbolnăvit vreodată, ar fi fost pe cele mai bune mâini cu putinţă.

— Alo! Mai sunteţi acolo? se auzi vocea femeii.

— Da. Bine. Oricum ajung acasă în două trei-zile. Insist să îi spuneţi, totuşi, să mă sune.

— Cu siguranţă. Ce fotografii vreţi să vă trimit?

Charles îi relată pe scurt despre pivniţa cu vinuri din partea de nord a micului castel şi îi explică pe unde se ajunge acolo. Trebuia să iasă prin terasa din spatele bibliotecii şi să coboare într-un tunel subteran pe care să îl străbată. Îi spuse că vrea o serie de fotografii din întreaga pivniţă, din toate unghiurile, în special cu ornamentele de pe pereţi. Se gândise să nu intre în prea multe detalii. Femeia îl întrebă dacă era OK să pozeze cu telefonul mobil, iar Charles răspunse că era foarte bine. Ea îi promise că îi va trimite fotografiile imediat.

Peste toate, a mai apărut şi povestea cu sănătatea tatălui său. Înainte de a arunca ţigara, Charles se gândi la modul în care lucrurile care merg prost încep să se adune. Ca un bulgăre de zăpadă scăpat la vale. Decise să oprească bulgărele ăsta.

Tocmai când dădea să reintre în hotel, îi sună telefonul. Era secretarul de Stat.

— Singura posibilitate este să te angajăm provizoriu pe un post diplomatic minor, dar care să îţi permită să obţii paşaport diplomatic şi să porţi bagaje sigilate. Aşa că te-am făcut ataşat pe probleme de securitate la ambasada noastră de la Londra.

— La Londra?

— Din păcate, e cel mai apropiat loc unde am putut rezolva.

— Şi cum ajunge sabia la Londra?

— Sunt eficientă, să ştii.

Charles ştia. Când doamna de fier îşi punea în cap să rezolve ceva, nimic nu îi stătea în cale.

— Va trebui să mergi cu pachetul la ambasada noastră de la Praga. Consulul Patrick Johnson te aşteaptă mâine-dimineaţă. Vor sigila pachetul şi îl vei găsi la ambasada de la Londra. Toate actele vor fi gata în maximum 48 de ore. Asta e tot ce am putut să fac. Sper că e OK. Scuze, intru într-o întâlnire.

Şi închise din nou.

Capitolul 89

Werner se asigura întotdeauna că avea o soluţie de criză, un plan de rezervă, pentru eventualitatea că lucrurile nu ieşeau aşa cum le plănuise el. Se bucură când aşa-zisa asistentă medicală a bătrânului profesor Baker îl sună să îi relateze de-a fir a păr conversaţia pe care o avuse cu Charles. Povestea cu infarctul funcţionase bine. Werner o felicită pentru modul în care reuşise să îl convingă pe acesta să nu se urce pe loc în avion. Apoi vru să ştie dacă izbutise să afle ce urmărea în mod concret Charles cu pozele acelea. Femeia îi răspunse că nu. Ceruse pentru el însuşi un film în care să nu scape niciun detaliu din pivniţa de vinuri, nici cel mai mic colţişor. Preciză că bătrânului nu trebuia să i se atingă niciun fir de păr din cap.

La doar câteva minute după ce termină de vorbit cu falsa asistentă, pe ecranul computerului îi apăru un mesaj dintre acelea care identifică pe internet ori de câte ori un text sau o imagine legate de o temă presetată erau adăugate. Werner făcu click, iar pagina de anunţuri mortuare a cotidianului *New York Times* se deschise. Cât de repede se mişcase Eastwood! Un anunţ care conţinea un mesaj cifrat la rubrica mortuară era trucul la care se apela ori de câte ori unul dintre membrii Consiliului voia să convoace o întâlnire de urgenţă a acestuia.

Textul trebuia să conţină trei elemente de recunoaştere – numărul 12, care să desemneze ceva, chiar în debutul anunţului, imediat după numele presupusului decedat, semnătura cu numele de cod al membrului consiliului care o convoacă, în indicaţia locului unde ar trebui să aibă loc presupusa înmormântare, şi prezenţa unuia dintre cele 24 de cuvinte sacre ale organizaţiei în interior. Iată cum suna anunţul din acea după-amiază: „Naisbith, Franklin, în vârstă de optzeci şi trei de ani. Fie ca doisprezece îngeri să îi însoţească trecerea în nefiinţă. Soţ iubitor al Isabelei, tată a patru copii. Fost muncitor textil şi fermier. Fiica lui preferată, Ozora, anunţă că înhumarea va avea loc mâine, 17 iunie, la cimitirul din Woods, partea de Est. Vă aşteptăm pe toţi cei care l-aţi iubit şi respectat”. Elementele de recunoaştere erau acolo, cei doisprezece îngeri, numele Ozora, luat după Pipo de Ozora, personajul istoric care luptase ca nimeni altul pentru crearea Ordinului şi, nu se putu abţine Werner să nu gândească, aroganţa lui Martin, care nu avea nevoie de pseudonim, ci semnase cu propriul nume – „Woods cemetary, East side”.

În momentul în care Werner văzu tapiseria atârnată pe balconul aparţinând Palazzo dei Drappieri, îl sunase pe Eastwood să îi spună că în cel mult o săptămână va fi în posesia Bibliei pierdute a lui Gutenberg. Acesta voia să fie sigur, iar Werner jurase pe tot ce avea

mai scump că îşi va respecta promisiunea şi îi recomandase lui Martin să facă la fel. Nu se aşteptase, totuşi, ca el să convoace întâlnirea atât de curând, chiar în seara următoare. Werner voia să audă tot ce se discuta, să jubileze când Martin îşi va impune favoritul şi când cei unsprezece nemernici pentru care se spetise atâta vreme îşi vor vota singuri sfârşitul, mai exact acceptarea lui ca membru deplin în Consiliu. Dacă întâlnirea urma să aibă loc a doua zi la ora obişnuită, 21.00, după ora Pacificului, asta însemna că la Praga va fi şase dimineaţa. Mai avea de aşteptat o zi şi jumătate.

Capitolul 90

Când Charles se întoarse la masă, Christa observă că era mai binedispus. Se vedea clar că aflase ceva sau că dezlegase mesajul de pe teacă. De altfel, primele vorbe pe care le rosti aveau legătură exact cu asta.

— Mai ai pozele alea pe care le-ai făcut în cameră?

Christa deschise fişierul de poze şi îi întinse telefonul. Charles citi încă o dată textul şi spuse:

— Textul ăsta în spaniolă nu are nicio legătură cu sabia asta. De fapt, cred că este un indiciu pentru ce ar trebui să fie cealaltă spadă.

Christa îl privi nedumerită, aşteptând nerăbdătoare continuarea.

— Dacă îmi amintesc corect, acest text este inscripţionat pe o altă spadă pe care am văzut-o la muzeul din Burgos. Chiar pe mijlocul ei, direct pe oţel, scrie „IO SOI TISONA FUE FECHA EN LA ERA DE MILE QUARENTA". Adică „Sunt Tizona şi am fost făcută în anul 1400". Cum nu cred că spada a dispărut din muzeul din Burgos, înseamnă că asta e o altă variantă. De fapt, niciun istoric serios nu a fost vreodată sigur că aceasta era spada originală a Cidului.

— Cidul?

— Da. Don Rodrigo de Vivar, figură celebră a Reconquistei spaniole, adică a luptei pentru recucerirea Peninsulei Iberice de către creştini din mâinile maurilor. Navarra, Castilia şi Leonul, Portugalia şi Asturia au fost terenul de luptă în efortul de peste 700 de ani al Bisericii de a îi goni pe arabi din Europa. Cidul e un personaj legendar pe care spaniolii l-au transformat în erou naţional, în erou al Creştinătăţii, ba au fost gata de câteva ori să îl şi sanctifice. Mai ales după ce i-au deschis mormântul şi din el a ieşit, după legendă, un parfum floral neasemuit. Atunci Filip al II-lea i-a cerut papei aprobarea pentru beatificare.

Începuse din nou să divagheze în stilu-i caracteristic. Asta o făcu pe Christa să răsufle uşurată. Nu îi plăcea acel Charles, încruntat şi îngândurat, la limita leşinului.

— Şi l-au făcut sfânt?

— Nu. Dar nu mai ştiu de ce. Oricum, ar fi greşit grav. Întrucât Cidul, porecla îi vine din limba arabă de la *sayyd,* care însemna stăpân sau domn, a omorât tot atâţia creştini câţi musulmani a tăiat. De fapt, era un mercenar care trecea de partea cui plătea mai bine. Când la unii, când la alţii. Şi mai era şi orgolios peste măsură. Oricum, chiar înainte de a muri cucerise Valencia doar pentru el.

— Ăsta nu e ăla din filmul cu Charlton Heston, când îl leagă mort pe cal, de o iau toţi arabii la fugă crezând că era viu?

— Ba da, râse Charles. Ăla e. Şi pe cal îl cheamă „Babieca", adică

„Prostănac”. Cidul ăsta avea două spade: pe Tisona sau Tizona şi pe „La Colada”.

— Era spada de Toledo?

— La astea chiar mă pricep. Aşa se spunea. Dar spada expusă la muzeul din Burgos era o sabie din oţel de Damasc, ca şi cealaltă spadă a lui Ţepeş, şi s-a presupus că a fost tăcută chiar de arabi la Cordoba.

— Ai găsit amândouă spadele?

— Nu. Ai văzut-o tu pe a doua? Avem una. Înţeleg că textul de pe teacă are menirea să ne indice că mai există a doua spadă.

— Care să poată intra în aceeaşi teacă? Nu ai spus că Ţepeş a primit două săbii? Pe cea de la turci şi pe cea de Toledo, lăsată moştenire de tatăl său.

— Da, însă nici aia nu poate fi Tizona, aşa cum nici asta nu e Excalibur. Totuşi, cei care le-au botezat aşa vor ca eu să înţeleg ceva. Adică nu cred că mai trebuie să ne îndoim că mesajele astea, în felul ăsta absolut copilăresc, îmi sunt adresate. Cine m-o fi bănuind de atâta spirit ludic nu ştiu. Şi nici de ce am intrat în jocul ăsta cam stupid n-am habar.

— Oricine ar fi, ştia foarte bine că îţi plac jocurile astea cu mistere istorice şi că o să intri în horă. Sau bănuia.

— Şi pentru asta omoară oameni aşa, cu nemiluita? Şi cu înscenările alea teatrale ce e?

— Te-ai gândit că, poate, avem de-a face cu persoane diferite?

— Adică am nimerit la mijloc între două găşti care se înfruntă? Păi, nu ţi-am spus asta în tren? N-a fost asta prima mea bănuială? Şi care a şi fost, într-un fel, confirmată. Altfel de ce s-ar fi omorât între ei?

— Şi cu însemnele astea heraldice ce e aici?

Charles îşi aminti, abia în clipa aia, că recunoscuse cele şase blazoane de pe cealaltă parte a tecii. Răsfoi prin pozele din telefon şi se opri la cea cu pricina.

— Astea sunt blazoanele unora dintre cele mai celebre bresle medievale. Prima reprezintă breasla Fierarilor. A doua pe cea a Tâmplarilor, următoarea pe cea a Măcelarilor, vin apoi Pescarii, Aurarii şi Tăbăcarii.

— De ce sunt doar şase? Astea erau breslele cele mai importante?

— Nu chiar. Erau o grămadă. În fiecare oraş medieval. Parisul avea, la un moment dat, peste o sută. La fel şi Roma. Erau multe şi în alte oraşe ale Italiei. În special la Bologna şi la Padova. Şi în oraşele germane. În Anglia, în Londra, funcţionau unele dintre cele mai bine organizate bresle. Dar campioană în materie de organizare era Florenţa. Aici exista o ierarhie foarte exactă.

Făcu o pauză, ca şi când şi-ar fi dat seama din nou de ceva. Christa înţelesese că îi picase fisa. Şi încercă să se ia la întrecere cu el. Aşa că i-o luă înainte:

— N-ai spus că Vlad Ţepeş era sprijinit de bresle şi că, în drumul spre Gutenberg, s-a oprit la Florenţa?

— Aşa mi-a zis omul cu mapa. Presupun acum că a avut un motiv să îmi spună asta.

— La asta te gândeai?

— Nu, dar e bine să avem şi asta în vedere. La bunicul acasă, unde stă acum tatăl meu, există, lipită de pivniţa de vinuri, o altă sală subterană pe care bunicul meu o botezase „Sala armelor". Acolo era, şi cred că mai este, lipit de peretele comun cu pivniţa, un fel de bolovan şlefuit care arată ca o piatră de moară şi e foarte adânc încastrat în perete. Nu cred că a mai intrat cineva acolo de vreo douăzeci de ani. De când am strâns eu toate armele pentru a le duce la mine acasă.

— La colecţia ta?

— Da. Pentru colecţie. Taică-meu se mai duce la vinuri, însă în sala asta, sigur, n-a mai intrat de atunci. Îi provoca repulsie. Bunicul l-a chinuit foarte tare, doar-doar l-o învăţa să se dueleze, dar n-a avut cu cine. Cică urla şi se smiorcăia tot timpul. N-avea stofă de luptător. Bunicul îi zicea tot timpul că nu era bărbat. În fine, am încercat să iau şi piatra asta care era folosită ca panoplie. Trebuie să recunosc că arătau frumos toate spadele alea înfipte în ea, aşa circular cum erau aranjate. Singura chestie ciudată e că în centru, perpendicular, nu era niciodată înfiptă vreo spadă. Mi se pare că am întrebat odată de ce. Nu cred că am primit vreun răspuns satisfăcător. Oricum, nu îmi mai amintesc. Ştiu doar că am încercat să smulg pietroiul din zid. Şi n-am reuşit. Ba chiar îmi aduc aminte că mi-a fost frică să nu surp toată galeria, atât de bine e fixat.

Charles făcu o pauză şi apoi spuse ca pentru el:

— Trebuia să o fi rugat să facă o fotografie şi acolo.

— Pe cine?

— Poftim? întrebă Charles ca şi când nu şi-ar fi dat seama că rostise acele vorbe cu voce tare. A nu, nimic.

Ospătarul aduse nota, iar Charles o opri cu un gest pe Christa care deschise portmoneul. Văzu din nou, în treacăt, logo-ul Interpolului. Plăti, după care zise:

— Se pare că mintea îmi funcţionează cel mai bine seara.

— Şi vrei să mergem la bar să tragi o ţigară.

— Exact, confirmă Charles în timp ce se ridică.

Prezentarea de modă se terminase şi hotelul era din nou plin ochi. Intrară în bar, dar acesta era arhiplin. Nu numai că nu mai erau locuri pe scaune, dar mulţimea de fumători stătea claie peste grămadă. Vicioşii de serviciu se călăreau unii pe alţii.

Charles o prinse de mână pe Christa şi o târî după el făcând o breşă prin mulţime. Într-un final, ajunseră la recepţie. Charles se opri să

întrebe dacă era totul în ordine cu pachetul lui. După ce primi un răspuns satisfăcător, îi spuse Christei:

— Cred că ne-ar prinde bine o plimbare. Nimic nu se compară cu fumatul în aer curat.

Afară era foarte plăcut, iar centrul Pragăi era animat. Multă lume, frumos îmbrăcată, mergea să îşi caute loc în multitudinea de localuri, arhipline la acea oră. O luară în jos, de-a lungul bulevardului. Charles reluă discuţia din restaurant.

— Pe piatra aia din pivniţă am văzut pentru prima oară aceste blazoane ale breslelor. Nu erau colorate, bineînţeles, ci, într-un fel, sculptate în piatră. Sau mai degrabă cioplite. Erau douăsprezece, aşezate de jur împrejur, ca orele într-un cadran de orologiu. În centru, erau alte trei blazoane. Chiar în mijloc, în buricul pietrei, să-i zicem aşa, era, n-am cum să uit, breasla Brutarilor. Şi asta doar pentru că numele meu e Baker, adică brutar. Nu îmi amintesc exact care erau toate, însă dispunerea aceea ciudată m-a făcut deseori să mă întreb ce reprezintă. Am aflat mult mai târziu, când am scris un studiu pe tema asta.

Christa se opri un pic şi întoarse capul. Avea din nou acea senzaţie pe care o încercase şi în dimineaţa acelei zile. Că era urmărită. Se uită lung în spate. Câteva grupuri răzleţe mergeau în spatele lor. Se trase mai în margine şi îi lăsă pe oamenii din urmă să îi depăşească. Dar nu văzu pe nimeni. Charles se uită şi el înjur, fără să ştie, însă, ce să caute. Îşi dăduse seama că femeia zărise sau auzise ceva, deşi nu înţelegea prea bine ce. O întrebă din priviri.

— Nimic, spuse Christa. Continuă, te rog.

Începură din nou să meargă, iar Charles reluă:

— Deci, trebuie să găsim a doua sabie. Şi rămânem fără indicii, dacă nu or mai exista şi altele.

Se opri şi scoase încă o dată bileţelul din buzunar. Rezolvase celebra poezioară a lui Agrippa D'Aubigné, povestea turnului cu ceas şi găsise sabia. Refăcuse şi propoziţia cu cele două săbii în aceeaşi teacă. Reconstituise partea arsă. Singurele lucruri care rămâneau nerezolvate erau „Agios Giorgios" şi desenul cu pasărea. Şi, bineînţeles, acel 10.00 despre care Charles continua să fie convins că reprezenta ora de întâlnire.

— Poate dacă descoperim ce e cu Sfântul Gheorghe şi cu pasărea asta, reuşim să găsim a doua sabie. Şi să înţelegem ce reprezintă teaca aia.

— Cred că ar trebui să arunci o privire şi pe mapa maronie. Probabil ţi-a scăpat ceva.

— Da. Şi trebuie să primesc de acasă cealaltă jumătate de text.

Charles scoase telefonul să verifice dacă nu avea vreun mesaj. Încă nimic. Se întrebă dacă aşa-zisa asistentă a tatălui său era reală sau

cineva, deranjat de telefonul unui necunoscut, îl luase peste picior. Nu prea era posibil. Cam multe dintre lucruri se potriveau. Hotărî să mai aştepte un timp, înainte de a mai suna încă o dată. Şi apoi, cât de bine se putea descurca o asistentă medicală cu tehnologia modernă? Mai ales când trebuia să exploreze un loc necunoscut.

— Şi Kafka. Trebuie să înţeleg ce e cu textul ăla. Cred că mâine-dimineaţă ar trebui să mergem pe Aleea de Aur.

— Unde e casa în care a stat Kafka?

— Da. Chiar dacă nu mai e nimic acolo. Strada a fost mult micşorată, iar căsuţele acelea, care par pentru pitici, sunt acum toate magazine de suvenire. Ai fost vreodată acolo?

Christa dădu din cap că nu.

— Ştii, ai spus că numele tău provine de la un nume de breaslă. Eu am crezut că de la Sherlock Holmes.

— De la Baker Street?

Charles întrebase serios, dar o văzu pe femeie râzând. Se distra pe seama lui.

— Glumeşti, nu?

— Un pic, răspunse Christa şi o luă la fugă în faţă.

Traversă strada cu paşi grăbiţi şi intră sub un gang pe o străduţă lăturalnică. Charles se ţinu după ea. Păreau doi îndrăgostiţi care se hârjoneau. Cum trecu de gang, Christa îl prinse de umăr şi îl trase spre ea, făcându-i semn cu degetul la buze să nu scoată un sunet. Aşteptară un timp în linişte, până auziră nişte paşi. Venea cineva. Când umbra ieşi din gang, Christa se aruncă asupra ei şi o trânti la pământ. Un cerşetor îmbrăcat într-un palton vechi şi ferfeniţit începu să gângurească şi să îşi mişte cu repeziciune ochii. Era un om al străzii, probabil surdo-mut şi bolnav mintal. Îşi puse mâinile deasupra ochilor şi începu să scoată sunete tot mai puternice. Christa se dădu îngrozită în spate, iar Charles o privi cu îngrijorare. Îl ajută pe vagabond să se ridice şi îi întinse nişte bani drept scuză.

— Cred că eşti cam tensionată. Ar trebui să ne ducem la culcare.

Beata se oprise la intrarea în scuar, ascunsă după zid, aşteptând să îi vadă ieşind pe cei doi pe cărarea de pe partea cealaltă a gangului. Cum nu îi văzu, rămase acolo, când, la un moment dat, pe lângă ea trecuse cu paşi laţi, gângurind şi dând necontrolat din cap, un cerşetor.

Capitolul 91

Gian Maria Legnaiolo se urcă, pătruns de importanţa misiunii sale, în avionul care urma să îl ducă înapoi la reşedinţa şefului său din Olbia, Sardinia. Emoţiile nu îl părăsiseră nici în urma celor câteva ore bune trecute după ce văzuse semnalul agăţat de balconul minuscul al Palazzo dei Drappieri. De când se ştia fusese pregătit pentru acest moment. Şcolile pe care le absolvise, întreaga lui educaţie, locurile prin care trecuse, până şi jocurile copilăriei, aveau legătură cu această viitoare misiune. Când împlinise şaisprezece ani aflase, de la tatăl său, că familia lui avusese onoarea, într-un trecut îndepărtat, care se pierdea în negura vremurilor, de a fi fost însărcinată să ducă misiunea până la capăt.

Întreg arborele genealogic pe care fusese în stare să îl reconstituie, de pe la 1580, dusese, pe linia primului băiat născut, o viaţă dublă – de prosper om de afaceri şi de spion. Marele noroc al familiei Legnaiolo, nume pe care şi l-au luat la primul recensământ, când a trebuit să îşi aleagă şi un nume de familie pentru a putea fi trecuţi în registrele epocii, a fost că la fiecare generaţie se născuse cel puţin un băiat şi că fiecare dintre ei avea să supravieţuiască, să fie sănătos, robust, inteligent şi foarte dedicat cauzei. Taţii reuşiseră, de fiecare dată, să le insufle fiilor atât importanţa crucială a misiunii lor, cât şi ambiţia şi inteligenţa de a îşi urma menirea până la capăt. Primii născuţi Legnaiolo, iar câteodată nu doar ei, deveniseră un fel de fundamentalişti ai acestei cauze, fiind pregătiţi în orice moment să îşi dea până şi viaţa pentru ea.

Numele şi-l luaseră de la breasla din care făcuseră parte, cea a Tâmplarilor, care se şi dizolvase la foarte puţin timp după aceea, sub presiunea neiertătoare a istoriei.

Gian Maria sau Gianni, cum îi spunea toată lumea, fusese trimis la studii în Anglia, la LSE, London School of Economics, unde absolvise Magna cum laude. După aceasta, în urma unui plan pregătit timp de aproape patru ani, în amănunţime, alături de tatăl şi cei doi fraţi ai lui, îşi făcuse intrarea în slujba ţintei sale, marele magnat al finanţelor, Galeazzo Visconti.

Acesta apăruse în lume pe nepusă masă pe la mijlocul anilor ’60 ai secolului trecut, în preajma oraşului Milano, îmbrăcat într-un costum negru, şifonat, cu o cămaşă albă şi ciorapi de aceeaşi culoare. Singurul lui bagaj era o valiză uriaşă, plină cu bani. Avea douăzeci şi cinci de ani. Banii din valiză au fost investiţi foarte repede, în special în terenuri despre care avea informaţii că erau plasate în locuri strategice, în apropierea viitoarelor centre gigantice de birouri, a cartierelor noi şi a drumurilor importante care urmau să se

construiască. Informaţiile acestea veneau chiar de la Guvernul Italiei, de unde ajunseseră la el prin prietenii sicilieni. Se bănuia, de altfel, că tânărul, pe numele lui real Rocco Antunuzzu Ciuppia, nu era nimic altceva decât faţa publică a uneia dintre cele mai puternice familii din „Cosa Nostra".

Pasul următor pentru tânărul investitor a fost să finanţeze construirea câtorva cartiere de la marginea capitalei lombarde. Şi pentru că numele putea să provoace neîncredere, o parte din bani o investise cumpărând acte false de la nişte falsificatori, inclusiv de documente istorice, şi mituind funcţionari de la evidenţa populaţiei, în scopul creării unei noi identităţi. Îşi alesese o descendenţă nobiliară şi susţinea că era un urmaş, cam ilegitim, al unei încrucişări secrete dintre vechile familii Visconti şi Sforza. Cum, în istoria acestora, existau la fiecare mai mulţi Galeazzo, se decisese pentru acest nume.

Au urmat apoi investiţii în mass-media italiană şi franceză. În momentul în care nişte jurnalişti – în cele din urmă amuţiţi prin mituire, ameninţări sau chiar asasinate – începuseră să pună întrebări despre adevărata identitate a tânărului miliardar, acesta pasă toate acţiunile pe care le deţinea în Italia unei rude. Originile banilor fuseseră atât de bine ascunse în spatele a ceea ce era cunoscut îndeobşte sub numele „holding company", entităţi al căror unic scop îl constituia deţinerea acţiunilor altor companii care să se organizeze în corporaţii, încât nimeni nu reuşise să le descopere. Potrivit zvonurilor din epocă, nici nu ar fi existat vreun entuziasm în răscolirea trecutului său.

Liber de orice fel de legături, se mută în New York, îşi luă un apartament luxos în Upper East Side şi începu să investească în bursă. În momentul în care fusese ales în Consiliul celor doisprezece, Visconti era deţinătorul celui mai mare fond de *hedging*{40} de pe planetă. Controla cele mai mari fonduri de investiţii, capitaluri de risc, fonduri mutuale de tranzacţionare şi capitaluri private din lume. Era un şahist genial şi un vizionar fără pereche. Fetişul lui cel mai mare îl constituia statistica. Ştia să citească pagini nesfârşite de cifre şi înţelegea întotdeauna orice fel de trend. Se specializase în avantaj poziţional şi randament supradimensionat.

Fiecare dintre bursele importante ale lumii era înţesată cu angajaţii lui. Cei mai importanţi erau pe Wallstreet şi în City-ul londonez. Avea armate de informatori, analişti, culegători de date în întreaga lume. De la Capetown la Tokyo, de la Berlin la Punta Arenas. Primii politicieni pe care i-a susţinut şi mituit fuseseră dictatori demenţi ai ţărilor africane. Creativitatea lui nesfârşită a dus la conceperea celor mai încâlcite şi sofisticate produse financiar-bancare din istorie. Inventase atâtea tipuri de derivate de risc, încât unui întreg grup format din cele mai luminate minţi ale lumii i-ar fi fost greu să le

înţeleagă, să le urmărească bătaia lungă şi să le intuiască finalitatea. Aproape că nu exista ceva din uriaşa bulă speculativă aflată la originea crizei din 2008 în care Galeazzo să nu îşi fi vârât degetele. Sau coada.

Dar marile schimbări, care îi aduseseră colosala avere, ascunsă şi ea după modelul pe care îl folosise în tinereţe în Italia, dar infinit dezvoltat şi sofisticat, fuseseră globalizarea şi marea revoluţie tehnologică, pe de o parte, şi căderea comunismului, pe de altă parte. Privatizarea agresivă, peste tot în lume, în special în fosta Uniune Sovietică, unde resursele uriaşe ale statului au fost date pe nimic, capitalismul de cumetrie, reducerea barierelor comerciale şi lipsa de reglementare a pieţelor internaţionale sau de sincronizare a reglementării lor, sprijinul masiv acordat noilor capitalişti din pieţele emergente, deveniţi ulterior oligarhi, reprezentau doar o parte din cocteilul letal pe care acesta îl mixase la perfecţie.

Pasul următor, firesc şi logic, fusese controlul asupra statelor. *Lobby*-ul sufocant, coruperea înalţilor funcţionari peste tot în lume, a membrilor guvernelor, a parlamentarilor care introduceau peste tot legi speciale vizând exclusiv produsele în care Visconti avea interese comerciale. Acestea se împleteau elegant cu influenţarea deciziilor judecătoreşti, presiunea continuă pe organismele de reglementare a pieţelor, inclusiv asupra guvernelor pentru a salva, după criza din 2008, băncile vinovate pentru criză, marile şpăgi transnaţionale ale corporaţiilor multinaţionale spre guvernele din ţările cu democraţii tinere, investiţiile în campaniile electorale, uciderea concurenţei prin practici neloiale şi ocuparea pieţelor.

Jurnalistul american Matt Taibbi inventase chiar un termen plastic pentru acest fenomen. El îl numise „Vampire Squid", „Calamarul Vampir" care s-ar fi aşezat pe faţa omenirii şi îi sugea sângele. Jurnalistul de la *Rolling Stone* se referise la Goldman Sachs, însă porecla se putea aplica fără probleme întregului fenomen. Cel puţin aşa credea Galeazzo Visconti, al cărui cinism fără margini îl făcea să aprecieze expresia cu pricina, în aşa hal, încât îşi începea, uneori, dimineţile întrebându-l pe asistentul şi ginerele lui, mâna sa dreaptă, Gian Maria Legnaiolo, al cui sânge îl va suge vampirul în acea zi.

În avionul care îl ducea spre una dintre reşedinţele de vacanţă ale socrului său, Gianni făcea în minte inventarul tuturor lucrurilor pe care trebuia să le rezolve până la mult aşteptatul moment. Avea un hard pe care erau stocate toate documentele compromiţătoare despre Visconti pe care le putuse găsi. Ştia că cel pe mâna căruia va încăpea acest hard disk va putea schimba, dacă ştia cum, faţa întregii lumi. Chipul hidos al plutocraţiei mondiale va ieşi, în sfârşit, la suprafaţă. De-a lungul a mai bine de zece ani, Gianni adunase toate informaţiile

despre operaţiunile ilegale şi imorale pe care le făcuse socrul lui. Era totul acolo, de la documente originale, înregistrări video şi audio ale discuţiilor *live* cu mai-marii lumii, extrase bancare, schemele complicate ale suveicilor de companii offshore în care erau ascunşi banii şi schemele prin care aceştia erau spălaţi, dovezile presiunilor asupra guvernelor şi a organismelor internaţionale, lista infinită a oamenilor de pe statele de plată ale lui Visconti, când şi cum fuseseră răsplătiţi, înregistrările telefonice ale tuturor convorbirilor secrete, jafurile la care au fost supuse generaţii de oameni obişnuiţi din întreaga lume şi aşa mai departe. Lista era aproape nesfârşită. Dacă, într-adevăr, toate acestea urmau să fie făcute publice, alături de dezvăluirile din documentele celorlalţi unsprezece care, ca şi el, strângeau dovezi de foarte mult timp, nimeni nu putea şti ce ar fi rămas în picioare după cutremurul provocat de publicarea lor.

Îl studiase timp de câţiva ani pe Galeazzo Visconti pentru a găsi o modalitate de a ajunge la el şi de a-i câştiga încrederea. Până la urmă îi găsise călcâiul lui Ahile. Acesta era dragostea aproape patologică a triliardarului pentru câini. Aşa cum se obişnuieşte peste tot în lume, şi Visconti avea un lanţ de ONG-uri prin care, cum le plăcea să spună celor ca el, returnau societăţii ceva din ce au primit din plin, de la ea. Pasiunea lui erau organizaţiile de salvare a animalelor, adăposturi pentru ele şi, în general, tot ce ţinea de câini. Pentru acest lucru, era de apreciat. Luptase cu aceeaşi abnegaţie, cu care făcuse toate porcăriile, şi pentru această cauză. Iar lucrul cu care se mândrea cel mai mult era că reuşise să scoată din capul multor oligarhi, din fostele ţări comuniste, obsesia feudală a plăcerii de a omorî animale nevinovate.

Izbutise chiar să forţeze adoptarea unor legi împotriva vânătorii în unele parlamente. Să omori animale lipsite de apărare doar ca să te distrezi, să faci carnagii nesfârşite ca să te simţi puternic şi important, toate astea i se păreau cel mai abject lucru la aceşti îmbogăţiţi de după căderea Zidului Berlinului. Era un reflex de castă a partidului comunist. Semnul impotenţei lor reale, întotdeauna considerase că un bărbat care se coboară într-atât, încât să fie violent cu femeile, cu animalele sau cu subalternii lui, mai exact cu oricine era lipsit de apărare, sau mai slab decât el e, de fapt, un virtual criminal în serie, un maniac şi laş pe deasupra. Folosea acel surogat pentru a-şi mai potoli poftele, setea de sânge şi plăcerea de a provoca suferinţă altora.

Se descurcase binişor cu esticii. Mai greu îi fusese cu oamenii de afaceri din Vest care jubilau de plăcere şi făceau spume la gură, excitaţi că vor participa la masacrele din locurile unde asemenea orori erau încă permise. Transilvania era unul dintre aceste locuri. Acolo un fost mare tenismen, ajuns miliardar pentru că ştiuse să profite de deriva de după comunism, fără să se priceapă, de fapt, la nimic, îşi

invita partenerii de afaceri din întreaga Europă la omorât mistreţi pe bandă rulantă.

Ocazia de a-l impresiona pe Visconti fusese creată cu mare atenţie, într-o seară, când acesta ieşise de la Operă şi mai schimba câteva cuvinte cu un amic, sub umbrela uriaşă în formă de clopot a şoferului, înainte de a se urca în limuzină, un tânăr, căruia abia îi dăduseră tuleiele, se lovise, alergând, de maşina lui. Era doar în cămaşă. Afară ploua cu găleata, iar cămaşa albă era plină de apă şi de sânge. Tânărul Gianni avea în braţe un câine rănit. Riscase să se dezechilibreze, dar nu îi dăduse drumul câinelui. Lui Galeazzo nu îi scăpase acest amănunt. Află de la tânăr că o maşină lovise acel câine şi alerga spre primul cabinet veterinar. Aşa cum se aşteptase, miliardarul se oferi să îl ducă la clinica veterinară pro bono, pe care o deţinea, cu limuzina lui, iar Gianni se arătase atât de interesat de soarta animalului, încât nu se desprinse toată noaptea de lângă el până nu se asigurase că era bine. Nu era nimic grav, câinele suferise doar o zgârietură, ceea ce tânărul ştia foarte bine, pentru că el era cel care i-o făcuse.

În acea noapte stătuse de vorbă pe larg cu Visconti, iar acesta, impresionat atât de felul în care băiatul se ataşase de animal, cât şi de faptul că făcuse faţă la tot felul de discuţii economice pe care le purtaseră până când câinele se trezise din anestezie, îl invită a doua zi la masa de prânz. Îşi dorise mereu un băiat şi acest tânăr semăna foarte mult cu ceea ce îşi imaginase el că trebuia să fie un fiu. Îl supusese la tot felul de teste, fiind convins că Gianni nu conştientiza că era verificat şi, încet-încet, îl luase în slujba lui, dându-i întâi sarcini uşoare, iar pe măsură ce trecea timpul şi acesta se achita de toate impecabil, din ce în ce mai grele. Fiica lui cam dolofană şi mioapă leşinase de cum îl văzu prima dată, atât era de frumos. După numai doi ani ajunsese mâna sa dreaptă şi ginerele lui. Socrul îi împărtăşea aproape toate secretele. Nu îi spusese încă nimic despre Consiliul şi Ordinul din care făcea parte. Cocheta cu gândul că Gianni ar fi putut să-i ia locul când va veni timpul. Dar era convins că mai era până atunci.

Avionul ateriză pe aeroportul din Olbia şi Visconti se urcă în Ferrari-ul pe care îl lăsase parcat acolo. Urma să plece în America la întâlnirea neprevăzută a Consiliului, însă voia să îşi petreacă seara în compania soţiei, a fiicei, a ginerelui şi a celor doi gemeni ai acestora.

Capitolul 92

Charles se gândi că ar fi bine să se aşeze pe o bancă pentru a îi da Christei răgaz să se liniştească. Ar fi vrut să o întrebe de cicatricele de pe spate, dar ştia că nu va obţine niciun răspuns de la ea. Trecu pe lângă ei un vânzător ambulant de castane prăjite. Charles îl întrebă pe vânzător de unde avea castane în iunie, însă acesta zâmbi şi îi arătă preţul cu degetul. Luă un cornet mare de castane, o sticlă cu apă pentru el şi o Coca-Cola pentru Christa. Un timp se mulţumi să privească luminile multicolore şi lumea pestriţă care popula Praga la acea oră. Peste un timp, se trezi vorbind:

— Dacă sunt şase blazoane pe o spadă, putem presupune că sunt şase şi pe cealaltă. Asta înseamnă că sunt douăsprezece bresle în total. În sala de unde am luat spada erau tot atâtea scaune.

Se ridică glonţ de pe bancă.

— Ce tâmpit sunt! Trebuie să mă întorc la hotel!

Christa îl privi întrebător.

— De ce biletul trimite la ambele săli, una cu douăsprezece şi alta cu douăzeci şi patru de locuri? M-am bucurat atât că am luat-o pe prima, încât am uitat să mai intru în a doua.

Pe chipul lui se citea îngrijorare.

— Şi dacă alergăm, tot nu facem mai puţin de douăzeci de minute. N-ar fi mai bine să îl rogi pe recepţioner să verifice, în sală?

— Şi ce să-i zic? Ştii, am intrat într-un loc în care n-aveam nicio treabă să fiu şi am lăsat un obiect ciudat pe masă. Haide, să mergem!

O luă la trap fără să o mai aştepte pe Christa. Aceasta rămase în spate, dar văzu un taxi şi îi făcu semn cu mâna să oprească. Taxiul întoarse, iar Christa urcă. Opri în faţa lui Charles şi îi deschise uşa.

— Urcă. Aşa ajungi mai repede.

În maşină Charles îşi muşca buzele şi bombănea. Era foarte supărat pe el însuşi. Reacţiile lui, din ultimul timp, nu îi prea plăceau. Avea momente în care aproape nu se recunoştea.

— Dacă tot eşti îngerul meu păzitor, aş vrea să îmi promiţi că n-o să mă laşi să fac vreo prostie.

— Fii pe pace. N-o să fie cazul. Eşti mai stăpân pe situaţie decât crezi. Poate ar fi mai bine să îţi continui ideea cu numerele.

Charles îşi spuse că dacă vorbeşte, măcar nu se mai gândeşte cât a putut fi de stupid.

— Da. Douăsprezece scaune în sala de unde am luat sabia. Douăsprezece blazoane, probabil, pe cele două teci. Tot atâtea blazoane şi pe panoplia de la casa bunicului. Cele dispuse în cerc. Acolo mai sunt trei în plus. Probabil nu sunt legate. Ar trebui să le văd ca să le pot compara. În fine. Şi mi-am amintit ceva interesant. Ştii

textul ăla – *În faţa legii?* Acum mi-a picat fisa. Mi s-a părut ceva ciudat de la început. Acolo se spune ceva despre unsprezece uşi, plus cea în faţa căreia stătea paznicul care îi vorbea vizitatorului.

Taxiul se opri într-o mare de maşini blocate în intersecţie. Claxoanele se auzeau din toate părţile. Charles se agita nervos pe banchetă şi îşi consulta ceasul. Se gândi că ar fi fost mai bine să o ia pe jos. Apoi îşi spuse că, poate, ar fi fost cazul să se calmeze şi făcu eforturi să respire normal.

— Crezi că ai putea intra pe Google să cauţi?

Christa găsi foarte repede textul şi îi întinse telefonul.

— Cum spuneam. Mi se pare că întreg textul e identic, mai puţin numerele astea. Uită-te şi tu.

Christa citi şi ea. Nici urmă de numărul 11 în textul original al lui Kafka.

— Şi ce e cu doişpele ăsta care continuă să revină? întrebă Christa.

— Habar n-am.

— E vreun număr magic?

— E un număr, cu siguranţă, esoteric. Gândeşte-te de câte ori întâlnim numărul ăsta de-a lungul timpului. Şi tocmai pentru că îl întâlnim de atâtea ori poate însemna orice. De la douăsprezece ore cât are un cadran complet de ceas.

— Adică un cerc?

— Un cerc ce? Un cerc poate fi împărţit în 360 de unităţi egale, sau în 180, sau în 90, sau aşa mai departe. Ca să nu mai vorbim de subunităţi, care cresc numărul. Apoi 12 zodii, cum ştii, cele 12 munci ale lui Hercule, cele 12 săli cu coloane ale Labirintului, construite de 12 prinţi. Apoi duzina noastră obişnuită. De ce doar doisprezece se cheamă cumva? De ce n-are şi 11 un nume special? E rotund, e doi ori şase, care e numărul diavolului, înmulţit cu doi, o fi numărul sfinţeniei. Are o simetrie ciudată. Numărul 10 era problematic în Antichitate, pentru că zero nu fusese cunoscut mult timp. Poate fi şi o alăturare a primelor două cifre, 1 şi 2.

— 12 apostoli, intră Christa în joc. 12 luni într-un an.

— Romulus a avut 12 fii şi că tot vorbim despre el, Romulus a adus la Roma doisprezece preoţi ai lui Pan. Cele 12 triburi ale lui Israel. Biblia e plină de 12 şi eu n-am o explicaţie. Ar trebui întrebat un cabalist. Că doar el tot învârte la cei 12 arbori sephiroth. Ba nu. Ăştia erau doar zece. S-a inventat zero între timp. Numerologia fiind o abureală, nu m-a interesat niciodată. Am încercat-o ca fenomen cultural, dar oricum ai da-o tot într-o fundătură ajungi. Sau poţi explica orice. Ca să nu mai vorbim că un picior are 12 inci, sunt 12 juraţi în sistemul nostru de justiţie…

— 12 cavaleri ai mesei rotunde? Că tot ai pus mâna pe Excalibur? Şi zici că în sală erau 12 scaune. Erau în jurul unei mese?

— Da. Numai că nu era rotundă. Iar în *Legenda lui Arthur* numărul cavalerilor variază. Sunt doisprezece doar când reprezintă cercul zodiacal. Cred că pot să mai scormonesc după sute de exemple. Şi ne învârtim în cerc. Şi să ştii că am înţeles maliţiozitatea cu „Excalibur”.

Maşina opri în faţa hotelului. Charles ţâşni din ea şi o lăsă pe Christa să plătească. Traversă holul în fugă. Hotelul se golise, aşa că cei doi-trei oameni de la curăţenie îl priviră într-un mod ciudat. Nu îi păsa. Patină când coti spre săli şi frână cu umărul în perete. Intră în „Traviata”. Lumina era stinsă. O aprinse şi răscoli ce era de răscolit. Nimic. Intră şi în cealaltă sală. La fel. O dezamăgire crâncenă îl cuprinse. Se aşeză să îşi tragă sufletul la masa celor doisprezece. În acel moment, se auzi alarma telefonului. Îl scoase din buzunar. Începuseră să sosească fotografiile de la asistenta tatălui său. Atunci intră şi Christa, care îi puse mâna pe umăr. Dădu dezamăgit din cap sugerându-i că nu găsise nimic. În schimb, îi arătă telefonul pe care continuau să sosească mesaje.

Capitolul 93

Werner se enervă, încă o dată, că nu reuşise să intercepteze convorbirea lui Charles cu secretarul de Stat. Sistemele de protecţie sofisticate ale Casei Albe erau greu de spart. Iar el era departe de locuinţa lui şi de toate sculele care ştiau să facă asta. Aşadar, nu ştia ce discutase Charles cu Christa şi nici ce vorbise profesorul la Washington. Bănuia că ceruse ajutor. Nu înţelegea de ce nu i se adresase lui. O sună pe Beata să afle unde era. Aceasta îi spuse că era cât pe ce să fie descoperită de Christa şi că partenera lui Baker reprezenta un real pericol. Ceru încuviinţarea să o elimine. După ce se gândi o clipă, Werner zise că nu. Deocamdată Beata avea să se rezume la urmărire. Şi, mai ales, să aibă grijă să nu fie văzută.

Imediat după ce închise primi un e-mail de la falsa asistentă, cu un film în care camera video de pe telefonul mobil scormonea întreaga pivniţă de vinuri a casei profesorului Baker. Werner urmări cu mare atenţie filmul. Nimic interesant în afară de final. Camera se opri pe peretele de nord al pivniţei. Văzu simbolul Interpolului şi se întrebă ce naiba căuta acolo, pe perete. Zâmbi când citi deviza breslei Brutarilor: „Panis vita est" – „Pâinea e viaţă". Apoi privirea i se opri pe un text cu o formă ciudată şi scris cu fonturile folosite în *Biblia lui Gutenberg,* în partea din stânga sus a peretelui. Selectă textul şi îl mări. Îl transcrise:

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOW
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BU
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT
EXIST FROM CERTAIN NUMBER
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO

O COMANDĂ: NE SUNT URMEAZĂ
URMĂRITOR: STS ÎN ACEST MORMÂNT ING
URMĂRITOR: CUCEREŞTE ACEASTĂ CASĂ
RIDICĂ-TE DIN NOU AICI.
VOINŢA SA: EAD COLONIA ŞI AŞTEAPTĂ
EXISTĂ DE LA UN ANUMIT NUMĂR
UN EL: WI L E DIN: EST ACEL ACOLOUL LA

Era clar că lipsea toată partea din dreapta a textului. Dar nici aşa nu era în ordine. Pe perete, în partea din stânga, se vedea că mizeria adunată şi, probabil, umezeala scursă pe pereţi, şterseseră unele dintre

litere. Avea să fie o noapte lungă!

Cei patru oameni rămaşi la sediul Branşei Speciale tocmai mâncau în cantină când auziră, în clădire, nişte bubuituri care păreau focuri de armă. Ieşiră pe hol şi încercară să îşi dea seama de unde venea zgomotul. Se făcu linişte pentru o clipă, ca şi când cineva şi-ar fi luat răgazul de a reîncărca un pistol. Apoi detunăturile reîncepură. Ecoul din casa scărilor le crea confuzie celor patru angajaţi. Totuşi, Honza pusese mâna pe două farfurii şi o luă la fugă în sus, spre biroul comisarului. Urcă rapid, câte patru trepte odată, şi, când ajunse, lipi urechea de uşa acestuia. Zgomotele se auzeau din interior. Probabil că Ledvina se îmbătase şi îşi redecora biroul. Honza mai trecuse de câteva ori prin asta, aşa că ştia ce trebuia să facă. Deschise uşa şi aruncă una dintre farfurii spre centrul camerei. Pistolul răsună din nou şi farfuria se făcu ţăndări. Honza lansă şi cealaltă farfurie, care se sparse de această dată din cauza căderii, şi începu să strige:

— Nu trageţi! Sunt eu, Honza!

Intră cu mâna întinsă lateral şi se lipi de perete. În mijlocul camerei, comisarul, cu privirea tulbure, se clătina uşor şi încărca de zor gloanţe din argint în revolverul lui de colecţie, Police Phyton 357. Peretele cu Cabinetul de curiozităţi era făcut praf, iar craniul sfântului Ioan Nepomuk la şaisprezece ani îl încălecase autoritar, potrivit principiului vârstei, pe cel la zece ani.

Cu un curaj la care nu te-ai fi aşteptat pentru un om de talia lui, aghiotantul se repezi la namila de comisar şi îl trânti la pământ. Acesta se prăbuşi ca un sac de cartofi şi adormi pe loc. Honza încercă să îl ridice pe pat, dar îi fu imposibil, aşa că îi puse perna sub cap şi îl acoperi cu o pătură. Îi confiscă pistolul şi se gândi că va trebui să îşi petreacă noaptea acolo ca să îl vegheze pe şeful lui. Văzu că în sticla de ţuică de pe măsuţă mai rămăsese ceva. Aşa că o duse direct la gură şi dădu pe gât restul conţinutului.

După plecarea lui Charles, Ledvina încercase să afle în ce stadiu se afla cererea lui, însă nu reuşi să primească niciun răspuns. Se enervă că nu îi răspunde nimeni la telefon şi se urcă în maşină. Făcu vizite şefului poliţiei, ministrului de Interne şi şefului StB. Primul nu deschise uşa, la cel de-al doilea răspunse soţia, în timp ce ministrul se lipise de perete ca să nu fie văzut de afară, iar şeful StB, un om foarte asemănător cu Ledvina, urlase la el zece minute şi îl ameninţase. Dezamăgit, comisarul se întorsese la sediu, se consultă cu Honza, formulă alte cereri, ceru audienţă la primul-ministru; i se răspunse că putea fi primit abia marţi. Aşa că puse mâna pe una dintre sticlele cu ţuică, făcută de cumnatul lui la cazan, din rezerva specială şi golise aproape una întreagă. Cum începu să vadă vampiri în toată camera, scoase de sub pernă pistolul cu gloanţe din argint, de care nu se

despărţea niciodată când dormea, şi începu să vâneze creaturile imaginare ale nopţii, înainte de a trage în craniu, urlă:

— Acum mi te arăţi cu chipul tău adevărat, Yorick!

În capul său era, pesemne, o varză culturală.

Şi trase!

Capitolul 94

După ce plecă dezamăgit din sala de conferinţe, Charles se gândi că un whisky vechi de optsprezece ani era chiar ce îi trebuia după o zi dintre cele mai ciudate pe care o trăise vreodată. Aşa că dădu o tură prin hotel să vadă ce mai era deschis la ora aia. Restaurantele şi barurile erau toate închise. Cu excepţia Cigar Barului, unde trei indivizi îl umpleau de nervi pe barmanul care voia să plece acasă pentru că trecuse ora la care i se termina programul. Politica hotelului era să nu dea afară niciun client, prin urmare, de multe ori, programul se prelungea până când ultimul oaspete hotăra că sosise momentul să se culce. Din păcate pentru el, cei trei ocupanţi ai mesei de la intrare nu dădeau vreun semn că ar intenţiona să plece în viitorul foarte apropiat. Chelnerul apelase la toate tertipurile cunoscute: dăduse muzica tare, apoi urcase celelalte scaune pe mese. Se plimbase chiar, căscând ostentativ, pe lângă masa clienţilor. Nimic nu avusese efect. Aşadar, resemnat, se aşeză la bar şi puse capul pe tejghea. Când îl ridică pentru că auzi paşi, îi văzu pe Christa şi pe Charles stând în picioare în mijlocul sălii, căutând cu privirea un loc pe care să se aşeze. Îl cuprinse disperarea. Dar când îl văzu pe Charles scoţând din portmoneu o bancnotă de culoarea lui preferată, se gândi că, oricum, trebuia să mai stea, aşa că se ridică de pe scaun şi aranjă o masă.

Sosiseră deja băuturile până când Charles termină de privit fotografiile trimise de falsa asistentă. După ce le expedie la coş pe cele care nu îl interesau, se opri asupra celei cu partea din perete care conţinea textul pe care îl aşteptase atât.

A COMMAND: NO ARE THE FOLLOW

FOLLOWER: SUS IN THIS GRAVE BY

THIS STONE.

COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE

RISE AGAIN HERE.

HIS WILL: END THE COLONY AND WHAT

EXIST FROM CERTAIN NUMBER

A HIM:WH I IS OF: IS THAT THE THERE TO

Voi să ceară o bucată de hârtie şi ceva de scris, dar Christa i le pusese deja pe masă. Fusese atât de concentrat, încât nu sesizase mişcările Christei în tot acest timp. Nu văzuse când ea se strecurase afară din bar, intrase în camera lui şi luase mapa maronie pe care o adusese şi, mai ales, nu observase schimbul de priviri între Christa şi cei trei, doi bărbaţi şi o femeie, de la masa vecină.

Charles se uită la ea recunoscător şi se apucă să transcrie textul. După ce termină, îl cercetă îndelung şi îl împinse spre femeie. Aceasta se uită şi ea.

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOW
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BU
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT
EXIST FROM CERTAIN NUMBER
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO

Profesorul tocmai voia să spună că trebuia să urce în cameră să ia cealaltă jumătate de text, însă Christa îi întinse mapa.

— Sper că nu te superi. Am încercat să te întreb, dar nu m-ai auzit. Aşa că m-am dus la recepţie şi i-am spus băiatului că ţi-ai pierdut cardul şi am fost să iau mapa. Să ştii că n-am umblat la nimic altceva.

Charles o privea ca şi cum ar fi fost trezit din somn. Ochii îi căzură pe portmoneul de pe masă.

— Nu am umblat în portmoneu, anticipă Christa. Am tăcut rost de o altă cartelă de la recepţie.

Charles era foarte nedumerit cum de recepţionerul îi dăduse o cheie de la camera lui unei necunoscute. Se gândi că femeia avea mijloacele ei de convingere. Şi cum, în acel moment, nu îi păsa de asta, o lăsă baltă şi deschise mapa maronie.

Christa, pe de altă parte, se aşteptase ca Charles să aprecieze că îi ghicise pasul următor şi îl scutise să îşi întrerupă firul gândurilor. Îşi dădu seama că se înşelase.

Găsi pagina din mapă care conţinea cealaltă jumătate de text şi o copie în dreptul celui transcris de pe perete:

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOWERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BURIED AND A OLD PROPHECY ERECTED
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE NOW AND HAVE FAITH,

STEEL
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
EXIST FROM CERTAIN NUMBER OF YEARS
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO A AFTER?

O COMANDĂ: CIN SUNT URMĂRITORII CĂRORA LE E PERMIS SĂ AIBĂ UN NUME?
URMĂRITOR: STE ÎN MORMÂNTUL SĂU ÎNGROPAT ŞI O VECHE PROFEŢIE RIDICATĂ
ACESTA STÂNCĂ
COMANDA: CUCEREŞTE CASA ASTA ACUM ŞI AI CREDINŢĂ, OŢEL
RIDICĂ-TE DIN NOU AICI
VOINŢA SA: EAD COLONIA ŞI AŞTEAPTĂ
A *EXISTA DIN UN ANUME NUMĂR DE ANI*
UN EL: WI L E DIN: ESTE ACELA ACOLOUL PE O DUPĂ?

— Lipsesc nişte litere de aici, spuse Charles şi se întoarse din nou la fotografie.

O mări cu o mişcare de degete şi privi mai atent.

— Cred că timpul a lăsat ceva urme pe peretele ăsta.

— N-ai aflat când a fost scris textul? întrebă Christa.

— Nu. Încă nu. Dar n-are importanţă, deoarece nu cred că avem de-a face cu vreun cod. Pur şi simplu, e o permutare de cuvinte. Nici măcar o anagramă.

— Pare un dialog dintr-o piesă de teatru.

— Da. Cu mai multe personaje: „O comandă”, „Urmăritorul”, „Voinţa sa” şi „Un el”. Toate sună cam agramat. Asta ar putea fi intenţionat, sau cel care a redactat textul nu prea ştia să scrie. Deşi e prea puţin probabil ca o persoană care poate transcrie un text *textualis* să fie atât de agramată. E altceva aici.

— Doar dacă nu cumva e un străin. Educat, dar nu în limba care trebuie, zise Christa.

Charles se gândi că era posibil. Dacă străbunicul lui, emigrant în America prin 1890, scrisese textul, era posibil ca, într-adevăr, cunoştinţele lui de engleză să nu fi fost perfecte.

— Vrei să le introducem în Google?

— Am încercat cu primul text. Nu o să găseşti nimic care să ne ajute. Haide să o luăm pe rând. „O comandă”, asta nu e OK. Ar trebui să fie mai degrabă „Un comandant – A commander”. Aici unde textul e şters pare că avem un „w” înainte. E mai degrabă un „who”, adică „cine” în locul acestui „ho” care nu înseamnă nimic. „W, I, L” ăsta unit şi completat seamănă cu „will, voinţă, dorinţă” sau, cel mai probabil,

„testament”, având în vedere că pare un text testamentar. Şi dacă e testament şi avem pe cineva în groapă, „ests” ar trebui să fie „rests”. Logic. „Odihneşte” în mormânt. Mai e ceva liber în faţa acelui „Conquest”. Ce naiba ar putea să fie?

— Din *conquest?* A cuceri? Cu câte litere înainte?

— Două.

— *Reconquest.* A recuceri.

Charles completă totul şi privi încă o dată textul.

A COMMANDANT: WHO ARE THE FOLLOWERS PERMITTED TO HAVE A NAME?

FOLLOWERS: RESTS IN THIS GRAVE BURIED AND A OLD PROPHECY ERECTED

THIS STONE.

COMMANDANT: RE-CONQUEST THIS HOUSE NOW AND HAVE FAITH, STEEL

RISE AGAIN HERE.

HIS WILL: LEAD THE COLONY AND WAIT HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE

EXIST FROM CERTAIN NUMBER OF YEARS

A HIM: WILL IS OF: IS THAT THE THERE TO A AFTER?

Oamenii de la cealaltă masă se ridicară. Christa îşi înălţă privirea spre ei. Bărbatul cel înalt dădu din cap ca şi când ar fi vrut să îi spună că era în ordine şi că nu mai avea de ce să îşi facă griji. Dacă Charles ar fi fost atent, era cu putinţă să îl fi recunoscut pe bărbatul cu glugă de care se ciocnise în seara aceea, când intrase în sala de conferinţe de unde o recuperase pe „Excalibur”.

Cei trei se urcară în maşină. În portbagajul ei zăcea, cu gâtul tăiat, cadavrul unui fost boxer rus, unul dintre cei mai buni agenţi secreţi ai institutului în Europa Centrală şi de Est.

Capitolul 95

Începu să râdă. Christa îl privi. Era din nou mirată. Charles putea dezlega orice.

— Agramat intenţionat sau nu, suntem din nou în faţa unui text celebru. Şi să vedem dacă ghiceşti cine e autorul! Ghici ciupercă ce-i.

— Aaa, nu ştiu.

Charles se uită la ea pătrunzător ca şi când ar fi spus că era la mintea cocoşului. Christa făcu un efort şi zise cu jumătate de glas:

— Kafka.

— Iarăşi Kafka, zise el şi se apucă să scrie cuvintele în ordine. Gata. Să-ţi citesc: HERE RESTS THE OLD COMMANDANT. HIS FOLLOWERS, WHO ARE NOW NOT PERMITTED TO HAVE A NAME, BURIED HIM IN THIS GRAVE AND ERECTED THIS STONE. THERE EXISTS A PROPHECY THAT THE COMMANDANT WILL RISE AGAIN AFTER A CERTAIN NUMBER OF YEARS AND FROM THIS HOUSE WILL LEAD HIS FOLLOWERS TO A RE-CONQUEST OF THE COLONY. HAVE FAITH AND WAIT! Aici odihneşte fostul comandant. Partizanii lui, care nu pot avea astăzi niciun nume, l-au aşezat în mormânt şi i-au pus o lespede. Dăinuie profeţia că, după un anumit număr de ani, comandantul va învia şi va porni din această casă, în fruntea partizanilor lui, la recucerirea coloniei. Credeţi şi aşteptaţi!

— Asta nu e din povestirea aia sinistră cu condamnatul la moarte?

— Ba da. *Colonia penitenciară.*

— Şi ce legătură are cu orice?

Charles se scărpină în cap. Îi plăcea jocul la nebunie. Nu se mai gândea la toate crimele care îl învăluiau, nici la pericolul în care era. Era concentrat pe mister. Foarte multe lucruri începuseră să se lege.

— Au mai rămas nişte cuvinte pe dinafară. Piatra, oţelul, uşa şi câteva cuvinte de legătură. Aici anagrama e simplă. Sau „The key is the stone. The Steel is the door", „Cheia e piatra, oţelul e uşa". Sau „Uşa e cheia". Şi atunci „Piatra e oţelul".

— Asta e cam aiurea, constată Christa.

— Aşa e. Cred că rămân două variante. Ceva e uşa şi ceva e cheia. Sau oţelul e uşa şi piatra, cheia. Dar mai logic ar fi ca piatra să fie uşa şi oţelul, cheia. Fiindcă uşa ar putea fi din piatră, iar cheia, din oţel, ceea ce ar trebui să fie echivalentul metalului. Iată textul final:

HERE RESTS THE OLD COMMANDANT. HIS FOLLOWERS, WHO ARE NOW NOT PERMITTED TO HAVE A NAME, BURIED HIM IN THIS GRAVE AND ERECTED THIS STONE. THERE EXISTS A PROPHECY THAT THE COMMANDANT WILL RISE AGAIN AFTER A CERTAIN NUMBER OF YEARS AND FROM THIS HOUSE WILL LEAD

HIS FOLLOWERS TO A RE-CONQUEST OF THE COLONY. HAVE FAITH AND WAIT!

STEEL IS THE KEY, STONE IS THE DOOR

Aici odihneşte fostul comandant. Partizanii lui, care nu pot avea astăzi niciun nume, l-au aşezat în mormânt şi i-au pus o lespede. Dăinuie profeţia că, după un anumit număr de ani, comandantul va învia şi va porni din această casă, în fruntea partizanilor lui, la recucerirea coloniei. Credeţi şi aşteptaţi!

Oţelul e cheia, piatra e uşa!

— Evrika! încheie Charles satisfăcut.

— OK, îl aduse Christa cu picioarele pe pământ. Avem un text. Şi la ce foloseşte?

— Bună întrebare, zise Charles. Dacă am învăţat ceva din întreaga noastră aventură, e că tot misterul ăsta se va revela doar în timp şi doar bucată cu bucată. Piesele puzzle-ului ies greu la suprafaţă. Vestea bună e că ies.

Optimismul lui Charles era autentic, iar Christa se bucură peste măsură că el părea să îşi fi revenit total. Ştia că îl aşteptau peripeţii şi mai mari, aşa că o injecţie de optimism îi era foarte folositoare. Rotiţele din capul profesorului continuau să se învârtească, aşa că nu se opri.

— Primul text al lui Kafka. Şi anume cel din *Procesul*.

Deschise mapa în timp ce vorbea şi găsi textul.

— Exact cum bănuiam, are în plus acest 11. În rest e identic. Ia uite: „În faţa legii stă un păzitor. La acest păzitor, vine un om de la ţară şi cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuieşte şi apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.» Întrucât poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe uşă în interior. Când păzitorul observă asta, râde şi spune: «Dacă te ispiteşte într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicţiei mele. Bagă însă de seamă: am putere. Şi nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. După mine mai sunt 11 uşi. La intrarea în fiecare sală stau însă alţi păzitori, unul mai puternic decât altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.»” Cum e originalul?

Christa deschise telefonul. Pagina de internet rămăsese salvată. I-l citi lui Charles.

— „În faţa legii stă un păzitor. La acest păzitor vine un om de la ţară şi cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuieşte şi apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.»

Întrucât poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe uşă în interior. Când păzitorul observă asta, râde şi spune: «Dacă te ispiteşte într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicţiei mele. Bagă însă de seamă: am putere. Şi nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. La intrarea în fiecare sală stau însă alţi păzitori, unul mai puternic decât altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.»"

— Deci totul e identic, mai puţin ce spuneam. Într-o parte e adăugat: „După mine mai sunt 11 uşi". Asta e toată diferenţa.

— Şi mai jos?

— Nu. Asta e tot. Iar în paragraful din *Colonia penitenciară,* textul nu e modificat deloc, sunt sigur. Singura adăugare apare la sfârşit.

— Deci?

— Deci ce? La ce ne folosesc textele? Habar n-am. Dar trebuie să ieşim din logica firească şi să gândim cum gândeşte cel care a făcut toate astea. Până acum ne-a reuşit. Înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Dacă e vorba despre 12 uşi, revenim exact la ceea ce vorbeam adineauri pe drum. Numărul 12. Ai întrebat de *Colonia penitenciară.* Asta e povestea unei maşinării complicate care omoară condamnatul scriind pe corpul lui, pe viu, printr-un mecanism sofisticat având în capăt o grapă cu ace, sentinţa pe care acesta o primise. Condamnatul nu ştie care e sentinţa, aşa cum nu ştie nici K din *Procesul* de ce e vinovat.

— E o parabolă?

— Nu cred că Franz Kafka şi-ar fi pierdut vremea să scrie parabole. Metaforele lui sunt interpretate abuziv aproape tot timpul. Din păcate, tot felul de critici orbiţi de propriile idei fixe au abuzat de textele lui în toate felurile. Nişte căcăcioşi care şi-au transferat propriile obsesii şi excesul lor intelectualist-lamentabil de suprainterpretare spre tot ce a scris autorul ceh. Această mare trădare care nu e, din păcate, singulară, începe chiar cu prietenul lui cel mai bun, Max Brod, care i-a şi publicat opera post-mortem. Poate de asta e chiar Kafka în centrul enigmei noastre. Toată lumea se referă la el cu pioşenie, ca la o statuie. Când nu trec de-a dreptul în partea cealaltă şi îi analizează opera din cea mai stupidă perspectivă posibilă, cea psihanalitică.

— Nu crezi în psihanaliză?

Charles râse.

— Ba da. Cred exact ce a spus Karl Krauss despre ea, că e „chiar boala al cărei remediu se pretinde a fi". Dar să revenim, că o luăm pe arătură. Kafka avea umor şi, de foarte multe ori, interpreţii ăştia la care mă refer nu au organ pentru umorul lui. Cel mai groaznic abuz e interpretarea politică a lui Orson Welles, care a fost un mare regizor, însă intelectual nu era defel. Credea, săracul, că *Procesul* reprezenta un fel de *1984* al lui Orwell. Nimic mai fals. Ştii că se tot spune „univers

kafkian” pentru a defini absurdul absolut al birocraţiei care ne înconjoară? Eu nu cred că asta are vreo legătură cu Kafka.

Nu se putea abţine. „Când îi trece prin cap ceva care i se pare interesant, Charles are o fugă de idei, ceva de speriat”, se gândi Christa.

— OK. Chestia e că maşina aia care scrie pe corpul condamnatului sentinţa o face într-o limbă pe care nimeni n-o poate descifra. Adică e vorba despre un cod. Textul de pe perete poate fi folosit în sensul ăsta. Ne semnalează despre el însuşi că e, de fapt, un cod. Şi poate ne semnalează şi despre acea parte din textul celălalt că e la fel.

— Nu e prea inteligent? Adică tu câţi oameni din lumea asta ştii care ar putea să înţeleagă toate chestiile astea? Cum se cheamă asta? Metatext?

— Şi metatext, şi autoreferenţialitate. Însă nu e cazul acum să mai dezvoltăm şi subiectul ăsta. Răspunsul e că eu sunt în stare să înţeleg. Şi abia acum îmi dau seama că textul ăla de pe peretele din casă îmi era adresat, de fapt. Şi că bunicul m-a pregătit pentru el, dar nu mi-a spus niciodată, fie pentru că nu sosise încă timpul, fie pentru că trebuia să îmi dau seama singur. Dacă nu aş avea dubii cu privire la toate crimele astea, aş fi aproape convins că toată călătoria asta, cu ghicitorile şi capcanele ei, e invenţia integrală a bunicului, care a vrut să îmi lase moştenire o ultimă mare enigmă de rezolvat. Sabia e obsesia lui şi tocmai această idee fixă m-a dus în Transilvania, unde mi s-a încredinţat misiunea. Biletul cu indicii secrete, pe mai multe straturi, seamănă foarte mult cu ceva ce ar face, sau ar fi făcut el. Apoi ruda aceea a lui care mi-a adus mapa. Atât că e ceva mult mai serios la mijloc. Şi bunicul nu putea să aibă legătură cu vreo crimă. Poate că cele două direcţii s-au combinat într-un fel neaşteptat şi surprinzător. Cred tot mai mult că omul cu mapa nu a minţit. Cel puţin nu intenţionat. Poate credea în această poveste cam absurdă.

Charles deviase din nou de la povestea iniţială. Christa vru să intervină, dar nu era nevoie.

— Aşadar, un mesaj scris pe corpul condamnatului cu o maşină diabolică de tortură. Sentinţa e cifrată. Deci nimeni dintre cei care nu cunosc codul, inclusiv condamnatul, nu îl poate citi. Singurul care ar putea şti e fostul comandant al coloniei care inventase maşina şi care fusese îngropat sub o lespede pe insulă. Textul e exact ce scrie pe piatra lui funerară.

— Adică ce? Că o să se ridice din morţi? O să se transforme în vampir?

— Partizanii lui l-au îngropat, deci l-au ascuns pentru un moment mai bun. Când lumea va fi suficient de matură ca să îi înţeleagă măreţia, să zicem, va fi readus la viaţă. Avem, aşadar, un mesaj îngropat. Ar putea fi vorba despre *Biblia lui Gutenberg,* că doar de la

asta a pornit totul.

Charles avu o revelaţie care îl făcu să se cutremure. Pielea i se făcuse de găină pe tot corpul, firele de păr i se ridicaseră pe mâini şi simţi cum o căldură îi cuprindea ca un fior întregul corp. Christa îşi dădu seama că ceva important se petrecea în mintea lui Charles. Încercă pe un ton glumeţ:

— Doar n-o să te opreşti chiar acum.

Charles nu răspunse nimic. Continuă să rumege gândul care începuse să îi ocupe mintea ca un muşchi crescând pe o piatră cu o viteză uimitoare, stimulat de vreo catastrofa nucleară.

— E speranţa pe care toate religiile moderne o au. Revelaţia şi Judecata de apoi. Secretul va fi, în sfârşit, dezvăluit. Când va veni momentul. Omul cu mapa mi-a spus că momentul e foarte aproape. Biblia sponsorizată de Dracula conţine un secret teribil care va schimba lumea. Cei buni au păstrat-o pentru un moment favorabil. E o profeţie aici. Ca şi în textul de pe perete. Cei răi au vrut mereu să o distrugă sau să împiedice ca mesajul să fie dezvăluit. Sună pueril, dar aşa sună toate poveştile dacă le reduci la esenţa lor. Lupta dintre bine şi rău. Celelalte detalii, tot ce se brodează în jurul lor, sunt exerciţii de imaginaţie.

— Ăsta e lucrul de care ţi-ai dat seama mai înainte?

— Ăsta. Şi altul. Că suntem în faţa luptei eterne dintre bine şi rău. Axa care ţine întreaga istorie a lumii. Însă, şi mai important, a imaginarului omenirii în cvasiintegralitatea lui. Cel puţin a celui de după anul 600 î.H. când Zoroastru, sau Zarathustra, inventează prima religie dualistă. De atunci, marea naraţiune în care trăim e doar despre asta: Ahura Mazda sau Ahriman? Diavolul sau Bunul Dumnezeu? Viaţa sau moartea? Raiul sau Iadul? Binele sau Răul? Odată am numit asta viziunea monetaristă asupra lumii. Faţa sau reversul.

— Şi celălalt?

Charles se avântase atât de tare în argumentaţie, încât îi trebui un timp să înţeleagă întrebarea. Christa insistă:

— Celălalt lucru de care te-ai prins.

— Aaa! Cred că *Biblia lui Gutenberg* e îngropată în pivniţa casei bunicului. În spatele peretelui cu pricina. Şi că trebuie să înţelegem ce e cu stânca aia, care e poarta. Şi ce e oţelul care reprezintă cheia. Şi mai este un gând care mă invadează ca iedera pe care am sădit-o în curte la Princeton, pe când eram tânăr, şi acum a cotropit o clădire întreagă.

Christa aştepta cu sufletul la gură concluzia. Charles zâmbi. Şi încheie:

— Mă gândesc dacă nu cumva toată aventura asta a fost pregătită cu bună-ştiinţă chiar de bunicul. Poate că bat câmpii.

Capitolul 96

Werner nu reuşise să dea toată seara de cel de-al doilea agent. Beata se întorsese şi adormise pe loc. Îi văzuse pe cei doi urcând în camere. Zărise luminile aprinse. Apoi văzuse când se stinseră. Mai aşteptase un sfert de oră, ca să fie sigură că Charles nu mai avea de gând să iasă, şi plecase spre vilă.

Werner se prinse în zece minute că era vorba despre textul lui Kafka, deşi îi lipsea partea a doua. Înţelesese şi el că mesajul din text se referea la *Biblia lui Gutenberg*. Şi, cu ceva timp înainte de Charles, o bănuială i se aşeză ca un parazit pe creier. Biblia trebuie că era ascunsă în pivniţa de vinuri a bunicului lui Charles. Poate chiar în spatele peretelui dinspre miazăzi. Nu înţelegea ce era cu piatra respectivă. Cheia şi uşa, ca şi oţelul nu figurau pe jumătatea de mesaj pe care pusese mâna, aşa că n-avea habar de existenţa lor. Se gândi să o trimită pe falsa asistentă să cerceteze peretele, dar se temu ca femeia să nu găsească Biblia şi să meargă cu cartea la Martin sau să facă vreo tâmpenie. Asistenta era un bun executant, crudă şi fără pic de compasiune, şi făcea tot ce i se zicea. Însă când trebuia să aibă vreo iniţiativă, o dădea întotdeauna de gard. Nu era dispus să îşi asume un astfel de risc.

O văzu pe Beata înghiţită de numărul ireal de mare de perini şi scufundată între plăpumile a căror culoare le făcea să pară cremă de mascarpone{41} şi i se făcu somn. Peste ceva mai mult de 24 de ore avea să fie martor la un eveniment pentru care se pregătise întreaga lui viaţă. Şi înainte de asta urma o zi grea.

Capitolul 97

Charles se culcase, dar nu înainte de a îi cere recepţionerului obiectul pe care îl lăsase în seif, spre păstrare. Luă pachetul şi nu îl mai desfăcu. Îşi făcuse un plan pentru ziua următoare. Urma întâi să se ducă la ambasadă şi să rezolve cu sabia. Nu avea să îi spună nimic Christei despre asta. Era ceva care îl oprea să aibă încredere totală în femeia aceea. Felul în care se lipise de el, dispariţiile ei misterioase… În plus nu înţelegea ce căuta simbolul Interpolului din portmoneul ei pe peretele misterios din casa bunicului. Îi plăcea, însă nu era sută la sută sigur de ea. După ce rezolva cu sabia urma să se intereseze când era primul zbor spre Londra. Apoi să rezerve două bilete. Pentru el şi pentru Christa, numai că avea să îi spună doar cu câteva minute înainte de a părăsi hotelul. Şi mai trebuia să treacă pe la casa unde se spune că ar fi locuit Kafka. Era aproape convins că se ducea degeaba, dar voia să fie împăcat.

Adormise cu sabia în braţe, gândindu-se, aşa cum făcea de obicei, la ceva plăcut care să îl liniştească. Prin faţa ochilor închişi îi trecu colecţia de arme albe din casa de la Princeton.

Nu ştia exact, însă era convins că străbunicul lui începuse să adune primele obiecte de colecţie, ce îi căzuseră în mâini, fără vreun criteriu sau noimă. Cel care pusese ordine în colecţie fusese bunicul lui, care se apucase să sistematizeze şi să catalogheze colecţia în ordine istorică, dar şi după tipologii, ceea ce avea să îi dea lui Charles mari bătăi de cap. Istoricii moderni ai săbiilor încă se certau între ei care dintre criterii erau mai importante decât celelalte. Lungimea armei, forma mânerului – prevăzut cu trei părţi: măciulia, prinderea şi garda – lungimea şi forma lamei, capacitatea de a împunge sau de a tăia, greutatea sau originea. Era un haos total, aşa că, până la urmă, cronologia, acolo unde era certă, rămânea cel mai sigur criteriu.

Bunicul renunţase la a aduna săbii din epoca bronzului, a vechilor egipteni sau a perioadei clasice greceşti, chiar dacă o sabie hoplită exista în colecţie. Acea „Xiphos”, cum se numea, era cea mai veche armă albă din colecţie. Reieşea evident că modelul ăsta fusese folosit pentru sabia în formă de frunză alungită numită „Gladius” a romanilor. De asemenea, o singură sabie de acest fel, foarte ruginită şi mâncată de timp, se găsea în colecţia moştenită de Charles. Nimic din perioada celtică, din cea saxonă, sau de la vikingi, singurul artefact de luptă în cazul acestora din urmă fiind o secure cu coada foarte lungă, mâncată şi ea de vreme.

Colecţia serioasă a bunicului începuse cu ceea ce se cunoaşte îndeobşte sub numele „sabie-lungă”, clasica sabie medievală care începe să fie folosită de pe la 1300 şi continuă până pe la mijlocul

perioadei renascentiste. Această sabie lungă avea un mâner alungit pentru a putea fi apucat cu două mâini. Iar garda rămăsese încă cea simplă, în formă de cruce. Cum, cu excepţia unui buzdugan care ar fi aparţinut primului întregitor al Ţărilor Române, Mihai Viteazul, şi a unor pumnale din secolul al XVII-lea, colecţia strânsă de bunicul lui era compusă exclusiv din săbii, Charles simţi nevoia să o extindă un pic şi la alte arme medievale.

Cea mai bogată colecţie alternativă la săbii era formată din ceea ce se cunoaşte sub numele generic „polearm", variaţiuni sofisticate de lăncii şi halebarde. De la „Barda" est-europeană sau „bardiche", un fel de toporişcă lungă cu două capete laterale, la „bill-ul" cu vârf subţire şi dinte încovoiat care intra cu uşurinţă sub armură şi, dacă se aplica o forţă suficientă, o putea smulge cu totul, până la „glaive-ul" cu variaţiunile lui, japonezul „naginata", chinezul „guandao" sau ruseştile „palma" şi „sovnya": de la clasica halebardă, combinaţie între toporişcă şi suliţă, construită pentru a para atacurile cavalerilor cu o parte şi a fi repede întoarsă pentru a-l străpunge pe atacator, până la suliţa clasică numită „spike", cea mai banală şi mai răspândită armă a infanteriei pe câmpurile de bătălie din Evul Mediu, şi culminând cu arma cea mai elegantă numită „partisan" care, cu încrustările-i aurii şi lama ondulată pe ambele părţi, cu cele două capete de toporişcă la capătul lamei, părea mai degrabă o operă de artă decât un instrument de luptă, motiv pentru care a şi devenit foarte repede o armă ceremonială.

Dar piesele preferate ale colecţiei erau săbiile adevărate. Un „estoc" polonez foarte lung cu vârf ca de ac pentru a găuri armura şi a străpunge dintr-o singură împunsătură direct inima oponentului, câteva bucăţi de „cinquedea", arma Renaşterii italiene, care permitea, datorită lăţimii ei, intervenţii grafice de un înalt nivel artistic pe întreaga ei suprafaţă, săbii pentru două mâini, mai apropiate de paloş, însă cu lama mai puţin lată, cu un opritor suplimentar în faţa gardei clasice în formă de cruce, şi cu partea de prindere mult mai lungă atât pentru apucare, cât şi pentru a contrabalansa greutatea armei.

Iar dintre acestea, cele de care Charles era cu adevărat îndrăgostit erau Rapiers, acele „espada ropera", spada folosită pentru duelurile individuale, între civili, dacă se poate spune aşa, în opoziţie cu cele întrebuinţate pe câmpurile de bătălie. Rapier-ul era precursoarea floretei, o sabie mai subţire şi mai uşoară decât spada obişnuită, totuşi mai lungă decât sabia mică. Fabricate începând din secolul al XV-lea la Toledo, aceste arme se purtau la centură şi aveau o varietate spectaculoasă de mânere şi gărzi pentru mână. De la faimosul Basket-Hilt, în formă de coş, până la cel în formă de cupă, de multe ori cu câte o bandă suplimentară curbă pentru o priză mai bună şi o împărţire echilibrată a greutăţii mânerului, cu măciulie mai mare şi

prinderea mai subţire pentru balans, Charles le încercase pe toate. Mai mult, acestea erau săbiile cu care învăţase arta scrimei alături de bunicul lui, utilizând, nu de puţine ori, săbii cu tăişuri adevărate. Se antrenase atât de mult şi de bine încât, când ajunsese prima oară în sala de scrimă pentru a îi testa abilităţile, îl făcuse praf pe antrenor, de trei ori în trei minute, în aşa hal, încât acesta nu credea că avea în faţă un puşti amator şi, în cele din urmă, îl trimise direct la antrenorul lotului naţional.

Mai făceau parte din colecţie săbii scoţiene uriaşe cu ornamente în trifoi la marginile gărzii, o mulţime de „broadswords”, săbii late cu mânere îmbrăcate în piele, aur şi diamante, săbii mai târzii ale diverselor tipuri de infanterie, de la cea napoleoniană la cea germană, săbii ale generalilor husari, săbii late, subţiri, „falchion”, „pipeback”, cu vârf în formă de topor cu margini ridicate, de utilizat cu o singură mână, cu o mână şi jumătate sau cu două, cu lame late sau subţiri, drepte şi curbe, cu tăişuri duble şi simple, cu vârfuri ascuţite şi mai puţin, săbii lungi tibetane „Ke-Tri”, săbii englezeşti „Littlecote”, flamande – „Pappenheimer” (variaţiunea cu mâner în formă de coş ale celebrelor „epee wallone”) – superbe săbii „mortuare”, numite aşa pentru că aveau gravate pe ele chipul regelui Charles I, executat în timpul Revoluţiei engleze, săbii Dusage sau Sinclair, „Schiavona”, care îşi datorau numele sclavilor dalmaţi ai marelui Doge al Veneţiei, pe care acesta îi transformase în garda lui personală, spade cu apărători în formă de scoică sau de cleşti de crab, săbii pline de decoraţiuni, precum cele ale dragonilor francezi sau cele cu lamă albastră ale ofiţerilor de infanterie, tot francezi, spade „Katzbalger”, „Curtane” şi „Sabine”. Apoi săbii orientale – japonezele „nakamaki” şi „katana”, „wakizashi” şi „shin-gunto”, „tachi” şi „tanto”. Cea mai respectată sabie chineză, „Jian”, „fangul” cu colţ suplimentar, săbiile „fluture”, tot chinezeşti, ca şi surorile lor indiene, „khanda” şi „kastane”, „patha” şi „talwar”, precum şi ultra curbatele săbii de „mogul” sau „shamshir”.

Partea ocultă, cum îi spunea Charles, a colecţiei era formată din săbii a căror provenienţă şi originalitate erau puse serios sub semnul întrebării. Era o colecţie în întregime formată de bunicul lui, de naivitatea căruia Charles râsese nu de puţine ori. Acesta avea pretenţia că descoperise săbii legendare despre care nu se ştia nici măcar dacă erau parte din mitologie sau existaseră cu adevărat, iar dacă existaseră, nu era deloc sigur că erau cele originale. Una dintre săbiile Cidului, „La Colada”, „Lobera”, sabia regelui Ferdinand al III-lea al Castiliei şi Leonului, sabia lui Osman întâiul, fondatorul Imperiului Otoman, sabia lui Atilla Hunul, pe care toţi o ştiau dispărută, „Legbiter”, sabia „Gaddhjalt” a regelui viking Magnus Bareleng şi, în fine, „Joyeuse”, sabia celebră a lui Carol cel Mare,

regele francilor şi fondatorul Imperiului Carolingian, „Hrunting”, spada lui Beowulf, „Durendal” a lui Roland, celebrul erou al *Cântecului lui Roland,* căruia Charles îi spunea, când voia să îşi ia bunicul peste picior, *Chanson de Roland Gaross,* şi „Précieuse” a regelui Baligant al sarazinilor, emirul Babilonului, nemesisul lui Carol cel Mare.

Charles adormise gândindu-se la toate astea. Colecţia bunicului i se păruse un delir nevinovat al omului care le avea pe toate şi îşi găsise şi el o pasiune secretă. Nu juca golf, nu îl interesau insulele exotice şi nu era afemeiat. Aşa că, era convins Charles, îşi găsise o pasiune care să îl ţină viu şi să îi dea un scop mai înalt în viaţă. De a reconstitui istoria pe partea ei sângeroasă, dar cavalerească. Fusese molipsit şi el. Dar în acele momente începea să aibă impresia că ceva mult mai serios se afla în spatele acelei pasiuni aparent nevinovate. Oare ce mai ascundea istoria bunicului său? Avea să ajungă în curând acasă şi, de această dată, să stoarcă de la tatăl lui tot ce ştia. Nu se putea ca el să fie chiar atât de ignorant, chiar dacă părea că decisese la un moment dat să nu se amestece.

Capitolul 98

Se trezi brusc, scăldat în transpiraţie. Cearceaful era leoarcă, la fel şi perna. Sabia se afla acolo, învelită în pătura ei. Îşi pipăi gingiile şi fugi în baie să se uite în oglindă. Înainte să ajungă, simţi cum îi curgea ceva din gură. Văzu cum un lichid vâscos, argintiu, cădea în stropi pe covorul gros de două degete şi, în locurile unde ateriza, îl găurea, ca un acid, iar porţiunea arsă scotea fum. Se duse la oglindă şi zări cum prin gingiile sparte îi ieşeau nişte lame lungi, un fel de arme albe ascuţite şi metalice. Duse mâna la gură şi între degete îi apăruseră dinţi. Ca într-o pictură cubistă, organele nu mai erau dispuse normal. Unghii îi creşteau în locul dinţilor, iar mâna era plină de canini metalici.

Se trezi transpirat şi îşi pipăi gura şi mâinile. Visase că visase şi că se trezise. Se aruncă spre baie, scuipând pe covor. Doar salivă. În oglindă se privea pe el însuşi, exact aşa cum se cunoştea. Nicio modificare. Dădu drumul la duş şi stătu sub apa fierbinte preţ de aproape o jumătate de oră. Când ieşi, văzu că abia se luminase de ziuă. Ceasul de pe perete arăta ora şase. Se trânti la loc în pat, dar nu fu în stare să adoarmă, aşa că se ridică şi se apucă să se îmbrace. Luă sabia şi paşaportul şi se duse la micul dejun.

Restaurantul abia se deschidea. Fu lăsat să intre. Era, deocamdată, singurul oaspete al localului. Mâncă şi îşi bău cafeaua. Apoi se duse la recepţie şi întrebă dacă limuzina hotelului îl putea duce la Ambasada Statelor Unite şi să îl aştepte un pic. Deşi maşina era folosită, de regulă, doar pentru curse spre şi dinspre aeroport, Charles era un oaspete special. În plus directorul, care se afla acolo, încă se simţea vinovat pentru incidentul cu Ledvina, aşa că era dispus să îi satisfacă oaspetelui cele mai extravagante dorinţe. Mai mult, hotărâse ca la plecare să îi spună că sejurul fusese pe cheltuiala hotelului şi să nu ia niciun ban de la profesorul american.

La ieşirea din hotel, în timp ce se îndrepta spre limuzină, simţi ceva cum se freca de piciorul lui. Se opri şi coborî privirea. Ceva-ul mieună languros. Se aplecă şi luă în braţe o pisică durdulie, enormă, care îl privea cu nişte ochi mari şi verzi. După care se linse pe bot şi mai scoase un mieunat suplimentar. Charles o lăsă jos şi se repezi înapoi în sala de mese. Luă o farfurioară mică şi cu margini înalte, dintr-acelea în care se servesc gemurile sau mierea, o umplu cu ton în suc propriu şi ieşi din nou. Pisica îl aştepta exact unde o lăsase. Puse pe jos farfurioara cu delicatese, sub privirea amabilă a portarului căruia îi întinse o bancnotă de 20 de euro. În timp ce vorbea cu portarul, motanul roşcat în dungi înfuleca de zor tonul din farfurie. Mulţumit, Charles urcă în maşină, dar când să închidă uşa, pisica sări ca un tigru

peste el şi i se aşează alături.

Charles era înnebunit după pisici, iar cea pe care o iubea cel mai mult era la casa lui din Princeton. O primise cadou de ziua lui, cu cincisprezece ani în urmă. Imediat ce o adusese acasă, constată că biata pisică era atât de plină de purici, încât doar la simpla atingere a blănii, aceştia săriseră în cohorte pe el. O dusese înapoi îngrozit, însă nu putuse să doarmă toată noaptea din cauza ei, atât de tare şi de repede se îndrăgostise. A doua zi dimineaţa merse la casa colegei care i-o dăruise şi o luă înapoi. De atunci pisica birmaneză, care avea nişte pete negre în jurul ochilor, pe blana cenuşie, ca un fel de mască, fusese botezată Zorro şi rămăsese cea mai bună prietenă a lui. Când trebuia să plece pentru mai mult timp, avea angajată o femeie care avea grijă de casă, dar care funcţiona mai ales pe post de *babysitter* pentru pisică. Uneori, când ştia că trebuia să lipsească mai mult de o lună, îl chema pe tatăl lui s-o ia. Odată se certaseră pentru că el nu mai voia să i-o dea înapoi, aşa că Charles îi luă o Main Coon şi o Albastru de Rusia. Pe perioada turneului acela lung în care se afla, Zorro era în vacanţă alături de noii săi prieteni şi se lăfăia pe şemineul micului castel al familiei Baker.

Charles îi spuse şoferului să oprească, apucă pisica şi deschise uşa, dar aceasta făcu un aşa scandal, încât îl întrebă pe şofer dacă avea ceva împotrivă ca motanul să se plimbe cu ei, de vreme ce tot intenţiona să se întoarcă la hotel. Bineînţeles, şoferul nu obiectă. Charles i se adresă pisicii:

— De data asta te iau cu mine, dar drept pedeapsă, din acest moment te cheamă Behemoth. Tot ce sper e să nu bei toată votca până mă întorc.

În spatele limuzinei era un bar. O sticlă de Absolut era fixată în suportul pentru astfel de recipiente.

Behemoth era motanul diabolic dintr-un roman celebru al lui Bulgakov, unul dintre personajele literare pe care Charles le iubea în mod absolut. Motanul din *Maestrul şi Margareta* era, de fapt, o încarnare a diavolului, însă a acelui gen de diavol inteligent şi proteic, aşa cum începuse să devină odată cu *Faust.* Motanul din roman vorbea, juca şah, trăgea serios la măsea şi avea replici de o inteligenţă, cum altfel, diabolică. Spre deosebire de cel din limuzină, era negru. În Biblie, acest nume e menţionat alături de Leviathan şi nu e clar dacă reprezenta un rinocer, un crocodil, un hipopotam sau un bizon. Thomas Hobbes a scris o carte cu acest nume care, în opinia filosofului englez, era întruchiparea metaforică a Parlamentului cel lung.

Limuzina îl lăsă pe Charles la mică distanţă de superbul castel Schomborn din strada Trziste, la numărul 15, în Mala Strana. Acest

mic castel medieval – pe care ambasadorul Richard Crane, un fost instalator ajuns milionar, l-a cumpărat la sfârşitul Primului Război Mondial în numele ţării sale – avu darul să crească numărul coincidenţelor din întreaga istorie a acelor zile. Franz Kafka locuise acolo pentru o scurtă perioadă, în 1917.

Când îşi spuse numele la poartă, cineva îi ieşi imediat în întâmpinare şi îl invită în spatele clădirii într-un birou somptuos. Omul se prezentă, apoi îl întrebă pe profesor dacă ceea ce ţinea în mână era pachetul despre care era vorba. Acesta răspunse că da. Omul îl întrebă dacă mai putea face ceva pentru el. Charles voia să se asigure că pachetul va ajunge cu bine la ambasada americană din Londra. Bărbatul îl asigură că va fi bine împachetat şi sigilat şi că va avea statut de bagaj diplomatic. De asemenea, că va ajunge la Londra în dimineaţa zilei următoare. Charles fu instruit pe cine să caute acolo. Se asigură încă o dată că angajatul ambasadei înţelegea importanţa coletului şi plecă.

Din limuzină o sună pe Christa, care răspunse cu o voce somnoroasă. O întrebă dacă are chef să meargă la plimbare cu el pe Aleea Aurului. Christa îi răspunse că va fi gata în treizeci de minute. Behemoth se apucă să toarcă şi să îşi apese lăbuţele, alternativ, pe pantalonii lui Charles, deschizând şi închizând pernuţele lăbuţelor într-un ritm lent, într-o relaxare totală. În drumul spre hotel văzu o agenţie British Airways şi îl rugă pe şofer să oprească. Agenţia urma să se deschidă în zece minute, aşa că îşi aprinse o Cohiba şi se zgâi la puţina lume care trecea pe acea stradă lăturalnică. O doamnă în vârstă, cu păr de o culoare neclară, deschise uşa agenţiei căscând. Intră. Singurul zbor pentru ziua următoare era la ora 13.00. Cumpără două bilete doar dus, pentru el şi Christa.

Capitolul 99

Werner fu trezit de un *beep* ascuţit şi continuu care venea dinspre computer. O privi pe Beata care dormea dusă, se ridică şi văzu semnalul telefonului lui Charles cum se depărtează în viteză de hotel. Zări cum se opreşte pentru un timp la Ambasada Statelor Unite. Îşi dădu seama că avea legătură cu convorbirea pe care o interceptase în seara precedentă, dar pe care nu reuşise să o audă din cauza bruiajului. Se temea foarte mult ca Baker, care ştia că era la un pas de a fi arestat, să nu fi căutat un refugiu, urmând să fie scos din Cehia, de urgenţă, de către autorităţile americane. Se întrebă dacă nu cumva vestea despre problemele de sănătate ale tatălui său îi urgentaseră decizia de a părăsi ţara. Stătu tensionat o vreme, dar când semnalul o luă înapoi spre hotel, se linişti. Zâmbi într-un fel admirativ, dându-şi seama că Charles rezolvase transportul sabiei într-un bagaj diplomatic.

Coborî la bucătărie, însă o altă alertă apărută pe calculator îl făcu să se întoarcă. În interval de numai patru minute, peste douăzeci de cereri de încuviinţare a arestării profesorului fuseseră trimise, inclusiv pe e-mailurile private ale tuturor persoanelor de decizie din poliţie şi guvern. Era duminică şi, probabil, mesajele nu aveau să fie citite până în dimineaţa următoare. Pentru siguranţă trimise un virus care se lipi de toate mesajele pe care le putuse găsi şi distruse toate cererile. Nu era deloc sigur că le văzuse chiar pe toate. Nu putea da de celălalt agent, aşa că decise să o trimită pe Beata în biroul lui Ledvina ca să monteze o instalaţie de ascultare. Până atunci trebuia să o trezească, aşa că îşi puse la încercare talentele culinare şi pregăti un mic dejun fabulos.

După ce îşi pierduse răbdarea cu totul Ledvina, care nu ştia ce era mahmureala, se învârtea nervos prin birou. Îl trimise acasă pe Honza, care nu dormise toată noaptea şi aţipea în scaun în timp ce stătea de vorbă cu comisarul. Cum nu mai avea răbdare şi îşi dădea şi el seama că nimic nu se va mişca până în dimineaţa zilei următoare, îi spuse lui Honza înainte de a-l trimite la culcare, că în situaţia unui eventual atac terorist la Praga, spera, pentru binele cehilor, ca atentatorii să nu aleagă o zi de weekend pentru acesta. Apoi se schimbă, se urcă în maşină şi porni spre hotelul Boscolo.

Ajuns acolo voi să dea buzna în camera lui Charles, dar se temu că întinsese coarda prea tare şi că risca să pericliteze şi puţinele şanse de a pune, în sfârşit, mâna pe el. Trebuia să aştepte un mandat de sus şi să îl forţeze să facă o greşeală. Aşa că se înarmă cu răbdare şi rămase cuminte în maşină la o distanţă considerabilă de hotel, dar într-un loc care să îi confere o vizibilitate suficientă pentru a îl putea urmări pe

profesor când urma să iasă. Din păcate pentru el, Charles o luase deja pe Christa şi se dusese din nou la castel.

Capitolul 100

Hotelul Boscolo e localizat la numărul 13 pe strada Senovážne náměsti, în întâiul district al Pragăi. Zona Hradcany se află destul de departe, de cealaltă parte a Vltavei, după celebrul Pod al lui Carol. Charles făcuse de mai multe ori acest drum pe jos şi ziua aceea era o frumoasă zi de început de vară, dar profesorul nu avea chef de plimbare. Ardea de nerăbdare să revină pe celebra Străduţa de Aur, Zlata Ulicka, unul dintre obiectivele turistice cele mai celebre ale Pragăi. Lui Charles nu îi plăcea acolo. Fusese o singură dată şi îi repugna modul în care o străduţă pitorească, refăcută în totalitate, fusese transformată într-o înşiruire anostă de minimagazine de suvenire, cărţi şi cristaluri de Boemia.

Strada îngustă fusese ridicată din ordinul aceluiaşi ubicuu Rudolf al II-lea până la nivelul arcurilor zidului Castelului pe la sfârşitul secolului al XVI-lea pentru a-i găzdui pe soldaţii acestuia. Ceva mai târziu, după Războiul de 30 de ani, pe ea s-au mutat familii de meşteşugari, în special aurari. De aici îşi şi trăgea numele şi nu, aşa cum se crede îndeobşte, de la alchimiştii care încercau să facă aur din mercur. Aceştia locuiau câteva străzi mai jos. Acolo stătuse Franz Kafka mai puţin de doi ani, împreună cu sora lui. Se pare că în căsuţa minusculă de la numărul 22 îi venise ideea pentru *Castelul,* unul dintre cele trei romane ale lui, din păcate, neterminat. De la începutul secolului trecut strada devenise o hazna în care trăiau lumpenproletariatul{42} şi pleava societăţii, care nu îşi puteau permite mai mult decât nişte locuinţe minuscule, într-o jalnică stare de paragină. Prin anii ’60 statul comunist o reconstruise după ce evacuase locuitorii, pe care îi mutase în blocuri, la periferie. Astăzi străduţa pare o bijuterie populată cu căsuţe zugrăvite în culori ţipătoare, exact ca o alee din poveşti.

Charles n-avea habar ce trebuia să descopere acolo, sau dacă trebuia să găsească ceva, însă instinctul îi spunea că ceva avea să se întâmple chiar acolo, chiar la căsuţa albastră în care ar fi locuit marele scriitor.

Se dădură jos din taxi, ocoliră pe partea pietonală, plătiră biletul – strada se poate vizita doar cu taxă – şi Charles grăbi pasul spre casa albastră. Ajuns acolo începu să se uite în jur de parcă aştepta pe cineva. Străduţa era destul de scurtă, mult mai scurtă decât fusese iniţial.

— Ce cauţi? îl întrebă Christa.

— Când o să văd, o să ştiu, răspunse Charles în doi peri.

— Ştii că în Praga sunt zeci de locuri în care a locuit Kafka?

— Da, însă eu aici trebuie să fiu. Habar n-am de ce.

O luă în susul străzii până la capăt, apoi din nou în jos. Christa nu

se ţinu după el, ci intră într-un magazin de suvenire, apoi în altul. După o jumătate de oră de plimbare, Charles chibzui că e cazul să se lase păgubaş, în mod evident, nu era nimic acolo. Chiar în faţa casei lui Kafka un bătrân orb, cu părul şi barba lungi şi albe, părea Moş Crăciun. Stătea pe un scăunel mic şi, din când în când, ducea o muzicuţă la gură. Charles nu îl văzuse când intraseră pe stradă, aşa că se gândi că trebuie să fi venit între timp. Bătrânul nu era deloc zdrenţuros şi părea bine hrănit. Charles nu prea înţelegea dacă orbul venise să cerşească sau, pur şi simplu, ieşise în oraş. La picioarele bătrânului era un dulău mare care nu părea câinele unui cerşetor. Cuprins de curiozitate Charles se apropie. Bastonul alb, de orb, era sprijinit de casă, iar în faţa bătrânului era aşezată o pălărie în care se aflau câteva monede şi o bancnotă. Aşadar, cerşea.

Charles auzise poveşti despre Europa de Est şi despre cerşetori care câştigau într-o zi mai mult decât un muncitor obişnuit într-o săptămână. Mai ales în România. De multe ori locuitorii acestei ţări erau priviţi cu antipatie în marile capitale europene, total pe nedrept, din cauza exodului imens a scursurilor provenite de aici care, pur şi simplu, luaseră cu asalt locurile turistice ale Parisului, Romei sau Madridului şi erau foarte agresive. Cerşeau şi escrocau pe cine apucau.

Totuşi, bătrânul acela nu prea corespundea portretului-robot din mintea profesorului. Se apropie de Christa. Se scotoci în portmoneu, dar nu găsi nicio monedă sau vreo bancnotă mică, aşa că îi făcu Christei semn că vrea să plece.

— Am venit degeaba. Se pare că nici intuiţiile mele nu mai sunt ce au fost.

Nu apucă să-şi întoarcă spatele, că bătrânul începu să cânte la muzicuţă. Pe Charles îl trecură fiorii instantaneu şi încremeni pe loc. Avea o senzaţie ca şi cum ar fi gustat o madlenă de-a lui Proust, aşa de puternică fu amintirea ce îl răscoli, când auzi cântecul cerşetorului. Simţi până şi mirosul pâinii pe care o cocea bunicul lui în fiecare duminică, în curtea casei, unde tatăl acestuia instalase un cuptor cu lemne. Bunicul fluiera acest cântec întotdeauna când cocea pâine. Mirosul de pâine şi de flori din grădină îi umplu nările, sunetele apei din pârâiaşul care le trecea prin curte îi stăruiau apăsător în urechi. Simţi pe limbă un gust de pâine proaspătă, aşa cum din adolescenţă nu resimţise, iar ochii i se umplură, pe loc, de lacrimi.

Se întoarse spre bătrânul orb, însă înainte de a rosti ceva, acesta începu să vorbească în engleză.

— Conform legendei, străduţa asta era celebră, pentru că aici ar fi fost locul cel mai potrivit ca să faci aur. Un bătrân misterios, care semăna mult cu mine, s-a mutat aici odată, demult. Întrucât ceruse casa cea mai mică şi venise fără niciun fel de bagaj, în afara unei valize, plină cu borcane goale, oamenii au presupus că era sărac, aşa

că au fost drăguţi cu el. I-au pretins o chirie mică şi, de multe ori, îl invitau la masa de prânz. Cum acesta începuse, după un timp, să iasă din ce în ce mai rar, iar seara în casă începuseră să se vadă umbre dubioase şi pe horn ieşea fum de culori diferite, în special albastru, roşu şi argintiu, lumea s-a apucat să vorbească. Oamenii au înfiinţat un comitet, apoi s-au dus la el să îi ceară explicaţii. Se temeau să nu fie posedat şi ca nu cumva diavolul însuşi să se fi mutat pe strada lor. Cum nimeni nu le-a răspuns bătăilor în uşă, în geam sau la strigăte, au încercat uşa. Aceasta era deschisă. Au intrat şi l-au găsit pe bătrân mort, pe podea. În casă domnea un aer irespirabil, iar camera mică adăpostea o instalaţie complicată de tuburi şi borcane pline cu fel de fel de lichide colorate. Într-o mână bătrânul ţinea o piatră galbenă. Mai târziu poliţia avea să descopere că piatra aceea era, de fapt, o bucată de aur. Tot atunci au ajuns pe stradă şi doi oameni între două vârste – un bărbat şi o femeie. Erau copiii bătrânului care fusese un om înstărit, cu o casă imensă, pământ şi multe acareturi, undeva în sud. Copiii îl căutau de mai mult de jumătate de an, de când dispăruse. Cam de pe când se mutase aici, pe strada asta.

Charles ascultase cu atenţie. Povestea se terminase, iar el se întrebă ce voia să spună bătrânul cu povestea respectivă. Se lăsă tăcerea un timp. Scoase din nou portmoneul. Puse mâna pe o bancnotă, care îi veni la îndemână, şi o depuse în pălăria bătrânului. Acesta îi făcu semn să se apropie. Charles îi făcu pe plac. Bătrânul îl chemă să vină şi mai aproape. În timp ce Charles se apropia şi mai mult, bătrânul întinse mâna, ca şi când ar fi vrut să îl atingă, şi îi zise:

— Aş vrea să te văd, dacă nu te superi.

Charles înţelese că orbul voia să îl vadă cu degetele, aşa că se aplecă la înălţimea acestuia. Bătrânul îi pipăi faţa cu o mână, un timp, apoi întinse şi cealaltă mână. Se uită la el o vreme, în felul acela, după care îşi retrase mâinile.

— Cu mult timp în urmă ne-am mai întâlnit. Nu erai tu, ci altcineva cu care semeni foarte mult. A trecut o veşnicie de atunci.

După care bătrânul nu mai spusese nimic. Charles încercă să întrebe ceva, însă bătrânul refuză întrebarea cu un gest categoric. Se apucase să cânte, din nou, la muzicuţă. De data aceasta era o melodie cehească. Nu avea nicio legătură cu Charles care înţelesese că întâlnirea se terminase şi dădu să facă stânga împrejur. Înainte de a se îndepărta, bătrânul scoase muzicuţa din gură şi spuse:

— Pe acela… Pe acela mult l-am iubit!

Charles se gândi că bătrânul era, probabil, senil şi că îl auzise vorbind în engleză cu Christa, aşa că depănase o poveste pe care o relata de obicei. Dar apoi îşi dădu seama că melodia aceea şi asemănarea despre care pomenise orbul erau prea mult ca să fie doar o coincidenţă. Bătrânul adăugă:

— Câteodată trebuie să renunţăm la lume şi la tot ce avem, mai ales dacă suntem singurii care cunoaştem secretul şi mâinile noastre sunt singurele capabile să facă din nimic aur. Datorăm asta celor pe care îi iubim. Cu orice preţ!

Charles era deja cu spatele când auzi aceste cuvinte. Rămase aşa un timp. Apoi se întoarse. Bătrânul dispăruse cu totul. Îi dispăruseră şi pălăria, şi bastonul, şi câinele. Ca şi când nu fuseseră niciodată acolo. Dispăruse şi Christa. Se uită în jur la lumea care trecea şi se întrebă ce i se întâmpla. Cineva îl prinse de braţ. Era Christa:

— Unde ai dispărut?

Voia să o întrebe, fără să pară nebun, dacă îl auzise şi îl văzuse şi ea pe bătrân.

— Păreaţi că aveţi lucruri importante să vă spuneţi.

Charles o privi uimit. În mână avea un pahar suvenir dintr-acela oribil. Mic, din sticlă, cu un abţibild colorat pe care scria „I Iove Prague”{43}. Cel puţin nu delirase.

Capitolul 101

Le luară două ore Christei şi lui Charles să ajungă înapoi la hotel. Profesorul avea nevoie să se gândească. Se întorseseră pe jos, iar Charles nu scosese niciun cuvânt. Christa nu insistase. La intrarea în hotel văzu motanul cel portocaliu.

La o oarecare distanţă, într-o Skoda Superb, comisarul Ledvina îi zări pe cei doi intrând în hotel şi mestecă în cap care ar fi trebuit să fie următorul său pas. Mai devreme îl scăpase pe Charles, dar rezistă tentaţiei să se ducă să îl ia de guler pe recepţioner ca să-l întrebe dacă profesorul mai era în hotel sau ieşise, şi dacă ieşise, unde se dusese şi când avea să revină. Era aproape ora prânzului, aşa că se gândi că după-amiază Charles avea, cu siguranţă, să iasă din nou, că doar nu era să rămână întreaga zi în hotel. Numai dacă nu avea niscaiva intenţii erotice cu femeia pe care Ledvina o credea un fel de Mata Hari şi, pe cale de consecinţă, în stare de orice, inclusiv de a îl seduce pe profesorul american, dacă deja nu o făcuse. Coborî şi el, fără să scape din ochi intrarea hotelului, îşi luă două senvişuri şi o sticlă cu Coca-Cola de la un chioşc şi se întoarse cu ele în maşină.

În momentul în care trecu prin faţa recepţiei directorul îi spuse că un domn îl aşteaptă de mai bine de o oră. Charles întrebă cine era, dar directorul nu ştia să-i răspundă. Îl asigură doar că nu părea ceva asemănător cu Ledvina, adică vreo autoritate dubioasă. Îi preciză că domnul se afla în hol şi se oferi să-l anunţe că profesorul sosise.

— Nu e nevoie, spuse Charles şi se îndreptă curios spre sala alăturată, întrebându-se ce bătrân orb avea să îi mai iasă în cale.

Dădu colţul şi, de după spătarul uriaş al unuia dintre fotoliile îmbrăcate în mătase colorată puternic, văzu părul roşu ca focul al individului care îl ocupa. „Nu se poate”, îşi spuse el în timp ce se apropia şi mai repede de masa respectivă. Se opri în faţa oaspetelui care citea *New York Times,* rubrica mortuară. Acesta puse ziarul jos, se lăsă pe spate cu un zâmbet larg, după care sări în picioare şi îl îmbrăţişă lung şi foarte strâns.

— Dumnezeule! exclamă Charles. Nu te-am văzut de cincisprezece ani.

Se dădu un pic în spate pentru a-l putea vedea mai bine.

— Tu nu îmbătrâneşti chiar deloc? Eşti neschimbat. Parcă am fi pe aeroport după congresul de la Rio.

O zări pe Christa care se luase după el ca să se asigure că vreun alt Ledvina nu ar fi încercat să abuzeze, din nou, de persoana lui. Când îl văzu pe Charles îmbrăţişându-l pe străin, se opri. Charles îi făcu semn să se apropie.

— Ţi-am vorbit atât despre el şi acum iată-l. În carne şi oase. Christa, acesta e prietenul meu cel mai bun, Ross.

— Se pare că suntem amândoi extrem de populari, zise Ross zâmbind, în timp ce îi întinse mâna Christei.

Le făcu celor doi semn să se aşeze.

— Tu ai mâncat? întrebă Charles, că eu sunt lihnit.

— Vrei să mâncăm la hotel? întrebă la rândul lui Ross.

— Ăştia gătesc bine aici. Şi pun pariu că putem găsi până şi ceva *junk food* pentru tine. E adevărat, aranjat artistic şi din ingrediente mai bune.

— Porţii minuscule în farfurii imense? OK.

— Întotdeauna am avut problema asta cu Ross, îi explică Charles Christei. Nici nu mai ştiu de câte ori îşi lua punga de fast food în restaurantele prin care îl târâm.

— Charles era un bogătaş, completă Ross. Eu trăiam dintr-o bursă prăpădită. Mi-a fost frică să nu îl aduc în sapă de lemn. Oricum, el plătea tot timpul. Inclusiv whopper-ii mei.

— Bursa nu era defel prăpădită. Ba cred că era mai mare decât salariul unui avocat începător la o mare firmă newyorkeză, spuse Charles în glumă. Cert e că n-o să uit niciodată cum la unul dintre cele mai de fiţe restaurante din lume şeful de sală era să leşine când, după ce adusese homar, langustine şi salată de crabi, Ross şi-a scos punga din hârtie de la fast food şi i-a cerut ospătarului nişte ketchup.

— Delir, zise Ross, râzând cu gura până la urechi.

— Nici acum nu ştiu dacă nu îi provocai intenţionat pe toţi sclifosiţii ăia sau, pur şi simplu, nu îţi păsa.

— Fiecare are secretele lui. Însă nu mă mai ţine în picioare, te rog. Fie ne aşezăm, fie mergem.

Christa nu se simţea în apele ei în prezenţa lui Ross. În plus, era convinsă că Charles voia să depene cu prietenul lui o grămadă de amintiri şi simţi imediat că locul ei nu era acolo.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, dar sunt un pic obosită. Şi mai am şi un pic de treabă în Praga. Îmi pare bine că v-am cunoscut, îi spuse ea lui Ross, apoi i se adresă lui Charles: Te sun când îmi rezolv problemele.

Ross mormăi un politicos „Plăcerea e de partea mea".

Christa se întoarse şi plecă, iar cei doi o luară spre restaurant, vorbind şi râzând zgomotos.

Charles alesese New York Cafe, gândindu-se că trebuie să aibă şi mâncare americană acolo. Luară o masă cu fotolii mari.

— Ia uite. Ce bejuliu e totul! Tot ce sper e că la pianul ăla n-o să cânte nimeni.

— Doar dacă nu ştie *Sweet child in time,* răspunse râzând Charles. Fii pe pace, ăla e pentru seară. Şi muzica e bună, de caffe concert. Ţi-ar

plăcea.

— Dacă nu are tobe, nu-mi place.

Când veni ospătarul, Charles îl întrebă dacă au mâncare americană.

— Da. Avem platou „New Orleans” cu King Prawns şi rondele de ceapă pane sau, dacă preferaţi, vă putem servi cel mai bun cheeseburger din toată Europa de Est. Cu carne de vită Kobe, spuse mândru ospătarul.

Charles îşi înălţă mâinile ca şi când ar fi spus: „Mai mult de atât, ce ţi-ai putea dori?” Comandară două porţii.

Ross se ridică un pic şi îi ciufuli părul profesorului. Era un gest de afecţiune ca între doi prieteni care nu se mai văzuseră de mult. Îl întrebă în ce s-a băgat de îl urmărea lumea, iar acesta îi povesti de-a fir a păr istoria acelor zile, începând cu sosirea lui în Transilvania şi până în acea după-amiază. Îi spuse cum se dusese în România să recupereze sabia, obsesia bunicului său, despre care îşi amintea şi Ross. Îi povesti despre presupusa rudă împuşcată care îi dezvăluise o istorisire care părea incredibilă, îi pomeni despre *Biblia lui Gutenberg,* despre cum găsise sabia şi cum o dusese la ambasadă. Îi povesti despre umbra aceea şi despre legăturile surprinzătoare între nişte crime pe care le descoperise în istorie un poliţist ciudat, despre frecvenţa de treizeci de ani la care se repetau. Nu ştia nici el de ce, poate pentru că, în timp ce povestea, îşi aminti că omul cu mapa maronie îi spusese că nu trebuia să aibă încredere până la capăt în absolut nimeni, aşa că Charles nu pomenise nimic despre inscripţiile de pe zidul de acasă, nici despre piatră sau despre cheie. Şi omise blazoanele breslelor de pe teaca sabiei. În rest, îi spuse tot.

Termină de istorisit tocmai când le fu adusă mâncarea. Ross tăie din hamburger şi băgă prima bucată în gură. O expresie de satisfacţie i se întipări pe faţă.

— Cel mai bun cheesburger din Europa de Est. De acord.

Mâncară în timp ce mai schimbară glume şi amintiri din studenţie. Apoi Ross reveni la subiectul anterior.

— Şi crezi sau nu ceva din toată povestea asta?

— Nu ştiu ce să zic. Am mai trăit cel puţin de două ori poveşti imposibile, care la început păreau, ca şi acum, plăsmuiri ale unei minţi bolnave. Şi pe niciuna n-aş fi rezolvat-o fără participarea ta, care s-a dovedit a fi decisivă.

— Decisivă, pe naiba. N-am făcut decât să accelerez un pic timpii. Ai fi ajuns, oricum, şi singur la aceleaşi rezultate. Ziceai că mai ai ceva nedescifrat pe bilet.

Charles luă ultima înghiţitură, bău o gură din paharul cu vin roşu Tara Pakay din Chile, scoase portmoneul, scotoci după bileţel şi i-l întinse lui Ross. Acesta îl luă, îl întoarse pe toate părţile în timp ce îl studia cu mare atenţie.

— Vezi Agios Giorgios ăla scris în greceşte? Ce crezi că e zecele ăla? întrebă Charles.

— Ora, presupun eu. Cred, dacă urmărim logica a ceea ce mi-ai povestit, că trebuie să te întâlneşti la „Sfântul Gheorghe" la zece.

— Da, dar nu scrie data. Nici dacă e dimineaţa sau seara. Am fost aici la statuia „Sfântului Gheorghe", de la catedrală, dar nu s-a arătat nimeni. Şi mai e şi pasărea aia. Habar n-am ce e cu ea.

— Dacă era zece seara, poate că ar fi scris 22 sau p.m. Şi chiar nu ştii unde va avea loc întâlnirea?

— Chiar nu ştiu!

Charles voia să continue, însă rânjetul de pe faţa lui Ross îl opri.

— Nu îmi spune că te-ai prins deja.

— E simplu, continuă Ross. Ai presupus corect, zic eu, că e vorba despre „Sfântul Gheorghe ucigând balaurul", numai că nu se referă la statuia asta coclită de aici, care pe deasupra mai e şi un *fake*.

— Atunci, la ce?

— Chiar nu ştii ce artist…? Nu, e prea uşor. Uite un indiciu. San Romano.

Lui Charles aproape că îi venea să se ia singur la palme.

— *Bătălia de la San Romano*. Bineînţeles. Ce tâmpit sunt. Uccello{44}. Trebuia să mă gândesc la pasăre în toate limbile. Eu eram fixat pe Praga.

Paolo Uccello, pe numele lui real Paolo Dono di Pratovecchio, este unul dintre cei mai importanţi pictori toscani ai Renaşterii. Născut lângă Arezzo, şi-a petrecut aproape întreaga existenţă la Florenţa. Este important pentru că şi-a dedicat aproape întreaga viaţă de artist în dezvoltarea perspectivei în pictură. Era foarte interesat să picteze acţiuni în desfăşurare şi a căutat să găsească punctul ideal, menit a-i da tabloului adâncimea perfectă pentru naraţiunile lui. A fost elevul lui Lorenzo Ghiberti, autorul celebrelor porţi ale Baptisteriului din Florenţa, clădirea octogonală de vizavi de Santa Maria del Fiore, domul Florenţei şi de Campanila lui Giotto, şi prieten la cataramă cu un alt mare artist al epocii, Donato di Niccolò di Betto Bardi, zis Donatello. Porecla Uccello a primit-o fiindcă avea o pasiune specială pentru păsări care apar în număr mare în lucrările sale. *Bătălia de la San Romano* e un triptic care descrie lupta dintre oraşele-cetăţi Siena şi Florenţa, din 1432. Cele trei panouri din lemn se află astăzi unul la Florenţa, la Galeriile Uffizi, unul la Luvru, în Paris, şi unul la Londra, la National Galeries.

— Ăsta e la National Galeries, nu?

— Da. La Londra. Ca şi *Bătălia de la San Romano*. Mă rog, una dintre cele trei. Dacă nu mă înşel, e în aripa Sainsbury.

— Vezi? zise Charles. Cum apari, cum îmi rezolvi problemele. Au trecut secole şi nu s-a schimbat nimic. Ai rămas mai isteţ decât mine.

— Mai rapid, ţi-am spus eu. Nu mai deştept. Să nu uităm că „Ahile cel iute de picior” e depăşit întotdeauna de broasca-ţestoasă.

— Da. Şi săgeata nu ajunge niciodată la ţintă. Paradoxurile lui Zenon din Eleea. Ce păcat că nu sunt niciun fel de paradoxuri.

— Păi, cum zicea el, distanţa aceea e parcursă într-un anumit interval de timp. Dacă o desfaci în distanţe suficient de mici, vei putea ajunge la lungimi infinitezimale în care se cheamă că săgeata nu se mişcă, deci stă pe loc. Dacă aduni un număr mare de momente consecutive în care stă pe loc, rezultă că nu se mişcă deloc.

— Dacă săracul Zenon ar fi avut habar ce era ăla un sistem de referinţă, astăzi n-am fi discutat despre prostiile astea. Mă rog.

— Nu văd care e problema. Şi aşa trebuie să te duci la Londra ca să îţi iei spada în primire, deci asta se potriveşte perfect.

— Da. Când faci parte dintr-o poveste dintr-asta incredibilă, coincidenţele se ţin lanţ. Pare că întreg Universul conspiră în favoarea ta.

— Uită-te la noi. Parcă suntem nişte babe dintr-alea care au împărţit o celulă timp de cincizeci de ani şi, după ce sunt eliberate din închisoare, mai rămân câteva ore să vorbească la poartă, că nu au terminat să îşi spună ce aveau de spus.

— Da, zise Charles. Noi am mai avea serios de recuperat. Vrei desert?

— Nu, mulţumesc, nu mănânc dulciuri.

— De când?

— De mult.

— Frumos. Mănânci *junk food,* însă refuzi dulciurile. Apropo de „de mult”. Eu sunt ca o carte deschisă pentru tine, dar în cincisprezece ani de când ai dispărut tot n-am aflat cu ce te ocupi. Şi nu mă lua cu dacă îmi zici va trebui să mă omori.

— Fac chestii plictisitoare pentru sisteme de securitate sofisticate. Un fel de science-fiction. Pregătesc lumea pentru secolul următor. Cealaltă parte a ocupaţiei e o ţesătură de date şi de contracte de confidenţialitate. Nu omor pe nimeni, nu escaladez clădiri înalte şi, din păcate, nu am câte o amantă în fiecare oraş.

— Şi acum stai în Europa?

— Europa, Asia. Am stat un timp în India. Acolo am făcut o cucerire. Un fel de vedetă de la Bollywood{45}, căreia i-am instalat un sistem de securitate performant, a făcut o pasiune pentru mine. Apropo de Bollywood, am auzit că eşti un fel de persona non grata la Hollywood-ul nostru, de data asta.

— Cum ziceam. Nu îţi scapă nimic.

— Ştii că îmi plac la nebunie impertinenţele tale. Mai ales că sunt rare. De aia sunt şi aşa de spectaculoase. Ce ai făcut?

— Îţi spun, cu condiţia să mă însoţeşti la o ţigară.

— Deci nici tu nu te-ai schimbat. Tot Cohibe dintr-alea strâmbe? Una pe zi, după masă?

— Mă tem că în ultimul timp am cam exagerat.

Charles insistă să plătească, în ciuda protestelor lui Ross.

— Nu are rost să începem acum să distrugem tradiţii.

— Orice tradiţie e bună, spuse Ross. Cu condiţia să fie şi veche.

Charles se distră la replica prietenului său. Îşi dădu seama cât de mult îi lipsiseră remarcile de felul ăsta, foarte inteligente şi subtile, care spuneau mereu mult mai mult decât păreau să spună la prima vedere.

— Şi unde vrei să ne mutăm? întrebă Ross.

— E aici un Cigar Bar.

— Nu! Dacă tot ai de gând să îţi mai baţi un cui în sicriu, nu mă obliga să stau într-o cloacă în care mă mai otrăvesc şi alţi câţiva disperaţi dintr-ăştia.

— Atunci, mergem afară. Sunt nişte băncuţe mai jos. Şi peisajul e superb. Sau ai vreo altă idee?

— Din păcate, va trebui să plec în curând. E OK afară.

Capitolul 102

— Deci? întrebă curios Ross în timp ce Charles îşi aprindea trabucul învârtind băţul de chibrit de jur împrejurul acestuia. Am auzit că n-ai voie să te apropii la mai mult de vreo 450 de kilometri de Los Angeles. Cu ce ai putut să îi superi atât de tare?

— Cred că sunt prea sensibili. M-au tot bătut la cap să facă un film din povestea cu *Secretul lui Lincoln.* Mi-am dat acordul cu jumătate de gură. Aşa că s-au apucat să ecranizeze cartea. Nenorocirea era că, nu ştiu dacă ai citit-o…

— Tu cam ce crezi? întrebă Ross cu subînţeles.

— OK. Atunci ştii că nu e un roman, o carte de ficţiune, şi se supune regulilor serioase ale cercetării şi documentării minuţioase. Au lăsat la o parte detaliile, cum era normal, şi au inventat acţiuni fără nicio legătură cu subiectul, personaje cretine, conflicte şi subconflicte de desene animate. Pe scurt, când mi-au trimis scenariul să îmi dau acordul, m-am luat cu mâinile de cap. Că au dramatizat-o excesiv, treacă-meargă, să zicem că e privilegiul lor. Trebuiau să facă filmul interesant ca să se vândă. Dar au pierdut din vedere tot ce era important şi, aş îndrăzni să zic, chiar interesant în toată povestea. Adică ce au scris ei acolo, în maculatura aia cu pretenţie de scenariu, nu avea legătură cu mine. Aşa că am făcut scandal.

— Nu ţi-au plătit drepturile de autor înainte?

— Le-au antamat cu un avans. Noroc că am avut inspiraţia să pun în contract condiţia că trebuie să fiu de acord cu scenariul.

— Şi asta e tot?

— Tot? Nu, nu e tot. Abia începe. Un mare mahăr, am şi uitat cum îl cheamă, Johnny Schatz ceva, un producător celebru, m-a chemat acolo, m-a plimbat cu limuzina, mi-a dat o casă gigantică, cu o piscină cât un teren de fotbal şi cu o grădină plină de piramide egiptene, statui de faraoni şi stéle{46} – era un gest de politeţe – omul e preocupat de istorie veche: hai să îi dăm la ce visează. Nu eram acolo să îi judec, nici să le chestionez gusturile. Mă pomeneam doar plimbându-mă prin imensitatea aia şi gândindu-mă câtă risipă pentru kitsch-ul ăla monumental. În fine. M-au dat pe mâna unei echipe profesioniste de scenarişti, cu ceva succese la activ. Şeful lor era chiar fiul ăstuia.

— Al producătorului?

— Da. Şi au început prima şedinţă cu o tablă pe care au desenat o linie, apoi au împărţit-o în trei. După care au făcut un cerculeţ în primul segment şi unul în al doilea. M-a luat cu leşin. Oamenii nu puteau ieşi din modelul ăsta care îmi seamănă mai mult a simplificare de şcoală de retardaţi. Asta îi învaţă acolo, paradigma pe înţelesul

tuturor. Nu contează dacă eşti cretin, ai pic de talent sau vreo idee. Cum zice şi Syd Field, citând, atenţie, un bileţel, sau ceva de genul ăsta, afişat pe uşă la McDonald's: „Doar perseverenţa şi hotărârea contează". Acum eu nu ştiu ce „heirupisme" mişcă pe cineva să împacheteze standardizat *junk food*-ul ăsta pe care tu îl iubeşti doişpe ore pe zi, zi de zi, dar mă gândesc că să scrii un film, chiar dacă scopul final e să te umpli de bani, ar trebui să fie altceva.

— Şi le-ai spus dictonul latin cu „A persevera e diabolic", dacă stăruieşti într-o tâmpenie?

— N-am ajuns aşa de departe. Ei au modelele astea, producătorii şi ăia care decid în ce se investesc banii, trasate de nişte guru absoluţi ca Syd Field, Wells Root şi alţii care au scheme dintr-astea simplificatoare. Eu l-am citit pe Field ăsta. Nu mi s-a părut deloc un tâmpit, însă trebuie şi el să vândă cât mai mult, aşa că le serveşte proştilor ce vor să audă. „Eşti prost, nu-i nimic, dă-i înainte. Transpiraţia bate inspiraţia. Şi respectă măcar regulile mele. În felul ăsta, măcar, o să produci ceva coerent." Cărţile lui au vreo treizeci de pagini de aşa-zisă teorie dintr-asta ultrasimplificată şi trei sute de pagini de exemple.

— Kiss?

— Ce sărut?

— Keep it simple, stupid![47] Pe înţelesul tuturor. Regula numărul unu în publicitate.

— Da. Ei bine, ăştia aveau teoria cârnatului. Filmul are un început, un mijloc şi un sfârşit. Trei părţi. Cârnatul are două capete şi un mijloc. Bulinele alea două erau *plot point*-urile, unde e musai ca, de fapt, acţiunea să o ia în altă direcţie decât până atunci. Asta trebuia să fie elementul surpriză. Sunt mai multe în cartea aia a lui, dar oamenii asta înţeleseseră. E un fel de „pat al lui Procust". Cine nu încape e fie lungit, fie turtit ca să se potrivească. De asta toate filmele sunt la fel. Circulă tot felul de băieţi inteligenţi pe acolo. Dar dacă nu te potriveşti perfect, aleluia.

— Până la urmă, sunt banii lor.

— N-am zis că nu. Şi au început să îmi explice, ca să înţeleagă şi prostul de mine, cum stătea treaba. Alea trei bucăţi de cârnat erau actele. Actul I – începutul, căruia îi spunea plastic „Setup", mijlocul era „Confrontation", confruntarea, iar finalul, „Resolution", rezolvarea. Cum nu erau convinşi că am înţeles au venit cu metafore dintr-astea pentru copii preşcolari pe care le-au învăţat la cursurile alea plătite scump. Actul I, zicea unul dintre ei, „urcă personajul în copac", altul dădea alt exemplu, „ba azvârle-l într-un râu repede, rece şi de munte, de pe o stâncă"; „şi aruncă în el cu pietre cât e în copac", spunea primul, iar al doilea, „fă un cot al râului plin cu bolovani şi arată că vine o cascadă", ăsta era actul II şi, în fine, pentru actul III

ziceau toţi, aproape la unison – „scoate-l din apă, aruncă-i o sfoară să se agaţe”, asta se numeşte cică „the life line”,{48} iar celălalt, „dă-l jos din copac”.

Ross începuse să râdă de modul în care povestea Charles, cu acea combinaţie de uimire şi îndârjire, împotriva tuturor cretinismelor şi absurdităţilor lumii, pe care i le cunoştea atât de bine. Când Charles făcu o pauză să respire, râdea în hohote.

— Sunt de râs?

— Nu, răspunse Ross, pipăindu-şi obrajii. Aproape am uitat cât eşti de simpatic când pui pasiune în ceva. Continuă, te rog.

— Ca să nu mai spun că au împărţit fiecare dintre cei trei cârnăciori obţinuţi în alţi trei cârnăciori mai mici. Fiecare bucată de cârnat cu început, mijloc şi sfârşit.

Ross îi pusese lui Charles mâna pe umăr. Nu se putea opri din râs. Charles îl aşteptă să se potolească.

— Şi nu ai încercat să faci un pic pe profesorul cu ei? Haide, recunoaşte.

— Le-am zis, ca specialist în naratologie, că dacă tot e să simplifice în maniera asta structura scenariului de film, atunci ar putea măcar să recurgă la o teorie structurală mai inteligentă şi mai subtilă.

— Există aşa ceva?

— Da. Una excepţională. Din nefericire, e a unui profesor din România. Asta e o ţară care nu prea produce filme. Până la căderea comunismului, cu mici excepţii, erau putred de ideologizate. Iar după, nenorocirea a fost şi mai mare. N-are a face, profesorul ăsta, Dumitru Carabăţ, împarte filmul în cinci părţi şi le intitulează ritmeme, adică elemente de ritm. Am încercat să le explic că fiecare dintre părţile astea are un fel de idee centrală, un fel de acţiune principală. Le-am dat exemple celebre din romane şi filme, inclusiv filmul despre care toată lumea, la Hollywood, zice că e cel mai bun făcut vreodată, icoana cinematografului american, *Cetăţeanul Kane.* Am urmat exemplele profesorului român. Partea I – Kane vrea să se joace pentru că a fost privat din copilărie chiar de această joacă. Partea a II-a – Kane moşteneşte o avere uriaşă şi vrea să îşi continue jocul, dar nu e lăsat. Partea a III-a – scăpat de presiune, începe să joace la scară globală. Partea a IV-a – jocul îi este întrerupt de seria de dezamăgiri din viaţa lui şi, în sfârşit, partea a V-a – Kane moare şi rosteşte pe patul de moarte un cuvânt care, de fapt, constituie misterul în jurul căruia se desfăşoară întregul film – Rosebud. Aflăm că e numele săniuţei din copilărie, metaforă a jocului de care a fost frustrat în fragedă tinereţe.

Ross nu mai râdea. Îl asculta cu atenţie pe Charles.

— Da. Am încercat să le explic că părţile I, III şi V au acelaşi semn şi dau dovadă de continuitate. Se joacă, se joacă grav, se joacă final, iar

în părţile II şi IV nu e lăsat să se joace, jocul lui dezamăgeşte. Se vede din această schemă simplă că există o relaţie de continuitate între părţile sau ritmemele, cum le numea autorul, I, III şi V, ca şi între II şi IV, dar, în acelaşi timp, o relaţie de opoziţie între cele consecutive. Doi se opune lui unu, însă e similar cu patru, care se opune lui trei şi aşa mai departe. Le-am explicat că doar această vastă şi complexă relaţie de opoziţii şi similarităţi produce exact ceea ce face ca un film să aibă succes, să te ţină în scaun, adică ritmul.

— Şi te-au ascultat?

— Da. Păreau că au şi înţeles. Uite, mă gândesc acum cât contează sau mai degrabă cât conta unde te-ai născut. Dacă profesorul ăsta ar fi trăit într-o ţară normală, dincoace de Cortina de fier, astăzi poate ar fi fost mai bogat şi mai celebru decât Syd Field.

— Şi unde s-a rupt?

— Păi, s-a rupt…

— Că nu te-ai putut opri, nu-i aşa?

— Cam aşa. Le-am explicat că în interiorul fiecărei ritmeme relaţiile între acţiuni trebuie să urmeze aceeaşi schemă ritmică. Până aici m-au înţeles. Am început să îi enervez când le-am spus că în partea a IV-a, conform teoriei unui alt mare om de litere, bulgar de această dată, Tzvetan Todorov, trebuie să se întâmple ceva special, ceva ce Todorov numeşte „l'infraction de la loi", adică un fel de încălcare a regulii firii, a logicii naturale, în care personajul e cuprins de streche, i se pune o pată pe creier şi începe să facă lucruri total contrare intereselor lui directe, aşa cum rezultă ele din film. Momente în care face gesturi care îl îndepărtează de scopul lui final, rezolvarea conflictului. Aici au luat foc. Unul m-a întrebat dacă România şi Bulgaria sunt ţări pe bune, sau îi iau peste picior. Când le-am zis de Transilvania s-au mai liniştit. Dracula era singurul lucru pe care îl recunoşteau.

— Şi de aici lucrurile au degenerat.

— Rău de tot. M-au scos cu şuturi din mormântul megalomanic unde mă îngropaseră. Satisfăcut?

Ross dădu din cap. Era satisfăcut.

— Dincolo de asta, ca să înţelegi că atenţia mea e totuşi distributivă şi nu m-am îndârjit neapărat pe subiect, ceva mai încolo e o bombă sexy care se holbează la noi de vreo zece minute.

Ross întoarse capul. Se ridică în picioare şi, în timp ce-i făcea semn blondei să se apropie, îi spuse lui Charles:

— E prietena sau, cum să-i zic, iubita mea, Beata Walewska. I-am zis că mă găseşte aici când îşi termină treaba.

Capitolul 103

Beata tocmai se întorsese de la casa comisarului Ledvina. Werner găsise adresa şi o trimisese cu o aparatură de ascultare mai puţin sofisticată decât paralelipipedul aflat în camera lui Charles, dar perfect funcţională. Cum comisarul nu avea nici telefon mobil, nici computer, Werner trebuia să se mulţumească, până la urmă, cu supravegherea sonoră ambientală şi cu microfonul aşezat în spatele galenei telefonului fix.

Intrase pe geamul întredeschis al casei comisarului, din mica grădină acoperită cu viţă-de-vie, după ce sărise gardul din lemn. Dăduse o tură prin locuinţa cu cinci camere cu un singur nivel şi decisese pe loc care erau cele patru puncte unde era cel mai bine să instaleze reţeaua de microfoane minuscule şi aproape imposibil de detectat fără aparatura corespunzătoare. Dispozitivul de ascultare era legat la computerul lui Werner şi înregistrarea pornea automat în momentul în care detecta o voce sau orice zgomot care dura mai mult de trei secunde.

Tocmai terminase de instalat şi ultimul microfon, cel din telefon, când auzise o cheie în broasca uşii de la intrare. Aşteptase ca uşa să se deschidă, mai aruncase o privire în jur şi ieşise pe geamul pe care intrase. Nu mai fusese nevoită să sară gardul, pentru că poarta de la stradă rămăsese deschisă, aşa că ieşise pe ea şi se urcase pe motocicleta parcată câteva case mai jos.

Beata era convinsă că Ledvina ajunsese acasă şi ştia că mai avea de instalat microfoane în biroul acestuia de la sediul Branşei Speciale. Dăduse o tură până acolo, însă la intrare erau câţiva oameni şi se gândise că cel mai bun moment pentru a pătrunde în biroul acestuia era, cu siguranţă, seara. Era duminică şi, cum Ledvina se întorsese deja acasă, era puţin probabil ca în afara portarului şi, eventual, a vreunui paznic, să mai fie cineva, în acea seară, acolo. Un moment mai bun nici că avea să prindă.

Apoi citise mesajul lui Werner, trecuse pe la vilă, luase de pe masă plicul pe care acesta îl pregătise şi pornise înspre hotelul la care era cazat Charles.

Ledvina nu se mişcase din faţa hotelului Boscolo. Bărbatul pe care Beata îl auzise intrând era cumnatul său, fratele fostei sale soţii, cu care rămăsese într-o relaţie excelentă. Acesta îi aducea tot timpul de mâncare şi de băut comisarului şi, în general, venea la el să se uite la meciuri de fotbal, deoarece Ledvina avea instalată o antenă satelit foarte performantă şi, curtoazie a serviciului de spionaj, montase un decodor universal graţie căruia putea vedea cam toate canalele de televiziune, inclusiv cele cu plată, din întreaga Europă. Contribuţia

cumnatului fusese un televizor uriaş, cu diagonala de 64 de inci. În felul acesta cei doi urmăreau toate campionatele de fotbal din Europa împreună. Ori de câte ori Ledvina rămânea la birou, cumnatul lui se instala singur, pe canapeaua comodă, şi se uita la canalele pornografice care se găseau din plin pe satelit.

Capitolul 104

După ce Charles se prezentă şi îi strânse mâna Beatei, aceasta se apropie şi îi spuse ceva la ureche lui Ross. Îi întinse plicul şi se îndepărtă.

— E cam timidă, se simţi dator Ross să explice apariţia meteorică a femeii. Şi, din păcate, nu vorbeşte engleza.

— Ai învăţat şi poloneză? întrebă Charles. După nume e din Polonia.

— A trebuit. E colegă la biroul nostru din Varşovia. Înainte de a pleca vreau să îţi mai fac un cadou. De această dată, nu foarte plăcut.

Charles îl privi fără să spună nimic. Era curios ce mai descoperise Ross.

— În primul rând, mâine trebuie neapărat să pleci din ţara asta. La prima oră, dacă se poate.

— Da. Am luat bilete de avion deja.

— Bilete? La plural?

Charles nu înţelegea care era problema.

— De asta mă temeam, zise Ross. Din păcate, femeia asta, de care pari să te fi ataşat, nu e deloc cine crezi tu că e. Am căutat-o prin toate bazele de date ale Interpolului. Nu există. E o stafie.

— Te-ai gândit că, poate, apare cu un alt nume? Spionii ăştia îşi schimbă identităţile precum ciorapii. Şi apoi, i-am văzut legitimaţia.

Ross făcu o pauză. Părea că se gândea dacă era bine să facă pasul următor. Lui Charles nu îi scăpă ceea ce semăna cu un moment de indecizie la Ross. Exact asta voia el. Nu trebuia să pară că ţinea cu tot dinadinsul să o îndepărteze pe Christa.

— Aveai o regulă foarte sănătoasă în trecut. Nu amestecai niciodată lucrurile. Ştiai să faci diferenţa. Nu-mi spune că te schimbi pe măsură ce îmbătrâneşti. O legitimaţie de Interpol poate face orice copil care are în faţă un program de grafică simplu. Ai avut mereu încredere în mine. Ştii bine că nu spun nimic înainte de a fi absolut sigur. Oricum, e decizia ta.

Îi întinse plicul în timp ce îşi luă rămas bun de la el. În dreptul lor, Beata acceleră motorul motocicletei.

— O să vezi în fotografiile alea că, în timp ce dezlegai mistere pe aici, prietena ta avea tot felul de întâlniri secrete. În special noaptea. Gata. Din păcate, trebuie să mă întorc la serviciu.

Îl îmbrăţişă pe Charles.

— Poate reuşim să ne vedem mai des, spuse profesorul.

În vreme ce se îndepărtă, Ross îi răspunse că e foarte probabil. Se urcă în spatele Beatei. Îi făcu cu mâna lui Charles în timp ce aceasta demară încet.

Charles urmări câteva clipe cu privirea motocicleta până ce aceasta dispăru cu totul în marea de maşini din faţă. Deschise plicul şi o văzu pe Christa în diferite locuri, stând de vorbă cu fel de fel de indivizi. Mai toate fotografiile erau din curţi interioare. Nu i se păru nimic suspect. Probabil că, de data asta, Ross exagerase. Până şi Ledvina ştia că femeia era de la Interpol şi că avea mai multe nume. În timp ce se gândea că, probabil, nu era nimic dubios la mijloc, văzu ultimele două fotografii. Într-una era Christa cu doi oameni pe care îi recunoştea, chiar dacă nu îi văzuse decât pentru scurtă vreme. Memoria lui formidabilă a feţelor îl ajută să îi identifice. Erau cei doi bărbaţi pe care îi observase în bar cu o seară înainte. Dar ultima fotografie avu darul să îl tulbure foarte mult. Christa stătea de vorbă cu o femeie. Nu încăpea nicio îndoială. Femeia din poze era aceeaşi cu cea care îi înmânase biletul în prima dimineaţă la micul dejun de la hotelul Central Park din Sighişoara.

Urcă în cameră, se aşeză pe canapea şi luă din nou hârtiile la mână. În cazul în care acea femeie era cea care îi dăduse bileţelul, ce joc făcea Christa? Poate că doar o cunoştea. Încercă să îi găsească o scuză, un alibi. Poate că femeia se întâlnise cu Christa doar pentru a încerca să o convingă pe aceasta să îi faciliteze accesul la el. Nu exista niciun indiciu că fotografia respectivă fusese făcută la Praga. Christa nu îi ascunsese nicio clipă că se întâlnea cu diverse persoane acolo. Singura fotografie care îl îngrijora era cea cu cei doi bărbaţi despre care era sigur că erau cei din bar. Oare o supravegheau pe Christa? Se strădui să se concentreze, derulă în cap întregul film al evenimentelor din ultimele zile. Se strădui să înţeleagă mai mult, însă totul devenise destul de confuz. Se gândi că i-ar prinde bine să se deconecteze. Şi îşi propuse să îşi golească un pic mintea. Aprinse televizorul, luă din bar două sticluţe cu whisky, se aşeză pe canapea, trase unul dintre scaune şi îşi puse picioarele pe el. În ceea ce o privea pe Christa, avea să o abordeze frontal şi să îi vâre sub nas fotografiile. În timp ce imagini diferite îi treceau prin faţa ochilor într-o limbă pe care n-o ştia, adormi.

Capitolul 105

Motocicleta opri la semafor. Beata întoarse capul spre Werner.

— Profesorul ăsta ştie cine eşti?

— Oarecum. Crede că sunt prietenul lui din studenţie. Pe atunci mă chema Ross. Am avut ani în care eram aproape nedespărţiţi, chiar dacă mergeam la universităţi diferite şi stăteam în oraşe diferite. Tot timpul liber ni-l petreceam împreună. Învăţam cot la cot. Eram de nedezlipit în toate vacanţele.

Arătă către semafor.

— E verde.

Beata întoarse capul şi motocicleta porni spre vila institutului. Înţelesese că Werner închisese conversaţia şi că nu era cazul să insiste. Nu era indiscretă de felul ei, iar munca pe care o făcea o învăţase să nu pună nicio întrebare suplimentară. Niciodată. Oricum, era convinsă că Werner îi împărtăşise mai mult decât spusese vreodată oricui altcuiva. Se aruncase cu capul înainte în relaţia cu acesta fără să se gândească la vreo consecinţă. Era pentru prima oară în viaţa ei când simţea ceva pentru cineva. Toţi iubiţii ei anteriori nu erau decât obligaţii de serviciu sau interese care trebuiau rezolvate. Toţi cei care o cunoscuseră rămăseseră oripilaţi când, într-un anumit moment al relaţiei lor, îşi dăduseră seama că au de-a face cu un sloi de gheaţă sinistru. Pe femeia aceea, de un cinism îngrozitor şi de o cruzime inumană, nu o mişca nimic, niciodată. Singurul care reuşise să atingă o coardă sensibilă, fără să îşi propună defel acest lucru, fusese Werner.

Când ajunseră la vilă, Beata îi povesti ce făcuse la comisar acasă şi că decisese să se ducă la biroul acestuia mai târziu, când lucrurile se vor fi liniştit.

În timp ce Beata se duse la duş, Werner deschise calculatorul, îşi verifică e-mailurile şi mesageria. Verifică semnalul lui Charles şi văzu că reintrase în hotel. Porni transmisia *live* din cameră, dar auzi televizorul. Verifică înregistrarea de până atunci de la casa comisarului. Şi acolo doar televizorul. Werner zâmbi şi se gândi cum îşi petrec oamenii timpul liber. Până şi cei mai inteligenţi dintre ei. Dacă la Charles se auzea un canal de ştiri în cehă, din casa lui Ledvina, calculatorul înregistrase gemete, gâfâieli şi ţipete care mimau prost orgasmul.

Îl îngrijora totuşi că Charles nu părea să fi luat foarte în serios ameninţarea pe care, chipurile, ar fi reprezentat-o Christa. Era important să scape de fata aceea care ar fi putut să îi încurce planurile, dacă profesorul ar fi intrat în posesia mesajului. Nu putuse să insiste foarte mult pentru că nu voia sub niciun chip să îi trezească altfel de suspiciuni lui Charles. Şi aşa apăruse cam brusc. Pentru prima

oară, îi părea rău că nu se întâlnise cu acesta mai des de-a lungul anilor. Adevărul era că îl plăcuse întotdeauna şi relaţia lor fusese sinceră, chiar dacă Werner avusese mereu în minte că trebuia să se folosească de Charles pentru a-şi atinge scopul. Poate de aceea nu îl mai căutase. Se simţea, într-un anume fel, vinovat. Deci trebuia să găsească o altă metodă să o anihileze pe Christa. Probabil o s-o trimită pe Beata. Rămânea să se decidă.

Niciun semn de la Eastwood. Mai erau douăsprezece ore până la întâlnirea decisivă a Consiliului. Nu putea să scape acea reuniune care ar fi fost victoria lui cea mai mare de până atunci. Recuperarea Bibliei pierdute, cu ajutorul lui Charles, ar fi reprezentat lovitura definitivă. Se gândi cât de mândru ar fi fost tatăl lui de el. Erau aproape cinci sute de ani de când cei din breasla Pescarilor făceau un joc triplu în acel conflict al celor două tabere care se înfruntau. Îşi îndeplineau misiunea cu hotărâre şi seriozitate, obţinând toate informaţiile pe care trebuiau să le obţină despre acel membru al Consiliului care le fusese arondat, dar încercau mereu să se facă indispensabili şi celorlalţi. Până atunci, acest joc dublu le reuşise de minune. Nicio parte nu bănuise, niciodată, nimic. Lucraseră perfect.

Singurul scop pe care nu şi-l atinseseră era şi cel final – găsirea Bibliei şi distrugerea ambelor tabere. Toată puterea într-o singură mână. Şi el, Werner Fischer, urmaşul pescarului care scosese capul lui Vlad Ţepeş din lacul Snagov, unde fusese aruncat după uciderea sa, avea să încheie odată pentru totdeauna acea istorie lungă şi complicată. Acel strămoş al lui, alături de alţi membri ai familiei şi de câţiva colegi de breaslă, au dezgropat apoi şi trupul îngropat, în bătaie de joc, din ordinul lui Basarab Laiotă, fără niciun fel de onoruri, la mănăstirea Snagov. Au pus laolaltă capul – despre care legendele spuneau că ar fi fost dus la Constantinopol şi sultanul l-ar fi înfipt într-o ţeapă, la vedere, ceea ce nu era adevărat – şi trupul şi le-au înhumat în cel mai mare secret la Mănăstirea Comana, ctitoria domnitorului. O altă legendă a circulat de atunci în două variante. Prima spune că Dracula s-ar fi ridicat din morţi şi ar fi devenit vampir, iar cea de-a doua, că un spirit malefic i-ar fi părăsit trupul, dar abia la trei zile după ce corpul şi-a regăsit capul.

Capitolul 106

Se trezi cu nişte furnicături groaznice în piciorul drept. Dormise într-o poziţie incomodă şi îi amorţise aproape întreg piciorul. Se ridică greoi, dar nu reuşi să se sprijine pe el, aşa că se trânti la loc pe pat. Se lăsă pe spate şi începu să mişte piciorul în aer. Durerea începuse să îl lase, însă furnicăturile deveniseră aproape insuportabile.

Întoarse capul spre fereastră. Un soare portocaliu se proptise în geam şi inundase camera cu o lumină foarte puternică. Imediat ce, în sfârşit, scăpă de senzaţiile neplăcute din picior, se duse la baie. Se gândi la ce mai avea de făcut în seara aceea. Se decise că era un moment la fel de bun ca oricare altul să o confrunte pe Christa în legătură cu pozele. O sună. O voce moale îi răspunse cu mare greutate.

— Ce faci? întrebă el.

— M-am simţit rău şi m-am culcat. Tu? Ai terminat întâlnirea?

— Da. Nu te simţi bine? Ai nevoie de un medic?

— Nu. Cred că m-a ajuns oboseala. Te superi dacă nu ne mai vedem astăzi?

Christa parcă intuise că avea să aibă o conversaţie neplăcută. Dar, cum nu avea de unde să ştie ce voia Charles să discute cu ea, probabil că se simţea, într-adevăr, rău.

— Mergi să mănânci?

— Poftim? întrebă din reflex Charles, care fusese întrerupt din şirul gândurilor. Nu. Am mâncat toată ziua. Mă culc şi eu, că noaptea trecută am dormit doar vreo trei ore.

Îşi urară noapte bună. Uitase să-i spună că luase biletele de avion pentru a doua zi la prânz. Se gândi să facă un duş şi să se vâre în pat. Dar ştia că i-ar fi fost imposibil să adoarmă din nou. Charles se învăţase, încă din timpul studenţiei, cum să se odihnească, fie şi numai pentru cinci minute, dacă avea nevoie. Între cursuri, învăţat şi distracţie, o noapte cu mai mult de cinci ore de somn nu mai fusese posibilă de mult. Aşa că se folosea de orice prilej ca să aţipească şi dacă reuşea să o facă, fie şi numai pentru scurt timp, se trezea complet refăcut. Putea să adoarmă, la nevoie, în locuri ciudate şi în poziţii imposibile. Dormea şi în picioare, în autobuz, dacă era nevoie. Acest obicei îl întrebuinţase şi mai târziu, când fusese nevoit să meargă în deplasări lungi şi să alerge de la o conferinţă la alta, de la un dineu la altul, de la un interviu la avion şi aşa mai departe, la nesfârşit. Un lucru era cert. În situaţia în care apucase să doarmă un pic, cum era cazul în după-amiaza aceea, ştia că se va chinui mult până să i se facă din nou somn.

Se aplecă peste geam ca să privească lumea, aşa cum îi plăcea să

facă când voia să se relaxeze. Pe capota limuzinei care aştepta, probabil, un client, chiar în faţa intrării, se lăfăia motanul portocaliu şi se lingea de zor. Se gândi să profite de proaspăta lor relaţie şi să îl cinstească pentru ultima oară cu o cină de excepţie.

În mai puţin de zece minute ajunse jos cu un file de somon crud. Când ieşi cu bolul, maşina dispăruse, iar Behemoth nu era nicăieri. Se apucă să îl caute şi să pâsâie ca un nebun, de unul singur, în faţa intrării. Portarul îi făcu semn să se uite în spate. La o distanţă de vreo douăzeci de metri, motanul stătea aşezat pe cele patru labe şi îl privea. Se apropie de el. Când ajunse în dreptul lui, acesta scoase un mieunat scurt, după care se trânti pe o parte. Charles rămase cu farfuria în mână pentru a vedea ce urmează. Ridicare, încă un mieunat scurt, apoi o tumbă pe partea cealaltă. Decise că spectacolul merită premiat, aşa că lăsă farfuria jos şi se ghemui pe vine. Pisica înfuleca, iar Charles o mângâia pe cap în acelaşi timp. Mai multe persoane se opriră să mângâie şi ele pisica. Îl întrebară pe Charles ceva, dar cum acesta le răspunse în engleză, oamenii mai mângâiară un pic motanul şi plecară.

După ce acesta devorase într-un timp record porţia uriaşă de somon, Charles îl luă în braţe şi se gândi să se aşeze undeva să îşi aprindă o ţigară. O porni spre hotel, însă o văzu pe Christa ieşind. Se dădu instinctiv în spate, puse motanul jos şi o lăsă pe aceasta să se îndepărteze. Aşadar, îl minţise, iar după modul zvelt în care se deplasa, părea că nu era bolnavă. Decise să o urmărească.

Ledvina, care se plictisise de moarte în maşină, îşi blestemă încăpăţânarea care îl făcuse să refuze orice cucerire recentă a tehnicii şi chibzui că primul lucru pe care îl va face în dimineaţa următoare va fi să îşi cumpere şi un telefon, şi o tabletă. Dacă se descurcau tot felul de imbecili, probabil că nu i-ar fi fost nici lui imposibil să înveţe. Văzuse mica excursie a lui Werner. Îl fotografiase, cu micuţul aparat digital ce înlocuise de câţiva ani antichitatea numită Praktiker, pe care o deţinea cu mândrie de mai bine de patruzeci de ani şi la care nu ar fi renunţat, numai că laboratoarele dispăruseră cu desăvârşire, iar filme nu se mai găseau pe niciunde. Îi zări apoi pe Werner şi pe Beata şi observă plicul mare pe care ea i-l înmânase lui Werner doar pentru ca el să i-l paseze, la rândul său, lui Charles. Se gândi că e o chestie ierarhică la mijloc şi că, negreşit, profesorul era şeful celor doi. Urma să îi dea lui Honza pozele pentru a încerca să îi identifice. Observă mica aventură a lui Charles cu pisica, după aceea o văzu pe Christa ieşind din hotel şi pe Charles pornind în urmărirea acesteia.

Îşi puse ochelarii negri la ochi, îşi trânti pe cap un fel de beretă, cum purtau muncitorii prin filmele italieneşti din anii ’60, şi porni maşina.

Capitolul 107

Se întuneca foarte repede, aşa că Charles grăbi pasul pentru că, după ce mersese în linie dreaptă vreo cinci sute de metri, Christa o coti brusc pe o străduţă. Cum se învăţase minte din seara precedentă, ştia că agenta era foarte vigilentă şi păruse să aibă ochi şi la spate, mergea aproape lipit de clădirile de pe marginea drumului şi era foarte atent ca, dacă femeia s-ar fi întors brusc, să poată reacţiona rapid. La colţ fu foarte prudent să nu păţească la fel ca vagabondul din seara de dinainte. Răsuflă uşurat. Christa era în faţă. Atât că străzile se scurtau şi se îngustau foarte mult. Mergea în spatele ei de aproape o oră şi avu senzaţia că străbătuse jumătate de oraş înspre periferie. Se întrebă cât de bine cunoştea Christa oraşul, de reuşise să se descurce pe toate străduţele alea. Cum se depărtaseră de centru, lumina de pe străzi începuse să se rărească şi ea, ca şi oamenii, iar zgomotele paşilor se auzeau din ce în ce mai tare în liniştea nopţii. Aşa că Charles trebui să lase să crească distanţa dintre ei.

Ledvina începuse să aibă o mare problemă când Christa o luase pe străduţele strâmte. Dacă ar fi rămas în spatele ei, risca să fie văzut, atât de ea, cât şi de Charles, aşa că fusese nevoit să parcurgă străzi paralele cu cele pe care mergea femeia. Intrase de vreo trei ori în panică de teamă că o pierduse, însă o regăsise de fiecare dată. Nasul lui de copoi bătrân nu dădu greş nici de această dată.

Urma un parc cufundat, aproape integral, în beznă. Christa intră de-a dreptul în el şi o luă spre celălalt capăt pe aleea centrală. Charles se bucură că o poate observa şi lăsă o distanţă mai mare între ei. Comisarul ajunsese pe o stradă cu sens unic şi trebui să ia o decizie. Ştia că după parc urmau un fel de străzi cu făbricuţe, un cimitir, dar că foarte aproape era o piaţetă cu case vechi. Era posibil ca femeia să întâlnească pe cineva în parc sau în zona industrială, deşi era destul de puţin probabil. Parie cu el însuşi că se ducea undeva la casele din piaţetă. Ocoli parcul pe cealaltă parte şi ajunse înainte. Se aşeză în parcare, într-o poziţie strategică, stinse farurile, dar lăsă motorul pornit şi aşteptă.

După un timp Christa se ivi din direcţia din care Ledvina presupuse că va apărea. Piaţeta era destul de mare, iar casele care formau un patrulater de jur împrejurul ei erau vechi, cu câte două-trei etaje, cu poartă la piaţetă şi curte interioară. Charles o pierduse pe Christa undeva pe străduţele industriale şi, cum habar nu avea unde se afla, decise că trebuia să meargă înainte. Văzu în depărtare un semafor şi se gândi că va decide ce trebuia să facă atunci când va ajunge acolo. O Lună grasă, numai bună pentru apariţia vârcolacilor, compensa lipsa aproape totală a luminii. Câte un bec trântit în mijlocul curţilor pustii

şi lătratul câte unui câine părăsit dădeau peisajului un aer apocaliptic. Charles grăbi pasul.

Christa traversă piaţeta chiar prin mijlocul ei, unde era amplasată o statuie, nişte băncuţe şi un loc de joacă pentru copii, cu câteva leagăne şi un tobogan. Piaţa era înconjurată de stâlpi cu lumină galbenă. Când ajunse în dreptul statuii auzi în spate paşi care sunau ca un şchiopătat. Ca şi când cineva plutea în loc să meargă şi evita astfel să mai pună piciorul pe pământ. Se făcu brusc foarte frig. Cele câteva becuri care înconjurau piaţa începuseră să pâlpâie, iar două dintre ele se stinseră de tot. Celelalte împrăştiau o lumină din ce în ce mai difuză. Luna prelungea silueta Christei cu o umbră alungită.

Ledvina, care privea întreaga scenă, simţi şi el frigul şi auzi paşii. I se ridică părul în cap când văzu că peste umbra Christei creştea o altă umbră care părea să o înghită cu totul. Un bec, chiar lângă el, plesni cu zgomot şi, în depărtare, se auzi cum mai crăpă unul. Paradoxal, poate pentru că erau legate în paralel, lumina din capătul opus al pieţei, de unde venea umbra, deveni mai intensă, ca şi cum primise o infuzie de energie. Această a doua umbră se proiectă pe perete. Era o umbră a unui corp omenesc foarte subţire, uşor cocoşat. Un nas lung ieşea deasupra dinţilor care păreau colţi metalici în gura din care picurau stropi de salivă. O umbră aproape ireală prin claritatea detaliilor. Coatele îi erau lipite de corp, iar mâinile ridicate şi împinse în faţă, ca la un animal care îşi atacă prada. Degetele erau lame ascuţite şi textura lor părea metalică la rândul ei. Comisarului nu îi fu greu să identifice singura sursă de lumină artificială care provoca umbra aceea. Ieşi din maşină ţinând în mână pistolul încărcat cu gloanţe din argint. Era convins că între perete şi bec nu exista nimic, ca în fotografiile pe care le văzuse, aşa că întinse pistolul şi se pregăti să tragă în gol în acea direcţie. În acel moment ceva se interpuse între lumina care devenise orbitoare şi unghiul lui de vedere. Un individ, o fiinţă, un om poate, se îndreptă spre Christa, care o luase la fugă îngrozită. În momentul acela ambele umbre se zăreau pe perete ca într-un joc de marionete.

Ledvina era uimit că ceea ce producea umbra putea fi văzut în realitate. Nu se mai gândi la explicaţii şi trase o dată. Şi a doua oară. „Fiara”, aşa cum o botezase comisarul, era prea departe, iar lumina îi bloca vizibilitatea, deci nu putu să desluşească altceva decât o siluetă. Aceasta se opri la auzul primei împuşcături. Apoi porni din nou, dar a doua împuşcătură o făcu să rămână pe loc încă o dată. Glonţul lovise un copac chiar de lângă fiinţa aceea şi rămase înfipt acolo. Creatura părea că studia glonţul, după care, brusc, se întoarse în sens invers şi dispăru după stâlpul de lumină. În aer răsună a treia împuşcătură.

Christa înţelesese că cineva o proteja, aşadar, o luase la fugă în direcţia dinspre care se trăgea, însă nu în bătaia glonţului, ci pe latura

opusă.

În acel moment, Ledvina îl zări pe Charles apărând din celălalt capăt al pieţei, exact în zona unde dispăruse fiara. Cele două siluete se încrucişară pentru o secundă până în momentul în care fiara se ghemui cumva şi dispăru în jos, de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Charles auzise împuşcături şi intrase în piaţă. Apucase să vadă cu coada ochiului pe cineva, aproape de el, care se lăsase în jos şi se aruncase printr-un geam spart în subsolul unei case din marginea piaţetei.

Christa ajunse aproape de maşina comisarului când acesta se apucase să înjure şi să tragă cu pistolul în gol. Se aprinseră lumini la mai toate casele şi oameni apăruseră la geamuri. Câţiva începură să strige, iar Ledvina auzi în staţia maşinii că se căuta un echipaj de poliţie pentru piaţa cu pricina. N-avea niciun chef să se trezească în clipa aia cu autorităţile pe cap şi să dea explicaţii, pierzând astfel, din nou, orice fir reuşise să găsească. Dacă ar fi fost la originea unui asemenea scandal, risca să compromită inclusiv cererea de reţinere a lui Charles care, în mod evident, nu era umbra, însă la fel de evident avea o clară legătură cu ea. În sfârşit, Ledvina avea dovada. Christa se oprise, aplecată cu mâinile pe genunchi, şi gâfâia la mai puţin de douăzeci de metri de maşină. Frigul se diminuase, luminile îşi reveniseră la normal. Ledvina ştia că umbra se estompase de mult, aşa că hotărî să dispară de acolo cât putea de repede. Se urcă în maşină şi demară în mare viteză. Christa nu ştia ce să facă. De ea se apropia femeia care fusese în bar în seara precedentă. Îi puse un sacou pe spate, o cuprinse de umeri şi o conduse uşor spre una dintre case. Charles, care reapăru în piaţă, pentru că se ascunsese după colţ când Ledvina începuse să tragă aiurea în direcţia lui, apucă să o vadă cum intră însoţită pe poartă.

În câteva minute se iviră două maşini de poliţie şi lumea începu să se adune în piaţă. Neavând habar ce se întâmplase, Charles se întrebă în ce s-o fi mai băgat Christa. Cum lumea deja ieşise din case, în număr mare, se gândi că încă o problemă era exact ce i-ar fi trebuit ca să nu mai poată pleca de acolo. Era dezamăgit de Christa. Îl minţise tot timpul. Avusese suspiciunile lui, dar decisese să le ignore. Nu înţelegea cum de instinctul şi intuiţia îl înşelaseră atât de amarnic. Femeia se dusese, în mod evident, la o întâlnire, după ce îl minţise că nu va mai ieşi din hotel. Mai mult, crease cine ştie ce alte încurcături.

Hotărî că nu era cazul să fie prins acolo, aşa că făcu stânga împrejur şi o luă în altă direcţie decât cea din care venise. La numai două minute avu noroc şi găsi un taxi care tocmai lăsase pe cineva. Şoferul îl întrebă unde merge şi, dându-şi seama că e străin, îi ceru 50 de euro ca să îl ducă la hotel. Charles fu de acord. În momentul acela banii erau ultima lui problemă.

Capitolul 108

Werner auzi în căşti cum Charles intră în camera de hotel şi se duce direct în baie. La comisar acasă continuau să se audă icnete şi gâfâieli. Linişte mormântală în camera Christei. Rămăseseră ceva mai mult de şase ore până la marea întâlnire. Werner lipsise un pic, aşa că Beata pregătise cina. Făcuse fazan la cuptor cu sos de vişine. Werner înfulecă o porţie cu poftă, după care îi spuse Beatei că era timpul să se ducă la Ledvina.

Ledvina se dusese direct la serviciu. Urcă nervos în birou, bombănind şi trântind uşa. Încercase, pe drum, să înţeleagă ce naiba se întâmplase în acea seară. Avu un impuls, pe care îl controlă cu foarte mare greutate, de a trezi pe toată lumea, de la ministrul de Interne până la preşedintele Cehiei, dar ştia că asta n-ar face decât să le confirme tuturor că e nebun de legat. Îşi reîncărcă pistolul, îl puse sub pernă şi se trânti în pat îmbrăcat. Nu putu să adoarmă defel. Se întorcea încontinuu, de pe o parte pe alta, încercând să se calmeze şi să se concentreze. Avea nevoie, mai mult ca niciodată, să rămână lucid. Văzuse din nou, după atâta vreme, umbra care îi ucisese tatăl. Nu înţelegea cum de nu zărise fiinţa care provoca umbra aceea sinistră. Ea nu apărea în fotografii. Probabil că aparatul de fotografiat nu înregistra ceva ce ochiul omenesc putea totuşi să perceapă, la fel cum oglinda nu reflecta niciodată imaginea vampirului. Deoarece era făcut din întuneric, era imaterial şi atunci corpul lui nu reflecta lumina, iar aceasta trecea prin el ca şi când nu ar fi existat. Dar de ce persoana reală, fiara, nu apărea nici în desenele în care era figurată umbra? La asta comisarul nu avea un răspuns satisfăcător.

Era foarte aproape şi avea convingerea că Baker reprezenta cheia pentru a rezolva, odată pentru totdeauna, misterul. Decisese să facă o ultimă încercare în dimineaţa următoare şi dacă nu ar fi reuşit să obţină nicio aprobare până la prânz, probabil că avea să îşi asume riscul de a-l sălta pe Charles oricum.

Pe drum Charles se gândi că Ross avusese din nou dreptate. Era nervos pe el însuşi pentru modul în care fusese, jucat". Nu înţelegea agenda Christei, aşa cum nu mai pricepea mare lucru din toată întâmplarea. Informaţii şi gânduri de-a valma îi sporeau confuzia. Decise că singurul lucru care conta era să ajungă la Londra, să îşi ridice paşaportul diplomatic, să ia sabia care îl obsedase pe bunicul lui, căruia îi datora măcar atâta lucru, să plece acasă şi să închidă subiectul o dată pentru totdeauna. Nu mai avea niciun chef să aştepte până la prânz. Se opri direct la recepţie şi îi ceru băiatului de acolo să

îi facă rezervare la primul avion spre Londra şi urcă în cameră.

Băiatul de la recepţie primise consemn de la director să îl sune la orice oră dacă profesorul american ar fi avut orice fel de problemă. Mai mult, îi spusese că, în momentul în care doar intuieşte că Baker ar avea vreo dorinţă, să-i telefoneze imediat.

Telefonul sună în camera lui Charles. Era directorul hotelului care îşi ceru mii de scuze pentru deranj, dar aflase că Charles trebuia să plece. Îl întrebă dacă e supărat, dacă i se întâmplase ceva, sau dacă i-ar putea fi de ajutor în vreun fel. Charles mulţumi politicos şi răspunse că o problemă urgentă îl cheamă la Londra, aşa că trebuie să ajungă acolo cât mai repede.

— În acest caz veţi fi bucuros să auziţi că următorul avion pleacă la ora cinci şi că v-am rezervat deja un loc. E cu liniile aeriene turceşti. O cursă care face escală la Praga. Din păcate, deşi am trezit pe toată lumea, nu am reuşit să găsesc bilet decât la clasa Economic şi numai unul singur. Următorul zbor ar fi abia la ora zece. Iertaţi-mi indiscreţia, domnişoara nu merge cu dumneavoastră? Sau vreţi să îi rezervăm şi ei un loc, la altă cursă?

— E perfect. Trebuie să plec acum. Iar domnişoara va mai rămâne. Vă rog să o găzduiţi în continuare şi să îmi trimiteţi mie nota. Vă mulţumesc pentru tot.

Se uită la ceas şi se apucă să îşi facă bagajul. Era ora 1. O oră mai târziu se afla în limuzina care îl ducea la aeroport.

Capitolul 109

Beata lăsă motocicleta în capul străzii pe care se găsea sediul Branşei Speciale. Apoi o luă tiptil pe lângă zid şi trecu prin faţa intrării. Uşa era închisă, iar din hol se putea vedea, prin geamul din sticlă al uşii, o lumină palidă. În ghereta portarului acesta stătea cu picioarele pe masă. Pe faţa lui şi pe perete se vedeau lumini şi umbre, şi culori, reflexii ale televizorului în faţa căruia bărbatul mai mult moţăia decât se uita. Beata dădu ocol clădirii, în speranţa că va găsi pervazul unui geam deschis, pe care să se caţăre. Nu găsi niciunul, aşa că decise că trebuie să forţeze, sau să spargă, unul pentru a intra. Se cocoţă pe zid până la pervazul parterului înalt al clădirii. Îndreptă lanterna spre interior. Nimerise la fereastra unei camere de depozitare, unde erau stocate, de-a valma, scaune vechi, birouri şi alte obiecte de mobilier. Era perfect. Scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă. O lipi pe geam în dreptul încuietorii şi îl lovi cu lanterna. Nu reuşi să îl spargă din prima, dar, în cele din urmă, geamul, vechi şi el de când era clădirea, cedă. Îndepărtă sticla spartă rămasă agăţată de bandă, întinse mâna prin gaură şi deschise fereastra. Intră şi avu grijă să o închidă la loc.

Ieşi din depozit şi o luă pe un coridor. Se îndreptă înspre intrare. Câteva trepte dădeau, prin spatele scării mari, chiar la cuşca portarului care stătea sprijinit pe scaunul incomod, cu picioarele cocoţate pe masa pe care era aşezat televizorul. Beata putea să audă, clar şi puternic, cum acesta sforăia regulat. O luă tiptil pe lângă gheretă şi urcă scările cu pas de pisică, fără să scoată niciun zgomot. În scurt timp ajunse la biroul lui Ledvina. Se asigură că nu era nimeni în jur. Oricum, în afara portarului, clădirea părea pustie. Îşi sprijini urechea de uşa camerei şi ascultă un timp. Apăsă uşor pe clanţă şi împinse de uşă. Aceasta scârţâi îngrozitor. Puţinul de lumină, de pe coridor, pătrunse în cameră şi formă o fantă oblică pe podea. Îndreptă lanterna spre stânga încăperii, văzu o bibliotecă ciuruită de gloanţe şi se întrebă dacă nu cumva greşise camera. Se întoarse şi orientă lanterna spre centrul încăperii. Era imensă. Auzi un zgomot dinspre dreapta şi duse instantaneu mâna la pistol. Nu mai apucă să îl ridice. Un glonţ o lovi direct în frunte şi o aruncă doi metri în spate.

Ledvina se ridică în picioare şi aprinse lumina. Se uită la fata blondă prăbuşită pe podea şi o recunoscu imediat pe femeia, de o frumuseţe răpitoare, care se întâlnise cu Charles şi cu celălalt individ, mai devreme. Comisarul auzise scârţâitul într-o stare de semitrezie. Scosese pistolul încet de sub pernă, iar când văzuse că silueta se întorsese spre el şi dusese mâna la centură, nu aşteptase invitaţie specială şi trăsese. Îi părea rău că o omorâse. Nădăjduise să fie

altcineva. Se pregătise din timp convins că, mai devreme sau mai târziu, umbra urma să vină şi după el.

Glonţul din argint intrase şi ieşise din capul fetei şi se înfipse în peretele din spate.

Portarul, care fusese trezit de zgomotul împuşcăturii, alergă ca nebunul cu arma în mână, până la biroul comisarului. Se linişti abia când îl văzu pe acesta în picioare, deasupra cadavrului. Ajunse şi Honza, care o percheziţiona pe Beata şi găsi un dispozitiv de ascultare asupra ei. Aghiotantul o recunoscu pe fata care îi bătuse pe cei trei vagabonzi cu o zi înainte. Ştia că motocicleta trebuia să se afle undeva prin apropiere. Dar se gândi că dacă i-ar fi spus comisarului că femeia îşi petrecuse un timp în faţa clădirii şi el o spionase, şi că alergase să o salveze de o gaşcă de descreieraţi, la starea de spirit în care se găsea Ledvina, risca să o încurce. Amână pentru mai târziu căutarea motocicletei.

Ledvina îşi dădu seama că femeia nu intenţionase să îl ucidă, ci doar să instaleze microfoanele. „Nu trebuia să vină înarmată”, îşi spuse comisarul în gând.

Cum nu găsiră niciun fel de acte asupra ei, Honza coborî în biroul lui, cu amprentele prelevate de pe cadavrul fetei şi cu fotografiile acesteia. Se întoarse după o jumătate de oră şi îi spuse dezamăgit comisarului că nu găsise nimic. Aveau nevoie de sprijinul Interpolului. Ledvina îşi zise că trebuia să apeleze la Christa, doar îi era datoare vândută. Era convins că îi salvase viaţa. În timp ce se plimba prin cameră şi rumega tot felul de gânduri, se convinse singur că Beata fusese trimisă de Charles pentru a afla mai multe despre ce avea de gând să facă. Îi ceru aghiotantului să îi aducă imediat un telefon mobil. Honza dispăru un minut şi reveni cu un telefon nou-nouţ.

— Îl păstram pentru dumneavoastră de câteva luni, zise Honza.

Ledvina îi ceru acestuia să îi detalieze pe scurt modul de utilizare. Se mai plimbă un pic prin cameră, după care îşi consultă ceasul. Trecuse de ora patru. O luă hotărât în jos pe scări. Honza, care avea o bănuială, se luă după el, iar când comisarul dădu să se urce în maşină, se aşeză între el şi portieră strigându-i:

— O să vă pară rău dacă faceţi asta!

Ledvina îi făcu un semn să se dea la o parte, însă Honza, care se aştepta să fie târât de acolo cu forţa, se agăţă de portieră. Ledvina începu să râdă.

— Dacă vii cu mine e OK?

Honza încuviinţă printr-o mişcare de cap. Se gândi că va mai putea să îl tempereze. Comisarul îi făcu semn să urce.

Câteva minute mai târziu erau deja la hotel, iar comisarul îl sălta de guler, peste tejghea, pe recepţioner şi îi cerea numărul camerei lui

Charles.

— A plecat, spuse acesta speriat.

— Unde?

— La aeroport.

Ledvina nu numai că nu dădu drumul la guler, ci îl ridică pe bietul recepţioner la jumătate de metru deasupra pământului. Îl privi drept în ochi.

— Unde merge? Şi când?

— La Londra, la ora cinci.

Avură nevoie de mai mult de treizeci de minute să ajungă la aeroport chiar dacă nu ţinuseră seama de niciun semn de circulaţie, cu girofarurile şi avertizarea sonoră pornite. Comisarul se repezi pe uşa de plecări internaţionale şi arătă legitimaţia. În ciuda scandalului pe care îl făcuse, urlând întruna către funcţionari şi cei cinci poliţişti care îl înconjuraseră şi abia îl ţineau, în aşteptarea şefului lor, să oprească avionul de Londra, aparatul de zbor decolă fără probleme. Fu arestat şi dus într-un birou pentru a fi interogat.

Două ore mai târziu îi dădură drumul, la intervenţia ministrului, care îi ordonă să se prezinte de urgenţă la biroul lui.

Ceasul deşteptător îl trezi pe Werner la ora cinci. Pipăi partea stângă a patului şi nu o găsi pe Beata. O căută prin toată casa. Nu era niciunde. O sună pe mobil. Telefonul îi era închis. Nu ştia ce se întâmplase cu ea, dar nu se îngrijoră foarte mult. Ştia că Beata era capabilă să se descurce în orice situaţie. Dacă fusese arestată, avea să se ocupe de asta mai târziu. Nu îi trecuse niciun moment prin cap că femeia ar putea să zacă împuşcată pe podeaua biroului lui Ledvina. Porni computerul şi văzu semnalul de pe telefonul lui Charles la aeroport. Intră în fişierul care avea stocate convorbirile telefonice ale acestuia şi auzi conversaţia dintre Charles şi directorul hotelului. Deci plecase. Cel puţin nu o luase pe Christa cu el.

Avea să se ocupe ceva mai târziu de prietena lui. În acel moment, cel mai important lucru era întâlnirea de la Templul institutului. Îşi prepară o cafea tare, scoase un senviş gata făcut din frigider şi, după câteva operaţiuni complicate, pe ecran îi apăru imaginea cu consola centrală. Pe stânga şi pe dreapta, pe câte şase casete, de fiecare parte, erau imagini frontale cu fiecare dintre cele douăsprezece loji. Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a îşi închide telefonul fu să îl sune pe reprezentantul institutului la Praga şi să îi spună să pregătească avionul. Când acesta îl întrebă pentru ce oră să fie gata, Werner urlă:

— Pentru orice oră.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A TREIA

Intermezzo

Întâlnirea specială a Consiliului stătea să înceapă. Membrii începuseră să sosească, dar Martin Eastwood nu coborâse încă. După ce se aranjase pentru acea seară, foarte rară în istoria de peste şase sute de ani a Ordinului, repetă în faţa oglinzii o parte dintre argumentele care pledau pentru această excepţie a numirii unui membru, la care în tot acel timp nu se apelase decât de două ori.

Martin avea tot interesul să plaseze un om, pe care avea convingerea că îl controlează, în Consiliul celor doisprezece. Ar fi fost întotdeauna sigur pe două voturi, în loc de unul, ceea ce putea cântări greu în economia luării deciziilor. Asta pe de o parte. Pe de alta, în ciuda răcelii şi a cruzimii lui, pe care directorul institutului le considera calităţi obligatorii pentru fermitatea de care un manager, de o astfel de anvergură, trebuia să dea dovadă, Eastwood se ataşase de Werner. În timp ce îşi construia în minte argumentele pentru susţinerea candidaturii acestuia, începu să îşi amintească momentele bune trăite împreună şi importanţa pe care o avusese Werner de-a lungul timpului în consolidarea puterii Ordinului.

Până la Werner institutul efectuase, aproape exclusiv, serii de experimente psihologice cu privire la controlul direct al indivizilor. Diverse tipuri de tortură, în special psihică, erau experimentate în subsolurile de atunci ale institutului. De la privare de somn la experimente de pierdere a orientării, sau la acţiunea în urma căreia consumul de substanţe halucinogene putea induce efecte asupra comportamentului subiecţilor. Deşi multe dintre instituţiile care aveau de-a face cu deţinuţi le folosiseră pe scară largă, Martin simţise întotdeauna că metodele respective reprezentau soluţii care puteau fi aplicate doar individual sau, eventual, unor grupuri restrânse. Forţa lor asupra maselor era cvasinulă. Intuiţia îi spunea că avea nevoie de procedee mult mai sofisticate de control care să îi garanteze că grupuri mari de oameni se vor comporta aşa cum îşi dorea Consiliul, mai ales în situaţii de criză. Apariţia internetului îi speriase de moarte, iar spargerea barierelor de comunicare, care făcuseră ca aceasta să devină liberă şi universală, îi dădea lui Martin senzaţia că se apropia începutul sfârşitului pentru ei.

Prima zi în care Werner venise la serviciu şi îşi prezentase proiectele fusese pentru Martin una dintre cele mai fericite din întreaga lui viaţă. Se felicită, atunci, pentru consecvenţa cu care îl urmărise pe Werner timp de mai mult de cinci ani şi pentru inteligenţa şi tactul de care dăduse dovadă.

Proiectele pe care i le prezentase tânărul, la prima lor şedinţă, îl dădură pe Martin pe spate şi îl convinseseră să blocheze sume

fabuloase pentru dezvoltarea şi implementarea lor. În numai câteva minute, Werner schimbase întreaga abordare a problemelor lumii moderne şi făcuse trecerea de la controlul asupra numerelor mici la cel asupra numerelor mari.

Cele două proiecte pe care i le prezentase fuseseră numite „Marea supă socială", cu trimitere clară la supa primordială, teoria biologului J.B.S. Haldane, enunţată în 1929, care ar fi stat la baza formării Universului, şi „The Daily fix", „Doza zilnică" sau „Teoria copilăriei perpetue".

Referitor la cea dintâi, Werner vorbise despre instalarea unui paradox util pentru controlarea unor grupuri foarte largi de indivizi, doar prin încurajarea unei comunicări cât mai complete între aceştia şi prin orientarea discretă a agendei lor. Paradoxul, susţinea tânărul om de ştiinţă, rezida în constatarea că a fi mereu cu cineva te face să fii mai singur ca niciodată. La început, Martin nu înţelegea ce voia să spună Werner. Acesta avusese răbdare să îi explice. Anihilarea posibilităţii de a lăsa pe cineva singur, cu gândurile sale, era primul pas spre controlul total asupra subiectului.

Lipsa singurătăţii este duşmanul cel mai de temut al gândirii libere, spusese Werner. Al independenţei. Niciodată nimic serios nu a venit în afara timpului petrecut de om cu sine însuşi. Suspendarea reflecţiei echivalează cu anihilarea personalităţii individuale, cu transformarea unui lung şir de indivizi diferiţi, capabili să gândească şi să acţioneze singuri, într-un fel de supă primordială. Conversaţia, timpul petrecut în compania cuiva, pot fi utile pentru clarificarea şi sistematizarea unor gânduri.

Cum Martin nu îşi mai amintea exact tot ce afirmase Werner, se uită la ceas. Mai avea o jumătate de oră. Aşa că deschise seiful gigantic, unde erau aranjate fişiere cu tot felul de date pe ele, în ordine cronologică. Îl accesă pe cel în dreptul căruia scria „Fischer" şi scoase din el CD-ul primei lor conversaţii din acel birou. Îl introduse în instalaţia de sunet futuristă, desenată de Bang & Olufsen anume pentru el.

„Lumea de astăzi, se auzi vocea lui Werner, trăieşte într-un asemenea vid de fiinţă, încât nu are curajul singurătăţii. Ce să faci singur cu propriile gânduri? Pe cei mai mulţi îi sperie asta fără să ştie de ce. Unora le e frică să descopere că nu au nimic de gândit, dar cei mai mulţi nici măcar nu ştiu asta. A fi mereu în legătură cu cineva, eventual cu grupuri mai mari, unde se ciripesc banalităţi, prefabricate de gândire şi exprimare, suprimă posibilitatea oricărei reflecţii, a oricărei adâncimi. Abrevierile codate nu ajută nici ele. Din contră, accentuează gândirea automată, din reflex, adică absenţa ei şi comportamentul gregar. Cel mai uşor de manipulat sunt cei expuşi astfel la influenţa unui grup de care trebuie să aparţină. Eventual cu

un lider charismatic care să gândească pentru ei şi pe înţelesul lor, care să le cunoască butoanele şi reflexele de gândire.”

Martin zâmbi. Ciripitura aceea se cheamă astăzi twitter.

„Paradoxul este că acest a fi mereu cu cineva te face să fii mai singur ca niciodată. Cu cât sunt mai mulţi cei cu care eşti în permanentă legătură, cu atât mai rău. Deoarece creşterea numărului de conexiuni scade direct proporţional numitorul comun. Şi toată ţesătura de relaţii se petrece în jurul acestui numitor comun, extrem de rudimentar. Niciun fel de legătură serioasă nu e posibilă, nu există schimb de idei, nici vreun fel de ataşament în afara dependenţei de a avea senzaţia că eşti mereu în preajma cuiva, că eşti conectat, la o adică. Plimbi un număr finit de idei şi de expresii rudimentare. Relaţiile devin reduse la o superficialitate ultimă, la stratul cel mai epidermic cu putinţă. Plate, lipsite de orice fel de profunzime. În acest sens, nu ajungi să cunoşti cu adevărat, de fapt, pe nimeni dintre cei cu care eşti în acest fel de contact. Le ştii, poate, numele – când nu sunt doar porecle – vezi fotografiile pe care aleg ei să ţi le arate şi afli despre ei doar ceea ce vor ei să transmită. De regulă, locuri comune. Familie, chef, distracţii, excursii exact ca ale turiştilor japonezi care se înghesuie ca oile, la nesfârşit, pe aceeaşi potecă, în aceeaşi coloană, cu acelaşi pas, în aceleaşi haine. Până şi unghiurile din care sunt făcute fotografiile sunt de cele mai multe ori identice. Aceleaşi locuri de vizitat, acelaşi fel de a te distra, aceleaşi lucruri uşor de comunicat. Cu cât sunt mai uşor de comunicat, cu atât sunt mai de suprafaţă. Gândire în absenţa ei, totul este prefabricat. O singurătate extrem de zgomotoasă, asurzitoare.”

Martin apăsă butonul de pauză pentru a savura spusele lui Werner, după atâţia ani. Se gândi ce mare vizionar fusese acesta. Aproape uitase. Werner vorbea despre reţelele de socializare care ajunseseră între timp exact cum prevăzuse acest geniu aflat în proprietatea lui. Werner dezvoltase aceste idei în timp. Reţelele deveniseră metode foarte ieftine, nu numai de a controla mulţimile, dar şi de a afla totul despre ele. Werner inventase, dezvoltase şi apoi plasase firmelor de trafic de date şi telecomunicaţii un model de localizare a locului unde se află în fiecare moment individul prin dezvoltarea de aplicaţii care să te identifice în orice moment. Culmea era că oamenii le instalau singuri şi cu mare bucurie. Ultima lui găselniţă fusese inventarea diabolică a unei metode de amprentare benevolă. Li se vindea indivizilor ideea că un gadget, un smartphone, să zicem, îşi poate recunoaşte unicul proprietar prin amprenta lui. În felul acesta, oameni care credeau că le creştea siguranţa şi îşi protejau obiectele de furt sau de violarea datelor, de fapt, se înscriau benevol în gigantica bază de date inventată de mintea diabolică a lui Werner.

Romanele ştiinţifico-fantastice descriau nişte vremuri, nu foarte

îndepărtate, când oamenii vor purta, forţaţi, cipuri de recunoaştere. Nu era nevoie de violenţă sau de persuasiune, nici măcar de vreun efort. Cipurile existau deja. E adevărat, nu introduse cu forţa sub piele, ci purtate benevol de miliarde de indivizi din întreaga lume.

Martin apăsă din nou *play,* apoi derulă puţin înainte. Îşi amintea totul despre prima teorie. Voia să afle un pic şi despre cea de-a doua. Vocea lui Werner se auzi din nou.

„Marketingul modern a descoperit că toţi adulţii sunt nişte copii. Tocmai pentru a fi împiedicaţi să gândească sau, Doamne fereşte, să acţioneze, eventual să se unească pentru o cauză care ar putea zgudui *statu quo*-ul din temelii, trebuie să li se dea ceva de făcut. Jucările. Spiritul ludic e definitoriu pentru orice fiinţă trăitoare pe acest pământ. Animalele se joacă, iar copiii învaţă din joc cum să devină adulţi. Cum să îşi dezvolte inteligenţa, să îşi accentueze cunoştinţele, să reacţioneze în situaţii viitoare şi cum să se poarte. O perversă inversiune poate transforma, la loc, adulţii în copii. Aceasta ucide capacitatea de a supravieţui, creşte dependenţa, mai rău decât la heroină, faţă de joc. Dacă totul e joc, nimic nu e serios. Asta omoară orice fel de responsabilitate şi scade foarte mult capacitatea de adaptare. O pană de curent de o săptămână în lumea ultratehnologizată, de exemplu, într-un mare oraş, ar face astăzi mai multe victime decât un cutremur de magnitudine 8 pe scara Richter. Audienţele uriaşe la meciuri, vânzările care doboară record după record, cu cifre care depăşesc orice imaginaţie la jocuri pe computer – din ce în ce mai violente, banalizarea răului şi a crimei, transformarea inacceptabilului în fapt divers – decapitări pe bandă rulantă, accidente nesfârşite prezentate în detaliu la televizor, *happy-end*-urile roz din toate filmele, creează o imagine distorsionată a realităţii.”

Werner făcuse o pauză în care se auzi sorbind ceva. Probabil cafeaua. Apoi reluase audiţia:

„Odată, spectatorii de test al unui celebru film hollywoodian, erau cât pe ce să-i linşeze pe producători şi regizor pentru că personajul principal era ucis la sfârşit după ce luptase eroic cu vreo 5.000 de soldaţi. Boala, suferinţa, moartea sunt gonite din cetate. Ele devin doar nişte concepte abstracte la adulţi, întocmai cum sunt la copiii mici. În acest fel se vând scump visuri care nu vor fi niciodată împlinite şi vieţi pe care le trăiesc alţii pentru noi, prin procură. Empatia e exterminată.”

Se făcuse târziu, dar Martin îşi aminti că finalul conversaţiei fusese cel care îi arătase cu adevărat că avea în faţă un geniu absolut, un vizionar de talia lui da Vinci. Sau a lui Nostradamus. Voi să mai audă o dată. Derulă în faţă şi apăsa din nou *play*.

„Nu mai eşti în stare să gândeşti nimic pentru că nu mai înţelegi nimic. Te retragi ca în Evul Mediu în astrologie, mergi la ghicitoare,

crezi în vampiri şi vârcolaci, în Zona 51 şi în tot felul de profeţi mincinoşi. Foloseşti tehnologie de ultimă generaţie ca să îţi citeşti zilnic horoscopul şi crezi în existenţa mediumurilor şi a hipnozei, în superstiţii băbeşti şi în elfi. Poveştile au fost inventate pentru purificare, cum zicea Aristotel. Pentru ca timp de două ore, cât citeşti o poveste sau vezi un film cu purceluşi vorbitori, să uiţi că eşti muritor şi că ai responsabilităţi serioase faţă de tine însuţi şi faţă de cei care depind de tine. Să iei o pauză. Sau o revanşă imaginară. Astăzi pauza aceasta cuprinde totul şi inversează duratele. Viaţa reală devine o pauză de la joc şi poveste. Tot mai multă lume confundă realitatea cu nenumăratele tâmpenii incoerente, înalte cât un munte, care le-au fost sădite în cap. E o metodă de control. Omul devine prada uşoară a spectacolului informativ a cărui victimă sigură este. În plin *infotainment* tot ce vrei e să continui să te joci, să butonezi non-stop ca o maimuţă la un smartphone, sărind mereu de la una la alta, fără să te opreşti un pic, fără să te poţi concentra la nimic. În acest moment, când puţinătatea ta e redusă la nevoi edulcorate, menite să te ţină mereu ocupat, îţi delegi toate responsabilităţile. Gândesc şi acţionează alţii pentru tine. Cel mai important efect al acestor două teorii pe care le-am prezentat e dependenţa ucigătoare pe care combinaţia pomenită e capabilă să o inducă. Nu te mai poţi concentra la nimic serios, nici să-ţi elaborezi un gând coerent. Trebuie să îl hrăneşti pe micul diavol din tine. Iar acesta e OK, atâta vreme cât îţi primeşti doza zilnică – *the daily fix.”*

Conversaţia de pe bandă continua, dar Martin trebuia să plece la întâlnire, aşa că o opri cu regret.

Îşi mai aminti doar că a doua zi Werner venise cu un logo pentru proiectele speciale, care de la un moment dat începuse să se confunde cu semnătura lui personală, iar apoi chiar să se identifice cu acesta. Era diavolul în chiloţi de hermină din *Codex Gigas.*

PARTEA A PATRA

„Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius!”
„Omorâţi-i pe toţi. Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai Săi!”

Arnaud Amaury, 1209,
la asediul cetăţii Beziers,
soldat cu masacrarea a 20.000 de cathari

„Când intram în camerele prelaţilor, găseam zarafi şi preoţi ocupaţi să numere banii care se înălţau grămezi în faţa lor.”

Alvarus Pelagius, pe la 1320

Capitolul 110

Doar doi pasageri urcară la Praga în avionul Liniilor Aeriene Turceşti. Ceilalţi zburau de la Istanbul. Stewardesa îl conduse pe Charles la locul lui, aflat chiar în pântecele avionului, pe rândul central, scaunul din mijloc. Îi ceru scuze bărbatului cu barbă şi privire severă care îşi trase fără chef picioarele sub el. Cum nu fu de ajuns, se ridică, într-un târziu, mormăind ceva într-o limbă pe care profesorul o recunoscu ca fiind limba turcă.

Se gândi că, de regulă, naţia aceasta nu era deloc ostilă. Din contră, în cele câteva vizite pe care le făcuse la Izmir sau la Istanbul, sau chiar în capitală, fusese întotdeauna impresionat de buna dispoziţie a localnicilor şi de amabilitatea lor jovială şi plină de căldură. Era ţara cu oamenii cei mai comunicativi pe care îi cunoscuse. Dacă apuca să stea de vorbă cu cineva mai mult de cincisprezece minute, ajungea, invariabil, la senzaţia că se întreţinea cu un prieten de o viaţă. Oamenii pe care îi cunoscuse iubeau discuţiile, mai ales cele în contradictoriu. Îşi amintea cu plăcere de localurile în care, dacă mergea de mai multe ori, obişnuiţii locului se supărau dacă nu făcea o partidă de table cu ei sau de magazinele ai căror patroni refuzau să îi mai vândă ceva dacă plătea fără să crâcnească preţul afişat pe obiectul respectiv. Chiar dacă finalitatea comerţului o reprezentau banii de la sfârşitul zilei, farmecul era întâlnirea dintre cumpărător şi ofertant, puterea şi modul de a negocia. Tocmeala. Acest mod de a socializa prin contact direct, în timpul căruia era întotdeauna servit cu un ceai, şi felul în care discuţiile alunecau de la marfă la orice fel de subiect, de la politică la cultură, de la sport la religie, i se păreau lui Charles absolut fermecătoare. De acolo deprinsese obiceiul de a da bacşişuri grase peste tot. Şi tot de acolo învăţase şi unul dintre cele câteva cuvinte pe care le ştia în turcă. Acesta era chiar „bacşiş”.

Abia după ce se aşeză şi întoarse capul spre dreapta, înţelese de ce era nervos vecinul de scaun. O femeie de vreo treizeci de ani, de o frumuseţe răpitoare, stătea lângă el. Figura ei orientală, cu ochii mari şi migdalaţi, cu pometii ridicaţi ai obrajilor şi pielea fină care se întrezărea din decolteul generos, probabil că fusese spectacolul favorit al turcului pe durata întregului zbor până la Praga. Însă în momentul acela priveliştea respectivă se îndepărtase ca o Fata Morgana în mijlocul deşertului. Se întoarse spre turcul care îi arunca săgeţi otrăvitoare din priviri şi îl pufni râsul.

Avionul decolă destul de abrupt şi urechile începuseră să i se înfunde. Deschise gura pentru a echilibra presiunea din trompa lui Eustachio. Apoi, fericit că urma să se încheie în curând acea călătorie bizară şi că mai avea doar o singură oprire înainte de a se întoarce

acasă, încercă să rememoreze tot ce i se întâmplase de când ajunsese în Transilvania. Trebuia să desluşească ce era important din ţesătura destul de complicată a evenimentelor prin care trecuse.

Aşadar, organizase un simpozion de istorie în oraşul de naştere al lui Dracula, ca pretext pentru a recupera o sabie de care bunicul lui era obsedat şi din a cărei recuperare acesta îşi făcuse un scop în viaţă, moştenire pe care i-o transmisese lui în ziua în care dispăruse. Acolo întâlnise un om bizar, împuşcat de nu se ştie cine şi care îi spusese că îi era un fel de rudă, îi cunoscuse bine bunicul şi chiar fusese cu foarte mulţi ani în urmă în vizită la casa acestuia din Virginia. Omul venise în camera lui din hotel, sângerând abundent, cu o mapă maronie şi cu o poveste incredibilă. Îi spusese că Vlad Ţepeş ascunsese un mesaj într-o carte, chiar în primul exemplar al *Bibliei lui Gutenberg,* a cărui tipografie o sponsorizase cu bani procuraţi de la eroul naţional al Albaniei, Skanderbeg. Nu ştia despre ce fel de mesaj putea fi vorba, dar era suficient de important, pentru ca timp de cinci sute de ani o grupare neclară de indivizi să încerce să îl recupereze de-a lungul istoriei. Şi acei indivizi erau capabili de orice, inclusiv de cele mai odioase crime pentru a intra în posesia acestuia. Primise un bileţel de la o femeie care îl trimisese la Praga, la Catedrala Sfântul Vitus unde, după ce reuşise să dezlege mesajul ascuns în poezia lui Agrippa d'Aubigné de pe bileţelul cu pricina, furase un ştergar din capela sfântului care dădea numele catedralei. Pe acesta era un mesaj cifrat cu codul masonic. Cu ajutorul acelui mesaj recuperase spada pe care se părea că i-o dăruise sultanul Murad al II-lea lui Vlad Ţepeş când îl trimisese, la doar şaptesprezece ani, să cucerească tronul Ţării Româneşti. Aflase, spre stupoarea lui, că şi spada de Toledo, în privinţa căreia legenda spunea că i-o lăsase tatăl său, alături de colierul oficial al Ordinului Dragonului, şi pe care i le adusese la Istanbul chiar omul de încredere al acestuia, un anume Cazan, era reală. Aşadar legenda se adeverise, iar pe Charles îl tulbura foarte mult când o poveste apocrifă se dovedea a fi reală.

Cea de-a doua sabie, numită Tizona, ca spada Cidului, trebuia să fie în Anglia şi indiciul pentru găsirea ei era „Sfântul Gheorghe", un desen cu o pasăre şi un 10.00 notate pe acelaşi bilet. Ajunsese la concluzia că pasărea îl reprezenta pe Uccello, iar „Sfântul Gheorghe" făcea referire la tabloul acestuia, *Sfântul Gheorghe omorând balaurul,* aflat la National Galery în Londra. Şi că, probabil, trebuia să fie acolo la ora zece a unei anumite zile. Nu ştia exact care era acea zi. Pe parcursul întregului drum fusese însoţit de o femeie care îi plăcea foarte mult. Spusese despre ea că era de la Interpol, ştia foarte multe despre el, dar îi ascunsese, probabil, adevăratele ei intenţii. Cert era că ştia mult mai mult decât afirma şi Charles nu înţelesese deloc jocul pe care îl făcea şi preferase să o abandoneze. Se gândea la ea şi se întreba

dacă nu cumva greşise reacţionând la impuls şi plecând din Praga în felul în care plecase.

În mapa care conţinea, chipurile, pagini extrase din acea faimoasă Biblie pierdută, găsi integral, tradus în latină, textul lui Kafka, *În faţa legii,* reluat apoi în romanul *Procesul.* Textul avea o mică modificare când făcea referire la uşile păzite de 12 paznici. Numărul 12, care se repeta obsesiv, alături de numărul 24 în paginile din presupusa Biblie, aşa cum 12 trebuia să fie numărul total al însemnelor heraldice de pe tecile celor două săbii. Spadele, potrivit unui alt indiciu de pe acelaşi bilet, trebuiau să încapă într-o singură teacă. Deocamdată văzuse doar şase blazoane. Aceleaşi pagini cuprindeau şi o jumătate de text pe care îl recunoscu ca fiind completarea altui paragraf pe lângă care trecuse de nenumărate ori în copilărie şi care era zugrăvit pe peretele pivniţei de vinuri din casa bunicului său, unde în prezent locuia tatăl lui. Tatăl care, din nefericire, a fost nevoit să se opereze la inimă, însă, după câte aflase, era în acel moment în afara oricărui pericol. Pusese cele două jumătăţi de text la un loc şi găsise încă un text, stranie coincidenţă, tot al lui Kafka, de data aceasta din *Colonia penitenciară.* La textul original, din nou o mică adăugire. Ceva despre o cheie din oţel şi o uşă din piatră. Îşi aminti că panoplia din sala de duel, a aceleiaşi case, era un fel de piatră rotundă pe care erau însemnate tocmai blazoanele pe care le văzuse pe sabie, aranjate precum orele pe un ceasornic. Tot 12. Cu diferenţa că pe acea piatră, în centru, se aflau alte trei blazoane. Nu îşi amintea exact care erau acestea. O stranie coincidenţă era şi simbolul din legitimaţia de Interpol a Christei, desenat acasă, pe acelaşi perete. Ultimul element spectaculos din mapa maronie îl constituia un fel de fotografie sau desen care părea al New Yorkului, dar fără ocean, din Evul Mediu. Nu putea lega de nimic această fotografie şi asta îl intriga.

Până acolo toate erau bune şi frumoase şi aproape că i s-ar fi părut că trăise o aventură dintr-un roman de Jules Verne dacă nu s-ar fi lovit la tot pasul de un morman de cadavre. Şi toate voiau să sugereze că un vampir umbla liber prin lume şi îşi făcea de cap, numai ca să îi însceneze lui ceva, nu ştia exact ce, ameninţând că va lega în mod direct crimele de el, dacă nu îşi ţinea gura. Problema era că nu ştia, încă, despre ce nu trebuia să sufle o vorbă. Aflase de la Christa şi, într-un fel, îi confirmase şi ciudatul comisar Ledvina, care se dovedise a fi un descreierat care se credea vânător de vampiri, că odioasele crime de la Sighişoara reprezentau un model care se repetase în locuri prin care trecuse el, în ţări şi în împrejurări diferite. Aşa-zisul vampir îi făcuse chiar onoarea de a-l elibera din închisoarea improvizată din satul unde ajunsese, după ce fusese nevoit să se dea jos din trenul în care nişte oameni care îl urmăreau fuseseră măcelăriţi. Fuseseră eliberaţi şi el, şi Christa, însă cu preţul altor cadavre. Văzuse apoi

fotografii cu umbra apărută în preajma acelor crime, iar comisarul Ledvina dezvoltase o teorie interesantă, cu ceva dovezi, despre care nu ştia cât erau de autentice, că prezenţa umbrei a fost consemnată de cel puţin zece ori în istorie şi că, după calculele lui, ea apărea cu o frecvenţă de 30-32 de ani în diferite părţi ale lumii şi doar la evenimente sinistre. Un fel de confirmare a răului.

Încercă să înnoade toate aceste fire, dar nu reuşi. Nu avea habar dacă scăpase sau nu de ameninţarea umbrei. Tot ce ştia era că evitase, în ultimul moment, să fie arestat de comisarul ceh şi se sustrăsese supravegherii Christei.

Tot gândindu-se la acestea, adormi.

Capitolul 111

Un semnal de alertă apăru pe monitorul lui Werner, chiar în momentul în care *countdown*-ul de pe consola Templului arăta mai puţin de două minute până la începerea întâlnirii. Acesta făcu click pe iconiţa roşie. Programul complex de preluare şi de interpretare a datelor conceput chiar de el însuşi, identificase o solicitare de identificare a unor amprente şi a unor fotografii stocate deja în uriaşa bază de date a institutului, clasificate la ultrasecret. Amprentele erau ale Beatei Walewska. Aşadar, o prinseseră. Chiar în clipa în care hotărî că se va ocupa de Beata după ce se termina întâlnirea, pe ecran apărură trei fotografii cu Beata întinsă pe podea într-o baltă de sânge. Încremenise uitându-se la acel chip frumos, pe care îl sărutase cu doar câteva ore înainte. Simţi ca şi când cineva îl lovise în stomac. Aproape se chirci. Războiul devenise total şi el ştia cel mai bine asta. Dar nu se aşteptase ca lucrurile să ia o turnură atât de neagră pentru el. Resimţi o presiune pe cap şi o apăsare stranie în coşul pieptului. Aproape un atac de panică, sau ceva de genul ăsta. Nu i se mai întâmplase să încerce o asemenea senzaţie. De obicei îşi potolea nervii trântind şi spărgând. Aşadar, şi Beata. Trebuia să presupună că boxerul avusese aceeaşi soartă. Iată elementul surpriză care nu putuse fi prevăzut. Un poliţist obsedat şi dement. Cu o ură care îi transformase chipul într-o expresie de bestie hăituită, îşi jură că îl va omorî personal pe Ledvina.

În boxe se auzeau cuvintele de deschidere ale întâlnirii rostite de Martin Eastwood. Intră pe imaginile din Templu. Nu reuşi să se concentreze deloc la ce se întâmpla acolo. Fotografiile cu Beata moartă îi rămăseseră întipărite pe retină. Se ridică şi încercă să respire regulat. Luă un pahar cu apă şi îl bău cu înghiţituri mici. Când, în cele din urmă, se linişti, asistă la o adevărată ceartă între membrii Consiliului.

Eastwood le explicase pentru ce îi convocase şi le ceru să accepte că se crease o situaţie excepţională şi că era momentul să se recurgă la un punct din regulamentul de funcţionare a Consiliului care stipula că o astfel de excepţie la alegerea unui nou membru era posibilă, în cazul în care anumite condiţii concrete, de urgenţă, ar fi fost îndeplinite. Făcu un pic de istorie şi aminti cele două exemple celebre care creaseră precedentul. Ceilalţi membri nu erau deloc convinşi că erau îndeplinite condiţiile şi nici că Werner avea anvergura pentru a deveni membru în Consiliu. Eastwood încercă să îi convingă, enumerând serviciile extraordinare pe care directorul general al institutului le adusese organizaţiei şi întărind loialitatea pe care acesta o demonstrase de-a lungul celor cincisprezece ani.

Lumina se aprinse în dreptul lojei cu numărul 2, iar geamul se

dezopaciză parţial, lăsând să se întrevadă silueta celui care vorbea. Acesta era un individ cu ochelari care termina de înfulecat o bucată dintr-un mango uriaş.

— Nu înţeleg de ce ai convocat întâlnirea asta, din moment ce încă nu suntem în posesia documentului.

— Exact. Cum putem fi siguri că îl vom avea, finalmente? Dacă ne trage pe sfoară? interveni loja 6.

— Şi după aia nu îl putem revoca.

— Un membru nu poate fi revocat, spuse altcineva.

Se stârnise o gâlceavă în care toată lumea vorbea cu toată lumea. Eastwood interveni de mai multe ori şi lovi cu un ciocănel suportul rotund aflat pe masa din faţa lui.

— Domnilor! Domnilor!

Până la urmă, spiritele se mai calmară.

Din loja 5, rămasă complet în întuneric, răzbătu o voce piţigăiată:

— Beneficiile pe care ni le aduce omul tău sunt mari, de acord. Dar sunt acţiuni de execuţie, ca să zic aşa.

Interveni şi vocea guturală cu accent japonez:

— Nu e prea clar de unde ştie Werner ăsta de existenţa noastră. Şi e neobişnuit ca o persoană să se ceară în Consiliu.

— Da, e fără precedent, interveni loja 11.

Atmosfera începea să se încingă din nou, aşa că Martin Eastwood tună autoritar:

— Nimeni nu poate ignora unsprezece avioane private care aterizează la aceeaşi oră, iar pasagerii lor sunt transportaţi în Templu, în cel mai mare secret. Werner e deştept. N-are cum să nu ştie de existenţa noastră. Cert e că nu ne cunoaşte identitatea. Nici măcar voi între voi nu vă cunoaşteţi. Şi, sigur, nu ştie ce se discută aici. Securitatea acestei întâlniri e mai presus de orice bănuială.

— Securitatea, securitatea, se auzi, maimuţărindu-l pe Eastwood, singura voce care tăcuse până atunci, cea a lojei cu numărul 10. Ar trebui lămurit cine i-a omorât pe cei trei şi care dintre noi urmează.

Circul reîncepu, iar Martin lovi atât de tare cu ciocanul în suportul special, încât acesta se făcu ţăndări, iar măciulia se izbi de geamul lojei.

— Excepţiile istorice s-au dovedit a fi eficiente şi inspirate. Mai mult, au deschis două linii noi pentru oameni excepţionali care au şi salvat Ordinul. Câteodată, un pic de sânge proaspăt face bine Ordinului.

— Alea au fost condiţii de criză în care organizaţia a fost în pragul disoluţiei. Nu se pot arde etape. Lucrurile sunt, astăzi, mult mai complicate.

Se auziră reacţii de aprobare de la majoritatea lojilor. Martin ripostă:

— Un pericol mai mare decât mecanismul care s-a pus în mişcare nu există pentru noi. Am informaţii sigure că, pentru prima oară în 550 de ani, întâlnirea va avea loc. Toate eforturile noastre de până acum de a descoperi Biblia au fost zadarnice. Werner e singurul care o poate găsi. Mi se pare că nu înţelegeţi cât de gravă e situaţia.

Interveni vocea piţigăiată:

— Putem vota, ca să încheiem cu mascarada asta. Înainte trebuie să ştim dacă i-ai promis un loc în Consiliu şi în ce condiţii.

— Da. I-am promis, spuse Martin. Dacă aduce Biblia.

— Mie nici acum nu îmi este prea clar ce conţine Biblia aia. Formule magice? Nu există aşa ceva.

— Nu ştie nimeni cu exactitate, zise Eastwood. Cert e că cineva ne urmăreşte încă de când s-a creat organizaţia noastră şi are puterea să o distrugă.

Loja 2, o voce cu puternic accent rusesc, interveni şi ea:

— Ni s-a tot explicat că am putea fi expuşi. Nu prea înţeleg cum un document mai vechi de jumătate de secol ar putea menţiona ceva despre noi. E istoria noastră? Să o facă publică. La câte teorii ale conspiraţiilor sunt în circulaţie, una mai mult sau mai puţin tot aia e.

— Nu sunt de acord. Aici se întâmplă ceva, interveni loja 8. Trei dintre noi au fost ucişi în scurt timp. Şi dacă în carte există doar metoda prin care suntem identificaţi şi transformaţi în ţinte fixe, trebuie să punem mâna pe ea şi să ne liniştim. Eu mi-am întărit securitatea de patru ori şi tot mă uit în stânga şi în dreapta când aud un sunet suspect.

— Aşa e, zise cineva. Teroarea trebuie oprită. Să aducă Biblia.

Japonezul propuse o soluţie cu care toţi păreau a fi de acord:

— Atunci, spune-i că s-a votat că îl primim în momentul în care avem Biblia şi ştim că pericolul a trecut.

— Da, întări loja 10. Şi după aia, trebuie să scăpăm de el. Să votăm asta!

Werner urmărea cu uimire direcţia în care o luase discuţia. Nu îi venea să creadă. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Se întreba ce se întâmpla cu el. Cu cât controla mai mult lucrurile, cu atât acestea păreau că scapă mai mult de sub control. Şi chiar voiau să îl elimine? N-aveau decât. Şi aşa nu îi păsa deloc de ei. Taică-su avusese dreptate. Nu puteai avea pic de încredere în vreunul dintre membrii Consiliului. Erau bolnavi de putere. Oricum, pe el nu îl interesa altceva decât Biblia. Dacă urma să pună mâna pe ea, nu avea să mai conteze prea mult dacă va ajunge membru sau nu. I-ar fi gâdilat orgoliul nemărginit şi i-ar fi făcut treaba mai uşoară. Dar Biblia era singurul lucru care conta.

Se ridică de la masă şi se apucă să se îmbrace. Îl sună pe administrator şi îi spuse să vină să îl ia. În timp ce se îmbrăca şi

aştepta maşina, chiar dacă nu se mai uita la monitor, auzea în boxe continuarea discuţiei din Templu. Votaseră pentru eliminarea lui. Însă abia după ce se vor asigura că lista va fi în mâinile lor. Nu se aşteptase deloc ca lucrurile să evolueze în felul acela. Dar, pentru că era un excelent strateg, avea mereu un plan de rezervă.

Scoase telefonul mobil. Intră într-o aplicaţie şi tastă ceva. Pe ecran îi apăru diavolul în chiloţi şi întrebarea: „Activaţi protocolul Armaggedon?" Confirmă. Urmă o altă întrebare: „Sunteţi sigur?" La dracu', era sigur. Se gândi că el desenase seria de întrebări. I-o fi trecut atunci prin cap că ar fi putut ordona distrugerea Templului la nervi şi apoi să regrete? Nu îşi amintea exact. Apăsă pe opţiunea „Y". „Confirmaţi data şi ora?" Din nou, „Y". „Atenţie, apăru pe ecran. Din acest moment, comanda este ireversibilă. Tastaţi codul de confirmare." În timp ce ieşea pe uşă, chiar în faţa vilei, şi trăgea în piept aerul parfumat pe care îl degajau florile de pe alee, care începeau să înflorească, tastă un cod din douăsprezece caractere şi apăsă *enter*. Înainte de a se închide, telefonul afişă un ultim mesaj: „Protocolul final a fost activat".

Chiar în momentul în care maşina intra pe pistă îl sună Eastwood.

— Felicitări, îi spuse acesta. Din momentul în care avem Biblia, eşti membru cu drepturi depline în Consiliu.

„Mulţumesc-ul" pe care îl rosti Werner îi păru lui Eastwood rostit de o voce profund emoţionată de înălţimea momentului.

Capitolul 112

Lumina se opri în tot avionul, care începu să se zguduie. Vocea căpitanului se auzi în boxe. Anunţă că trec printr-o zonă de turbulenţe severe, dar că nu e cazul de panică. Charles se uită în stânga lui, la turcul care se înfipsese în scaun, strângând foarte tare cu mâinile braţele fotoliului. Ceva la mâinile acelea îi atrase atenţia. Nişte unghii metalice creşteau cu repeziciune din degete. Se panică, însă simţi cum cineva din partea cealaltă se urcă pe el şi începe să îl prindă de umeri şi să îl zguduie. Întoarse capul. Era femeia, care arăta ca un mort viu. Ochii i se albiseră integral, iar din gură îi picura salivă acidă.

Auzi un „Domnule, sunteţi OK?" şi simţi un zguduit când deschise ochii. Se uită cu o expresie îngrozită la stewardesa care îl mai întrebă o dată dacă i s-a întâmplat ceva. Femeia de lângă el se ridicase în picioare şi arăta normal. Înainte de a răspunde întoarse capul spre pasagerul din stânga. Îi privi mâinile. Era lumină în avion, iar degetele acestuia păreau normale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charles.

— Aţi visat, probabil, ceva. Acum sunteţi bine? întrebă stewardesa în timp ce îi întinse un pahar cu apă.

— Da. Cred că sunt bine. Mulţumesc.

Însoţitoarea de bord se asigură că totul e în ordine, luă paharul al cărui conţinut Charles îl dăduse peste cap şi se îndepărtă. Femeia se aşeză la locul ei. Charles îndrăzni şi o întrebă:

— Am vorbit în somn?

Femeia îl privi cu simpatie şi îi răspunse:

— Mai rău. Aţi strigat. Mai îngrijorătoare a fost expresia feţei dumneavoastră. Aţi avut un coşmar.

Nu înţelegea dacă era o întrebare sau o afirmaţie.

— Sunt psihoterapeut, îl lămuri femeia. Nu cred că ar strica să îmi faceţi o vizită zilele următoare, adăugă ea în timp ce îi întinse o carte de vizită.

Charles o luă şi o privi îndelung.

— Poate că am coşmaruri. Nu am prea dormit în ultimele nopţi. Dar un psihoterapeut…

— Nu poate să îi spună nimic unui om inteligent care şi le-a spus de mult pe toate. Ştiu asta.

Charles fu uimit de replica femeii. Exact asta gândise. Probabil că era un loc comun.

— Totuşi, dacă vă răzgândiţi, vă stau la dispoziţie.

Capitolul 113

În urma incidentului cu Beata şi după ce-l ratase pe Charles la aeroport, Ledvina ştia că îl pierduse pe profesor pentru totdeauna şi că, dacă nu avuse nici măcar puterea să îl aresteze la Praga, nu exista nici cea mai mică şansă să ceară urmărirea lui internaţională. Era convins că femeia pe care o împuşcase fusese delegată de Charles să îi pună microfoane la birou. Echipa pe care o trimisese acasă, după ce îl sperie îngrozitor pe cumnatul lui adormit la televizor, când intrase cu măşti pe faţă şi cu armele scoase, găsise microfoane şi acolo. Ajunsese într-un impas şi Christa era singura care mai putea să îi desluşească din lucruri, dar era de la Interpol şi asta îi îngrădea şi mai mult orice posibilitate de a acţiona în vreun fel. Hotărâse să vorbească, totuşi, cu ea.

De la aeroport, Honza, care se străduise să îl calmeze, îl duse la hotelul Boscolo şi îl rugă pe comisar să rămână în maşină şi să îl lase pe el să vorbească. Se întoarse în scurt timp şi îi spuse comisarului că agenta nu era în cameră şi că lipsise toată noaptea. Ledvina îi zise că îl doare capul şi îl rugă pe aghiotant să îi aducă o cafea tare şi fără zahăr. Când acesta reintră în hotel, comisarul se urcă la volan şi o întinse.

Ştia unde o lăsase pe Christa în noaptea precedentă şi bănuia că era încă la una dintre casele din piaţetă. Speră să nu fi plecat între timp, aşa că apăsă serios pe acceleraţie. Opri în piaţă, când noul telefon mobil îi sună în buzunar. Pe ecran apăru numele aghiotantului, singurul număr pe care acesta apucase să îl introducă în memoria aparatului. Răspunse, însă nu îl lăsă pe Honza să spună nimic.

— Am plecat unde cred că ar putea fi cucoana. Rămâi acolo şi nu te mişca. Sună-mă dacă ajunge cumva la hotel.

Honza oftă şi se aşeză pe bordură. Sorbi din cafea.

Comisarul nu trebui să aştepte mult până o văzu pe Christa ieşind pe una dintre porţi. Se luă după ea, iar când ajunse în dreptul ei deschise portiera şi o invită înăuntru. Aceasta ezită un pic, însă, în final, se urcă în maşină.

Capitolul 114

Charles se aşezase la coadă, la o cafea, în terminalul la care aterizase pe aeroportul Heathrow. Îşi privi ceasul care arăta ora opt şi jumătate. Dădu ceasul cu o oră în urmă şi, în timp ce aştepta la rând, se gândi că era prea devreme pentru Galeriile Naţionale, aşa că se hotărî să se ducă, înainte, la ambasadă.

Ştia exact unde era ambasada, pentru că fusese de mai multe ori acolo ca invitat special. Fuseseră date chiar şi câteva dineuri în cinstea lui. Dar, oricât de bine s-ar fi simţit, nu putea să îşi reprime de fiecare dată senzaţia că intra în cea mai urâtă clădire pe care o vizitase vreodată. Blocul acela pătrăţos, proiectat de Ero Saariner, finlandezul şcolit în America, putea fi, după spusele lui Charles, mutat în orice oraş nord-coreean fără ca vreun locuitor de acolo să observe vreo diferenţă şi nimeni nu l-ar fi privit ca pe un corp străin. Statuile lui Regan şi Eisenhower, din faţă, aduceau şi ele aminte de estetica sovietică. Poate tocmai de aceea oficialităţile, cărora le venise, în sfârşit, mintea cea de pe urmă, după părerea profesorului, deciseseră să se mute într-o altă clădire, a cărei construcţie începuse în 2013. După părerea lui Charles, care văzuse macheta noii clădiri, aceasta era şi mai urâtă. Nu înţelegea în ruptul capului de ce compatrioţii lui ţineau cu tot dinadinsul să urâţească atât de mult faţa fermecătoare a Londrei, pe care o iubea atât de mult, încât la un moment dat chiar fusese în tratative cu un agent imobiliar pentru a cumpăra o casă în Belgravia, unde ar fi fost vecin cu Hugh Grant.

Termină cafeaua şi luă un taxi pentru Grosvenor Square, în Mayfair. Se gândi că dacă termină repede la ambasadă, va putea merge pe jos până în Trafalgare Square, unde se află National Museum. Zona de vest a Londrei era unul dintre locurile favorite ale lui Charles, căruia nu îi plăceau nici locurile exotice, nici cele izolate. Vacanţa perfectă pentru el nu era în vârful muntelui la schi, sau în vreo staţiune de milionari, sau pe vreo insulă cu plaje pustii şi ape transparente, ci centrul unui mare oraş, foarte populat. Iar în Londra, de câte ori reuşea să scape de obligaţii, se ducea la teatru – uneori chiar şi de două ori pe zi. Scena londoneză cu teatrele ei vechi, cu interioare uzate şi aproape putrezite, multe dintre ele nerenovate de sute de ani, îl încânta, pur şi simplu. Sigur, nu era Broadway, din niciun punct de vedere, dar Londra respira teatru.

Aşa cum avea operele lui ultrafavorite, avea şi piese de teatru pe care nu se sătura să le vadă, ori de câte ori i se ivea ocazia. Nu îşi amintea să fi scăpat vreun *Hamlet* sau un *Richard al III-lea,* sau, mai ales, piesa lui superfavorită, *Aşteptându-l pe Godot,* a lui Beckett. Ultima reprezentaţie cu această piesă o văzuse chiar acolo, la Royal

Haymarket, cu Patrick Stewart şi Ian McKellen în rolurile principale. Fusese să o vadă seară de seară timp de patru zile la rând. Cât despre cele două piese ale lui Shakespeare, bunicul îi proiectase filmele realizate de Lawrence Olivier după piesele omonime, încă de când avea şase ani.

Maşina îl lăsă la mică distanţă de ambasadă, în faţa gardurilor de securitate. Se legitimă şi soldatul îl găsi pe o listă specială care nu avea decât un nume, al lui, şi fu condus direct la ataşatul pe probleme de securitate, o veche cunoştinţă a lui Charles. Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi oficialul îi înmână paşaportul diplomatic. Îl felicită pe Charles şi îi spuse că ambasadorul îşi dorise foarte mult să facă el acest lucru, într-un cadru mai festiv, însă urma să se întoarcă în dimineaţa următoare, de la Glasgow. Pachetul avea să sosească în următoarele ore. Ataşatul îl întrebă dacă dorea să înnopteze acolo, însă Charles îi răspunse că nimeni şi nimic nu l-ar putea determina să îşi petreacă noaptea în urâţenia aia. Cum interlocutorul lui nu prea avea simţul umorului, iar cel estetic îi lipsea cu desăvârşire, Baker preciză că intenţiona să plece, pe cât posibil, chiar în seara aceea dacă nu, urma să tragă la hotelul lui preferat.

Charles stătuse la mai multe hoteluri în Londra, dar odată ajunsese la The One Aldrich, „Where the Strand meets The City”,{49} cum suna sloganul. Chiar dacă hotelul i se păruse cam mic şi înghesuit, cum era, de altfel, uriaşa majoritate a hotelurilor din capitala engleză, acolo mâncase cele mai bune ouă Benedict şi Florentine din viaţa lui, iar acel mic dejun nu voia să îl rateze niciodată. Cel mai mult îl enervau, la hotelurile din Londra, inclusiv la The One, geamurile care nu se deschideau. Puteau fi crăpate cam trei degete, în cel mai bun caz. Încercase să afle care era motivul, şi cea mai bună explicaţie pe care reuşise să o obţină era că mulţi cetăţeni paşnici veneau să se sinucidă în acele hoteluri, iar forma lor preferată de a termina cu viaţa era aruncatul de la etaj. După care hotelurile erau date în judecată de către familiile sinucigaşilor sau, în cel mai bun caz, atrăgeau asupra lor un fel de atenţie nedorită.

Termină cidrul de căpşuni cu care îl servise asistentul şi plecă spre Trafalgar Square. O luă pe jos pe Grosvenor până ajunse în Regent Street şi continuă aşa până la Piccadilly. O tăie oblic spre Pall Mall şi ajunse în piaţă. Mai avea un pic de aşteptat până la deschiderea muzeului, aşa că se aşeză la o terasă şi îşi aprinse o ţigară. Îşi închisese telefonul când urcase în avion şi uitase să îl repornească sau nu mai avusese chef, deci nu văzuse mesajul alarmant al Christei, care îi scrisese: „Ross nu e cine crezi tu că e!”

Capitolul 115

Stătuse în piaţă şi privise lumea în timp ce mai băuse o cafea. Valuri de turişti începuseră să se adune la monumentul în vârful căruia, cocoţat ca pe catarg, amiralul Nelson domina marea de lume care se scurgea de pe marile bulevarde tot aşa cum trebuie să fi dominat flota lui Napoleon la Trafalgar când a dat Angliei cea mai fenomenală victorie navală din istoria ei. Din păcate, tot acolo şi-a dat şi viaţa.

La fără cinci minute se înfiinţă la intrarea în galerie. O ocoli pe cea principală, numită „Portico Entrance", prin stânga şi intră în aripa Sainsbury. Urcă în fugă scările generoase până la etajul al doilea. Se orientă spre sala 54. Trecu prin sala 52, pe lângă pictori italieni minori din secolul al XIV-lea ale căror lucrări aminteau de hieratismul bizantin, ca la Barnaba da Modena sau Giusto de' Menabuoi, apoi prin 53, sala dedicată picturii toscane din prima jumătate a secolului al XV-lea, cu Masaccio şi Gentile da Fabriano şi câteva exponate care se presupuneau că ar fi fost realizate de Fra Angelico şi năvăli în sala 54, dedicată pictorilor din Italia Centrală între 1430 şi 1450. Scrută cu privirea picturile lui Fra Filippo Lippi, pe cele ale lui Sassetta şi Giovanni di Paolo şi ajunse, în sfârşit, la Uccello. Erau două tablouri acolo. Celebra parte a tripticului din *Bătălia de la San Romano* şi, în fine, *Sfântul Gheorghe omorând balaurul.* Se uită la ceas. Trecuse cu două minute de ora zece. Privi în jur. Nu era nimeni, încă, la acel etaj. Lumea o lua de jos în sus pentru a vizita un muzeu. Din păcate, pentru că în multe dintre muzeele lumii picturile erau aşezate în ordine cronologică şi lucrările cu adevărat importante erau dincolo de jumătate, ajungeai acolo cu limba scoasă, când ochiul nu mai era în stare să perceapă şi mintea să înţeleagă nimic într-aşa o mare de informaţie vizuală. Reţeta lui Charles într-un muzeu era simplă: întotdeauna trei tablouri pe vizită şi valea.

Se aşeză pe băncuţă şi îşi propuse să se deconecteze privind tabloul „păsăroiului" italian. Foarte curând, auzi un zgomot de paşi care se apropiau şi se opriră în spatele lui.

— E ciudat cât de mult seamănă dragonul acesta cu cel de pe colierul Ordinului cu acelaşi nume, nu credeţi?

Charles fu atât de uimit de întrebarea omului din spatele său, încât îi luă o vreme să proceseze întrebarea şi, mai ales, tâlcul ei.

Între timp omul ocoli banca şi rosti un „Permiteţi?" politicos, dar se aşeză fără să aştepte răspunsul. Charles se trase un pic în spate pentru a-şi privi interlocutorul. Sări ca împins de un arc de pe banchetă şi, în timp ce îşi fixa adversarul care se sprijinise relaxat într-un braţ, întrebă:

— Sir Winston Draper?

Acesta zâmbi şi se ridică şi el în picioare. Îi întinse mâna profesorului.

— Îmi pare bine să te întâlnesc, în sfârşit, Charles.

Lui Charles nu îi venea să îşi creadă ochilor. Individul acela de 1,90 m, slab ca un ogar, îmbrăcat în sacou de *tweed* albastru era idolul lui absolut în materie de istorie. După părerea lui, Sir Winston Draper era cel mai important specialist în istorie medievală din lume. Făcuse eforturi zadarnice cele opt luni cât stătuse în Anglia, pentru chestiunea cu Richard al III-lea, să îl întâlnească, dar fără pic de succes. Îi trimisese scrisori, încercase să îl găsească la telefon, ba participase şi la câteva dintre conferinţele acestuia, însă niciodată bătrânul profesor nu se arătase interesat să stea de vorbă, nici măcar zece secunde, cu el. I se păruse chiar că îl ocolea dinadins. La un moment dat convinsese o colegă de la Royall College să le facă cunoştinţă, la o recepţie. Când cei doi se apropiaseră de el, acesta făcuse, pur şi simplu, stânga-împrejur, într-un mod care i se păruse lui Charles suficient de ostentativ ca să îi confirme convingerea că Sir Winston nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Se gândi dacă nu cumva era vorba despre celebra îngâmfare a englezilor bătrâni care îi dispreţuiesc pe istoricii americani când îşi vâră nasul în chestiuni în care nu le fierbe, din punct de vedere naţional, oala. Sau, şi mai rău, despre dispreţul pentru cineva care se dă istoric, deşi nu e de profesie.

— Am crezut că mă dispreţuiţi. Sau că nu ştiţi cine sunt. Am încercat de atâtea ori să vorbesc cu dumneavoastră.

Gigantul nobil englez zâmbi cu gura până la urechi şi dezveli o dantură perfectă. Charles îşi spuse că aşa ar dori şi el să arate la nouăzeci de ani, câţi împlinise profesorul în acea primăvară.

— E destul de greu să nu ştiu cine eşti. Mai ales după tot scandalul ăla cu cocoaşa pierdută.

Rostise acele ultime cuvinte mimând severitatea.

— Cred că e momentul pentru nişte explicaţii. Cam multe, mă tem, adăugă Sir Winston, în timp ce îl prinse de braţ pe Charles şi îl conduse spre lift.

— Unde mergem? întrebă Charles în ascensor.

— Te invit direct la mine acasă. Dacă n-ai nimic împotrivă şi asta nu te face să te simţi ca o logodnică cerută direct în căsătorie, de către nesimţitul care arde etape esenţiale.

— Cum ar fi?

— Curtea, dragul meu. Întotdeauna curtea.

Ieşiră din clădire. Direct în faţă, pe Pall Mall, o limuzină neagră îi aştepta. Şoferul le deschise uşa celor doi şi îi invită înăuntru.

— Tot *single malt?* întrebă gazda în timp ce întinse mâna după o sticlă din barul maşinii.

— Mai ales când e un Highland Park vechi de cincizeci de ani.

Charles recunoscu imediat sticla unică. Era îmbrăcată în argint lucrat manual şi sugera un fel de vegetaţie luxuriantă care o invadează cu totul, o înghite aproape.

— Ăsta e doar începutul. Băieţii cuminţi primesc premiul cel mare mai târziu. Mai întâi însă trebuie să treacă testul ăsta. Să vedem dacă sunt vrednici.

Lui Charles îi plăcu cum sunase acel „good lads”{50} rostit într-un fel cum numai un domn din înalta societate engleză o putea face.

Sir Winston turnă în cele două pahare, cu o mână sigură, aşa cum Charles nu era convins că lui i-ar fi ieşit.

— Îmi permiteţi o întrebare?

— Orice. De aceea suntem aici. Avem o grămadă de lucruri de lămurit. Sunt convins că în acest moment nici nu faci faţă la câte întrebări ai să îmi pui.

Charles încercă să desluşească răspunsul maestrului. La început nu îi fu clar la ce se referă acesta. Apoi o vagă bănuială îi încolţi în minte. Schimbă întrebarea:

— Aveţi vreo legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat în aceste zile?

Sir Winston îl privi ca şi cum ar fi vrut să spună: „Tu cam ce crezi?”, apoi răspunse:

— Eu nu. Dar bunicul tău, da.

— Bunicul meu?

Iarăşi bunicul lui? Aproape îi venea să spună că se săturase să-i tot fie amintit.

— L-aţi cunoscut pe bunicul meu? încercă Baker.

— Dacă l-am cunoscut? A fost prietenul meu cel mai bun.

Charles rămase cu gura căscată, cu paharul în mână. Bătrânul îi făcu semn să guste licoarea, iar Charles se conformă. Scoase un sunet de satisfacţie, mai mult de dragul interlocutorului decât pentru că îi plăcea whisky-ul. În acel moment n-ar fi simţit deosebirea între o sticlă de alcool etilic şi una de verde de Paris.

— A fost mai mare decât mine, e adevărat. Dar nu cu mult. Casa mea a fost de foarte multe ori casa lui. A…

Voi să adauge ceva, dar se opri. Charles încercă să înţeleagă ce nu vrea să spună bătrânul, însă acesta îi mai puse o întrebare:

— Ştii de unde ne vin numele?

— Numele?

— Da. Numele de familie, în general. Care e originea lor?

— Da. Presupun. De la momentul în care s-au făcut primele recensăminte amatoriceşti, când oameni care se chemau la fel trebuiau diferenţiaţi între ei, iar familiile aveau nevoie de ceva care să le lege din raţiuni, să le zic aşa, economice.

Bătrânul nu părea mulţumit de răspuns. Aşa că Baker continuă:

— În primul rând, avem nume de familie care sunt luate după locul

unde te-ai născut sau după satul şi regiunea din care te tragi. Ubertino da Casale venea din Casale, de exemplu.

— Aşa…

— Dacă tot am fost la muzeu, am văzut că Uccello vine de la o poreclă. Deşi nu e bine, pentru că asta chiar era o poreclă, nu era numele lui adevărat. Dar Şchiopu, Mutu, Ţarălungă, Mustaţă, astea toate vin din porecle. Când i-au întrebat seniorii feudali cum să îi scrie la catastif, ca să aibă evidenţa celor pe care trebuiau să îi impoziteze, când n-au avut nimic la îndemână, i-au numit după o particularitate fizică. Eşti gras? OK, te cheamă Grasu. Ai urechi clăpăuge? Clăpăugu să-ţi rămână numele.

Sir Winston nu părea mulţumit. Charles dădu paharul pe gât şi zise:

— Mai sunt patronimicele astea. Suedezii sunt campioni. Parcă toţi erau fiii lui Erik cel Roşu, de îi chema Erikson, adică fiul lui Erik. La islandezi, la fete le zice, nu ştiu ce dottir. Adică fiica lui cutare.

— Şi? exclamă bătrânul exasperat de felul molcom în care se exprima Charles.

— Şi mai sunt nume date după meseriile pe care le practicai. Dacă te cheamă John Smith, probabil că eşti urmaş de fierar.

— Ca Baker sau Draper.

Charles înţelesese, în sfârşit, unde voia să ajungă bătrânul, dar nu prinsese legătura.

— OK. Amândoi avem nume care se trag, probabil, de la meseriile pe care le-au practicat strămoşii noştri cu cine ştie câte sute de ani în urmă. Şi?

Maşina intră pe aleea cu gazon englezesc a unui castelaş care era leit casa în care crescuse Charles. Semănau de parcă erau case gemene, despărţite de un ocean. Coborâră din maşină, iar profesorul american rămase din nou cu gura căscată. Începu să înţeleagă că aşa avea să se desfăşoare întreaga întâlnire. Din surpriză în surpriză.

Capitolul 116

În timp ce era condus de gazdă pe aleea din faţa castelaşului, Charles se întrebă cum de casa bunicului său era similară cu micul castel. Oare cine copiase pe cine? Fu şi mai mirat când văzu că şi intrarea era identică. La fel şi sala mare din spate, direct de sub scări, în care se afla, de jur împrejurul camerei, de jos până sus, o bibliotecă imensă. Asemănarea se termină însă acolo. Fu invitat să se aşeze în centru, pe nişte fotolii curbate care aduceau cu cele desenate de Le Corbusier. În faţa şemineului, care avea doar un rol decorativ de mai bine de treizeci de ani, trona un bar imens. Se gândi că Sir Winston părea să cam iubească alcoolul de vreme ce avea aşa o colecţie imensă de sticle, toate mai mult goale decât pline.

— Şi acum premiul pentru băieţii buni, spuse Sir Winston.

Charles se emoţionă serios când zări un Macallan vechi de şaizeci şi patru de ani, în sticla de cristal Lalique care arăta ca un decantor. O văzuse în poze, ştia de ea, dar nu băuse niciodată. Ştia că o sticlă costa vreo jumătate de milion de dolari. Spre surprinderea lui, nu era începută. Încercă să protesteze.

— Sticla asta, explică bătrânul, a fost păstrată special pentru acest eveniment.

Întâlnirea cu el era un eveniment? Şi i-o spunea asta un om care, cu câţiva ani în urmă, nici nu voise să audă de el şi îl ocolea ca pe un ciumat? Devenea interesant.

Se ridică în picioare în semn de respect pentru licoarea chihlimbarie, însă gazda îi făcu semn să se aşeze. Desfăcu sticla şi turnă în pahare. Îi întinse unul lui Charles.

— În memoria bunicului tău, toastă acesta, apoi ciocni paharul profesorului.

De această dată, Charles simţi până în adâncul creierului aroma uneia dintre cele mai râvnite licori de pe suprafaţa pământului. Era încântat.

— Bun, nu?

Dacă era bun? Ce întrebare era asta?

— Dincolo de orice aşteptare, răspunse Charles. Fac pariu că în spatele bucăţii ăleia din bibliotecă se deschide un pasaj secret spre partea a doua a ei, cea în care sunt păstrate cărţile de valoare, în labirint.

Sir Winston zâmbi.

— Străbunicul tău a fost încântat de modesta noastră locuinţă, iar tatăl meu a fost atât de amabil să îi înmâneze planurile.

— Străbunicul meu a fost aici?

— Tatăl meu a avut onoarea de a-l găzdui aici, pentru câteva luni,

când viaţa lui era în mare pericol.

— Când se întâmpla asta?

— Între 30 septembrie 1888 şi începutul lunii aprilie 1889. A fost nevoit să aştepte să treacă iarna, pentru a se îmbarca spre America.

— Aţi spus că viaţa lui era în mare pericol. În ce sens?

— Străbunicul tău era un chirurg celebru, cu studii la Viena. A ajuns la Londra prin 1885 şi a câştigat încrederea tuturor, inclusiv pe cea a familiei regale. Lucra la London Hospital şi locuia, ca mai toţi emigranţii din Est, în Eastend. Chiar la începutul anului 1888 îşi deschisese un cabinet privat în care îşi făcuse un obicei de a trata gratuit bolnavii săraci. În data de 31 august, foarte aproape de locul unde locuia, în Whitechapel, o femeie, pe numele ei Mary Ann Nichols, a fost măcelărită la numai câteva minute după ce străbunicul tău trecuse pe acolo în drumul spre casă.

La auzul numelui, chipul lui Charles se crispă. Era exact crima despre care îi pomenise Ledvina, comisarul susţinând că ar fi în posesia unui desen secret sustras de la Scotland Yard şi în care era desenată umbra. Îi arătase documentul.

— Am mai auzit povestea asta de la un poliţist la Praga.

— Aşadar, te-ai întâlnit cu bunul comisar Ledvina?

Bunul comisar? Lui Charles îi ţiuiau urechile. Dădu conţinutul paharului pe gât şi vru să mai ceară unul.

— Băuturile rare trebuie consumate cu parcimonie. Nu din zgârcenie, ci pentru a-şi păstra calitatea de a surprinde. Încă un singur pahar înainte de masă.

Charles îl privi întrebător pe bătrân.

— Da, jupâneasa mea extraordinară pregăteşte prânzul. Avem potârnichi umplute cu foie gras. Preferata bunicului tău.

Bunicul lui mânca potârnichi umplute? Cu ficat de raţă îndopată? Asta era o noutate absolută. De fapt, Charles îşi propuse să nu se mai lase surprins de nimic. Să ia ca atare toate informaţiile pe care avea să le primească.

— Presupun că vicleanul copoi nu ţi-a spus nimic despre străbunicul tău.

— Nu, nimic.

— E bine. Fiindcă habar n-are de existenţa lui. Oricum, câteva zile mai târziu, în 8 septembrie, o altă femeie a fost ucisă în apropiere, în acelaşi fel. Se numea…

— Annie Chapman, răspunse scurt Charles. Sugeraţi cumva că străbunicul meu era Jack Spintecătorul?

— Nu. Defel. Nu sugerez nimic. Spun, de-a dreptul, că cineva a încercat să îi însceneze asta.

— Să-i însceneze? De ce?

— Un pic de răbdare, tinere. Sângele fierbinte al Baker-ilor vorbeşte

acum în locul tău. Şi vârsta ta fragedă.

Fragedă? Un compliment drăguţ. Să spui despre un om de patruzeci şi cinci de ani că e la o vârstă fragedă era doar apanajul celor trecuţi de nouăzeci.

— Au urmat după cum ştii alte două femei. Ambele în aceeaşi zi. În 30 septembrie. Elizabeth Stride şi Catherine Eddowes.

— Şi cea mai celebră dintre toate, Mary Kelly.

Sir Winston zâmbi superior.

— Mary Jane Kelly a fost ucisă în 9 noiembrie. Străbunicul tău era, în acel moment, oaspetele nostru. Nu a părăsit casa nici măcar pentru a se plimba în grădină.

— Dacă spuneţi asta, înseamnă că susţineţi că el era Jack Spintecătorul, de vreme ce crimele s-au oprit când el s-a retras de pe stradă.

— Defel, dragul meu. Spun că şi cel care îi înscena asta ştia că dispăruse şi, cum nu ucidea neapărat de plăcere, n-a fost el. Un dement, un imitator, probabil.

— Şi ce interes avea cineva să îi însceneze ceva străbunicului meu?

— În sfârşit, pui întrebările pe care trebuie să le pui. Ştii mai bine decât mine că ştiinţa adevărată începe odată cu întrebarea potrivită. Cunoşti povestea aia cu călătorul prin galaxie?

— Ghidul autostopistului? Da. Oricât te-ai chinui, dacă nu pui întrebarea potrivită, primeşti un răspuns tâmpit. Şi trebuie să îi inventezi semnificaţii.

— Cineva care trebuia să îl compromită, să stârnească suspiciuni asupra lui şi să îi pună viaţa în pericol pentru a-l înghesui într-un colţ, unde să îl supravegheze şi să îl oblige să acţioneze.

— În ce fel?

— Să scoată la iveală o carte.

— O carte? Şi acum o să îmi spuneţi că e *Biblia lui Gutenberg,* nu?

— Da. Se pare că bunicul tău a avut dreptate. Şi domnişoara Schoemaker şi-a făcut treaba. Te-a condus prin hăţiş şi te-a protejat. Apropo, credeam că veţi veni împreună la Londra. Ce s-a întâmplat cu ea? Nu am mai văzut-o de mai bine de treizeci de ani. Era o drăgălaşă fetiţă cu codiţe pe atunci. Cu genunchii mereu juliţi.

„Dumnezeule! reflectă Charles. Şi Christa este de partea lui? Chiar şi Ledvina?”

— Spuneţi că poliţistul ăla cretin, comisarul, era de partea mea?

— Nu cred. El căuta altceva.

— Umbra?

Sir Winston râse, dar nu răspunse.

— Şi Christa?

— Da. Bunicul tău a desenat pentru tine un drum presărat cu capcane şi ghicitori pe care trebuia să le dezlegi. Să dovedeşti că ai

ambiţia, inteligenţa şi hotărârea de a-ţi îndeplini menirea. Christa era bodyguardul tău. Îngerul cel bun. Să ştii că şi-ar fi dat viaţa pentru tine, fără să crâcnească.

Charles era confuz. Deci Christa era de partea lui. Şi îl protejase în tot acest timp. Îl ghidase. Iar toate ghicitorile acelea erau un fel de drum iniţiatic. Bunicul lui dăduse în mintea copiilor? Ceva nu era în ordine.

— Ce iniţiere e asta? Un joc pentru cercetaşi? Bunicul avea o obsesie cu o sabie despre care mi-a împuiat capul toată viaţa. Înainte de a dispărea, ăsta era singurul lucru despre care a vorbit. Şi a făcut asta, în acel moment tragic, doar ca să se joace cu mine? Cam neserios, nu credeţi?

— Recunosc, pare ceva copilăresc, însă aşa sunt toate ritualurile de iniţiere într-o societate secretă. Au ceva ridicol în ele. Par oameni mari care se joacă. Un mason care are pantalonul suflecat şi bea cafea amară nu e mai puţin stupid. Sunt gesturi simbolice.

Charles avea nevoie să proceseze ceea ce auzise. Sir Draper înţelese asta. Aşa că îşi ceru scuze că trebuie să iasă un minut.

Charles se ridică şi se duse de-a dreptul la sticlă şi îşi mai turnă un pic de whisky. Băutura aceea era, într-adevăr, ceva incredibil.

Aşadar, umbra încercase să îl decredibilizeze pe străbunicul lui comiţând nişte crime în numele său, sau asociindu-l cu nişte crime. Păi, exact asta i se întâmpla şi lui. Dar umbra nu putea să aibă peste 125 de ani. O fi fost vorba despre o altă societate secretă? Un conflict? Deci mesajul de a-şi ţine gura era cu adevărat pentru el? Tot nu înţelegea despre ce nu trebuia să vorbească? Despre *Biblia lui Gutenberg?* Şi bunicul îl pusese pe un drum iniţiatic? Presărat cu ghicitori şi joculeţe, cu mesaje ascunse şi coduri masonice? Trebuia să afle mai mult, dar bătrânul părea să se joace cu el. Şi că îi dădea informaţiile una câte una, în bucăţele mici. Poate că se temea că nu putea să le proceseze dacă i le-ar fi vărsat deodată pe toate. Oricum, abia aştepta să se întoarcă. Se reaşeză pe canapea.

— Nu trebuia să te aşezi. Aş vrea să mă însoţeşti un pic, spuse Sir Winston din pragul uşii întredeschise.

Charles îşi roti privirea de jur împrejurul bibliotecii.

— Nu sunt camere, râse gazda. Bunicul tău şi-ar mai fi turnat din whisky-ul ăla. Am presupus că eşti nepotul lui.

Charles îl urmă pe bătrân prin camera de la intrare care ducea într-o altă odaie, în spate, şi apoi la o alta, şi la încă una. Urcară nişte scări, trecură de încă două uşi şi coborâră în spatele casei. Erau în grădină. Casa lui din West Virginia nu fusese împărţită la fel. Se părea că străbunicul decisese să nu respecte întru totul planurile arhitectonice. Grădina era uriaşă. Un gazon tuns la perfecţie ducea, pe o cărare, la un parc bogat cu copaci groşi, seculari. Acolo, la umbră, erau aşezate

mese şi scaune, fotolii comode acoperite cu huse din nailon pentru protecţie – ploua zilnic la Londra în acea perioadă. În depărtare se vedea o salcie plângătoare şi vegetaţie bogată şi mai puţin îngrijită. Acolo se zărea intrarea într-un fel de Templu secret, din piatră. Părea o bucată de pădure ieşită din romanele gotice, iar clădirea trebuia să fi fost locuită de spiriduşi. O luară într-acolo în timp ce Sir Winston reluă conversaţia:

— Însuşi bunicul tău ţi-a trasat drumul iniţiatic. El a lăsat vorbă cum să fie pregătite toate. De detalii s-au ocupat alţii.

— Şi de crime?

— Nu, bunicul tău n-a omorât, niciodată, pe nimeni. Despre crime o să vorbim mai târziu.

— Şi sabia? A căutat-o timp de cincizeci de ani. Dispărea cu lunile. Şi eu şi tatăl meu am fost convinşi că a dispărut în încercarea de a o găsi.

Sir Winston îl privi cu compasiune.

— Sabia a fost mereu la el. Mai precis săbiile.

— Nu înţeleg.

— La el, dar nu în posesia lui. După moartea străbunicului tău a decis că nu e niciodată bine să ţii cheia lângă broasca pe care o deschide. Nu îţi ţii codul cardului de credit pe un sticker lipit pe el. Se apropia sorocul unei întâlniri şi pericolul de a fi descoperit crescuse enorm.

— Ce întâlnire? Mi-e foarte greu să înţeleg dacă îmi daţi bucăţile acestui puzzle cu linguriţa. Am trecut sau nu toate testele?

Sir Winston zâmbi într-un fel pe care Charles nu îl înţelese. Ajunseră la clădirea din piatră. Era un cavou. Cavoul familiei Draper.

Ochii limpezi, albaştri, ai bătrânului se umeziră un pic.

— Bunicul tău a plecat de acasă pentru că era pe moarte. Avea cancer. Şi nu voia să vă facă, pe tine şi pe tatăl tău, să treceţi prin ce-a trecut el. A murit aici, în braţele mele. N-a vrut nici măcar să îl ducem la spital. Am mutat spitalul aici, cu toată aparatura. Într-unul dintre dormitoarele de sus. Cele câteva luni în care a zăcut la pat n-a vorbit decât despre tine.

O luă înainte şi coborî câteva trepte. De o parte şi de alta, erau morminte sculptate în piatră albă cu irizaţii metalice. La capătul rândului, pe partea din stânga, era un mormânt pe care scria Edward Baker. Iar dedesubt, sculptată în marmură, o medalie în formă de cerc, în care doi lupi, ridicaţi în două labe, ţineau cu membrele superioare o coroană. Sub coroană, chiar în centrul efigiei aurite, trona un covrig în formă de opt. Blazonul breslei Brutarilor. Deasupra, între blazon şi nume, se putea citi: „Panis vita est”. Atât şi nimic altceva.

Capitolul 117

În avionul care îl ducea spre Londra Werner se enervă că Charles nu îşi deschisese telefonul mobil pentru a îi putea urmări mişcările. Bănuia cam cu cine avea să se întâlnească, aşa că avea nevoie să îşi facă un plan inteligent. Şansa ca Biblia să fie la Londra, în posesia lui Sir Winston Draper, era aproape inexistentă. Cel mai plauzibil era ca ea să se afle ascunsă undeva în casa bunicului lui Charles din America, foarte probabil chiar în spatele peretelui cu toate mâzgălelile alea pe el. Werner ştia că orice tentativă de a intra cu forţa în încăperea secretă risca să distrugă preţiosul document.

Străbunicul lui Charles care, după toate probabilităţile, o îngropase acolo, crease, cu siguranţă, o modalitate de a o proteja şi era foarte posibil ca o tentativă neautorizată de a intra în posesia ei să se fi soldat cu distrugerea totală a Bibliei. Ştia că protectorul ei, chirurgul Baker, pe care strămoşul său reuşise să îl încolţească, înscenându-i povestea cu Jack Spintecătorul – pe om îl chema chiar Jack, Jack Baker – şi fusese la un pas de a realiza visul de-o viaţă al familiei Fischer, Biblia, îşi luase toate măsurile de precauţie. În fanatismul lui, alesese să se asigure că Biblia va fi distrusă înainte de a ajunge în mâinile altcuiva. Iar asta era un risc inacceptabil.

Probabil că Charles urma să intre în posesia celei de-a doua săbii şi pe urmă să se îndrepte spre casă.

Moartea celor doi agenţi, dar în special a Beatei, singura persoană de care se ataşase într-o oarecare măsură după foarte mult timp, de la încheierea relaţiei din tinereţe cu Charles, trădarea lui Eastwood şi a întregului Consiliu nu îl făcuseră să se simtă foarte bine. Hotărî să se scuture de gândurile negre şi să se concentreze asupra scopului final. Era mai aproape decât fusese oricine din familia lui în ultimii cinci sute de ani. Iar eşecul nu era o opţiune.

În biroul lui de la sediul Branşei Speciale, Ledvina purta o discuţie aprinsă cu Christa.

Capitolul 118

Charles stătea îngândurat la masă în timp ce îl aştepta pe Sir Draper să i se alăture. Adevărul despre bunicul lui îl mişcase într-o măsură mai mare decât se aştepta. Dar, cel puţin, aflase ce s-a întâmplat cu acesta. Putea să renunţe la apăsarea care îl copleşea de câte ori se gândea la el şi să şi-l amintească doar cu dragoste.

Sir Winston intră şi îl bătu prieteneşte pe umăr înainte de a îşi lua locul la masă. Charles voi să spună ceva, dar bătrânul i-o luă înainte:

— Cea mai bună carte pe care ai scris-o până acum este acel superb studiu asupra breslelor europene în Evul Mediu.

Charles nu se aştepta, defel, că acesta va fi primul lucru pe care îl va spune gazda lui. Sir Winston părea că îi ghicise gândurile, când adăugă:

— Nu mai avem timp. Dacă vrei să îţi împlineşti destinul trebuie să pleci cât mai curând acasă.

Sute de întrebări se înghesuiau în mintea lui Charles, purtând între ele lupte năprasnice pentru a fi rostite cele dintâi. Din nou, bătrânul pricepuse:

— Ai un pic de răbdare. Îţi povestesc tot, însă trebuie să înţelegi exact contextul.

Lui Charles i se părea că se auzea vorbind pe el însuşi. Să fi fost vreo trăsătură comună a celor pasionaţi de istorie, reflexul acela cu contextul şi obsesia cu răbdarea pe care trebuia să o aibă interlocutorul dacă voia să înţeleagă în profunzime semnificaţia a ceea ce i se povestea?

— Ai făcut o singură greşeală. Afirmi în carte că breslele de producători reprezentau un fenomen local, circumscris cetăţilor şi oraşelor pe cale să se formeze şi că nu au avut vreodată o anvergură internaţională.

— Nu ca bresle, răspunse Charles. Mult mai târziu. Legăturile între breslele de producători le făceau negustorii. Dar şi aceştia erau organizaţi.

— Vorbim despre breslele de producători, accentuă bătrânul ultimul cuvânt. Există o excepţie. Pe care nu ai cum s-o ştii. Iar asta stă în centrul poveştii noastre.

— Asta e societatea secretă despre care îmi vorbiţi? O societate secretă a meşteşugarilor? Astăzi? Ce sens are? E anacronică de mai bine de patru sute de ani în Europa de Vest, iar în cea de Est, care era întârziată în dezvoltare, au dispărut cu totul la sfârşitul secolului al XVII-lea.

— Un pic de răbdare, zise bătrânul dând din cap. Urgenţa asta a tinerilor mă exasperează. Dar, ţinând cont că aşa eram şi eu la vârsta

ta, o înţeleg.

Charles se dădu bătut şi se pregăti să asculte. Între timp, un băiat puse antreurile pe masă. Sir Winston îi făcu semn lui Charles să se servească. Deşi nu îi era deloc foame îşi puse în farfurie, din poliţeţe, câte un pic din fiecare platou. Apoi gustă. Iar mâncarea era delicioasă. În vreme ce bătrânul vorbea, aproape fără să îşi dea seama, golise farfuria.

— Haide să zicem aşa: odată cu Căderea Imperiului Roman şi chiar ceva mai înainte, când autoritatea acestuia începuse să slăbească, dispare din lumea civilizată – mă refer la spaţiul european – orice autoritate integratoare. Nu mai există un stăpân al lumii. Mai precis, cum ştii, Europa întreagă se transformă într-un haos de nedescris. E o babilonie de popoare noi care apar din te miri ce colţuri ale lumii. De la ostrogoţi şi vizigoţi care îngenunchează Peninsula Iberică şi pe cea Italică, încep să curgă cu zecile: huni şi suevi, burgunzi şi vandali, heruli şi gepizi, franci.

— Avari şi longobarzi, turingi şi alamani, bavarezi, sorabi, obodriţi şi venzi.

— Ăştia ultimii sunt slavi. Bravo. Mai ştii?

— Pruşi, pruteni, curi, letoni, semgalieni, lituanieni.

— Ucraineni, bieloruşi şi ruşi mari, cehi şi slovaci, pomoreni, polonezi şi abodriţi şi, tot dintre slavi-sloveni, sârbi, croaţi şi bulgari.

— Ca să nu-i uităm pe cei mai ciudaţi dintre ei – pe ingevoni şi istevoni, pe hermioni, pe ubi şi chetrusci, batavi şi chaţi, ceauci şi frizi, suevi, saxoni şi semnoni.

— Hermunduri, marcomani şi quazi. Cazari, pecenegi, cumani, maghiari.

— Şi am lăsat pe dinafară varegii, ramura vikingă care înfiinţează Novgorodul, începutul cel mai de început al Rusiei. Sau pe normanzi.

Începură să râdă amândoi deodată.

— Sper că nu m-aţi adus aici să jucăm Jeopardy.{51}

— Nu. Mă distram. Era un fel de autoironie. Fiindcă, oricum, ştii cam tot ce vreau să spun. Până când nu mai ştii. Aşa că, din păcate, ca să poţi înţelege ce nu ştii, trebuie să repetăm ce ştii. Atâta tot.

Charles depăşise momentul cu bunicul lui şi, poate datorită whisky-ului şi a mâncării, se relaxase şi se încălzise puţin.

— OK, spuse el. Mă dau bătut.

— Ei bine, era de aşteptat că cineva va tinde să umple golul ăsta.

— Şi cum regatele sunt încă prea mici, prea fărâmiţate şi prea pestriţe, singurul organism care reuşeşte să se organizeze…

— E Biserica, într-adevăr. Şi acum, fii atent: Anul 751 e esenţial. Dacă vom lua în considerare, convenţional, că Evul Mediu începe odată cu apariţia islamului, atunci primul mare gest al Evului Mediu timpuriu e chiar acesta. Regii merovingieni, urmaşii lui Clovis, primul

rege al francilor, sunt pe ducă. Pierd puterea în favoarea majordomilor. Carol Martel e unul dintre ei. Îi învinge pe arabi la Poitiers, în 732. Iar fiul lui…

— Pepin cel scurt.

— Pepin al III-lea sau „cel scurt”, devenit majordomul unic al întregului regat, are ambiţii mai mari. Suntem în 746.

— E încă nesigur şi simte că are un deficit de legitimitate.

— Şi?

— Şi vrea să o obţină de la papă.

— Vrea să fie recunoscut rege al tuturor francilor de către papa Zaharia. Trimite ambasadori la Roma doi popi.

— Ceva mai înalţi totuşi.

— Da. Pe episcopul de Würzburg şi pe abatele de Saint Denis.

— Fulard şi Buchard.

— Invers.

— Poftim? A. Da. Invers. Buchard e episcopul.

— În 751, Sfântul Bonifaciu îl încoronează.

— Şi ultimul rege merovingian e trimis la mănăstire precum Ofelia de către Hamlet.

— Da, numai că la Shakespeare „nunnery-ul”{52} ăla are sens şi de bordel.

— Dacă e să ne luăm după Boccaccio sau Chaucer, nu ştiu ce să zic. S-ar putea ca bietului Childeric al III-lea să i se fi întâmplat lucruri interesante.

— Dacă ne-ar auzi cineva acum, ar zice că suntem duşi cu pluta, glumi Sir Winston. Dialogul cu tine nu e cu nimic mai puţin agreabil decât cele infinite pe care le-am purtat cu bunicul tău. Dar haide să revenim la chestiune.

— Care e cu adevărat chestiunea?

— Papa garantează, pentru prima oară, legitimitatea unui rege. Iar acesta recunoaşte supremaţia spirituală a papei.

— Mai ales că e şi o şpagă pe acolo.

— Da, Pepin cucereşte Ravenna de la Astulf şi i-o face cadou papei. Şi mai adaugă ca bonus o mare parte din Umbria. Această „donaţie”, cum se numeşte ea, e considerată de către toţi istoricii…

— Cel puţin de ăia care contează, râse Charles.

— Şi de ceilalţi. E considerată, aşadar, originea Statului Pontifical, Statul Oficial al Bisericii. Din acest moment demnitatea regală sau, mai târziu, imperială, fiindcă şi fiul lui Pepin, Carol cel Mare sau Charlemagne, e încoronat tot de papă, trece prin Biserică. Şi cine nu era uns de papă nu putea fi rege sau împărat. Cum ştii, această donaţie se mai numeşte şi „Patrimonium Petri”.

— Adică o prelungire a teritoriului dăruit Bisericii romane în timpul Sfântului Petru.

— Relaţia asta va marca în aşa un hal istoria următoare a Europei, încât unirea celor două puteri creează premisele dominării lumii.

— Da. Premisele. Papii au nevoie de regi pentru relaţiile de vasalitate pe care le formează în zorii creării feudalismului, pentru armatele acestora care îi pot controla şi subjuga pe supuşi, pentru cavalerii care protejează episcopiile, bisericile şi prelaţii, în general, dar şi de dările lor, de bani şi de proprietăţi, iar regii au nevoie de papi pentru imagine. Sabia subjugă voinţa, însă Dumnezeu subjugă minţile.

— Exact. Combinaţia e un cocktail ucigător. Şi nimeni nu-i poate scăpa. Papa este cea mai mare autoritate de pe pământ. Şi ea e transferată Regelui. Principelui, cum avea să îi spună Machiavelli. Avem aici, ţine minte asta, imaginea celor două săbii. Cea spirituală care aparţine Bisericii şi cea temporală care e a Principelui.

— Uitasem de asta. Trebuia să mă gândesc. Astea sunt cele „două săbii care încap în aceeaşi teacă”? Just.

— Da. Şi Vlad Ţepeş care primise o sabie de la sultan şi una moştenire de la tatăl lui nu se desparte niciodată de niciuna dintre ele. Ştie povestea cu săbiile. Pe cea creştină o considera spirituală, iar pe cealaltă, cumva lumească. De fapt, Dracula are o interpretare mai originală. Cum creştinismul şi islamul erau singurele religii „adevărate” în epocă, cele două săbii reprezintă pentru el esenţa puterii în acea perioadă.

— Şi mai interesant. Vlad avea genul ăsta de conştiinţă simbolică?

— Da, într-o mare măsură.

— Şi bunicul de ce le voia pe amândouă?

— Ajungem şi acolo. Un pic de răbdare, doar. După cum ştii, socoteala de acasă nu se prea potriveşte cu realitatea din teren. Episcopiile care se înfiinţează pe întreg teritoriul Europei sunt, în fapt, proprietăţi private ale prinţilor şi stăpânilor fiecărei cetăţi. Suntem în plin feudalism şi un pericol imens se abate asupra abaţiilor şi parohiilor care au relaţii de vasalitate, adică de supunere în raport cu principii. Autoritatea papei e aproape inexistentă. Asta doare, în special, la buzunar. Certurile între diferiţii prinţi, regi, împăraţi şi papalitate sunt nesfârşite. Mai ales la Roma, familiile aristocratice îşi dispută tronul Sfântului Petru. Războiul e total şi complex. Problemele vin din toate părţile. În 877, Photius neagă jurisdicţia papei asupra Bisericii Orientale.

— În 1053, Patriarhul Constantinopolului, Mihail Celularie, închide toate bisericile latine. Iar ca răspuns, papa Leon al IX-lea depune o bulă de excomunicare la Sfânta Sofia.

— Asta e Marea Schismă. Da. Dar până acolo trecem prin secolele IX şi X care sunt o catastrofa pentru Biserică. De prin 900 începe la Roma un război permanent între sepoletani şi antisepoletani,

susţinătorii şi duşmanii papei Formosus. Avem o succesiune dementă de papi, dintre care unii ocupă tronul câteva săptămâni sau chiar zile. Sălbăticia şi cruzimea sunt şi ele fără margini. De exemplu, că tot îl amintirăm pe Formosus, papa Ştefan al VI-lea pune să fie dezgropat şi cadavrul său, judecat şi apoi aruncat în Tibru. Lasă că şi ăsta moare la scurt timp sugrumat în închisoare.

Charles se distra copios. Îl citise integral pe Sir Winston, îi ştia cinismul, dar umorul cu care povestea istoria era o noutate.

— Se amestecă principii care vor să fie peste papi, iar papii vor să îi controleze pe principi. Împăratul Henric al II-lea îl bagă pe gât romanilor pe Benedict al VIII-lea. Ăsta era dintr-o familie dintr-asta, papală, a conţilor de Tusculum, cum vor fi Colonna şi Orsini sau Borgia. Papa ăsta e cinstit, din păcate pentru ceilalţi, şi în 1020 emite decrete împotriva simoniei, adică împotriva corupţiei. Dar aici există un subtext. Abuzurile se referă la bisericile sub jurisdicţie feudală. Asta va duce direct la celebra luptă pentru învestitură între papalitate şi Sfântul Imperiu Roman de naţiune germană. E celebru episodul de la Canossa în care Grigore al VII-lea îl umileşte pe Henric al IV-lea, care îl va da jos pe papă, în cele din urmă, şi va numi un antipapă. După aia împăratul cucereşte Roma şi va fi gonit de normanzi. Ăştia se poartă urât cu poporul şi sunt izgoniţi de locuitorii din ce în ce mai puţini ai Romei. Oricum, nu mai au ce jefui. Catastrofa e atât de mare, încât după moartea lui Grigore al VII-lea nimeni nu mai vrea să fie papă.

— Şi criza se rezolvă prin Concordatul de la Worms.

— Exact. În 1122 se termină lupta pentru învestitură. Între timp se petrecuse ceva ce rămăsese neobservat şi care va răsturna mai târziu sistemul de forţe. Ştii ce?

— Poate, răspunse Charles. Nu ştiu la ce vă referiţi.

— În 910 se înfiinţează Abaţia de la Cluny, care e importantă pentru că nu mai e privată, nu mai aparţine principilor, ci e proprietatea Statului Papal. Uşor, uşor Biserica îşi consolidează puterea. Şi revine în forţă, mai stăpână pe ea ca oricând. Şi pentru că a învăţat din ce i s-a întâmplat de-a lungul timpului, începe să vadă draci, ca să zic aşa, peste tot. Ca personajul ăla al lui Dostoievski care închidea brusc uşile ca să le prindă coada în uşă.

— Părintele Ferapont.

— Ăla e. Deci duşmanii sunt peste tot. Ei trebuie stârpiţi fără milă. Duşmanii cei mai mari sunt sectele. Întâi bogomilii. Dar ăia sunt treaba Bisericii de Răsărit. De la ei se pare că se inspiră albigenzii, sau catharii, care susţin că lumea e dualistă – împărţită între bine şi rău, guvernată de aceste două principii.

— De inspiraţie zorooastristă. De la conflictul dintre bine şi rău. Ahura Mazda şi Ahriman.

— Da. Ce e stupid aici, şi ipocrit, e că şi Biserica îşi datorează originile aceleiaşi religii, cum ştii. Iranienii inventează prima religie dualistă în jurul anului 600 î.H. şi o fac dintr-un motiv practic. Ştii de unde vine cuvântul „religie”?

— Din latinescul „ligare”. A lega.

— Şi ce lega el?

— E mai complicat, răspunse Charles. Şi în Iran era în vremea aia tot un potop de populaţii aşa cum vor fi mai târziu în Europa, în perioada despre care vorbeam. Alea sunt toate de origine indo-ariană. Dar peste ele au venit perşii, mezii şi alţii. Credinţele, superstiţiile, limbile, zeităţile erau, ca să zic aşa, fără număr. Se născuse un imperiu care avea nevoie să lege aceste populaţii între ele. Cum e exclus să îi forţezi să înveţe aceeaşi limbă, simplifici religia şi o faci universală, pe înţelesul tuturor. Autoritatea statului asupra supuşilor se creează prin religie.

— Adică exact cum se va întâmpla în Europa, 1.500 de ani mai târziu. Şi ce mai e la fel?

— Multe seamănă izbitor.

— Atunci lasă-mă să punctez eu ce contează în discuţia noastră. Ca să se deosebească de ceilalţi, ceva îi leagă. Primul monoteism din istorie. Apare mitul lui Mithra, predecesorul şi modelul după care e construită şi povestea lui Iisus. Ăsta se naşte într-o peşteră, are parte de o Bună Vestire, iar la naştere sunt prezenţi şi magii. Cam mare asemănare ca să fie doar o coincidenţă. Ei, de aici se trag toate. Şi instituţia Bisericii, cu monoteismul ei şi cu promisiunea eschatologică a mântuirii, dar şi ereziile dualiste. Astea devin duşmanul cel mai de temut al Bisericii. Albigenzii sunt masacraţi în 1209. La Beziers. În 1244 cade şi ultima redută cathară, cetatea Monsegur. În 1215 Consiliul IV de la Lateran emite un decret împotriva evreilor, ortodocşilor şi a tuturor ereticilor. Se creează Inchiziţia episcopală, iar în 1231 Grigore al IX-lea creează Inchiziţia Papală. Se legiferează pedeapsa cu moartea. Chiar dacă se întâmpla şi înainte, dar neoficial, se legiferează şi tortura, în 1252, prin Bula „Ad Extirpendum”. Inchiziţia poate să obţină mărturii cum ştie ea, dar să le obţină. Iar ereticii erau pe toate drumurile. Predicatori de toate felurile mişunau pe acolo. Cu teorii care de care mai fabuloase. Toţi sunt prigoniţi şi arşi pe rug.

— Dacă e să mergem pe direcţia asta, erezia e generalizată. Sunt urmăriţi pe lângă cathari tot felul de alţi bieţi oameni, să le zic aşa. Frăţiori spirituali, valdenzi, dolcinieni, patarini, arnaldişti, gioachimiţi, gugliemiţi sau pintochieri. Lista e nesfârşită. Aveţi dreptate când spuneţi că în perioada respectivă delirul şi masacrele sunt generalizate. Ele preced vânătoarea de vrăjitoare. Eu cred că inventarea diavolului are un rol esenţial în povestea asta. Şi ajută la

justificarea crimelor. De exemplu, primul mare predicator pe tema Satanei, cel care îngrozea publicul vorbind despre puterea Diavolului, era un individ pe nume Priscillian de Ávilla. Biserica s-a îngrozit atât de tare de ce putea să scornească ăsta, încât l-a condamnat la moarte. E executat atât el, cât şi iubita lui şi câţiva dintre prozeliţii pe care îi făcuse. Sunt arşi pe rug. Biserica l-a şi etichetat rapid, inventând o erezie pentru el, pe care o numeşte encratism. N-are a face că, de fapt, aceeaşi erezie e folosită şi pentru alte încălcări. Boli diferite, acelaşi diagnostic şi, bineînţeles, acelaşi tratament. Asta era în secolul al IV-lea. Aşa că istoria e mult mai veche.

— Da, dar dacă e să fim întru totul sinceri, papa a protestat în epocă împotriva acestor execuţii. În 1200 nu numai că nu mai protestează, ci le încurajează. Seniorii pământurilor sunt încântaţi. E o complicitate cu Biserica. Deoarece, dincolo de frică, există interese materiale uriaşe. Şi banul e ochiul dracului. Înlături tot ce e incomod şi îi mai confişti şi proprietăţile pe deasupra. Sălbăticia e la ea acasă. Biserica începe să nu se mai sature. Vrea mai mulţi bani, mai multă putere. Să mai spunem că în 1216, Inocenţiu al III-lea se considera nu numai urmaşul Sfântului Petru, ci de-a dreptul locţiitorul lui Iisus pe pământ. Când te proclami mâna lui Dumnezeu, orice ţi-e permis.

— Încep cruciadele.

— Da. Ceea ce nu înţelege lumea, sau se face că nu înţelege, cruciada e, dincolo de semnificaţia simbolică a cuceririi Ierusalimului, o repetiţie generală de preluare a puterii totale. Cum Biserica nu prea e mulţumită de reacţiile principilor, în special pentru că interesele lor nu prea coincid cu cele ale Bisericii, ceea ce va duce, în final, şi la eşecul cruciadelor, papii se gândesc să îşi tragă nişte armate proprii. Se înfiinţează Ordinul Templier, Ordinul Spitalului, sau al Cavalerilor Ospitalieri, şi Ordinul Cavalerilor Teutoni. Toate cam prin aceeaşi perioadă. Le ştii. N-are rost să insistăm. Asta e o repetiţie pentru ceva mult mai mare.

— Eu credeam că au fost înfiinţate pentru a apăra pelerinii care se duceau la Sfântul Mormânt.

— Da. Aşa începe. Dar cruciadele se vor termina. Cu un rezultat sau altul. Şi atunci, ce mai fac ăştia? Biserica scoate bani şi din piatră seacă. Întâi e spolia, care înseamnă domeniile clerului, apoi acele *annales,* taxele pentru funcţii. Atenţie, astea sunt impozite anuale! Mai sunt taxe pentru confirmare în funcţie, *palium*-urile, adică taxe de la arhiepiscopi. Cel mai tare e că avem un fel d*e futures,* taxe pentru rezervarea unor funcţii viitoare.

— Serios? întrebă Charles. Asta n-o ştiam.

— Da. Ca să nu mai vorbim de indulgenţe, taxe pe fel de fel de favoruri, învestituri. O altă primejdie o constituie călugării care propovăduiesc sărăcia lui Christos. Ăştia sunt mai periculoşi decât toţi

ceilalţi eretici, pentru că de la a spune că Iisus Christos a fost sărac şi până la a trage, de aici, concluzia că şi Biserica Lui trebuie să fie la fel, nu mai e decât un pas. Şi încă unul foarte mic. Şi nişte eretici sau nişte călugări care propovăduiesc sărăcia lui Christos să strice tot dezmăţul ăsta? Nu e bine. Aşa că fac două Ordine cerşetoare, franciscanii şi dominicanii. Dacă tot e să fie, să fie doar cu acceptul nostru, zice Biserica şi trage o lege, tot la Lateran, în 1215, că nu se mai pot înfiinţa Ordine noi. Dominicanii sunt modeşti rău. Ceilalţi sunt mai aprigi. Pregătiţi beton din punct de vedere teologic. Sunt trimişi să predea la Universitatea din Paris. Dintre ei sunt selecţionaţi cei mai siniştri inchizitori.

— Da, dar pe de altă parte, într-o vreme când orice fel de aplecare spre cultură murise, pentru că, pur şi simplu, nimeni nu mai citea şi nu mai scria nimic, ei devin copiatorii manuscriselor şi păstrătorii tuturor cărţilor existente. Dacă punem la un loc tot ce au strâns ăştia, ştim că s-a păstrat acolo întreaga cultură a omenirii. Iar fără ea, până şi noi doi, cu tot respectul, am fi lătrat în loc să vorbim acum.

— Nuanţele sunt bune şi remarca e adevărată. Însă ne îndepărtăm de la subiect.

— Chiar aşa. Care mai e subiectul? întrebă Charles chiar în momentul în care cei doi băieţi aşezau pe masă vedeta meniului, potârnichea umplută cu foie gras.

Capitolul 119

— Îţi spun acum, zise bătrânul în timp ce îşi puse cu eleganţă o bucată de carne din tavă şi câteva legume, peste care turnă un sos de culoarea căpşunilor. Biserica nu se mai satură şi înfiinţează Ordinele astea de preoţi luptători pentru că vrea armata ei. Nu are încredere în principi. Se pregăteşte o mare lovitură.

— Vă referiţi la cele trei mari Ordine?

— Nu numai. Apar o puzderie. În primul rând, Templierii, Ospitalierii şi Teutonii. De inventarea Templierilor e responsabil un cistercian, Sfântul Bernard. Mare şmecher. Tot felul de Ordine mai mici completează tabloul. E o febră a creării de călugări războinici care trebuie să servească interesele Bisericii. Ordinul cavalerilor leproşi, sau al Sfântului Lazăr, Ordinul Sfântului Thomas, martirul de Acra, Ordinele spaniole Santiago sau Ordinul Cavalerilor Sfântului Iacob al Spadei şi Montoje. Ordinul Calatrava, creat de Raymond Serra, cistercian şi el. Asta e versiunea iberică a templierilor care are treabă cu reconquista sau, mai degrabă, cu finalul ei. Apoi Alcantara, tot în Spania şi Avis în Portugalia. Ordinul purtătorilor de spadă din Livonia şi Ordinul de Dobrzyń. San Jordi de Alfama, Ordinul toscan Santo Stefano şi Ordinul Patimilor. Cele mai multe sunt absorbite de Templieri şi de Teutoni, dar nu toate. Cel mai mult se ştie despre Templieri, deoarece conspiraţioniştii au inventat nişte poveşti cu Sfântul Graal şi legături cretine sau comploturi inexistente care duc la rozicrucieni şi, în final, la masoni.

— Mă speriasem că o să aud iarăşi despre conspiraţia asta, care a început să mă plictisească.

— Păi da, cum poate o conspiraţie să fie secretă, când ştie toată lumea de ea? Conspiraţiile reale şi cu adevărat secrete sunt alea despre care nu ştie nimeni nimic.

— Şi există aşa ceva? întrebă Charles în timp ce se lăsă încântat, o dată mai mult, de mâncarea de pe masă.

— Vorbesc serios. Lumea se dă pe spate la aşa-zisele conspiraţii. Păi, când toată lumea le ştie, nu mai sunt nici oculte, adică ascunse, nici conspiraţii. Par mai degrabă plebiscituri.

— Şi cea reală care e?

— Te-am pierdut, zise Sir Winston. Dar te recâştig imediat. Biserica pregăteşte toate armatele astea ca să ia puterea totală. Ordinele sunt foarte bogate. Au terenuri, bani, funcţionează ca nişte bănci. Devin adevărate corporaţii multinaţionale. Sunt scutite de impozite. Şi nu dau seamă nimănui. În afara papei, bineînţeles. Şi asta doare rău. Cartierul general al Templierilor de la Paris e o imensitate de dimensiunile Luvrului. Plin cu aur. Cavalerii Teutoni primesc un stat

al lor. Un stat teocratic. Şi acum atenţie! VINE LOVITURA!

Bătrânul rostise tunând aceste ultime cuvinte. Charles aproape scăpă furculiţa.

— În 18 noiembrie 1302 papa Bonifaciu al VIII-lea emite bula UNAM SANCTAM, care e cel mai tare act din întreaga istorie a Bisericii, pentru că dă pe faţă adevărata ei intenţie, şi e, în acelaşi timp, şi începutul sfârşitului pentru ea, chiar dacă sfârşitul ăsta al dominării ei va mai dura câteva sute de ani. Cert e că puterea ei nu va mai fi niciodată atât de mare. Prima lovitură i-o va da Luther în 1517. Bula asta, decretul, uneşte cele două săbii.

— Într-o singură teacă.

— Dacă vrei, râse Sir Draper. Fraza esenţială suna cam aşa. Citez din memorie. Pentru a ajunge la mântuire, trebuie să fii supus Pontifului Roman. Adică papa e Comandantul Suprem, Führerul. Toată lumea e obligată să i se supună. Inclusiv principii. Tot ce mişună pe pământ, în aer şi în ape.

— Da. Şi principilor nu le prea place.

— Exact. Filip cel Frumos consideră decretul ăsta crimă de lesmajestate. De-a dreptul lovitură de stat. Îl acuza pe papă că e eretic. Şi simoniac. Îl mai acuză că ar fi spus că, dacă s-ar fi născut francez, ar fi preferat să fie câine şi că francezii nu au suflet nemuritor. Şi că are un diavol ca slujitor. Un diavol mic şi personal cu care terorizează lumea, face vrăji şi farmece. A început lupta propagandistică a înscenărilor şi decredibilizărilor. Numeşte un antipapă. Mai mult…

— Îl trimite pe cancelarul său, Guillame de Nogaret, la Anagni. Acesta, sprijinit de Sciarra Colonna, îl ia prizonier pe papă. Îi dă drumul, dar papa moare de emoţie.

— Exact. Apoi îl forţează pe Clement al V-lea să se mute la Avignon şi să abroge bula cu pricina. Înainte, Filip, care e deştept foc, face ţăndări armata lui Christos, armata Bisericii. Dar nu înainte de a-l umple pe Clement de frică, pe de o parte, şi de bani, pe de alta. Fraţii din Ordinele sărace îl botează pe papă „Curva de la Avignon”, în aşa măsură devenise o marionetă în mâna regelui. Templierilor li se înscenează, cam cu acelaşi fel de acuzaţii care i-au fost aruncate în faţă şi papei, un proces.

— Plus pupatul în fund, închinarea la Bafomet, diavol cu barbă şi coarne de ţap, scuipatul pe cruce, homosexualitatea. Ca să nu mai vorbim că venerau diavolul care li se arătase sub formă de pisică. Asta e preferata mea, pentru că şi eu venerez pisicile.

Sir Winston nu gustă gluma lui Charles. Era prea preocupat să îşi depene povestea.

— Aşa că regele Franţei desfiinţează Ordinul, le confiscă ce bunuri poate, arde o bună parte dintre ei pe rug, în frunte cu Jacques de Molay, marele Maestru. Papa e nevoit să le treacă averea la Ospitalieri

– şi o face prin bula „Ad Providam”, în 1312 – care sunt încântaţi de pleaşca aia ce îi loveşte fără să facă nimic.

— Dar asta e mai uşor de zis decât de făcut. Fiindcă, deşi primesc, teoretic, bunurile Templierilor, intrarea în posesia lor e adesea anevoioasă, când nu e de-a dreptul imposibilă.

— Începe marea criză. Fel de fel de principi se amestecă. Avem papi şi antipapi. Ştii continuarea. Şi acum fii atent! Suntem în 1409 şi, de vreme ce am aflat contextul, să trecem la ceea ce ne interesează de fapt. Propun să ne retragem în bibliotecă. Sunt convins că licoarea zeilor va avea acum un cu totul alt gust.

Sir Winston făcu oficiile de gazdă, iar cei doi se aşezară comod pe fotoliile curbe.

— Avem un papă şi un antipapă. În 1409 are loc Sinodul de la Pisa care îi declară eretici pe ambii papi. Şi numeşte un al treilea papă. De altfel, e singurul moment în care avem chiar trei papi în paralel. Cine e chemat să rezolve problema asta?

— Nu cred că e chemat. Cred că se impune singur de vreme ce îl sprijină pe antipapă. Sigismund de Luxemburg.

— Şi ăsta cine e?

— Sper că nu vreţi acum…

— Nu, lasă asta. E patronul tatălui lui Dracula. Al lui Vlad al II-lea şi creatorul celui mai important şi mai longeviv grup, sau organizaţie de dominare a lumii.

— Ordinul Dragonului?

— Exact.

Charles se uită la Sir Winston ca şi când ar fi fost într-o ureche. Se gândi că ascultase degeaba toată poliloghia aia cu premise şi raţionament corecte, dar cu concluzii absolut greşite. Se lovise de soiul acela de nebun care părea că stăpânea perfect materia şi raţionamentul până la un moment dat, când o lua razna şi trăgea cele mai idioate concluzii şi apoi se lua pe el însuşi în serios. Chibzui că era cazul să plece. Începu să se foiască şi să îşi facă un plan despre cum să îşi legitimeze scuzele şi să îl roage pe bătrânul paranoic să îi dea spada cealaltă, dacă o avea, şi să se ducă să îşi vadă tatăl bolnav.

— Ştiu, ţi se pare că am luat-o razna, însă te asigur că tot ce îţi spun e adevărat. Nu numai că am documente, ci şi dovezi covârşitoare.

„Dovezi?” Charles deveni foarte interesat. Ştia că seriozitatea istoricului pe care îl avea în faţă era, totuşi, mai presus de orice îndoială. Uită de eleganţă şi dădu conţinutul paharului pe gât ca şi când ar fi fost vreo băutură vulgară.

— Prima lecţie care se poate trage în reorganizarea Europei este distrugerea Ordinului Templier, care se traduce simbolic prin înfrângerea Bisericii de către puterea seculară. Biserica e din nou

încălecată. Autoritatea e a regelui. Chestia asta se generalizează. Câţiva oameni înţelepţi pricep că Biserica, deşi continuă să aibă un rol uriaş, nu mai este autoritatea supremă. Cea a principilor e fărâmiţată, cum sunt şi formaţiunile prestatale. E nevoie de o nouă fuziune între cele două puteri, dar nu pe aceleaşi baze. Deoarece, în mod evident, vor duce la acelaşi fel de rezultat.

— Mergi pe acelaşi drum, ajungi în acelaşi loc, râse Charles.

— Lecţia e învăţată. Se simte nevoia unei asociaţii, unui fel de guvern, să-i spunem suprastatal, un fel de ONU, însă cu putere reală, aşa cum îl visa Woodrow Wilson, nu ca organismul de astăzi. De fapt, ce se creează seamănă mai degrabă cu un soi de „cupolă" a mafiei, avant la lettre. Se înfiinţează fel de fel de Ordine secrete transnaţionale. Pentru a controla lumea e nevoie de o societate secretă, ascunsă celor mulţi şi accesibilă doar iniţiaţilor. Plouă cu aceste Ordine secrete. Accesul în ele se face doar pe bază de invitaţie şi după nişte reguli foarte stricte. De multe ori e nevoie de ani să pătrunzi acolo sau, odată intrat, să urci în ierarhie treaptă cu treaptă.

— E, de fapt, modelul breslelor cu calfa, ucenic şi aşa mai departe.

— Şi de unde se va inspira ritualul masonic.

— Care la început e şi el o breaslă.

— Exact aşa. Un exemplu celebru din epocă atrage atenţia capilor acestor organizaţii secrete că o societate, fie şi secretă, fie şi de dominare, riscă să se anchilozeze, aşa că e nevoie ca membrii ei să manifeste deschidere. Seamănă cu ce au păţit feţele regale care s-au tot căsătorit între ele. Urmaşii au început să fie tot mai degeneraţi. Şi acum, fii foarte atent, că intrăm în miezul problemei.

— Aş fi, îndrăzni Charles, dacă mi-aţi permite să ung un pic motorul ăsta care ameninţă să se anchilozeze ca societăţile alea despre care vorbiţi.

Spuse aceste vorbe în timp ce arătă paharul gol. Sir Winston dădu să se ridice, dar Charles i-o luă înainte şi aduse sticla cu el. Vru să îi toarne şi gazdei, însă Winston refuză cu o mişcare de cap.

— Apare un personaj central în povestea noastră, căruia istoria îi rezervă un rol marginal, cât o notă de subsol. Acest individ e cheia întregii afaceri. Iar felul în care este astăzi condusă lumea, şi să ştii că am proprietatea termenilor, i se datorează în mare măsură lui. E un condotier italian pe numele lui întreg Filippo Buondelmonti degli Scolari, născut lângă Florenţa, la Tizziano. Pe scurt Pipo de Ozora. Ajunge în slujba lui Sigismund de Luxemburg undeva pe la 1382. Devine general al armatelor lui, administrator al minelor de aur şi, mai târziu, al întregii averi a împăratului. Dejoacă până şi un complot al nobilimii, o lovitură de stat în care chiar dacă Sigismund e luat prizonier şi dus la Vişegrád – ghici ghicitoarea mea cine – reuşeşte să evadeze, iar revolta e înăbuşită în sânge. Participă la cruciada

antiotomană şi e unul dintre puţinii care izbuteşte să scape viu din Bătălia de la Nicopole, unde turcii îi fac arşice pe cruciaţi. Pipo devine prietenul, confesorul şi sfătuitorul cel mai de seamă al lui Sigismund. Îl convinge că mai devreme sau mai târziu o elită va controla lumea întreagă şi îi spune viitorului împărat că n-ar fi rău ca elita respectivă să fie controlată de el însuşi.

Lui Charles îi plăcea povestea. Ca fiecărui om, cu tot scepticismul lui de sorginte ştiinţifică, o conspiraţie bine ticluită i se părea fermecătoare. Rescrisese şi el în minte istoria lumii de mai multe ori.

— Înainte de a fi artizanul creării Ordinului Dragonului îi atrage atenţia regelui că organizaţia pe care sunt pe cale să o înfiinţeze trebuie să dureze exact până la sfârşitul lumii. Nicio secundă mai puţin. La început Sigismund îl crede un pic plecat de acasă, dar stând mereu în preajma lui, îl tot aude pe acesta vorbind. Picătura chinezească şi farmecul personal al condotierului, dar mai ales lucrurile pe care le zice, îl contaminează pe rege. Pipo, care e un vizionar foarte activ, îi atrage atenţia prietenului său că oriunde se creează bunăstare şi putere, cel care pune mâna pe ea nu are niciun chef să o mai împartă şi, în acest fel, îşi sapă deja propriul mormânt. Fiindcă lumea e în mişcare. Pipo, în geniul lui, introduce conceptul de flexibilitate a organizaţiei şi pe cel de adaptare continuă la nou. Tot ce devine puternic va trebui atras în ea şi, sub nicio formă, înfruntat. Lui Pipo, italian sadea, îi place foarte mult o poveste reală, pe care i-o spune lui Sigismund.

— Astea sunt rudimente de management foarte moderne pentru vremea aia. Sunteţi sigur că nu sunt invenţii *post-factum?*{53}

Sir Winston se ridică anevoie de pe fotoliul cu formă ciudată şi îi ceru lui Charles să îl urmeze. Apăsă butonul de sub bibliotecă şi raftul începu să se învârtească în jurul axei proprii. În spate, o bibliotecă labirintică, aidoma cu cea de la casa bunicului său, se deschise. Charles îl urmă pe bătrân, însă când începu să se zgâiască la primele volume, acesta îl repezi cu un scurt „Altădată”.

Capitolul 120

Ajuns la Londra, Werner se uită la ceas. Trecuse de ora prânzului şi verificase dacă Charles îşi deschise telefonul. Punctul verde care îl marca pe profesor nu apăruse, dar îi atrase atenţia un soi de alarmă care identificase numele lui Charles Baker. Deschise link-ul şi văzu că pe numele acestuia fusese rezervat un bilet de avion spre Washington, D.C. pentru dimineaţa următoare. Satisfăcut, porni spre Throgmorton Street în City-ul londonez şi se aşeză la o măsuţă într-o cafenea cu vedere la străduţa pe care fusese odinioară sediul Bursei Londoneze. De acolo putea ţine sub supraveghere intrarea pe micuţa stradă privată care uneşte Throgmorton Street de Zidul Londrei, Throgmorton Avenue. Îşi consultă telefonul ca să vadă cât e ceasul pe coasta Pacificului. Îşi zise că n-avea nimic dacă îl trezea pe Martin la cinci dimineaţa şi formă numărul. De la celălalt capăt al firului, vocea somnoroasă a lui Eastwood răspunse cu mare greutate.

— Sper că ai un motiv suficient de bun ca să mă trezeşti la ora asta, se auzi vocea deranjată a preşedintelui institutului.

— Cel mai bun, spuse Werner, care abordă o voce sigură.

— Aşteaptă o secundă.

Martin se ridică din pat. Soţia lui mormăi ceva, dar el o linişti cu un gest afectuos şi ieşi din cameră. Se aşeză pe canapea în sufragerie.

— Te ascult.

— Biblia va fi în posesia mea foarte curând.

— Eşti sigur de asta? întrebă cu aceeaşi severitate Martin.

— Mai sigur decât am fost vreodată de ceva. Şi acum sper să nu te enervezi. Singurul mod în care îţi voi preda cartea va fi la o întâlnire specială a Consiliului. Iar întâlnirea trebuie să se producă exact la 21 iunie, ora 11.00 dimineaţa.

— E neobişnuit, spuse Martin.

— Ştiu, replică de data aceasta tăios Werner. Ai mai mult de trei zile la dispoziţie. Convoacă urgent Consiliul, mai adăugă Werner şi închise.

Martin rămase cu gura căscată. Aşadar, Werner avea un ascendent asupra lui. Se gândi cum să procedeze. Era evident că directorul voia să îşi facă o intrare triumfală în Consiliu şi să îi impresioneze pe membri. Oricum, avea să vină în acea zi cu Biblia la institut. Şi asta era un lucru bun. Martin ieşi în curte şi de pe terasa imensă în trepte, cât o jumătate de teren de fotbal, privi încântat pârâul care curgea printre livezile de portocali, obsesia lui din copilărie. De mult nu mai fusese atât de fericit.

Capitolul 121

Aşezat alături de Charles în micul birou din inima bibliotecii secrete, Sir Winston ţinea în mână un manuscris legat în piele. I-l arătase lui Charles doar cât acesta să apuce să îl răsfoiască. Lucrarea conţinea mai multe fascicole din perioade istorice distincte şi pe materiale diferite. Primul fascicol era scris, integral manual, pe *vellum,* aşa cum erau şi multe dintre cele care urmau. După părţile pe *vellum,* veneau părţi pe hârtie, scrise tot de mână. Doar spre final, erau fascicole redactate la maşina de scris şi, doar unul singur, ultimul, era scos la imprimantă.

— Aici este întreaga istorie a familiei mele legată de breasla Postăvarilor, preciză profesorul. Deocamdată ai văzut destul. O să îţi mai dau ocazia. Dar e mai important acum să mă asculţi cu atenţie.

Se uită la Charles, care era contrariat. Bătrânul îi arătase un manuscris pentru ca apoi să i-l ia imediat înapoi. I se păru suspect. Poate că era acolo ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Spuneţi că tot ce este acolo e autentic. Să zicem că aşa e. Însă, din câte înţeleg eu, sunt notaţii ale unor persoane care ar fi fost martore la nişte evenimente. Ce garanţie avem că ce povestesc e real?

— Nu te arunca, tinere! Misiunea istoricului este întotdeauna să verifice autenticitatea surselor şi acurateţea relatărilor, dar haide să vedem înainte ce spun sursele. Acest prim fascicol este, cum am zice astăzi, minuta primei întâlniri care are loc între Vlad Ţepeş şi şaizeci şi unu de reprezentanţi ai breslelor din întreaga Europă în ianuarie 1455. Ţepeş spune aici că este în drum spre Mainz pentru a-l întâlni pe Gutenberg. Merge la el cu bani, procuraţi de la domnitorul Albaniei, celebrul Skanderbeg.

— Dacă ceea ce afirmaţi e adevărat, interveni Charles, suntem în faţa unui document fără precedent, de o valoare inestimabilă. Ar fi prima mărturie cunoscută despre Dracula, direct de la prima mână, adică de la un martor care a vorbit personal cu el.

Pe Charles începuse să îl ia ameţeala numai la gândul că bătrânul ţinea în mână un astfel de document.

— Ei bine, ce îţi spun eu este trecut şi aici, însă trebuie să revenim la povestea noastră. Unde eram?

— La Pipo de Ozora.

— Exact. Vorbeam despre povestea pe care i-o relatează Pipo lui Sigismund. El dă exemplul celebru al unei istorii adevărate petrecute la începutul secolului al XIII-lea la Veneţia. Cu câteva zeci de ani înainte de a se naşte el. Ştia povestea de la prima mână. Serenissima Repubblica ajunsese în anii aceia la o prosperitate fără precedent pentru un stat după căderea Romei. Devine cel mai mare oraş din

Europa. Parisul sau Londra sunt în epocă dulci glume în comparaţie cu ea. Domină comerţul, inclusiv cel cu Orientul. Stăpâneşte negoţul cu mătasea, mirodeniile, dar, în special, cu sarea, care în epocă era echivalentul petrolului de astăzi. Nobilimea veneţiană este de departe cea mai bogată din lume. Dacă s-ar fi făcut un top Forbes, probabil că veneţienii ar fi ocupat 98 de locuri în top 100 bogătani. Un oraş atât de mobil, de activ şi de bogat deschide, la fel ca şi astăzi, poarta imigranţilor. Are nevoie de îndrăzneala şi de vitalitatea lor. Pentru cei care o slujesc cum trebuie, apar oportunităţi, devin cetăţeni cu drepturi depline şi pot, dacă ştiu cum, să se îmbogăţească şi ei. La un moment dat, ceva se rupe. Aşa cum fac multe dintre statele prospere acum. Cum face Elveţia asta scârboasă: după ce s-a folosit de emigranţi şi s-a umplut de ridicol cu politica ei de protejare a hoţilor – e cea mai lipsită de decenţă ţară, după părerea mea – le trânteşte porţile în nas, pentru că nu mai vrea să îşi împartă bogăţia. Oligarhia face ce face de obicei, distruge exact motorul care a adus-o unde este. Crede că poate stăpâni tot. Devine excesiv de lacomă şi nu vrea să mai împartă nimic cu nimeni. Şi atunci se închide. În 1315, publică un fel de recensământ al clasei nobiliare care se va numi *Cartea de aur*. Doar cei care sunt trecuţi acolo mai au dreptul să participe la decizia politică şi să controleze afacerile. Această închidere, prima de felul ăsta în istorie, este cunoscută sub numele „La Serrata”.

Era o poveste pe care Charles n-o ştia. Aşa că ascultă cu atenţie.

— Condotierul italian e deştept şi educat şi îi predă viitorului împărat o importantă lecţie de istorie. Elita pe cale să se formeze trebuie să aducă laolaltă atât puterea spirituală, cât şi pe cea lumească. Biserica, regalitatea şi nobilimea. Din istoria recentă a „La Serratei” veneţiene înţelege că închiderea e cel mai prost lucru pe care ar putea să îl facă. Aşa se creează Ordinul Dragonului. Din ambiţia şi inteligenţa unui singur om, din geniul lui vizionar. Pipo observă lumea din jurul lui. Vede că se formează fel de fel de Ordine cavalereşti exclusiviste, dar centrate pe ambiţii minore. Ştie ce s-a întâmplat cu Ordinele cavalereşti ale Bisericii, aşa cum ştie că principii sunt total lipsiţi de viziune, puşi pe căpătuială şi spoliere. Niciunul dintre ei nu e în stare să coaguleze nimic. Până şi orgoliile sunt supradimensionate în Evul Mediu. Atunci, Pipo care are scopul de a-l vedea odată şi odată pe Sigismund împărat al Sfântului Imperiu, înfiinţează această organizaţie. O botează Ordinul Dragonului. Numele german al acestuia e…

— Drachenordens, ştiu. Iar cel latin, „Societas draconistarum”.

— Corect. Visul vieţii lui Sigismund este să creeze un mare regat slav al Dinastiei de Luxemburg. Alături de soţia lui, Barbara de Cilii – cu care presupun că ştii ce se întâmplă după moartea împăratului, însă asta nu trebuie să ne preocupe acum – pune bazele acestui Ordin.

Scopul său iniţial este să îl protejeze pe el şi pe familia lui printr-un sistem complex de alianţe la nivel european şi care să îi asigure puterea şi să îi netezească drumul spre coroana imperială. Să nu uităm cine e Sigismund. Rege al Ungariei şi al Croaţiei din 1387, al Germaniei din 1410, al Boemiei din 1419.

— Şi împărat din 1433.

— Da. Ei bine, Pipo de Ozora îl convinge că, pentru a-şi realiza visul, trebuie să stopeze criza schismatică ce măcina Biserica de la Roma. Sigismund, tot la iniţiativa sfetnicului italian, convoacă deci Conciliul de la Konstanz în 1414. Acesta va dura până în 1418 şi va încheia, o dată pentru totdeauna, schisma. Ioan al XXIII-lea este adus chiar la Konstanz şi destituit sau depus, cum se spune. Regele însuşi se duce după Benedict al XIII-lea şi încearcă să îl convingă să abdice, dar nu reuşeşte. Este depus şi el. Sub presiunea lui Sigismund, cardinalii îl aleg suveran pontif pe Otto Colonna, care se va numi Martin al XV-lea.

— OK. Şi aşa se termină schisma. Bravo lui. Doar că Sigismund mai are o miză cu Conciliul ăsta.

— Te referi la condamnarea la moarte şi arderea pe rug a lui Jan Hus?

— Da.

— Ţi se pare că vreau să îl zugrăvesc pe împărat ca pe vreun sfânt? Nu numai că nu e sfânt. E un porc. Însă un porc foarte inteligent şi educat. E poliglot. Vorbeşte franceza şi ceha, latina, poloneza şi italiana, maghiara şi, evident, germana. Nu e puţin lucru. E fiul împăratului Carol al IV-lea.

— Ştiţi că a şters-o ca un laş de la Bătălia de la Nicopole?

— Da. Fuga e sănătoasă pentru el. Şi-a mai salvat viaţa fugind de încă trei ori, în urma unor tentative de a-l asasina şi lovituri de stat. Şi a mai scăpat şi de o tentativă de otrăvire. În cele din urmă, obţine mult râvnita coroană de împărat în 1433…

— Dar moare la scurt timp după.

— La patru ani. Oricum, înainte de Konstanz, Pipo de Ozora aleargă neobosit prin toată Europa şi face liste peste liste cu cei pe care îi crede mai-marii lumii. Şi umblă să îi convingă să adere la Ordin. Un sistem de alianţe nemaiîntâlnit până atunci. Până acolo însă, Ordinul se formează din nobilimea maghiară şi regională. Versiunea pentru Biserică e că Ordinul va apăra Biserica şi Europa de turci. Scopul real ţi l-am precizat deja. Va avea tot sprijinul papei, căruia i-a favorizat urcarea pe tronul Sfântului Petru. Ordinul are ca imagine un dragon cu coada încolăcită în jurul propriului gât. Una dintre semnificaţiile posibile este puterea de sacrificiu a unui membru care nu va pregeta să îşi dea viaţa pentru cauză. Pe spate, are o picătură de sânge care se transformă într-o cruce.

— Asocierea e aiurea. Sfântul Gheorghe a ucis dragonul şi Ordinul e

reprezentat de un dragon? Şi patronul lui e chiar propriul său sfânt ucigaş? Cam schizoid, nu credeţi?

— Aşa e. Asta ziceam şi eu. Că semnificaţia în epocă e destul de confuză. Dragonul care se strânge singur de gât cu propria coadă a fost interpretat şi ca înfrângere a Diavolului, a răului. Mai precis, diavolul e învins, însă nu ucis, ci stăpânit.

— Şi transformat în animal de casă. În *pet*.

— Ceva de soiul ăsta. Îmblânzit şi transformat în aliat. Organizarea e în cercuri concentrice. Cercul principal e alcătuit iniţial din douăzeci şi patru de persoane, toţi nobili regionali. Luxemburg e Maestru Magnificus.

— De aici i se trage dileala asta cu titlurile, de vreme ce la Konstanz ţine să fie pomenit ca *spiritus rector*. {54}

Sir Winston zâmbi, dar continuă:

— Al doilea cerc e format de scutieri. Aceştia nu au un număr fix. Cercurile astea concentrice sunt un fel de reprezentare similară cu cea a pământului pe care îl au de apărat. Există cercul cel mai îndepărtat, mai greu de apărat şi, din aproape în aproape, cel mai bine păzit, cel din jurul împăratului. În fine, la început din Ordin fac parte, cum ziceam, nobili regionali. De la Ştefan Lazarevici, despotul Serbiei (fiul şi urmaşul cneazului Lazăr, care a murit în Bătălia de la Kosovopolje în 1389 împotriva otomanilor, şi al prinţesei Milica), până la baronul Mihail Garai, de la însuşi Pipo de Ozora până la episcopul Zagrebului, Eberhard de Lorraine. După cum se vede, şi în versiunea pe care o ştii tu, vorbim de un Ordin limitat la Europa Centrală şi un pic spre Est, de vreme ce tatăl lui Vlad Ţepeş e primit şi el în Ordin.

— Şi, să ghicesc, aici intervine italianul.

— Ştiu că mă iei peste picior, dar chiar aşa e. Prin efortul lui, Ordinul se extinde enorm.

— Da, însă cei veniţi nu sunt membri cu drepturi depline, ci un fel de membri de onoare.

— Nimic mai fals. Asta au lăsat să se creadă. Întrucât, dacă s-ar fi aflat adevărul, cei douăzeci şi patru ar fi fost revoltaţi. Aşa că se creează un supracerc, format de data aceasta din douăsprezece persoane. Ăsta e Ordinul adevărat care va supravieţui. Aici, datorită italianului, atmosfera se subţiază. Suntem în zone înalte. Henric al V-lea al Angliei, Vladislav Jagello, Alfons al Aragonului şi al Neapolelui, Cristofor al III-lea al Danemarcei. Lideri ai marilor oraşe italiene – Veneţia, Padova, Verona – apoi regi germani, nobili francezi, mareleduce al Lituaniei.

— Aici m-aţi pierdut, spuse Charles.

— Fiindcă până aici ştiai. Ei bine, după moartea lui Sigismund, Ordinul ăsta rămâne secret şi se reduce la cei doisprezece membri ai Consiliului cum se va numi el, începând de pe la 1435, chiar după

moartea primului Magister. Ceilalţi rămân în Ordin, dar nu vor mai conta. Mai mult, cei doisprezece fac o nouă Chartă a Ordinului prin care îşi propun ca din Consiliu să facă parte cei mai puternici şi mai influenţi oameni ai lumii la acel moment. Astfel, între ei vei găsi, dacă iei perioade istorice întregi, cele mai mari nume ale istoriei. La început, regi, baroni şi prinţi. Câte o faţă bisericească pentru echilibru. Însă astea încep să îşi piardă repede din importanţă. În primul val sunt, de exemplu, important pentru noi, Henric al VII-lea al Angliei, regele Franţei, Ludovic al XI-lea, şi aşa mai departe.

— Aiurea, izbucni Charles. Nu există nicio dovadă despre asta.

— Există, doar că nu sunt deloc publice. Oricum, dacă în secolul al XV-lea cvasitotalitatea membrilor sunt regi şi prinţi, din secolul al XVI-lea îşi fac loc printre ei şi altfel de personaje. Primii bancheri florentini intră în Ordin. Destul de timid, locurile prinţilor şi ale regilor sunt luate de oameni cu mare putere de decizie şi cu influenţă chiar la Curţile acestora, chiar sub nasul lor. În secolul al XVII-lea din el fac parte industriaşi care încep să se îmbogăţească, alături de Richelieu şi Mazarin, să zicem, de Wallenstein şi Cromwell. Sau Gustav Adolf.

— Sper că nu vă aşteptaţi să cred aşa ceva.

Sir Winston continuă ca şi cum n-ar fi auzit protestele lui Charles.

— De multe ori lucrau pe dedesubt chiar contra lucrurilor pe care le făceau în mod oficial. Chiar dacă se înfruntau la nivel de state, să zicem, interesele lor economice au început să devină de-a dreptul suprastatale. Şi chiar dacă nu reuşesc să creeze în mod real o internaţională a dominaţiei universale, păstrează, ca să zic aşa, mâncarea caldă. Din secolul al XVIII-lea feţele regale încep să dispară cu totul. Cea mai importantă figură este Petru cel Mare al Rusiei, dar în rest Conciliul e format din industriaşi, armatori, primii proprietari de mare anvergură, însă şi mari oameni de arme, generali şi miniştri. Oricum, asta n-are mare importanţă. Ce trebuie reţinut e că există o societate secretă care se trage dintr-o organizaţie istorică ai cărei membri domină lumea. De-a lungul istoriei, grupul lor a cunoscut creşteri şi descreşteri. A fost de multe ori în pericol de a dispărea. De fiecare dată când credeai despre ei că s-au dus, reveneau mai puternici, mai influenţi, mai siguri pe ei înşişi. Revoluţia franceză i-a pus rău de tot pe butuci, din cauza structurii lor încă nobiliare sau de oameni care depindeau de vechiul regim. În cele din urmă, sfârşitul monarhiilor şi viteza cu care creştea America a fost salvarea lor. Astăzi cei doisprezece sunt în cea mai mare parte bancheri şi speculanţi financiari. Ei deţin şi coordonează aproape tot ce e afacere în lumea asta. Sunt supranaţionali. Deţin şi şantajează ţări întregi şi guverne, fac politici mondiale şi regionale. Decid ce ţară va falimenta, cum şi când. Supervizează toate pieţele şi au ajuns să controleze până şi

minţile mulţimilor. Astăzi sunt mai periculoşi decât au fost vreodată. Şi de aceea trebuie opriţi!

Privirea sceptică şi uşor dezamăgită a lui Charles nu îl descurajă deloc pe bătrân. În timp ce se ridică şi îl conduse pe Charles afară din bibliotecă, spuse:

— Ştiu că e foarte mult de înmagazinat şi de înţeles. Mai ales atunci când crezi că înţelegi, măcar în mare, cum funcţionează lumea. Cartea pe care ai văzut-o conţine informaţii exacte şi dovezi că fiecare lucru pe care ţi l-am spus e adevărat. Într-o zi va fi a ta. Acum însă ai o misiune de dus la bun sfârşit.

— O misiune? Ce misiune?

— Îţi spun pe drum, încheie bătrânul în timp ce îi ceru şoferului să pregătească maşina.

În limuzină, Charles părea foarte dezamăgit. Toate misterele astea care porniseră în forţă se dezumflaseră cu totul. Sir Winston îi puse prietenos mâna pe braţ şi aşteptă să zică ceva.

— Mă gândeam la ceva mai original, mărturisi Charles, nu la comploturi iudeo-masonice. Guvernul din umbră care conduce lumea. Complotul bogătanilor care au păstrat de-a lungul istoriei un nucleu de iniţiaţi înţelepţi, cu intenţii malefice şi care deţin o cunoaştere ascunsă, conspiraţii ale răului, monştri moderni. Nu există un design din ăsta de anvergură. N-are, pur şi simplu, cum. Există şi au existat întotdeauna comploturi felurite, mai mari sau mai mici. Pe unele le-am descoperit chiar eu. Dar ceva care să lege toate punctele rămase în suspensie, în felul ăsta, depăşeşte orice limită a absurdului. Până acum erau Iluminatii şi masonii, Christos care a avut un copil şi Biserica a ascuns asta. O fi având multe păcate Biserica, însă asta e pură ficţiune. Rozicrucieni, Templieri, Sfântul Graal, adică sfântul nimic. Complot la asasinarea lui Kennedy, falsificarea aterizării pe Lună, piramide pe dolar, extratereştrii care au trasat liniile de la Nazca. Martinişti şi Skull and Bones, Zona 51 şi asasinarea prinţesei Diana. Grupul Bilderberg. Dumneavoastră afirmaţi mai devreme că o conspiraţie pe care o ştie toată lumea nu mai e niciun fel de conspiraţie. Secretul lui Polichinelle nu mai e de mult secret. Hrană pentru proşti şi creduli, pentru naivi şi săraci cu duhul. Şi ca să nu fie niciuna dintre toate astea, aţi inventat una nou-nouţă. Din câte îmi dau seama, nu aţi inventat-o pentru mine. Aparent, sunteţi o gaşcă ce joacă jocul ăsta. Îmi pare doar rău pentru bunicul. L-am crezut întotdeauna un om normal. Uşor exaltat şi pasional, dar normal. Şi acum asta. Mă simt jignit, zise Charles şi se înfundă în scaun.

Sir Winston îl privi cu interes. Zâmbi blând şi rosti doar atât:

— Febra e primul semn că organismul începe să lupte cu gripa.

Capitolul 122

Lui Werner îi veni aproape să sară în sus de bucurie când văzu limuzina neagră a lui Sir Winston Draper oprind în faţa intrării din Throgmorton Street. Stătea de o grămadă de vreme pe terasa aceea şi după ce mâncase cea mai oribilă plăcintă irlandeză standardizată şi băuse o bere neagră care nu îi prea căzuse bine, începuse să îl doară şi spatele. Se gândi că mai stă puţin şi se duce de-a dreptul la bătrân acasă dacă seniorul nu urma să apară în cel mai scurt timp. Rugile îi fură ascultate.

Cei doi coborâră chiar în faţa gărduleţului din metal şi intrară în curte pe lângă fântâna arteziană.

— N-am fost niciodată aici, zise Charles.

O uşă de la micuţul castel se deschise şi un domn zâmbitor îi întâmpină:

— Bun venit la Draper's Hall, domnilor profesori!

Charles cunoştea casa din fotografii. Era sediul fundaţiei „The Drapers Company", un ONG care se ocupa cu tot felul de acte de binefacere. Clădirea aparţinuse breslei Postăvarilor încă din 1543 chiar de pe vremea lui Henric al VIII-lea, iar ulterior lui Thomas Cromwell, Earl of Essex şi cancelar al regelui. Fusese executat chiar din porunca acestuia într-o afacere destul de complicată care includea pe undeva nişte bârfe despre impotenţa regelui şi despre sluta pe care cancelarul i-o adusese pe post de nevastă, pe numele ei Anne de Cleves. Reşedinţa a fost distrusă şi modificată în mai multe rânduri. Doar jumătate din ea a scăpat din bombardamentele celui de-al Doilea Război Mondial.

— Breasla noastră s-a înfiinţat încă din 1180, explică Sir Winston cu mândrie. Chiar dacă anul oficial al fondării ei e 1361. În 1438, a fost prima corporaţie engleză care a primit propriul ei blazon.

Rosti aceste cuvinte cu capul sus şi pieptul înainte. Apoi se apropie de Charles şi îi şopti la ureche:

— Ceea ce nu ne-a împiedicat să facem ce-am făcut.

Îl conduse pe Charles la etaj, îi prezentă camerele. Cea mai frumoasă şi mai celebră dintre ele, „The Livery Hall", o sală cunoscută în întreaga Londră pentru balurile excepţionale pe care le găzduieşte şi pereţii decoraţi cu multitudinea de portrete ale regilor aşezate între coloane aurite, era mândria ordinului. Urcară la balconul sălii. Băiatul care îi condusese îi lăsă singuri. Un perete fals se dovedi a fi o uşă care se deschise la apăsarea degetului bătrânului. Charles văzu intrarea într-un birou.

— Ia te uite, exclamă Charles. Pasaje secrete peste tot.

Sir Winston intră primul şi îi făcu şi lui semn să-l urmeze. Camera

era destul de mică. Era mobilată sumar – un birou din mahon, două scaune, un televizor încastrat în perete şi o mică bibliotecă pe rafturile căreia se vedeau câteva cărţi.

— Mă întorc imediat, îi spuse bătrânul şi ieşi trăgând uşa după el.

După câteva secunde se făcu întuneric şi televizorul se aprinse. Charles rămase cu gura căscată şi un nod i se urcă în gât.

— Dragul meu Charles, Charlie, scumpule! se auzi vocea bunicului său din difuzoarele plasate de-o parte şi de alta a ecranului. Dacă vezi înregistrarea asta înseamnă că a sosit timpul, că ai trecut cu bine peste micile capcane pe care ţi le-am întins într-un joc cam copilăresc. Te-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine pe lumea asta şi m-am bucurat foarte mult că ai ajuns un bărbat aşa cum au fost toţi din familia noastră. Pe de altă parte, dacă vizionezi înregistrarea asta, probabil că bunul meu prieten Draper trebuie că ţi-a împuiat deja capul cu conspiraţii incredibile care, aşa cum te cunosc, te-au cam enervat şi te-au făcut să te îndoieşti până şi de mine. Mă bucur că primele lucruri pe care ţi le-am spus vreodată pot fi rezumate prin celebra replică a lui Descartes: „Cu cât te îndoieşti mai tare, cu atât poţi fi mai sigur că exişti". Tot aşa cum mă bucur că dubiile fertile pe care ţi le-am sădit, alături de tatăl tău, în copilărie, te-au transformat într-un intelectual pursânge. Aşa cum ţi-am spus atunci că trebuie să treci orice informaţie prin filtrul propriei tale conştiinţe, te rog acum să laşi această îndoială la o parte şi să îl asculţi cu atenţie pe prietenul meu de o viaţă. Îţi cer acum un pic de credinţă. Te las cu bine, iubitul meu copil. Şi nu uita: Pâinea e viaţă.

Înregistrarea video se opri, iar lumina se aprinse. Nu avu timp să mediteze la ce văzuse pentru că bătrânul intră în încăpere. Sir Winston avea în mână o sabie într-o teacă neagră, foarte elegantă.

— Tizona? întrebă Charles.

Bătrânul dădu din cap.

— Asta chiar e sabia Cidului? mai întrebă Baker.

— Cine ştie? răspunse enigmatic şi dubitativ Winston.

Charles puse mâna pe sabie şi începu să o studieze înainte de a o scoate din teacă. Pe margine erau figurate şase blazoane ale breslelor Olarilor, Lăcătuşilor, Bărbierilor, Vopsitorilor, Blănarilor şi ale Vinarilor. Exact cum se aşteptase.

Sir Winston scoase două sticle de apă dintr-un minifrigider încastrat în mobilă, puse cu delicateţe mâna pe sabie şi o aşeză pe masă.

— O să ai timp să o studiezi cât vrei.

— OK, spuse Charles. Având în vedere că bunicul v-a pus o pilă, am de gând să vă ascult până la capăt. Dar încercaţi să fiţi concis, că m-a apucat un dor de casă. Şi, în plus, taică-meu este bolnav.

— Zău? Ce are? Am vorbit cu el în urmă cu câteva zile şi părea în regulă.

— Aţi vorbit cu el?

— Da.

— Ciudat. Cică ar fi avut nevoie de o intervenţie chirurgicală la inimă. O urgenţă. Dar nu am vorbit cu el, ci cu o asistentă.

Dădu să se ridice.

În acel moment Sir Winston scoase din buzunarul interior al sacoului un bilet de avion şi i-l întinse.

— Ţi-am rezervat deja un loc pentru primul zbor spre Washington. Mâine-dimineaţă la şase.

Charles se căută în buzunar după telefon. Nu era nicăieri. Îşi aminti că îl închisese când se urcase în avion şi că îl pusese în bagajul pe care îl lăsase la ambasadă.

— Mi-am lăsat telefonul la ambasadă. Ar trebui să îl sun.

Sir Winston nu prea înţelegea ce se întâmpla. Însă Charles se gândi că nu era imposibil ca Sir Winston să fi vorbit cu tatăl său înainte ca părintele lui să păţească ce a păţit. În fond, îl sunase şi el cu câteva zile înaintea operaţiei şi părea în ordine. Se gândi, în plus, că apariţia bunicului îi orientase afecţiunea înspre zona aceea a familiei şi că, probabil, îngrijorarea din acel moment nu era foarte justificată, de vreme ce asistenta care îl avea în grijă spusese că se afla în afara oricărui pericol. Era totuşi, ciudat, că tatăl lui nu îl sunase înapoi. Dar asistenta îi trimisese, aşa cum promisese, pozele cu peretele din pivniţa cu vinuri. Hotărî să pună deoparte orice fel de gând negru. Sir Winston începuse să vorbească, aşa că se concentră la ce auzea.

— După cum bine ştii, Vlad Ţepeş e trimis pe scaunul Ţării Româneşti în 1448.

— Da. L-a înscăunat Murat al II-lea.

— Da. Mai mult sau mai puţin. Mai degrabă a garantat pentru el şi l-a recomandat paşei Mustafa Hassan, care l-a sprijinit cu trupe pentru cucerirea tronului. După cum cunoşti, această primă domnie a durat foarte puţin.

— Vreo două luni.

— Da. Turcii nu erau disperaţi după el şi erau de părere că dacă îl învingea Vladislav al II-lea, care i-a ucis şi tatăl printre altele, aşa de repede, poate că nu era sortit de Allah să rămână pe tron. Important e ce învaţă Vlad din acea primă perioadă scurtă de domnie. În primul rând, că nu se poate baza pe boieri. I-au trădat tatăl şi l-au trădat şi pe el. Sau nu s-au implicat, ceea ce e acelaşi lucru. Neutrii ca Elveţia.

— Ea doua oară când vă aud vorbind aşa despre ţara asta. Aveţi o obsesie cu ea?

— O urăsc! şuieră printre dinţi bătrânul.

— O urâţi? Cum puteţi urî o ţară? Că ăsta e un concept destul de abstract.

— Ba te asigur că e o adunătură cât se poate de concretă de

burghezi egoişti. Nu e vorba despre burghezia aceea activă care e motorul industrializării şi al capitalismului modern, ci de cea speculativă, care nu e, de altfel, decât o altă faţă a nobilimii. Hrăpăreaţă şi parvenită, laşă şi profitoare. Ce a dat Elveţia lumii? Bănci şi ceasuri. Niciunde nu e mai transparentă decât aici umbra funestă a lui Luther. Nu cel care a ridicat standardele educaţiei, obligând lumea să înveţe să citească şi să promoveze într-un anume sens raţiunea, ci cel care a spus că nu contează ce faci, ci contează în ce crezi. O ţară lipsită total de orice urmă de moralitate, de orice simţ al dreptăţii. Unde nu contează decât burţile lor. În rest, să piară lumea! Chiar dacă am putea vedea aici ceva din acel „Iubeşte şi fă orice" al Sfântului Augustin, evident fiind că iubind, nu poţi face orice, oamenii au înţeles de la Luther că partea spirituală e partea spirituală. Viaţa e altceva. Mizericordia Bisericii Catolice, cu toate excesele ei, e înlocuită cu egoismul dus la patologic. Morala dispare cu totul din discursul religios. În Elveţia se simte asta.

— Nu e chiar aşa.

— Ce nu e chiar aşa?

— Nici în cazul lui Luther, dar mai ales am oroare de judecăţile astea pauşale. Toţi ostrogoţii sunt răi. Asta duce direct la camerele de gazare.

Sir Winston se roşise foarte mult la faţă. Se aprinsese rău.

— Eu nu vorbesc despre judecăţi globale, despre generalizări abuzive, ci despre o formă de cultură care a devenit politică de stat. Întrebam ce a dat Elveţia lumii în afară de bănci şi ceasuri? Ce mare artist, ce mare om de ştiinţă? Ce mare politician? Ce mare gânditor? Nimic. Plictiseală mediocră, lipsită de valoare. Iarba tunsă la milimetru şi localităţi în care cetăţenilor li se restituie taxele pentru că nu mai e nimic de făcut cu banii aceia. Îţi spun eu care e trăsătura cea mai de preţ a Elveţiei. Neutralitatea în favoarea lor înşişi. Dacă ascunzi banii unui hoţ sau ai unui evazionist, se cheamă peste tot în lume complicitate. În Elveţia se numeşte secret bancar. Cu condiţia să iei şi tu un procent gras. Din bani furaţi. Asta nu te face hoţ?

Charles se îngrozi de ce declanşase. Era, oricum, un spectacol să îl priveşti pe bătrânul istoric cum se prăvălea peste adversar.

— Implicarea şi răspunderea aceasta limitată, lipsa moralităţii, au dus la celebra neutralitate a Elveţiei. Dante îi trimitea pe neutri în cel mai sinistru loc al Infernului, mai rău decât pe criminali. Ştii de ce? Naziştii au fost un accident al istoriei. Nişte criminali descreieraţi care au comis cele mai abominabile crime. Au creat o industrie a morţii. Fiindcă şeful lor cel mare era un nebun ajuns la putere, într-o conjunctură istorică ciudată. Răul aici a fost uşor de identificat şi, în cele din urmă, eradicat. Dar a fost vorba despre boală mintală, despre sălbăticie şi despre ură.

— Haideţi, Sir Winston, doar n-o să îi comparaţi acum pe elveţieni cu naziştii. Zău aşa!

— Elveţienii au rămas reci la suferinţele astea. Evreii omorâţi nu erau semeni de-ai lor, nu? Nu făceau parte din rasa omenească? Erau străini. Deci să se ducă la dracu', nu? În timp ce ei rămâneau neutri, milioane de copii erau trimişi la moarte. Dacă un bărbat violentează o femeie pe stradă, e de datoria mea să intervin. Pot să n-o fac pentru că mi-e frică să nu o încasez şi eu. Asta poate fi înţeles. Asta e uman. Dar dacă nu intervin dintr-un calcul, dacă aştept ca femeia să fie călcată în picioare şi abandonată în stradă numai pentru ca, după ce pleacă agresorul, eu să mă reped asupra corpului ei inert ca să îi fur portmoneul, asta ce mă face pe mine? Îţi spun eu, mă face nu elveţian, ci mă face Elveţia. Ca să nu zici că generalizez. Suntem neutri când milioane de oameni sunt exterminaţi, însă nu avem nicio problemă atunci când trebuie să le ţinem în băncile noastre bunurile confiscate şi să le topim dinţii din aur. Să îi transformăm în lingouri. Asta e Elveţia.

Lui Charles nu îi plăceau generalizările de niciun fel, nici judecăţile la grămadă, dar ştia că Sir Winston avea ceva dreptate. Deşi nu până la capăt.

— Acum tot fac referendumuri să oprească emigranţii. Erau buni când le construiau ţara, când le făceau muncile cele mai de jos la care ei nu se coborau. Un ziar din Brazilia i-a luat peste picior, arătând că dacă ai scoate toţi emigranţii din naţionala de fotbal a Elveţiei de la campionatul mondial, echipa ar fi compusă din cel mult doi jucători, fără antrenor, maseur sau medic. De fiecare dată când mă gândesc la ţara asta îmi vine în minte un tablou celebru. Se cheamă *American Gothic,* al lui Grant Wood. O anumită Americă semăna la un moment dat cu Elveţia asta. Diferenţa e că, pe atunci, acea Americă era destul de săracă. Iar neutră şi indiferentă la suferinţele altor oameni n-a fost niciodată.

— Mă bucur că aţi încheiat în maniera asta optimistă, totuşi. N-ar fi mai bine să ne întoarcem la subiectul nostru?

Sir Winston păru că iese din transă. Redeveni, brusc, omul amabil cu care se obişnuise Charles în acea zi.

Capitolul 123

— M-am aprins. Iartă-mă. Unde eram? A, da! Ţepeş a învăţat pe pielea lui o lecţie usturătoare. Nu se poate încrede în boieri. Dacă voia să revină la tron, şi voia, pentru că era stăpânit de o ambiţie nemăsurată, trebuia să îşi caute aliaţii în altă parte. Avea nevoie să se încreadă în cineva. Să îşi lase viaţa în mâinile cuiva. Avea nevoie de bani, ca să strângă oaste, şi de oameni pe care să se poată baza. Turcii erau departe, iar sprijinul lor s-a văzut cât conta. A încercat la rudele lui din Moldova, dar ăia erau prea preocupaţi să se omoare între ei, să îşi consume propriile trădări. A mai încercat o vreme în Apus, însă şi acolo trebuia să jure vasalităţi nesfârşite, să se umilească şi să îşi amaneteze viitorul. Ştia că un principe al unei ţări mici va trebui să facă o politică inteligentă ca să se menţină la tron, să se alieze cu cine avea interesul, când avea interesul. Şi ştia să facă asta. Dar avea nevoie, întâi, să ajungă pe tronul acela. Prin urmare, îşi petrece marele *interregn,* ca să îi spunem aşa, călătorind şi cerşind ajutor şi bani pe la diferite Curţi.

— Şi mai era şi chestiunea aia cu curăţenia.

— E adevărat. Era cam maniac. Mai ales pentru vremurile alea. Oricum, e găzduit, la un moment dat, în căutările lui, în casa unui brutar care, nu se ştie exact de ce, face o pasiune fulgerătoare pentru el. Vede în domnitor ceva foarte puternic. Nu eşti străin, cred, de faptul că Vlad al III-lea avea o putere incredibilă de a impresiona asistenţa. Sunt mărturii că atunci când intra într-o încăpere, celor prezenţi li se făcea pielea de găină. Avea o forţă a privirii, cu ochii ăia negri şi pătrunzători, aproape hipnotizantă. Ei bine, brutarul şi întreaga lui familie sunt marcaţi de întâlnirea asta. În Ţările Române, în vremea aia, breslele erau dezvoltate şi nu prea. Oricum, erau cu cel puţin 150 de ani în urma ţărilor apusene. Se formaseră, însă erau tratate oribil de către boieri şi domnitori. Li se percepeau taxe uriaşe şi erau mereu hăituite. Se organizează într-o oarecare măsură în interior, pun la cale şi un fel de program de alianţe, dar iarăşi intervine trădarea.

— Şi Ţepeş e sprijinit de breslaşi?

— Ai răbdare. Brutarul acela va ajunge mâna lui dreaptă, în speţă, garda lui de corp. Deoarece era un fost oştean care se săturase să nu ştie pentru ce tabără luptă şi când. Are o anvergură dintr-asta, de organizator. Reuşeşte să strângă laolaltă toţi reprezentanţii breslelor din cetăţile din jur. Se hotărăsc să îl sprijine pe Vlad să pună, din nou, mâna pe tron şi să se răzbune pe boierii care i-au ucis tatăl şi fratele. De fapt, povestea aia când i-a strâns pe toţi hoţii, cerşetorii şi vagabonzii la un loc şi le-a dat foc, a fost un gest de bunăvoinţă, exact

pentru asociaţiile astea de meşteşugari, care aveau mari probleme cu paraziţii şi cu hoţii. Din cauza ăstora vieţile lor şi ale familiilor lor erau puse permanent în primejdie.

— Poate, însă asta nu justifică execuţii în masă.

— Asta e o gândire postfactuală. Asta spui acum, cu mintea de acum. Dacă ai fi trăit în Evul Mediu, ai fi spus altfel. Aia nu e o execuţie ideologică. Pur şi simplu, se ajunsese la o stare de fapt care depăşea acceptabilul. În plus, nimeni nu spune că Ţepeş n-a fost un criminal sălbatic. Era cum erau toţi ceilalţi. În fine, apropo de problema din cartea ta cu internaţionalizarea breslelor. Lumea circula prin Europa şi în vremea aia. E greşit să credem că oamenii aveau convingerea că lumea se termina la marginea satului sau a cetăţii lor.

— Există şi acum dintr-ăştia. Inclusiv mulţi care cred că Pământul e plat.

— Da. Atunci erau mult mai mulţi, dar nu toţi. Breslaşii umblă, relaţionează, se duc la târguri, fac negoţ, caută materiale noi, metode inedite, surse de inspiraţie. Unii migrează şi în căutarea unor locuri de muncă. Mai puţin, e adevărat, însă se întâmplă. În special la breasla Constructorilor sau la breslele de Artizani, în cadrul cărora secretele meseriei sunt rare şi se transmit doar în grupuri mici şi închise. Trebuia să ştii cum se face un clopot sau un tun. Nu erau manuale de genul *Clopotul pentru prostănaci.* Se organizează în societăţi secrete. Au semne de recunoaştere, parole, blazoane şi însemne.

— Asta e valabil mai mult pentru masoni. Sau pentru predecesorii lor.

— Da, dar nu sunt singurii. Oricum, se duce vestea despre un domnitor care, dacă ar ajunge la putere, va sprijini producţia locală şi comerţul. Ţepeş însuşi începe să cutreiere Europa. Însoţit de brutarul cu pricina. În unele locuri e bine primit. În altele nu i se deschide uşa. E scos afară în şuturi şi, nu de puţine ori, umilit. Cei mai mulţi vor să ştie ce avantaj ar avea dacă l-ar sprijini cu bani, arme şi *know-how.*{55}

— Chiar aşa, excelentă întrebare. S-o fi schimbat lumea, însă cred că sintagma „What's in it for me?"{56} a cam rămas la fel. Ce le dă Vlad la schimb?

— Ei, asta e ce contează. În peregrinările lui pe la Curţi şi în relaţiile pe care i le mai lăsase tatăl său moştenire, află într-un fel de existenţa Ordinului Dragonului. Mai mult, un sol este omorât de lupi undeva şi Ţepeş intră în posesia unei scrisori în care sunt descrise statutul Ordinului şi un plan mare pe câteva secole, dublat de un plan mic pentru următorii ani.

— Haide, dom'le! exclamă Charles. Un plan? L-a văzut cineva?

— Dacă o să ai răbdare să citeşti acea culegere de documente, o să vezi. Până atunci trebuie să mă crezi pe cuvânt. Chiar ai senzaţia că toţi suntem nebuni? Şi bunicul tău? Şi tatăl tău? Şi atâţia oameni de-a

lungul atâtor ani înaintea noastră?

— Tata e băgat în asta?

— Mă rog. Aici e mai complicat. Va trebui să vorbeşti cu el. Ţepeş află că planul este întărirea puterii Ordinului în Europa şi crearea unor entităţi suprastatale. Sigur, statul pe atunci era ceva firav. Exact din cauza asta, primul pas preconizat era tocmai întărirea statului. Pe spezele cui se făcea asta?

— Nu ştiu.

— Exact. Pe spezele celor care aduceau plusvaloare. Planul întărea puterea autorităţilor asupra celor care produceau. Urmărea spargerea monopolurilor breslelor locale şi avea în vedere oameni sau întreprinderi, avant la lettre, care să devină regionale şi mondiale.

— Serios? În 1450? Vă daţi seama că, dacă puteţi demonstra aşa ceva, sunteţi pasibil de premiul Nobel?

— Marile signorii, cum e Florenţa, deja experimentau aşa ceva. Breslele mari puseseră mâna pe oraş şi tratau breslele mici cu dispreţ. Nu numai atât. Îi exploatau fără milă pe cei care odinioară le fuseseră egali. „Artele" mari, cum le spune, începuseră să se separe de cele medii şi mici. Se cernea deja viitoarea mare burghezie. Chiar dacă era doar în faşă. Începuseră să pună mâna pe consiliile orăşeneşti. Încă nu aveau conştiinţa că erau burghezi, ci credeau că vor fi altfel de nobili. Urmau să înlocuiască paraziţii de până atunci. Breslele organizate aşa devin o forţă. Însă doar câteva. Şi se vor transforma foarte curând într-o oligarhie şi apoi în plutocraţie. În secolul al XIII-lea populaţia Europei trecuse deja de treizeci de milioane de locuitori. Feudalismul a început să dispară. Aminteşte-ţi că în 1280 se revoltă de-a binelea producătorii de lână din oraşele flamande împotriva acestei tentative de control a statului. În 1279 criza bancherilor sienezi declanşează un colaps financiar generalizat. Avem până şi o asociere de bresle care în 1302 învinge o armată regulată, a cavalerilor francezi.

— Bătălia pintenilor de aur.

— Exact. Vezi că ştii. Totul e să nu mai luăm gândirea de-a gata, ci să fim deschişi la minte.

— Deschişi fără dovezi nu se poate. Că atunci orice explicaţie, oricât de fantezistă, devine posibilă. Or, speculaţiile ştiinţifico-fantastice cu privire la trecut reprezintă o contradicţie în termeni.

— În 1418, are loc o răscoală a breslelor din Paris pe aceleaşi teme. Şi spui că nu se unesc? Că nu coagulează? Fals. Nu cum ne imaginăm noi. În Anglia şi în Franţa breslele sunt controlate foarte din scurt. De aia nici nu sunt atât de dezvoltate. Locul lor propice e în oraşe. Cu cât mai mari, cu atât mai bine. Important de reţinut e că oamenii comunică şi află ce se întâmplă în alte părţi. Nu ştiu de ce crede toată lumea că oamenii Evului Mediu sunt nişte tâmpiţi. Fiindcă e o greşeală să crezi asta.

— Oamenii erau la fel ca astăzi. Lipsea doar informaţia.

— Nu. Lipsea tehnologia. Dar asta urma să se dezvolte. Şi poate că tocmai absenţa ei îi făcea să gândească mai mult. Important de reţinut e că semnele erau peste tot. Pluteau în aer. Aşa că şi dacă Vlad a inventat scrisoarea, şi solul, şi mesajul, el apare în sfera unui univers de aşteptare care e credibil în perioada aceea.

Charles ascultă captivat povestea bătrânului şi se surprinse gândind cu o replică din Hamlet: „O fi nebunie, dar e nebunie cu tâlc!”

— Aşadar, în peregrinările lui *fundraising*{57} i-am zice astăzi, se întâlneşte în special cu reprezentanţi ai breslelor. Cei care îl primesc îi furnizează informaţii despre alţii, îl recomandă şi tot aşa.

— Tot n-am înţeles: la ce le-ar folosi să sprijine un prinţ ca să obţină tronul, într-o ţară despre care marea majoritate n-are habar că există? Şi care se află, pentru ei, la marginea lumii civilizate.

— Ai răbdare, spuse sever Sir Winston. Tot circulând din oraş în oraş şi din casă în casă, aude că există un anume fierar pe cale să inventeze un mijloc nemaiîntâlnit de multiplicare a oricărui fel de mesaj scris. Pe atunci, cum bine ştii, cărţile erau copiate.

— Aşa află de Gutenberg?

— Aşa. Mai mult. Se întâlneşte cu el. Şi, pentru că e cu adevărat un vizionar, se gândeşte la ce îi poate folosi o asemenea invenţie.

— La transmiterea mesajului despre existenţa Consiliului.

— Exact.

— OK. Să admitem că înţelege de pe atunci rolul propagandei. Şi se gândeşte că, tipărind mesajul în foarte multe exemplare, să zicem, reuşeşte apoi să le împartă la cât mai multă lume. Şi se bazează că mesajul fiind atât de puternic, se va propaga de la sine. În termenii de astăzi, se va viraliza. Din gură în gură. Să presupunem că pot accepta asta. Dar am câteva nelămuriri. Unu: foarte puţină lume ştie să citească în epocă. Doi: şi dacă ştie să citească, un breslaş dintr-ăsta care vorbeşte limba locului sau un dialect oarecare, sigur, habar n-are latineşte. Şi, în sfârşit, de ce ascunde mesajul într-o Biblie a cărei producere durează, costă enorm şi mai e şi greu de ascuns şi de transportat, şi nu trage câteva mii de foi simple, cu litere de-o şchioapă?

— Astea, chiar dacă le exprimi în felul tău, sunt întrebări pertinente. Gutenberg are nevoie de bani. De foarte mulţi bani. Ţepeş întârzie cu banii pentru că primeşte numai o parte şi doar foarte târziu tocmai de la Skanderbeg, din Albania. Nu mai are răbdare şi se împrumută de la unul, Fust, despre care ştim că este agent.

— Apropo, am mai auzit asta. Al cui?

— Al Consiliului, desigur.

— Fireşte.

— Iar ăsta va pune mâna pe tipografie şi va superviza tot ce se

scoate la tipar. Deoarece vorbele umblă, cum ziceam, şi Consiliul află şi el de intenţia domnitorului român. Să îţi răspund acum la întrebări. E suficient ca unul să ştie să citească într-un grup, pentru ca mesajul să fie universal. E în latină, fiindcă e limba oficială şi are nevoie ca mesajul să se răspândească pretutindeni.

— Da. Nu putea să scrie, ca pe cutiile de detergenţi, în toate limbile pământului. Nu i-ar fi ajuns Bibliile. Mai ales pe vremea aia, când la fiecare colţ se vorbea altceva. Just.

— În ceea ce priveşte dimensiunea suportului, aici sunt două variante. Fie că iniţial intenţionează o multiplicare de genul celei pe care o pomeneai tu, fie crede că Biblia e cartea cărţilor şi că e esenţial ca mesajul să se transmită prin intermediul ei. Poate că e vorba şi despre ceva mistic în asta.

— Şi care este mesajul?

— Ai răbdare. Poate că trebuia să te las să citeşti singur din marea carte a breslei noastre, pe care ţi-am arătat-o. Dar timpul ne presează, iar să descifrezi tot ce au scris ăia în amestecul de limbi în care e scris ţi-ar fi luat o veşnicie. Te asigur că vei intra curând în posesia ei. Din Albania Ţepeş ajunge, pe mare, la Florenţa, unde convocase o întâlnire a breslelor. Florenţa era oraşul cel mai reprezentativ din întreaga Europă pentru bresle. Problema e că aici conflictul între bresle e deja deschis. La vedere. „Artele" mari nici nu vor să audă de o astfel de întrevedere. Poate şi sub influenţa Consiliului, însă judecătorii şi notarii, bancherii şi medicii, Calimala în special – absolut cea mai puternică breaslă ce şi-a luat numele după cartierul rău famat în care se afla sediul lor central şi care erau traderi şi importatori de textile – sunt pe cai mari. Transformările care urmează îi vor face mai puternici şi mai bogaţi şi ei ştiu asta, sau o intuiesc. Dispreţul lor faţă de micii producători, care se răsfrânge şi în modul în care îi tratează, ca pe nişte sclavi, e de notorietate. Mi se pare că ai scris şi tu despre asta.

— Într-adevăr, confirmă Charles.

— Ei bine, ăştia îi ridiculizează. Până la urmă întâlnirea are loc, cu bresle mai mici. În documentele din cartea, deşi e impropriu spus, să zicem din culegerea pe care ai văzut-o, există minuta acestei întrevederi. Ştiu că vrei s-o vezi şi ţi-am promis că o s-o vezi. E important acum să ai încredere şi să mă asculţi.

Charles îşi aminti de mesajul bunicului de mai devreme. Şi, oricum, povestea i se părea captivantă. Voia să o audă până la capăt.

— Şaizeci şi unu de oameni din bresle, din întreaga Europă, sunt prezenţi, întâlnirea se ţine într-un depozit al breslei Postăvarilor, cea în a cărei clădire te afli acum.

— Postăvarii nu erau importanţi în vremea aia? Eu îmi amintesc că da.

— Da. Suntem singura breaslă, cu adevărat puternică, reprezentată la acea întrevedere. Aşa a decis acel predecesor despre care îmi place să cred că e un foarte îndepărtat strămoş al meu. El povesteşte cu lux de amănunte cum a decurs întâlnirea.

Capitolul 124

Werner îşi consultă ceasul şi intră, pentru a patra oară, de pe telefonul mobil, pe site-ul celor de la *New York Times,* la rubrica dedicată anunţurilor mortuare. Nicio postare care să se supună regulilor. Se uită iar la ceas. Trecuseră aproape şase ore de când vorbise cu Eastwood. Fie acesta nu trimisese mesajul încă, fie nu avea nici cea mai mică intenţie să o facă. Era aproape ora zece la Los Angeles. Puse mâna pe telefon şi îşi sună şeful. Abia apucă Martin să răspundă, că se şi repezi:

— Ai convocat întâlnirea?

— Aşa o să fie discuţiile noastre de acum încolo?

Martin îşi dădu seama că dacă i-ar fi stârnit fie şi cea mai mică bănuială lui Werner, risca să piardă cartea. Şi asta ar fi fost o catastrofa. Aşa că îşi moderă vocea.

— Dragul meu, acum eşti membru deplin în cea mai puternică organizaţie imaginată vreodată de om. Noi nu avem obiceiul să ne minţim între noi. Bineînţeles că am lansat invitaţia. La câteva minute după ce m-ai sunat. În data de 21 dimineaţa.

— La ora unsprezece.

— Da, întocmai. Te aşteptăm cu drag. Prietenii noştri sunt cu toţii nerăbdători să te cunoască personal. Sper că vei fi aici.

— Da. Cu siguranţă.

Martin îl minţise încă o dată. Lăsase de înţeles că membrii Consiliului se cunoşteau între ei. Werner ştia că existau doar două modalităţi de convocare a Consiliului: anunţul în ziar sau, în caz de extremă urgenţă, telefonul direct. Eastwood era singurul care îi cunoştea pe toţi membrii şi îi putea convoca direct. Werner intră în istoricul convorbirilor şefului său, din acea zi. Fusese sunat o singură dată şi nu dăduse nici măcar un singur telefon.

Intră în aceeaşi aplicaţie pe care o accesase când plecase de la Praga. Pe ecran era un *countdown.* Apăsă căsuţa roşie pe care scria „Protocol 2”. Îl activă şi pe acela.

Capitolul 125

— Erau toţi adunaţi acolo, în încăperea aceea. Uşa se deschise şi se făcuse un frig îngrozitor. Ţepeş îşi târa piciorul. Asta e de notorietate. Fusese rănit în luptă. Şi câteodată, nu întotdeauna, şchiopăta într-un mod ciudat. De parcă se ridica deasupra pământului.

Lui Charles i se ridică părul pe spate. Un fior îi străbătu trupul şi îl făcu să se zguduie. Sir Winston era prea preocupat ca să observe ceva. Continuă:

— La drept vorbind, ceva nu era în regulă cu băiatul ăsta.

— Ce băiat?

— Vlad Ţepeş. Toate mărturiile pe care am reuşit să le adun ne spun că era, cum să spun, bipolar. Avea schimbări bruşte de comportament. La un moment dat afişa o bunătate angelică şi o seninătate totală, fiind prietenos şi amabil, şi un minut mai târziu devenea o fiară insuportabilă. Vocile rele spun că toate crimele odioase le comitea în momentele lui negre. Există şi vreo două mărturii care arată că îi părea rău uneori.

— Ţepeş era schizofrenic? Maniaco-depresiv?

— Nu cred că putem fi atât de duri. Mai degrabă cred că avem de-a face cu un fel de dedublare. Un fel de Dr. Jekyll şi Mr. Hide.

— Interesant. Nu m-am gândit la asta. Ar explica multe.

— Să revenim. După ce a amuţit întreaga asistenţă, a trecut pe la fiecare şi l-a privit în ochi. Sper să nu mă întrebi iarăşi, în stilul tău, dacă sunt de părere că i-a hipnotizat. Cert e, şi asta ai scris şi tu undeva, că avea un anumit efect asupra celui care îi stătea în faţă. Ei bine, le spune despre existenţa Ordinului şi că are nevoie ca tot mai multă lume să afle de povestea asta.

— La ce le folosea să ştie? Că doar demascările pe atunci nu aveau valoarea de astăzi. Şi lui la ce i-ar fi folosit?

— Am senzaţia că voia să îi şantajeze pe membrii Consiliului să îl readucă pe tron şi, odată ajuns acolo, să îl lase în pace. Explicaţia lui, aşa cum e ea consemnată, era ca breslele să se organizeze în douăsprezece grupuri şi fiecare grup să ajungă în preajma unui membru al Consiliului şi să îl ucidă. Iar aceste acţiuni să se petreacă, oarecum, simultan. Astfel ar putea fi retezate toate cele douăsprezece capete ale balaurului. Se ştie că în Consiliu un loc se elibera doar la moartea unui membru. El îşi numea urmaşul încă din viaţă. Sau era votat de ceilalţi, dintr-o listă scurtă, după moartea lui. Astăzi e altfel. Sunt grupuri care îl împing în Consiliu pe cel pe care îl aleg, după o ucenicie, într-un directorat de trei.

— Ce nu înţeleg e de ce nu l-au omorât ăia din Consiliu?

— Asta e o întrebare bună. Se pare că la momentul acela nu ştiau

sigur, iar când s-au convins, mesajul era deja la vedere. Le-a fost teamă ca Ţepeş să nu fi lăsat vorbă că, dacă era ucis, mesajul să fie făcut public oricum. Probabil credeau că, şi după moartea sa, comandourile morţii s-ar fi activat. Aşa că au preferat să îl calomnieze şi să propage despre el tot felul de legende, care de care mai sinistre.

— Ca să îi distrugă credibilitatea. În felul acesta, mesajul lui ar fi fost cel al unui dement.

— Da. Oricum, nu putem fi siguri ce s-a întâmplat, de fapt, în capul ălora. Întâlnirea se termină şi Ţepeş se duce la Mainz. Gutenberg e urmărit de Fust. Nicio şansă să multiplice mesajul. Prin urmare, Ţepeş schimbă planul. Va organiza câte douăsprezece plutoane pe care le va împărţi în tot atâtea bresle diferite. Fiecare breaslă urmează să ia în primire câte un membru al Consiliului. Breslele aveau să se întâlnească la o anumită perioadă ce urma să fie stabilită ulterior.

— Şi mesajul e în Biblie?

— Nu. Mesajul e deja la ei. E vorba despre distrugerea Consiliului. Dar doar la momentul potrivit. Ţepeş nu dă undă verde pentru uciderea celor doisprezece. Ceea ce mă face să cred că varianta cu şantajul ar putea fi corectă. Le cere doar să îi supravegheze pe membrii Consiliului. Până la noi ordine.

— Şi în Biblie ce e?

— Ţepeş, ca orice maestru al unei societăţi secrete, spune că fiecare dintre cele douăsprezece bresle va lua în primire un singur om, astfel că nicio breaslă nu cunoaşte mai mult de un singur nume. Şi atât. Mai ştie o parolă de intrare şi una de ieşire. Un singur om, şi pe ăsta îl alege din breasla Brutarilor, va putea găsi Biblia şi va fi responsabil cu ordinea strictă în care să abordeze breslele.

— Fiindcă bodyguardul lui şi omul de încredere e brutar?

— Poate. Explicaţia pe care o avea bunicul tău e că breasla asta e cea mai importantă dintre toate. Deoarece înainte de a te îmbrăca sau de a călări, trebuie să mănânci.

— Asta înseamnă „Pâinea e viaţă”?

— Da.

— Şi ce e cu ordinea aia?

— Cum ziceam. Fiecare breaslă ştie un singur membru al Consiliului. Ştie despre el unde se află în fiecare moment şi ce face. Breslele nu au voie să comunice între ele. Se produce o a doua întâlnire. De data asta la Bologna. Dar Ţepeş nu mai vine. Îl trimite pe brutar. Întrevederea are loc în 1476 în Palatul Breslei noastre, ceea ce ne face mândri nevoie mare. Ţepeş e deja pe tron.

— Şi cum e cu codurile alea?

— Simplu. În Biblie e trecută prima parolă şi ordinea în care îi poate vizita pe reprezentanţii breslelor. Face un semn cu două degete în timp ce îi strânge mâna reprezentantului breslei cu pricina şi îi

spune parola.

Bătrânul îi arătă lui Charles semnul. Îi cuprinse degetul mare între degetul mare şi arătătorul lui.

— Ăsta îi spune tot ce ştie despre membrul pe care îl urmăreşte şi, dacă e cazul, primeşte ordinul să îl ucidă şi detaliile legate de data când atentatul trebuie să aibă loc. La final, el îi va zice mesagerului un alt cuvânt care va funcţiona ca parolă pentru următorul.

— În felul ăsta nimeni nu ştie tot.

— Iar în Biblie e doar primul cuvânt şi ordinea în care trebuie întâlnite breslele.

— Şi ce se întâmplă dacă cineva ştie primul cuvânt, dar nu şi ordinea? Are maximum douăsprezece încercări, apoi unsprezece şi poate afla tot şi transmite orice fel de ordin?

— S-au gândit şi la asta. Dacă te apropii de un breslaş cu parola greşită, acesta e obligat să te ucidă pe loc. Problema e că Ţepeş ajunge pe tron şi tot amână să utilizeze chestia asta. Consiliul l-a acceptat, aşa că are un fel de asigurare. Dar Matei Corvin nu e în Consiliu şi îl arestează. Ăştia din Consiliu înnebunesc. Încearcă să îl convingă pe Matei să îi dea drumul. Asta e treaba cu toate protestele principalelor forţe din epocă. Îţi aminteşti?

— Sigur. De la dogele Veneţiei până la papă.

— Exact. Nicolò de Modrussa îl vizitează în închisoare la Vişegrád pentru a-l ruga pe Ţepeş să se abţină de la orice acţiune şi îi promite că îl va scoate de acolo.

— După doisprezece ani? Halal putere la Consiliul ăsta!

— Nu. Perioada asta de detenţie e o prostie. A stat cel mult doi ani la Vişegrád. Şi aşa aia nu e chiar închisoare. După aceea e transferat la Buda. Îl însoţeşte de multe ori pe Matei Corvin la întâlniri, stă mult în preajma lui şi aşa mai departe. E chiar şi liber să plece. Dar îşi aşteaptă cuminte momentul de a urca din nou pe tron. Pe care i l-a promis ambasadorul papei. Presiunea Consiliului îl eliberează din închisoare şi îl urcă pe tron. Chiar dacă după paisprezece ani. Asta e o lecţie pentru a înţelege cum gândesc cei doisprezece. Timpii istoriei sunt lungi. Asta e scara lor. Unitatea lor de măsură.

— Şi totuşi, propaganda cu cruzimile merge înainte. De ce?

— Niciun om inteligent nu îşi pune toate alimentele în aceeaşi traistă. E nevoie de un plan de rezervă. Trebuie, şi ei, să îşi ia nişte măsuri de siguranţă. Pe de o parte. Pe de alta, poate că voiau să creeze o legendă care să bage spaima în turci când va fi readus pe tron. Şi asta chiar a funcţionat. E ucis de boieri.

— Şi după aia?

— Da. Aici începe partea interesantă. Brutarul îi îngroapă trupul la Snagov. Capul nu e de găsit. Cică ar fi fost dus la Istanbul. Altă invenţie. Nişte pescari îl găsesc după trei zile în apa de lângă mal,

agăţat în nişte rădăcini, în mâl. Îl iau şi, alături de brutari, mută atât corpul, cât şi capul la Comana, mănăstirea lui Vlad, unde le îngroapă, reîntregite. După care brutarul ia cele două săbii – una o ai pe masă şi cealaltă la ambasadă – şi Biblia, şi convoacă o nouă întâlnire. Sunt treisprezece bresle acolo, plus încă două, care au ţinut neapărat să participe la proiect. Se hotărăşte că nu trebuie să se renunţe la proiect. Fiecare breaslă va continua să urmărească membrul Consiliului care i s-a repartizat. Dacă vreunul moare, urmează să îl urmărească pe cel care îi ia locul. Şi hotărăsc că nu e încă momentul să atace. Brutarul şi, prin el, familia şi breasla lui rămân în posesia Bibliei. Nouă, Postăvarilor, ne revine decizia de a cere convocarea Consiliului afişând, la geamul palatului nostru din Bologna, un covor cu însemnele breslei noastre pe el. De atunci am mai construit un balcon. Iar celei de-a cincisprezecea bresle îi revine rolul de a-l proteja pe purtătorul cărţii.

— Asta e breasla Pantofarilor?

— Da. Ăştia au încălţări bune şi pot umbla mult, spuse Sir Winston zâmbind.

— Şi celelalte?

— N-are rost să le enumăr, că sunt bătrân şi mă lasă memoria. Sunt pe cele două săbii.

— Şi de câte ori a fost convocată întrevederea? Şi cum funcţionează?

— Tot atunci s-a hotărât ca întâlnirile să se petreacă o dată la o generaţie. S-a stabilit că o generaţie ţine cam treizeci şi trei de ani. Aşa că s-a decis ca întâlnirile să aibă loc la treizeci şi unu, cu doi ani mai devreme.

— De ce aşa de rar?

— Nu ştiu exact. Se pare că au decis că nu era vreo urgenţă. Şi că în cazul în care lumea avea să fie pusă în mod serios în pericol, va hotărî cel mai legat la lumea mare dintre ei, cel mai aproape de putere, cel mai educat.

— Postăvarul.

— Da. Cu voia dumneavoastră, Sir Winston Draper.

Lui Charles îi veni în minte comisarul Ledvina care îi descrisese zece dintre cele optsprezece apariţii ale umbrei. Acelea se petreceau cam la treizeci de ani, iar anii păreau să corespundă datelor la care trebuiau să fie convocaţi reprezentanţii celor douăsprezece bresle.

— Şi de câte ori au fost convocaţi breslaşii până acum? Şi cum funcţionează?

— Niciodată. Până alaltăieri.

— Alaltăieri. În cinci sute de ani?

— 558 mai exact.

Charles tăcu o clipă.

— E o greşeală de calcul. Dacă Ţepeş a murit în 1476, înseamnă că următoarea întâlnire ar trebui să aibă loc în 2034.

— Aşa ar fi fost. Dar la întâlnirea de după moartea lui Ţepeş toţi membrii prezenţi în 1457 încă erau activi. Aşa că s-a hotărât ca întrevederea respectivă să fie reperul. Iar modul în care întâlnirea se desfăşoară e simplu. Fiecare dintre reprezentanţii breslelor va sta într-un loc fix de-a lungul întregii zile. Brutarul trebuie să îi abordeze pe rând, în ordinea trecută în *Biblia lui Gutenberg*. Va spune prima parolă, va primi informaţia despre primul membru al Consiliului şi o a doua parolă. Va trece la următorul din listă. Va spune a doua parolă. Va primi informaţia despre al doilea membru şi va primi o nouă parolă. Şi tot aşa. Până la capăt.

— Şi ăştia sunt aşezaţi în ordine?

— Nu. Dar au pe piept blazonul breslei respective. Dacă îl vei vedea pe cel care urmează, te vei duce la el. Dacă îl vei vedea pe altul sau pe alţii, va trebui să îl cauţi pe cel care urmează, conform listei. Şi tot aşa.

— Vă referiţi cumva la mine?

— Da. Fiindcă tu eşti cel care va face asta. Tu eşti păstrătorul secretului.

— În niciun caz. Să mă duc să dau ordine ca doisprezece oameni să fie executaţi? Doar n-am înnebunit.

— Lumea s-a schimbat. Nu mai executăm pe nimeni. Nici n-am făcut-o vreodată. Acum e vorba doar de informaţii compromiţătoare despre cei mai puternici oameni ai lumii şi despre felul în care au obţinut puterea şi cum o păstrează. Cum ne controlează viaţa până în cel mai mic amănunt. Documente care, făcute publice, ar arunca în aer tot ce ştim despre putreziciunea lumii în care trăim. Sunt documente care i-ar putea vârî la închisoare, pe fiecare, pentru multe mii de ani, după sistemul juridic american. Şi pe ei, şi pe o groază de acoliţi ai lor. Te avertizez că jumătate dintre bogătanii şi oamenii puternici ai planetei apar pe documentele alea, cu dovezi irefutabile. Vei avea în mână o bombă atomică, de miliarde de megatone.

— Eu o să le fac pe astea publice? Cred că glumiţi.

— Acum ştii despre ce e vorba. Bunicul tău te-a crescut şi pregătit toată viaţa pentru asta. Optsprezece generaţii de Bakeri şi-au sacrificat vieţile lor şi ale familiilor lor pentru ca moştenirea asta fenomenală să nu se piardă. Optsprezece generaţii din alte paisprezece bresle. Vieţi dedicate cu disperare acestui vis. Mult după ce breslele şi sistemul lor au dispărut cu totul. Au făcut eforturi supraomeneşti. De a reechilibra lumea. De a stârpi răul. Astfel încât putreziciunea asta în care trăim să dispară. Fie şi numai pentru sacrificiul lor, şi tot trebuie onoraţi! Nu te poate obliga nimeni să faci nimic. Cred şi sper că te vei duce să culegi informaţiile. După ce le vei găsi, decizia îţi aparţine. Dacă decizi că nu

e cazul să le faci publice, nu te obligă nimeni. Dacă decizi să le faci publice una câte una sau să le distrugi, din nou, decizia e la tine. Din păcate, fără să ştii, eşti în acest moment îngerul bun şi păzitor al lumii.

Capitolul 126

Charles rămase mut în faţa bătrânului. Nu ştia ce să creadă din tot ce auzise. Dar era clar că ceva se întâmplase cu el. Ceva, întreaga lui viaţă părea că începea să aibă un sens, că totul se lega. Nu zise nimic, însă, deşi era un pic speriat, se simţea, în acelaşi timp, mândru. De familia lui, de faptul că se găsea din nou într-o istorie pe cât de absurdă, pe atât de sublimă. Până la urmă, se hotărî să mai spună ceva, dar Sir Winston îl întrerupse:

— Ai o grămadă de întrebări, însă nu mai avem timp. Trebuie să plec. Iar tu trebuie să te duci la ambasadă. Ai multe de procesat. Şi va trebui să fii la ora patru dimineaţa la aeroport. Haide.

Îl prinse de cot şi îl ajută să se ridice.

— Îţi mai răspund la întrebări în timp ce te conduc.

Charles se ridică şi îl urmă pe bătrân. Puse deja prima întrebare:

— De ce acum?

— Hm! Bună întrebare. De ce nu în al Doilea Război Mondial? Sau în timpul altor atrocităţi? Adevărul e că s-au mai întâmplat accidente pe parcurs. Câte o breaslă dispărută. Câte o comunicare eşuată. Câte un pericol real la care aceştia se expuneau. Postăvarul, al cărui loc l-am luat în urmă cu mai bine de şaizeci de ani, era într-o legătură distantă cu toate breslele. A fost mereu singurul care ştia cine era fiecare. Dar nici eu nu ştiu tot. Pot să te asigur, însă, că toţi aceşti oameni admirabili, împreună cu familiile lor, au reuşit, nu numai să păstreze un secret timp de peste o jumătate de mileniu, ci şi să îşi ducă misiunile până la capăt. Dacă vei decide să faci publice informaţiile, ei voi fi adevăraţii eroi, pe care lumea nu îi va cunoaşte niciodată. Şi tu. Şi toţi ai tăi. Vor fi toţi la întâlnire. Te asigur. De ce acum? Întrucât am convingerea că s-a atins limita de sus a tolerabilului. Predecesorii mei, chiar dacă vedeau răul la orice pas, au avut mare grijă să nu se pripească. Au considerat că lumea încă era în echilibru, chiar dacă unul precar. Mi-e teamă doar că în ritmul ăsta peste treizeci şi unu de ani va fi prea târziu.

Charles îşi dădu seama că bătrânul nu îi dezvăluise tot. Făcu un gest de aşteptare.

— Cineva a început să omoare, la întâmplare, oameni din familiile membrilor breslelor, oameni care au legătură cu ei, sau oameni care au meserii asemănătoare cu cele ale breslaşilor. Şi o face într-o manieră în care pare că ne transmite un mesaj. Să scoatem cartea. Nu mai au răbdare. Şi mi-e teamă că în ritmul ăsta ne va decima pe toţi şi va ajunge, inevitabil, şi la cei care contează.

— Crimele astea s-au petrecut cumva la Sighişoara?

Bătrânul dădu afirmativ din cap.

— Şi La Marsilia? Şi la Alma Ata?

Din nou, Sir Winston confirmă.

— Şi fiecare dintre morţii ăştia face parte dintr-o breaslă?

— Sau are legătură cu meseria respectivă. Da. Mesajul e clar. Doisprezece morţi din tot atâtea bresle diferite. Probabil că urma încă o tură de trei. Ca să fie toţi cincisprezece. Şi apoi ar fi luat-o de la început. Deoarece, se pare, Consiliul nu mai are răbdare.

Charles mergea încet şi se tot oprea. Încă erau la etaj. Lansă o nouă tiradă de întrebări:

— Unde e Biblia? Şi în ce loc se va desfăşura întâlnirea? Şi când?

— Mă tem că la întrebările astea nu am răspuns. Sunt sigur că le vei descoperi tu. Aşa a vrut bunicul tău. Şi aşa a fost rânduit.

Spuse asta şi îl trase pe Charles, de braţ, pe scări în jos. Acesta se conformă, dar se opri din nou la mijlocul scărilor.

— Şi ce rol are Kafka?

— Tatăl lui Kafka a făcut parte din breasla Măcelarilor. Chiar dacă era evreu şi un măcelar care trebuia să pregătească totul după rânduiala evreiască. Mai exact cuşer. El şi-a transmis mesajul mai departe aşa cum a ştiut.

— Deci nu a copiat nimic din *Biblia lui Gutenberg?*

Sir Winston râse şi ieşi pe uşă. O luă înainte înspre maşină. Charles îl urmă. Bătrânul îl îmbrăţişă.

— Maşina te va duce la ambasadă. Nu cred că vrei să umbli cu sabia asta prin oraş.

— O ultimă întrebare. Două. Scurte.

Bătrânul lăsă umerii în jos ca şi când ar fi cedat.

— Bine. Dar repede.

— Consiliul. Ăştia nu ştiu nimic?

— Câte ceva. Dar nu tot. Ştiu că e ceva în Biblia aia care îi poate distruge. Însă nu au idee exact ce anume. O vor cu tot dinadinsul. De aia i-au şi înscenat şi străbunicului tău povestea cu Jack Spintecătorul.

— OK. Şi, în sfârşit, ce e cu umbra care apare de fiecare dată în apropierea perioadei de treizeci şi unu de ani? Şi mereu în preajma unei crime sau a unei morţi?

— E, de fapt, aceeaşi întrebare. Morţii sunt fie păstrători ai Bibliei, fie înscenări pentru a scoate la lumină Cartea. Până acum nu le-a ieşit. Drum bun! îi ură bătrânul, care se întoarse şi reintră în curte.

Lui Charles îi veneau întrebări pe bandă rulantă. Nu înţelegea de ce nu îi spusese nimic explicit despre umbră. Dar înţelese că întrevederea se încheiase. Şi că Sir Winston ştia mai multe. Se urcă în maşină.

Capitolul 127

Maşina opri chiar lângă gardul de siguranţă care mărginea ambasada. Charles îi mulţumi şoferului, înhăţă sabia şi, urcând câte trei trepte odată, intră în clădire. În camera care îi fusese pregătită, ca angajat temporar al ambasadei, găsi geanta de voiaj. Scoase telefonul din ea şi îl porni. Avea un mesaj de la Christa:

„Ross nu e cine crezi tu că e!”

Îl privi îndelung. Avea să lămurească şi acest lucru curând. Însă în acel moment voia să încerce ceva. Pachetul de la Praga îl aştepta, legat fedeleş, pe masă. Îl deschise.

Avusese timp destul să studieze cea de-a doua sabie în maşină. Nu semăna mai deloc cu cea pe care o văzuse sub acelaşi nume, expusă în muzeul de la Burgos. Aceea avea atât mânerul, cât şi garda prea sofisticate pentru anul în care se pretindea că a fost făcută. Charles ştia că modelul acela de spadă nu fusese fabricat înainte de 1400. Aşa că fusese întotdeauna convins că ea nu aparţinuse lui Don Rodrigo de Vivar. Cea pe care o avea în mână semăna mai mult cu o sabie de la începutul secolului al XI-lea. Era lungă cam de un metru şi avea garda simplă, în cruce, cu câteva ornamente. În centrul ei, pe lungime, era inscripţionat, pe o parte, textul deja cunoscut: „IO SOI TISONA FUE FECHA EN LA ERA DE MIL E QUARENTA”, iar pe cealaltă parte, „AVE MARIA ~ GRATIA PLENA ~ DOMINUS TECUM”, fragment din *Evanghelia după Luca* foarte cunoscut catolicilor. Aceste două inscripţii erau identice cu cele de pe spada din Burgos. Ca şi cealaltă sabie, şi aceasta avea cam la o treime de partea de jos, sudat, probabil, direct pe tăiş, acelaşi fel de mecanism circular, doar că lamele şi zimţii erau orientaţi un pic altfel, şi locaşurile goale erau uşor deplasate, dacă îşi amintea bine. Asta îi puse rotiţele în mişcare profesorului. De aceea se grăbise atât de mult să ajungă în cameră.

Luă sabia curbă din pachet, după ce se chinui un pic să îl desfacă. O scoase din teacă. Potrivi cele două săbii una peste alta chiar în dreptul celor două inele. Le roti un pic, astfel încât lamelele să intre fiecare în lăcaşurile libere ale fiecăreia şi învârti. Se auzi un clic. Săbiile erau perfect sudate. În jos, cele două vârfuri făceau un fel de V întors, doar că piciorul format de Caliburn era curb. Dinţii metalici cu spaţii goale între ele erau faţă în faţă. Pe sabia de Toledo erau doar doi, pe cealaltă, patru.

Charles zâmbi. „Cheia. Oţelul e cheia. Iar piatra e uşa.” Avu o revelaţie. Cum de nu se gândise până atunci?

„Caliburn. Adică Excalibur. Sabia din piatră.”

În acea clipă se convinse că piatra era exact cea circulară din sala de antrenament a casei din Virginia. Şi, în sfârşit, avea şi răspunsul la o

remarcă pe care o făcuse încă din copilărie. În ciuda faptului că în părţile laterale fuseseră înfipte săbii ca într-o panoplie, niciodată o altă spadă nu fusese înfiptă perpendicular, deşi, îşi amintea perfect, şi acolo era o gaură. Trebuia să înfigă sabia în gaura respectivă. Probabil că asta sugera şi globul pământesc, străpuns de spadă, în desenul de pe perete şi care era simbolul Interpolului. Deci desenul era un soi de hartă, un fel de instrucţiune de utilizare. Oare să fi fost atât de simplu?

În momentul în care sabia făcuse clic, se mai auzi un zgomot în partea de sus a Tizonei. Charles era prea preocupat să vadă cât de bine se potriveau ca să ia în seamă zgomotul. Dar când le desfăcu pentru a le introduce din nou în tecile lor, fiecare cu câte şase blazoane desenate pe ea, era cât pe ce să scape mânerul spadei de Toledo. Văzu că în locul deschis era o hârtie îngălbenită de vreme. O despături cu nerăbdare. Nicio limbă străină, de această dată. Niciun cod. Textul era scris într-o engleză clară, cu litere normale. Citi:

Veţi trece poarta de sub frontispiciu
Voi, mâine, doar la răsărit de soare.
Răbdaţi deci pân-la ceas de auroră.
Căci e funestă orice altă oră.
În ziua lungă cum în an nu-i alta,
Când 12 bresle stau sub 12 porţi,
Sub zodiac vei spune vorba dreaptă,
180 de turnuri, măreţe odinioară, te aşteaptă.

Capitolul 128

— Ai trimis pachetul? întrebă Sir Draper în momentul în care păşea pe uşa de la intrare a camerei.

— Da, răspunse majordomul. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Mulţumesc. Poţi pleca. Noapte bună, zise bătrânul.

Intră în cameră, fără să mai aştepte răspunsul. Câteva minute mai târziu, o maşină se auzi plecând şi o pereche de faruri lumină pentru câteva secunde peluza. Sir Winston luă o carte din bibliotecă şi se întinse comod pe canapea. Aţipise cu cartea în mână, când simţi că i se face frig. Se dezmetici şi întinse mâna spre cuvertura pe care o împinsese cu picioarele.

Frigul deveni tăios, iar becurile pâlpâiră până se stinseră de tot. Sir Draper începu să râdă cu poftă când casa fu învăluită într-un întuneric total. Auzi nişte paşi. Un plutit şchiopătat. Paşii se opriră. Ştia că mai era cineva în cameră cu el.

— Ai ajuns prea târziu, spuse bătrânul. De data asta eşti terminat de-a binelea. *Addio sogni di gloria!*{58} Vei rămâne ce eşti, pentru totdeauna. O biată umbră rătăcitoare! O să dăinuieşti mereu în limbul ăsta. Şi n-o să îţi găseşti nici puterea supremă, nici liniştea. Mor împăcat!

Nu mai apucă să zică nimic, pentru că sângele începu să îi bolborosească în gură. Când reveni lumina în casă, Sir Winston Draper privea cu ochii deschişi tavanul. Un zâmbet de om împlinit îi umplea chipul. Sub el, o baltă de sânge creştea pe măsură ce se scurgea timpul.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A PATRA

Intermezzo

Charles îi era recunoscător lui Sir Winston pentru biletul de la clasa întâi. Reuşi să îşi întindă picioarele şi, aşa cum făcea de obicei, hotărâse să lase ziua anterioară în pace şi să se gândească la ceva frumos înainte să adoarmă. Aprecie paharul cu whisky pe care îl primise în avion. Nu era chiar ce băuse ziua precedentă, dar era excelent. În media băuturilor lui obişnuite. Se strădui să-şi inunde mintea cu ceva aparte, încercă toate metodele pe care le mai experimentase, însă nu reuşi să adoarmă. Se foi de pe o parte pe alta preţ de o oră. Se decise să vizioneze filmul din avion. Oameni care săreau dintr-un elicopter în altul şi monştri care se băteau între ei, luând mereu forme diferite nu îl interesau defel. În cele din urmă, cedă. Luă mapa maronie şi despături bileţelul din seara de dinainte. Ştia poezia aceea de undeva. Se gândi să o caute pe Google. Răsfoi mapa în continuare. Se uită încă o dată la numerele acelea care reveneau obsesiv: 12, 24 şi 180.

Apoi scoase foaia cu oraşul acela al viitorului. Reciti poezia şi îşi aminti. *La Gerusalemme liberata (Ierusalimul eliberat)*. Capodopera lui Torquato Tasso. Un monument al Renaşterii. Doar prima strofă. A doua fusese, probabil, adăugată ulterior sau era, în cel mai bun caz, apocrifă. Îşi aminti de un curs pe care îl ţinuse la Universitatea din Bologna. Autohtonii se mândreau cu Tasso, care studiase acolo. Fragmentul acela din poem vorbea despre o iniţiere.

„Mare prost sunt, îşi spuse el. Bologna, oraşul celor 180 de turnuri."

Nu era defel un oraş al viitorului. Din contră. În Evul Mediu oraşul fusese un fel de minune a lumii, una dintre cele mai mari ciudăţenii ale istoriei arhitecturii. Se spunea că între secolele al XI-lea şi al XII-lea oraşul număra nu mai puţin de 180 de turnuri. Niciun istoric nu fusese în stare să explice de ce nobilii şi bogaţii Bolognei aveau această obsesie atât de mare cu turnurile. Unii au presupus că erau construite din motive strategice şi de apărare, alţii că erau un simbol al puterii. Un psihanalist opinase că exprimau o frustrare. Cei care le ridicaseră ar fi fost, pur şi simplu, impotenţi. Astăzi mai stau în picioare doar 24, dintre care cele mai mari, Asinelli şi Garisenda, au devenit simbolurile oraşului.

În ziua lungă cum în an nu-i alta
Când 12 bresle stau sub 12 porţi,
Sub zodiac vei spune vorba dreaptă,
180 de turnuri, măreţe odinioară, te aşteaptă.

Era clar. Întâlnirea avea să aibă loc la Bologna. Ziua cea mai lungă

din an era cea care se mai numea şi „solstiţiul de vară”, adică 21 iunie.

„Peste două zile”, chibzui Charles.

Şi, bineînţeles, îşi aminti fără probleme că vechiul oraş medieval fusese construit ca o cetate cu 12 porţi. Din centrul oraşului plecau 12 raze ale unui cerc, care duceau la cele 12 porţi. Fiecărei porţi îi corespundea un semn zodiacal. Amprenta pe sol a cetăţii Bologna era o hartă zodiacală. „Aşadar, fiecare breslaş va fi la câte una dintre aceste porţi.” Cum mai rămăseseră în picioare doar zece dintre ele, trebuia să identifice cu exactitate unde fuseseră amplasate celelalte două. Adormi mulţumit.

PARTEA A CINCEA

„— O să mă vezi la Philippi.
—O să te văd.”{59}

Capitolul 129

Patru gheare se agăţară simultan de marginea terasei imense. Ca nişte feline, patru indivizi în combinezoane negre, cu măşti pe faţă, urcară pe corzile prinse de ghearele de pisică. Săriră cu uşurinţă peste marginea terasei. Lumina Lunii îi făcea pe cei patru să pară nişte balerini dintr-o poveste întunecată din Italia de Sud a Evului Mediu, datorită felului în care se integrau în peisajul natural al culturilor de portocali.

Intrară în casă prin uşa întredeschisă a terasei. Se despărţiră în două grupuri. Se auziră nişte urlete când se aprinse lumina. Primul dintre ei o apucă pe soţia lui Martin de păr şi o trase jos din pat. Cel de-al doilea îl lovi pe Eastwood cu pistolul în cap în timp ce acesta încerca să înţeleagă ce i se întâmpla. Fură târâţi amândoi în sufragerie, unde ceilalţi doi îi aduseră pe cei doi băieţi ai lor, de şase şi opt ani, îi legaseră de scaun şi le puseseră căluşe în gură. Fură imobilizaţi şi părinţii lor, în acelaşi fel. Unul dintre agresori aranjă pe masă un telefon mare, în aşa fel încât ansamblul să poată fi văzut de către cel de la celălalt capăt al convorbirii şi invers. Formă un număr de telefon şi îl puse pe speaker. Sună de câteva ori, timp care lui Martin îi păru o veşnicie. Într-un târziu, pe ecran, apăru mutra rânjitoare a lui Werner. Era în avion.

— Trebuia să mă tragi pe sfoară, nesimţitule? De ce n-ai convocat întâlnirea?

Martin încercă să spună ceva, dar avea gura legată. Unul dintre cei patru îi scoase căluşul.

Nu reuşi să articuleze decât un mormăit confuz. Foarte încet.

— Nu te aud, zise Werner. Unde ţi-e curajul acum? De ce nu i-ai convocat?

— I-am convocat, se văicări Martin.

— Te previn că nu e o glumă. Ţi-am suportat minciunile timp de cincisprezece ani. Nu vrei să mă înfurii şi mai tare. Sună-i acum, pe toţi unsprezece, de faţă cu mine, şi convoacă-i. Ai grijă ce spui.

Cel care îi desfăcuse căluşul îi întinse lui Eastwood propriul telefon. Trebui să îi elibereze şi o mână. Eastwood refuză să coopereze. Werner făcu un semn cu capul. Individul care stătea pe cealaltă parte se apropie de soţia lui Martin şi îi trase un glonţ în genunchi. Toată lumea începu să se agite. Copiii se smuceau, însă oamenii îi liniştiră când le puseră pistoalele în faţă. Femeia leşinase.

— Următorul e în cap, zise Werner. După care urmează copiii. Unul câte unul. Dar pentru ei o să folosim cuţitul.

Martin respira greu din cauza şocului.

— Calmează-te acum, muiere plângăcioasă ce eşti! adăugă Werner

şi mai făcu un semn.

Unul dintre indivizi scoase un cuţit uriaş, se apropie de soţia rănită şi i-l puse la gât.

— Nu îţi spun încă o dată.

— OK, OK, opreşte-te, te rog, opreşte-te, imploră Eastwood.

Luă telefonul şi formă primul număr. Werner ascultă cu atenţie convorbirea. Când Martin termină îi spuse:

— Ai văzut că nu e aşa greu!? Mai departe!

Capitolul 130

De la aeroportul Dulles din Washington, Charles mai avea de parcurs vreo 150 de kilometri până la casa în care crescuse. Străbunicul, care o construise în 1890, alesese să se aşeze într-o zonă care se numeşte Hardy County, la vest de capitală. Charles nu înţelesese vreodată dacă o făcuse dinadins, sau dacă omul era obsedat, fiindcă localitatea cea mai apropiată de micul castel al familiei se numea chiar Baker. Era o zonă superbă, înconjurată de pădure, de dealuri şi munţi pitici, de parcuri naturale şi de pârâie repezi. Pentru Charles, fusese paradisul pe pământ.

Închirie o maşină şi, în ceva mai mult de o oră, trase în faţa casei. Se uită în jur. Nu i se părea nimic schimbat. Dădu să sune, dar uşa era întredeschisă. Se gândi că, poate, tatăl lui ieşise în grădină sau asistenta se dusese până în oraş. Maşina tatălui era parcată în faţă. Intră în holul mic şi auzi muzică în bibliotecă. O luă într-acolo. Şi aici uşa era întredeschisă. Dădu să pună mâna pe ea, însă simţi o lovitură în cap şi se prăbuşi.

Când îşi reveni, primul lucru pe care îl văzu fu tatăl lui legat de un scaun. Încercă să se mişte şi îşi dădu seama că şi el era în aceeaşi situaţie. Îl durea capul şi simţea o arsură în spatele urechii, pe gât. În faţa lui stătea, rânjind, Ross, adică Werner.

— Sper că nu te-am lovit foarte tare, dar bătrânul tău aici de faţă n-a fost cooperant defel. Din ce povesteai tu, părea mai moale.

Tatăl îşi dădu ochii peste cap şi încercă să vorbească.

— Scuze, zise Ross în bătaie de joc. Dacă promiţi că nu ţipi şi nu muşti, îţi scot căluşul.

Tatăl dădu afirmativ din cap. Werner se ţinu de cuvânt. Însă fu foarte surprins de replica bătrânului Baker, care nu îl învrednici nici măcar cu o privire, ci se adresă direct fiului său:

— Ai spus cumva despre mine că sunt papă-lapte?

Lui Ross nu îi venea să creadă.

— Nu îmi amintesc, răspunse Charles. Eşti bine? Nu ai făcut infarct?

— Infarct? Aşa ţi-a zis căţeaua care m-a sechestrat aici?

— Mă scuzaţi că întrerup mica reuniune de familie. Aţi face bine să mă ascultaţi. Altfel trag oblonul din nou, spuse Werner în timp ce ridică ameninţător bastonul din piele pe care îl avea în mână.

— Ce înseamnă asta? întrebă Charles contrariat.

Citise mesajul Christei, dar crezuse că era din nou paranoia aceea a ei.

— Înseamnă că aveţi un obiect ce-mi aparţine şi mi-a fost furat cu mult timp în urmă. Îl vreau înapoi. După aia mă car şi nu mai auziţi niciodată de mine.

— Am furat ceva de la tine? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că străbunicul tău a adus şi ascuns aici, în casă, cu mult timp în urmă, ceva ce aparţine de drept familiei noastre. Nu te face că nu ştii! Oricum, moşul ăla cretin de la care tocmai vii ţi-a povestit totul.

După ce zise asta, Ross, *alias* Werner, ieşi din cameră şi reintră cu pachetul cu sigiliu de transport diplomatic al lui Charles. În timp ce îl desfăcu continuă să vorbească:

— Ingenios mod de a-l aduce în ţară. De asta mi-ai plăcut întotdeauna, eşti foarte inventiv. Găseşti soluţii acolo unde majoritatea vede fundături. OK, zise el după ce scoase săbiile şi le fixă una în alta până se auzi acel „clic". Asta e cheia, care va să zică. Unde e Biblia?

— Nu înţeleg… încercă Charles să se împotrivească.

— Ţi-a împuiat moş Winston capul cu prostii? Ţi-a depănat povestea aia cu Dracula care a inventat o conspiraţie menită să distrugă o altă conspiraţie şi mai mare? Conspiraţia cu majuscule? Conspiraţia prin excelenţă? Cu ăia răi care domină lumea şi voi, nişte generaţii de imbecili, care vă sacrificaţi de sute de ani ca să o apăraţi?

Charles nu răspunse nimic.

— Dacă te uiţi la mine în felul ăsta, mai că mă înmoi. Nu e nicio conspiraţie.

— Şi atunci, de ce îţi trebuie cartea? întrebă bătrânul.

— Uite că a prins glas. Am auzit că n-a scos niciun sunet timp de patru zile şi acum se năpusteşte asupra unui biet vizitator. Nu e frumos! Cartea aia, în caz că n-aţi ştiut, e prima carte tipărită vreodată în lume. Costă câteva milioane de dolari.

— Vrei s-o vinzi? îl iscodi Charles.

— Ba bine că nu, răspunse Ross. M-am săturat să tot slugăresc imbecili. O tot urmăresc de nu ştiu când. O urmărea şi taică-meu, şi bunicul, şi toţi ai mei de când Jack tăietorul de curve Baker ne-a furat-o chiar din casă. Îţi dai seama de când mă pregătesc pentru momentul ăsta? Conştientizezi cât am răbdat, cât a trebuit să mă prefac, să fiu prieten cu unul ca tine, îngâmfat de bani gata? Am dispărut atunci pentru că m-am săturat să simulez.

— Asta e tot? Nişte bani? întrebă Charles, care nu mai ştia ce să creadă şi îşi privea tatăl, de parcă aştepta un răspuns.

— Nu te mai uita la bătrân că, oricum, trăieşte în altă lume. Ştii ce făcea când l-am vizitat prima oară? Ia ghiceşte. Ecuaţii. Calcula cvadratura cercului. Aşa că e interesul tuturor să se termine cât mai repede întâlnirea asta penibilă. Tu o să te poţi întoarce la cărţile tale stupide, iar moşuleţul, la calculele lui, şi eu mă car din viaţa voastră.

Nimeni nu răspunse nimic.

— Să ştii că avem timp, că doar n-a venit nimeni pe aici cu zilele.

Avantajele unei locuinţe izolate. Şi nici n-o să vină. Aşa că am şi timpul, şi ambiţia, şi mijloacele. Mai bine mi-o daţi de bunăvoie, decât să vă răscolesc casa centimetru cu centimetru.

— Nu-i spune nimic, zise bătrânul.

Ross sări spre el şi îl lovi cu bastonul peste faţă. Charles se mişcă în scaun.

— Ho, ho, eroule, exclamă Ross. Nu putem să-l apărăm pe tata în condiţiile în care suntem, însă putem să îl privim cum se transformă într-o masă de carne amorfă.

Lui Charles tot nu îi venea să creadă ce auzea. Încă spera să fie o glumă. Un coşmar dintre acelea pe care începuse să le aibă tot mai des.

— Nimic? Bine. Să începem, atunci.

Şi Ross se întoarse spre o gentuţă de chirurg, asemănătoare cu cele de la sfârşitul secolului al XIX-lea, pe care o lăsase pe un scaun. În acel moment se auzi o bubuitură şi celor doi captivi începură să le ţiuie urechile. Apoi încă una. Ross se prăvăli pe podea. Sunetul împuşcăturilor fusese amplificat de ecoul special pe care îl declanşase încăperea. Cei doi priviră în direcţia din care se trăsese. Era Christa, care se repezi la Ross. Avea două găuri sângerânde în dreptul pieptului. Îl trase de picioare spre marginea camerei. Apoi îi dezlegă pe cei doi.

Charles îşi îmbrăţişă tatăl. Acesta, în afara buzei sparte, nu părea să aibă ceva.

— Eşti de la Pantofari, nu-i aşa?

Christa dădu din cap şi Charles rămase cu gura căscată. Îl întrebă pe tatăl lui:

— Ştii toată povestea asta? Nu înţeleg.

Christa îşi dădu seama că cei doi aveau multe să îşi spună.

— Vă las un pic. Presupun că nu vreţi să chemaţi poliţia, aşa că mă duc să-l îngrop undeva.

— Ia-o pe aici, îi arătă bătrânul o altă uşă. E o căsuţă cu scule acolo. Găseşti o lopată, dacă vrei.

Christa ieşi.

— Da, o ştiu, răspunse bătrânul. De asta m-am şi certat, în halul definitiv în care am făcut-o, cu bunicul tău. Avea obsesia asta cu Biblia, cu datoria noastră de a salva lumea până se mai poate.

— Şi nu crezi nimic din povestea asta?

— Nu contează ce cred eu. Important e că te-a contaminat. Cum eu nu am răspuns în niciun fel, a început să te educe pe tine, să te pregătească, aşa cum susţinea el. Am făcut atunci o înţelegere. Maică-ta murise şi eu eram praf. Am ajuns la concluzia că, rămânând în preajma ta, în halul în care eram, ţi-aş fi făcut mult rău. Prin urmare, te-am lăsat în grija lui. Nu ştiu dacă am procedat bine.

Se auzi un zgomot ca de fier, un hârşâit lung. Apoi cineva se năpusti pe uşă direct înspre Charles. Acesta îşi curbă spatele, iar când agresorul trecu de el, întinse elegant un picior. Văzu o femeie blondă, şi cam corpolentă, cum se prăbuşeşte, scoţând un urlet ca de porc înjunghiat.

Asistenta auzise împuşcăturile şi urcase din subsol, unde o trimisese Ross să caute ceva, o cale de acces spre zid, nu ştia nici el exact ce. Asistenta luase o spadă din panoplia de pe hol şi atacase. Când Charles îi puse piedică, se prăbuşise şi se înfipse exact în sabie.

Charles se aplecă asupra ei. Dar tatăl îi spuse:

— N-are rost. S-a dus.

— Mai sunt şi alţii?

— Sper că nu. Vaca asta a primit, oricum, ce merita.

— Asta e femeia cu care am vorbit?

— Da. M-a ţinut legat patru zile.

— Totuşi mi-a trimis pozele.

— Păi, aveau tot interesul să afle unde e Biblia. Noroc că nu ţi-ai amintit de sala de scrimă.

— Ba da. Dar m-am gândit că e ceva dubios şi că ar fi bine să am un plan de rezervă.

— Bravo. Eşti fiul tatălui tău, îi spuse acesta şi îl bătu cu drag peste obraz. Ca să termin, bunicul tău a zis mereu că e evident că eşti cel ales.

— Şi tu?

— Când m-am dezmeticit, era deja prea târziu. Aproape nici nu mă cunoşteai. Bunicul zicea că erai cel mai deştept om pe care îl cunoscuse. Şi cel mai bun. Însă aveai o problemă în a te dedica unei cauze până la capăt. Se plângea tot timpul că nu te puteai hotărî. Că nu voiai să îţi asumi niciun fel de responsabilitate. Şi că trebuia să îi dovedeşti că te poţi ridica la înălţimea aşteptărilor lui şi a misiunii care ţi-a fost hărăzită. Aşa că ţi-a pregătit cu minuţiozitate un fel de parcurs iniţiatic. Mi-l pregătise şi mie, dar l-am trimis la plimbare. A decis că nu eram eu cel ales.

— Ştiai că a murit de cancer? La Londra?

— Am aflat după mai mult de zece ani de la englezul ăla ucis azi-noapte. Am fost chiar şi la mormântul lui.

— Sir Draper a fost ucis azi-noapte?

— Da. Căţeaua avea un ziar din această dimineaţă, pe aici pe undeva.

Ieşi din cameră şi se întoarse cu el. Charles privi articolul de pe prima pagină din *Washington Post* care titra cu litere mari, roşii: „Cel mai mare istoric al lumii, măcelărit în propria casă”. Citi articolul în diagonală. Nu îi venea să creadă.

— Crezi că Ross?

Bătrânul ridică din umeri.

— Aşadar, toată povestea asta e adevărată?

— Habar n-am. Mi-a părut întotdeauna o joacă de copii. Deşi mulţi cred, aparent, contrariul. Uite, trei cadavre pe chestia asta doar în această dimineaţă.

Christa, care auzise ceva, intră brusc cu pistolul în mână. O văzu imediat pe asistenta străpunsă de o sabie şi prăbuşită pe covor.

— Minunat, spuse ea. Tocmai mi-a crescut norma de săpat.

— Vino întâi cu noi, zise Charles.

Şi o luă spre spatele casei, spre sala de scrimă. Cei doi îl urmară. Aprinseră lumina. Încăperea, mai mult lungă decât lată, nu avea ferestre. Era clar că nimeni nu mai intrase acolo de când Charles luase ultimele săbii din panoplia de piatră pentru a le duce la colecţia lui. Se uită la piatra aceea perfect rotundă, ca o roată de caşcaval, încastrată în perete. De jur împrejurul ei erau aşezate însemnele celor douăsprezece bresle, exact aşa cum apăreau pe cele două teci ale săbiilor lui Ţepeş: stema breslei Măcelarilor, a Fierarilor, a Pescarilor, a Tâmplarilor, a Tăbăcarilor, a Olarilor, a Aurarilor, a Blănarilor, a Lăcătuşilor, a Bărbierilor, a Vinarilor şi a Vopsitorilor, toate dispuse ca orele unui ceas. În centru, la loc de cinste, erau gravate în piatră stemele breslelor Postăvarilor, Brutarilor şi Pantofarilor. Charles puse mâna în gaura de sus. Observă că e mai lată. Ridică cele două săbii unite între ele şi le împinse înăuntru. Nu se întâmplă nimic.

— Halal Excalibur, spuse el.

Tatăl zâmbi, apucă cele două săbii şi le învârti cu mare efort. Un zgomot, ca şi când un zid s-ar fi mişcat, se auzi din încăperea alăturată. Cei trei o luară într-acolo. Ocoliră casa şi intrară în pivniţa de vinuri. Peretele, pe care se afla globul pământesc cu sabia înfiptă în el şi jumătatea de text a lui Kafka, se mişcase. Era o intrare secretă. Tatăl îi făcu semn lui Charles să intre. Era o încăpere mică şi goală. Tatăl veni cu nişte lumânări pe care le luase din pivniţă. Le aprinse şi le înfipse în perete, în suporturile speciale. În mijlocul camerei, pe un piedestal, se afla o cutie maronie, din lemn. Charles trase de uşa ei. Înăuntru, o altă cutie metalică. O scoase cu grijă şi ieşi cu ea din încăpere. O puse pe masa de degustat şi căută mecanismul de deschidere. Erau trei găuri. Introduse trei degete în ele şi un mecanism împinse capacul. În toată splendoarea ei, ieşi din cutie o *Biblie a lui Gutenberg*.

Se făcuse linişte şi toată lumea era emoţionată. Charles se năpusti să o deschidă.

— Nu. Dacă tot e să respectăm ce a vrut bunicul tău, acum că tot am ajuns până aici, trebuie să faci asta singur, zise tatăl, o luă pe Christa de braţ şi ieşiră.

Capitolul 131

Bătrânul şi Christa stăteau de vorbă foarte aproape unul de celălalt când Charles urcă ţinând Biblia în mână. Cei doi îl priviră întrebător.

— Cel puţin Kafka n-a copiat textul din cartea asta. Simt că o mare piatră mi s-a luat de pe piept. Va trebui să plec la Bologna. Unde e cartea aia cu hărţile medievale ale Italiei?

— Presupun că pe asta o cauţi, zise tatăl şi îi întinse o hartă împăturită a Bolgnei pe care era desenat cercul zodiilor, iar în dreptul fiecăreia, numele porţii corespunzătoare.

— Un avion aşteaptă să mă ducă la Lyon, la Interpol. Aventura mea s-a încheiat, zise Christa.

— Nu vii cu mine? Să mă protejezi? zâmbi Charles.

— Rolul meu s-a terminat, spuse ea. Dar te iau cu mine. Şi ar cam trebui să ne grăbim. E mai sigur decât cu o cursă de linie. De acolo mai ai un pic până la Bologna.

— Şi să ajung cu o zi mai devreme!

— Cu câteva ore mai devreme. Şi, oricum, dacă ai lua o cursă de linie, n-ai avea zbor direct. Mă duc să termin ce am început.

Christa se ridică, dar bătrânul o prinse de braţ.

— Rămâi cu noi. Mă ocup eu după ce plecaţi. Ai tot ce trebuie acolo, în carte?

— Vrei să vezi?

— Nu acum. Îmi arăţi când te întorci.

— OK. Dacă ştiai absolut tot ce se întâmplă, poate mă lămureşti şi pe mine cu câte ceva. Am nişte piese lipsă în puzzle-ul meu.

— Dacă pot, cu plăcere.

— Aşadar, există un grup care domină lumea de pe timpul lui Vlad Ţepeş, interveni Charles.

— Ordinul Dragonului.

— Păi, eu ştiam că a dispărut.

— Se pare că nu.

— Şi ăştia sunt chiar atât de răi?

— Aşa credea bunicul tău. Şi mi se pare că aşa crede şi Christa, şi tatăl ei. Şi aşa credea şi prietenul tău care e acum în curtea din spate. Cât despre cucoana asta, falsa asistentă, ea nu cred că avea vreo părere, în general.

— Apropo, ce e cu Ross, ştiţi?

— Îl cheamă Werner Fischer, răspunse Christa, şi nu Ross nu ştiu cum, cum îl ştiai tu.

— Fetuna.

— Mă rog. E şi el un breslaş. Are şi el pe unul din Consiliu în urmărire. Şi, din câte zicea Sir Winston, şi-a făcut treaba foarte bine.

Doar că, după câte se vede, a trecut în partea cealaltă. Cine ştie, le-o fi promis că le duce Biblia şi i-au oferit ceva serios în schimb. Bani. Putere. Poate chiar un loc la masa bogaţilor.

— Deci s-ar putea să nu închid cercul şi să nu reuşesc să obţin decât informaţii parţiale, de vreme ce unul dintre breslaşi lipseşte.

— Da. Depinde al câtelea e în cerc.

Charles deschise Biblia şi citi cu atenţie:

— Ultimul.

— Aşadar, îţi va lipsi chiar omul pe care l-a urmărit el. Atât. Să sperăm că informaţiile despre ceilalţi vor crea un uragan atât de mare, încât îl va înghiţi şi pe acesta.

— Tu de unde ştiai când mi-ai trimis mesajul?

— Mi-a spus comisarul. I-a făcut şi nişte fotografii. I le-am trimis lui Sir Winston, care le-a recunoscut imediat.

— Şi de unde ştim că nu sunt şi alţi trădători?

— Nu ştim, însă e puţin probabil.

— OK. Să revenim. Dracula însuşi a făcut o listă cu oamenii Ordinului şi le-a transmis-o celor douăsprezece bresle.

— Cincisprezece, preciză tatăl. Trei speciale. Dar trimisul lui, brutarul, strămoşul nostru, s-a întâlnit cu ei pe rând şi fiecare breaslă a primit doar informaţia de care avea nevoie.

— După care s-a luat decizia să se întâlnească fix la încheierea perioadei de treizeci şi unu de ani.

— Da. S-a convenit să fie la o generaţie. Au considerat că nu putea să apară peste noapte o urgenţă şi că ar fi avut timp destul să decidă dacă era cazul, sau nu, să acţioneze.

— Dar avea vreo relevanţă, pe atunci, să faci publică o chestie dintr-asta?

— Pe vremea aia era vorba să îi execute pe cei din Ordin, nu să îi demaşte. Totuşi, lumea s-a schimbat şi organizaţia noastră s-a adaptat.

— Ai zis a noastră, spuse Charles.

— Probabil. Am auzit lucrurile astea de atâtea ori, încât am început să mă confund cu ele.

— Şi de ce n-ai marşat totuşi la asta?

— Fiindcă nici nu eram prea convins că era ceva adevărat şi nici nu credeam că eram eu ăla care să salveze lumea.

— Dar eu sunt?

— Bunicul tău aşa credea. Şi încep să cred şi eu că nu s-a înşelat.

— Şi oamenii ăia cum au putut să rămână în aceeaşi societate secretă atâţia ani? Pe cei din Ordin îi înţeleg. Deţineau un scop clar. Puterea. Care, aşa cum i-a zis Murad al II-lea lui Ţepeş, e darul cel mai de preţ pe care i l-a dat Allah omului. Dar ăştialalţi?

— Nu ştiu. O cauză în care să creadă. S-au crescut unii pe alţii în felul ăsta. Generaţie după generaţie. Deţineau un secret pe care nu îl

ştia nimeni şi asta îi făcea speciali. Sau, pur şi simplu, au crezut că era obligaţia lor să păstreze echilibrul acestei lumi şi să o facă mai bună. Breslele au dispărut, relativ repede, după Ţepeş. Întâi au fost terorizate de breslele mari. Apoi au fost distruse de Renaştere, care era şi mai elitistă. Iar în Germania au fost măturate de Reformă. După care au devenit anacronice şi retrograde. Erau o adevărată frână în calea capitalismului care intrase tare pe turnantă.

— Şi de ce îşi luau toţi numele astea explicite? Uită-te la noi trei. Şi la Werner. Şi la Sir Winston, fie iertat!

— Nu e obligatoriu. Din câte ştiu, doar jumătate şi-au luat numele astea. Ceilalţi au nume neutre. Din mândrie, poate.

— Şi ce e cu textele alea ale lui Kafka?

— Franz Kafka a vrut să facă o cronică a întâmplărilor doar pentru iniţiaţi. Mai sunt câteva texte care trimit la asta. Aşa cum Mozart a inserat ritualuri masonice în *Flautul fermecat.* Tatăl lui…

— Ştiu. Era măcelar.

— Trebuie să plecăm, şopti Christa, ca şi când nu ar fi vrut să deranjeze.

Cei doi se ridicară. Charles îşi luă din nou bagajul cu el, dar tatăl îi dădu o geantă specială care învelea Biblia în aşa fel, încât dădea senzaţia unei cărţi noi.

— E mai bine să nu vadă chiar toată lumea ce e acolo.

— Am paşaport diplomatic, spuse Charles, şi nişte abţibilduri. Îi aplic chestia asta cu valiza diplomatică şi nu mă mai caută nimeni.

Ajunseră afară. Tatăl îi îmbrăţişă pe amândoi.

— A, bine că mi-am amintit. Ce e cu stema aia a Interpolului? întrebă Charles.

— Străbunicul tău a renunţat la meseria de chirurg când a venit aici. S-a făcut poliţist şi a urmărit un singur vis. Să creeze un organism internaţional care să lupte împotriva Ordinului. Ceva oficial. A făcut ce a făcut şi a inventat, şi impus, Interpolul. Logo-ul l-a pictat bunicul tău şi a fost adoptat în 1950.

— Şi ultimul lucru la care se pare că nu vrea să îmi răspundă nimeni: Ce e cu umbra aia?

Tatăl lui râse.

— Asta e o altă legendă.

— Dar e reală. Am văzut fotografii. Christa le are chiar pe telefonul mobil.

Christa dădu aprobator din cap.

— E o legendă care spune că Dracula a fost ceea ce se numeşte un întreg într-o teorie a forţelor energetice. O bilă complexă, ca să zic aşa. Un nod universal. Teoria asta seamănă cu Ying şi Yang. Binele şi răul sunt feţe ale aceleiaşi monede. Ele nu pot exista una fără cealaltă. În Ying şi Yang, nici măcar nu există o despărţire totală. Întotdeauna e

un pic de alb în fiecare negru şi un pic de negru în fiecare alb. Nu există viaţă fără moarte şi începem să murim din clipa în care ne naştem. Nu există zi fără noapte. Nici sănătate fără boală, sau bucurie fără tristeţe. Recunoaştem lucrurile bune, în lume şi în viaţă, doar pentru că avem răul cu care să le comparăm. E o luptă continuă a contrariilor, dar şi o unitate a lor.

Charles vru să spună ceva, însă tatăl i-o luă înainte:

— Să nu începi din nou cu gnoza dualistă şi cu Zoroastru. Te rog! Tocmai această opoziţie totală, care lasă loc unei infinităţi de griuri, face lumea să fie atât de minunată. E o luptă continuă între bine şi rău. Tot aşa cum o organizaţie a decis să reprezinte răul, o alta a hotărât să reprezinte binele. Cât timp lucrurile stau în balanţă, precum cea figurată în simbolul Interpolului, lumea va merge înainte. Din păcate, se pare că balanţa asta e dezechilibrată acum şi îţi revine ţie misiunea de a o reechilibra.

— Şi legenda?

— Legenda spune că Ţepeş era şi Ying, şi Yang. Un om surprinzător prin inteligenţa şi modernitatea lui, dar un monstru prin cruzimea şi imposibilitatea de a simţi vreun fel de empatie pentru cineva, un sadic. La moartea lui brutarii i-au îngropat trupul şi pescarii i-au găsit capul. Împreună le-au mutat şi îngropat la Mănăstirea Comana. Legenda mai spune că la trei zile după aceea, spiritul malefic, reîntregit de capul care lipsea, a ieşit din mormânt sub forma unei umbre şi că a rătăcit multă vreme prin lume până a găsit un corp pe care să-l posede. Şi tot legenda mai zice că Ţepeş a mai ascuns un mesaj. De fapt, partea lui benefică l-a ascuns de cea malefică. Un mesaj pe care numai cel în care umbra stă temporar îl poate recunoaşte şi descifra. Dar dacă persoana asta locuită de umbră citeşte acel text, atunci îşi întregeşte puterile întunericului.

— Şi care sunt alea?

— Nu ştiu. O variantă e că îi poate transforma şi pe alţii în vampiri. Sau că îşi poate găsi, în sfârşit, liniştea şi nu va mai trebui să rătăcească din corp în corp.

— Adică să îi confere corpului, pe care îl locuieşte, nemurirea?

— Cam aşa. Sau să se poată manifesta şi ziua, nu numai noaptea. Însă astea sunt toate poveşti de speriat copiii la culcare. Du-te acum.

— Mă duc. Cineva mi-a spus că Bram Stoker a făcut parte dintr-un Ordin, „Zorii Aurii”, şi că a fost plătit să inventeze povestea cu vampirul pentru a stârni panică.

— Cine poate şti? Poate că era locuit chiar el de umbră. Haide, du-te odată!

Charles se urcă în maşină cu Christa şi porni spre aeroport. Tatăl lui rămase mult timp să se uite după el, chiar şi după ce maşina dispăruse de mult de la orizont. Într-un târziu, se întoarse în casă. O târî şi pe

asistentă în grădină.

Capitolul 132

Bulagnna, cum e numit în dialectul local, era unul dintre locurile pe care profesorul Charles Baker le cunoştea cel mai bine. Fusese invitat de multe ori să ţină cursuri la universitatea care deţinea primatul în lume, dacă n-o punem la socoteală pe cea din Maroc, numita al-Karaouine, dar care nu era o universitate în stil european, ci, mai degrabă, o „madrasa". O şcoală islamică. Lui Charles îi plăcea să meargă, ori de câte ori avea ocazia, în acest Templu al educaţiei, înfiinţat în 1088, şi să calce pe urmele lui Dante, sau ale lui Copernic, Erasmus din Rotterdam sau Petrarca.

De această dată, pentru prima oară, nu se afla în orăşelul italienesc din motivele obişnuite. Călătorise cu avionul mai mult de douăsprezece ore până la Lyon şi dormise aproape tot timpul după care, câteva ore mai târziu, se urcase într-o cursă Alitalia până la aeroportul Marconi din Bologna. Se despărţise de Christa cu multă afecţiune, cerându-şi încontinuu scuze pentru suspiciunea cu care o tratase.

Tot pentru prima oară în viaţa lui, Charles simţea o responsabilitate uriaşă pe umeri. Bunicul lui avusese dreptate. Întreaga lui viaţă luase totul cu mare lejeritate. Dar în acele momente parcă îi dispăruseră în întregime cinismul şi acea tendinţă specifică doar minţilor luminate de a privi uşor ironic, de la distanţă, tot ce îl înconjura.

Primul lucru la care recurse când ajunse la aeroport fu să ia un taxi şi să îi ceară şoferului să îi facă turul celor zece porţi antice ale oraşului. Două dintre ele fuseseră distruse, aşa că Charles ţinu să viziteze şi locul în care se găseau acestea odinioară: Porta Sant'Isaia şi Porta San Mamolo, pentru a vedea unde urmau să se desfăşoare întâlnirile. Apoi se gândi că trebuia să mănânce ceva şi să se cazeze într-un loc strategic. Nu ştia care era ordinea în care trebuia să viziteze porţile, aşa cum nu ştia de unde să înceapă.

Decise că una dintre porţile dispărute era un punct bun de plecare, deoarece acolo credea el că îi va fi, probabil, cel mai greu să identifice persoana pe care trebuia să o întâlnească. În locul Porţii San Mamolo sau D'Azeglio se înălţa un hotel mic de trei stele numit, cum altfel, „Hotelul Porta San Mamolo". Aici îşi stabili cartierul general. În acea zi nu îi păsa că stătea în cel mai urât hotel în care locuise vreodată. Poarta cu pricina fusese construită în secolul al XIV-lea şi demolată în 1903. La fel ca şi Porta Sant'Isaia, numită şi Porta Pia, însă clădită ceva mai târziu. Se gândi că pe vremea lui Ţepeş această poartă nu exista încă şi că, probabil, locurile de întâlnire fuseseră schimbate la un moment dat, şi că se prevăzuse acest lucru. De aceea nu era pomenit nimic despre ele în *Biblia lui Gutenberg*.

Se aşeză la mica masă din cameră şi deschise pentru prima oară harta zodiacală dăruită de tatăl lui.

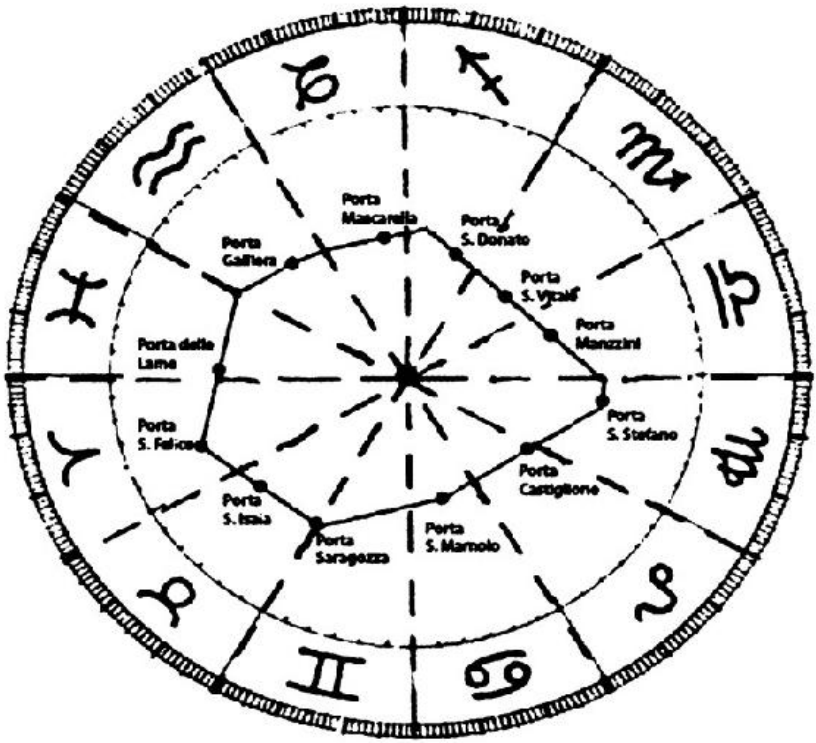

Oraşul medieval fusese construit pe trei cercuri concentrice, dintre care cel mai mare era un cerc zodiacal cu centrul în Piazza Maggiore, piaţa centrală a oraşului. Întâi primul cerc, numit „La Cerchia di Selenite", după mineralul din care erau confecţionate blocurile din piatră ale vechiului zid. Nimeni nu ştie, cu exactitate, când a fost clădită acea parte. Istoricii nu reuşesc să se înţeleagă dacă zidurile au fost ridicate de Teodoric în secolul al V-lea, de bizantini în secolul al VI-lea, sau de longobarzi în al II-lea. Cert e doar că bizantinii au împărţit oraşul vechi, acest prim cerc, în douăsprezece sectoare pe care le-au numit „Horae", adică ore, din raţiuni practice. O dată la douăsprezece ore, locuitorilor fiecărui sector le venea rândul să stea de gardă la zidurile cetăţii. Aici au fost ridicate, iniţial, nişte porţi care nu trebuie confundate cu cele douăsprezece din al treilea cerc. Piazza di Porta Ravegnana, unde se află astăzi Pallazzo dei Drapieri, e pe locul uneia dintre cele şapte porţi vechi care nu mai există în prezent.

Un al doilea cerc de ziduri, numit „La Cerchia del Mille", care avea o lungime de 3,5 kilometri, a fost construit undeva prin secolul al XI-lea. Şi aici existau alte optsprezece porţi, dispărute şi ele, mai puţin patru ale căror rămăşiţe au fost înglobate în clădiri.

În fine, al treilea cerc, cel care lega porţile pe care le căuta Charles şi figurau pe harta respectivă, numit „La Circla”, era cel construit după planurile cercului zodiacal, chiar dacă oraşul ajunsese să aibă o formă poligonală şi nu rotundă.

În Biblie nu erau numite porţile şi nici semnele zodiacale. Erau trecute doar, în ordine, breslele pe ai căror reprezentanţi Charles trebuia să îi întâlnească.

Măcelari
Fierari
Tâmplari
Tăbăcari
Olari
Aurari
Blănari
Lăcătuşi
Vinari
Bărbieri
Vopsitori
Pescari

În dreptul fiecărui nume era figurat blazonul breslei respective.

Apoi mai era trecut acolo primul cuvânt care trebuia să funcţioneze drept parolă de deschidere şi care era „Cancer”, în latină semnul zodiacal al Racului. Charles verifică ce poartă corespundea pe harta zodiei Racului şi descoperi cu bucurie că era chiar Porta San Mamolo, unde trăsese el. „Ce coincidenţă, îşi spuse. Să mă opresc chiar unde trebuie să încep!” Era convins că parola pe care o va primi de la primul breslaş cu care se va întâlni va fi un alt semn zodiacal şi tot aşa. Spera că erau în ordine. Se gândi că dacă totul decurgea normal, era destul de uşor de descifrat de către oricine ar fi ştiut primul cuvânt. Studie cu atenţie harta şi cercul suprapus şi se hotărî că va pleca devreme în dimineaţa următoare, având în vedere că poezia, cel puţin acea parte despre care ştia sigur că îi aparţinea lui Tasso, vorbea despre răsărit de soare, „căci e funestă orice altă oră”. Cum abia se făcuse ora 16.00 şi nu avea de gând să se închidă în acea cameră, care îi semăna cu o celulă de închisoare, se hotărî să se ducă să vadă Palazzo dei Drapieri.

Centrul Bolognei era mic, aşa că făcu o plimbare de vreo douăzeci de minute spre Piazza di Porta Ravegnana. Pe balconul palatului văzu fluturând bucata de pânză pe care era imprimat blazonul Postăvarilor. Se gândi că, probabil, un strămoş al lui fusese chiar în incinta acestui palat la întâlnirea care pusese în mişcare întregul complot sau mai degrabă, îşi zise Charles, anticomplot. Intră în librăria de la parterul

ei. Mâncă şase cupe cu cea mai bună îngheţată din lume, cea artizanală italiană şi, ajuns în dreptul unui magazin de genţi, îşi dădu seama că, dacă ceea ce va primi vor fi teancuri de documente, nu avea niciun fel de soluţie să le transporte pe toate. Aşa că îşi cumpără un rucsac de dimensiuni medii. O geantă foarte mare ar fi atras o atenţie nedorită. Şi bănuia că un rucsac îi va uşura mersul pe jos.

După care se duse direct la hotel şi se trânti în pat. Nu înainte să verifice când avea să răsară soarele în Italia, în cea mai lungă zi a anului. Găsi doar Roma pe internet. Soarele urma să răsară la 4 şi 33 de minute şi să apună la 19 şi 50 de minute. „Ce zi, reflectă el. Mai mult de şaisprezece ore. Ziua cea mai lungă!”

Capitolul 133

Sări din pat la ora trei. Apucase să aţipească în reprize. Spre surprinderea lui, nu visase nimic. Se bărbieri în faţa oglinzii, dar când întoarse capul observă ceva colorat în spatele urechii. Îşi aminti de arsura pe care o simţise când Ross îl lovise în cap. Se uită cu atenţie la tatuajul cu dracul din *Codex Gigas*. Era identic cu cel pe care îl aveau pe gât victimele de la Sighişoara. Aşadar, Ross îi ucisese pe toţi acei oameni? Se decise să gonească gândul. Avea ceva mult mai important de făcut, iar Ross fusese împuşcat de Christa. Duse mâna la gât şi începu să frece locul. Tatuajul se ştergea. Greu, dar se ştergea. Se vârî sub duş, însă avu parte de o serie de duşuri scoţiene, pentru că apa din acel hotel trecea cu mare uşurinţă de la o temperatură extremă la alta, de parcă un copil mic şi obraznic se juca astfel cu robinetul.

La 4 şi 20 de minute aştepta în faţa hotelului să apară cineva. La un moment dat, un individ în costum negru se ivi din josul străzii. Se opri puţin mai la dreapta, vizavi de uşa din fier forjat a hotelului. Avea prinsă în piept o insignă mare, albă. În mâna stângă ţinea un pacheţel negru. Individul îşi sprijini un picior de perete, iar când îl văzu pe Charles apropiindu-se, duse mâna dreaptă la buzunar şi îşi pipăi revolverul. Trase de cocoş în spate şi îl armă. Charles se opri în faţa lui, nu fără să observe forma unei ţevi de armă în buzunarul acestuia. Studie cu atenţie insigna individului şi văzu figurate pe ea un cuţit şi un satâr încrucişate. Era una dintre variantele de logo ale breslei Măcelarilor. Spuse şoptind „Cancer”. Individul îi întinse pachetul, zise la rândul lui, suficient de clar pentru ca Baker să înţeleagă, „Consolatio” şi dispăru de unde venise. Charles rămase un pic nedumerit, deoarece se aştepta ca următoarea parolă să fie „Leu”, de vreme ce la stânga lui, cum stătea cu spatele la hotel, urma poarta aşezată în zona zodiei Leului, sau „Gemeni”, fiindcă în dreapta urma sectorul dedicat acestei zodii.

„Aşadar, nu e atât de simplu”, îşi spuse Charles care înaintă, din precauţie, în susul străzii şi, când se asigură că strada era pustie şi nu îl urmărea nimeni, deschise micuţa borsetă primită. Înăuntru era o cutie neagră de dimensiuni normale pentru un hard extern. Deci informaţia era stocată pe un suport electronic. Probabil că un CD sau un stick de memorie ar fi fost prea mici. Se întrebă cât de mare era capacitatea hardului, dar nu găsi nimic scris pe acesta. Îi dădu drumul în rucsac, pe care *Biblia lui Gutenberg* îl făcuse deja să îi atârne greu în spate. Nu avea curajul să o lase la hotel, aşa că singura soluţie, la care se putuse gândi, fusese să o ia cu el la plimbare.

Îşi consultă lista din buzunar şi porni GPS-ul de pe telefon. Îl setă pe „pieton” şi se uită la rutele înspre cele două porţi. Urmau Fierarii. Însă

nu scria nicăieri care era poarta la care i-ar fi găsit pe aceştia. Decise să o ia spre dreapta, spre Porta Saragozza. Drumul mai scurt era pe tot felul de străzi întortocheate, iar unele dintre ele se înfundau în moduri neaşteptate. Îi fu foarte incomod să alerge cu telefonul mereu în faţa ochilor, aşa că decise să iasă pe şoseaua care ocolea întreg oraşul vechi. Înaintă pe Vicolo del Falcone, o luă la stânga pe Via Pagletta şi ajunse într-o piaţetă. La stânga şi la dreapta se deschidea strada care înconjura oraşul vechi. Făcu la dreapta pe Viale Antonio Aldini şi începu să alerge. Trotuarul era foarte strâmt aşa că o luă de-a dreptul pe carosabil. Fu cât pe ce să fie lovit de o maşină. Şoferul claxonă şi se apucă să îi urle un „Vafancullo, stronzo”,{60} prin urmare, traversă strada şi o luă pe scuarul central care despărţea cele două sensuri de mers şi începu să prindă viteză. Era convins că trebuia să ajungă cât mai repede. Nu înţelegea dacă fraza „e funestă orice altă oră” însemna că dacă rata dimineaţa, nu va mai găsi pe nimeni la celelalte porţi, sau se referea doar la prima întâlnire.

Continuă să alerge preţ de un kilometru şi văzu de partea cealaltă a drumului poarta. Se opri un pic să îşi tragă sufletul şi, chiar în locul unde bulevardul cotea la dreapta, traversă. În faţa porţii din cărămidă roşie, aşezată pe trepte, o femeie între două vârste răsfoia o revistă. Charles îi recunoscu insigna din piept. Se apropie cu viteză de ea şi se opri exact în faţa femeii, încercând să îşi recapete suflul, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Insigna ei avea însemnele breslei Olarilor. Privirile li se întâlniră, dar Charles nu mai aşteptă reacţia femeii, ci o luă din nou la alergat. Poarta care urma era una dintre cele două care nu mai existau, de fapt, Porta Sant’Isaia. Văzu pe telefon că drumul era drept şi că trebuia să o ţină tot înainte mai mult de jumătate de kilometru. Şoseaua se numea începând din acel punct Carlo Pepoli.

Când, într-un sfârşit, ajunse în intersecţia unde fusese amplasată poarta, se uită în jur. Se luminase de-a binelea, dar intersecţia nu era încă foarte circulată. Încercă să identifice pe cineva care să corespundă măcar în vreun fel imaginii pe care şi-o făcuse despre cum ar trebui să arate omul pe care îl căuta. Într-un final, observă un individ, urcat pe o bordură care împărţea Via Sant’Isaia în două. Meşterea ceva la lanţul unei biciclete. „E prea devreme pentru aşa ceva”, îşi spuse Charles şi o luă într-acolo. La un moment dat, dintr-o anume poziţie, văzu insigna lucind. Se apropie. Omul avea în piept însemnul Vopsitorilor.

Dezamăgit, se puse din nou în mişcare. La şase sute de metri mai în faţă găsi poarta San Felice şi pe reprezentantul Vinarilor. La alţi şase sute de metri găsi Porta delle Lame, unde reuşi să îl identifice pe reprezentantul breslei Tăbăcarilor, iar la încă un kilometru, Porta Galliera. Se opri acolo, pentru că nu văzu pe nimeni. Aceasta era poarta cel mai bine conservată dintre toate, chiar dacă nu era vorba

de cea originală, fiindcă fusese reconstruită, iar la un moment dat, fusese adăugat, lipit de ea, un castel. În prezent a rămas doar o mică aripă a sa, iar poarta era gangul prin care, odinioară, se intra în această clădire, paraşutată parcă în Piazza 20 Settembre. Se uită în jur, dădu ocol porţii, îşi făcu de lucru prin piaţă, plecă şi se întoarse. Nimeni. Atunci se gândi că, probabil, nimerise poarta la care ar fi trebuit să fie reprezentantul Pescarilor. Şi, dacă era adevărat că respectivul fusese Ross, sau Werner, însemna că exista o explicaţie. Se întrebă dacă nu cumva era prea târziu. Îl înjură printre dinţi pe cel care făcuse traseul şi amestecase porţile ca pe nişte cărţi de joc. Apoi se gândi că, probabil, distanţele trebuiau parcurse călare în acea vreme, aşa că nu era mare lucru. Calculă în minte de câte ori trebuia să facă turele respective şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să îşi noteze ce breaslă era la fiecare poartă. Făcu un efort să şi le amintească pe cele pe la care trecuse. Reuşi, într-un final, şi le notă în carneţel.

Cum alergase deja patru kilometri şi condiţia fizică nu mai era cea din urmă cu câţiva ani, îşi spuse că oamenii aceia n-au altă treabă decât să îl aştepte pe el, aşa că intră într-o cafenea care tocmai se deschidea, dădu pe gât o sticlă cu apă şi mai luă două în rucsac.

Mai făcu vreo şapte sute de metri până la Porta Moscarella, unde dădu de Blănari, şi încă vreo şase sute până la Porta San Donato unde, în sfârşit, identifică insigna Fierarilor. Îi spuse „Consolatio” fetei în mini care lingea de zor o acadea şi nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Primi un alt hard disk şi o nouă parolă: „Peccatorum”. „Consolatio Peccatorum, îşi spuse el. Consolare păcătoşilor.” Ţepeş avea umor. Încurajat de faptul că obţinuse al doilea pachet, se îndreptă revigorat spre Porta San Vitale. Cum următorii erau Tâmplarii, îşi consultă notiţele şi îşi dădu seama că nu îi găsise încă. Se gândi că, odată închis cercul, îi va fi mai uşor. Fierari la San Donato şi Aurari la o jumătate de kilometru mai sus, la San Vitale. Străbătu în fugă Viale Giambattista Ercolani, dar nu înainte de a se opri la o benzinărie Q8, unde trebui să plătească pentru a utiliza o toaletă îngrozitor de murdară.

Sub ogiva imensă a Porţii Maggiore dădu de Gian Maria Legnaiolo, ginerele lui Visconti, care îi înmână toate secretele lui Charles ştiind foarte bine că îşi desfiinţa socrul şi toate afacerile familiei sale adoptive. Parola pe care o primise de la acesta era „Processus”. „Ha, chibzui vesel Charles, pariez că parola următoare e Luciferi.” Chiar îi trecu prin minte să sară la poarta următoare şi să zică parola pe care era sigur că o ghicise, să ia hardul următor de acolo şi apoi să se întoarcă la cel de dinainte. Dar se mai înşelase o dată în acea dimineaţă când fusese sigur că parola care îi urma „Racului” trebuia să fie o zodie apropiată şi perspectiva de a lua un glonţ în ţeastă şi de a umbla ciuruit prin Bologna nu i se păru foarte ofertantă.

Aşa că porni spre poarta San Stefano. Alţi şapte sute de metri. Ghicise parola. Era titlul unei lucrări celebre din secolul al XIV-lea, intitulată *Consolatio peccatorum, seu Processus Luciferi contra Jesum Christum* scrisă de Jacobus Palladinus de Teramo, pe atunci episcopul Florenţei. Lucrarea aceea ciudată era înscenarea literară a unui proces în care Diavolul îl dădea în judecată pe Iisus pentru că în drum spre Rai a trecut prin Iad, unde, pare-se, avea interzis. Regele Solomon era judecător, iar Moise avocatul lui Iisus. Bineînţeles, Lucifer pierde procesul, însă la recurs câştigă dreptul de a intra în posesia totală, atât a trupurilor, cât şi a sufletelor damnaţilor.

Urmau Tăbăcarii. Îşi consultă carneţelul. Îl văzuse pe reprezentantul lor la Porta delle Lame. Putea să taie oraşul prin centru şi să se întoarcă în diagonală spre acea poartă, dar îşi propusese să facă totul metodic. Mai avea două porţi pentru a încheia turul. Şi urma să ştie ordinea completă. Mai trebuia să parcurgă doar un kilometru şi jumătate. Îl găsi pe reprezentantul Lăcătuşilor la Porta San Stefano şi recunoscu insigna Bărbierilor, care erau şi chirurgi în epocă, la Porta Castiglione.

Turul se terminase. Era în posesia a trei hard disk-uri. Porta delle Lame se afla exact în partea opusă, aşa că trebuia să traverseze întreg centrul. Estimă că avea cam 2,5-3 kilometri până acolo, dar se opri din alergat şi o luă la pas. Deşi era abia prima zi de vară, soarele ardea ca şi când ar fi fost cea mai fierbinte zi a anului. Cămaşa lui Charles era leoarcă. Pe la mijlocul drumului văzu un internet caffe şi se gândi că nu se va întâmpla nimic dacă mai întârzia o jumătate de oră. Era foarte curios ce se afla pe hardurile acelea. Cuplă unul dintre ele la computerul la care se aşezase şi o multitudine de fişiere populară ecranul. Făcu clic pe folderul „video”. Documentele erau aşezate în ordine cronologică, iar când mouse-ul poposea peste ele, se deschidea o fereastră cu explicaţii amănunţite. Deschise unul dintre ele, la întâmplare, şi asistă la execuţia unui lider african care se opusese cedării dreptului de exploatare a noilor filoane de diamante, descoperite în ţara lui. Închise fişierul repede, speriat că cineva ar fi putut să vadă ce era pe hard. Mai răsfoi un timp prin hard, după care îl decuplă şi îl vârî la loc în rucsac.

Aşadar, era în posesia unei adevărate bombe atomice de o putere incredibilă, aşa cum îi spusese Sir Winston. Nu îşi amintea la câte megatone se referise acesta, totuşi avea senzaţia că bătrânul nu se înşelase deloc. O luă la pas şi începu să croşeteze oraşul, de data aceasta luând toate scurtăturile. Se mai încurcă în câte un loc unde se construia câte ceva, sau se bloca în câte o fundătură. Oraşul medieval al Bolognei i se păru, pentru prima dată, respingător. În special pentru felul în care căldura făcea să se ridice aburii de urină impregnaţi în zidurile vechi.

Luă hardul de la Tăbăcari la Porta delle Lame, de la Olari la Saragozza şi de la Aurari la San Vitale. Trecuse de mult de ora prânzului şi era deja în posesia a şapte dintre cele douăsprezece, poate unsprezece hard disk-uri. Geanta devenise şi mai grea, soarele îi topea, pur şi simplu, creierul şi îl apucase ameţeala de foame. Se opri să mănânce. Mai ales că i se păruse că îl urmărea cineva şi se aşeză strategic pentru a avea o vedere cât mai completă asupra întregii pieţe. Se ridică brusc, merse în faţă vreo treizeci de metri şi se întoarse. Nimeni. Se gândi că era foarte stresat, aşa că se aşeză la loc şi comandă.

Îşi aprinse o ţigară de foi după masă, apoi se puse din nou în mişcare. Blănari, Lăcătuşi, Vinari, Bărbieri şi Vopsitori, toţi veniseră la întâlnire. Răsuflă uşurat când termină. Se oprii la o terasă să se răcorească. Era obosit, dar pe măsură ce întreaga poveste se adeverea şi adunase pachetele, creştea în el conştiinţa importanţei misiunii pe care o primise. Îşi cumpără un bilet de avion spre casă, via Paris. Se duse la hotel şi puse totul în rucsacul cel mare. Tocmai voia să îi aplice abţibildul de valiză diplomatică, moment în care se gândi că ziua nu se sfârşise încă şi poate trebuia să mai facă o încercare la Porta Galliera. Poate totuşi sosise cineva. Poate că Ross nu era reprezentantul Pescarilor. Dacă nu avea să îl găsească, ochise, oricum, în Piaţa 20 Septembrie, un restaurant care îi făcuse cu ochiul. Ceru să i se cheme un taxi. Şi, bineînţeles, luă rucsacul, greu ca o piatră de moară cu el.

Capitolul 134

Până şi soarele se înroşise de emoţie când Charles crezu, la un moment dat, că vede, din taxi, o siluetă neagră cu gluga pe cap, care părea să aştepte ceva, imediat sub poarta Galliera, în gang. În piept părea că lucea o insignă. Se lăsa seara peste cea mai lungă zi din acel an şi, poate, din întreaga viaţă a lui Charles. Oare era posibil să închidă cercul? Să fi venit şi al doisprezecelea? Plăti şi coborî din maşină.

Se apropie de poartă. Când îl văzu, omul cu glugă se trase mai în spate. Charles intră şi el în spaţiul întunecat. Se apropie de omul căruia nu putea să îi vadă faţa, dar desluşi cât se poate de clar blazonul cu cele două sirene sprijinind un scut pe care erau aşezaţi, în formă de X, câte un rând de peşti, de o parte şi de cealaltă. Spuse parola. În acel moment omul de sub poartă veni lângă el şi îl prinse de gât. Charles se smuci şi se trase mai în spate. Chipul bărbatului ieşi în lumină. Era Ross. Charles nu înţelegea cum de reuşise să scape. Văzuse cu ochii lui cum fusese împuşcat în piept. Să fi avut vestă antiglonţ? Dar Christa, care era o profesionistă, verificase. Şi pe podea se scursese destul de mult sânge. Se întoarse, cu mâna lui Ross la gât, în jurul propriului său corp şi reuşi să se elibereze din strânsoare. Ştia că Ross nu fusese niciodată bun la niciun fel de sport. Îl împinse, iar când acesta veni din nou spre el, îi aplică rapid combinaţia de lovituri pe care o învăţase de la bunicul lui: croşeul de stânga îi aruncă lui Ross capul într-o parte, iar cel de dreapta, care urmă instantaneu, îl ameţi de-a binelea. Upercutul cu stânga îi împinse bărbia în spate şi aproape îl ridică de la pământ. Directa de dreapta îl trimise pe Ross la podea. Totul se petrecuse foarte repede, dar nişte oameni care erau în piaţă şi văzuseră scena începuseră să strige şi să se apropie. Se gândi că avea noroc că italienii erau destul de fricoşi. Ross se prăbuşise ca un sac de cartofi, însă când căzu se auzi un sunet metalic şi ceva, lângă el, luci în lumina care încă pătrundea sub poartă. Charles îşi spuse că trebuie să fie o armă. Ross începuse să geamă şi să se mişte. Nu aşteptă ca Ross să se dezmeticească şi să pună mâna pe armă. O luă la fugă.

Alergă câteva minute bune. O luase în stânga porţii, înspre Via Matteotti, trecu un pod, apoi sări gardul şi ajunse la nişte şine de cale ferată. Se uita mereu în spate, dar când speră că scăpase, îl văzu pe Ross alergând după el. Sărise şi el gardul, însă părea că se lovise la picior. Charles continuă să fugă. Ajunse pe o străduţă îngustă unde, după ce dădu colţul, izbi din plin o femeie care venea pe stradă. Se opri şi încercă să o ridice, dar aceasta începuse să se vaite şi să ţipe. Se

asigură că nu păţise nimic grav în afara unei sperieturi. Apăru şi Ross. Pistolul din mâna acestuia îl făcu pe Charles să o abandoneze pe femeie şi să fugă mai departe. Sări peste un gard viu, urcă scările unei clădiri cu două etaje şi ajunse pe acoperiş. Terasele clădirii erau aşezate una sub alta, cu cele de dedesubt mai ieşite în exterior, în trepte. Consideră că distanţa era acceptabilă, aşa că sări pe una şi apoi pe cealaltă. Când ajunse jos, îl văzu pe Ross cum se încumeta să sară. Îl zări apoi cum cade şi se rostogoleşte pe prima terasă. Proprietarul ieşise, însă imaginea unui om plin de sânge, cu un pistol în mână, îl făcu să se întoarcă de urgenţă în cameră. Nu îl mai aşteptă pe Ross să sară, ci o luă din nou la fugă. Începeau să îl doară picioarele. Alergase întreaga zi. Avea senzaţia că participase la un maraton şi începu să simtă junghiuri în muşchi. După ce îl văzu, cu coada ochiului, pe Ross, i se păru, pentru o fracţiune de secundă, că mai sărise cineva de pe acoperiş pe prima terasă.

Alergase câţiva kilometri şi ajunsese într-un loc care semăna cu o fabrică abandonată. Păreau nişte depozite ale unei uzine vechi şi lăsate în paragină. Şi un şantier, cu macaralele încremenite acolo. O lumină solitară, care ardea de cine ştie când, uitată aprinsă, era locul spre care decise să se îndrepte. Trecu pe lângă peretele unui depozit din cărămidă scorojită şi se apropie, vizavi de acesta, spre ceea ce fusese ghereta paznicului unde, la semiînălţime, un fel de proiector destul de puternic bătea în jos, spre zidul din cărămidă. Simţi o înţepătură groaznică în picior. Nu îl mai putea îndoi. Durerea devenise insuportabilă. Se trânti pe jos şi încercă să apese, cât putu de tare, pe talpa piciorului. Într-un târziu, durerea cedă. Se ridică, dar chiar în acel moment auzi iarba foşnind. Din smocul aflat chiar în faţa lui ieşi o şopârlă care lui Charles i se păru gigantică. Încremeni de frică.

Capitolul 135

La ora unsprezece fără un sfert, toţi cei zece membri ai Consiliului convocaţi de Martin îşi ocupaseră lojile. Mulţi dintre ei erau nervoşi pentru că fuseseră nevoiţi să vină din nou. A treia întâlnire, într-un timp atât de scurt, reprezenta un semn serios că ceva nu era în ordine. Cei mai calmi dintre ei nutreau convingerea că Martin pusese mâna pe Biblie, îl anihilase pe Werner şi voia să le dea vestea în felul teatral cu care îi obişnuise.

Când ceasul de pe consola centrală arătă 11 fix, o voce se auzi în difuzoare:

— Astăzi e o zi specială. Una dintre sărbătorile cele mai aşteptate de la înfiinţarea organizaţiei noastre. E obligatoriu, pentru ca ziua asta să se poată desfăşura conform programului, să vă ocupaţi fiecare, fără excepţie, fotoliile comode în lojile voastre. Vă rugăm, ocupaţi-vă locurile.

Entuziasmul prezentatorului şi efectul de circ ieftin nu se prea potriveau cu profilul celor zece, dar erau toţi curioşi ce avea să se întâmple. Se aşezară doar opt dintre ei. Unul nu se supunea, din principiu, niciodată niciunui fel de ordin sau de sugestie din partea oricui ar fi venit ele, iar altul era prea preocupat să înfulece salata de homar de pe masă.

În momentul în care cei opt se aşezară, fotoliile lor prinseră viaţă. Un mecanism care se declanşa când scaunul simţea greutatea ocupantului se puse în mişcare. Picioarele şi mâinile fură imobilizate de către nişte inele din oţel care se închiseră în jurul membrelor şi făceau imposibilă orice fel de mişcare. De asemenea, un alt inel le prinse gâtul într-o poziţie fixă. Încercară să se mişte, însă brăţările metalice funcţionau ca nişte cătuşe. Cu cât se zbăteau mai mult, cu atât se strângeau mai tare şi le intrau în carne. Se instalase panica în cei prezenţi. Cum lojile rămâneau întunecate, nimeni nu putea vedea ce se întâmpla în celelalte loji. Singurii care nu înţelegeau că se petrecea ceva cu adevărat grav erau cei doi care refuzaseră să se aşeze.

Se aprinse lumina în loja lui Eastwood. Imaginea pe care ceilalţi o vedeau era de o violenţă extremă. În centrul lojei era un ţăruş în care era înfipt capul lui Martin. Panica se generaliză. Cel care mânca se înecă brusc cu bucata de homar, tuşi şi scuipă totul afară, iar bucatele mestecate îi ieşiră pe nas. Se aprinse lumina în loja lui. Din tavan îi căzu în cap un lichid care îi mânca pielea. Acesta începu să urle şi să se tăvălească pe jos, în timp ce carnea se topea şi dispărea de pe oase. Cel care nu se aşezase, din principiu, se îndreptă spre uşă şi începu să bată în ea, forţându-i clanţa. Se aprinse lumina şi în loja lui şi toţi cei

aşezaţi asistară îngroziţi la o scenă în care un fel de grilaj din fier, de deasupra uşii, căzu peste el, iar barele ascuţite îi sfâşiau întreg corpul.

Boxele pârâiră un pic şi vocea se auzi din nou:

— Acesta a fost bonusul din partea mea, pentru cei care s-au supus ordinului de a se aşeza. Un minut, ca să îşi imagineze propriul sfârşit. Eu, Werner Fischer, v-am făcut asta!

Fiecare dintre cei opt reuşiră să vadă ce se întâmpla cu ceilalţi. În ordine, nişte ţăruşi, cu diametrul de zece centimetri, ieşiră din podea unul câte unul şi urcau ameninţător sub fotolii. Începuseră să străpungă fotoliile şi, pe rând, corpurile celor prezenţi.

— V-am pregătit execuţia mea favorită, se auzi vocea batjocoritoare a lui Werner. Trasul în ţeapă.

Ţăruşii urcau în corpurile membrilor Consiliului încet, pentru ca victimele să poată simţi cum le sfâşie măruntaiele. Cei mai mulţi leşinaseră oricum. În cele din urmă, ţepele le ieşiră prin gât sau prin faţă, sau prin spaţiile dintre gât şi umeri.

Alarma de evacuare se declanşase în întreg institutul. Angajaţii care habar nu aveau de masacrul total din zona interzisă se grăbeau să respecte cu stricteţe protocolul. În câteva minute nu mai rămăsese nici ţipenie, în nicio parte a clădirii. Se îndepărtaseră toţi cu autobuzele speciale de evacuare. Ajunseseră în zona de siguranţă când auziră un bubuit incredibil de puternic şi cerul se lumină la orizont. Autobuzele opriră şi angajaţii coborâră ca să observe dansul limbilor de foc care cuprinseseră întreg campusul.

Capitolul 136

— Încă te mai temi de reptile? îl auzi pe Ross, din spate, în bătaie de joc. Tocmai călcâiul lui Ahile ţi-a jucat feste. Ţi-am zis să te tratezi de asta.

Charles se întoarse spre el, dar iarba se mişcă şi şopârla dispăru de unde venise.

— Vreau doar Biblia. Atâta tot. Informaţiile pe care le-ai strâns poţi să le păstrezi. Dacă vrei, ţi le dau şi pe ale mele la schimb, spuse Ross în timp ce scoase din buzunar un alt hard disk. Cu tot ce ai strâns ţi-ai împlinit misiunea cu vârf şi îndesat. O să schimbi lumea. O să fii cavalerul în armură albă care îi salvează pe idioţi. N-are a face că ăştia pe care îi salvezi, scăpaţi de sub control, o să înceapă să se mănânce între ei, de n-o să mai rămână piatră pe piatră. Dar ăsta e războiul tău. Mie dă-mi cartea.

Îi aruncă hardul lui Charles. Acesta îl prinse. Se întunecase de tot şi singura lumină pe o rază destul de mare era becul acela. Privită de sus, părea o scenă dintr-o piesă de teatru, cu reflectoarele orientate spre acţiunea centrală şi cu sala cufundată în beznă.

— Nu înţeleg, zise Charles. Poate că îţi doreşti această carte suficient de mult. Tot nu pricep ce naiba vrei să mai faci cu ea. Şi de ce a fost nevoie să comiţi toate crimele alea? Atâţia morţi? Şi semnătura aia cu diavolul în chiloţi? Eşti un criminal ridicol. Şi cred că locul tău e la ospiciu.

— Oameni fără niciun fel de importanţă. Au fost mijloace pentru atingerea unui scop. Trebuia să îi forţeze cineva pe breslaşi să dea odată semnalul pentru întâlnire. Altminteri riscam să mai treacă vreo câteva sute de ani. Se pare că a funcţionat, nu? Atâta tot. Dar acum s-a terminat.

— La ce-ţi mai trebuie Biblia asta dacă totul s-a terminat?

— Îi trebuie, se auzi o voce din spate care se apropiase fără ca Charles şi Ross să îşi dea seama. Îi trebuie pentru că există acolo ceva doar pentru el, ceva ce numai el poate citi. Noi nici măcar nu putem recunoaşte. Şi dacă citeşte, atunci nu îi mai poate face nimeni nimic. Deoarece Dracula s-a asigurat că inserează acolo o pagină mult mai veche care conţine marele secret. Culmea e că i-a dat-o lui Gutenberg să o insereze în carte, însă s-a abţinut s-o citească. E acolo un ritual pe care l-a scris un călugăr din ţara mea cu două sute de ani înainte. Fratele Herman. Dracula a fost schizoid. Partea bună din el s-a luat mereu la trântă cu cea rea. Un fel de sindrom al mâinii adverse. Spiritul malefic exista cu mult înainte de Ţepeş. Şi părăseşte corpul care e muritor şi pleacă în căutarea altuia. Dar corpul acesta trebuie să corespundă într-un anume fel, pe care noi nu-l cunoaştem. Şi se pare

că după Vlad Ţepeş, care oricum a opus rezistenţă, chiar dacă a trecut din corp în corp, mai ales pe linia genealogică a ăstuia, spiritul a trebuit să aştepte pe cineva ca el pentru a îşi desăvârşi lucrarea. Pe individul ăsta gelatinos ca o meduză. Gazda perfectă. Nu-i aşa? îl întrebă pe Ross.

Charles recunoscu vocea lui Ledvina care, probabil din precauţie, nu intrase în cercul de lumină. Rămase ceva mai în spate. Ross rânji.

— De aia nu ni se arată în toată splendoarea lui. Fiindcă nu poate. Mai precis, încă nu poate. De aia e numai o umbră.

Charles vru să spună ceva, însă amuţi, pentru că simţi ceva crescând în dreapta lui, pe peretele fabricii părăsite. Era de o hidoşenie fără margini. Cum nu mai văzuse niciodată. Era umbra din fotografiile Christei, dar văzută în realitate era altfel. O urâţenie de nedescris. Îi fusese adesea frică, totuşi senzaţia pe care o încerca în momentele acelea era mai mult decât trăise vreodată. Umbra era uriaşă, se lăţea pe perete şi se mişca. Unghiile creaturii, văzute astfel, păreau nişte bare din oţel ascuţite. Era adusă de spate şi diformă. Capul avea o formă alungită, înspăimântătoare, şi când şi-l mişca, doi dinţi, care păreau uriaşi şi ei, se văzură în întreaga lor splendoare. De pe ei, ca de pe nişte stalactite, picura un lichid. Părea un animal care saliva după pradă, însăşi reprezentarea cea mai oribilă a diavolului. Se uită la Ross vrând să îl întrebe dacă vede şi el umbra. Ross mişcă mâna. Umbra mişcă şi ea braţul. Apoi întoarse capul şi la fel făcu şi umbra. Se aplecă puţin, iar umbra îi urmă întru totul mişcările. Charles se uită în jur. Nu mai era nimeni. Ledvina era prea în spate. Departe de lumină. Erau doar ei doi între lumină şi zid.

Atunci înţelese. Ros Fetuna. Îşi aminti că îi văzuse paşaportul când plecaseră împreună la o bursă. Ross. Era Ros cu un singur S. ROSFETUNA. O anagramă simplă. Cum de nu îşi dăduse seama? NOSFERATU.

Se auziră două împuşcături, una după cealaltă. Ros se prăbuşi. Ledvina intră în lumină. Se lăsă jos pe vine. Potrivi pistolul cu gloanţe din argint în dreptul inimii lui Ros. Şi mai trase o dată. Umbra rămase pe perete, deşi Ros se prăbuşise. Apoi, brusc, o luă la fugă în lungul peretelui din cărămidă al fabricii. Până dispăru după el.

Epilog

— Unde să pun coletul ăsta? întrebă studentul care răspunse la soneria casei profesorului Charles Baker de la Princeton.

— Ce colet? întrebă Charles.

— A sosit cu DHL-ul un pachet pentru dumneavoastră.

— Lasă-l în hol şi întoarce-te aici.

Timp de mai bine de o săptămână, casa primitoare a lui Charles se transformase într-un fel de cartier general pentru o situaţie de urgenţă. Profesorul îi adunase pe cei mai buni studenţi ai lui, iar aceştia aduseseră cu ei colegi foarte pricepuţi la IT. Acele zile fuseseră o reală provocare pentru toată lumea. Casa era de nerecunoscut, toată lumea mişuna în sus şi în jos, ca într-un furnicar. Dormeau pe unde apucau, cu schimbul, şi mâncau numai de la firmele care livrau la domiciliu. Bucătăria era atât de plină de ambalaje de pizza, încât aproape nici nu se mai putea ajunge la frigider. Nimănui nu îi păsa de dezordinea de acolo şi din întreaga casă, pentru că erau preocupaţi de ceva mult mai serios.

Din momentul în care se întorsese din călătoria de la Bologna, Charles se apucase să răsfoiască documentele de pe cele douăsprezece hard disk-uri. Îşi dăduse repede seama că nu avea cum să se descurce singur şi începuse să îşi sune studenţii şi să-i întrebe dacă vor să participe la ceva istoric, dar că nu îşi vor putea asuma niciodată vreun merit. Cu excepţia unuia singur, care era plecat din ţară, nu îl refuzase nimeni. Fiecare venise cu sculele lui de acasă, iar specialiştii IT creaseră un site pe care îl denumiseră „The Opened world”.{61} Documentele alese de o grupă condusă de Charles fuseseră ordonate după felul fişierelor şi în funcţie de ţări şi evenimente, unde acest lucru fusese cu putinţă. De asemenea, un filtru important ordona toate documentele în ordine cronologică, potrivit semnăturii electronice pe care o aveau. La mai puţin de cinci zile de la demararea acţiunii, site-ul era operaţional şi linkuri către el fuseseră trimise tuturor publicaţiilor importante din lume şi tuturor marilor redacţii de radio şi televiziune.

În zilele care urmaseră copiaseră întregul material nesortat sau editat pe cincizeci de harduri externe, fiecare cu o capacitate de 20 de TB. Acestea fură trimise celor mai importante televiziuni şi ziare din lume. De la BBC la Fox, de la CNN la TF1, de la RAI la ZDF, de la *New York Times* la *Washington Post,* trecând prin *Frankfurter Allgemeine Zeitung* sau *SudDeutsche Zeitung,* prin *Le Monde* sau *Le Figaro, Corriere della Sera* şi până la *El Mundo* şi *El Pais,* fiecare primi în redacţie anumite date de pe aceste harduri care conţineau documentaţia completă.

Urmaseră zile incredibile în toate publicaţiile şi pe toate canalele tv ale lumii. Nu se vorbea decât despre asta. O planetă întreagă era în fierbere. Cei doisprezece capi ai conspiraţiei nu fuseseră găsiţi niciunde, dar începuse să plouă cu arestări, căzuseră guverne de-a lungul şi de-a latul mapamondului, lumea începuse să se cureţe. Dimensiunile catastrofei prilejuiseră mii de mese rotunde, sute de mii de ore de investigaţii, manifestări de stradă, colapsul unor bănci uriaşe, catastrofe bursiere. Se estima că la fiecare zece minute în lume era arestată câte o nouă persoană, iar la fiecare treizeci cineva se sinucidea.

La un moment dat, răpus de oboseala din ultimele zile, Charles adormise pe canapea cu un copan de pui, încă nemestecat, în gură. Se trezi abia după patruzeci de ore de somn. Coborî în living şi găsi casa lună, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, şi bileţele pe frigider – în care studenţii îi mulţumeau pentru că îi luase părtaşi la scrierea istoriei.

După ce îşi pregăti pe o farfurie micul dejun din resturile care rămăseseră în frigider, îşi făcu o cafea gigantică. Pe hol, chiar la intrare, văzu un plic destul de mare, galben, nedesfăcut. Îl apucă şi pe acesta. Se aşeză şi aprinse televizorul. Dezbateri nesfârşite pe fiecare canal. În zilele precedente, analiştii îşi exprimaseră îngrijorarea că va avea loc o revoluţie cruntă şi sângeroasă. Se înşelaseră cu toţii. Sute de milioane de oameni ieşiseră pe străzi în toată lumea, iar atmosfera părea de sărbătoare. Peste 85% dintre cei intervievaţi în America priveau viitorul cu speranţă şi considerau că ceea ce se întâmplase era un lucru bun. În acest timp filmuleţele postate pe net depăşiseră cu mult miliardul de vizualizări. Multe site-uri fuseseră blocate din cauza cererii mari, însă în fiecare secundă apăreau altele şi altele care repostau documentele făcute publice de Charles.

Zorro, motanul care se gudurase pe lângă toată lumea şi căruia îi plăcuse la nebunie înghesuiala din ultimele zile, mieună de două ori şi îi sări în braţe, îl botezase aşa în cinstea filmului care îi definise copilăria. Varianta franco-italiană cu Alain Delon şi Stanley Baker – potrivirea de nume cu actorul britanic era doar o coincidenţă. Englezul îl juca pe personajul negativ. Văzuse filmul de mai mult de o sută de ori şi se visase cavalerul dreptăţii cu mască. Oricine îl întreba ce voia să se facă atunci când va fi mare, întrebare standard pentru adulţii lipsiţi de imaginaţie, răspundea invariabil „Zorro”. Nici nu mai ştia dacă bunicul lui, cu obsesia pentru săbii şi dreptate, îl făcuse să îi placă atât acel film, sau se întâmplase exact invers.

Se declară satisfăcut şi dădu încet sonorul televizorului, întrebându-se dacă băieţii lui reuşiseră să mascheze suficient de bine sursa dezvăluirilor şi cât de curând avea să îl viziteze un serviciu secret care să îl ia la întrebări.

Deschise pachetul şi rămase mut de uimire când găsi în el mapa de documente pe care o văzuse la Sir Winston. Acesta îi promisese că va avea ocazia să le vadă pe toate, şi acum le ţinea în mână. Le răsfoi un pic cu gândul să facă o trecere în revistă, urmând să hotărască ulterior în ce ordine să le citească. Şi-ar fi dorit, în acel moment, să le poată citi simultan, atât era de curios.

Privirea îi căzu însă pe un document, o scrisoare scrisă de mână pe pergament din piele de măgar, care semăna foarte mult cu suportul pe care era scris întreg *Codex Gigas, Biblia Diavolului.* Textul era în latină, iar Charles traducea direct în engleză pe măsură ce citea:

„Sfinţia ta şi iubiţii mei fraţi. Păcatele mele, pe care le recunosc şi care nu îmi fac deloc cinste, mă fac să mă căiesc acum şi să părăsesc această mănăstire, ca să rătăcesc prin lume, asemenea celui damnat pentru lipsa lui de credinţă. Mie nu mi-a lipsit niciodată credinţa şi ştiţi, aşa cum m-aţi cunoscut, că am fost întotdeauna un frate pios şi bun. Dar cum sunt om şi nu pot fi străin de cele omeneşti, am greşit. Înţeleg acum motivul pentru care am fost osândit la zidire. Această hotărâre nu aţi luat-o ca să mă pedepsiţi pe mine, ci pentru a arăta celorlalţi care, vai, ar putea cădea, şi ei, în păcatul acela groaznic al plăcerilor cărnii, ce li se poate întâmpla. Dacă vor face ca mine, ca mine vor păţi. Carnea mea e slabă şi voinţa n-a fost suficientă pentru a mă feri de ispitele diavolului".

Charles înţelese că avea în faţă o scrisoare a călugărului de la mănăstirea benedictină Podlazice, căruia legenda îi atribuia *Biblia Diavolului.*

„Mort de frică – pentru că, deşi convins că la Judecata de Apoi voi fi ales între cei buni, iubesc încă şi acum, în mare măsură, viaţa asta pământească – am făcut o promisiune nesăbuită. V-am jurat în acea seară că, dacă mă lăsaţi în viaţă, voi scrie într-o singură noapte o carte cum nu a mai fost alta şi în care voi strânge toată înţelepciunea lumii, aşa cum a fost ea inspirată de Domnul Dumnezeul Nostru, de Fiul său, fie gloria Sa eternă, şi de Sfântul Duh. Rămas singur în chilia mea, m-am rugat mult în acea seară la Dumnezeu, la Maica Domnului şi la toţi îngerii să mă ajute. Nu am mâncat nimic şi am îngenuncheat în penitenţă. Mă dureau genunchii şi mi s-au uscat buzele rămase fără salivă de atâta rugăciune. Dar orele treceau netrebnic şi nimic nu se întâmpla. Când mi-a fost clar că nu eram vrednic de dragostea şi lumina Lui, am mai cedat o dată. M-am ridicat în picioare, m-am dezbrăcat gol şi am făcut lucruri de nefăcut, de care îmi e ruşine, şi de aceea plec, să nu mă mai vadă şi să nu mă mai recunoască nimeni, mai ales fraţii mei, cărora le-am înşelat pentru a doua oară încrederea. Am scuipat pe sfânta cruce şi am urinat în chilie, mi-am atins murdăria până m-a cuprins tremurul diavolesc al plăcerii şi aş fi făcut

orice în acel moment. Am căutat zadarnic o pisică neagră ca să o sărut în parte spine dorsi, însă în zadar. În acea noapte urgisită până şi pisicile care, de obicei, îmi vizitau mica fereastră a chiliei m-au abandonat."

Lui Charles i se păru absolut genial textul. Decise că merită un tratament special, mai ales că de când se întorsese nu pusese ţigara în gură. Scoase din sertarul biroului una dintre Cohibele acelea strâmbe pe care le iubea atât şi se reaşeză pe canapea.

„Aşa că, cedând încă o dată, cuprins de disperarea fără de sfârşit pe care numai perspectiva morţii imediate ţi-o poate da, l-am implorat pe diavol să vină el să mă ajute. Am făcut aceste rugăciuni, jurându-i că îi voi da orice ar putea vrea să ia de la mine, dar ce am eu în afara sufletului meu păcătos? Orice, numai să îmi salveze viaţa aceasta. N-a fost nevoie să îl invoc a doua oară, când în chilia mea s-a făcut un frig ca de iarnă, deşi eram în plină vară, şi am auzit un şchiopătat. Când am ridicat în sus privirea, Lucifer sub formă de umbră mi s-a arătat pe perete şi mi-a zis să iau şi să scriu că îmi dictează el. Dar nici după dictare nu aş fi putut să înfăptuiesc făgăduiala pe care am făcut-o. Mi-a spus că nu trebuie să mă îngrijesc eu de toate acestea. Şi că trebuie să ţin cont doar de două lucruri. Să fac un desen cu fiul său îmbrăcat cu straie de prinţ, însă nu cu manta şi sceptru cum poartă regii, ci cu cârpe cum poartă nou-născuţii ca să nu umple de mizerie, *naturalia non sunt turpia,*{62} prin întreaga casă. Şi, în plus, că trebuie să scriu o foaie întreagă şi pe o faţă, şi pe alta, cu ce mă învaţă el să scriu, dar că la această foaie nu trebuie să mă îndârjesc, ci să îmi las mâna să meargă, fiindcă va fi condusă de el şi eu sunt prea prost, nu numai să scriu aceea de la mine, însă să şi înţeleg ce am scris. L-am întrebat cum trebuie să încep şi mi-a răspuns că doar trebuie să încuviinţez şi să mă las sărutat pe gât. Am zis că da. Din acel moment, nu îmi mai amintesc nimic. Ştiu doar că, dimineaţa când m-am trezit, cartea pe care am făgăduit-o era făcută. Mi-e ruşine acum şi regret, şi ştiu că, poate, am pierdut dragostea Domnului nostru şi i-am atras mânia, dar regret cu regretul cel mai amarnic pe care îl poate avea un biet muritor. Şi de aceea plec să propovăduiesc numele Domnului în lume, să trăiesc din mila celor care vor vrea să mă asculte, şi să mă lepăd de Satana şi de Antichrist. Amin. Al vostru, frate întru Domnul, Herman."

Lui Charles nu îi veni să creadă că citise ceea ce citise. I se învârtea capul. Înţelese că cele două pagini la care se referea călugărul erau dintre paginile care lipseau din *Codex Gigas* despre care îi vorbise Christa. Îşi aminti că Ledvina îi spusese ceva despre Dracula care îi ordonase lui Gutenberg să le adauge la Biblia pe care i-o comandase. Se ridică şi se duse repede la Biblia care rămăsese la el. Răsfoi câteva pagini până dădu de o foaie, în întregime goală, îndoită şi pliată în mai multe părţi. Era mai lungă şi mai lată decât celelalte şi era făcută

din cu totul alt fel de pergament. Părea piele de măgar. O deschise şi o măsură. Avea exact dimensiunile paginilor din *Codex Gigas*. O pipăi şi încercă să vadă dacă putea găsi un semn, cât de mic pe ea. Nimic.

Câteva minute mai târziu, Charles îşi deschise laptopul şi privea la pagina goală a următoarei lui cărţi. Era trecut doar titlul: „O istorie a binelui şi a răului, de-a lungul secolelor".

Christa rămase singură în camera uriaşă a sediului Interpol de la Lyon. Erau în acea cameră peste patruzeci de birouri. Urmărea şi ea documentele şi, la sugestiile şefului său, care îi era şi tată, pregătea noile misiuni ce se conturau în urma seriilor nesfârşite de dezvăluiri datorate, în parte, şi familiei lor, întregului arbore genealogic de mai bine de cinci sute de ani încoace. Îşi aminti cum îl convinsese pe Ledvina în acea dimineaţă şi cum fusese nevoită să îi explice aproape tot ce ştia ca să îl convingă. De asemenea, cum îl ajutase să ajungă în siguranţă cu arma aceea imensă, cu gloanţe din argint, la Bologna.

Pe computerul Christei erau deschise unul peste altul o grămadă de documente care se suprapuneau şi se intercalau. Se ridică să îşi facă un ceai, iar când se întoarse văzu, de la distanţă, ceva ce i se păru ciudat. Printre documente se iveau pozele lui Charles şi ale lui Werner. Fiecare era sub mormane de documente, aşa că pozele erau tăiate. Lui Werner nu i se vedea partea dreaptă, iar fotografia lui Charles era tăiată de alte documente, exact pe partea care se vedea la Werner.

Se năpusti spre computer. Deschise photoshop-ul. Luă poza lui Werner şi o trase în program. Făcu la fel cu cea a lui Charles. Le tăie pe fiecare la jumătate şi încercă să le potrivească. Partea stângă a lui Werner şi cea dreaptă a lui Charles. Selectă culoarea părului lui Charles şi o făcu la fel pe cea a lui Werner. Împinse linia părului celui dintâi, astfel încât să fie aproximativ egală cu cea a celui de-al doilea. Apoi dezumflă un pic obrazul bucălat al lui Werner. Se uita şi nu îi venea să creadă. Avea o faţă perfect uniformă. Cele două jumătăţi de faţă se potriveau perfect: nasul, sprâncenele, forma oaselor. Oricine ar fi văzut acea poză n-ar fi putut spune niciodată că e compusă din doi indivizi diferiţi. Din contră, avea în faţă, în mod evident, fotografia unui singur om. Vru să spună ceva. Dar din gură nu îi ieşi nimic.

Nimic.

SFÂRŞIT

Postfaţă

Nici nu se stinseseră bine reacţiile criticii americane la ultima carte a lui Norman Manea, când am primit un nou manuscris pe care am fost rugată să îmi arunc ochii, pentru a decide dacă mă interesează să îl traduc pentru piaţa din SUA. După ce am citit primele pagini, mi-am dat seama că nu eram obişnuită defel cu genul acesta de roman care ţinteşte direct spre *mainstream* şi care îşi propune, nici mai mult, nici mai puţin, să ajungă un bestseller mondial. Bineînţeles, am zâmbit când l-am auzit pe autor descriindu-mi ambiţiile lui. Dar, conştientă că orice e cu putinţă, mi-am spus să îi dau o şansă.

Inutil să adaug că, pe măsură ce parcurgeam paginile, scepticismul meu se înmuia tot mai tare, pălea din ce în ce mai mult, până când a fost înlocuit treptat-treptat de un interes crescând, încântare şi entuziasm. Deja la pagina 100, cred, eram fascinată total şi prinsă atât de tare în mrejele povestirii, încât nu am mai putut să las cartea din mână. Fusesem cucerită total şi definitiv. Şi, bineînţeles, cu mult înainte de a o termina, eram decisă să accept propunerea autorului. Ceea ce am şi făcut.

Cum traducătorul, pentru a putea transpune un text în litera şi spiritul lui, are nevoie de o cunoaştere intimă şi în profunzime a textului asupra căruia lucrează, am încercat să pătrund cât mai multe dintre sensurile ascunse cu o infinită subtilitate între straturile atât de bogate în metatext ale cărţii. Pe măsură ce înaintăm şi descifrăm o enigmă, o alta se conturează imediat. Cum ritmul romanului nu te lasă să respiri, există un alt ritm, ocultat de această dată, ca să nu spun secret, al surprizelor narative, un joc savant şi inteligent al sensurilor ascunse, al revelaţiilor şi, de multe ori, al epifaniilor.

Descoperirea continuă a surprizelor şi a capcanelor aşezate în uriaşul puzzle construit de Igor Bergler poate fi asemănată cu operaţiunea prozaică de cojire a unei cepe. De fiecare dată când dai o foiţă la o parte, altele îi iau locul. La nesfârşit. Sau, ca să rămânem în lumea metaforelor literare, putem compara romanul de faţă cu un trandafir. Iar sensurile lui nenumărate, cu mulţimea de petale care ar putea fi o metaforă pentru tot atâtea sensuri ale romanului, care se îmbrăţişează unele pe celelalte, se ascund într-un joc continuu, între pudoare şi exibiţionism, între timiditate şi dorinţa de a fi dezvăluite şi înţelese.

Am făcut această trimitere evidentă la *Numele trandafirului* pentru că este clar că autorul este un admirator înfocat al semioticianului italian în integralitatea lui. Dar să nu anticipăm.

Am fost solicitată să scriu această postfaţă de către Editura Rao care, din câte înţeleg, a acceptat manuscrisul cu entuziasm, la numai

câteva zile după ce i-a fost înmânat. Însă şi pentru că sunt de părere că modul în care este promovată cartea, absolut justificat din punctul de vedere al marketingului, este cumva limitativ şi nu spune povestea acesteia până la capăt. Se rezumă, adică, la primul nivel de receptare. Da, cartea aceasta este o carte despre conspiraţii şi o carte despre Dracula, într-un anume fel. Acest nivel este impecabil. E un „page turner" – adică te obligă să citeşti mai departe, nu o poţi lăsa din mână, iar dacă o faci de nevoie, singurul lucru care îţi stăruie în minte este cum să te întorci cât mai repede la ea. Este şi un „cliffhanger", adică ai mereu în minte o alternativă îngrozitoare pentru eroii cărţii dacă nu vor rezolva enigmele care li se dezvăluie treptat, în desfăşurarea acţiunii. Este un roman cu o structură *factition – fact and fiction* – în bună tradiţie a romanelor americane de gen. Amestecul acesta de realitate – uneori foarte exactă şi descrisă maniacal – şi ficţiune i-a făcut pe unii comentatori să îl compare cu cel din romanele lui Dan Brown. Şi, într-un anume fel, aşa este. Deoarece procedeul tehnic de construire a suspansului, a intrigii, ritmul ameţitor şi naşterea unei enigme dintr-o realitate istorică este comun celor doi autori.

Dar nu este numai atât. Sau, mai exact, e mult, mult mai mult decât atât.

Ca şi la modelul amintit mai sus, naraţiunea se construieşte pe un pretext, pe un schelet al unor genuri foarte populare. Dacă la Umberto Eco vorbim despre romanul poliţist, în *Biblia pierdută,* nivelul cel mai de jos al desfăşurării acţiunii este mai degrabă în stilul thrillerului de acţiune cu accente de horror, uneori cu inflexiuni de roman gotic. Şi, peste toate astea, e şi un roman despre conspiraţii, compus parcă din elementele unui puzzle cu piese infinitezimale, pe al cărui sens nu reuşeşti nici măcar să îl intuieşti înainte de final. E o construcţie care ar putea fi asemănată cu un clopot al lui Gauss asimetric, în care latura care urcă e mult mai lentă şi mai puţin abruptă decât cea care coboară, brusc şi surprinzător. Poate că şi imaginea aceasta e una prea simplificatoare, pentru că, de fapt, deşi „se grăbeşte spre sfârşit", cum zicea autorul, factorii responsabili de întârzierea dezvăluirii finalului sunt diverşi şi polimorfi şi apariţia lor nu este, în niciun caz, liniară.

Pe acest pretext de roman cu mare priză la public a aşezat autorul această construcţie complexă care trădează o ambiţie mult mai mare, ţintind romanul total, dacă mi-e permis să îl numesc aşa. Sunt lămuritoare, în acest sens, fragmentele din carte care fac referire la acele Kunstkammer, cabinete de curiozităţi, care imită în mic întreaga cuprindere a lumii, cum sunt cele descrise în carte – ale împăratului nebun Rudolf al II-lea şi, cinci sute de ani mai târziu, ale comisarului Nicky Ledvina. Autorul pare să spună aici, luându-se peste picior pe sine însuşi – în acest sens, cartea este şi o uriaşă farsă – dar şi pe

cititor, că ambiţia lui este chiar asta, acel Theatrum Mundi, plin de evenimente serioase şi grave, însă şi de aberaţiile şi escrocheriile din care e compusă istoria şi, în general, întreaga noastră viaţă.

Şi dacă tot l-am amintit pe simpaticul comisar Ledvina, după părerea mea personajul cel mai complet al cărţii, cel mai fermecător şi, totodată, cheia întregului roman, trebuie să mai precizăm că numele lui nu e ales întâmplător. Ci poartă numele unui comisar, sau mai degrabă al unei combinaţii de două personaje dintr-un film cehoslovac celebru, *Nick Carter, superdetectiv,* unde intriga se construieşte în jurul unei flori carnivore. În acest fel sunt plăsmuite toate personajele, purtând numele şi caracteristicile a zeci de personaje celebre, din filme şi cărţi, dar şi din realitatea istorică imediată. Dacă e să rămânem tot la simpaticul copoi praghez, constituţia lui şi detaliul că a fost campion olimpic la înot, înainte de a fi un munte care împarte pumni în stânga şi în dreapta, e o trimitere clară la celebrul poliţist Piedone, mai precis la Bud Spencer, actorul care l-a interpretat. Nu am deloc intenţia să stric nicio surpriză celui care citeşte aceste rânduri înainte de a parcurge cartea, aşa că nu voi dezvălui mai multe.

Pot doar să îi asigur pe cititori că felul acesta de cluuri, demne de „un Sherlock Holmes cultural", cum îl numea autorul – chiar în text – pe personajul principal, dar ştim acum că se referă în acelaşi timp şi la cititorul, pe care îl trage de mânecă şi căruia îi face cu ochiul, se găsesc la tot pasul. Ele sunt completate cu parafraze la secvenţe din filme şi la texte celebre din cărţi. Unele sunt citate de-a dreptul, cum e referirea la *Naşul,* din tren, când Charles vorbeşte despre mesajul potrivit căruia „Lucca Brazzi înoată cu peştii" sau la *Cei trei muşchetari,* când e citată scrisoarea celebră de liberă trecere şi acţiune dată de cardinalul Richelieu. Referinţa la bileţelul pe care scrie: „Acest om a făcut ce a făcut din ordinul nostru şi în interesul statului", dincolo de faptul că e din cea mai celebră operă a lui Dumas, e o referire clară, în aceeaşi logică a complicităţii autorului cu cititorul lui şi o referinţă la James Bond, cu al său „permis de a ucide", adică de a face orice din ordinul reginei şi în interesul statului, dar şi la Jason Bourne, amintit şi el, tot în cheie parodică. Citatele în speţă, însă şi altele, trimit direct la surse, dar romanul e împânzit şi de trimiteri mai puţin evidente şi directe. Finalul prologului e o parafrază evidentă la finalul lui Martin Eden din cartea lui Jack London. Un alt capitol debutează cu o altă parafrază, de această dată la celebra propoziţie a lui Paul Valéry, cu care obişnuia să ia peste picior un anumit fel de scriitură: „Marchiza ieşi la ora cinci". Iar finalul cărţii, întreaga imagine şi, bineînţeles, acel „nimic" cu care se închide, e o trimitere directă la filmul lui Ingmar Bergman (aceleaşi iniţiale ca ale autorului), *Persona.*

Ca şi în filmul lui Bergman, enigma finală, profundă, cea care

transcende misterele care se întrezăresc la tot pasul, „o ghicitoare împachetată într-un mister, în interiorul unei enigme”, cum sună citatul din Churchill de la începutul romanului, cuprinde în ea întreaga complexitate a omenirii, în general, reprezentată, în cazul de faţă, de Vlad Ţepeş – Dracula şi a istoriei sale reale descoperite după 500 de ani, în condiţii misterioase. E însăşi enigma fiinţei omeneşti luată ca specie. Ying şi Yang, binele şi răul, faţa şi reversul. Ele nu pot exista una fără cealaltă, fiindcă puritatea absolută nu există, sau este doar o invenţie propagandistică. Pentru a înţelege complexitatea fiinţei omeneşti, în întreaga ei splendoare, trebuie să vezi lumea ca un tot – o înlănţuire de evenimente şi de cauzalităţi imposibil de descifrat până la capăt. Istoria adevărată e permanent dublată de interpretarea ei, adesea abuzivă şi nedreaptă, concluzia cărţii părând să fie imposibilitatea de a cunoaşte până la capăt adevărul, dar şi convingerea că în absenţa răului, binele nu mai are niciun sens. Modernitatea romanului e dată şi de acest permanent recurs la „principiul indeterminării” al lui Heisenberg. Mutatis mutandis – cu cât cunoşti cu mai mare exactitate o parte, cu atât mai puţin vei şti despre cealaltă. Şi invers. Astfel încât singura posibilitate de a afla adevărul rămâne asumarea disparată a tuturor părţilor care compun întregul, întrucât şi cea mai mică intruziune în ordinea lucrurilor, în intenţia de a le măsura, schimbă cu totul chiar lucrurile de măsurat. Astăzi, Vlad Ţepeş e Dracula şi Dracula e Vlad Ţepeş. Ele sunt două feţe inseparabile ale aceleiaşi monede. Atât că, pentru Igor Bergler, feţele sunt nesfârşite, ca în sălile cu oglinzi din bâlciurile de odinioară sau, ca să rămânem în zona citatului erudit, ca în celebra secvenţă cu oglinzile care îl multiplică la nesfârşit pe Charles Foster Kane, a lui Orson Welles (model şi el pentru un personaj al *Bibliei pierdute,* în răspăr).

Există riscul pentru cel care citeşte aceste cuvinte să creadă că *Biblia pierdută* e un fel de însăilare maniacală a unor citate şi referinţe culturale care ar putea omorî romanul. Nici vorbă. Cartea se citeşte uşor şi curge de la sine. Doar că oferă satisfacţii la fel de mari unor tipologii variate de cititor. Vor fi în egală măsură încântaţi cei care caută acţiune şi thriller, pasionaţii de conspiraţii sau de Dracula sau cititorii mai educaţi pentru care satisfacţiile sunt în alte zone ale textului. Deoarece aceste elemente sunt îmbinate de o manieră organică şi sunt atât de bine integrate în text, încât nu sar în ochi şi nu îl încurcă deloc pe cel care caută într-un roman o satisfacţie mai frivolă.

Şi în acest sens, romanul tinde spre totalitate. E ca şi cum un ceasornicar iscusit ar fi aşezat într-o carcasă toate elementele necesare pentru ca mecanismul să funcţioneze la perfecţie. O piesă în plus şi carcasa nu se mai poate închide, una în minus şi ceasul se opreşte sau

o ia razna.

Nu mă pot abţine să dau încă două exemple. Prezenţa aproape permanentă a lui Kafka, pe care autorul îl vede, în tradiţia lui Milan Kundera, ca pe un mare scriitor comic şi nu ca pe creatorul de metafore stupide şi simplificatoare la care a fost redus de generaţii întregi de exegeţi rigizi şi bătuţi în cap, lipsiţi de talent şi de imaginaţie, dă şi ea seamă de intenţiile parodice ale textului. Umorul lui Igor Bergler e foarte special şi e prezent la tot pasul. De la poezia-cheie cu care se construieşte enigma, „Un rege zace-aici/degrabă/ucis cu doar un retevei/de-o babă/ când se căca-n covata ei", presupusa poeziei a hughenotului Agrippa D'Aubigné, citată ca atare de Salvador Dali în *Încornoraţii vârstnicei picturi moderne,* şi până la acele pagini de o ironie muşcătoare la adresa structuralismului şi a schemelor automate, a gândirii care ne gândeşte, a limbii care ne vorbeşte, a mediilor moderne care se cheamă reţele de socializare, dar care sunt mai degrabă reţele de anihilare, umorul acesta special e prezent la tot pasul. Câteodată e cald şi blând, însă nu de puţine ori devine grotesc şi muşcător.

Personajul principal e în permanentă mişcare – şi aici o referinţă la un personaj dintr-un alt roman al lui Eco, Jacopo Belbo, care moare în *Pendulul lui Foucault* pentru că a încetat să se mişte, Universul fiind în continuă mişcare, referinţă clară la tradiţia iudaică. E un *road novel* în acest sens. De la Sighişoara la Praga, de la Praga la Londra, apoi la Washington şi înapoi în Europa, la Bologna. Pe măsură ce personajul străbate globul, stilul naraţiunii se schimbă pe nesimţite şi începe să semene tot mai mult cu stilul de scriitură şi, chiar de cinema, din regiunea unde se află personajul la fiecare moment al cărţii. Citind ce se întâmplă pe câmpul din *no men 's land*-ul din Cehia, ai senzaţia că te întâlneşti cu umorul lui Hašek sau, mai degrabă, al lui Hrabal sau al lui Jiři Menzel. Atât că abordarea nu e identică. Se petrec crime îngrozitoare, înscenate ca spectacol, în buna tradiţie a contemporaneităţii, ca la Tarantino sau Rodriguez. Dar tonul e cel al literaturii clasice din locurile vizitate. Călătoria lui Charles S. Baker, personajul principal, se încheie la Bologna, adică exact oraşul a cărui universitate a fost timp de mulţi ani gazda aceluiaşi Eco. (Charles S. sunt prenumele lui Pierce, unul dintre părinţii semioticii şi ai pragmaticii – iarăşi Umberto Eco.)

E şi o critică socială de o mare subtilitate şi un roman politic, în sensul originar, cel de *zoon politikon,* acela care vorbeşte despre individ ca participant la acţiunile cetăţii, la dreptul de a lua decizii în ceea ce priveşte propria lui viaţă şi a felului în care alege să îşi delege responsabilităţile. Însă şi un roman istoric, încărcat de elemente studiate cu minuţiozitate în părţile ce îl compun, dar care, combinate, duc şi ele la concluzii surprinzătoare şi neaşteptate, povestite nu direct

de către narator, ci prin intermediul personajelor cărţii, cu vervă şi pasiune, nu static, ci în desfăşurarea acţiunii. Istoria e serioasă şi documentată, nu construită din elemente de suprafaţă sau copiată din Wikipedia (care e şi luată peste picior), aşa cum fac mulţi dintre autorii genului în care pare a se încadra romanul de faţă la prima vedere.

Dar e şi un fel de tratat de naratologie povestit în cheie parodică şi un fel de a trage cititorul de nas, ca să zic aşa. Sunt câteva momente în carte în care autorul îi spune cititorului cum se face, cum se creează suspansul sau cum se construieşte o poveste, îl instruieşte, îl avizează adică, îl pune în gardă, după care îi face acestuia exact ce i-a spus mai înainte că trebuie să facă un autor pentru ca romanul să prindă şi să aibă succes. Şi cititorul, aşa dus de nas, nici nu îşi dă seama ce i s-a întâmplat.

Însă calitatea sa cea mai importantă pentru marele public e caracterul vizual debordant al cărţii. Deşi plină de informaţii, burduşită cu referinţe şi cu jocuri la mai multe nivele, *Biblia pierdută* nu se citeşte, ci se vede, exact ca un film, ca un film foarte bun.

Din păcate, mi se termină spaţiul şi n-am amintit nimic despre istoria adevărată a lui Vlad Ţepeş, despre motivele pentru care a fost inventat Dracula, despre conspiraţia Ordinului Dragonului sau despre solidaritatea breslelor, despre personajul malefic sau despre umbră, umbra omniprezentă, tema însăşi a romanului, despre sabia Cidului, Tizona, şi despre atâtea altele. Sau despre scrisoarea incredibilă a călugărului despre care se spune că ar fi compus *Biblia diavolului* într-o singură noapte, găsită de Charles în cealaltă Biblie, cea a lui Gutenberg, prima carte tipărită vreodată. Pentru acestea toate, trebuie să citiţi cartea. Asta dacă n-aţi citit-o deja.

Deoarece, aşa cum spunea o prietenă de-a mea după ce a citit manuscrisul, odată ce termini *Biblia pierdută,* simţi că ţi-a crescut capul şi că ştii mii de lucruri în plus, dar culmea, nu simţi că ai fi făcut nici cel mai mic efort pentru asta. Mai mult, adăuga ea, citind atâta istorie adevărată, atâtea referinţe la fapte reale, interpretate într-un mod original şi unic, te întrebi dacă, până la urmă, avem totuşi de-a face cu o operă de ficţiune până la capăt. Nu cred că poate exista vreun cititor care să nu iasă îmbogăţit din întâlnirea cu acest roman absolut unic.

JEAN HARRIS

Aventurile profesorului Charles Baker continuă în

ULTIMUL SECRET AL LUI ABRAHAM LINCOLN

by IGOR BERGLER

(fragment)

Respectabila doamnă Bidermeyer nu ştia dacă să ţipe sau să leşine. Stătea în uşa camerei cu gambele sale de hipopotam încălţate în ciorapi cu dunguliţe albe şi albastre, vârâte în papucii de casă cu vârful în formă de cap de raton şi era albă ca varul. Urcase la etaj să îi facă scandal chiriaşului care, de mai bine de două ore, nu mai oprea muzica aceea blestemată. Cum era pentru prima oară în cei trei ani de când stătea acolo când asistentul universitar de la Princeton, George Buster Marshall, dădea muzica în halul ăla de tare, hotărâse să îi ierte comportamentul inadecvat sau se gândise că era doar un fenomen accidental. Întâi, cu înţelepciune, hotărâse să îl ignore. Apoi, îi bătu cu coada de la mătură în tavan, în calorifere şi, în final, ieşi pe scară şi începu să zbiere.

Bătrâna cu mutră de crocodil era, de mai bine de treizeci de ani, un fel de administrator al câtorva clădiri din preajma campusului universităţii, dar camera ei era fix în clădirea aceea, chiar dedesubt de cea a unuia dintre cei mai buni chiriaşi din istoria nesfârşită şi foarte zbuciumată a carierei ei de administrator. Domnul Marshall era ceea ce se numeşte un chiriaş exemplar. Plătea toate cheltuielile la timp, uneori achita chiria cu o lună sau două în avans. Nu făcea niciodată scandal, nu distrugea niciodată nimic şi nu făcea chefuri îngrozitoare ca acelea ale colegilor săi de palier. Unde mai pui că, din când în când, o trata şi pe Heidi Bidermeyer cu câte un schnaps o dată la câteva seri. O bomboană de băiat. Şi, pe deasupra, mai era şi de familie bună şi universitar, autor de cărţi, dintre care ultimele două îl făcuseră un fel de celebritate naţională. Apăruse şi la televizor.

Ştia că nu mai avea să treacă mult timp şi că tânărul avea să-şi ia zborul pentru că odată cu celebritatea veneau şi banii. În plus, o tânără absolventă de la aceeaşi universitate începuse să îl viziteze din ce în ce mai des. De fapt, bănuia că era şi ea acolo când aproape se prăvălise tavanul, în zgomotele apocaliptice ale bateriei, peste ea. Dar nu îşi închipuise că acesta va fi felul în care se va despărţi de el.

Stătea în prag, paralizată, şi nu ştia ce să facă. Se gândi întâi să leşine, dar i se păru prea riscant. Era în capul scărilor şi ar fi putut să

se prăvălească peste balustradă. Aşa că decise pentru a doua variantă. Încercă să ţipe, dar nu fu capabilă să scoată nici măcar un sunet. Era atât de îngrozită de imaginea mutilată a cadavrului chiriaşului ei preferat, încât un amestec de spaima şi de disperare o ţinea paralizată acolo.

Doar când auzi uşa, reuşi să se desprindă şi să se îndrepte spre scări. De jos, domnii Bingham şi Zsuscek, sau Zaschek, cum s-o fi pronunţând, intraseră binedispuşi, dar buna dispoziţie le pieri când o văzură pe bătrână lividă, cu ochii bulbucaţi, dominând autoritar şi definitiv etajul întâi şi parterul, precum colosul din Rodos cu chip de Chupacabra.

Trei crime macabre îi schimbă planurile profesorului Baker de la Universitatea Princeton, aflat la Sighișoara pentru o conferință de istorie.

Cea mai controversată figură a Europei de Est, Vlad Țepeș, a finanțat un proiect ambițios care avea să schimbe fața întregii lumi. Proiectul: multiplicarea unui mesaj menit a fi descifrat doar de anumiți inițiați. În 1455 codul este ascuns în prima lucrare tipărită vreodată: *Biblia B42* cunoscută și ca *Biblia lui Gutenberg*.

O adevărată ocisee culturală care îmbină desăvârșit momente de umor fin, episoade de suspans autentic, mesaje ascunse și coduri secrete minuțios construite, cartea eveniment a anului captivează de la prima propoziție și oferă o experiență literară de neegalat.

Istoria nu a fost niciodată mai bine îmbinată cu spaimele prezentului.
Simona Epuran, Cleveland State University

Arta suspansului lui Dan Brown întâlnește cultura enciclopedică și umorul lui Umberto Eco.
Calvin Moore, Harvard University

Un puzzle de o inteligență diabolică. Cea mai bună carte despre conspirații din ultimii ani.
Catherine Melissa Park, Columbia University

ISBN 978-606-609-491-4
9 786066 098935
www.rao.ro
www.raebooks.com

{1} Sper nu. Şeful meu spune la tine. (engl.) (n.red.).
{2} Esquire – formulă de curtoazie (engl.) (n.red.).
{3} Varietate de bumbac cu fir foarte lung (engl.) (n. red.).
{4} Anumite tipuri de textile (n. red.).
{5} Glumă cunoscută doar de câţiva membri ai unui grup (n.red.).
{6} Massachusetts Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachusetts, SUA (n.red.).
{7} Termen peiorativ pentru alimentele conţinând o valoare nutritivă redusă, bogate în calorii, grăsimi, zahăr, sare sau cafeină (n.red.).
{8} Brand pentru două varietăţi de trabuce (n.red.).
{9} Sau Calling line Identification – Serviciu telefonic în sistemul analog sau digital de telefonie care indică identitatea apelantului (n.red.).
{10} Varietate de whisky din Scoţia (n.red.).
{11} Profesor invitat să predea la un colegiu sau o universitate, altele decât cele la care lucrează, deseori în străinătate, pentru o anumită perioadă, de regulă un an (n.red.).
{12} Aplicare a legii (engl.) (n.red.).
{13} „Ajutor!" (engl.) (n.red.).
{14} „S-a făcut; misiune îndeplinită." (engl.) (n.red.).
{15} Sau Albert de Aachen, ori Albert de Aix-la-Chapelle, cronicar al primei cruciade (n.red.).
{16} *Oh, ce milostiv este Dumnezeu, credincios şi drept* – inscripţie de pe medalionul ordinului dragonului (în lat., în orig.) (n.red.).
{17} Momente-cheie sau întâmplări, scene semnificative dintr-o naraţiune, în care acţiunea o ia în altă parte decât până atunci, un film (engl.) (n.red.).
{18} Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de nazişti. Aici, conducător de lagăr nazist, (n.red.).
{19} Scurt şi cuprinzător, în forma cea mai restrânsă (lat.) (n.red.).
{20} Ultimul argument (lat.) (n.red.).
{21} Aluzie la filmul *Identitatea lui Bourne,* din 2002 (n.red.).
{22} Ţinutul nimănui, zonă existentă, de obicei, la frontiera unei ţări (engl.) (n.red.).
{23} Cu încetinitorul (engl.) (n.red.).
{24} După numele scriitorului american Gore Vidal, promotor al postmodernismului (n.red.).
{25} „În engleză, vă rog!" (engl.) (n.red.).
{26} *Născuţi pentru a fi asasini,* film american din anul 1994 (n.red.).
{27} Universitatea Columbia, Los Angeles (abr.) (n.red.).
{28} Rabbi Meir, făuritorul de miracole, evreu înţelept care a trăit pe vremea redactării tradiţiilor orale evreieşti reunite sub sintagma Torah, referinţa principală la tradiţia religioasă iudaică (n.red.).
{29} Tehnică de cercetare calitativă bazată pe o temă dată cu un grup alcătuit, de regulă, din opt–zece participanţi (n.red.).
{30} Bentiţe (engl.) (n.red.)
{31} Elastic de păr (engl.) (n.red.).
{32} Accesoriu de prins părul, de forma unui trandafir din mătase (engl.) (n.red.).
{33} Varietate de whisky (engl.) (n.red.).
{34} Să bem, să bem din vesele cupe… (it.) (n.red.).
{35} Situaţie existentă sau care a existat la un moment dat (lat.) (n.red.).
{36} Aşa cum este, neschimbat, ca atare (lat.) (n.red.).
{37} Jucărie sexuală care, de cele mai multe ori, are forma unui penis (n.red.).
{38} Tratat despre apariţiile spiritelor şi despre vampiri (fr.) (n.red.).
{39} Paloş, sabie, spadă mică (engl.) (n.red.).
{40} O investiţie cu scopul de a compensa posibile pierderi sau câştiguri (engl.) (n.red.).
{41} Brânză italiană făcută din smântână, coagulată cu acid citric sau acetic (n.red.).
{42} Proletariat compus din haimanale fără conştiinţă de clasă, termen lansat de Karl Marx şi Friedrich Engels (în germ.) (n.red.).
{43} „Iubesc Praga" (engl.) (n.red.).
{44} Uccello = pasăre în italiană (n.red.).
{45} Supranume (glumeţ) al caselor de film în limba Hindu, în India (n.red.).
{46} Monument comemorativ gravat, de obicei, cu o inscripţie (n.red.).
{47} Fă lucrurile simple, prostule! (engl.) (n.red.).
{48} Frânghia vieţii (engl.) (n.red.).

{49} „Unde artera Strand întâlneşte Oraşul.” (engl.) (n.red.).
{50} Tineri, flăcăi cuminţi, buni (engl.) (n.red.).
{51} Emisiune de televiziune americană, un concurs televizat în care concurenţii trebuie să răspundă la diverse întrebări din artă, istorie, literatură şi alte domenii (n.red.).
{52} Mănăstire (de călugăriţe) (argou); bordel, lupanar (engl.) (n.red.).
{53} Ulterior, după consumarea faptului (lat.) (n.red.).
{54} Spirit călăuzitor (lat. + engl.) (n.red.).
{55} Cunoştinţe specifice, deţinute de o persoană fizică sau de o întreprindere, asupra unui produs sau procedeu de fabricaţie (engl.) (n.red.).
{56} „Mie ce-mi iese din asta?”(engl.) (n.red.).
{57} Strângere de fonduri (engl.) (n.red.).
{58} Melodie compusă în 1949 de Carlo Innocenzi, muzician şi compozitor italian (1899–1962) (it.) (n.red.).
{59} Vorbă istorică rostită de o fantomă care se adresează în numele lui Iulius Cezar, ameninţându-l pe Brutus, unul dintre ucigaşii săi. Relatare din lucrarea lui Plutarh, *Cezar* (n.red.).
{60} Argou în italiană care are ca omonimă expresia în engleză *Fuckyou,* ce arată nemulţumire, supărare (n.red.).
{61} Lumea deschisa (engl.) (n.red.).
{62} Lucrurile naturale nu sunt ruşinoase, un principiu al şcolii civice a filosofilor autentici (lat.) (n.red.).

Table of Contents

Mulţumiri
PARTEA ÎNTÂI
- PROLOG
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Intermezzo

PARTEA A DOUA
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Intermezzo
PARTEA A TREIA
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78

Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Intermezzo
PARTEA A PATRA
Capitolul 110
Capitolul 111
Capitolul 112
Capitolul 113
Capitolul 114
Capitolul 115
Capitolul 116
Capitolul 117
Capitolul 118
Capitolul 119
Capitolul 120

Capitolul 121
Capitolul 122
Capitolul 123
Capitolul 124
Capitolul 125
Capitolul 126
Capitolul 127
Capitolul 128
Intermezzo
PARTEA A CINCEA
Capitolul 129
Capitolul 130
Capitolul 131
Capitolul 132
Capitolul 133
Capitolul 134
Capitolul 135
Capitolul 136
Epilog
Postfaţă